

Boris Vezjak

PAHORJEV MEDIJSKI FLIRT

Priročnik za politične populiste & kralje instagrama s podrobno analizo priložnostnega predsednika republike

3,175 likes

borutpahor Dokopal sem se do neizpodbitnega dokaza, zakaj sem zrasel v Barbiko. Za to je kriva mama, ki me je takole oblekla za pusta 1965. Mama, mama. #tbt #littleboy #pahor #barbie #masqueradecostume #mother #presidentpahor #president

Boris Vezjak

Pahorjev medijski flirt

Priročnik za politične populiste & kralje
instagrama s podrobno analizo priložnostnega
predsednika republike

Boris Vezjak

**Pahorjev medijski flirt:
priročnik za politične populiste & kralje instagrama s podrobno
analizo priložnostnega predsednika republike**

Zbirka Titani slovenske politike

Izdalo Društvo za razvoj humanistike

Oblikovanje naslovnice Tadej Štok

Fotografije v dodatku Božidar Flajšman in Janez Zalaznik

URL e-knjige www.zofijini.net, www.vezjak.com,

www.precednik.si

Maribor 2024

To delo je objavljeno pod licenco [Creative Commons Priznanje avtorstva-Nekomercialno-Brez predelav 4.0 Mednarodna](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 179394563](https://cobiss.si/)

ISBN 978-961-92577-5-3 (PDF)

Kazalo

(za hitro premikanje po prispevkih klikni na izbrani naslov spodaj)

Uvodno pojasnilo in opravičilo	3
Borut Pahor za telebane v dvanajstih točkah	5
Uvod v knjigo: komunikacijski populizem in medijske (re)prezentacije (bivšega) predsednika republike	7
Seznam mojih zapisov o predsedniku Pahorju s povezavami na stran <i>In media res</i>	36
»Kaj se dogaja s predsednikom vlade?«	40
Pahorjeva obvladanost	42
Vsi Pahorjevi angeli	44
Antistric iz neozadja naj bo predsednik	48
Koliko angelov gre v javni diskurz?	50
Slišati angele, biti ugrabljen	52
Borut ali Chuck – koga za predsednika, ni nobeno vprašanje	54
Medijska aritmetika: $1 + 1 = \text{Pahor}$	59
Pahorjev kozmetični program je naše upanje	61
Pahorjev »boj« kot narcisistični populizem	64
Spolna usmerjenost in meja njene svobode	68
Pahorjevo mišljenje mišljenja	70
Kavboj Pahor in protokol posmeha	73
Kavalirji in golobčki: Pahor in Kosorjeva v hrvaških in domačih medijih	76
Pionir česa je Borut Pahor? Znova o sproščenosti	80
Pahorjevo zadovoljstvo, ki ne sme priti prekmalu	83
Marička, predsednik gre!	86
Trije pahorizmi* in en Štefanec	90
Pahorjeve kopačke, skrite v faktografijo	94
Koliko retuš zgodovine za končno enotnost?	96
Pahor in Cerar: o podobnosti njunih nagovorov	101
Pahorjevi demoni in teopolitika	104

Holokavst kot izguba moralnega kompasa	107
Kako bo Rusija napadla Slovenijo in kako nas bo Pahor obranil	110
Zakaj je bil nastop škandalozen?	111
Bo Rusija napadla Slovenijo?	112
Vrhunska reakcija novinarke	114
Samosmešenje, ki ni več smešno	114
Ta čuden incident Pahorjevih psov čuvajev	116
Pahor za ene kot McConaughey, za druge ga ni	126
Pahorjevi nezavezani čeveljci	131
Predsednikov populistični kroše	137
Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas	140
Pahor proti Pahorju: najhujše je in najhujše ni za nami	147
Novinarji na delovnih zajtrkih s politiki	150
Nepapeške Pahorjeve miške	153
Predsednikovo opravičilo za nespoštljivost	156
Pahorjeve potne listine in seksizem	158
Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji	160
Predsednik Pahor se v spravi zablodi norčuje iz živih in mrtvih	164
Duhovna renesansa Slovencev in izvoz sprave v Srebrenico	167
Pahorjeva zlagana podoba spravitelja Slovencev	173
Srečni dnevi za narod, ki ima takega carja	175
Njegova oznojena prisotnost v tabloidnih medijih	181
Ko hrvaška predsednica flirta s Pahorjem	186
Clintonova in Pahor v izbrisanem Večerovem članku	192
Lubi Slovenci, ki se ne znajo spraviti. A res?	196
Porozna logika Pahorjevih pomilostitev	200
Pahor ob pomilostitvi zamolčal mnenje pravosodnega ministra	204
Pahor najprej o pravici do drugačnega mnenja, nato šele o sovraštvu	207
Je Slovenija v vojni? Kdo bi vedel. Koga bi zanimalo	210
Intimizacija politike in politična intimizacija	216
Ime česa je na žaru pečeni Pahor?	221
Predsednik, pečen v dobrodelne namene	227

Pahorjev medijski servis	232
Na žaru s Pahorjem: prijazno kot na pogrebu	239
Popularnost in populizem: v čem je Pahor podoben Trumpu in obratno	242
Zakaj dovolimo, da nam predsednik laže?.....	246
Pahor v Marofu: ko suženjstvo premaga flirt.....	252
Predsednikove vaje v ročnih gasilnih aparatih.....	254
Sproščeni Pahor in ideali neresne politike.....	258
Predsednik Pahor o verjetnosti tretje svetovne vojne	263
Induktivna »logika« štetja	264
Zgodovinske verjetnosti in neizogibnost vojn	264
Izvori Pahorjevih pacifističnih ambicij.....	265
Oddaljeno prijateljstvo.....	267
Orgazmični lajež in mučilne naprave.....	267
Pahor kot Ronaldo: kako učiti tamauga.....	270
Moj tastari je predsednik	271
Voluntaristični Pahor kot Ronaldo	272
Avtoritetna funkcija	274
Obrat od nepapeškosti k družinskemu človeku	275
Pahorjeve podobe moškosti: med Barbiko in Jamesom Bondom.....	278
Od nove moškosti k ljudski in nazaj.....	279
Barbika s pištolo in delfinčkom	280
Od malih mišk k mokrim: predsednik in njegov dežnik.....	284
Kjer ni marele, tam je mokro.....	285
Neskončna igra koketiranja	286
Zasebni problemi in zasebne rezidence	286
Vsi predsednikovi psi in medijsko sponzorstvo.....	289
Zgodovinska sprava novinarjev.....	289
STA kot medijski sponzor	290
Je Pahor v kakšnem konfliktu interesov?.....	292
Nemišljenje lastne pozicije	292
Zakaj Pahor to počne?.....	294
Posebneži iz domače novinarske krajine	295

Pahorjeva duhovna renesansa, ki veje iz Hude jame	300
Dvojna hermenevtika.....	301
O naravi politične zlorabe	301
Populistična vrsta zlorabe.....	302
Predsednik trola, mediji sponzorirajo	304
Od flirt-populizma do trol-populizma.....	305
Kampanja, ki se ni končala.....	306
Kdo ustvarja idealne pogoje za razcvet korupcije?	307
Pahor kot mornar in suspenz političnega mnenja	310
Mogoče pa je moški in okusi po lubčkanju.....	310
Politični suspenz mnenja in odkrivanje njegove samoumevnosti	311
Pripoznanje, da hodi po robu	312
Popularizem vs. populizem	314
Ljudstvo proti elitam.....	315
O ograji pa nič	317
Odprta vrata kot predsednikova novoletna želja	318
Pahorjeva nova teorija iskrenosti: koliko šteje?.....	322
Prvi Pahorjev korak: »Tak sem«.....	323
Drugi Pahorjev korak: vse neprehojene poti do src	324
Iskrenost kot temeljni element sodobnega politika.....	325
Argument iz iskrenosti	326
Holivudski aksiomi	326
Povezava iskrenosti z retoriko	327
Pahorjeva fascinacija nad Trumpovo zmago	327
Zakaj ne zaupati menda iskrenim politikom	328
Športni odvisniki in izzivi zanje.....	329
Alfa samci, jang princip in Pahorjevo pokroviteljstvo.....	330
Pokrovitelj zaradi imen	331
Koliko je torej vreden Pahorjev argument?	332
Kaj točno počne DOOR?	333
Ženski primat v sodstvu in socialnem sistemu.....	334
Zmagal je princip svetlobe	335

Barbika, naš instagram predsednik	336
Domača recepcija tujejezičnih medijskih vesti	338
Brat bratu, Pahor Pahorju: kako predsednik kopira samega sebe	342
Primerjava obeh govorov	343
Čas, ki je. Za odpuščanje	344
Komični učinki slovenskega novinarstva	345
Medijska reciklaža in odgovornost.....	348
Zlata ribica, razočarane gospodinje in predsedniška legenda.....	349
Brat bratu, tretjič	349
Ponoviti kritiko	350
Predsednik Pahor o skrivnostih frizerskega populizma	355
Prakticirati populizem	356
Pahorjeva operacije glave.....	357
Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik	359
Degradacija in komunikacijski flirt.....	360
Instagram kot simptom	361
Kdo izvaja komunikacijski flirt?.....	361
Novi trendi	362
Kategorizacija vrst flirta	363
Omniprezenca in profanizacija poklica politika	372
Več kot degradacija	372
Tris s predsednikom.....	374
Pahor prizna, da se kampanja nikoli ni končala	377
Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta.....	380
Some like it hot	381
Moralna avtoriteta kot politična kvaliteta	382
Pahor v čistem protislovju s samim sabo.....	382
Moralne posledice protislovja	384
O moralni avtoriteti predsednika republike: odgovor Matevžu Krivicu	386
Še en odgovor Krivicu: o lažni skromnosti predsednika, ki ne bi bil avtoriteta.....	389
Predsednikovo nojevstvo: kako se izmikati v zadevah Sedlar in Mahnič	392
Ne moralna, nojevsko drža	393

Predsednik le na preizkušnji.....	394
Za Mahniča spremni	394
Znova nepristojen.....	394
Pahorjev univerzalizem kot taktika.....	395
Ne moralna, ne politična, ne vojaška.....	396
Maksima, ki omogoča flirt	396
Še enkrat Krivicu: med biti in postati moralna avtoriteta	397
Moralna avtoriteta: znotrajpravni in zunajpravni konteksti.....	400
Moje stališče	401
Zunajpravni družbeni kontekst razprave.....	402
Znotrajpravni kontekst in težave, ki sledijo	403
O hvalah in zgražanju.....	404
Sklep	405
Predsednikova huda stiska: kako sebe dobesedno izbrisati kot moralno avtoriteto	408
Predsednikove nekonsistence in protislovja	408
Pahorjeve fabrikacije	408
Pozabljeno v prevodu	410
Dosedanja javna polemika	410
Še ena podobnost: Trump versus Pahor	411
Sklep	412
Lepi običaji: Pahorjev pogled na blagoslov šol	414
72. člen in organizacija javnih obredov	415
Protiustavnost blagoslova in politična oportunističnost	416
Naš predsednik kot svoboden človek, ki išče dobrega predsednika.....	418
Dober in spoštovanja vreden Trump.....	419
Maksimizacija volilnega uspeha pri mladih.....	420
Svoboden človek o samem sebi.....	420
Shizofrenija samopreseje.....	422
Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju.....	423
Skoraj odvečen demanti	423
Napad na Pahorja.....	424
Janševa koalicija z levičarji.....	424

Medijsko močvirje	425
In potem trojni napad	426
Kako so se odzvali mediji.....	426
Kaj je zmagalo	428
Zmagovalci volitev, izmečki naše družbe in anemičnost medijev.....	433
Šiško kot zmagovalec.....	434
Cerar kot izmeček naše družbe	435
Selotejp demokracija ali kako bi pri Pahorju mašili usta.....	436
Selotejp in intelektualci.....	437
Kako prihraniti dva ali tri milijone evrov	438
Mimikrija neodvisnosti.....	438
Medijske elaboracije Kumrove izjave	439
Manipuliranje in etični kodeks.....	441
Pahorjevi alanfordizmi: tko prije umre, duže je mrtav.....	443
Konsenzualni alanfordizem.....	444
Biti politik konsenza.....	445
Atavizmi preteklosti.....	445
Da ne uđe.....	446
Kako ti lahko ena atomska bomba uniči dan	446
Ko te kopirajo Američani	448
Predsedniški strici iz ozadja: kako mentalno retardirati ljudstvo.....	450
Trije elementi teorije zarote.....	451
Konspiratološka epistemologija	452
Sovražniki vsepovsod.....	452
Vera proti pragmatiki	454
Strici iz ozadja, ki v resnici podpirajo Pahorja	454
Šarec kot novi up levice.....	455
Sumljiva realnost	455
Kradejo nam tudi otroke	456
Zarote kot novinarska tehnika.....	457
Stric, ki tekmuje s Pahorjem za prvenstvo.....	457
Zakaj ni dobil letošnjih volitev	459

Razlogi za skrb.....	460
Zmagala je maškarada.....	460
On, ki je sprememba	461
Zakaj volilna abstinenca in bojkot.....	461
Neškodljivi instagram predsednik in logika licemerja	463
Pahorjev manevar upoštevanja kritikov	464
Hipokrizija podpornikov	465
Argument iz neškodljivosti.....	466
Nekoristnost plus neškodljivost.....	467
O večji škodi odsotnega vodoinštalaterja	468
Škoda in volilna abstinenca	468
Pahorjev Ahmad: ko predsednik pove, da je antihumanizem politična izbira.....	470
»Willkommenspolitik«	471
O lažnih upih in resničnem neinteresu	472
Predsednikove terapevtske želje po okrevanju.....	472
Ahmad – begunec brez presežka	473
Človeškost begunca proti človeškosti politika.....	473
Antihumanizem kot krepost.....	474
Vzdrževanje vtisa enakomernega bremena.....	474
Sklep	475
Mednarodni učinki flirta in selfiji s kamelami	476
Pahor, sladoled in cenzura	478
Dobro zmaguje: predsednik kot krščanski populist	481
Končno: zmaga Dobrega konec leta 2017	481
Pahorjeva poslanica in, aja, program za zdravje zob	482
Že nekoč najboljši in na vrhu sveta.....	484
Zmaga proti demonom.....	485
Angeli proti Murglam.....	485
Krščanski populizem in pakt s strici zgoraj.....	485
Srebrni pladnji in Šarčeva prerredka juha na vilici.....	486
Kesanje, humor in ko bi le molčal	488
Karlov dolgi pohod na instagram: o dveh kraljih in pobebavljenem ljudstvu	491

Včasih smučam hit', deskam pa počas'	491
Prostodušni imitator	493
Dva kralja instagrama.....	493
O norem kraljestvu.....	494
Virus komunikacijskega populizma	495
Domnevna neškodljivost, ki je dejansko škodljivost.....	496
Pozitivni populist	498
Tastari in njegove kokice: predsednik in aparati za poneumljanje ljudstva.....	500
Predsednikova globoka misel: ljudstvo me ljubi, zato me ne morete kazensko preganjati	504
Borut, Kolinda in Karl: kako nas farbajo.....	508
Narediti dober vtis na izkušena dekleta: opazka o flirterški taktiki.....	513
Pahor na radiu Erevan: brez komentarja naslovnice Demokracije	515
Poseg v svobodo tiska in govora.....	515
Pasivni prispevek k rasti sovraštva	516
Kot na radiu Erevan.....	517
Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora	519
Ljudje, ki so bolj iskreni	520
Strpnost skozi manipulacijo.....	520
Gospodarstveniki, umetniki, ženske, begunci	521
Skrbi ga pravica do drugačnega mnenja.....	522
Kronični rekurz razprave v svobodo govora	522
Sklep	523
Pahorjev »tudi fašizem« in trije totalitarizmi	525
Členek je lahko uporabljen naključno	526
Členek morda ni uporabljen naključno.....	526
Katero branje je pravo?	527
Sklep	528
Premalo pameten, a dovolj narcisoiden predsednik.....	530
»Torra je bil tu«: katalonsko nelagodje v predsednikovem komuniqueju	532
Avtistično nelagodje.....	532
Slovenska srca in ohlajeni predsednik	533
Pahor je bil tu	534

In potem o dialogu	534
Posvet: malo o pravicah tistih, ki so sovraženi	536
Zakaj bi morali biti presenečeni?.....	536
Abstrakcionizem dejanj	537
Brezsubstančnost razprave	537
Koliko udeležencev je izzvalo predsednika?.....	538
Turkovi fašisti	538
Brez posegov države.....	538
Zmanipulirano branje	539
Zadrege s tem, kakšen je status sovražnega govora	540
Spremeniti glave.....	540
Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih	542
Isti, ker je lahko	542
»Tudi fašizem«.....	542
Nemoralna neavtoriteta.....	543
Imeti se moramo radi.....	543
Preveč humanosti	543
O čem razmišljate, gospod predsednik?	544
Predsednikov esej in psi čuvaji.....	545
Športni predsednik: o izgubi vrednot v spregledanih čestitkah	547
Ko slabe novice nikomur ne koristijo	548
Izguba vrednot in pranje avtomobila	548
Bokal vina in protokolarni šum.....	549
Zakaj se dežurni populist res ne rabi bati Ilkinega umazanega avtomobila	551
Upati na umazan avto.....	551
Trojni predsednikov win-win.....	552
Čakajoč na košarico.....	553
Ko predsednik razglasi rehabilitacijo protifašistov za nepolitično vprašanje.....	555
Menda škodljiva seznanitev predsednika	555
Škodljivost posredovanja	556
Nepolitično vprašanje?	557
Bil bi idealni predsednik madžarske države: Pahorjev nekomentar »verbalne note«.....	559

Kaj je narobe s predsednikovim odzivom	560
Če ne komentira Demokracije, ne komentira Mladine	561
Brez njih bil bi nič – nič bi bil	561
Menda normalne poteze.....	561
»Ali je kaj trden most?« ali Pahor o prisluhih	563
Umetnost iskanja sovražnikov: za Pahorja Rusi in Kitajci niso naš zaveznik in partner	566
»Spletna zvezda 2018«: Pahor končno s certifikatom	568
Kako so utemeljili nominacijo	569
Spletna zvezda leta 2018.....	569
Izziv: nagrada za najboljšega avtomehanika.....	570
Predsednikova retorika prijateljstva: z nožem v srcu do medsebojnega spoštovanja	572
Šarčeva obsodba in nož v srce	572
Pahorjev poziv k spoštovanju.....	573
Prijatelj Dolfi.....	574
Sajenje rožic kot retorično vodilo	576
Pahor in Kangler, spregledana pionirja: o vplivu kotalk in lubenic na razvoj domače medijske scene	578
Lubeniški mojster iz Zimice.....	580
Multitalent na traktorju Steyr 8075A.....	582
Rolerji proti Bobiju	582
Napačno definirana področja	583
Ukrajina in Turčija: kako uspešno je predsednik Pahor zavrnil očitke?	585
Pahorjev demanti.....	585
Očitek o prekoračitvi pristojnosti.....	586
Očitek o ravnanju v neskladju z zunanjo politiko	587
Očitek o delovanju proti interesom Slovenije	588
O izrazih podpore predsedniku	589
Populizem v Utripu: o zahtevi po odstopu predsednika republike	594
Dnevnik in Utrip: skoraj ni večjega kontrasta.....	594
Novinarjev očitek o populizmu podpisnikov pisma	595
Pet razlogov.....	596
Populizem in diskreditacija	596
Ad populum.....	597

Grafični pranger	598
Semantika prsta	598
Nasveti o razmišljanju s svojo glavo.....	599
Prezir in graja	600
Komunikacijski vs. politični.....	601
Pač avtorska oddaja	601
Švicarske miške, objekt predsednikove spolne satisfakcije.....	603
Prikazovanje mišk	603
Peeping Tom	604
So what?.....	605
Pahor in Bavčar: nove vaje v retuširanju slovenske zgodovine	606
Res prvi postroj?	606
Še ena sprava.....	607
Pahor podpira fotomontažo.....	608
Komunisti zlorabili osvobodilni boj	609
Retuše in rehabilitacije.....	610
Čas odpuščanj	611
Pahorja ne gane retuširanje zgodovine: analiza njegovega odgovora.....	613
Kaj sem očital?.....	614
Pahorjeva vest	614
Zakaj je argument šepav?	615
Tudi v prihodnje ne bo izbirčen	616
Pojasnilo glede retuširanja zgodovine.....	617
Kako se izogniti vprašanju	617
Stiska urada	618
Kako falsificirati lastno stran	618
Če sam retuširaš, te retuše manj ganejo	619
Pahor skozi Platona: šoštanski demoni in okoljska prihodnost	620
Gretin vpliv na predsednikove odločitve	621
Učenje iz napak glede fosilnih goriv	621
Temporalnost in čas za odpravo fosilnih goriv	622
Pahor s Platonom.....	623

Demonologija in modroslovje	624
Ekološko razmišljujoči angeli	625
Predsednikova sreča, ki je Kardeljeva	626
Slovenija kot vsota nenadomestljivih: o novoletni poslanici	628
Slovenija smo vsi	629
Šarčeva socialna ontologija	629
Družba kot organska celota	630
Prvo pismo Korinčanom.....	631
Zlahka bi se jim odpovedali.....	631
Legenda se prikloni legendi: Pahorjeva zabava ob smrti košarkarja	632
Beer pong po predsedniško	633
Gostilniška pieteta	633
Zakaj je na svetu	634
Tuji mediji o populistu in nacionalistu, domači o izkušenem politiku	636
Naslovi domačih medijev.....	636
Naslovi tujih medijev	637
Kakšna je razlaga?	640
Protestniki, ki se borijo za rente in privilegije	641
Slovenska Hannah Montana, resnična promotorka nove vlade	642
Odkrivanje blagodati sodelovanja in dialoškosti	642
Pahorjevi trije pozivi	643
Pri pionirju dialoga	645
Promocija inkluzivnosti: varda, neonacisti in Generacija identitete.....	645
Gigantomahija med klasičnimi in propagandnimi mediji	646
Bolje se je šaliti	647
Se Pahor morda norčuje iz koronavirusa?	649
Umazane roke na štajerski način.....	650
Predsednik kot florist.....	651
Raje modrovanje o času po epidemiji.....	653
Idila sredi epidemije: o štirih jezdecih demokracije	655
Slovenski Partenon na Erjavčevi	655
Vera v demokracijo	656

Trojna sreča	657
Mokre sanje avtokratov	658
Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu.....	660
V iskanju novih patentov	660
Študentski revolucionar	661
Special corona edition.....	662
Predsednikova domišljija: kako patentirati koronaselfie	665
Instagramski rešitelj države: komentar k intervjuju s predsednikom republike v Dnevniku	667
O kolaboracijski filozofiji.....	668
Nikoli ne veš, kdaj boš moral sodelovati z diktatorjem.....	669
Dobro je imeti prijatelje	669
Vladajoče stranke ne komentira	670
Non, je ne regrette rien	670
Rešuje državo, ko ne spi	671
Strast in pogum instagram raziskovalca.....	671
Priznati, da si preračunljivec	672
Pahorjeva megla	673
Rumenost in parodija.....	674
»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?	677
Himna ljubezni	678
Vse bo še (največje) dobro	679
Novinarska slepota: selektivna zaznava problematičnosti v ravnanju predsednika.....	682
Jupiter in govedo	683
Koronavirus na balkonu.....	684
POP TV edina izjema	684
Demantirani minister.....	685
Pet ugotovitev	686
Slovenski megastar in njegov outfit.....	688
Intergalaktični megafon: kako prehajati med funkcijo državnika in populista	690
Biti poliglot	691
Intergalaktični jezik.....	692

Pahorjev pogled na Dan upora proti okupatorju, razložen za telebane	694
Interpretacijska dvojnost politične amfibije	696
Morilci iz hoste.....	697
K čemu apelira?	698
Skrit za dvojno interpretacijo.....	698
Biciklist Pahor, oblečen v protokolarna darila	700
Kulpolitični najlon in predsednikov okoljski humor	704
Predsednik v intervjuju za POP TV: kako nič obsoditi in ostati živ	706
Zakaj in kako to počne.....	707
Kaj Pahor ponuja?.....	708
Novinarkina vprašanja	709
»Obsodba« proti »obsojenosti« en na drugega	711
Odzivi na intervju: spet Murgle.....	712
Kako je Zdravstveni inšpektorat zaščitil predsednikove obiske domov za starejše	714
Objavljeno na 28. maj 2020	714
Odgovor Zdravstvenega inšpektorata	716
Dva pomembna konteksta	717
Košarica Pahorju in njegov odziv: okoljevarstveniki označeni za politične aktiviste.....	720
Prva resna košarica.....	720
Njegovo pojasnilo.....	721
Politični aktivizem.....	721
Dolg pohod skozi institucije	721
Ko narava doživi neuspeh	722
Najlon in kesanje	722
Predsednik, ki ne obsoja Thompsona: kaj je stvar politike?.....	723
Res ne gre za glasbeni okus	723
Dve iztegnjeni roki	724
Večja zvezda od Thompsona	725
Kredo, quia absurdum.....	727
Radovan Hrast o predsedniku republike: pestovanje pravice do zasebnosti	728
Morje bo grob.....	728
Zasebna sfera politikov.....	728

Intimizacija politike.....	730
Zaščitniški učinki.....	730
Biti v kopalkah je biti predsednik po meri instagramskih algoritmov.....	731
Odlikovanje za žvižgača, ki ga očitno ne bo.....	733
Išče se predsednik. In njegovo zaupanje.....	735
Kdo bi streljal na predsednika?	735
So bili na delu plačanci?	736
Iskali so predsednika	736
Njegovo pogrešanje ljudstva, četudi mu žvižga.....	740
Cinizem pogrešanja.....	741
Spodletela srečanja	742
Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave	744
Kako Pahor argumentira svoj poklon bazoviški fojbi?	744
Cui bono?.....	746
Logika kupčije.....	746
Doživeti 13. julij	747
Od slabe kupčije k dobri.....	747
Kaj je menil o bazoviški fojbi v preteklosti?	749
Ne bi se pogovarjal o fojbi.....	750
Kako o vsem poročajo mediji?	750
Za sklep.....	751
Demokracija umira v tišini: namesto obsodbe podrejanja medijev nam ponuja le dialog	752
Umiranje demokracije in podobnosti s Poljsko.....	752
Status Pahorjevega molka	753
Dialog kot manipulacija	755
Za konec.....	756
ZZB je za premierja Zveza zdravarjev in škodljivcev	758
Domoljubne težave s simboli: hrvaška in ruska zastava namesto slovenske.....	760
Njegovo izmenično branje: kako hkrati brati Pirjevca in Možino	762
Bralno uravnoteževanje.....	762
Verjame ali ne?	763
Pravi nočni bralni užitek: Steve Jobs	764

O kurilni vrednosti knjig: razpeti predsednik Pahor med spomenikom knjigam in njihovim sežiganjem	765
Knjige 20. in 21. stoletja	765
Čiščenje s pomočjo ognja.....	766
Pravi naslov je na Nazorjevi	766
»Kakšne spremembe potrebujemo, da bo predsednik republike prenehal ljudstvo vleči za nos?«	769
Problematicnost naslova posveta.....	769
Propagandistični opis	770
Sklicevanje na vprašalni stavek.....	771
Sugestivnost in nabitost.....	772
Predsednik, ki ne obsoja niti napadov na sodstvo	773
Pahorjev nenehni pravni proces	774
Na zaslužijo si ugleda	774
Pahorjeva učenka.....	775
Predsedniška formula nekomentiranja: o servilnosti do Janše.....	777
Ne komentirata	777
Redukcija na instagramsko pojavnost.....	778
Njegovi posnemovalci	779
Spodletelo tekaško srečanje s protestniki	779
»Še je čas za čestitko Bidnu«: ali se Pahor strinja z Janševimi tviti?	782
Ne želi reči, da je bila napaka	782
Sklicevanje na slabe posledice	783
Vendarle v nežen prepir z vlado.....	784
Brez obsodb pritiskov na STA: predsednik Pahor znova nima stališča.....	785
Opazil je zgolj zastoj v financiranju	785
Kompromis kot mimikrija.....	786
Snežaki v času rekordnega umiranja.....	787
Pahor v obrambo Janševi politiki: vlade so različne in fino je, da lahko izbiramo.....	789
Oblast ima dober odnos do kulture	789
Pahor postaja telefonist.....	790
Vlade ne smejo ravnati enako.....	791
Spet zvijačno o sovražnem govoru	791

Glede rasizma mu je žal	792
Maskirni dialogizem	793
Pahorjeve težave z matematiko	795
Novoletni paketi s pentljo: cenena retorika zmage	797
Zmaga, zmaga, zmaga	799
Najboljši in v vrhu sveta	800
Paketi z medijsko dostavo	800
Pahor je za intenzivnejše povezave z Višegrajsko skupino	801
Kontekstomija, njegova stara zadrega	801
Vodikova bomba na slovensko demokracijo	803
Polomija z obsodbami: Janša in Pahor o nasilju v Kapitolu	804
Sproducirati nasilje	804
Naša policija bolje pripravljena	805
Pahorjev kiks	805
Tanja Fajon s klofuto nad Pahorja	808
Predsednik molče legitimira oblast	808
Rojca izključili iz stranke	809
Pahor: vlada dela dobro, torej zdaj dobro ruši univerzo	811
Vedno sta skupaj	811
Vedno voljan	812
Banalnost zla	813
Politična mimikrija in maskirni dialogizem	814
Smrketova mimikrija	814
Definicija politične mimikrije	815
Maskirni dialogizem	815
Nekoč lepljivi prsti	816
Tretji poziv - k premirju	817
Negovanje namesto razgaljanja	818
Le kdo bo Pahorju našel službo? Za Verčiča bi to moral postati nacionalni projekt	819
Angažiran in vesten do konca	820
Izpraznjenost in bežanje iz politike	821
Bleščeča kariera, pravijo nekateri	821

Verčičev panegirik.....	822
Naš nacionalni projekt: najti službo predsedniku	822
Panegiriki tudi na račun Janše.....	823
Pahor proti volitvam in za Janševo operativo.....	824
Apel predsedniku republike: postanite kralj inSTAgama	826
Vse Pahorjeve taktike izmikanja	828
K retoriki izmikanja.....	829
Za kaj gre pri tej taktiki.....	830
Izmikanje v etiki	830
V Večeru tudi odločnost.....	831
Ne izmika se, ko mora podpreti Janšo	831
Bizarno olepševanje v opisih	832
Vedno na razpolago, da izboljša ugled vlade	832
Abstraktna podpora in zdrs.....	833
Ne bomo dočakali besed o odstopu.....	833
Pahorju in Janši so zaprli vrata: ne spoštujeta izročil protifašizma in se klanjata fašizmu, zato nista dobrodošla.....	835
Ko se že policija norčuje iz Pahorja.....	838
Je kandidat za poslanca Ernest Petrič še lahko svetovalec predsednika republike?	840
Zakaj je politični aktivizem sporen?	840
Spreten masker, ki bi se moral zahvaliti svetovalcu	841
Ni moralna avtoriteta, je pa vsaj kalorijska	843
Prezentirati lastno požrešnost	843
Morala v času (ne)avtoritet	843
Abstinenčna kriza, ne politična	844
Našel je krivca: za Pahorja sedanja opozicija ni dovolj verodostojna in dialoška alternative.....	845
Zlizana formula za vse primere	845
Maska dialogizma	846
Razkol, ki ga bodo rešile volitve	846
Opozicija ni za demokratični dialog.....	848
Zdravje politikov: Pahorjeva skrb za ugled države, ker se Janša ne obvladuje.....	850
Skušnjava povedati vse, kar misliš	850

Premier se ne kontrolira	851
Stabilni geniji.....	851
Vladati sebi kot pogoj vladanja drugim.....	852
Stevanović pri Pahorju: nas urad predsednika republike vleče za nos?	853
Pahorjev kandidat, ki zanika, da bi predlagal streljanje na migrante	855
Kako kandidat razume migrante	855
Za deportacijo, proti podelitvi azila	856
Tujci nas ogrožajo.....	857
Streljanje je v modnem trendu.....	858
Tragedija v reki Dragonji: zakaj Pahorju in Svetini ne moremo verjeti.....	860
Sumljivo za dialog in strpnost	860
Varuh kot kopija predsednika	861
Vsega je menda kriva neodgovorna mati	863
Pirkoviču pogovor s Pahorjem, Možini z Janšo	864
Ko predsednik zlorabi Tadeja Pogačarja.....	867
Prekopirana poslanica	867
Vsi bomo zmagovalci.....	868
Po Pahorjevem mnenju so partizani v Dražgošah pahnili vaščane v nemilost okupatorju	871
Vedno prikima obema stranema	872
Komunisti so zlorabili NOB.....	872
Zlagane fojbe: Janša in Pahor skozi dobrikanje Italijanom zanikata zgodovinska dejstva	874
Slovanski krvoločni bes	874
Kupčija z držanjem za roke.....	875
Dvojno gorje izbrisanih: Pahor se je zgolj abstraktno opravičil	877
Janševa vlada še naprej ignorira izbrisane	877
Zakaj Pahorjevo dejanje ni zadostno	878
Pahor kot idejni oče gibanja Povežimo Slovenijo	880
Tekmujejo v retoriki sodelovanja.....	881
Govorica laskanja	881
Petrič, priklopljen na rotor generatorja	882
Koristoljubci iščejo partnerstva	883

Pahor kot oče dialoga.....	884
Neofašisti na bazovskem šohtu.....	887
Politični kastrat: zakaj bi se mediji morali odpovedati intervjujem s Pahorjem	889
Mnenje o pritiskih kot pritisk	890
Velemojster sprenevedanja	891
Janša je imel mandat	892
Legitimna je menda vsaka oblast.....	893
Obrat v dojemanju.....	894
Apel k ignoriranju predsednika republike	894
Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje	896
Volitve kot eleganten prehod	897
Novinarkin revanšizem.....	898
Kako opravičiti Janševo oblast	899
On ni prepirljivec.....	900
Težave z moralno avtoriteto	900
Kralj iz eksistenčne nuje	901
Primerja se z britansko kraljico	902
Eksistencialne potrebe in lobotomija	902
Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.....	904
Nekronani Karel III.	905
Vsebinska votlost.....	905
Posvojil je maskirni dialogizem.....	906
Zaradi Logarja padli na izpitu.....	907
Pahorjanstvo kot marketinška niša	908
»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev	909
Biti predsednik vseh kot fasada	909
Brez glasnega mnenja o pritiskih na RTVS.....	910
Bolj kritičen do Goloba	911
Kako se znebiti nadležnih gostov	911
Minervina sova vedno zamuja	912
Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihrovega značaja	914
Težava z rojakom Golobom	914

Pokroviteljstvo in bolečina	915
Kandidat SDS v državi na poti v avtoritarnost.....	915
Definicije perversnosti.....	917
Pirc Musar o neobrušenem Golobu	917
Predsednik išče službo.....	918
Znova se bo aktiviral v stranki	918
Pahor bi se in se ne bi vrnil v politiko: kako so mediji zamolčali protislovje.....	920
Napovedal je izstop iz politike.....	921
Prva razlaga: brezkritičnost	921
Druga razlaga: oportunist	921
Lakmusov papir.....	922
V iskanju službe.....	923
Novinarsko pogrešanje Pahorja: o državniku, ki se rodi na sto let	924
Ploskajoče novinarstvo	925
Rojeni v pravem stoletju.....	926
Selfi kot človekova pravica	926
Moralna neavtoriteta.....	927
Kolesarjenje ob petkih.....	927
V čem je sumljivost »predsednika vseh«	929
Boleča ušesa.....	929
Bistvo manipulacije	930
Nasvet kolegov	931
Deset let truda.....	931
Otroci kot sredstvo	932
Pahor nas vabi, da smo del njegovega spektakla	934
Abstinenčna kriza.....	934
Tina pred Tino.....	935
Pahor se monetizira: zdaj bo Mastercard influencer	937
Kul uradni sponzor in modni obraz	937
Avtentična politična bit	938
Monetizacija Pahora po Pahorju	939
Dolguje jim burek.....	939

Pahorjeva posttravmatska stresna motnja: še dalje išče pozornost zase	940
Še bi bil predsednik	940
Posttravmatska motnja pozornosti	941
Monetizirajo čisto vse	941
Težava sedanje predsednice	942
Kralj instagrama, ki v tolažbo išče ramo novinarke	944
Politainment in sočutje	944
Simbioza dajajočega in sprejemajočega tolažbo.....	945
Borut Pahor kot prostovoljec na obisku pri Rosviti Pesek	947
Naj prostovoljec se predstavi.....	947
Kaj sodi na nacionalno televizijo in kaj ne	948
Samozavest navijaškega novinarstva	948
Nič revanšizma	949
Zmaga praznine je začetek: Pahorjev priročnik za politične začetnike.....	950
Osebna izpoved ali vodnik?.....	951
Ko je najsrečnejši.....	952
Iz rokava in ob kavi.....	953
Letališka ljubezen	953
Antipolitik z inovativno žilico.....	954
Kakšna bo recepcija?	954
To počne z razlogom: Pahor vedno bolj ščiti Janšo	956
Opozicija zastrupljala proti Janši	957
Logarjev podpornik in Jambrekov sodelavec	958
Homofobije ne bo obsodil?	958
Nezadovoljen s pozornostjo medijev	959
Izkoristil je tehnologijo	959
Pahor je postal specialist za to, česa se lahko naučimo iz zgodovine.....	961
Premislil si je čez noč	962
Specialist za to, kaj se lahko naučimo iz zgodovine.....	962
Odkritje svetega grala.....	963
Še bo pisal knjige, morda doktorat	964
Biti poslovnež kot logična posledica	964

Ilustrativen dodatek za vse prihodnje politične populiste & kralje instagrama.....	966
Ilustrativen dodatek za kritične državljane, ki nočejo političnih populistov & kraljev instagrama	1031

http://1.mirror.co.uk/incoming/article7933511.ece/ALTERNATES/s615/Melani'. At the bottom, there is a heart icon, the text 'Add a comment...', and three dots."/>

borutpahor Domotožje v Kairu. #Pahor #president #Egypt #Slovenia #homesick #homesweethome #ljubodoma

lollypapaya Kairo 😊

mirocunjak SI TI NORMALENI?

roccolepru @anciilik svašta...

mirocunjak Ne vem kaj se tok bruka. Če jo je že nastvil, bi rit lahko nasadil na ograjo, ne da jo skriva...

zigOnar Butl

ursko @petraberan @esmahaj hahaha

hans_a_plastika A si v redu? A pošljemo koga, mogoče zdravnika?? Tip ne zgleda OK

stephenthechef Legenda :)

sany211 Pa kaj se te gre toti pajac???

jurebedenk <http://1.mirror.co.uk/incoming/article7933511.ece/ALTERNATES/s615/Melani>

♥ Add a comment... ○○○

Boruting – predsednikova odmevna objava na instagramu, ki je postala meme in sprožila množičen trend posnemanja med državljani

Uvodno pojasnilo in opravičilo

Pričujoča knjiga ne govori le o Borutu Pahorju, ampak analizira diskurz slovenskih medijev in njihovo naracijo, ki sta omogočila predsednikov komunikacijski populizem in flirt med leti 2011 in 2023 – v času kampanje, dveh mandatov predsednika republike in v letu po njem. Govori o tem, kako se je lahko dolgotrajen in skrbno premišljen populizem nekega politika proizvedel le skozi medije, pri tem uspešno ujel z njimi in tudi dopolnjeval. Povedano na kratko: govori o srečni poroki politike in medijev, žal v škodo ljudstva in odgovorne politike. Poroki, ki so jo konec leta 2023 novinarji veselo kronali s poročanjem o njegovem avtobiografskem šundu in ga celo promovirali pod naslovom »Priročnik za politične začetnike«, čeprav v njem res ni nič priročniškega in še manj vredno priporočilnosti.

Bralec zato v njej ne bo našel le mojega povzetka in analize besedilnih in vizualnih upodobitev predsednika republike v zadnjih enajstih letih; dokazujem, da je bila medijska naracija ustrezno prilagojena ne le elementarnim načelom mediatizacije politike, ampak še zlasti učinkovitemu formatu delovanja tabloidnih medijev – vse z dvojnimi namenoma maksimiziranja političnega uspeha in hkrati maksimiziranja medijske zanimivosti. Z uvedbo novih komunikacijskih sredstev je Pahor leta 2012 premišljeno oblikoval in legitimiral svojo medijsko prezenco tudi v tako imenovanih resnih medijih in uspel še dodatno zabrisati žanrsko razliko med enimi in drugimi, kar je v končni instanci ugajalo obema stranema in poglobilo odvisnost vseh: uredniki in novinarji v svojo korist niso zmogli brez prijaznosti do prvega politika državi, a tudi on sam bi brez njih bil nič – nič bi bil.

Moje besedilo v nadaljevanju je plod dolgoletnega intenzivnega spremljanja fenomena predsednikovih nastopov na spletni strani [In media res](#), sicer namenjeni sproti analizi slovenskih medijev. Sestavljajo ga posamični zapisi o njem, ki so ob uvodni analizi zloženi v panoramsko celoto. Poudariti želim, da je bilo razčlenjevanje njegovih izjav, stališč, dejanj in medijskih štosov, kajti tudi ti so postali nekaj običajnega, sproti in največkrat zelo ažurno, običajno z minimalnim zamikom od analiziranega dogajanja. Poudariti moram tudi, da so bili moji komentarji sproti dnevno posredovani vsem pomembnim urednikom in novinarjem v Sloveniji, in to vse od leta 2012, od volilne kampanje naprej in nastopa prvega mandata. Ta podatek podajam namenoma, da bo bralstvu lažje razumeti mojo osrednjo tezo v knjigi, ki jo nato nenehno dokazujem: predsednika so pomagali soustvarjati in ga tudi soustvarili taisti novinarke in novinarji, vsa čast izjemam, pri čemer jim sproti kritika ni prihajala do živega oziroma jih ni prepričala.

Da v Sloveniji dejansko ni prostora za medijsko kritiko, sem že [večkrat opazal](#) in tokrat se je zgodba ponovila tudi ob analizah predsednika. Zato na začetek postavljam posebno zahvalo urednicam in urednikom, novinaricam in novinarjem, brez čigar nesebične

»podpore« v obliki njihove ignorance te knjige ne bi bilo. Vsem se na tako kratkem mestu res ne bom mogel zahvaliti, ker jih je veliko, izjem pa malo. Toda, spoštovane in spoštovani odgovorne urednice in uredniki ter ostalo novinarstvo, brez vas mi ne bi uspelo na podoben način, kot ne bi uspelo vam z Borutom Pahorjem. Razumem vas, nesmiselno je dopustiti grajo profila politika, ki ste ga s takšnim trudom sami (nehote) zgradili. Kakšne so posledice opisane bližine med mediji in bivšim predsednikom, ki jo podrobno in zelo konkretno komentiram, naj vsak presodi sam. Tiste družbene in politične se po moje zlivajo v osrednjo ugotovitev, ki jo rad ponavljam: imamo natančno takšno demokracijo in politiko, kot nam jo privoščijo novinarji.

Ob tej priložnosti se ne morem nikomur posebej zahvaliti, razen anonimnemu posredniku nekaterih medijskih objav o predsedniku in spletni Mladini, ki je v zadnjih letih poobjavila nekatere moje zapise. Ker sem se včasih posredno soočal z očitki, bi rad ponovil znova: moji zapisi so nastajali na osebнем blogu, na katerem izražam zgolj svoja prepričanja in ugotovitve, ki je nekomercialne in neprofitne narave. Za svoje zapise ali urejanje strani nisem prejemal nobenega denarja, name ni vplival nihče, uporabljeni tekstovni ali slikovni material, povzet iz medijev, pa je bil namenjen zgolj analizi medijev ali družbeni kritiki, podan v ilustracijo ali kontekstualno dopolnitev lastnega besedila z namenom citiranja (51. člen Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah).

Posebno opravičilo na koncu kratkega uvoda velja bralki in bralcu: ker je pričujoče besedilo, ki je vsem na voljo brezplačno, nastajalo v gverilskih pogojih in brez finančnih sredstev, ga naprošam za potrpežljivo presojo ob vseh pomanjkljivostih, na katere bo naletel in so povezane z lektoriranjem, grafičnim in tehničnim urejanjem ali številnimi drugimi spodrseljaji, ki jih morda nisem niti opazil ali znal popraviti, čeprav so vsi po vrsti moje delo. Prosim za prizanesljivost, ne za odpustek glede odgovornosti, pri čemer računam na presojo, da vsebina zapisanega ob pomanjkljivi formi ni bila prav nič okrnjena.

Še tehnično napotilo. Bralec se bo lažje premikal po besedilih, ki so razvrščena po datumu nastanka, če bo kliknil na ustrezen naslov v kazalu. Imenskega ali stvarnega kazala ni, temu je namenjen iskalnik. Več prispevkov in kontekstov je mogoče najti na moji strani [In media res](#). Za tiste, ki se jim ne bo ljubilo brati vsega, na začetek knjige dodajam kratek povzetek Boruta Pahorja za telebane, na koncu pa še grafični in fotografski zbirki nekaterih njegovih objav in z uličnih protestov kritičnih državljanov, ki so se predsednikove škodljivosti zavedali in nanjo opozarjali.

Boris Vežjak

V januarju 2024

Borut Pahor za telebane v dvanajstih točkah

- I. **Je Pahor najzmagovitejši slovenski politik?** Po svoje drži. Kot se sam rad pohvali, je kar devetkrat zapored dobil mandat na volitvah in »dve tretjini svojega življenja služil ljudem«. Kako, je drugo vprašanje, kakor tudi, kaj nam omenjena trofejnost pove o profilu slovenskega volivca. Toda ko je leta 2011 predčasno zaključil kariero kot predsednik vlade, se je naslednje leto kot nekakšen antipolitik podal na predsedniške volitve in s pomočjo spretno vodene kampanje spet zmagal.
- II. **Bi lahko njegovo delovanje na mestu predsednika republike opisali kot populistično?** Drži, z uspešno razvito in svojstveno obliko komunikacijskega populizma je najmanj deset let vse politično udejstvovanje utemeljeval na premišljenih oblikah iskanja všečnosti, popularnosti in hipne atraktivnosti na družbenih omrežjih, s čimer je velikokrat prestopil mejo zrelega obnašanja. Ni pa populist v klasičnem politološkem vsebinskem smislu besede.
- III. **Je točna ugotovitev, da že po svoji psihološki naravi reagira spontano in zato v njegovem ravnanju ni nič taktičnega in načrtovanega?** Držimo le deloma: svoj sproščen in nečimrn značaj, kar je njegov lasten opis, je spretno stkal s premišljeno strategijo iskanja medijske pozornosti in oboje skupaj nadgradil za potrebe vsakokratne samopromocije, kjer mu nista bila v napoto ne sram ne dostojnost v obnašanju.
- IV. **Je po političnem prepričanju socialdemokrat?** Ne drži. Sam sicer v nekem intervjuju pove, da je liberalni socialdemokrat, veliko časa se je zgledoval pri modelu »tretje poti« in Tonyju Blairu, kar ga je pripeljalo do naklonjenosti kapitalizmu in marketizaciji političnega. S tega vidika se je osebno dokončno realiziral po izteku obeh mandatov predsednika republike, ko je postal podjetnik.
- V. **So njegovo politično pojavnost soustvarili mediji?** Drži v celoti. Nesporno bi brez njihove aktivne pomoči, včasih idolatrije in tudi specifičnega anemičnega ustroja domačega novinarstva bil bistveno manj uspešen in navzoč. K temu je sam dodal večšo eksploatacijo medijske tabloidnosti in prvin politainmenta, kjer je predvsem gradil na videzu antipolitika – nekoga, ki je »običajen« človek.
- VI. **Je dostojno opravljal svojo funkcijo?** Ne drži, kot predsednik republike se je večinoma izmikal pričakovanim nalogam in vlogi politične in moralne avtoritete,

s tem pa svoji veliki odgovornosti, od katere je skoraj ves čas bežal, da bi načrtno koval čim večjo priljubljenost med vsemi volivci hkrati, levimi in desnimi.

- VII. So ocene o njegovi degradaciji institucije predsednika republike in škodovanju slovenski politiki pretirane?** Ne drži. Zagotovo je ustvaril veliko škodo, še zlasti v notranjepolitičnih razmerah. Poglavitno evidenco za trditev je priskrbel kar sam z nenehnimi pojasnili, da ne komentira aktualnega dogajanja doma, češ da to presega njegove pristojnosti. Še manj pogosto je kot predsednik ukrepal, s čimer je največkrat ustvarjal slabe posledice skozi svojo pasivnost ali zagovarjanje nenačelnih stališč, določena njegova dejanja, sploh pod krinko sprave (domobranci, fojbe, itd.), pa so bila neposredno pogubna.
- VIII. Je res deloval naklonjeno politični desnici in Janezu Janši?** Drži, pod krinko sodelovanja z vsemi, nevtralnosti, ekvidistance in skrit pod geslo »biti predsednik vseh« se je vsakič spretno izogibal mnenjem, komentarjem in dejanjem, tudi takrat, ko je prvak SDS rušil demokracijo, širil sovraštvo ali demontiral temelje pravne države in človekovih pravic.
- IX. Se ga je upravičeno prijel vzdevek »kralj instagrama«?** Drži, več kot deset let se je vsakodnevno na družbenih omrežjih pojavljal s kakšno bebavo, šaljivo, trapasto, samoironično ali bizarno fotografijo in dodanim komentarjem, kar je plenilo večje zanimanje javnosti in medijev kot resno delo, ki ga sicer ni veliko zmogel.
- X. Je njegova knjiga »Zmaga je začetek« res priročnik za politične in druge začetnike?** Ne drži, naslov je zgolj marketinški trik; sama knjiga je predvsem na hitro spisan avtobiografski šund brez globine in tudi ambicije biti priročnik v polnem pomenu besede nima.
- XI. Ali drži, da je Anže Logar ukradel njegovo politično floskulo o spravi, dialogu in sodelovanju vseh?** Drži. Novi up desnice in Janeza Janše je skopiral Pahorjevo domišljeno taktiko sklicevanja na nekonfliktnost in povezovanje, ga recikliral in poskuša programsko delovati kot Pahor po Pahorju.
- XII. Bo kot novopečeni podjetnik še naprej zvezda domačih medijev?** Verjetno drži. Slovensko novinarstvo ne kaže nobene želje po izboljšanju v smeri večje kritičnosti, zato bo bivši predsednik prejkone tudi naslednja leta spretno kapitaliziral svojo obsežno politično prezenco, ki jo je zgradil prav s pomočjo medijev.

Uvod v knjigo: komunikacijski populizem in medijske (re)prezentacije (bivšega) predsednika republike

*»Nevarnost za demokracije danes ni neka celovita ideologija, ki bi sistematično zanikala demokratične ideale. Nevarnost je populizem - degradirana oblika demokracije, ki obljublja, da bo uresničila najvišje ideale demokracije ("Naj vlada ljudstvo!"). Nevarnost torej prihaja iz demokratičnega sveta - politični akterji, ki predstavljajo nevarnost, govorijo v jeziku demokratičnih vrednot.«
Jan-Werner Müller*

Fenomen Boruta Pahorja, ki je po svoji bogati politični karieri zdaj postal zasebnik in podjetnik, kakor sam poudarja, ni nastal iz nič. Ne, v največji meri so ga kreirali in oblikovali mediji, sploh v njegovi fazi opravljanja funkcije predsednika republike, kar podrobno beležim in opisujem v tej knjigi. Včasih so to počeli z neposredno idolatrijo, največkrat pa s svojo novinarsko pasivnostjo, nesposobnostjo in ležernostjo. Česar se je Pahor dodobra naučil, je ravno to dejstvo: da se lahko s takšnimi mediji spontano poigrava, kakor se mu zahoče in mimogrede politično preživi ne le brez praske, temveč jih tudi spretno instrumentalizira za svoje potrebe.¹

Ta knjiga je zato v enaki meri analiza medijskega poročanja o Pahorju kot analiza predsednika republike. Skeptična je do obeh. Če ne znamo biti kritični do političnih neumnosti in blefa, kot izčrpno dokazujem, predvsem njegovega domišljenega komunikacijskega populizma in brezvsebinskosti, potem o svojih miselnih kompetencah in še prej o standardih svojega poklica kot novinarji in »psi čuvaji« povemo vse. Če mediji ne znajo biti zadržano reflektirani do osebnosti, povzdignjene v slovenskega politika *par excellence*, potem ne znajo biti dovolj kritični do slovenske politike v celoti. Se dejansko zavedamo, kaj to pomeni, če trditev vzamemo zelo zares in je dovolj točna? Za našo demokracijo je potem res bolje, če jih sploh nimamo!

Naj navedem majhno ilustracijo svoje trditve. Ob izteku Pahorjeve kariere je Večer (31. december 2022) opravil sobotni intervju, v katerem se ga Marko Crnkovič ni mogel zaljubljeno nagledati in nafehtati dovolj selfijev z njim, zelo dobesedno, in jih tudi objaviti. Pahor je zanj »stari šarmer«, »eden od redkih normalnih, najbolj normalen, če ne celo edini

¹ Pričujoči uvod je obsežna nadgradnja mojega zapisa, ki je bila v tematski številki z naslovom »Medijske podobe predsednika republike Boruta Pahorja« objavljen v reviji Dialogi (3-4, 2016).

normalni«. Novinar ob intervjuju priznava, da je »eden od njegovih redkih eksplicitnih fanov (če že ne oboževalcev)«. Pozicija novinarja in publicista je torej izrecno oboževalska. Seveda bi pretiravali, če bi dejali, da je uspel stari šarmer ustvariti ravno to, svoj klub zvestih novinarskih fanov, četudi ljubezni novinarjev do njega nikoli ni manjkalo in so se ob njem velikokrat, po vsem sodeč, stopili. »Pahorja cenim in ga bom pogrešal. Veliko mi je dal. Še več! Pravzaprav je edini slovenski politik, za katerega bi rekel, da mi je nekaj dal,« nam je svoje sentimentalne občutke iskreno zaupal isti novinar.

Že mesec pred tem se je v Večeru (27. november 2022) isti novinar razjokal od pričakovanja pogrešanja: »Žal mi bo za njim. Pogrešal ga bom. Nataša Pirc Musar se mi zdi slaba tolažba za to, da ga ne bo več.« Ne vemo, če mu je uredništvo časopisa kupilo robčke ali vsaj zbralo denar za dostojen epitaf, ko je svojo užalosteno sklenil z ugotovitvijo, da se ljudje Pahorjevega kova rodijo na sto let, kar lahko pomeni le, da mu morajo novinarji postaviti spomenik: »Trdim, da nam bo za Borutom Pahorjem še žal. Ne mislim, da bo NPM tako slaba predsednica - ne bo pa to več to. Ljudje kot Pahor pridejo po spletu srečnih okoliščin na določeno funkcijo, kjer zablestijo, vsakih sto let ali več. Državnik, obenem pa eden od nas. Ja, res je težko razmeti, kako je to možno.«

Pahor je nič manj kot zablestel in to se zgodi na sto let! Novinarska idolatrija je očitno poseben žanr domače žurnalistike – in s tem nam čisto vse iskreno pove o svojih mizernih standardih. Njenih primerov v knjigi nanizam na desetine, toda na tem mestu bom omenil enega zadnjih. Odgovorni urednik Reporterja je 24. novembra 2023 ob izidu Pahorjeve knjige navdušeno ugotavljal, da je ta z njo »presegel samega sebe«; po njegovem gre za politika prve lige, ki mu je v svoji bogati politični karieri uspelo praktično vse. In ja, res mu je uspelo, toda s čigavo pomočjo? Silvester Šurla se v svojem uvodniku do konca stopi, ko odkriva gosposko naravo bivšega predsednika: »Pahorjeva knjiga, nekakšen priročnik za politične in druge začetnike, je izjemna. Začel je kot tovariš, končal je kot gospod. Velik gospod.«

Kaj storiti z izdelki velikih gospodov? Pričujoča knjiga, ki jo berete, v tem uvodnem eseju in sicer podrobno analizira načine medijske obravnave velikega gospoda. Torej zdaj že bivšega predsednika republike. To počne predvsem skozi novinarska poročila o njegovem delovanju skozi razvito formo tega, čemur pravim »komunikacijski populizem«. Z njim opišem psihopolitično spretnost v komunikacijskem ravnanju bivšega predsednika, skozi katero je uspešno eksploatiral tendence tabloidizacije medijev v smeri razvoja hibridnih formatov, infotainmenta in politainmenta, ter uspeval z njihovo pomočjo dosežati svoje politične cilje, predvsem v smeri maksimiziranja javnomnenjske in volilne podpore državljanov. Velik del uspeha tovrstne psihopolitike in razvitih komunikacijskih prijemov pripišem ne samo naravi mediatizacije politike, ampak tudi pristajanju resnega novinarstva na vatle tabloidizacije, zaradi katere je bil komunikacijski populizem predsednika nekritično legitimiran in s strani medijev tudi odkrito podpiran: politična in medijska agenda sta se na tej točki ujeli in z združenimi močmi lahko skupaj in vsaka zase maksimizirata svoje koristi.

Medijske reprezentacije opravljajo dve med sabo povezani funkciji, skrbijo za podporo pri državljanih kot volivcih, kar ustreza predsedniku, in hkrati ugodijo pričakovanjem uporabnikov medijev, kar zaradi večanja ratingov gledanosti, poslušanosti in branosti neposredno vodi do profita medijev. V tekstovnih in vizualnih medijskih reprezentacijah bivšega predsednika republike je od predsedniških volitev 2012, na katerih je v drugem krogu prepričljivo zmagal, prišlo do premika, pogojenega s specifičnim in zelo prepoznavnim kampanjskim strateškim pristopom, začinjeno s številnimi prostovoljnimi dejanji, opravljanja različnih del in poklicev. Z njim, s to vrsto pristopa, se je Pahorjev slog nastopanja končno povsem prilagodil prevladujoči tabloidnosti v medijih in senzacionalističnim pristopom, tako vsebinsko kot formalno, s čimer mu je uspelo s pomočjo psiholoških in komunikacijskih momentov intenzivno ustvarjati podobo vsečnega in ljudstvu bližnjega politika. Morda bi lahko celo rekli, da je na mesto funkcije predsednika republike dobesedno stopila medijska reprezentacija kot takšna in jo izpodrinila; zato, ker je k temu prispeval sam Pahor, v strukturi interakcije in družbenih procesov komuniciranja pa legitimiral vse vrste perpetuiranja medijskih podob, predvsem tabloidno obarvanih.

Zglob med preišljenim ustvarjanjem novih podob predsednika republike, uprimerjen v vsakokratni novi vizualni in fizični podobi Drugega, določene »državljske« službe ali dela nekoga drugega, ki ga je opravljal, ter njihovo medijsko reprezentacijo, prenosom teh podob do medijskega občinstva in državljanov, je omogočil oboje: popolno rahljanje in transformacijo tradicionalne podobe prve figure v državi, simbolnega mesta, kot si ga zamišljamo in ga večinsko dojemamo, z medijske ali novinarske strani pa hvaležno dvomljenje v začetno podobo, njej izbris in igro preobrazb, znotraj katere predsednik republike ni bil več to, kar smo navajeni, da je. Pričujoči uvod zato razčlenjuje nekatere tipične značilnosti, ki jih vsebujejo slovenska medijska poročila o predsedniku, predvsem v času njegovega mandata od leta 2012, vključno z volilno kampanjo. Ob tem so me zanimale predvsem kvalitativne značilnosti upodobitev, pa tudi žanrske, slogovne, jezikovne, tematske in druge prvine, ki jih novinarji in mediji uporabljajo ob reprezentiranju figure predsednika republike.

Moja hipoteza je, da je predsednik Pahor razvil poseben komunikacijski model, s katerim je prav s pomočjo medijev uspešno maksimiziral naklonjenost državljanov, hotena ali nehotena konsekvence te vrste naklonjenosti pa je bila njihova stalna podpora v javnomnenjskih raziskavah in tudi na samih predsedniških volitvah. Ob tem zasledujem predvsem načine, kako so njegov komunikacijski populizem, nove forme in pristopi stalnega koketiranja z državljani in pridobivanja njihove naklonjenosti, uspeli v svojih medijskih zapisih predstaviti novinarji in v kakšni meri so komunikacijske strategije s svojo pasivno držo podprli. Načine, sredstva in metodologijo, s pomočjo katerih se vršita iskanje in realizacija psiholoških učinkov na državljane, večkrat poimenujem s splošnim izrazom psihopolitika: predsednikova ravnanja zato ne razlagam zgolj kot aspekt potencialnih komunikacijsko-strateških ali piarovskih taktik političnega delovanja,

ampak skozi širši horizont nabora psiholoških načinov ustvarjanja lastne politične ikonografije, kar se nujno ne ujema zgolj z uporabo medijev kot sredstev za doseganje ciljev.

Komunikacijski populizem v nadaljevanju nikakor ne jemljem za vsebinski, politični in celo ne retorični pojem: z epitetom želim poudariti predvsem njegovo izključno naravnost v iskanje instantne identifikacijske podpore med ljudmi. Kot opozarjam na nekem drugem mestu, je v definicijah populizma, ki venomer vztrajajo na diskurzivni ločnici med »ljudstvom« in »elito« v prid prvemu, treba slediti distinkciji med »lastnostjo sistema« in »lastnostjo stila«, četudi je velikokrat slog že povzročen in ga narekuje sistemska predpostavka (Vežjak, 2008, 238).

Obravnava predsednika nas sili, da bi ob obeh uvedli še neko novo dimenzijo, kot bo razvidno spodaj, nekakšno »lastnost dejanj«, ki gre največkrat onstran preozkih retoričnih ali komunikacijskih označevalcev in nam opiše pravila obnašanja v neposrednem stiku, druženju in delu z ljudmi. Populističen učinek v Pahorjevem primeru ni bil označevalec neke politike, tudi ne posebne oblike sloga vladanja, predvsem je ljudskost postala dimenzija njegovega »čutečega« in neposrednega odnosa z državljani, v katerem je želel dobesedno prevzemati njihove družbene vloge.

Vprašanje motiva predsednikovega početja

V kakšni meri je predsednik Pahor ubral komunikacijsko razmerje s predznakom populističnega koketiranja, ki v veliki meri oblikuje ne samo poročanje, temveč tudi novinarski govor? Je njegova izbira sloga bila svojstvena in vsebuje povsem novo, še ne videno noto neposrednega in na trenutke piarovsko obarvanega naslavljanja na javnost, ki s svojo kontinuiranostjo daje vedeti, da je tak slog verjetno preiščena gesta? Če klasičen populizem želi mobilizirati množice (Jansen 2011,81), je želel Pahorjev zgolj neko praktično korist zase in vzpostaviti všečno zvezo z njimi.

Cela vrsta vprašanj, predvsem dilema intence med preiščenostjo in spontanostjo, nikoli ni bila popolnoma enoznačno odgovorjena. Pahor je v intervjuju za »TV Idea« v pogovoru z novinarjem Marjanom Doro morda najbolj odkrito sploh razkril metodologijo svojega pristopa v predsedniški kampanji leta 2012 in kasneje, vse do realizacije omenjenega intervjuja 22. maja 2016.² Novinar je v svoji iztočnici sprva aludiral na številne poklice, vse od cestarja, picopeka, frizerja, kmetovalca, avtomehnika in obiralca grozdja, ki jih je predsednik v dnevnem ritmu opravljal znotraj inovativnega projekta in ga njegov štab poimenoval »SKUPAJ – spodbujajmo drug drugega«, nato pa izpostavil zanimivo dihotomijo.

² *Intervju predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja za TV Idea, Ljubljana, 22. 5. 2016.*

V nekoliko domačijem pogovoru, vsaj kar se tiče naslavljanja, v katerem ga je večkrat imenoval kar »Borut«, je Dora nekoliko pikro opozoril na dejstvo, da je v kampanji prevzel res veliko različnih poklicev, toda nobenega drugega kot zgolj političnega, torej »biti politik«, ni v življenju opravljal »realno«, za denar. Predsednik je pritrtil oceni in jo korigiral z dodanim pojasnilom, da je kakšno delo honorarno sicer opravljal še kot študent. Nato je prešel k podrobnejši razlagi motivacije, zakaj se je znotraj kampanjskih taktik odločil za akcijo opravljanja različnih poklicev in služb. V svojem pojasnilu je navedel dva dokaj heterogena razloga svojega v političnih taktikah razmeroma inovativnega pristopa:

»Leta 2012, ko sem se odločil, da se podam v kampanjo za predsednika republike, sem... lahko ugotovil, da se je zaupanje ljudi v politike zelo zrahljalo. V bistvu se je izgubilo. In na tipičen način, da do ljudi sploh ni bilo več mogoče priti.... Ampak mimo njih je ostajala velika molčeča večina, ki so jo vsi pustili pri miru. In tudi ta molčeča večina je politiko pustila pri miru... In to me je vznemirjalo. Ali je mogoče, in kako, priti do te molčeče večine, ki je tako zelo pomembna, saj je sestavni del te družbe. In tako sem potem prišel do spoznanja, da morda skozi delo, skozi osem, devet ali deset ur druženja z njimi v delu, s tem ko v prvih urah razbijem neko nezaupanje, neke zidove...pridem do tega, kaj oni mislijo o državi... to je bil cilj tega!«³

Pahorjeva pojasnilo gradi na iskanju izgubljenega zaupanja volivcev oziroma državljanov: biti v koži cestarja, picopeka, mesarja ipd. je zanj zgolj način, kako se približati ljudem, da bi mu zaupali. Prva podmena njegovega pristopa, kot jo opiše, je skrita v prepričanju, da je politika odtujena od ljudi, da se »molčeča večina« zanj ne zanima, ker se politika ne zanima zanj. Kampanjska taktika naj bi uporabila tak izgubljeni ključ do ljudi, omogočila identifikacijo s predsednikom, ker se ta identificira z »navadnimi« državljanji. Druga uporabljena podmena po Pahorjevi razlagi prinaša »pravo mnenje« o politiki in državi, do katerega se bo njemu kot predsedniku uspelo dokopati: ko si pridobite zaupanje ljudi, kar je mogoče le (ali predvsem) z opravljanjem njihovih vsakodnevnih opravil v njihovi opravi, vam povedo tudi svoje mnenje – in to mnenje je po Pahorju »cilj« takega početja.

Novinar je na tej točki intervjuja nekoliko podvomil v razlago in vsaj v iskrenost ponujenega motiva kampanjske taktike. Če naj bi bil cilj pridobljeno zaupanje ljudi in posledično razkritje njihovega mnenja, kar predpostavlja, da ga državljanji skrbno skrivajo in ga politiki nikakor ne poznajo ali ne morejo poznati, je z nekaj dvoma uvedel drugačno možno perspektivo pogleda na njegovo početje, označil ga je za preišljeno igro: »Kolikokrat vam je, Borut, uspelo ustvariti razpoloženje, da ljudje pozabijo, da je tu prišel glumit kandidat za predsednika?«

³ Prav tam.

V naslednjem trenutku je predsednik nepričakovano razširil seznam. Da ne igra, da ne »glumi«, je hitel pojasnjevati in se sklicevati na čutenje z ljudmi. Na avtentičnost lastne drže, ki jo državljanji po njegovem prepoznavajo kot pristno:

»Saj nisem prišel glumiti! Najprej so preverili, ali igram vse skupaj. Ko ni bilo tudi mogoče igrati. Ker če vi tega ne čutite, ne morete dati skozi. Meni so tudi Američani rekli, oni so imeli nekaj poskusov, ki so pa vsi propadli – propadli so ali zaradi fizične izčrpanosti kandidatov, ki niso več uspeli tega delati, ali pa zaradi tega, ker tega niso delali iskreno. A veste, Američani so to že imeli. Mi smo tukaj to naredili kot novo stvar zato, ker smo uspeli. Jaz sem teh del opravljal 54. To ne morete delati, če v tem ne uživате. Če ne uživáte v stiku z ljudmi, v tej vaši neskončni borbi vseh osem ur, da se jih dotaknete...«⁴

Predsednik republike je od opisa nekega spontanega druženja z ljudmi prešel v odkrito informiranje o tem, da je njegova taktika bila preverjena in komunikacijsko strogo premišljena, verjetno ali morda s strani ameriških ekspertov za kampanje. Američani so mu pojasnili in ga morda celo posvarili, da je njegov pristop nekaj, kar njim ni uspelo, zato so poskusi propadli, medtem ko je njemu, Pahorju, uspelo »narediti novo stvar«. Za uspeh svojega pristopa in hkrati neuspeh drugih je nato navedel dva razloga, psihološkega in fizičnega; v takšnem projektu morate čutiti, kot pravi, biti avtentično v njem, in obenem uživati. V telesnem smislu pa, kar sicer v intervjujih rad poudarja, morate biti v izjemni telesni kondiciji.⁵

Oba pogoja morata biti izpolnjena, da vam na koncu, kot pove v nadaljevanju, ljudje zaupajo. Verjetno si lepšega dokaza za to, da njegovo obnašanje v kampanji ni bilo kar spontano druženje z ljudmi, ne bi mogli želeli. V citiranem intervjuju se Pahor pocukrano prikloni ljudem, češ da je osupel nad »neverjetno intuicijo slovenskega človeka«, ki menda deluje po zdravi pameti, a prihaja za stanje v državi do neverjetno točnih diagnoz, samo da jih pove v preprostem, toda točnem jeziku. V zaključku znova izpostavi svojo vlogo, ki jo vidi predvsem v povezovanju ljudi – kar znova smemo dojeti kot še eno maksimo ne zgolj njegove politične misli, temveč tudi načinov alibizacije opisane kampanjske taktike. Ne tako presenetljivo se pogovor zaključi s prvo neposredno napovedjo, da se bo za

⁴ Prav tam.

⁵ V intervjuju za revijo »Avenija« je Pahor morda najbolj skoncentrirano doslej opisal svoj delavnik, poln intenzivnih telesnih vadb, teka in uporabe sobnega kolesa – celo takrat, ko gleda televizijo ali bere knjige. Med drugim zapiše: »Zaradi tega se srečujem z izgorelostjo, ker izčrpam telo do konca. In temu se za zdaj ne znam upreti. Namesto da bi tek eno uro, tečem štiri ure, Blejsko jezero preplavam dvakrat namesto enkrat, na kolo grem do Portoroža, in če je lepo vreme, grem potem še teč.« Primerjaj *Intervju predsednika republike Boruta Pahorja za revijo Avenija*, 15.1.2016, dostopno na naslovu: <http://www.up-rs.si/up-rs/uprs.nsf/objave/CF618AE25D77AAFDC1257F3B003A55C8?OpenDocument>

predsednika »verjetno« potegoval tudi v volilni tekmi leta 2017, kjer je kasneje znova zmagal, čeprav za las – premagal je Marjana Šarca.

Politainment in senzacionalistični značaj Pahorjevih podob

Podoba ljudskega voditelja, do katerega ni težava priti na način, kot to opisuje Serge Halimi v svoji knjigi (2012, 12), tj. skozi sistem prebijanja do ekskluzivnih informacij ali izbranih urednikov in novinarjev, temveč je popolnoma dostopen, odkrit in razgaljen do vseh, tudi v primeru Pahorja ni nekaj novega in svežega.

Prehojena pot profesionalnega politika, od lokalnega vodje mladinske organizacije ZSMS, najmlajšega člana centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, nato predsednika stranke Združena lista socialnih demokratov, kasneje preimenovane v stranko Socialni demokrati, poslanca v Evropskem parlamentu, nato pa leta 2008 še predsednika vlade, ki je morala z njim vred predčasno odstopiti leta 2011, priča o intenzivni izkušnji političnega udejstvovanja in izgrajeni veščini medijskega nastopanja. Nekatero elemente ljudskosti in večjega retoričnega koketiranja lahko nesporno navežemo že na obdobje pred letom 2012 in nastop prvega mandata. Če Halimi (2002, 20-32) opisuje manire ubogljivega in »dvornega« novinarstva, s katerimi so v Elizejski palači predsedniki obvladovali novinarske »pse čuvaje«, izbirali novinarje in krojili javno mnenje, če je predsednik F. Mitterand leta 1984 celo ustanovil zasebno televizijsko hišo Canal Plus in njeno vodenje zaupal direktorju svojega kabineta, predsedniku Pahorju ni treba početi nič ne tega. Njegov pristop stavi na bistveno bolj subtilno obvladovanje medijev in ne samo načrtovano pljenje naklonjenosti javnosti.

Njegov poprejšnji slog nastopa, večkrat s strani komentatorjev, kot sta Vlado Mihelj ali Vesna V. Godina skupaj z drugimi publicisti označen za narcisističnega, blaziran s številnimi močnimi retoričnimi besedami in primerjavami, s prehodom v mandat predsednika republike zamenja državniška drža onstran stroge politične formalnosti. Ena od novih formul političnega delovanja nesporno tiči v depolitizaciji vloge predsednika (Crnović, 2014, 2021): nenadoma ni več toliko pomembno, kako ravnati politično in sprejemati državniške odločitve. V javnosti se začnejo po mandatu z začetkom leta 2012 vrstiti vedno močnejši očitki, da jih povsem zanemarja in da v domači polarizirani politiki ne želi opredeljevati v ničemer, kar »razdvaja«, ali stopiti na stran nikogar. Pričakovano opravljanje funkcije popolnoma zasenči agenda, usmerjena v izgradnjo podobe politika, ki bi ljudem bila všečna, prirojena do te mere, ko je več ne bodo dojemali kot politično, temveč kot »še eno« službo.⁶ Če se je Pahor po lastni izjavi do 22. maja 2016 v času

⁶ Glede narcisistične strukture (tudi) slovenskih politikov napotujem na članek Andreja Korošaka *Smrt narcizmu, svoboda narodu!*. Dostopno na naslovu: <http://zofijini.net/smrt-narcizmu-svoboda-narodu/>: <http://zofijini.net/smrt-narcizmu-svoboda-narodu/>.

mandata in kampanje spoprijel s 54 različnimi deli, kasneje jih je bilo še nekaj, v to nikakor niso vštetli vsi vložki, pri katerih se je občasno preizkusil še v kakšni drugi vlogi. Mizanscena teh poskusov je večkrat postala tudi predsedniška palača ali srečanja na najvišji nacionalni ali meddržavni ravni.

13. aprila 2015 so tako na portalu MMC RTV Slovenija poročali o tem, da je v svojih prostorih gostil glasbenike in da je poleg priznanih slovenskih glasbenikov svoj talent pokazal predsednik republike.

Družabna kronika POŠLI NATIŠI KOMENTARJ (18)

Foto: Koncert v predsedniški palači - za bobni pa Borut Pahor

Priznanje za Marko Soršak - Soki

13. april 2015 ob 20:26
zadnji poseg: 13. april 2015 ob 20:57
Ljubljana - MMC RTV SLO

V predsedniški palači je odmevala glasba, poleg priznanih slovenskih glasbenikov pa je svoj glasbeni talent pokazal predsednik republike Borut Pahor.

Vsestranski Pahor se je na odru pridružil članom zasedbe **Big Foot Mama** in z njimi zaigral skladbo *Nisem več s tabo*. Preizkusil se je na bobnih, v rokah pa je držal bobnarske palice, ki mu jih je podaril bobnar skupine Elvis Jackson **Marko Soršak - Soki**.

V izmenjavni daril pa je na začetku prireditve **Soki** prejel iz predsednikovih rok. Jaboiko navdihja za njegov prispevek h glasbenemu opismenjevanju otrok. Priznanje mu je vročil ob predstavitvi projekta *20 za 20 - za šole s poslušom*, v okviru katerega je Soršak do zdaj z glasbilo opremil deset glasbenih učilnic.

Kot je v utemeljivi priznanja zapisal predsednik, je že davno spoznal, kako čudežno se glasba dotakne človekove duše, ga prevzame, navdihuje in polni z novimi energijami. "Razume, da nas čarobnost glasbene govornice povezuje, razvešela, oživlja in duštevno osmišlja. Zaveda se tudi neskončnih ustvarjalnih in doživljajskih širjav, ki se odpirajo mladim, če se zgodaj seznanijo z glasbeno govornico."

Na prireditvi v predsedniški palači so nastopile glasbene skupine z učenci z desetih slovenskih osnovnih šol, ki jih je v sklopu omenjenega projekta opremil z glasbilo.

Ocena novice: ★★★★★
Ocena 2.8 od 20 glasov

Vaša ocena: ★★★★★
Ocenite to novice!

Soki je predsedniku poklonil bobnarske palice, ki jih je ob koncu prireditve tudi preizkusil skupaj s člani skupine Big Foot Mama v skladbi Nisem več s tabo. Foto: Božo

” Soki je s svojim bobnanjem in ustvarjalnostjo vzornik mnogim mladim glasbenikom. S svojim stremjenjem in zavzetim delom, da bi mladim odstril skrivnosti ljubezni do glasbenega ustvarjanja in jim odprl poti do glasbene izobrazbe, pa je vzornik vsem.

Borut Pahor o Sokiju

Iz zapisa na spletni strani MMC RTV Slovenija, 13. april 2015

Pahor je s tem uspel svojo kampanjsko taktiko postaviti za del vsakodnevnega *modus operandi* in preigrati v posebno in uspešno psihopolitiko delovanja, utemeljeno na vsečni komunikaciji z množicami. V svojih poprejšnjih zapisih o tem (Vezjak, 2014, 2015, 2016) sem takšno inovacijo označil za flirt ali flirtajoči populizem – kjer populizem nikakor ne označuje politične vsebine, temveč spogledujočo komunikacijsko formo odnosa do državljanov in publike, na katero se neposredno v neki situaciji naslavlja. Katera koli gesta predsednika bi ne bila tako zelo uspešna brez ustrezne podpore: scene bobnanja, asfaltiranja, pometanja cest, friziranja, gozdnih del bi bile brez medijskega posredovanja omejene le na manjšo publiko, ki je posameznemu dogodku prisostvovala.

Tudi v prikazani »bobnarski« epizodi so številni mediji ostali pretežno pri svojim »zgolj« reprezentiranju dogodka: med tako imenovanimi resnimi in rumenimi, nacionalnimi ali komercialnimi, v upovedovanju, naraciji in slogu predstavitve ni bilo več posebne razlike. Medijski prostor in forma, ki sta apriorno namenjena političnim kvotam poročanja o prvem človeku v državi – in o njem se pač zaradi njegove vloge mora poročati – sta bila s tem rezervirana za njegovo tovrstno pojavljanje. Razlog je verjetno preprost: predsednik republike širokosrčno ponuja novo hvaležno snov za več klikov, gledanosti, poslušanosti in branosti. S svojim ravnanjem postaja heroj družabnih kronik, ki so nehale biti politične in so prestopile iz enega žanra v drugi. Ravno ta dimenzija, depolitizacije funkcije predsednika republike, tvori nujni in sestavni del takšne države: ker ljudstvo ne mara politikov, se navidezna depolitizacija in dezideologizacija – Pahor nenehno izpostavlja preseganje razlik »med levimi in desnimi« - izjemno dobro ujame z želenimi učinki. Ti pa so, v njegovih lastnih besedah, v pridobljenem zaupanju državljanov in posledično veliki volilni podpori.

Za sodobne medijske diskurze, še zlasti televizijskega, postaja značilno mešanje različnih žanrov in stilov, prepletanje informacij in zabave, še zlasti pa usmeritev v vizualne podobe, za kar je Pahorjeva kampanjska forma s številnimi poklici in deli, vključno z oblačili, bila kot ustvarjena: mediji so lahko skoraj dnevno ponudili novo, čisto drugačno vizualno »podobo« kandidata in kasneje predsednika. Temu so sledili načini upovedovanja dejstev in informacij, ki nenadoma dobijo status zgodbe, popolnoma se je zabrisana meja med informativnim in interpretativnim pristopom. Že Močnik (2002, 142-143) je nakazal nek drug model, v katerem se politični »populizem«, ki večkrat pripelje do avtoritarizma in odprave demokratičnih ustanov, sprevrta v mejo samega političnega sistema s tem, ko proizvaja učinke sistemske logike. Če v klasičnem primeru depolitizacije politike mediji asistirajo, ker ne želijo postati branik političnosti politike, saj ne zahtevajo uveljavitve politične debate in ustvarjanja prav takšne javnosti, se v primeru Pahorjevega populizma čuti neposreden debakel naloge medijev. Njihova naloga postane le še to, da zvesto in po nekem tabloidnem avtomatizmu brez slehernega zadržka in refleksije reproducirajo podobe in pošiljajo sporočila, kakršna si je zamislil predsednik.

Borut Pahor šokiral: šel je med rockerje

Objavljeno: 13.04.2015 18:53 · G Posodobljeno: 13.04.2015 18:59

Avtor: P. Pa.

Ključne besede: Borut Pahor, predsednik, bobnarje, bobnar, Big Foot Mama

Predsednik države je pokazal, da se dobro znajde tudi za bobni.

Predsednik države **Borut Pahor** se je pretkusil že v mnogih vlogah – od smetarja, kmetovalca, cestarja, mesarja do kovinarja ... Ko smo mislili, da je pokazal že vse svoje talente, pa je danes spet presenečil in pokazal, da ima v sebi tudi nekaj glasbene žilice.

V predsedniški palači je sedel za bobne in skupaj z zasedbo *Big Foot Mama* odigral njihov hit *Nisem več s lažo*. Kako mu je šlo bobnanje od rok, je posnela pevka **Katarina Mala** in video objavila na Instagramu.

Šel je med rockerje: zapis v Delu, 13. aprila 2015

V žanrskem smislu se zato približuje nečemu, kar lahko opišemo z izrazom politično zabavljaštvo, *politainment*. In bolj kot se *infotainment* in politika s svetovnimi trendi zlivata v eno, bolj prihaja psihopolitična taktika komuniciranja do izraza. Takšnega premika ne opazimo, ker je po krivici sama politika že opreproščeno interpretirana kot *reality show*, s čimer se spregleda strukturno bistvo in predvsem kulpabilizira politike same, izvzema pa udeležbo medijev, četudi so ravno slednji glavni promotorji takšne resničnosti percepcije in s tem politikom večkrat očitajo tisto, kar je bruna v njihovem lastnem očesu in obenem učinek splošne mediatizacije politike.

Riegert in Collins (2016) opišeta *politainment* kot sestoj dveh elementov, političnega razvedrila in tega, kako zabavna industrija uporablja politične topike v različnih formatih razvedrila, pa tudi kot razvedrilno politiko, tj. kolikor je ta sama kapitalizirala fototermine, spektakelskost političnih dogodkov, nastope v televizijskih talk šovih in podobno – z motivom podpore lastnih podob. Ni dvoma, da je *politainment* kot oblika *infotainmenta* zavzel precejšen del množične kulture in postal pomemben, včasih pa celo najodmevnejši del političnega delovanja, hkrati pa tudi osrednji izvor pridobivanja našega znanja o politiki in vrednotnih orientacij. V številnih točkah je hitro prepoznaven model prilagajanja ne samo politikov, temveč tudi regres medijev v nove hibridne formate, s katerimi se ti prilagajajo domnevni okusu javnosti in »politični realnosti« na način, da konvencionalne žanre in televizijske forme spreminjajo v formate, ki so bližje družbenim kronikam in medijskim obravnavam znanih osebnosti. Vzemimo primer: RTV

Slovenija je v tem duhu uvedla novo uredniško-producentsko enoto (UPE) z imenom Program Plus z ambicijo njenega razvoja in posledično v Programsko-produkcijskem načrtu svojo usmeritev utemeljila s sledenjem novim »hibridnim žanrom« ter kot primer navedla infotainment, ob tem pa se je sklicevala na sodobne televizijske trende.⁷ Med oddaje, ki so jih predvajali znotraj te enote, so sodili jutranji program Dobro jutro, pogovorne oddaje, kot so Zvezdana, Čas za Manco Košir, Zaljubljeni v življenje, Halo TV, Polnočni klub in še nekatere druge.

Teza »politika je reality show« je prekratka tudi v definicijskem smislu, premik je drugačen in Pahor je lep zgled njihove zmotne ocene: če se klasičen politik poskuša obnašati kot igralec v showu, se Pahor vselej obnaša kot eden-izmed-nas igralec v politiki – in v tej subverziji tiči jedro njegovega uspeha, na katerega izrecno stavi s svojim načelom približevanja ljudem. In tako kot predsednik ni ponudil showa *simpliciter*, njegov pristop tudi ni bil katerikoli populizem. Prej je bil obrnjen na glavo: imitirati je moral samega sebe kot nekoga, ki se je na čelu države znašel tako rekoč po naključju, kot v eni izmed mnogih epizodnih vlog. Izbral bi lahko katerokoli – in jo v dosedanji politični karieri tudi je. Po svoje je celo napačno meniti, da je igral in sprejemal vse majhne »državljsanske« vloge – bobnar, picopek, mesar, asfalter, mlekar, smetar, itd. – in pozabljal igrati pravo, biti predsednik države in sprejemati politične odločitve. Ne, da bi svojo pozicijo izpeljal do konca in se v njej zadržal, je moral za ultimativni položaj enega-izmed-nas žrtvovati prav vlogo, ki jo je zasedal, kajti ljudstvo ni smelo pomisliti, da je oseba, ki igra vse vloge zanj, »zgolj« predsednik države.

Za opisano igro je bilo konstitutivno, da verjame in meni, da Pahor kot eden-izmed-nas igra tudi takšno igro, da je predsednik tako rekoč mimogrede. Le na ta način mu je bilo odpuščeno in dopuščeno, da ga ne dojamejo kot še enega iz legla večno stigmatizirane umazane politike in zanj terjajo drugačno obravnavo. V tej igri (za državljane) je nenadoma, po eni strani, bil percipiran kot slehernik. Lahko pa Pahorjevo ceno eksploatacije komunikacijskega populizma tudi obrnemo: skozi signaliziranje, da je eden-izmed-nas, nam je v zrcalni podobi sporočal, da tudi vsak državljan lahko stopi na njegovo mesto. Kar ljudem imponira, ni zgolj ta gesta, ki je tako rekoč nujni, ne pa tudi zadostni pogoj. Tista druga je, da je sposoben biti kdorkoli izmed nas. Pomembno za ljudstvo je bilo, da imponira čim več ljudem, torej za poljubni pogled, in njegova zmožnost, da je bil včeraj mesar, smetar, danes picopek in frizer, jutri pa bobnar ali mlekar. Fascinacija ljudi je zato lahko dvojna: ogledujejo se lahko v tistem »takšen je kot mi, je navaden državljan« in nato še v preciznejšem »takšen je kot jaz«.

⁷ Primerjaj Programsko-poslovni načrt RTV Slovenija za leto 2016, dostopen na tem naslovu: https://www.rtv slo.si/files/letno_porocilo/2016_01_19-ppn_rtv_slo_2016_-_nelektorirano.pdf

Če je Pahor v svojem komunikacijskem populizmu, omogočitvi personalizirane identifikacije s slehernikom, lahko bil neizogibno uspešen, je že po njegovem lastnem priznanju bil prepričljiv le zato, ker je bil fizično v odlični kondiciji. Volontiranje v kampanji leta 2012 je bilo na smrt fizično utrujajoče in potrebovalo je človeka v polni telesni formi. Resnici na ljubo bi to zmožel le zelo prilagodljivi atlet v najboljših letih – in Pahor je kar blizu opisu. Tudi sam v intervjuju za revijo Avenija opiše svoje delovnik, ki je prej podoben poklicnemu športniku. Biti mesar, picopek, asfalter ali bobnar je naporen prevzem nalog, zanje potrebujete res veliko univerzalnih spretnosti in veščin; biti morate vsaj malce talentirani in dovolj koketni na vse strani, da vas javnost in mediji ne ujamejo sredi kakšne nerodnosti, kar se hitro utegne obrniti proti vam. Biviši predsednik sam je ob opisanem bobnarskem nastopu za enega od medijev v kamero mimogrede priznal, da je pred tem moral z glasbeno skupino dvakrat vaditi. Toda obstajata napornost in napornost, a nekaterim je vsaj malce prihranjena. Razložljiva je tudi s psihološkimi dispozicijami, na kar cilja profesor in kolumnist Vlado Mihelj, ki se je kot morda edini kritično obregnil ob Pahorjev bobnarski nastop:

»Ravno ko smo brali o smrti velikega Grassa, je svoje bobnarske veščine preizkušal naš infantiliziran lik nikoli odraslega, nedoraslega moža. Borut Pahor. Nekemu glasbeniku, bobnarju je za socialno dejavnost podelil državno odlikovanje in na slovesnosti sedel za bobne priložnostnega benda. Vajeni smo, da je enkrat smetar, drugič klobasar, tretjič konjar, pa izdelovalec damskih nogavic, oskrbnik pasjega azila, pa boksar ... Pač vsega vajeni. A ko sem ga gledal za bobni v predsedniški palači, se mi je morda prvič iskreno zasmilil. Kakšna mora biti identitetna stiska tega petdesetletnega infantiliziranega moža? Dela neumnosti, klati neumnosti. In verjame v svoje neumnosti. V njegovem življenju ni več prostora za nobeno spontanost, pristnost, vse je le predstava, vse je v funkciji približevanja idealu njegovega samozazrte samopodobe. Predstava bolj za lastne potrebe kot za njegovo publiko.«⁸

Diagnoza je s tem enostavna, v Pahorju nenaklonjeni, a še vedno močno manjšinski javni recepciji je predsednik patološki narcis, ki išče svojo potrditev pri drugih. Mihelj ga opiše kot osebo, zazrto v lastno podobo in v identitetni stiski, zaradi česar politični podij zanj ni preprosto neke vrste resničnostno gledališče, ki ga s pridom izkorišča, temveč intenzivna notranja potreba, v skladu s katero patološko manifestirane značilnosti narcisizma zahtevajo izgradnjo megalomaničnega Jaza, grandiozne podobe samega sebe, s katero lahko narcis vedno znova doživlja in živi svojo omnipotentnost.

Grandiozne občutke o samem sebi je pred leti, morda ne čisto v šali, opisal njegov dolgoletni politični sopotnik in strankarski kolega, dr. Igor Lukšič, ki je Pahorja primerjal s Chuckom Norrisom in slednjega označil za poraženca z naslednjim dovtipom: »Zakaj

⁸ Mihelj, Vlado: *Pločevinasti bobnar*, Mladina, 17. 4. 2015.

se je Chuck Norris odločil, da odide iz javnosti? Ker je izvedel za sposobnosti Boruta Pahorja.«⁹

Psihopolitični recept iz volilne kampanje se je kasneje poglobil in postal del dnevnega predsedniškega rokavnika. S tem, ko ga je Pahor uporabljal, pristajal na gibanje na meji dostojnega v političnem življenju, je neskončno izzival svoje tekmece in konkurente v priljubljenosti in nenazadnje tudi izzivalca na prihodnjih volitvah. Ni več vprašanje, v kakšni meri je opisani populizem bil tudi premišljena komunikacijska in piarovska strategija, ki zavestno izkorišča in inkorporira Pahorjeve psihološke posebnosti, saj moramo glede na njegovo lastno citiranje priznanje kot neprepričljivo izključiti možnost, da bi ga interpretirali kot spontani izraz njegovega osebnega psihograma. Populistična forma pa se odlično prilega globalnim in tudi slovenskim tendencam tabloidizacije vseh medijev in prilaganju časopisja televizijski prioriteti razvedrilnega medija: doslej je bilo tisku odvzeto prvenstvo novičarskega medija, z uvedbo pojava *dumbing down*, opreproščanja in poneumljanja, pa so predvsem televizijske novice pristale na format, ki daje prednost razvedrilu, namesto premisleku, izobraževanju in katarzi (Hargreaves 2007, 74).

Naj navedem še eno ilustracijo. V članku z naslovom »Zemljo moraš imeti rad« ženske revije Zarja, ki je v nekem trenutku nadomestila revijo Jana, je predsednika spremljala, po opisu sodeč, cela novinarska delegacija – glede na obveščanje kabineta predsednika republike verjetno običajna praksa.¹⁰ Prispevek je odlično izhodišče za analizo diskurzivnih in naracijskih prijemov novinarskega poročanja: v njem je predstavljena predsednikova pot v Haloze, kjer je pomagal kmetom pri košnji trave.

⁹ Primerjaj moj zapis *Pahor ali Chuck: koga za predsednika, ni nobeno vprašanje*, dostopen na naslovu: <https://vezjak.com/2012/08/17/pahor-ali-chuck-koga-za-predsednika-ni-nobeno-vprasanje/>.

¹⁰ Primerja Leban, Carmen: *Zemljo moraš imeti rad*, Zarja, 28.7.2015.

Peklenska vročina, rdeči alarm, travnik s 60-odstotnim naklonom – nora kombinacija, ki pa predsednika Boruta Pahorja ni prestrašila. Kmetom je obljubil, da jim bo pomagal pri košnji, in ustavil ga ni niti arbitražni zaplet s Hrvaško. Na najtoplejši dan letošnjega poletja se je tako kljub peklenki vročini odpravil v Haloze in na lastni koži izkusil, kako grenak je kruh tamkajšnjega kmeta, ki se iz dneva v dan bori za preživetje. Ustvaril je sproščeno vzdušje z obilico smeha. Že ob prihodu v vas Kočice je dal vedeti, da bodo pri delu enakopravni, da ne bo popuščanja ne privilegijev.

S predsednikom Pahorjem smo spravljali seno v Halozah

Ti, ti moja rožica ... (no, onigano). Tako je, ko Primorec pride v Haloze in uživa v kmečkih opravilih, pa čeprav je predsednik.

Tekst: CARMEN LEBAN
Foto: ANDREJ KRIŽ

ZEMLJO MORAŠ IMETI RAD

Prihod v gričevnate Haloze ni bil pravi predsedniški; brez spremljevalnih vozil in modrih luči. Zgolj srebrno siv kombi s šestimi sedeži, ki so ga pred kratkim nabavili v kabinetu predsednika republike, da se bo z njim prevažal, ko bo imel ob sebi večje število sodelavcev. Med domačini, ki so, kot so mi povedali, na predsednikov prihod čakali že dve uri pred dogovorjeno uro, so bili tudi taki, ki so si ta dan vzeli prosto. Predsednikovo početje nekateri, predvsem v mestih, le stežka razumejo in na ta račun stresajo šale, mali in skromni ljudje pa ga kujejo v oblake.

Prva od treh strani iz članka v reviji Zarija: Pahor mora imeti rad zemljo

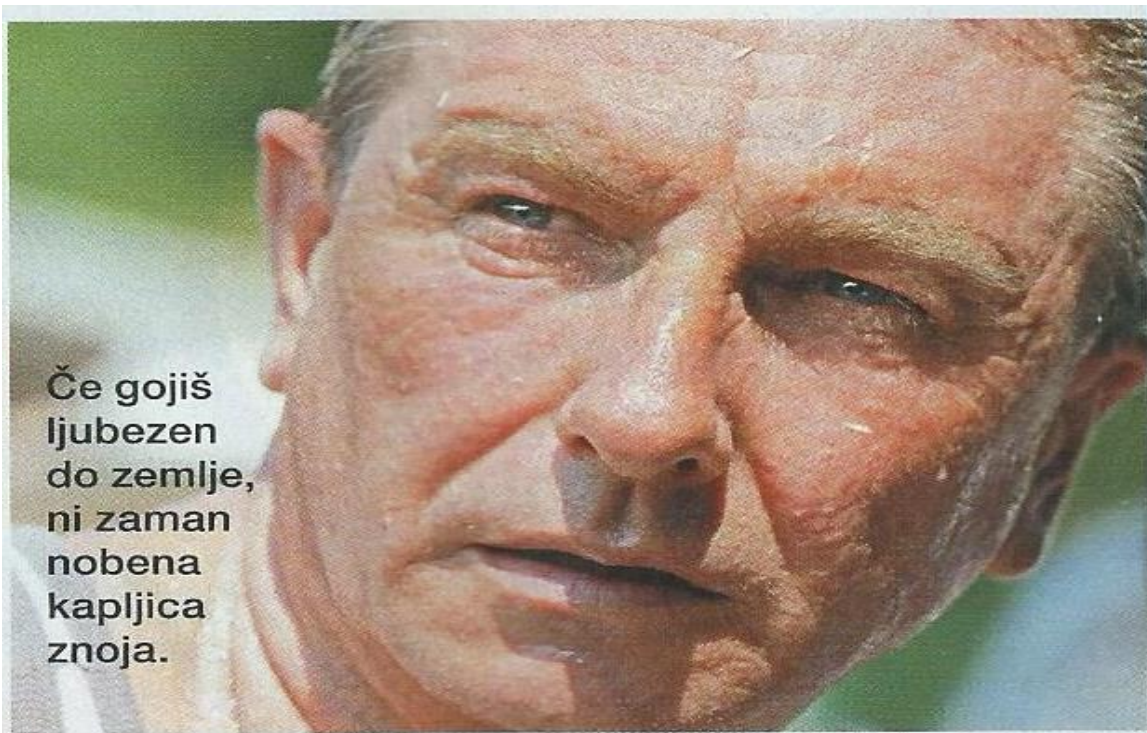
Avtorica nam skicira prihod predsednika v novo okolje, kjer je »užival v kmečkih opravilih, pa čeprav je predsednik vlade«. Njegovo košnjo trave v »peklenki vročini in travniku s 60-odstotnim naklonom« opiše kot »noro kombinacijo«, ki pa Pahorja ni prestrašila. Tako je tam »na lastni koži izkusil, kako grenak je kruh tamkajšnjega kmeta«, a takoj ob prihodu »dal vedeti, da bodo pri delu enakopravni, da ne bo popuščanja ne privilegijev«.

Novinarka že na začetku razloži dilemo javne recepcije predsednika in očitno se je zaveda: dihotomijo pojasni po nekakšnem urbano-ruralnem ključu. Bralcu se trudi povedati, da »predsednikovo početje nekateri, predvsem v mestih, le stežka razumejo in na ta račun stresajo šale, mali in skromni ljudje pa ga kujejo v oblake«. Panegirični in vzhičeni opisi navdušenja se vrstijo čez vse tri strani. Predsednik je slikovito opisan kot nekdo, ki je zavzeto že na začetku dal vedeti, da je prišel delat, kar večkrat ponovi (»Jaz sem prišel

delat, ne pa kave pit«), prikazan je kot duhovit in zavzet sogovorec, ki zna prisluhniti težavam haloških kmetov, a jih tudi preganja k delu (»No, nimamo časa za diskutiranje, pojdimo delat«).

Pahor je nato »samozavestno zagrabil kosilnico«, »pogumno kosil meter za metrom«, a se je »videlo, da ima močne mišičaste roke in natrenirano telo«. Vmes je pozorno opozarjal druge, naj ne hodijo po travi (»Ne po travi, ker ne bo mogel kositi, če bo pomendrana«), medtem ko so gledalci ob strani, tako novinarka, hvalili njegovo okretnost. Vmes se je navduševala še nad njegovo vztrajnostjo, ko je v vročini skoraj omagal, a ni klonil (»Ne, to pa ne, pokosil bom do konca«). Po košnji so na vrsto prišle grablje. Po opisu težavnosti kmečkega življenja in obilne malice, katere sestava je zelo zanimala Pahorja, nam je avtorica spet postregla ne samo s podatkom o njegovi zavzetosti in očaranosti nad kmečkim življenjem, temveč znova o njegovi delavnosti. Duhovičenje domačinov, sploh o seksu, je med malicanjem namreč predsednik dokaj resno ustavil: »Zdaj pa povejte, ali vi kmetujete ali samo seksate?«

Proti koncu prispevka je novinarka izpostavila še njegovo hvaležnost, ker je imel »možnost še enkrat preživeti dan med povsem običajnimi in skromnimi ljudmi«, začinila pa z odobravanjem sveže rojene modrosti, ki se mu je utrnila: »Zemljo moraš imeti rad, da se spopadaš s takimi napori.« K takšni poeziji je predsednik dodal še nekaj misli o pridnih ljudeh in tem, kako kmetije uspevajo samo, če je tudi ljubezen.

Fotografija oznojenega obraza iz članka v reviji Zarja: nobena kapljica ni zaman

Tabloidna in senzacionalistična forma novinarskega sloga je vpisana že v specifiko predsednikovega obnašanja: ker nihče ne pričakuje, da ga bo ugledal v drugačni življenski pozi, oblečenega v gozdarja, solinarja, avtomehanika in kmeta v nekih povsem konkretnih domačih situacijah, je s tem že po sebi legitimirano senzacionalistično podajanje novic in stališč. Če kaj, je pisati o predsedniku legitimno – pa naj počne karkoli že - preprosto se nenadoma zdi ignoranca nedostojna drža. Populističen pristop prinaša množično branost in je nenadoma celo navidezno demokratično odgovoren.

V zgornjem primeru članka iz Zarje je Pahor predstavljen kot empatičen in zavzet kmet, ki razume težaven kmečki stan; tako rekoč izstopil je iz svoje predsedniške funkcije v neko drugo. Dvom in kritičnost novinarke je popolnoma zamenjal hvalilni govor. Toda v tabloidnih in rumenih medijih takšen pristop še toleriramo. Drugače je, ko se razširja v ti. resne množične medije. Živahna, ekspresivna in dramatična predstavitev stališč in dogodkov kot žanrska značilnost dodatno vpliva na bralca in gledalca, uredništvom pa ponuja hvaležen material za obdelavo in hkrati izgovor, da je o predsedniku republike treba poročati: še zlasti takrat, ko je ob robu poročila vprašan po kakšni resni politični temi in je do nje zavzel komentar. In ne le, da je tovrstna legitimacija značilna za rumeni tisk, nenadoma postane način, kako se tabloidizirajo resni mediji in ponudijo isti izgovor, s čimer se distinkcija med resnimi in rumenimi občili končno začne popolnoma brisati; kar podeljuje legitimiteto, jo na vse strani enako.

Tabloidizacija funkcije predsednika republike se kaže v podvojitvi podob, obeh enako hvaležnih za medijsko pokritje. Ena izmed številnih se polarizira v dilemi, ali je predsednik morda bolj nekaj drugega, na primer zvezdnik. V »nogometni« dilemi, povprašan po tem, ali je za Ronalda ali Messija, Pahor takoj prizna, da je za Ronalda, ker je ta »zraven še malo nastopača«. Ob tem pove, da je Messi »nesporno najboljši igralec na svetu«, tudi boljši od Ronalda, kot sam poudari, ampak da bi sam vseeno izbral nastopaškega Ronalda. Ko ga novinarka vpraša, ali »to pojasni, zakaj vam pravijo, da ste bolj zvezdnik in manj predsednik«, Pahor na koncu odkrito prizna: »Ja, to pojasni skoraj vse.«¹¹ Četudi v šali torej predsednik ve in pritrjuje oceni, da igra podobo zvezdnika in manj predsednika. Oziroma nima nič proti temu, če ga kot takšnega percipirajo državljani in mediji.

Že Marshall (1997, 203) je opazil, da politiki v naše dojemanje politike inkorporirajo iracionalnost čustev – tistih, ki navdihujejo politično življenje. Tovrstno »iracionalnost« najdemo v svetu šova, razvredrila in zabave; tvori jedro odnosa med zvezdniki in občinstvom. Takšna afektivna funkcija je na koncu značilna za oba tipa odnosov, med politiko in ljudstvom in zvezdnikom in njegovim občinstvom. Ne preseneča torej, da Pahorju ni do argumentiranega prepričevanja, kdo je najboljši nogometaš, temveč s polno

¹¹ Primerjaj *Interjuju predsednika republike Boruta Pahorja za revijo Avenija*, 15.1.2016, dostopno na naslovu: <http://www.up-rs.si/up-rs/uprs.nsf/objave/CF618AE25D77AAFDC1257F3B003A55C8?OpenDocument>.

mero uveljavlja in postavlja višje kot merodajen afektivni občutek nastopaštva, ki ga prepoznavna pri Ronaldu.

Kot ugotavlja Street (2003, 92), je naloga konstrukcije politikov kot zvezdnikov treba razumeti ko del procesa širitve politične racionalnosti: posel politične komunikacije in marketinga je v tem, dodaja, da politike spreminja v zvezdnike na način, da organizira čustva, ki jih želijo predstavljati. Vendar še vedno velja, da je Pahorju uspelo register podobne zvezdnika razširiti do te mere, da je v nekem smislu zvezdniška postala njegova identifikacija z malim človekom: na podoben način kot filmski igralci, ki ustvarjajo in ohranjajo svoj imidž filmskih zvezd kot igralci različnih vlog navadnih oziroma »malih« ljudi.

Podobe predsednika kot zaljubljenca

Pahor ni edini slovenski predsednik, ki je s svojo transformacijo poskrbel za prelom v svoji javni podobi. Že Jelen (2012, 38) je izmerila nekatere medijske učinke v preobrazbi predsednika dr. Janeza Drnovška, ko se je po njenem prelevil iz podobe preudarnega, zmernega in morda preračunljivega politika v duhovnega vodjo, ki si prizadeva za dvigovanjem zavesti, opozarja na nepravilnosti v družbi in si želi njihovo odpravo. Že pri Drnovšku smo lahko videli korak k nekakšnemu mehčanju čvrste podobe absolutističnega vladarja, nekakšen pristop k državljanom, pogojen z njegovo boleznijo in vzponom nenadnega zanimanja za duhovnost in ezoterično izročilo. Vendar je njegova javna preobrazba bila osebna, brez posebne politične agende, in nikoli ni ubral ali posvojil Pahorjeve kampanjske recepture in se meril v podobah slehernika, oblečenega v njihova službena oblačila in prevzemajoč njihove vsakodnevne vloge. Posledično so tudi mediji reprezentirali njegovo podobo kvečjemu kot nekaj, kar izhaja iz njegovega zasebnega duhovnega ali bolezenskega stanja.

Pahorjevo kampanjo leta 2012 in tudi kasnejše metamorfoze je spremljala še ena menjava vlog: iz moškega, ki skrbi predvsem za svoj videz, se je spremenil v moškega delavskega razreda, ki v ospredje svojega delovanja postavlja moralo, opravljeno delo in solidarnost, opozarja Crnović (2014, 49). Kot pokaže avtorica, ki je skozi analizo mediatizacije in eventizacije poskušala opisati fenomen uprizarjanja določene vrste moškosti, se je Pahor odpovedal buržujsko-racionalističnem modelu moškosti, ki ga najdemo predvsem v mednarodni politiki in diplomaciji in ga zaznamuje tekmovalni individualizem, razum, samonadzor, spoštovanje, ki izhaja iz preživljanja celotne družine in preračunljiva racionalnost v javnem življenju. Temu nekateri pravijo moderna oblika moškosti, kot prvo od številnih oblik novega moškega (Hooper 2001: 98) pa je po Crnović prevzel vlogo moškega delavskega razreda. Zanj je značilna usmerjenost v tradicionalne vrednote, stava na fizično moč, ki pomeni tudi večji zaslužek, pogosto prevzemanje mačo identitete, občutek za preživetje in nekakšna hipermoškost z oznako zastarele, regresivne in mizogine moškosti, ki jo zaznamuje tudi spogledljivost v delu na terenu (Crnović, 2014, 54).

Glede na zaznano Pahorjevo spogledljivost in njene kontekste nato avtorica v njegovem delovanju zazna ravnanje, ki ga uvrščajo v »retrogradno moškost delavskega razreda«. Nobenega dvoma ni, da je ubrana nova moška kostumografija omogočila izgradnjo takšnih podob predsednika, ki so v kampanji prepričale volivce in sprožile identifikacijo z delavskim razredom. Kavbojke, majice, delovni kombinezoni in druga podobna oprava je pomenila predstavo o neki drugi moškosti spodnjega razreda in je predstavljala zanikanje privilegiranega in situiranega politika višjega razreda, ki jo je ustvarjal protikandidat na volitvah 2012 - dr. Danilo Türk. Vendar ne drži, da bi Pahor prvi register moškosti popolnoma zamenjal za drugega - tega ni storil ne v času kampanje in tudi ne po njej; preprosto je poskušal zadržati različne registre in ohranil heterogene podobe, tudi imidž romantičnega državnika.

Zgled istočasne uporabe (ali neopustitve) registrov je njegova udeležba na ljubljanskem tradicionalnem plesu četvork leta 2015, kjer je dijakinje navijaško spodbujal z besedami »Ajde, miška mala, greva, to mi delaj.«¹² Za te mačistične besede se je kasneje, tudi v video nagovoru državljanom in državljanom, javno opravičil. Pahor je na plesu nastopil kot državnik, udeležence plesa je celo spodbujal skupaj s svojo partnerico, torej ni menjal vloge. Njegov zdrs bi lahko razložili kot neke vrste spozabo lastne moškosti, toda za dosego svojih kampanjskih in političnih ciljev mu nikoli ni bilo treba trajno poseči po drugem registru. Temu pritrjuje tudi omenjena dimenzija spogledljivosti, s katero je Pahor stregel bistveno prej kot med kampanjo leta 2012 in jo je vzdrževal do konca obeh mandatov - in to v funkciji državnika, ne instantnih vlog poklicev in služb. Lep zgled tega je formacija dobesednega ljubezenskega spogledovanja še iz časa, ko je bil predsednik vlade in se je pogajal za rešitve arbitražnega vprašanja s Hrvaško. Ob številnih stikih s tedanjo hrvaško partnerico v pogovorih, Jadranko Kosor, je predsednik uspel stkati podobo nekakšnega političnega zaljubljenca, ki so jo mediji z veseljem zagrabili in perpetuirali ravno na način, kot je ustrezal obema, predvsem pa očitno njemu kot pobudniku ustvarjanja vtisa nekakšne zasebne romance med njima.¹³

Ko je Pahor kot predsednik republike nastopil v oddaji »Na Žaru«, so organizatorji nanjo povabili prav Kosor. Kasneje so hrvaški in slovenski mediji poročali o reminiscenci na njuno »fingirano« ljubezensko razmerje, v katerem je med drugim predsednik povedal, da je »čas, da priznava, kaj se dogaja med nama«, medtem ko je Kosor duhovičila ob tem, da jo je včasih klical po telefonu ob treh zjutraj le zato, da bi jo vprašal, kakšno je vreme v Zagrebu.¹⁴

¹² Primerjaj moj zapis o tem *Nepapeške Pahorjeve miške*, dostopen na naslovu: <https://vezjak.com/2015/05/23/nepapeske-pahorjeve-miske/>.

¹³ Pahor se je v enem izmed intervjujev celo pohvalil, kako ga je njegova lastna mama spraševala, ali ima s svojo hrvaško kolegico afero.

¹⁴ Primerjaj časopisni zapis z naslovom *Pahor na žaru Kosorjevi: Čas je, da priznava, kaj se dogaja med nama*, Slovenske novice, 9.1.2016.

Hrvaški časniki so povzemali hrvaško tiskovno agencijo Hina, ki je ob tem zapisu neposredno omenjala »medijski servis«, ki da skrbi za Pahorjevo javno podobo.¹⁵ Agencija je besede premierke Kosor neposredno komentirala takole: »S tem je (sc. Pahor) aludiral na čas, ko sta se dogovarjala o arbitražnem sporazumu, kar je njegov medijski servis svoječasno predstavljal kot simbolično romanco in novo poglavje v odnosu med obema državama.«¹⁶

The screenshot shows the Jutarnji list website interface. At the top, there are social media links for Facebook, Twitter, and Mobile Jutarnji. Below that is a navigation bar with categories: Vijesti, Sport, Život i stil, Prava pitanja, Spektakli, Biznis, Kultura, Autoklub, and D. Underneath are sub-categories: Hrvatska, Svijet, Crna kronika, Bizzar, Znanost, Novosti, Zagreb, Komentari, Magazin, and Nedjelj. The main headline reads: "EMISIJA 'NA ŽARU' JADRANKA KOSOR ŠALAMA NA RAČUN PAHORA IZAZVALA OVACIJE SLOVENSKE PUBLIKE 'Nekad me zvao u tri sata u noći...'" Below the headline is a photograph of Jadranka Kosor, Boruta Pahor, and another man. The photo credit is "Davor Pongračić/CROPIX". Below the photo, it says "Autor: Hina" and "Objavljeno: prije 8 h i 40 min". The text of the article starts with "LJUBLJANA - Slovenci rade 16 sati dnevno, ali imaju predsjednika koji odradi sve tri smjene i nikad ne prestaje, šaljivi je kompliment što ga je na račun Boruta Pahora izrekla bivša hrvatska premijerka Jadranka Kosor, u prepunoj dvorani ljubljanske opere, na priredbi čiji je prihod išao u dobrotvorne svrhe." To the right of the article text is a small thumbnail image with the text "DANI PONOSA I SLAVE KOJI SE NE ZABORAVLJAJU Evo zašto".

Poročilo o oddaji »Na Žaru« v zapisu Jutarnjega lista

¹⁵ O tem več v mojem zapisu *Pahorjev medijski servis*, dostopnem na naslovu: <https://vezjak.com/2016/01/09/pahorjev-medijski-servis/>.

¹⁶ Zapis Hine je povzelo več medijev, med drugimi tudi Jutarnji list pod naslovom *Jadranka Kosor šalama na račun Pahora izazvala ovacije slovenske publike: 'Nekad me zvao u tri sata u noći...'*, objavljenem 9. januarja 2016.

Opis hrvaške agencije o »medijskem servisu« lahko vzamemo kot namig o preiščeni piarovski in komunikacijski strategiji, čeprav sama sintagma aludira na več od tega: na medijsko uklonitev in sledenje podobi, ki jo je diktiral tedanji premier. Mediji so v resnici o srečanjih med obema slednja prezentirali kot izjemno pristen kontakt dveh resničnih in ne nujno le političnih zaljubljenecv. Fotografije njunih srečanj, tudi v fotogaleriji časopisa Delo, ne skoparijo s trenutki, v katerih se oba dotikata en drugega, objemata in poljubljata.

Pahor - Kosor: Sreča(nja)

Slikovita zgodovina srečanj Boruta Pahorja in Jadranke Kosor.

V. V.
sre, 08.06.2011, 15:35; spremenjen: 15:53

Iz članka v Delu, objavljenega 8. junija 2011, s sugestivnim prikazom bližnjega telesnega stika med Pahorjem in Kosor

Tudi v času, ko je že postal predsednik republike, ni manjkalo nostalgčnih aluzij. Leta 2013 sta se Pahor in Kosor znova srečala na gradu v Trakošćanu v bližini slovensko-hrvaške meje, kar je sprožilo plaz novinarskih resentimentov v poročilih o tem dogodku. Namen srečanja je bila znova obuditev spomina na dosežen dogovor med državama, ki je kasneje omogočil nadaljevanje hrvaških pogajanj z Evropsko unijo in pripeljal do arbitražnega sporazuma o načinu reševanja meje med državama.

Če analiziramo zgolj omenjeno srečanje tega leta, ki so mu sledila še druga, opazimo dve tendenci: mediji so znova prikazali srečanje med njima kot ljubezensko melodramo, hkrati

pa sta bila pristopa slovenskih in hrvaških medijev vsaj deloma različna. Hrvaški so omenjeno romanco ironizirali, slovenski novinarji pa so jo opisovali skoraj kot *fait accompli* in na način pravcatega »medijskega servisa«.

Presenetljivo trakoščanske romantike in njenega vdora v politično scenografijo niso zgrabili niti rumeni mediji v Sloveniji – kot da bi bilo neumestno biti tabloidno pikanten, ko gre za predsednika republike. Popoln manko skeptične distance se manifestira že v naslovih najpomembnejših množičnih medijev. Na MMC portalu RTV Slovenija so zapisu o postavitvi spominskega obeležja dali naslov »Pahor in Kosorjeva na Trakoščanu praznovala obletnico«, Delo je uporabilo naslov »Pahor in Kosorjeva spet v Trakoščanu«, Planet Siol je zapisal »Pahor in Kosorjeva ob obletnici v Trakoščanu zaplesala«, Dnevnikov naslov se je glasil »Pahor in Kosorjeva neformalno obeležila dogovor iz leta 2009«, na spletni stran 24ur.com pa »Pahor in Kosorjeva zaplesala ob obletnici dogovora«.

Če so se hrvaški spraševali, kaj se bo zgodilo šele pri naslednjih obeležjih, če so že štiri leta tako pomembna, da si zaslužijo spominsko ploščo, so slovenski problematizacijo prezrli. Domači mediji so dogodek jemali »resno«, hrvaški ga niso. Če so bili prvi seriozni, so bili hrvaški cinični. Prvi so pokazali popoln manko distance, drugim je z njo uspelo. Novinar Večera se tako celo resnobno trudi z opisi modnih dodatkov, kot da gre za politično bižuterijo najprestižnejšega ranga pomembnosti:

»Kosorjeva in Pahor tokrat nista bila barvo usklajena, kar je veljalo za njuno prvo trakoščansko srečanje in tudi za mnoga kasnejša. Rdečo kravato in rdečo obleko je zamenjala nekoliko bolj neformalna oprava. Pahor je nosil temno obleko z belo srajco brez kravate, Kosorjeva pa poletno večbarvno obleko brez broške, ki je bila njen zaščitni znak.«¹⁷

Novinar »Večernjega lista« je iste podrobnosti opisal z neskrito ironijo, omenil modno usklajenost, buket roza vrtnic, romantično vzdušje, nato pa zaključil: »Navzlic namigom iz preteklosti, da se obnašata kot golobčka, se tudi tokrat nista odrekla prisrčnim poljubom. Na lice.«¹⁸

¹⁷ Uroš Esih, *Pahor in Kosorjeva sta se vrnila na svoj dvorec*, Večer, 1.8.2013. Primerjaj zapis »Kavalirji in golobčki: Pahor in Kosorjeva v hrvaških in domačih medijih«, dostopen na naslovu: <https://vezjak.com/2013/08/04/kavalirji-in-golobcki-pahor-in-kosorjeva-v-hrvaskih-in-domacih-medijih/>.

¹⁸ *Opet u Trakoščanu: Pahor i Kosor sami sebi otkrili spomen-ploču!*, Večernji list, 31.7.2013.

Konec ljubezni: Kosorjeva napadla Pahorja

Objavljeno: 31.07.2015 15:05 Posodobljeno: 31.07.2015 15:06

Avtor: STA, D. P.

Ključne besede: Piranski zaliv, Jadranka Kosor, Borut Pahor

»Malo je znano, da je Hrvaška hotela na to sodišče od samega začetka, a nas je Slovenija vztrajno zavračala in izsiljevala z vstopom v EU. Medtem so se razmere spremenile,« je dejala bivša predsednica hrvaške vlade.

Včasih sta si bila blizu, danes ne več (toliko). Foto: Blaž Samec

Hrvaška poslanka in nekdanja premierka **Jadranka Kosor** je danes očitala slovenskemu predsedniku in nekdanjemu kolegu **Borutu Pahorju**, da v četrtkovi poslanici ni omenil, da je

Zapis na spletni strani Dela: novinarska retorika ljubezni

Pahorju je torej uspelo ohranjati številne registre podob, ne da bi katerega od teh povsem opustil: po eni strani vlogo velikega državnika, povezovalca naroda, po drugi ljudskega človeka, ki ljudi razume in se jim zna čisto povsem približati, po tretji romantičnega dvorljivca in šarmantnega gospoda srednjih let, ki je pripravljen na romanco, po četrti družinskega človeka in očeta, saj je uspešno eksploatiral svojega sina in partnerko za tovrstne potrebe, nenazadnje pa tudi zabavnega in samokritičnega posameznika, kakršnega so želeli ustvarjalci POP TV predstaviti v oddaji »Na žaru«. Njegova medijska podoba ni bila pot redukcije in opuščanja določenih vlog, temveč njihovega kopičenja – tako kot je želel po lastnih besedah dokazati, da se lahko preizkusi v slehernem poklicu in enakovredno opravlja vsakršno, tudi fizično delo, bi lahko po drugi strani dejali, da se je želel preizkusiti kot nosilec sleherne podobe, s katero ga bodo državljani in mediji identificirali, tj. državnika, nekakšnega ljubimca in koketa, očeta, partnerja, mesarja, picopeka ali kmeta. Zato, ker mu je vsaka omogočila še eno medijsko prezenco in s tem odprla še več možnosti pri iskanju formule, kako povečati priljubljenost med ljudmi.

Uporabljeni argumenti v podporo legitimacije Pahorjeve politične drže

Čeprav so številni publicisti, a še zmerom preveč redki, poskušali podvomiti v ustreznost, primernost in dostojnost predsednikovega nastopanja, v javnih razpravah ni manjkalo

niti podpornikov, ki so Pahorjevo ravnanje legitimirali in opravičevali. Nekatere osnovne argumentacijske poskuse, številne med njimi tudi medijsko podprte, je mogoče strniti v naslednje.

(1) »**Argument cilja, ki posvečuje sredstva**«. Prvega med njimi lahko označimo za makiavelistično doktrino o dovoljenih sredstvih. Vzemimo odziv v primeru udeležbe v oddaji »Na žaru«, ki je takrat znova razdelila ljudsko mnenje, ne pa tudi poklicnih komunikacijskih in političnih strategov, ki niso mogli skriti navdušenja nad Pahorjevo imenitno odločitvijo in izvedbo. Če so skeptiki očitali poceni nabiranje političnih točk, vsečnost in kurtoazijo, degradacijo predsedniške vloge, je piarovski premislek instrumentalistično poudarjal: kar prinaša dober rezultat, ne more biti slabo, kajti cilj vselej posvečuje vsa sredstva. Kjer je zvišana popularnost, tam je vedno prava pot. Na komercialni televiziji so se spomnili še nekaterih *post festum* poskusov upravičenja njegovega nastopa, med katerimi je najbolj prepoznavno naslednje: predsedniku moramo zaploskati, ker je svojo funkcijo pogumno moderniziral, so namigovali. Ker hodi v korak s časom, ki ga tudi razume. Drugi ga ne. Pogled od spodaj, ljudski pogled torej, je ostal razdeljen na dve polovici: ena se je zgražala in Pahorja kritično premlevala, medtem ko so drugi, verjetno celo ljudska volilna večina, poskušali dejanje raje z opravičiti na dva načina: z brezrefleksijskim odrekanjem tehtnosti očitka o tem, tj. onstran kakšnega poskusa argumentiranih utemeljitev, ali z navajanjem instrumentalnih razlogov.

(2) »**Argument iz neškodljivosti popularnosti**«. V številnih javnih odzivih smo lahko zaznali naslednjega: če si nek politik poskuša prizadevati biti popularen in pridobiti simpatije čim večjega števila ljudi, po sebi ne more početi nič slabega. Kajti s tem sledi naravi političnega udejstvovanja in tekmovanja. Pahor je v razumevanju takšne narave naravnost odličen in zato mu lahko kvečjemu aplavdiramo, pravijo uporabniki tega argumenta. Politika je področje, kjer je skorajda vse dovoljeno, kar ni izrecno prepovedano. Če predsednik koketira, če želi biti všečen na različne načine, je s tem zgolj v nekem zelo naravnem stanju, ki ga moramo ceniti in pozdraviti. Da bi v tem bilo kaj škodljivega, preprosto ni možno in je stvar slabe presoje. Saj vendar vsi politiki počnejo prav to ves čas, nekateri na bolj zavite načine, spet drugi manj. Celo takšni med njimi, ki se izrecno odpovedujejo želji po popularnosti, ravnajo tako le iz prepričanja, da mu bo takšna drža prinesla zelene simpatije! Zato je komunikacijski populizem kot del strategije doseganja cilja popolnoma legitimna oblika delovanja.

(3) »**Argument iz ljudskosti**«. Predsednik Pahor se je kot eden zelo redkih politikov znal približati ljudem in se postaviti na njihovo pozicijo, pravi ta argument, ki je podoben njegovi razlagi. Obul je njihove škornje, dobessedno, oblekel njihove obleke, spet dobessedno, prijel za njihova delovna sredstva, česar drugi politiki ne znajo. Govoriti poskuša njihov jezik, na trenutke tudi preklinjati, pogledati za kakšno mladenko (kdo pa ne!), biti radoživ in človeški. V intervjuju po oddaji »Na žaru« se je celo pohvalil, da je njegova drža postala uspešen izvozni artikel, ki se prijema tudi na tujem. Skratka, če me drugi imitirajo, ne počnem nič slabega, je impliciral. Na ravni principa predsedniku

države torej ne moremo ničesar očitati, ker je biti v bližini ljudi po definiciji obravnavano kot vrednota, ne slabost. Še več, ob domnevi, da so politiki doslej vedno bili od ljudi odtujeni, lahko njegovo ljudskost neposredno obravnavamo kot vrlino in odličnost. Zakaj bi grajali nekoga le zato, ker je ljudski? Tak argument je torej populističen v izvornem, tj. etimološkem smislu besede.

(4) »**Argument o tem, da tudi drugi to počnejo**«. Pahor je v svojih nastopih večkrat omenjal ameriške vzornike, še zlasti J.F. Kennedyja. Nekateri njegovi premisleki zato temeljijo na nekritičnem prenosu medijskih pristopov in formatov, kot so jih deležni ameriški predsedniki, na slovenska tla. Kar je lahko sprejemljivo za ameriškega državljanca iz razlogov posebnosti ameriške kulture, tudi medijske, ni nujno sprejemljivo v slovenskih razmerah, pravijo redki kritiki njegove podobe ali ravnanj. Eden tipičnih očitkov je zato, da npr. z nastopom Pahorja v razvedrilnih oddajah ni bilo nič narobe, ker je ta format v ZDA bil izumljen prav zato, da bi promoviral javne osebnosti in se v njih ameriški predsedniki dobro obnesejo – nihče jim ne očita populizma. Če je bila oddaja v ZDA izumljena za promocijo znanih javnih osebnosti, potem slovenska imitacija oddaje ne more biti namenjena ničemu drugemu. Zato je, pravi argument, deplasirano reči, da je Pahorjev nastop zares nespodoben in populističen. Skeptiki menijo prav nasprotno: sklicevati se na druge kulturne, medijske in politične vzorce ravnanj je v nekem drugem okolju lahko nedostojno. Razen tega predstavlja vdor tistih praks, ki so slovenskim razmeram ne le neustrezne, ampak so preprosto slaba praksa že po sebi. Njihova uporaba pa, četudi se k njej zatekajo drugi, zaradi tega dejstva ne more postati ali biti kar dobra.

Seveda so ob teh štirih še druge vrste dokazovanj, s katerimi so Pahorjevi podporniki šteli ravnanje predsednika. Številni so poudarjali njegovo zmernost, spravljivost, končno zavzemanje za spravo in spoštljivost. Navedeni so bili ključni in daleč najbolj pogosti ne le v recepciji predsednika in legitimitaciji njegovega početja. Povečana popularnost je bila anticipirani cilj in če naštete argumente povzdignemo na raven političnih principov, potem bo moral nekdo, ki zagovarja Pahorjevo ravnanje, v duhu doslednosti postopati enako vsakič, ko so principi uporabljeni. Če sta popularnost in populizem na opisani način sprejemljiva politična strategija ali celo pohvale vreden komunikacijski pristop, njun nastop ne more ostati navezan le na podobo slovenskega predsednika; tisti, ki jih zagovarja, bi jih moral podpreti pri katerem koli svetovnem politiku brez izjeme. Dodatna težava za Pahorja pa je, da v svojih nastopih bržkone ne bi poudaril prav vseh obramb, ki smo jih našteli: vsaj doslej nismo slišali, da bi se tudi sam skliceval na prvi dve možnosti, na argument cilja, ki posvečuje sredstva in argument iz neškodljivosti popularnosti. Posredno pa je dal vedeti, da sledi preostalima dvema.

Namesto sklepa

Pahor je s svojo menjavo vlog in podob v svojem političnem življenju vedno bolj omogočal moment personalizacije in melodramatizacije, ekskluzivnosti in trivialnosti. Spektakelska funkcija in prevlada vizualnih elementov sta postala sestavni del poročil, tabloidna

dimenzija se je kot legitimna kazala zaradi predsednikove dejavnosti, o kateri je pač treba poročati. Še več, ker gre za funkcijo prvega človeka v državi, ki narekuje tudi taksonomijo izbir, kaj sme in česa ne sme biti v medijih, je legitimacija tabloidnosti postala maksimalna: njenega večjega maksimuma si ni mogoče zamisliti. Bell (2009, 687–689) opozarja, da čeprav je za razvedrilne novice pogosto značilno senzacionalistično upovedovanje, temu ni vedno tako; tudi tehtne novice so velikokrat prikazane senzacionalistično. Meje med tehtnimi in razvedrilnimi novicami tako postajajo vedno bolj zabrisane. Lep zgled tega je ravno melodramatizirana »fiktivna« zgodba o zaljubljenih voditeljih, Pahorju in Kosor, pri kateri je prišlo dobesedno do produkcije ne samo podobe, temveč tudi domnevnega ljubezenskega odnosa med politikoma, ki je imitiral realen odnos do te mere, da so se številni spraševali, ali je ta resničen ali zgolj zaigran. Morda gre za enega najbolj otipljivih trenutkov, ki jih smemo vzeti za dokaz, kako je vloga predsednika bila dobesedno reducirana in morda celo zamenjana za igralsko reprezentacijo kot takšno, s tem pa blizu temu ti. zvezdniškemu sistemu.

Medievalist Ernst H. Kantorowicz (1997) je svojčas razvil tezo o mistični fikciji kraljevih dveh teles, nekakšno politično teologijo, kot so jo razkrivali angleški pravniki od tudorske dobe naprej. O čem torej sploh govori ta na videz obskurna ideja nekakšnega metafizičnega in metafiziološkega nesmisla? V skladu z občim pravom nobenega dejanja, ki ga kralj stori kot kralj, ne more izničiti njegova nedoletnost. Kajti kralj – tako ta teorija – ima v sebi dve telesi, naravno in politično telo. Njegovo naravno telo je, če ga obravnavamo samo po sebi, umrljivo in podvrženo vsem slabostim, ki pridejo po naravi ali naključju, šibkosti v otroštvu ali starosti in hibam, ki doletijo naravna telesa drugih ljudi. Njegovega političnega telesa pa se ne da videti ali dotakniti: sestoji iz politike in vladanja ter je namenjeno vodenju ljudstva in upravljanju javne blaginje – to je telo, ki ne pozna otroštva in starosti, drugih naravnih pomanjkljivosti in šibkosti, ki prizadenejo naravno telo, zato se tistega, kar kralj stori s političnim telesom, ne da razveljaviti ali preprečiti zaradi nesposobnosti njegovega naravnega telesa.

Kantorowiczeva teza bi nam lahko posredno služila kot model razlage Pahorjevega uspeha: ravno razkol med dvema telesoma, ki je tu dejansko podvojen, saj kralj, tj. predsednik, ki je že nosilec svojega fizičnega telesa, občasno skoči v telesa in oblačila drugih, omogoča afirmacijo kraljevega telesa in se ga za pogled fasciniranega volivca noben umazan empirični moment, še tako preznojen obraz ali umazana delavska obleka, ne dotakne ali ogrozi njegove javne podobe. Dvomi o dostojnosti zasedene funkcije so odveč, psihologija dveh teles učinkuje. Tisto drugo, fizično, je vsakokrat le potrditev avtentičnosti kraljevega. Kot je ugotavljal že Broxmeyer (2010, 148), razcep na fizično telo politika in njegove reprezentacije kot simulakre vodi v spektakularizacijo, tj. v ločitev politika na fizično telo kot živo bitje in medijsko posredovane podobe o njem, simulakre. Kar počnejo mediji, je torej skrb za legitimacijo dihotomije predsednikovih teles, pa tudi negovanje videza, da res ni pomembno, katero od teles predsednik zaseda in ali denimo uspešno opravlja svoje predvidene in pričakovane državniške obveze.

Pahorjev komunikacijski populizem prevzemanja številnih obrazov in teles drugih, nenazadnje tudi telesa zaljubljenega državnika ali katerega koli drugega, se je izkazal za učinkovitega v prav tem momentu, ne da bi mu to kaj posebej škodovalo in med ljudstvom načelo njegov siceršnji ugled. Glede na konstantno javnomnenjsko podporo vse od leta 2012 do leta 2022, ko je moral prestol prepustiti Nataši Pirc Musar, ker v tretje ni več smel kandidirati, je mogoče sklepati prav obratno: razširjena uporaba različnih registrov podob mu je le koristila.

Toda hkrati, ko je v neskončnost celo desetletje gradil svojo pojavnost na medijskem flirtu, se je tudi oddaljeval od osrednje politične vloge in prevzemal tiste drugačne: spektakelske, influencerske in medijske. Na neki način je svojo funkcijo predsednika republike sproti praznil in tudi izpraznil. V tem smislu moramo dojeti njegovo slovo od politike konec leta 2023: ta ga ni izvrgla, ampak se je iz nje izvrgel sam in postal, kot rad ponavlja, podjetnik. Prelevil se je v nekoga, ki se je znotraj politike znamčil do te mere, da je lahko postal poslovnež zaradi lastne blagovne znamke, toda ne več politične. Kajti politična arena mu je zgolj ponudila imenitno medijsko nišo za samopromocijo in niti najmanjšega dvoma ni, da nas bodo domači novinarji z njim osrečevali tudi v prihajajočih letih, ko nam bodo slikali velikana slovenske politike, ki mu je uspelo še v poslovnem in influencerskem svetu.

Prav zato verjamem, da bi od Pahorja ostala le še amorfna gmota, če bi od nje odvzeli množične medije. Besedila v nadaljevanju, ki zajemajo njegovo politično pot od leta 2011 do 2023, podrobno govorijo predvsem o tem, kako mu je poroka z njimi nadvse uspela.

Uporabljena literatura in viri

Bell, Christopher: *Hard Versus Soft News*. Encyclopedia of Journalism, ur. C. H. Sterling. Los Angeles, London, New Delhi, Singapore, Washington DC: Sage, 2009, 687-690.

Broxmeyer, Jeffrey D.: *Of Politicians, Populism, and Plates: Marketing the Body Politic*. Women's Studies Quarterly 38, 3/4 (2010), 138-152.

Crnović, Deja: *Uprizarjanje moškosti v predvolilni predsedniški kampanji 2012: Primer Boruta Pahorja*. Družboslovne razprave 75/2014, 49-64.

Crnović, Deja: *Politika kot medijski performans*. Ljubljana: Založba ZRC, 2021.

Esih, Uroš: *Pahor in Kosorjeva sta se vrnila na svoj dvorec*, Večer, 1.8.2013.

Halimi, Serge: *Novi psi čuvaji*. Ljubljana: Mirovni inštitut, 2002.

Jansen, Robert S.: *Populist Mobilization: A New Theoretical Approach to Populism*. Sociological Theory 29.2 (Jun 2011), 75-96.

Jelen, Alenka: *Ustvarjanje medijske podobe predsednika države: vloga uradnih virov v procesu uokvirjanja televizijskih novic*. Doktorska disertacija, Ljubljana: Fakulteta za družbene vede, 2012.

Hargreaves, Jan: *Novinarstvo. Zelo kratek uvod*. Ljubljana: Krtina, 2007.

Kantorowicz, Ernst H.: *Kraljevi dve telesi. Študija o srednjeveški politični teologiji*. Ljubljana: Krtina, 1997.

Marshall, David P.: *Celebrity and Power. Fame in Contemporary Culture*. Minneapolis in London: University of Minnesota Press, 1997.

Močnik, Rastko: *Ali se novinarstvo lahko upre svojemu zatonu*. Serge Halimi, Novi psi čuvaji. Ljubljana: Mirovni inštitut, 2002, 133-156.

Leban, Carmen: *Zemlja moraš imeti rad*, Zarja, 28.7.2015.

Riegert, Kristina in Collins, Sue. *Politainment*. Ur. Gianpietro Mazzoleni, The International Encyclopedia of Political Communication. Chichester: Wiley Blackwell in The International Communication Association, 2006, 1-11.

Street, John: *The Celebrity Politician. Political Style and Popular Culture*. Ur. John Corner in Dick Pels: *Media and the Restyling of Politics. Consumerism, Celebrity and Cynicism*. London, Thousand Oaks, New Delhi: Sage Publications, 2003, 85-99.

Vežjak, Boris: *V zagovor »ljudstva« ali Laclauov populizem onstran puhlic*. Ernesto Laclau: *O populističnem umu*. Ljubljana: Založba Sophia, 2008, 235-245.

Vežjak, Boris: Psihologizacija političnega in komunikacijski populizem: o medijskih reprezentacijah predsednika republike. *Dialogi*, letn. 52, št. 3/4, 2016, 99-122.

Spletni viri:

Intervju predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja za TV Idea, Ljubljana, 22. 5. 2016: <http://www.up-rs.si/up-rs/uprs.nsf/objave/CF618AE25D77AAFDC1257F3B003A55C8?OpenDocument>. Pridobljeno 1.1.2024.

Intervju predsednika republike Boruta Pahorja za revijo Avenija, 15.1.2016. Dostopno na naslovu : <http://www.up-rs.si/up-rs/uprs.nsf/objave/CF618AE25D77AAFDC1257F3B003A55C8?OpenDocument>. Pridobljeno 1.1.2024.

Korošak, Andrej: *Smrt narcizmu, svoboda narodu!*. Dostopno na naslovu: <http://zofijini.net/smrt-narcizmu-svoboda-narodu/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Miheljak, Vlado: *Pločevinasti bobnar*, Mladina, 17. 4. 2015.

Vežjak, Boris: *Pahorjev flirtajoči populizem z enim izmed nas*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2015/04/19/pahorjev-flirtajoci-populizem-z-enim-izmed-nas/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Vežjak, Boris: *Nepapeške Pahorjeve miške*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2015/05/23/nepapeske-pahorjeve-miske/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Vežjak, Boris: *Srečni dnevi za narod, ki ima takega carja*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2015/07/22/srecni-dnevi-za-narod-ki-ima-takega-carja/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Vežjak, Boris: *Pahorjeva oznojena prisotnost v tabloidnih medijih*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2015/07/25/pahorjeva-oznojena-prisotnost-v-tabloidnih-medijih/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Vežjak, Boris: *Pahor ali Chuck: koga za predsednika, ni nobeno vprašanje*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2012/08/17/pahor-ali-chuck-koga-za-predsednika-ni-nobeno-vprasanje>. Pridobljeno 1.1.2024.

Vežjak, Boris: *Predsednikov populistični kroše*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2015/03/13/predsednikov-populisticni-krose/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Vežjak, Boris: *Kavalirji in golobčki: Pahor in Kosorjeva v hrvaških in domačih medijih*. Dostopno na naslovu: <https://vezjak.com/2013/08/04/kavalirji-in-golobcki-pahor-in-kosorjeva-v-hrvaskih-in-domacih-medijih/>. Pridobljeno 1.1.2024.

Seznam mojih zapisov o predsedniku Pahorju s povezavami na stran *In media res*

[»Kaj se dogaja s predsednikom vlade?«](#)

[Pahorjeva obvladanost](#)

[Vsi Pahorjevi angeli](#)

[Antistric iz neozadja naj bo predsednik](#)

[Koliko angelov gre v javni diskurz?](#)

[Slišati angele, biti ugrabljen](#)

[Borut ali Chuck – koga za predsednika, ni nobeno vprašanje](#)

[Medijska aritmetika: 1 + 1 = Pahor](#)

[Pahorjev kozmetični program je naše upanje](#)

[Pahorjev »boj« kot narcisistični populizem](#)

[Spolna usmerjenost in meja njene svobode](#)

[Pahorjevo mišljenje mišljenja](#)

[Kavboj Pahor in protokol posmeha](#)

[Kavalirji in golobčki: Pahor in Kosorjeva v hrvaških in domačih medijih](#)

[Pionir česa je Borut Pahor? Znova o sproščenosti.](#)

[Marička, predsednik gre!](#)

[Trije pahorizmi* in en Štefanec](#)

[Pahorjeve kopačke, skrite v faktografijo](#)

[Koliko retuš zgodovine za končno enotnost?](#)

[Pahorjevi demoni in teopolitika](#)

[Kako bo Rusija napadla Slovenijo in kako nas bo Pahor obranil](#)

[Ta čuden incident Pahorjevih psov čuvajev](#)

[Pahor za ene kot McConaughey, za druge ga ni](#)

[Pahorjevi nezavezani čevaljci](#)

[Predsednikov populistični kroše](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[Pahor proti Pahorju: najhujše je in najhujše ni za nami](#)

[Novinarji na delovnih zajtrkih s politiki](#)

[Nepapeške Pahorjeve miške](#)

[Pahorjeve potne listine in seksizem](#)

[Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji](#)

[Duhovna renesansa Slovencev in izvoz sprave v Srebrenico](#)

[Pahorjeva zlagana podoba spravitelja Slovencev](#)

[Srečni dnevi za narod, ki ima takega carja](#)

[Pahorjeva oznojena prisotnost v tabloidnih medijih](#)

[Ko hrvaška predsednica flirta s Pahorjem](#)
[Porozna logika Pahorjevih pomilostitev](#)
[Je Slovenija v vojni? Kdo bi vedel. Koga bi zanimalo.](#)
[Intimizacija politike in politična intimizacija](#)
[Ime česa je na žaru pečeni Pahor?](#)
[Predsednik, pečen v dobrodelne namene](#)
[Pahorjev medijski servis](#)
[Na žaru s Pahorjem: prijazno kot na pogrebu](#)
[Pahor v Marofu: ko suženjstvo premaga flirt](#)
[Predsednikove vaje v ročnih gasilnih aparatih](#)
[Sproščeni Pahor in ideali neresne politike](#)
[Predsednik Pahor o verjetnosti tretje svetovne vojne](#)
[Pahor kot Ronaldo: kako učiti tamauga](#)
[Pahorjeve podobe moškosti: med Barbiko in Jamesom Bondom](#)
[Od malih mišk k mokrim: predsednik in njegov dežnik](#)
[Vsi predsednikovi psi in medijsko sponzorstvo](#)
[Pahorjeva duhovna renesansa, ki veje iz Hude jame](#)
[Pahor kot mornar in suspenz političnega mnenja](#)
[Odprta vrata kot predsednikova novoletna želja](#)
[Pahorjeva nova teorija iskrenosti: koliko šteje?](#)
[Alfa samci, jang princip in Pahorjevo pokroviteljstvo](#)
[Barbika, naš instagram predsednik](#)
[Brat bratu, Pahor Pahorju: kako predsednik kopira samega sebe](#)
[Predsednik Pahor o skrivnostih frizerskega populizma](#)
[Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik](#)
[Tris s predsednikom](#)
[Pahor prizna, da se kampanja nikoli ni končala](#)
[Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#)
[Lepi običaji: Pahorjev pogled na blagoslov šol](#)
[Naš predsednik kot svoboden človek, ki išče dobrega predsednika](#)
[Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju](#)
[Selotejp demokracija ali kako bi pri Pahorju mašili usta](#)
[Pahorjevi alanfordizmi: tko prije umre, duže je mrtav](#)
[Predsedniški strici iz ozadja: kako mentalno retardirati ljudstvo](#)
[Pahorjev Ahmad: ko predsednik pove, da je antihumanizem politična izbira](#)
[Kesanje, humor in ko bi le molčal](#)
[Karlov dolgi pohod na Instagram: o dveh kraljih in pobebavljenem ljudstvu](#)
[Predsednikova globoka misel: ljudstvo me ljubi, zato me ne morete kazensko preganjati](#)
[Borut, Kolinda in Karl: kako nas farbajo](#)
[Narediti dober vtis na izkušena dekleta: opazka o flirterški taktiki](#)
[Pahor na radiu Erevan: brez komentarja naslovnice Demokracije](#)
[Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora](#)
[Pahorjev »tudi fašizem« in trije totalitarizmi](#)

[Premalo pameten, a dovolj narcisoiden predsednik](#)
[»Torra je bil tu«: katalonsko nelagodje v predsednikovem komunikeju](#)
[Posvet pri Pahorju: malo o pravicah tistih, ki so sovraženi](#)
[Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih](#)
[Športni predsednik: o izgubi vrednot v spregledanih čestitkah](#)
[Zakaj se dežurni populist res ne rabi bati Ilkinega umazanega avtomobila](#)
[Ko predsednik razglasi rehabilitacijo protifašistov za nepolitično vprašanje](#)
[Bil bi idealni predsednik madžarske države: Pahorjev nekomentar »verbalne note«](#)
[»Ali je kaj trden most?« ali Pahor o prisluih](#)
[Umetnost iskanja sovražnikov: za Pahorja Rusi in Kitajci niso naš zaveznik in partner](#)
[»Spletna zvezda 2018«: Pahor končno s certifikatom](#)
[Predsednikova retorika prijateljstva: z nožem v srcu do medsebojnega spoštovanja](#)
[Pahor in Kangler, spregledana pionirja: o vplivu kotalk in lubenic na razvoj domače medijske scene](#)
[Ukrajina in Turčija: kako uspešno je predsednik Pahor zavrnil očitke?](#)
[Pahorja ne gane retuširanje zgodovine: analiza njegovega odgovora](#)
[Pahor skozi Platona: šoštanski demoni in okoljska prihodnost](#)
[Predsednikova sreča, ki je Kardeljeva](#)
[Slovenska Hannah Montana, resnična promotorka nove vlade](#)
[Se Pahor morda norčuje iz koronavirusa?](#)
[Idila sredi epidemije: o štirih jezdecih demokracije](#)
[Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu](#)
[Instagramski rešitelj države: komentar k intervjuju s predsednikom republike v Dnevniku](#)
[»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?](#)
[Slovenski megastar in njegov outfit](#)
[Intergalaktični megafon: kako prehajati med funkcijo državnika in populista](#)
[Pahorjev pogled na Dan upora proti okupatorju, razložen za telebane](#)
[Kulpolitični najlon in predsednikov okoljski humor](#)
[Predsednik v intervjuju za POP TV: kako nič obsoditi in ostati živ](#)
[Kako je Zdravstveni inšpektorat zaščitil predsednikove obiske domov za starejše](#)
[Radovan Hrast o predsedniku republike: pestovanje pravice do zasebnosti](#)
[Biti v kopalkah je biti predsednik po meri instagramskih algoritmov](#)
[Njegovo pogrešanje ljudstva, četudi mu žvižga](#)
[Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#)
[Demokracija umira v tišini: namesto obsodbe podrejanja medijev nam ponuja le dialog](#)
[Predsednik, ki ne obsoja niti napadov na sodstvo](#)
[Predsedniška formula nekomentiranja: o servilnosti do Janše](#)
[»Še je čas za čestitko Bidnu«: ali se Pahor strinja z Janševimi tviti?](#)
[Brez obsodb pritiskov na STA: predsednik Pahor znova nima stališča](#)
[Pahor v obrambo Janševi politiki: vlade so različne in fino je, da lahko izbiramo](#)
[Novoletni paketi s pentljo: cenena retorika zmage](#)
[Pahor je za intenzivnejše povezave z Višegrajsko skupino](#)

[Polomija z obsodbami: Janša in Pahor o nasilju v Kapitolu](#)
[Pahor: vlada dela dobro, torej zdaj dobro ruši univerzo](#)
[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)
[Le kdo bo Pahorju našel službo? Za Verčiča bi to moral postati nacionalni projekt](#)
[Apel predsedniku republike: postanite kralj inSTAgrama](#)
[Vse Pahorjeve taktike izmikanja](#)
[Pahorju in Janši so zaprli vrata: ne spoštujeta izročil protifašizma in se klanjata fašizmu, zato nista dobrodošla](#)
[Ko se že policija norčuje iz Pahorja](#)
[Je kandidat za poslanca Ernest Petrič še lahko svetovalec predsednika republike?](#)
[Našel je krivca: za Pahorja sedanja opozicija ni dovolj verodostojna in dialoška alternativa](#)
[Stevanović pri Pahorju: nas urad predsednika republike vleče za nos?](#)
[Pahorjev kandidat, ki zanika, da bi predlagal streljanje na migrante](#)
[Tragedija v reki Dragonji: zakaj Pahorju in Svetini ne moremo verjeti](#)
[Pirkoviču pogovor s Pahorjem, Možini z Janšo](#)
[Ko predsednik zlorabi Tadeja Pogačarja](#)
[Po mnenju Boruta Pahorja so partizani v Dražgošah pahnili vaščane v nemilost okupatorju](#)
[Zlagane fojbe: Janša in Pahor skozi dobrikanje Italijanom zanikata zgodovinska dejstva](#)
[Dvojno gorje izbrisanih: Pahor se je zgolj abstraktno opravičil](#)
[Borut Pahor kot idejni oče gibanja Povežimo Slovenijo](#)
[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)
[»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev](#)
[Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihravega značaja](#)
[Pahor bi se in se ne bi vrnil v politiko: kako so mediji zamolčali protislovje](#)
[Novinarsko pogrešanje Pahorja: o državniku, ki se rodi na sto let](#)
[V čem je sumljivost »predsednika vseh«](#)
[Pahor se monetizira: zdaj bo Mastercard influencer](#)
[Pahorjeva posttravmatska stresna motnja: še dalje išče pozornost zase](#)
[Kralj instagrama, ki v tolažbo išče ramo novinarke](#)
[Borut Pahor kot prostovoljec na obisku pri Rosviti Pesek](#)
[Zmaga praznine je začetek: Pahorjev priročnik za politične začetnike](#)
[To počne z razlogom: Pahor vedno bolj ščiti Janšo](#)
[Pahor je postal specialist za to, česa se lahko naučimo iz zgodovine](#)

»Kaj se dogaja s predsednikom vlade?«

Objavljeno na 30. december 2011

Seveda se je zdaj tudi RTV Slovenija, pravzaprav celo med prvimi, vključila v ekscesivno spraševanje o zdravstvenem stanju predsednika vlade (ali »v.d. predsednika vlade«, so nekaj časa ponavljali). V privilegirani situaciji, v kateri iz »nič« nenadoma nastopi sum, torej sum v to, da se z njim nekaj skritega, a nam neznanega dogaja, je čisto dovolj eno samo samcato vprašanje. Že nedolžno v danem kontekstu sproži paranoidni mehanizem, ki nevednost proizvaja v vednost, sum naredi za gotovost, vprašanje za impliciten odgovor. Na RTVS so danes to storili takole:

»Borut Pahor je že nekaj dni v bolnišnici. Kaj se dogaja s predsednikom vlade, ki sicer opravlja tekoče posle?«

Svojčas so nas slovenski lacanovci prepričevali v Bodenheimerjevo tezo o obscenosti (nekaterih) vprašanj. Po analogiji bi potem lahko rekli, da je nekaterim vprašanjem, ki zvenijo maksimalno nevtralnno zunaj danega konteksta, strukturno lastna ne obscena, temveč paranoidna intenca. »Kaj se dogaja s predsednikom vlade?« je morda nedolžna fraza, toda če se z njim ne dogaja nič posebnega, razen njegove hospitalizacije in navedb zdravniških koncilijev, da pač počasi okreva, že samo vprašanje katalizira vedno nove paranoidne domneve. Čeprav je resnica zgolj ta, da je bil že v drugo operiran. So what? V nekaterih medijih so šli še dlje: bo Borut Pahor umrl, bo še lahko vstopil v politiko, bo njegov obraz za večno paraliziran?

K. P.
30. december 2011 ob 8:57
Zadnji posegi: 30. december 2011 ob 10:29
Ljubljana - MMC RTV SLO

Poudarki

Pahor v bolnišnici že drugič

Obravnavan zeli biti kot drugi bolniki

Borut Pahor bo v bolnišnici še najmanj teden dni

"Premier je v dobri psihofizični kondiciji"

Borut Pahor bo v bolnišnici ostal še ves prvi teden novega leta. Ima namreč netipično vnetje srednjega ušesa, njegovo stanje po drugi operaciji pa še ni povsem stabilno.

Borut Pahor ostaja v bolnišnični oskrbi. Foto: BoBo

Omenjeni članek na MMC RTV Slovenija

Lep primer, kako ne le sovpadeta rumenilna intenca medija in paranoidni novinarski slog, ampak slednji prvega kvalitativno nadgrajuje. Odgovor na začetno vprašanje, ki bi se glasilo »S predsednikom vlade se ne dogaja nič posebnega«, nikogar ne bi zadovoljil. Od tu naprej gresta dve poti. Rumeno-senzacionalistična je: nekaj se mora dogajati, pa tudi če se nič ne dogaja. Na RTV so te rumene stranpote z navidezno zaskrbljenostjo nadgradili z ekspertnimi vprašanji medijskega prava: koliko tega sme javnost zvedeti, pa čeprav se, jebiga, nič ne dogaja? Kje je tenka linija med pravico javnosti do obveščeniosti in pravico do zasebnosti?

Paranoidni surplus pa je bolj neujemljiv od tovrstnega rumenila. Zanj sploh ni ključen odgovor na vprašanje. Vse se je pripetilo že z njim. »Kaj se dogaja s predsednikom vlade?« je samozadosten v tem smislu, da sploh ne potrebuje odgovora, venomer rekurzira in napotuje nase. Vznika kot nekakšen neskončen dvom, po sebi gotovost glede negotovosti. Je vedoč, dokler ni vedoč. Zato ga je tudi težje detektirati, saj je navidezno skrit v banalno formo spraševanja, ki je objektivizirana in celo, kakšna novinarska profesionalnost, ne prejudicira ničesar! Ki bi je morali biti veseli, kajne?

P.S. O tem, kako je »Kaj se dogaja s predsednikom vlade?« lahko ključno politično vprašanje, ki zadeva kar tri ljudi, pa drugič. Kajti en v.d. predsednika vlade je v bolnici, drugi v.d. je *lost in space* in ne-vemo-kje, spet tretji, namreč Virant, pa nam kot rezervni mandatar sestavlja ne samo vlado in koalicijo, ampak ob izdatni pomoči medijev kot UNPROFOR vehementno miri, spravlja, organizira in razstavlja celotno politično geografijo Slovenije...

Pahorjeva obvladanost

Objavljeno na 19. maj 2012

V Platonovem Lizisu 210b-c je sogovorec vpotegnjen v sokratsko preizpraševalno dilemo: ali vladati ali biti vladan. Še bolj jasno je dihotomija izpostavljena v Ksenofontovih »Spominih na Sokrata« (*Memorabilia*), kjer Sokrat ponudi Aristipu v rešitev isto izbiro, a pove nekaj več in po svoje zaide onstran nje: kdor vlada samemu sebi (*enkrateia*), ta sme in zmore vladati drugim. Nenadoma dileme ni, toda na neki drugi političnopsihološki ravni: vladati in biti obvladan je konstitutivno povezano. In sicer na ta način: kdor vlada sebi, kdor se obvlada, sme vladati tudi drugim.

Nekaj na las podobnega je danes [zmogel povedati](#) maratonec Borut Pahor, sicer človek z zanimivim smislom za dubitacijo in filozofičnost (v tem po mojem okusu prednjači pred drugimi našimi politiki, kar mu štejem zelo v dobro), vendar s slabim smislom za kredibilnost, saj prvo pozicijo vedno znova poruši:

»Pred tekom sem si dejal: če mi ne bo uspelo premagati samega sebe, ne morem zmagati jeseni na predsedniških volitvah. Hvala in lepo se imejte.«

Sobota,
19. 5. 2012; 11.38

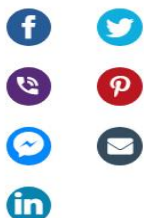
Osveženo:
7 let, 8 mesecev

Borut Pahor najverjetneje za predsednika države

Avtorji: STA ,, Planet Siol.net, Uroš Kokošar

TERMOMETER

Siolov članek o Pahorjevi nameri po kandidaturi

Pahor v nekoliko zrejeni pozi (ali preveč tesni trenirki) torej terja samoobvladovanje kot nujni pogoj za to, da bi drugim vladal. Najprej premagati maraton, potem postati predsednik države. V tem je podoben Sokratu. Z vprašanjem njegove filozofske epistemološke drže sem se nekoč že ukvarjal in takrat ugotavljal, da je Pahor blizu neostoicizmu.

In smo spet pri stoiških idealizacijah Sokrata...in kasnejših slabih kopijah, kjer je samoobvladanost, se bojim, postala kategorija narcisizma.

Vsi Pahorjevi angeli

Objavljeno na 05. junij 2012

Predsedniški kandidat Borut Pahor, pred kratkim s strani medijev in javnosti neprepoznani luzer kočevskega kongresa SD, verjame v angele. Tako je priznal v intervjuju za Ono, ki so ga ravnokar (5.6.2012) objavili tudi na spletu. Katere točno, ni povedal: so med njimi Mihael, Gabrijel, Rafael?

ONAPLUS

Borut Pahor: Vsi okrog mene, jaz pa sam

Objavljeno 05. junij 2012 11.35 | Posodobljeno 05. junij 2012 11.35 | Piše: Taja Zuccato

Ključne besede: ❄️ Ona ❄️ Borut Pahor ❄️ intervju ❄️ Onaplus ❄️ maraton ❄️ smrt ❄️ vera

Redkokdaj slišiš, da je politik človeški. O njih ne razmišljamo kot o ljudeh, oni so vendarle politiki. Njih se voli, potem pljuva, morda katerega za hip obožuje, večino obtožuje.

Pahorjev intervjua za Onaplus, povzet po Slovenskih novicah

Kolikor vem, je prvi slovenski politik, ki verjame, da so angeli tisti, ki vodijo ne le njegovo osebno življenje, ampak tudi njegove politične odločitve. Kolikor vem, o Pahorjevih angelih ni pisal še nihče.

Pahorjeva demonologija in angelologija

Kandidat za predsednika republike, petnajstletni predsednik socialnih demokratov, predsednik državnega zbora, evropski poslanec in sploh eden najbolj markantnih politikov v Sloveniji zadnjih dvajset let svojo komunikacijo z angeli in vero vanje opiše takole:

»Mirno lahko rečem, nad menoj so angeli, ki me varujejo.«

...

»Kot sem omenil, z angeli tam zgoraj, ki bedijo nad mojo srečo, imam sklenjen pakt. Toliko časa bodo to počeli, kolikor bom po značaju dobra oseba. Ko bom začel biti preračunljiv za svoje koristi, bodo šli drugam.«

...

»To govori človek, ki ima neskončno rad življenje in mu je življenje nosilo zakladnice svojega soka na srebrnem pladnju. Zdaj nekoliko manj razuzdano kot pred leti pijem njegove sokove, ko sem poskušal goltati s tako veliko žlico, da sem se skoraj zadušil. Za pokoro sem angelom obljubil, da bom zdaj z vilicami zajemal juho.«

Angelski strici od zgoraj

Težko bi sklepali, da Pahor verjame v krščansko ikonografijo angela ali njegovo npr. novoplatonistično ali patristično izročilo. Pač pa mu nova metafizična realnost od zgoraj osmišlja, zakaj se je moral odpovedati svojim stricem iz ozadja – te so premagali angelski strici od zgoraj, ki mu zdaj nudijo polno zaščito. Psihopolitika paranoje izgublja primat pred teopolitiko. Naključje (ali ne) je hotelo, da sem prav včeraj nazadnje pisal, da je Pahor po svojem prepričanju blizu neostoicizmu. Da je v njegovem diskurzu veliko filozofičnosti:

»Stoiki so verjeli v usojenost, božjo pre-vidnost, bili so fatalisti. Nekajkrat sem že namignil, da je Pahor svojevrsten stoik z močnimi, tako rekoč metafizičnimi filozofskimi prepričanji. V Kočevju je to potrdil z besedami o vznesenem toplem občutku poklicanosti, ki ga preveva ob misli, da bi bil predsednik republike. Ker mu je bilo to, kot je dejal Pahor, tako rekoč usojeno:

'Od trenutka, ko me je prevzela politika, sem vedel, da se bo to enkrat zgodilo. Od takrat sem imel smešen občutek, da mi je to usojeno. In očitno mi je res. Danes sva dozorela čas in jaz.'«

V današnjem intervjuju je Pahor na najboljši možen način dodatno potrdil vse moje intuicije in podmene, vpeljal je pojem determinizma in vprašanje usode, okoli katerih gradi stoiška metafizika in filozofija narave:

Vprašal sem se, kako gledam na te stvari, in še danes si nisem popolnoma na jasnem, koliko je naše ravnanje plod naše svobodne volje in koliko smo zares gospodarji lastne usode, če sploh smo. Teoretiki determinizma bodo trdili, da je vsaka naša odločitev stvar usode, ki je človek seveda ne pozna. A te vodi. Imaš sicer iluzijo svobode, nad tabo pa je nekaj, kar to svobodo omejuje ali pa jo razširja, te navdihuje s tem, da ljudi razveseljuješ ali pa si do njih ravnodušen... Nekaj zagotovo je v tem, koliko, ne vem, čutim pa veliko hvaležnost, ker na koncu mora biti nekdo, ki skrbi za to, da se stvari kar dobro iztečejo.

Politika kot stoiška kateheza

Pahor govori kot Seneka, ki je razpravljal kako nas usoda vodi, če se z njo sprijaznimo, in vleče, če se ne: »Fata volentem ducunt, nolentem trahunt«. Glede determinizma in vprašanja svobodne volje, klasičnega toposa stoicizma, se naš predsedniški kandidat še ne zna opredeliti: je trdi determinist, kompatibilist ali nekompatibilist glede tega? Inkompatibilizem je teza, po kateri ne more biti obenem resnično, da determinizem obstaja in da svobodna volja obstaja. Vsi kompatibilisti pa trdijo ne le, da sta determinizem in svobodna volja združljiva, temveč še, da je svoboda nujen pogoj determinizma. Četudi stari stoiki niso govorili o angelih, verjeli so le v Boga, Zevsu, usodo, heimarmene, je tu Pahor uspel v stoiško razpravo vpeljati kasnejšo krščansko demonologijo.

Norost, ki je znak solidarnosti in čustvovanja

Novinarka je v svoji provokativnosti ali domačijskosti šla dlje, kot kdorkoli doslej. Med drugim je Pahorja vprašala: »Mnogim se zdi, ko vas zadnje čase poslušajo, da se vam meša, da ste znoreli.« Saj res, se mu je morda zmešalo? Odgovor je presenetljiv:

»Tudi javnosti je treba pokazati nemoč in moč, oboje iskreno. Kdaj na način, ki so ga ljudje vajeni, ker velja za običajnega, kdaj pa tudi na neobičajen način, ker živimo v neobičajnih časih. Treba je biti odkrit z ljudmi, čustvovati z njimi. To lahko sprejmejo ali pa te zavržejo. Oni izbirajo.«

Je biti nor dejansko enako biti nemočan, izkazovanje norosti pa izkazovanje nemoči? In to celo v znak solidarnosti z drugimi, ker so časi pač neobičajni in se je treba ljudej približati

na neobičajno odkrit način? Se želi reči, da se je zmešalo tudi njim? Bizaren odgovor na začetno vprašanje. Nekoliko nor. Ampak še dobro, da so angeli blizu.

P.S. Aja, intervju je nastal pred kočevskim kongresom. In usoda je hotela, da smo tam dobili le predsedniškega kandidata. Kot bo tudi, ali si ljudstvo želi angelskega predsednika države.

Antistric iz neozadja naj bo predsednik

Objavljeno na 14. junij 2012

Franklove Finance nikoli niso skrivale svojih političnih preferenc. Recimo odkar je na oblasti Janša, mu ščitijo hrbet, ko je bil na oblasti Pahor, so počeli prav nasprotno.

Današnji članek [Uroša Urbasa](#) manifestira vse simptome povedanega. Se pravi, odkritega navijaštva, z njim se odkrito pohiti že v naslovu:

»Zakaj bom volil Boruta Pahorja«

In potem celo sledi frapantna argumentacija, ki naj pojasni novinarjevo volilno odločitev:

»Da ne bo nesporazuma: Boruta Pahorja v tujini zaradi poloma pri vodenju vlade ne jemljejo kot pomembnega politika. Tudi zato si ne zasluži vnovične priložnosti v politiki, za katero pravi, da je njegova življenjska ljubezen. Je človek, ki je pahnil Slovenijo v ekonomski razpad; zadolženost Slovenije je podvojil; s svojim vodenjem vlade je povzročil politični razkroj države. Tudi njegove karakterne lastnosti me ne očarajo: navzven je olikan, zasebno pa pravo nasprotje vizualni podobi – se spomnite na Youtubu objavljenega posnetka njegovega primitivnega preklinjanja vpričo novinarjev? Borut Pahor je predvsem lepa fasada brez vsebine.

Toda Slovenija je padla tako nizko, da bom za predsednika republike volil Boruta Pahorja. Iz dveh razlogov:

(1) ker verjamem, da ne bo, tako kot Türk, Slovencev delil na leve in desne, rdeče in črne, naše in vaše. Ocenjujem, da bi Borut Pahor res lahko bil predsednik vseh Slovencev;

(2) ker verjamem, da je glas zanj glas proti Milanu Kučanu, Danilu Türku in Zoranu Jankoviću. Ti so predstavniki ancient regima, simboli preteklosti, ki bodo storili vse, da ohranijo pretekle mite, privilegije in elite. Menim, da so zato lažni preroki, ki s sladkimi besedami Sloveniji obljublajo lepšo prihodnost, v resnici pa imajo koristi samo člani njihovega omrežja.«

KOMENTAR

Zakaj bom volil Boruta Pahorja

Glas na volitvah za predsednika republike bo odločitev za prelom ali nadaljevanje dosedanje tradicije

Avtor

Uroš Urbas

14.06.2012 14:47

Čas branja: 2 min

Orodja

167 komentarjev

Deli

Preberite tudi:

Kako boste čutili nedeljske grške volitve

Grki, ki so pred dvema tisočletjema in pol postavili filozofske temelje Evrope, v nedeljo spet odločajo, ne le o svoji prihodnosti in s katero valuto bodo plačevali, temveč tudi o vsaj srednjeročni prihodnosti preostalih 16 držav, ki imamo evro. Naj glasujejo za stranke, ki podpirajo evro, kar pomeni vztrajanje pri krčenju državnih izdatkov za vse javne storitve? Naj se uprejo varčevanju in verjamejo, da jim bo z novo drahmo bolje? Jim bo Evropa res stala ob strani, da se država ne pogrezne v revščini ali celo - bog ne daj - državljansko vojno?

Urbasov članek v Financah: navijanje za Pahorja

Ni nespornosti: novinar torej ve in natančno našteje, kaj so prednosti njegovega kandidata, in te res niso malenkostne: Pahor je zavozil vlado, v tujini ga ne jemljejo resno, Slovenijo je pahnil na gospodarsko dno, politično vladavino je kronal z razkrojem države (sic!). Človek kvalitet, torej, ki se kar ne nehajo, kajti novinarja očarajo tudi značajske lastnosti, pardon kultura preklinjanja in fasada brez vsebine. Urbas ima prefinjen smisel za upoštevanje argumentov. Toda vse naštetu prav nič ne šteje. Tudi če je vse res, je Pahor še vedno najboljša izbira, kontrastira avtor. Ker je menda balzam proti političnim delitvam – kar je, če bi že držalo, da nasprotniki Pahorja tega ne zmorejo, bistveno močnejša vrlina od vseh navedenih. Še huje, Pahor je vse tisto, kar niso demonizirani »lažni preroki«, strici iz ozadja in njihovi učenci.

Skratka, biti antistric iz neozadja je glavna referenca za novinarja Financ, da si lahko predsednik države. Argumenti niso pomembni, kajti »padli smo tako nizko«, da ne smejo biti. Ekonomsko in politično zavoziti državo po lastnem novinarjevem uvidu sploh ni tako pomembno. Konspiracizem premaga vse.

Koliko angelov gre v javni diskurz?

Objavljeno na 16. junij 2012

V srednjem veku so se menda zabavali z razpravami, koliko angelov se lahko usede na konico igle oziroma koliko jih lahko na njej pleše. Čeprav ne nujno izpričane in kontroverzne, npr. omembe pri Dunsu Skotu ali Tomažu Akvinskem se lahko razumejo tudi drugače, se po Pahorjevem odkritju angelov smemo vprašati nekaj podobnega: koliko angelov gre v našo politiko in koliko v javni diskurz?

Zaradi možnosti, ki jo ponujajo blogerske platforme in seveda lastne vneme se je zgodilo, da sem [petega junija prehitel medije, kot prvi opozoril in hkrati že problematiziral](#) novo Pahorjevo demonologijo – se pravi njegova angelska prikazovanja. Noben poseben dosežek sicer, tisti dan so sledila nekatera poročila o intervjuju z njim v Oni, kjer angeli resnično igrajo pomembno vlogo. Mediji tega niso zamolčali. Toda na noben način si takrat nisem predstavljal, da bo moja problematizacija do današnjega dne ostala zelo osamljena. Dejstvo, ki me spravlja v začudenje in terja razlago.

Seveda, zdelo se mi je, da bo medijska razprava in elaboracija žgoča: če se tako vrhunskemu politiku, kot je Pahor, hkrati resnemu pretendentu za predsednika države, prikazujejo angeli, bi nas to moralo resno skrbeti ali vsaj zanimati vse po vrsti. A iz nekega razloga nas ne. Skrbno sem guglal in preveril arhive Dnevnika, Dela in Večera – pa nič. Na ravni refleksijskih presežkov tipa Objektiv in sobotne priloge Dela, tudi ne. [Vlado Mihelj](#) se npr. angelov le dotakne na ravni omembe, [Janez Markeš](#) tudi. Bilo je nekaj previdnega smešenja, odlična Jurijeva karikatura, a vse to je daleč od minimalne analize ali vsaj refleksije. Še najdlje je [prišel stanovski kolega Jože Hrovat](#) na straneh Siola, ki se v celoti posveti angelom kot Pahorjevemu bizarnemu volilnemu štabu in opaža, da avtor »očitno vnaša v politični diskurz določene elemente, ki so bili značilni za predmoderno razumevanje politike«. No, sam tako daleč ne bi šel.

Tri interpretacije

Minimalna analiza bi morala vsaj poskušati z razlago glede nekaterih takih pomislekov: je Pahorjeva vera v angele pristna? Kakšnemu duhovnemu horizontu pripada? Zakaj je bila lansirana v trenutku predsedniške kampanje, nikoli poprej? Kakšno je generalno razmerje med vero in politiko, oziroma vernim ali vsaj poduhovljenim politikom in državljanji? Kaj pomeni imeti vernega politika, ki ga podpirajo »rdeči« socialni demokrati? Na kakšen način bo ta vera vplivala na njegove predsedniške kompetence?

Začeti bi morala s prvim izmed navedenih. Kajti imamo natanko tri možnosti, kako razložiti Pahorjev nenadni demonološki diskurz.

Prva možnost je, da Pahor pristno verjame v angele in denimo prav nič ne blefira. Tako kot Drnovšek na zadnja leta svojega življenja v sebi odkriva nove filozofske in duhovne dimenzije, sledenje Dobremu in tistim entitetam, ki mu dobro ravnanje dobesedno prišepetavajo. Akcidentalni namig: če smo pri Drnovšku tako radi razpravljali o pravici do zasebnosti v odnosu do javnega interesa, ko gre za telesno zdravje, kako je s tem, ko gre za duhovno?

Druga možnost je, da Pahor ne verjame v angele, ker je star cinik. Verjame pa v blagodejne učinke diskurza o njih. Ker je prefrigan in se je zavedal, kako pomembne so ženske v njegovem volilnem razrezu, kako zelo rade imajo namige glede onstranosti, se je domislil koketiranja s profilom bralstva One. Od tod navdušenje za instantno duhovnost, ki vedno postreže z vero v metafizično netuzemskost. Manjkal bi le še opisan recept, katere sestavine zna Borut vreči v lonec in jih zagnesti v omamno jed, to bi bralke spravilo v ekstazo.

Tretja možnost je, da Pahor ne verjame v angele, verjame pa v blagodejne učinke svojih konservativnih volivcev na desnici. In ti so velikokrat verni, kajpada. Angeli izgledajo dobra kompromisna rešitev na ravni teološkega disputa, lahko so religiozne in hkrati tudi sekularizirane entitete, sodijo tako rekoč v vsako gospodinjstvo. Spregovoriti o njih v Družini ali Ognjišču bi bilo nevarno za leve volivce, toda Ona je »perfect place« za kaj takega, pokrije leve in desne. Eto, pa smo jih!

Kje si, politična refleksija?

Ne vem, katera izmed treh interpretacij je prava. Tudi ni moj namen v tem trenutku licitirati o njih. Pravim le, da se prav nobena praktično ni pojavila v javnem diskurzu kot legitimni ali nujni predmet razprave, čeprav se vse zdijo kardinalne. Kaj bi takšen manko dokazoval? Recimo, kako malo je prostora za politično refleksijo v našem medijskem prostoru. Ali vsaj, kako malo je talenta zanjo med novinarji in komentatorji.

A to še ni vse. Že pred tem sem se čudil, kako istim medijskim delavcem vobče nikakor ni uspelo prikazati Pahorja kot poraženca strankarskih volitev v Kočevju. Kar je dejansko bil. Kot da je Pahor vedno medijski zmagovalec, tudi če izgubi. Tako kot je Pahor vedno kandidat za igračko, ki so jo zaželi, tudi če si je ne zasluži. Človek je skoraj v skušnjavi, da začne verjeti v tabuizacijo njegovega imena in v duhu desničarskega paranoidnega žurnalizma ugibati, ali ga dirigirajo neki sivi strici iz ozadja. Toda ne, morda imamo le nekvalitetno medijsko krajino. Kajti zdaj, po hudih težavah s štetjem angelov v našem prostoru bi skoraj rekel, da je stvar še hujša, javna refleksija pri nas kaže znake akutne zdelanosti. Če smo jo že kdaj imeli.

Slišati angele, biti ugrabljen

Objavljeno na 21. junij 2012

Boruta Pahorja so letos in konec preteklega leta ugrabili. Tako kot Ladislava Troho. Da o tem niso mediji pisali? Že po sebi sumljivo dejstvo. Epizoda, ki nam je ostala skrita, ker smo pač naivne nravi in nevedni. Razlog: umaknili so ga zlobni strici iz ozadja, ko je Janković sestavljal koalicijo. Morda so mu naredili prisilni jopič, da ne bi preveč tacal naokoli. V bistvu so ga nasilno hospitalizirali – ali pa tudi ne in se je kje klatil po jadranski obali ter veselo čofotal. In potem so se mediji dogovorili, da ga še preganjajo. Zato, ker se je preveč spajdašil z Janšo:

Vendar to še ni bilo vse: ob prvih poskusih sestavljanja vlade so ga »sprejeli v bolnišnico« – ker ne obstaja nobena fotografija ali uradno objavljen zdravniški izvid, verjamemo, da je bil tudi to del dogovora. In naposled: v času od februarja do četrtega prejšnjega tedna so ga po medijih preganjali kot »steklo zver«, postal je krivec in žrtev samega sebe.

Vnetje ali ne, to je zdaj vprašanje

No, glavni kolumnist Reporterja Boštjan M. Turk nas je vrnil v čas, ko nam Pahor še ni zaupal svojih iskrenih komunikacij z dobrimi angeli varuhi. Naj spomnim, kaj se je takrat dramatičnega dogajalo – v notranjosti Pahorjeve glave. Vnetje srednjega ušesa:

»Pahorja so 12. decembra sprejeli v UKC Ljubljana zaradi vnetja srednjega ušesa. Po manjšem operativnem posegu in zdravljenju je po dobrem tednu bolnišnico zapustil, zaradi poslabšanja zdravstvenega stanja pa se je 24. decembra vrnil.

Kot je za medije konec decembra pojasnil predstojnik klinike za otorinolaringologijo in cervikofacialno kirurgijo UKC Ljubljana Miha Žargi, je do zapletov pri vnetju najverjetneje prišlo zaradi odlašanja zdravljenja. Med ponovno operacijo, ki je trajala štiri ure, so Pahorju odstranili celoten sistem koščenih votlinic in vso močno nabreklo ter spremenjeno sluznico, koščene pregrade so bile prizadete tudi ob stiku z možganskimi ovojnicami, so takrat pojasnili v UKC Ljubljana.«

Boštjan M. Turk: Nova prevara z Borutom Pahorjem

Dr. Boštjan M. Turk 📅 18. jun. 2012 ⌚ 4:47 | Osveženo: 10:02 / 09.8.2017

DELI NA:

Volivci desne sredine in demokratične opcije smo vnovič priča zviti prevari. V medijih smo namreč zasledili novico, ki so jo povzeli po spletni strani nekdanje reformkomunistične stranke, glasi pa se: »Predsedstvo SD je na današnji seji odprlo postopek evidentiranja strankinih kandidatov za predsednika republike, pri tem pa kot kandidata evidentiralo nekdanjega strankinega predsednika **Boruta Pahorja**. S tem je dalo zelo jasno sporočilo, da

Turkovo odkrivanje nove prevare na straneh Reporterja

Z dušo in telesom

Paranoidna operacija zgodbe je zelo hitro prepoznavna: priča smo gromozanski predvolilni prevari. Nekdo z nami manipulira in v boj pošilja tudi medije. Za predsednika ne smemo voliti Pahorja, le Zvera. Pahor je zastrupljeno meso, ki nam ga ponujajo kot Janševo meso. Pa ni. Ali kot pravi kolumnist: »Tranzicijski levici je namreč čisto vseeno, kdo bi v tem primeru v drugem krogu zmagal, Pahor ali Danilo Türk. Če se jim prevara posreči in prideta tja oba, je zmaga avtomatično dobljena. Tako eden kot drugi sta namreč z dušo in telesom njihova.«

Dobro slišati angele

Mreže so torej ljudstvu vržene, lutka je postavljena, ne pustimo se ujeti! Enkrat levičar, vedno levičar. S hudiču zapriseženo dušo in telesom. Ne verjemi Danajcem, tudi če prihajajo z darovi. Ne verjami Pahorju, tudi če prinaša angele. Obnaša se kot Janšev, hodi kot Janšev, govori kot Janšev. Toda ne pustite se zapeljati, on ni Janšev. Kajti ne pozabite: njegova ušesa so videti pristna, nobene bolnišnične fotografije ni ali zdravniškega izvida o odstranjenem sistemu koščenih votlinic. Le kako bi lahko človek tako dobro slišal angele, če bi bilo vse res?

Borut ali Chuck – koga za predsednika, ni nobeno vprašanje

Objavljeno na 17. avgust 2012

Delov naslov članka pove vse, v času najresnejše ekonomske krize države se bere kot zgodba v času kislih kumaric:

Pahor zna sestaviti turbokompresor

DELO

Novice

Gospodarstvo

Lokalno

Mnenja

Šport

Kultura

Magazin

Prosti čas

Koronavirus

Slovenija 30 let

Mobilnost 2020

Zdravje 2020

Izvozniki 2020

Podjetniške zvezde 2020

Učitelj sem!

Novice > Politika

PAHOR |
KANDIDATI |
VOLITVE

Objavljeno
16. avgust 2012 16:46

Pahor zna sestaviti turbokompresor

Neuradni predsedniški kandidat se je danes pridružil kolektivu mariborskega podjetja Cimos Tam Ai.

Digitalna oživitve dogodka s tr...
od 8. do 22. oktobra 20...

SPLETNI DOGODEK / MOS letos
brezplačen in »online« Si
lovu za novo ogrevalno teh
gradbenim materialom ali n
opremo? Vse to najdete na
Spletnem MOS-u!

INVESTIRANJE / Ko tradiciona
varčevanje ni dovolj Spret
so edina stalnica v življenju,
velja tudi za upravljanje oset
financ.

Turbokompresor in Pahor na straneh Dela

Predsedniški kandidat, ki zna sestavljati zapletene dele avtomobila, je torej tisto, kar trenutno (najbolj) potrebujemo. On zna. Pravzaprav potrebujemo predsednika s tem znanjem, še včeraj predsednika vlade, ki nas je pomagal (znan) pripeljati v to ekonomsko godljo – in zdaj misli on sam zase in za nas, da ve najboljše, katere so prave rešitve. Kaj, za vruga, nam Pahor sploh želi sporočiti? Po freudovsko in histerizirajoče: Was will Borut? In kaj nam, dan za dnem, vsakič v novi delavski preobleki, s tem sporočajo mediji?

Najboljše v nas

Prvi razkorak glede na gesla iz njegove predsedniške kampanje je osupljiv. Namreč bivši premier in pogoreli predsednik stranke SD pač ne obljublja, da kandidira za šefa avtomehanične delavnice. Potem bi še razumeli njegovo znanje in s kapljami znoja pospremljen fizični trud. Če si pogledamo njegov moto, si je Pahor za cilj na poti do predsedniškega prestola zadal nekaj drugega in bolj plemenitega, narodno spraviteljstvo. Pribeležimo vzhičene besede, ki nas buditeljsko pozdravijo najprej ob obisku [njegove uradne spletne strani](#):

Navdihnimo tisto najboljše v sebi, kar nas povezuje.

Spoštujmo razlike, a utrjujmo vse, kar nam je skupno.

Narodna razklanost omejuje, enotnost navdihuje.

Zato kandidiram za predsednika vseh.

Dal bom najboljše za skupno dobro.

Uspeli bomo. Skupaj.

Kar sem takoj opazil, je Pahorjevo nenehno sklicevanje na »najboljše«. To je bila nesrečna manija Tonyja Blaira, tudi Janše iz famoznega plagiata, v katerem se beseda »najboljše« [ponovi 13 krat](#). Samo najboljše je za Pahorja (in Blaira) dovolj dobro. Svetilničarstvo in vrh sveta sta že dosežena, Slovenija je že tam (beri: na robu bankrota), zato so tu novi izzivi. V motu se celo skoraj ponovi misel iz znamenitega svetilniškega plagiata (saj vemo, Blair je tekst prepisal od Janše): »Na poti k temu cilju bomo posegli po najboljšem, kar je v našem narodnem značaju.« Pahor je spet na liniji: »Navdihnimo tisto najboljše v sebi, kar nas povezuje.«

Facebook profil predsedniškega kandidata: Pahor zna s turbokompresorjem

Kaj ima vse skupaj z avtomehaniko? Na prvi pogled nič. Pa vendar. Z narodno enotnostjo? Tudi o tem doslej nobenega pojasnila. Deklaracije o »predsedniku vseh« so videti prazna populistična floskula, v kakršno se je zatekel npr. že Obama, ko je v svoji kampanji obljubljal združitev rdečih in modrih zveznih držav. Biti predsednik vseh? Hja, to ste po defaultu. V ideološkem smislu pa je to sladka lažniva obljuba – vsaj dokler se ukvarjate s sestavljanjem turbokompresorjev.

Od čiščenja kopačk do asfaltiranja

Pahorjev populizem, kot se mu očita, torej ni le v tem, da uporablja demagoške, ljudske in torej množicam všečne prijeme, dejanja in retoriko. Ne, njegova delovna opravila in oprava nam, obratno, sporočata še nekaj drugega: tudi vi lahko postanete predsednik. Pahor je takšen kot mi. Ni razlike med njim in nami. Ni le pripravljen priti k nam, on smo mi in mi smo on. Če je Slovenija bila videti dežela priložnosti, ko je predsednik vlade tri leta nazaj nogometašem čistil kopačke, se ta slog danes nadaljuje: živimo v deželi priložnosti, ker lahko njen predsednik postane nekdo, ki je smetar. Ali mlekar. Ali asfalter. Ali učitelj plavanja za otroke. Ali elektromehanik. Vsi so lahko predsednik republike. Stavi na identifikacijo in na ravni političnega marketinga bomo videli, ali tudi uspešno.

Če je poduk iz folk psihologije skoraj banalno samoumeven, pa naslednji ni tako zelo. Naš predsedniški kandidat ne le, da poskuša ugajati vsem in vsakemu posebej, se pravi vsem možnim profilom ljudi in delavcev in vsakemu posebej, jih premamiti v identifikacijo,

temveč jim v celoti sporoča še nekaj svojstvenega: ne le, da sem enak vam vsem in vsakemu med vami, lahko sem vsi in vsak med vami. Lahko sem in mlekar in smetar in asfalter in plavalni mojster in elektromehanic. Karkoli. Vsak dan sem za medije nekaj novega. Vsak dan mi bodo mediji jedli iz rokava kot drugi osebi.

V tem pa Pahor ni več identičen z njimi, marveč se od njih vseh razlikuje. Mlekar je mlekar, asfalter je asfalter. Menjave poklicev se sicer dogajajo, toda ne morete biti kar vse po vrsti. Tak univerzalizem, po katerem je Pahor lahko kdorkoli in počne karkoli, ga naredi za boljšega od vseh skupaj in vsakega posebej med njimi. Za superčloveka. In tu nastopi paradoks približevanja, ki je hkrati oddaljevanje – težko je verjeti, da se oba komplementarno »procesa« zdužujeta Pahorju v prid. Prej se morda izničujeta. In prav drug je tako značilen za narcisistično strukturo kandidata, jo poudarja, zato je malo verjetno, da z njo širi kroge potencialnih volivcev v kampanji. Saj nagovarja le tiste, ki jih Pahorjev narcisizem fascinira že po sebi. Teh ni zanemarljivo malo, a tudi ne tako zelo veliko.

Zmore več od Chucka Norrisa

Od kod že poznamo vlogo superčloveka? Novembra 2010 je Igor Lukšič [brasil](#) svojega dvojnega šefa, predsednika vlade in stranke:

Zakaj se je Chuck Norris odločil, da odide iz javnosti? Ker je izvedel za sposobnosti Boruta Pahorja.

Lukšičeva domislica je humorno laskala: Chuck izstopa iz javnega življenja, ker je Borut tako nedosegljivo dober predsednik. Seveda mu je zgolj dvoril, a pred meseci ga je celo premagal in zamenjal na mestu predsednika stranke. Slovenski Chuck je propadel tudi kot premier. Toda primerjava s filmskim likom se je prijela in, kar me zares bega, začela imitirati realnost samo. Kar je bilo le dovtip, se je zdaj sprevrglo v konkretno karikaturu: Pahor je kot asfalter, kot mlekar, kot avtomehanic, kot mizar, kot kdorkoli pravzaprav podoben omnipotentnemu Chucku, ni le [največji Krjavelj](#), kot pravi Vlado Miheljak. Kajti on zmore. On zna vse in zmore biti vse. On je Chuck. Oziroma ni, kajti Chucka več ni, a on še kar vztraja v vseh teh vlogah. Se pravi, da zmore več. In še podobne ideje zagovarja, če si sposodim spodnjo upodobitev:

Šele primerjava s Chuckom nam končno ponudi recept za pravo branje, kako priti od avtomehanika do narodnega spravitelja. Namreč narcisizem ni le v tem, da vzamemo za objekt samega sebe in svoje telo, temveč da se ogledujemo tudi v drugih subjektih, ki jih jemljejo za objekte. Omnipotentnost, ki iz tega izraste, torej ne sloni le na potencialni logiki »jaz, ki sem (lahko) vsi (drugi)«, temveč še domisljico o »jazu, ki sem vse druge poenotil, kolikor sem jaz, ki sem vsi (drugi)«.

Zato je menda jasno, da sta Chuck in Borut lahko oba dobra tudi v sestavljanju turbokompresorjev. A ko gre za spravo, je popolnoma prav, da se Chuck zaradi svoje nesposobnosti umakne. Pahorjev dolgoletni sopotnik Lukšič, ki ga pozna do obisti, je v tem morda imel dobesedno prav.

Medijska aritmetika: 1 + 1 = Pahor

Objavljeno na 07. september 2012

Direktor in urednik Financ Peter Frankl je vedno zanimiv pisec. Posploševanj ne manjka, moralizirajoče zaskrbljenosti tudi ne, love-hate politična govorica je njegov zaščitni znak. Toda danés se širokosrčno ne more odločiti, katerega predsedniškega kandidata bi izbral. Imel bi kar tri najvišje kotirajoče, vsi so fajn. Med argumenti, zakaj je Borut Pahor odlična izbira, je tudi logiško pikanten:

»Če Pahorjevo kampanjo kritizirata tako Mladina kot tudi Reporter, če je združil dva tako različna medija, potem mora biti z njo nekaj zelo v redu.«

Formo njegovega premisleka je enostavno razbrati:

- (1) Oseba ali medij A trdi, da je X resničen.
- (2) Oseba ali medij B trdi, da je X resničen.
- (3) Osebi ali medija A in B sta povsem različna in si nasprotna (po značaju, profilu, ideologiji).
- (4) Torej je X neresničen.

Franklovo sklepanje je kajpak zmotno – zveni popularno gostilniško, prikrito zabavlaško, morda stavi na humorističen suspenz, saj tako divje izpeljave bralec ne bi pričakoval. Zakaj? Ker iz enakomiselnosti dveh zelo različnih oseb ali medijev glede resničnosti ali pravilnosti nekega stališča X pač ne sledi kar sklep, da X ni resničen ali pravilen. Če bi obe osebi ali medija zapisala ugotovitev, da na Marsu ni življenja, iz tega ne bi divje sledilo, da življenje tam je. Če bi oba ne navijala za finančno pomoč Sloveniji, še ne bi mogli reči, da zanjo moramo navijati. In, ne nazadnje, če bi oba menila, da je Peter Frankl odličen direktor, iz tega še ne bi sklepali, da je zanič. Tu bi se morda celo končno strinjal!

Mimogrede, enako zmotno hitro posploševanje bi bilo, če bi imelo »premosorazmeren« rezultat:

»Če Pahorjevo kampanjo kritizirata tako Mladina kot tudi Reporter, če je združil dva tako različna medija, potem mora biti z njo nekaj zelo narobe.«

Zgornja zmota je zanesljivo ena izmed inaic »tudi ti«, tu quoque. Po nekaterih zunanjih elementih spominja na sprevrnjeno verzijo zmote »dve napaki ustvarjata pravilnost« (two wrong make a right), kjer je logična neveljavnost skrita v tem, da nekdo predpostavi

izničenje prve napake z drugo, kjer torej dve napaki v seštevku dajeta pravi rezultat po načelu »napaka + napaka = pravilnost«. Banalen primer:

Ni mi vrnil avta. Torej je čisto prav, da mu tudi sam ne vrnem avta.

Če zmeta »dve napaki ustvarjata pravilnost« običajno nastopa v moralnih kontekstih, kjer napačno dejanje »uravnotežimo« s svojim & drugim moralno napačnim dejanjem in ga legitimiramo s prvim, je v tipu zgornje zmote, ki bi ji ime šele morali nadeti, kontekst izključno logičen in sledi načelu »A trdi X + (A-ju nasprotni) B trdi X = ne-X«.

Pahorjev kozmetični program je naše upanje

Objavljeno na 13. november 2012

Zavrtimo kolo časa le za pol leta nazaj in nahranimo lačen spomin novinarske zlate ribice. Tu so trije dokaj naključni naslovi člankov, zaradi katerih bi lahko zasvetila kakšna lučka:

[Lukšič: Če Pahor ostane, v SD in v državi ne bo sprememb](#)

[Lukšič: Pahor nima drugega programa kot vzbujanje pozornosti](#)

[Lukšič: Pahor je kandidat za vse funkcije, ki so odprte](#)

Tipičen naslov na 24ur.com: Lukšič grdo napada Pahorja

Nič jasno? Seveda, bil je čas, ko je Lukšič na vse kriplje navijal, da se Pahor spoka kot vodja socialnih demokratov, ker jih pelje v pogubo. Kot je popeljal vlado. Z njim ni sprememb ne za SD ne za državo. On je luzer, ki vzbuja pozornost, ki naskakuje vse

funkcije, je zelo neposredno razmišljal. Nevaren za državo. Res je bil Lukšič tedaj protikandidat, ki se je moral otresti konkurenta, a mu je uspela tudi takšna proza, kot je spodnji tutti frutti po mojem izboru:

»Kot so poročali v oddaji 24UR, je Lukšič dejal, da bo javnost spoznala, da Pahor nima vsebine, ko se bo prenehala ukvarjati z njegovo osebnostjo... Nekdanji minister za šolstvo in šport tudi meni, da Pahor nima drugega programa kot vzbujanje pozornosti za kandidiranje za vse možne funkcije.«

»Gre zgolj za vlečenje pozornosti nase, kar je njegov program, saj drugega nima, je Igor Lukšič povedal o Pahorjevem namigu, da se bo potegoval za stolček predsednika republike.«

»To je strategija, s katero poskuša kandidirati za predsednika stranke, saj nima drugega programa kot to, da vleče energijo ljudi nase s tem, ko je kandidat za vse možne funkcije. To je edini program, ki ga ima, se pravi piar in zbujanje pozornosti,« je za MMC dejal kandidat za predsednika SD-ja Igor Lukšič.«

»On je kandidat za vse odprte funkcije, to je njegov program,« pa je sklenil Lukšič z odgovorom na vprašanje, ali meni, da se bo Pahor podal na jesenske predsedniške volitve, če izgubi na kongresu stranke.«

Načelnost in kozmetični preobrat

No, 11. novembra je vse drugače, čeprav je mimo le dobrega pol leta. Zlatoribji spomin novinarjev in javnosti dela za politike in jim je vedno v oporo – le komu mar! Prvi krog predsedniških volitev je Lukšiču narisal smeh na obraz in priskrbel prav nasprotno spoznanje: Pahor prinaša blagostanje za SD in državo! Pomislimo, le na podlagi nekega delnega volilnega rezultata – to, in nič več, je tisto, kar za prvaka SD šteje. Kaj je torej res, je Pahor naša poguba ali naša nada, kakor dobesedno in nadvse patetično obljublja sam, ko se nam ponuja kot personificirano upanje? Poglejmo zatorej tale naslov in poudarek:

Lukšič: Pahorjeva zmaga je utrdila SD

Relativna zmaga Boruta Pahorja pa je za SD velikega pomena, saj kaže, da so na pravi poti »po vseh dimenzijah« in je stranko še dodatno utrdila.

Lukšič je povedal, da jih v četrtek čaka še predsedstvo stranke, na katerem se bodo dogovorili, da še intenzivirajo delo stranke »v procesu do končne zmage«. Predsednik SD-ja je prepričan, da bo Pahor v drugem krogu zmagal in bo Slovenija dobila predsednika, ki bo predsednik vseh državljanov.

Lukšič si torej obeta končno zmago, četudi ni zaznati, da bi uvidel kakšno posebno preobrazbo pri svojem še nedavno zaničevanem strankarskem kolegu. Nasprotno, včeraj je namreč za Studio City ponovil, kako velik smisel ima investirati v zbujanje pozornosti:

»On je skromen človek, precej sredstev pa porabi za izgled, verjame, da državnik mora lepo izgledati.«

Kritičnost do Pahorja in njegovega vzbujanja pozornosti se je preobrazila v spodbudo za »kozmetični program« – ne le, da z vzbujanjem ni nič narobe, investicija v kozmetiko je tako rekoč nujna izbira, ker državnikom pritiče lepota. Da je bil le ciničen? Nemogoče, saj vendar realno računa nanj! Del programa je potemtakem SD za svojega podpornika že spisal. Imeli bomo lepega predsednika – in točno takšnega, nad katerim se je Lukšič nedavno zgražal. Lepota je kot zunanje sevanje forme seveda ključna in pomembna, sploh takrat, ko ni vsebine. Da to dejstvo prikrije. Pač domačega Kevina Spaceya lepota po slovensko, z medijskim prvodamskim programom gratis.

Pahorjev »boj« kot narcisistični populizem

Objavljeno na 18. november 2012

Kakšno je stališče Boruta Pahorja do sobotnih sindikalnih demonstracij? Do jasno izraženega množičnega NE vladni politiki zategovanja pasu? Pahor je ugledal iskrico nekje drugje.

Najprej naj spomnim, da se je predsedniški kandidat in bivši premier protestu na Kongresnem trgu v velikem loku izognil. Ni ga bilo blizu. Niti 30.000 ljudi, bolj ali manj pričakovanih, ga ni prepričalo v prihod in pogrešali smo tudi njegovega konkurenta. In, kar je še huje, skorajda z lupo sem iskal Pahorjeve izjave o tem protestu, kakšno konkretno ali celo nekonkretno pozicijo ali stališče. Nekoga, ki se ima za levičarja, za socialnega demokrata, za člana menda »nove levice«, kamor je SD pozicioniral predsednik Igor Lukšič.

Kaj je ostalo od sloganov o svobodi, strpnosti, solidarnosti, varnosti, enakosti in pravičnosti, ki se, točno v tem vrstnem redu, bleščijo na tviter profilu te stranke v desni kolonni? Ne veliko. Zato, ker za SD prinaša maksimalne rejtinge nekaj povsem drugega – na novo odkrita pahorjanska formula »sredinskosti«, ki terja nenačelnost, koketiranje, dobrikanje vsem. Na strani socialnih demokratov ali na njihovem tviterju zato včerajšnji dan ni obstajal. Ne dvomim, da se bo na rejtingih poznalo navzgor.

Spletna stran Socialnih demokratov

Pahor se je včeraj odpravil na še na eno rokodelsko delovno akcijo, ne na nepomemben dogodek na Kongresnemu trgu. Prav vse, kar sem zasledil kot komentar, je najti v podobi dveh tвитov. Pa še ta podpisujejo drugi, člani njegovega štaba. Naj ju navedem:

[Borut Pahor @BorutPahor](#)

[@TheDamjan](#) BP razume proteste, ki so legitimna oblika izražanja volje ljudi [#protesti](#)

[Borut Pahor @BorutPahor](#)

[@volitve_si](#) BP proteste razume; so legitimna obl. izražanja in odraz stiske, vendar je prepričan, da rešitve so-najdemo jih lahko le SKUPAJ

Obe prinašata standardni distancirajoč govor, ki bi ga lahko strnili v nekaj, kar je francoski psihoanalitični teoretik Octave Mannoni uvedel kot značilnost fetišističnega zanikanja, standardiziranega v stavku »*Saj vem, ampak/vendar...*« (Je sais bien, mais quand-même).

Pahor, skratka, »razume« proteste, jih ima za »legitimne« in »odraz stiske«. Ampak, vendarle, zanj niso rešitev, ker niso način »so-najdevanja«, niso način delovanja »skupaj«. Kon-, con-, cum-, so- itd. so očitno predpone, ki bodo še bolj kot doslej so-ustvarjale Pahorjev novorek sloge, skupnosti, dialoga, so-glasja, konsenza, partnerstev. S Janševo vlado in politiko rezanja, seveda. Jih že.

Prepoznati fantazmo

Kot vidimo, oba stereotipna pripisa Pahorju v tem kampanji, češ da je le odličen retorik, torej prazno-govorec, ter da ponuja zgolj bleščečo podobo, nič vsebine, nista povsem zadostna za opis. Ker dominantnost forme za sabo pušča določene sledi jezikovnih formalnosti, ki vedno znova porazijo vsebino povedanega. Kar nam ponuja mannonijevska teorija na sledi Freudu, je namreč naslednje: da Pahor fetišistično istočasno verjame v svojo fantazmo, a jo hkrati tudi prepoznava kot le takšno – namreč kot fantazmo. S tem nam priznava, kar je bistveno, oboje hkrati: da verjame v svojo prazno retoriko, sravno leporečje, a da tudi distancirajoče ve, da je to *bullshit* retorika, ki s solidarnostjo, zaskrbljenostjo za stanje v državi in učinkovitimi ekonomskimi in socialnimi rešitvami nima nič skupnega.

Ta drugi element ni nekaj, kar je prišlo iz zraka, kar bi bila nam lastna in zunanja hermenevtika. Ne, ta drugi element je že vpisan v diskurz, v Pahorjevo govorico in ne v našo interpretacijo. Tako kot v rasistični verziji Mannonija lahko trdimo »Saj vem, da so temnopolti normalni ljudje, ampak vseeno ... jih ne bi imel za sosede«, tudi Pahor sporoča preveč. Če stvari poenostavim: trditev »Protesti so sicer legitimni, ampak rešitve moramo iskati skupaj« lahko pomeni le, da protestov ne podpiramo. A ne le to, kajti to bi še razumeli in razložili s politično zvičajnostjo, kjer nekaterih stvari pač včasih ne smemo ali

ne moremo povedati naravnost. Ali s predvolilno taktiko. Ne, tu je še drugi moment: hkrati vemo, da naše lastno stališče o tem, da jih ne podpiramo iz razloga X, ni veliko vredno. Kar torej »preberemo«, ko prisluhnemo Pahorju, je prav takšno priznanje: nekdo, ki nam pravi, da so temnopolti normalni ljudje, ampak vseeno jih ne bi imel za sosede, nam ne želi povedati tega, kar je povedal pred uvedbo tistega »ampak«, tudi ne enostavno zanikati česa, temveč da tega načela naj nika ne jemljemo resno.

Stvar bi lahko tudi obrnili in vprašali: če predsedniški kandidat protestov proti vladi ne podpira v imenu neke abstraktne parole »stopimo skupaj«, »skupaj najdimo rešitve«, kaj s tem pravzaprav sploh zahteva? Morda očita, da se sindikalni in drugi partnerji niso dovolj pogajali? Dvomi v njihove iskrene namene? Dvomi bolj kot v namene te vlade, v čigar namene itak ne dvomi? Ali zgolj riše neko neuresničljivo fantazmo, za katero sam ve, da je takšna, a je instrumentalno priročna za doseg partikularnega cilja, npr. njegove kampanje za predsednika republike ali siceršnje všečnosti množicam? Tisti fetišistični »ampak« pač boli: tako kot boli temnopoltega, proti kateremu sicer nič nimamo, ampak ga ne bi imeli za soseda, lahko boli tudi sindikate in vse navzoče na protestu, proti katerim Pahor sicer nič nima, a jih ne podpira.

Kakšne boje podpira Pahor?

Kot piše Delo, je [slovenski predsednik Danilo Türk](#) povedal, da so demonstracije [pravi način boja proti krizi](#). Po drugi strani isti časopis v svoji današnji nedeljski izdaji pove, kaj točno je taisti boj za Pahorja, in sicer v kontekstu komentiranja velike prednosti pred konkurentom:

Pahor je za Nedelo izjavil, da tega ne pripisuje svoji predvolilni kampanju, ampak temu, da ljudje v njem očitno vidijo glas upanja v boljšo prihodnost.

Tega ne pripisuje toliko svoji predvolilni, večinoma v dobrodelnost usmerjeni kampanji, temveč meni, da je vsa stvar v povezavi z njim prerasla tradicionalne okvire in **»sem ta hip preprosto glas upanja**, da smo se začeli po vseh teh letih krize, ravnodušja, obupa in celo strahu vsi skupaj, vključno z mano in mojimi privrženci, zavedati, da se je treba boriti, pri čemer nam strah ne bo nič pomagal. Menim, da smo priče prvega signala želje po boju.«

Imamo torej dva konkurenčna diskurza o »boju«: Türkov »boj proti krizi« in Pahorjevo »željo po boju« v času krize. Na eni strani so torej subjekt boja protestniki, delavci in sindikalisti. Na drugi so to vsi državljani, ki volijo Pahorja – ti se menda, tako Pahor, borijo in kažejo željo po boju s tem, ko volijo zanj, ki je nič manj kot glas upanja. Protesta včeraj tako rekoč zanj ni bilo, ker priznava in vidi le neke druge, volilne boje.

Narcisistični populizem in avtologija

Interpretacija je ne le perverzna in narcisoidna. V smislu, da Pahor namesto k protestom ljudi direktno poziva h glasovanju zanj – ti so zanj pravi borci proti krizi. Samovšečnost in za Pahorja tako značilna *avtologija*, celo v obeh smislih, tj. kot zvajanje vseh tujih razprav na samega sebe, njega, in hkrati kot pretirano ali celo izključno govorjenje o samem sebi, je šla čez rob tudi v tem smislu, da zanika temeljno poslanstvo sindikatov, pravico do upora in protesta, pravico do socialne pravice. Edini boj, ki ga Pahorjeva avtologija dopušča, je torej njegov boj, ki je boj za glas njemu na volitvah. Na nek način je celo nemogoče očitati, da protestov na Kongresnem trgu ni komentiral, temveč je še huje in jih sploh ni opazil – ker jih avtološko ni smel.

Čas je, da Pahorjevo politično govorico in taktiko (»ta hip sem glas upanja«) nekdo opredeli z dovolj točno označbo in preciznejšo terminologijo. Sam bom temu poslej rekel *narcisistični populizem*, ki včasih prerašča in se spreobrača v populistični narcisizem: moč, ki jo posameznik kot prerok, kot »glas upanja« čuti, ker čuti podporo množic. Njegova prva večja žrtev je bila včerajšnja 30.000 glava množica protestnikov – le zato, ker je bila manjša kot skupina dosedanjih in prihodnjih volivcev. Glas upanja, ki zase pravi, da je glas upanja, avtološko spreminja v tavitološko, kot tisti božji »Sem, ki sem«, samoutemeljeni in samoutemeljujoči se razlog. V slovenskih razmerah: glas upanja je (Pahorjev) glas upanja. Je glas upanja, ki je sem glas upanja.

Spolna usmerjenost in meja njene svobode

Objavljeno na 21. februar 2013

Je izjava predsednika republike Boruta Pahorja [v otvoritvenem nagovoru](#) na mednarodni konferenci »Prebijmo molk: O homofobiji in transfobiji v šolah« šla čez rob? Pravzaprav čez neko dovolj enigmatično mejo, ki jo – mejo namreč - sama tudi vpelje? Je neumestna, sploh smiselna, terja dodatno pojasnilo? Po moje najmanj slednje:

»Spolna usmerjenost ljudi je stvar njihove svobode. Omejena je le s svobodo drugih. Nič v moderni družbi ne more in ne sme premikati te meje. Čeprav vemo, da je v vsakdanji praksi drugače. Predsodki ostajajo silno močni. Zato je izjemnega pomena, da se jih odpravlja tudi znotraj vzgojnega in izobraževalnega sistema.«

Če naj bo izjava g. predsednika republike smiselna, moramo najti vsaj en primer, v katerem lahko pravici do (drugačne) spolne usmerjenosti (svobodi do te usmerjenosti, je dejal Pahor) najdemo neko drugo pravico (svobodo), ki je njena meja. Ponujen kriterij je celo potenciran s kategorično zahtevo »nič ne sme premikati te meje«. Sam ne poznam takšne mejne pravice – če je spolna usmerjenost sploh kakšna pravica po sebi in če je znano in popularno načelo »moja pravica je omejena s pravico drugih« lahko učinkovit moralnopравни princip v opisanem primeru in ne nepotreben dodatek. Namreč pri spolni usmerjenosti govorimo kvečjemu o z njo povezanih izpeljanih pravicah, npr. do enake in nediskriminatorne obravnave. Spolna usmerjenost, povedano drugače, ne sme biti razlog za neenako ali diskriminatorno ravnanje na npr. delovnem mestu, za katerega zaprosamo. Kje potem nastopi meja zaradi svobode drugih, če to drži? Jo je mogoče enakosti in nediskriminaciji sploh postavljati in mar ni omejevanje teh principov povsem nevzdržno in nedopustno? Vse to bi vedeli, če lahko naštejemo vsaj eno mejno situacijo svobodi spolne usmerjenosti, če ostanem pri uporabljeni frazi. Lahko ugibam, na kaj predsednik republike stavi: morda na nekakšno »pravico« drugih, da nas drugače spolno usmerjeni pustijo pri miru. Nas? Ja, natančno nas. »Pustiti pri miru« je prepoznaven in nadvse popularen vzorec obnašanja v reakcijah na javno manifestiranje spolne usmerjenosti. Ki ga je moralni teolog dr. Ivan Štuhec [pred leti podal na tak način](#):

Jaz ne dam prav ljudem, ki na ta način manifestirajo svojo spolno usmerjenost, a jih pustim pri miru. Naj tudi oni nas pustijo pri miru, ne da nam s paradami vsiljujejo svojo življenjsko filozofijo. To je strpnost.

Šele v tem primeru bo poudarek o meji svobode drugega dobil neko konkretno ilustracijo. Toda kakšno! Je torej pravica do »puščanja pri miru« ali vsaj nek približek specialni primer tega, kar ima morda v mislih predsednik republike? Ne znam si zamisliti drugega. Če ni to dober, celo popoln izziv za organizatorje simpozija, ki so medse povabili Pahorja, ter seveda strokovno javnost in medije! Nekaj, kar bi moralo zanimati slehernega državljana. Bojim se namreč, da je njegova izjava popoln nesmisel ali nedopustno koketiranje s tistimi, ki jih spolna usmerjenost vedno znova vznemirja in pušča nemirne. Če predsednik govori nesmisle ali celo koketira z netoleranco, pa bi vsekakor imeli pravico vedeti.

The screenshot shows a news article on the RTV SLO MMC website. The article is titled "Pahor: Spolna usmerjenost ljudi je stvar njihove svobode" (Pahor: Sexual orientation of people is a matter of their freedom). It is dated 19. februar 2013 ob 16:09. The article text discusses President Borut Pahor's views on LGBT rights and homophobia. The page includes a navigation bar with categories like Novice, Sport, Kultura, Zabava, Turne avanture, TTX, and Spored. There is also a search bar and a rating system for the article.

Misli o svobodi spolne usmerjenosti na MMC RTV Slovenija

Pahorjevo mišljenje mišljenja

Objavljeno na 24. april 2013

Predsednik republike nas vleče za nos. Drugače ne moremo razumeti njegovega sklica sveta modrecev na Brdu pri Kranju, kjer je trideset eminentnih intelektualcev, kot so dejali, razpravljalo o prihodnosti države in vizijah glede nje. Zakaj nas vleče za nos? Zaradi utemeljitve sklica. Že začetek tegale poročila STA z dogodka razgali njegovo prefinjeno sofistiko:

»Začela se je prva konferenca v okviru projekta Slovenija 2030. Gostitelj, predsednik republike Borut Pahor je poudaril, da želi ugotovili, ali je smiselno v teh okoliščinah razmišljati o prihodnosti, in na kakšen način razmišljati, da bi bilo koristno za družbo. Ko bomo razpravljali o prihodnosti, bomo razpravljali o današnjih problemih, je dejal.«

DNEVNIK

SLOVENIJA SVET POSEL ŠPORT KULTURA MAGAZIN KRONIKA LOKALNO MNENJA OBJEKTIV NEDELJSKI GAZELA NIKA ZDRAVA NIKA MOJ DOM

BORUT PAHOR

STA

23. april 2013 11:24

🕒 23. april 2013 23:50

Predviden čas branja: 2 min

Pahor: Ko bomo razpravljali o prihodnosti, bomo razpravljali o današnjih problemih

Začela se je prva konferenca v okviru projekta Slovenija 2030. Gostitelj, predsednik republike Borut Pahor je poudaril, da želi ugotovili, ali je smiselno v teh okoliščinah razmišljati o prihodnosti, in na kakšen način razmišljati, da bi bilo koristno za družbo. Ko bomo razpravljali o prihodnosti, bomo razpravljali o današnjih problemih, je dejal.

Izsek iz zapisa na Dnevnikovi strani

Logika ni močna plat predsednika republike. A s tem bi se še sprijaznili, če je ne bi zamenjevala prazna sofistika. Namreč pozorno preberimo, kaj nam Borut Pahor sploh poroča:

Konferenca modrecev služi iskanju odgovora na vprašanje, ali je *smiselno* v teh okoliščinah razmišljati o prihodnosti.

Ne le, da so udeleženci morali razmišljati o tem, ali je smiselno misliti, povabljeni so bili k razmisleku o tem, glede česar že poznajo odgovor. Bilo bi povsem samozavračajoče (*self-defeating*), če bi prišli na eminentno lokacijo Brda, se rokovali s predsednikom, najedli, pobrali dnevnice in potne stroške, nato pa zaključili, da njihova razprava o prihodnosti nima povsem nobenega smisla. V pravilni odgovor jih tako rekoč sili že sama interpelacija v predsednikove izbrane modrece, pristanek in prihod na mesto razprave o tej veleumni zagati.

Retorični blef

Ob tem, da so same okoliščine sklica sestanka in strukturne vloge takšne, da je odgovor že na dlani, je tudi v vsebinskem smislu vprašanje povsem retorično. Če rečemo »Kdaj si bomo v Sloveniji lahko privoščili dostojno življenje?«, s tem jasno impliciramo odgovor. Retorično spraševanje je argumentacijska taktika, pri kateri je odgovor že očiten in impliciran, govorec pa ga oblikuje na način, da bo lahko odgovor ali reakcije tudi nadzoroval in jih zapeljal v vode, ki si jih želi.

In Pahor ne bi bil to, kar je, torej retorično puhličast politik, če ne bi – in to povsem odvečno – že takoj v naslednjem stavku ali misli tudi ponudil spoznanje na začetno izpraznjeno puhlo dilemo:

»Ko bomo razpravljali o prihodnosti, bomo razpravljali o današnjih problemih, je dejal.«

Hudo, predsednik republike ne samo retorično in emocionalno blefira, temveč je pripravljen tak blef tudi nemudoma razkriti: če namreč drži, da je razprava (ali mišljenje) o prihodnosti nujna za razpravo o današnjih problemih, s tem neposredno signalizira, da odgovor na začetno spraševalno dilemo ne le pozna, temveč se do »pravilnega odgovora« tudi izrecno afirmativno opredeljuje, še preden jo je zastavil. S tem je seveda začetni motiv sklica sestanka nemudoma anuliran.

Kajti kakšen poseben smisel ima potem sklicevati svet modrecev, da mu odgovori na globokoumno uganko, če mu je vse že vnaprej prezentno in jasno? Ne more biti drugače: zato, da bi izkoristil vse reminiscenčne prednosti Drnovškovih tradicij gremijev skrbno izbrane reprezentativne inteligence in videz tega, da je zaskrbljen in motiviran predsednik republike. Ja, to je ta smisel.

Cui bono?

Dodatek k razpravi »Na kakšen način razmišljati, da bi bilo koristno za družbo« je paradoksen po sebi in pomenljiv za situacijo. So torej način razmisleka, ki so koristni in taki, ki niso. No, razmislek o tem, ali je koristno razmišljati in ali je to koristno početi o prihodnosti, je gotovo med slednjimi.

Veliki, a tedaj še rosno mladi Aristotel je mladež nagovarjal k filozofiji z znamenitim silogizmom, ki ga parafraziram: »Če želite filozofirati, potem pač filozofirate. Če ne želite filozofirati, morate za to prav tako filozofirati. Torej morate v vsakem primeru filozofirati.« Mišljenju ni mogoče uiti in njegovi koristnosti tudi ne.

In kaj točno so počeli Pahorjevi modreci na Brdu, saj jim začetna dilema ni predstavljala realnega izziva? Sledeč temu in vsem drugim medijskim sporočilom so predvsem razpravljali o nujnosti moralnih vrednot. Ta zimzelena tema naj bi absolutno prevladala. Morala in etika kot teorija morale sta nesporno zgodovinsko in sicer filozofski disciplini.

In koliko filozofov so povabili na Brdo? Ne razpolagam s podatkom o zavrnitvah, toda hitro lahko ugotovimo, da med nastopajočimi ni bilo nobenega. No, o morali je spregovoril tudi Boštjan M. Zupančič, ki ga včasih mimogrede navajajo tudi kot filozofa. O njegovem vrednostnem sistemu se lahko bralec podučí v mojem nedavnem zapisu.

Med nastopajočimi je bil tudi Jure Aleksejev, avtor še sveže uspešnice z naslovom Proti filozofiji, v kateri vehementno dokazuje njeno odvečnost in porazen vpliv na družbo, celo privilegiran položaj – nesmisel vseh nesmislov. Seveda lahko tudi nefilozofi in njeni kritiki razpravljajo o morali, toda nekdo, ki zavrača filozofijo generalno in kot takšno, s tem neposredno zavrača tudi koristnost etike kot filozofske discipline.

Kako kredibilna je bila torej ta razprava o morali? Nič več retorično vprašanje.

Kavboj Pahor in protokol posmeha

Objavljeno na 22. junij 2013

Ko se je predsednik republike Borut Pahor pred dnevi v Bratislavi udeležil 18. Vrha predsednikov srednjeevropskih držav, ga je gostil predsednik Slovaške republike Ivan Gašparovič. Pahorjev prihod v Bratislavo je bil cirkusantsko impozanten, a se žal ni preveč na široko prebil do slovenske javnosti. Protokolarni nastop s popravljanjem zlizanih kavbojk nad zadnjico je bil videti približno takšen:

Pahorjev protokol: oblačenje v kavbojke

Čeprav medije spremljam dokaj natančno, sem na to dejstvo postal pozoren ob prebiranju zadnjega Mladinamita in foto opreme v njej; za epizodo prej nisem vedel. Vprašal sem se, pravzaprav ustrašil: kaj točno predsednik moje države v supergah, zlizanih kavbojkah in *casual* karirasti srajci dela na tej sliki? Je morda spet jahal, je pekel pice ali nabiral gobe? In sem ugotovil, da gre za uraden protokol in uraden prihod predsednika v mesto in njegov hotel, kjer ga je sprejel Gašparovič. Vprašal sem se: kako so o tej navidez ne tako substancialni politični epizodi pisali naši mediji? Kdo bo raziskal razloge, ki so privedli do potiskanja pod preprogo oziroma do minimiziranja pomembnosti navidez neznatnega garderobnega lapsusa? Ali pa si morda dogodek res ne zasluži naše pozornosti? Dvomim.

Je pravi, ni pravi?

Eden izmed slovaških tabloidov je pri tem napisal pod fotografijo: »Vlavo príchod: Prítomní si neboli istí, či je to naozaj Slovinský prezident Borut Pahor.« Ali po naše: prisotni niso bili prepričani, če je to res slovenski predsednik Borut Pahor. Pa je bil.

Googlanje je odkrilo tri krajše zapise: Reporter, Delo in Planet Siol (vsi le na spletu!) so poročali o slovaških komentarjih Pahorjeve oprave v slovaškem tabloidu. Resnici na ljubo niti tamkajšnji mediji kavbojkam niso posvetili posebne pozornosti.

V redkih slovenskih je bilo zaznati dve tendenci: politično škodoželjnost in modno kritiko. Slednja se navezuje na zadnje čase nadvse popularno kritiko garderobe predsednice vlade.

Toda domači mediji so zgrešili celo tam, kjer je bil slovaški tabloid natančnejši. Kajti ne gre za okvir politične škodoželjnosti in tudi ne za težo ocene modnih strokovnjakov. Poudarek je na vprašanju dostojnosti in političnega protokola, v širšem smislu politične omike. Na to je opozorila njihova strokovnjakinja za protokol in profesorica mednarodnih odnosov Mária Holubová. Njen poduk je bil skrajno jasen in hitro razumljiv:

»Tako pokažemo spoštovanje in izkažemo čast tistemu, ki nas je povabil. Moram priznati, da je iz njegove geste razbrati posmeh,« je še povedala.

Argument iz spoštljivosti je Holubová zabelila še z ironično vrednostno oceno *nec plus ultra*:

»Som rada, že to nie je náš prezident.«

»Vesela sem, da to ni náš predsednik.«

Je ali ni naš predsednik, žal ni vprašanje

Borut Pahor seveda je naš predsednik in vprašanje je, če smo tega veseli. Tisti, ki ga na vse kriplje podpirajo in se ga veselijo, uporabljajo obrambni argument 'ljudskosti' -

gospod se pač želi približati ljudem, je antikonformist, je en tak prijazen fant, ki niti s svojo garderobo ne želi vzpostavljati distanc. O protokolarnem argumentu posmeha ne želijo slišati in nanj ne znajo odgovoriti.

Morala zgodbe je torej naslednja: ko Pahor pojasnjuje, da verjame v angele, je to prejkone stvar njegove osebne vere. Ko nastopa kot picopek, asfalter in pleskar, je to riziko njegove kampanje in političnih račun, ki se izidejo ali ne. Ko pada s konjev ali ko nastopa kot akrobatski košarkar z Dunking Devils, je to stvar njegove osebne promocije, lajfstajla in tudi poškodb. Toda ko odhaja na uradne obiske v tujino, v tem ne bi smelo biti nič osebnega. Takrat rigorozno predstavlja našo državo. Ko se v Bratislavi smejejo njemu, se smejejo vsem Slovencem.

Ker je Pahor nepopravljiv in njegov modni navdih v Bratislavi zanesljivo ni prvi in tudi ne zadnji dosežek, bi lahko kdo porekel, da naj s svojo garderobo vsaj malce prispeva ne k reklamiranju tujih identitet in znamk, saj ima na voljo domače. Na obisku pri Merklovi bi se lahko npr. zgledoval pri mariborskem galeristu Primožu Premzlu, ki se je za potrebe »ruralne prestolnice kulture« odel v avtohtona slovenska oblačila:

Premzlova oprava v mariborskem mestnem parku

Če smo že imeli ruralno prestolnico kulture, zakaj ne bi stopili na vrh sveta modno zavezani domači identiteti? Seveda, *ad absurdum*.

Kavalirji in golobčki: Pahor in Kosorjeva v hrvaških in domačih medijih

Objavljeno na 4. avgust 2013

Pogledal sem jo naravnost v oči in ji dejal: 'Mi verjameš?' Ona mi je odgovorila: 'Če si to zaslužiš.'

Sluzasti stavek, ki so ga hrvaški mediji po srečanju Boruta Pahorja in Jadranke Kosor na gradu Trakošćan nadvse izpostavljali. V idiličnem ambientu sta se ob glasbi nekdanja predsednika vlad Pahor in Kosorjeva družila ob »neformalnem« spominu na četrto obletnico srečanja, na katerem sta se dogovorila o načinu reševanja dolgotrajnega spora o meji med državama. Vsaj tako so dejali.

»Malo ljetno druženje« na 24sata.hr

Ni bilo trenutka, ko nam mediji ne bi slikali podobe srečnega para, polnega majhnih pozornosti in ljubkih gest. Nam je stekla solza v tej melodrami, smo zadrhteli v pričakovanju srečnega konca romance, če se že nismo utegnili vprašati, kdo nam režira tak romantični spektakel?

Solzavi dovtip o intimističnem zretju v oči v skrbno režiranem kontekstu nekakšnega ljubezenskega naboja razumem kot otipljiv dokaz smešni, bizarni melodramatizaciji srečanja – za medijski pogled. Tudi vdoru filmičnega v politično areno, Pahorjevi verbalni in neverbalni komunikacijski invenciji. Prav zato sem pred dnevi na svojem FB profilu objavil vprašanje, ki je zvenelo retorično:

Pa kdaj bo konec te medijsko servirane ljubezenske melodrame? V medijski vukojebini, kjer nas vsi pitajo s takimi mehiškimi političnimi telenovelami, človeku dobesedno režejo pamet. Kdaj se bomo temu uprli? Sramota.

Hobby program naših političnih ljubimcev

Takoj lahko povem: nihče se ni uprl. Niti ne kaže najmanjše volje, dvomi so se potrdili. Medijske prezentacije omenjenega srečanja pri nas bi lahko označili za praktično enotno neproblemske: omejile so se na deskriptivno raven dogodka, celo hipertrofirano nevtrarno opisovanje detajlov, brez poskusa trohice dvoma ali distance. Da smo kot državljani interpelirani v gledalce mehiške telenovele, nato pa igralci (beri: politiki) z nami manipulirajo, je naivnost *par excellence*. Žal pravilna napoved, da na temo hobby programa (izraz Gregorja Golobiča) našega ljubimca v naslednjih dneh v resnih medijih ne bomo našli nobenega kritičnega prispevka, se je uresničila. Kaj nam to pove? Najlažje si odgovor predočimo, če si ogledamo nekaj odzivov hrvaških medijev v obliki naslovov:

FOTO: Nećete vjerovati što su Kosorica i Pahor radili u Trakošćanu (Danas)

Kada smo sjeli, pogledao sam je u oči i pitao vjeruje li mi... (Dnevnik) oziroma

Tako se to radi: Borut Pahor i Jadranka Kosor podigli spomen ploču (Dnevnik)

»Malo ljetno druženje«: Kosor i Pahor si otkrili 'spomen ploču' (24sata.hr)

Večernji list se je čudil odprtju plošče v spomin na nek prejšnji sestanek, katerega zgodovinski pomen sta si protagonista prejkone izmislila in prikrojila sebi v prid:

Na tome je mjestu, kažu, uspostavljeno povjerenje dvaju vodećih osoba, a time i Vlada pa čak i naroda. K tome, tvrde, ovdje je razvijeno i njihovo osobno prijateljstvo, koje traje i danas. U spomen na taj događaj čak su i postavili tablu sa zajedničkom fotografijom (čuvena usklađena crvena haljina i kravata) i s datumom prvog susreta. Drugim riječima – sami su sebi otkrili spomen-ploču! A u spomen na njihovu bliskost, muzeju Trakošćan ostat će ploča s njihovom fotografijom i natpisom kako su se tu prvi put sastali – tako dugo dok netko možda ne zaključi da se to baš i ne uklapa u prizor pred vratima povijesnog muzeja.

Podobno skeptični in začudeni so bili na index.hr, kjer se jim postavitev spominskega obeležja tudi ni zdela samoumevna. Pri Danasu so se podobno čudili samopromociji (»da

su oni ti koji su doprinijeli završetku pregovora Hrvatske i njenom ulasku u Europsku uniju«), celotno dogajanje pa so označili za bizarnost dneva!

Danas.hr in tisto, čemur ne bomo verjeli

Pri 24sata so se odločili za ironizacijo v obliki opisa pikantnih detajlov:

Pahoru na poklon boca travarice i još nešto.... Iako su rekli da neće biti poklona, Kosor je nakon ručka, na kojem su se posluživali zagorski specijaliteti, otišla u automobil iz kojeg je izvukla vrećicu za slovenskog predsednika. Poklonila mu je bocu travarice, no u vrećici je bilo još nešto što je skrivala od fotoreportera. Tek mu je diskretno pod stolom pokazala što vrećica skriva.

Slovenski mediji pa...

Presenetljivo trakošćanske romantike in njenega vdora v politično scenografijo niso zgrabili niti rumeni mediji v Sloveniji – kot da bi bilo neumestno biti tabloidno pikanten, ko gre za predsednika republike. Popoln manko skeptične distance se manifestira že v naslovih najpomembnejših množičnih medijev:

RTVSLO: [Pahor in Kosorjeva na Trakošćanu praznovala obletnico](#)

Delo: [Pahor in Kosorjeva spet v Trakošćanu](#)

Planet Siol: [Pahor in Kosorjeva ob obletnici v Trakošćanu zaplesala](#)

Dnevnik.si: [Pahor in Kosorjeva neformalno obeležila dogovor iz leta 2009](#)

Kao golupčići

Če so se hrvaški spraševali, kaj se bo zgodilo šele pri naslednjih obeležjih, če so že štiri leta tako pomembna, da si zaslužijo spominsko ploščo, bi bil resnično pravi izziv, čemu so ocene povišane vrednosti sladkorja v krvi ostale v slovenskih medijih tabuizirane. Je Borut Pahor nedotakljiva božanska ikona? Smo znova priča spontanemu črednemu nagonu novinarjev in urednikov, velja k temu prišteti še »spontano« politično orientacijo urednikov, ki mora pomagati k temu, da predsednik republike ohrani prave rejtinge priljubljenosti? V kakšni meri je prostovolja mentalna kastracija novinarskega ceha v Sloveniji res prostovoljna? Kdo bi vedel. Posledice so jasne: kastracija ne proizvaja le invalidnih medijev, zmaguje tudi nekritičnost državljanov, ki jo na veliko proizvajajo prvi. Kjer ni kritičnih novinarjev, bodo tudi državljani pohlevna čreda; karikaturne učinke slednjega pa si lahko ogledamo prav v trakoščanskih epizodah. Če so, skratka, slovenski mediji dogodek jemali »resno«, ga hrvaški niso. Če so bili prvi seriozni, so bili hrvaški cinični. Če so prvi pokazali popoln manko distance, je drugim z njo uspelo. Novinar Večera se tako celo seriozno [trudi z opisi modnih dodatkov](#), kot da gre za politično bižuterijo najprestižnejšega ranga pomembnosti:

Kosorjeva in Pahor tokrat nista bila barvo usklajena, kar je veljalo za njuno prvo trakoščansko srečanje in tudi za mnoga kasnejša. Rdečo kravato in rdečo obleko je zamenjala nekoliko bolj neformalna oprava. Pahor je nosil temno obleko z belo srajco brez kravate, Kosorjeva pa poletno večbarvno obleko brez broške, ki je bila njen zaščitni znak.

Novinar Večernjeg lista je iste podrobnosti [opisal z neskrto ironijo](#):

Napomenimo da za ovu zgodu njih dvoje nisu bili modno usklađeni. Pahor, u klasičnom odijelu svojoj prijateljici u haljini s cvjetnim uzorkom i bisernim nakitom, donio je buket roznih ruža. Nakon izjava novinara zajedno su ručali iza zatvorenih masivnih vratiju zidova dvorca, stol je bio postavljen za dvoje, a poslije su u kafiću podno dvorca popili još po piće i srdačno se pozdravili. Unatoč »podvalama« od prošli put da su kao golupčići, ni ovaj se put nisu ustrezali od srdačnih poljubaca. U obraz.

Na ravni novinarskega diskurza, da poenostavim, zgodba o golobčkih Pahorju in Kosorjevi – če vzamemo ta opis za metaforo pristopa – za naše medije, vse po vrsti, ni bila ustrezna. Samocenzura je morala narediti svoje. Ne preseneča torej, če hobby programi trakoščanskega kavalirja ne smejo biti prepoznani za hobby program. Mit o romantičnem predsedniku republike mora ostati naša fiksacija, pa naj stane, kar hoče.

Pionir česa je Borut Pahor? Znova o sproščenosti

Objavljeno na dan 28. avgust 2013

Včerajšnji prispevek na POP TV o Pahorjevih stilih vladanja (hmm!) v tradicionalni oddaji Preverjeno je zagrešil skoraj vse napačne poudarke, kar jih je lahko.

Uporabil je napačno premiso, kaj da počne predsednik republike, ni si upal biti kritičen v dekonstrukciji tega, kar prezentira predsedniška pojava Boruta Pahorja. Skril se je za ohlapno relativizacijo in ni zavzel nobenega stališča.

Napačna premisa je žal skrita (in razkrita, če ima človek voljo) že v poudarku naslova:

Je Pahor pionir na področju novega sloga vladanja?

Je Pahor pionir na področju novega sloga vladanja?

Ljubljana, 27.08.2013, 20:51 | Preverjeno! 124 Komentarij ✉ Pošlji 🖨 Tiskaj ⊕ ⊖ Velikost pisave

Ali drži, da je Borut Pahor ujel duha časa, ki je bolj sproščen? Sproščenost ni nič napačnega, po mnenju nekaterih pa predsedniku manjka vsebina, jasna mnenja in stališča ob večjih dogodkih.

Video

Emfatičen naslov na 24ur.com

Če sem nekoliko piker: kakšen pionir na tem področju, on je vendar pionirček populizma! Tudi če odmislim vrednostno sodbo, za katero previdni novinarji morda zmotno menijo, da si je ne smejo privoščiti, je prispevek začetno premiso iz naslova kar sam spodbil: ko našteva zglede tujih državnikov, ki so se, še veliko pred Pahorjevimi poceni piarovskimi prijemi, zatekli v takšne ali drugačne populistične gege. V čem bi torej bil pionir, ki mu sledijo drugi, kvečjemu je slab vajenec! Avtorjem prispevka evidentno manjka dokazil za svojo smelo najavo, niti se ne trudijo za njimi. In prav zato bi tudi najbolj dobronamerni gledalci smeli posumiti, da se mu po nepotrebnem dobrikajo.

Sproščena nekritičnost

V prispevku je obenem zaznati silno potrebo, da bi se Pahorjev politični marketing ne poimenovalo s potencialnim (in zame edinim možnim) deskriptorjem: komunikacijskim populizmom. Zdi se, kot da bi osnovni poudarki tega ne dopuščali; kot da bi bili v funkciji paralizacije take možnosti. Prispevek zvaja njegov komunikacijski pristop na »sproščenost«, ki jo celo eksplicitno pohvali:

Ali drži, da je Borut Pahor ujel duha časa, ki je bolj sproščen? Sproščenost ni nič napačnega, po mnenju nekaterih pa predsedniku manjka vsebina, jasna mnenja in stališča ob večjih dogodkih.

Avtorji torej namiguje celo na obratno stanje stvari: ni res, da bi bil kakorkoli Pahor tisti, ki bi poskušal biti sproščen, temveč ga v takšno držo sili »sproščeni duh časa«. Odvezan je sleherne krivde: v koraku s časom se menda imenitno prilagaja.

O tem, kakšne implikacije ima »sproščenost« v politični ideologiji slovenstva, sem napisal [knjigo](#), ne preveč brano. O Pahorjevem razumevanju koncepta »sproščenosti« pa celo [vrsto zabeležk](#).

Redukcija potencialnega populizma (tudi če se s to oceno ne strinjamo) na sproščenost v komunikaciji je zanimiv in nepričakovan evfemistični dosežek z bizarnimi učinki. Razen ene samcate ocene v prispevku avtorji niso želeli niti z najmanjšim namigom podvomiti, da imamo pred sabo ne samo neko vrsto »sproščenosti«, temveč so celo prednostno navijali, da spremljamo poseben in sodoben slog vladanja (sic!). Za kar bi, domnevam, državljani morali biti predsedniku republike hvaležni.

In še ubijalska relativizacija

Tretji moment, ki me je ob imputaciji nedokazane premise (iz naslova) in redukciji na »sproščenost« prav tako zmotil, je klasično novinarsko iskanje ekvidistance: novinarka pove, da so o slogu vladanja predsednika »mnenja deljena«.

Mnenja so deljena po definiciji, vedno in povsod. Ni težava v tem, da bi ta trditev ne držala. Težava je, da prepoznavno deluje kot mašilo ali alibi, da novinar ne zavzame prav

nobenega stališča ali ponudi prednost kateremu od njih. Mnenje je *via regia* za floskule o uravnoteženosti in prav takšno novinarsko distanciranje.

V situacijah ekvidistanciranja se potem dogaja, da zmagujejo majhni poudarki, kot je denimo tisti, ki je v naslovu in podnaslovu. Pahor je nenadoma pionir! Če bi v naslovu pisalo »Je Pahor populist po slogu vladanja?«, bi se poudarek v razpravi preselil nekam čisto drugam.

P.S. In ker dobri zgledi za sproščene sloge vladanja vlečejo, je že dan po predvajanju prispevka šefica Nove Slovenije poprijela za košarkarsko žogo. Ljudmila Novak se je morala kar dolgo truditi, da je našla igrišče z ekskluzivnim pogledom na cerkveni zvonik, kot je razvidno iz posnetka. No, če že novinarji ne smejo Pahorja označiti za populista, ne bodo smeli niti sproščene in slogovne modne Novakove. Saj ne morejo imeti dvojnih vatlov za iste reči, kajne?

Ljudmila Novak med svojim spoprijemom s košarkarsko žogo

Pahorjevo zadovoljstvo, ki ne sme priti prekmalu

Objavljeno na 31. december 2013

Pahorjeva novoletna poslanica državljanom in državljanom na današnje Silvestrovo razkriva sicer nezakrto in težko zgrešljivo »pisavo« predsednika. Ne le v jezikovnem oziru z obveznimi patetičnimi vložki, ne le zaradi pedagoške pokroviteljskosti, tudi zaradi psiholoških nesmislov in populističnih nakladanj.

Novoletna poslanica predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja
Ljubljana, 31. 12. 2013 | zapisala za javnost, agencija

Draga državljanka, spoštovani državljani,

Nikoli, nikoli in nikoli več se ne sme zgoditi, da nas bi taka ali podobna kriza znova spravila na kolena. Na predvečer novega leta, v katerem se bomo skoraj zanesljivo izvlekli iz najhujšega, si moramo zato nekaj obljubiti. Napak ne bomo več ponovili, ker smo se iz »vsega hudega nekaj naučili. Nikoli več, zaradi kratkoročnih političnih konov, zaradi karotnosti ali celo zaradi strahopetnosti ne bomo odlašali s potrebnimi odločitvami, preden bo prepozno. Nikoli več ne sme nedostojno visoko cena za opozitno vodiljstva nepravilno plačati tako veliko naših ljudi.

Naše sodržavljanke in sodržavljan,

V prihodnjem letu bo za odtenek boljše. Ne bo še posebej krmec intov, vendar bo skoraj zanesljivo začetek njenega letnika. In zaradi strojevnosti od nje bomo tega upravičeno vesel. Vendar je ključno, da ne bomo kot družba postreli in pravač zadovoljni. Gospodarsko okrevanje je sicer zelo pomembno. Toda za modernizacijo naše družbe in države ter za našo večjo prilagodljivost potrebujemo svetlo in zadržano. Potrebujemo celo zahtevno strukturno spreminjanje, enak na področju zdravstva in visokega šolstva. In iz izkušenj vem, da jih je mogoče doseči le, če smo pripravljene sodelovati.

Spletna stran predsednika republike in njegova poslanica

Naj omenim le tri ali štiri stvari, ki padejo v oči iz celotnega besedila:

Drage državljanke, spoštovani državljani.

Nikoli, nikoli in nikoli več se ne sme zgoditi, da nas bi taka ali podobna kriza znova spravila na kolena. Na predvečer novega leta, v katerem se bomo skoraj zanesljivo izvlekli iz najhujšega, si moramo zato nekaj obljubiti. Napak ne

bomo več ponovili, ker smo se iz vsega hudega nekaj naučili. Nikoli več, zaradi kratkoročnih političnih koristi, zaradi komotnosti ali celo zaradi strahopetnosti ne bomo odlašali s potrebnimi odločitvami, preden bo prepozno. Nikoli več ne sme nedostojno visoko ceno za odsotnost voditeljstva nepravilno plačati tako veliko naših ljudi.

Moje sodržavljanke in sodržavljeni.

V prihodnjem letu bo za odtenek bolje. Ne bo še povsem konec krize, vendar bo skoraj zanesljivo začetek njenega konca. In zaradi utrujenosti od nje bomo tega upravičeno veseli. Vendar je ključno, da ne bomo kot družba prehitro in preveč zadovoljni. Gospodarsko okrevanje je sicer zelo pomembno. Toda za modernizacijo naše družbe in države ter za našo večjo prilagodljivost razvitemu svetu ni zadostno. Potrebujemo zelo zahtevne strukturne spremembe, zlasti na področju zdravstva in visokega šolstva. In iz izkušenj vemo, da jih je mogoče doseči le, če smo pripravljeni sodelovati.

Kot predsednik republike čutim ob tej važi uri preboja dolžnost in odgovornost, da spodbudim vse nas k medsebojnemu spoštovanju, sodelovanju in povezanosti. Če bomo vsi dali od sebe najboljše, smo kot narod in država sposobni doseči neverjetno dobre stvari. Skupaj lahko dosežemo nepredstavljivo. Postavimo mejnike boljšega in bolj pravičnega sveta tudi za naše otroke in vnuke.

Kar se pa želja za srečo tiče...

Usoda nam pokloni srečo v znak hvaležnosti, za naš pogum in dobroto.

Lep večer.

Prvič, predsednik republike si gladko privoščil jezikovno prisvajanje državljanov. »Moje sodržavljanke in sodržavljeni« zveni zaradi uporabe zaimka kot nasilno prilaščanje tistih, ki ne želijo biti Pahorjevi »njegovi«. Recimo takih, ki jim ni prišlo na pamet, da bi ga volili – in v skupni masi vseh volivcev jih je celo daleč največ. Pogledal sem nekaj govorov svetovnih voditeljev in predsednikov in našel le en primer (dopuščam, da jih je še več), kjer je nekaj podobnega storil JFK ob svoji inavguraciji. Ja, tisti JFK, ki ga Pahor sebi rad postavlja za zgled. Vendar zaimek v angleščini zveni bistveno manj invazivno:

And so, my fellow Americans, ask not what your country can do for you; ask what you can do for your country.

My fellow citizens of the world, ask not what America will do for you, but what together we can do for the freedom of man.

Drugič, predsednik se obnaša kot šef UMAR-ja, kot ekonomski analitični prognostik. Ve nekaj, česar ne ve skoraj nihče: da bo menda »skoraj zanesljivo« leto 2014 prineslo gospodarski napredek in konec krize. V tem je res pogumen; ravno pogum je tisto, o čemer govori na koncu prispevka. Navajati takšne optimistične prognoze, za katere sploh ni poklican, pa še to v novoletni poslanici državljanom, je redko videna drznost.

Tretjič, predsednik Pahor prodaja nesmisle s komičnimi učinki: če bo prihajajoče leto prineslo gospodarsko okrevanje (»v katerem se bomo skoraj zanesljivo izvlekli iz najhujšega«, »ne bo še povsem konec krize, vendar bo skoraj zanesljivo začetek njenega konca«), v isti sapi postreže s svarilom po prevelikem zadovoljstvu, ki bi utegnilo slediti: »Vendar je ključno, da ne bomo kot družba prehitro in preveč zadovoljni.«

Predsednik nakazuje svojo bojazen, da bi bilo krize prehitro konec in da bi bilo zadovoljstva preveč. Ali vsaj, da ne smemo prehitro preiti iz stanja konca krize v stanje zadovoljstva. Čemu nas pred tem svari sredi krize same? Kakor da bi ta prijazen možakar tistim, ki so lačni, empatično dejal, da je hrana na poti, vendar ne sme dospeti preveč hitro, ker je zadovoljstvo ob njenem (prehitrem) prihodu škodljivo. Ker od prenajedanja bolijo želodci. Kakor da bi napovedal, da bodo socialne stiske ljudi manjše, vendar naj še malce počakajo, ker je napak, če jih takoj odpravimo. Cinizem prve kategorije ali nehote sproducirani absurd, to je zdaj vprašanje.

Četrtrič, predsednik podaja oceno vzrokov krize v Sloveniji: če prav razumem, je do nje prišlo zaradi kratkoročnih političnih koristi, zaradi komotnosti (ja, lektorja ni bilo doma) in strahopetnega odlašanja pred potrebnimi odločitvami. Plačali smo še, dodaja, »visoko ceno za odsotnost voditeljstva«, in to nepravilno.

Ta del je pomenljiv: Pahor kot nedavni predsednik vlade priznava, da je krizo povzročila politika, zato bi ga zdaj mediji in državljani morali pocukati za rokav in zahtevati, da konkretizira svoje navedbe. Čigave so bile kratkoročne koristi, kdo je bil preveč »komot«, kdo je strahopetno odlašal z odločitvami in, končno, kakšno ali čigavo voditeljstvo smo pogrešali? Dajmo se pogovarjati o odgovornosti in krivcih!

Zaključek poslanice je že viden retoričen poziv k združevanju in »stopanju skupaj«, ki ga od kampanje naprej Pahor venomer reciklira in v ličnih stekleničkah ponuja kot čudežno zdravilo za Slovence: če bomo stopili skupaj, bomo nepremagljivi, bomo dosegli zvezde in končno bomo na vrhu sveta, kot je dobesedno obljubil leta 2006. Nekaj let nazaj torej, preden je v tej isti poslanici zapisal, da smo na kolenih. Ah, populisti imajo venomer smolo, da jih življenje demantira.

Marička, predsednik gre!

Objavljeno na 5. januar 2014

Prifarci so praznovali svojih petindvajset let. RTV Slovenija se je odločila, da ta visok jubilej počasti [z oddajo, dolgo 126 minut](#) – namenili so ji *prime time* ob 20. uri na prvem programu 28. decembra 2013.

Na oddajo so me, kot vredno ogleda, opozorili kolegi. Ne zaradi glasbene tamburaške skupine, ampak predsednika republike in njegove epizodne vloge. In priznam, v svoji nevednosti za Prifarce sploh nisem vedel. Na odru sem takoj zagledal dr. Mitjo Ferenca, zgodovinarja, ki se ob igranju kitare v tamburaški skupini ukvarja še s preiskovanjem povojnih pobojev. Nekje v šesti ali sedmi ali osmi vrsti pa so kamere ujele tudi njega: predsednika republike Boruta Pahorja, brez svoje spremljevalke, vendar ob ženi omenjenega zgodovinarja, dr. Rosviti Pesek, znani televizijki, ki prihaja iz omenjene RTV hiše.

O novinarskih navezah in političnih asociacijah ne bi ugibal. Zakaj je oddaja o jubileju Prifarcev tako zanimiva? Ne le zato, ker paradigmatško predstavi Pahorjev slog komunikacije in notorično verbalno in telesno »sproščenost«, s katero se je trdno zasidral v srcih Slovenk in Slovencev. Ne, kar je zgled avtentičnega presežka njegove umetnosti, da nespodobno naredi za vsaj navidezno, a tudi ne resnično spodobno, nebontonsko za nesporno in neproblematično, nekulturno za kulturno.

Glej ga, Boruta

Prvi zgled: ko se tam nekje na začetku prireditve voditeljica Lara Jankovič obrne proti predsedniku v dvorani, so kamere in lučke že pripravljene, da osvetlijo »Boruta« na sedežu ob Rosviti: zato lahko voditeljica na odru sproščeno zine: »Borut, a si to ti?« in pogleda proti občinstvu, predsednik republike pa ji v zameno s svojega sedeža pošlje poljubček.

Trenutek iz oddaje: Pahor pošilja poljubčke

Ampak domača in domačijska izmenjava naklonjenosti in poljubčkov v humornem podtonu ni radikalna novost, prejkone je že »pahorjanski« standard. Kar sledi na približno 76 minuti oddaje, je bolj zanimivo in ključno: predsednik pride na oder, pospremljen z najavo gospoda, ki zaigra začudenje: »Marička, predsednik gre!«

In res, Marička je imela prav, že je na odru. Ob uvodnem pozivu k stoječim ovacijam v čast Prifarcev se predsednik republike spomni, da mora tudi on kaj darovati jubilentom. In kaj stori? Obrne se proti občinstvu in glasbenikom ter nonšalantno navrže:

»Zdaj sem videl, da vsi prinašajo nekaj na oder v dar... tako sem se odločil, da bom, ker sem videl, da imamo ne samo skupni glasbeni okus, ampak tudi skupni modni okus, in videl, da nosite manšetne gumbe, podaril moje za vašo petindvajsetletnico.«

Ob tem si je urno snel manšetne gumbe z rokavov in jih ponudil Ferencu, ki si jih je smehljaje v svoji dlani tudi ogledal:

Snemanje manšetnih gumbov v oddaji

Pa še ni bil zadovoljen. Kakor da ni dovolj, je Pahor poduhovičil še naprej in svojemu manšetnemu darilu umetno dvigoval ceno, sebi pa jo zniževal:

»Srce se mi para, ker če bi prej vedel, bi prinesel kakšne, ki mi niso tako pri srcu.«

Evo, pa so morda najljubši predsednikovi manšetni gumbi šli po zlu.

Spodobnost in humor

Pahorjevo postopanje ne odpira še ene dileme duhovitega in humornega v politiki. Ne, napak bi bilo misliti in verjeti, da so njegovi nastopni vložki preprosto razposajeni zato, ker je imel za to dober povod v sproščenosti in duhovitosti formata prireditve. Nenazadnje jubilejni dogodek ni imel za primarni namen česa podobnega.

Prej kot to njegovo ravnanje odpira vprašanje dostojnosti v politiki. Theodore Roosevelt je nekoč ugotovil, da je najbolj praktična vrsta politike politika spodobnosti. Zdi se, da je Pahorjev pristop maksimalno nepraktičen: s čimer spravlja v zadrego, je ravno dimenzija njegove nespodobnosti. S posebnim dodatkom, namreč z izjemno zvijačnostjo mu venomer uspeva, da nespodobno dela za manj nespodobno, kot je v resnici. Naj pojasnim.

Angleška leksikonska definicija, saj slovenske ne premoremo, govori npr. o spodobnosti (decency) takole:

The quality or state of being decent, suitable, or becoming, in words or behavior; propriety of form in social intercourse, in actions, or in discourse;

proper formality; becoming ceremony; seemliness; hence, freedom from obscenity or indecorum; modesty.

Spodobnost je torej formalnost v medsedbojni komunikaciji in obnašanju, dostojno upoštevanje ceremonij. Predstavljajmo si, čim bolj vizualno, da Pahor glasbenim jubilentom v darilo ne bi ponudil manšetnih gumbov kar iz svojih rokavov – tako rekoč in celo dobesedno iz ali z rokava -, temveč npr. svoje čevlje. Pošvedrane bi jih izročil Ferencu s kitaro. Še huje, na koncu bi še navrgel, da bi, če bi vedel vnaprej, obul takšne, ki mu niso tako pri srcu in takšne bolj pošvedrane, ki bi mu lažje šli z nog.

Miselna menjava manšetnih gumbov s podarjenimi čevlji, ki najbrž ni tako pretirana, dovolj dobro izostri nedostojnost predsednikovega dejanja. A še vedno ne pojasni, kaj je tisti X, zaradi katerega uspeva Pahorju doseči videz odsotnosti nedostojnosti – tega torej, da ga na koncu večina – ali vsaj mnogi njegovi volivci – nima za nedostojnega. Ne zaradi razloga, zaradi katerega dvornim norčkom in humoristom ne zamerimo njihove slabe odmerjene taktosti. Ne zato torej, ker bi ga recimo pomilovali, ampak ker je večini takšen tudi res vseč: levim in desnim volivcem, ki so ga, nenazadnje, tudi odločilno izvolili na to funkcijo. Toda vseč jim je, ker je predsednik v svojo avtopromocijo in »selfie« nastope vgradil toliko mehčanja in brisanja sledi za svojim pristopom, zanikanja lastne namere. Cena za to pa je naslednja: populizem izbir, katerih dogodkov se udeležiti in katerih ne (dogodek sredi decembra v Drami v počastitev visokega jubileja Štefke Drolc je recimo izgubil), samopromotivnost kot ključ formalnih in vsebinskih manir v nastopanju, ki se kar krepi, nedostojnost in nedostojanstvenost.

Predsednik brez manšetnih gumbov, ki jih je šenkal, ker ni imel ob sebi drugega darila in v isti sapi darilo šaljivo obžaloval, ni nekdo, do kogar bi lahko zgradili spoštovanje, ker je predsednik republike. Ni zgled, ni avtoriteta, kot skrbno zaigrani »one of us« je zgolj prefinjen gostilniški zabavljač.

Trije pahorizmi* in en Štefanec

Objavljeno na 14. marec 2014

Čeprav javnost zahteva odstop nesrečno izbranega šefa KPK Borisa Štefaneca, s čimer bi slednji nesporno razbremenil nastalo situacijo, so se zdaj našli kar trije politični kralji, ki menijo nasprotno. Zelo pogumno, toda včeraj so se taki izbiri v bran postavili Alenka Bratušek, pred tem Zoran Jankovič in danes celo, glej ga zlomka, predsednik republike. Ja, tisti, ki je vse zakuhal.

Če dobro premislimo, si bolj renomiranega ščita pred državljani g. Štefanec ne bi mogel želeti. Še zlasti, ker je še včeraj kazalo zelo slabo. V nadaljevanju bom poskušal z branjem posameznih stališč Boruta Pahorja pokazati, kako nekredibilno in nenačelno se je obnašal v izjemno kratkem časovnem obdobju – ob imenovanju neodstojljivega predsednika KPK, ki je hote ali nehote zamolčal svojo strankarsko pripadnost pri svoji kandidaturi, zaradi katere si je, vsaj tako predsednik republike v nekem trenutku, nakopal tudi njegove dvome. Zadostovalo bo nekaj kratkih citatov za dragocen uvid v vaje v nelogičnostih in zanimivo bo spremljati, ali bodo ob tako velikem fokusu javnosti na protagoniste ostale neopažene.

Naslovni poudarek na 24ur.com: Štefanec proti Pahorju

(1) Istovrstnost ravnanja

Drugače ali enako, je med njima kakšna semantična razlika? Pahor je sprva zakuhal znameniti dvom, ki je v obliki naslednjega stavka sploh sprožil stampedo sumov, odstopov in požarjevskih teorij zarot:

»Če bi mi postopek omogočal večjo vlogo, bi se morda odločil drugače.«

Pahor je dvomil, tega ne zanika. In dvom je porodil skeptični požar. Toda v včerajšnjem intervjuju za RTV SLO si je že popolnoma premislil in se zanikal. Imenovanje zanj ni bila več stvar, ki bi jo storil drugače:

»Vendar pa moram tako storiti, ker mi tako nalaga vest. In če me vprašate, ali bi danes storil enako, bi storil enako.«

Kazno je, da obojega ne more trditi: ne more meniti, da bi se pri izbiri punce odločil drugače in takoj zatem, da bi storil enako pri ponovitvi, če se vmes pogoji niso spremenili. In se niso. Ali nas prepričanje vodi v obžalovanje ali nas ne vodi, on pa bi imel oboje hkrati. Moralna teža besede je pač takšna, kot pri njej: ne more pri puncu spat, ne da bi se to poznalo.

(2) Pozvati k odstopu ali ne pozvati

Šef države se je zaplezal še pri naslednjem: sprva je od Štefaneca prijazno pričakoval, da razmisli o umiku, potem pa se je čez dva dneva (13. marec) udarjal po prsih, češ da njegovega odstopa pač ne zahteva ali pričakuje. Po tistem, ko sta zaradi njegovih besed dvoma odstopila oba namestnika KPK in se je kriza imenovanja senata tega organa poglobila. Poglejmo:

Štefanec ne namerava odstopiti, Pahor pa ga k temu ne bo pozval. »Jaz nikoli nisem in nikoli ne bom pozival funkcionarjev, naj odstopijo,« je dejal.

Zelo decidirano. Ampak njegova prva reakcija dva dni pred tem je bila nasprotna, Štefaneca je prosil, da razmisli o »možnosti za uspešno delo«:

Predsednik republike Borut Pahor je danes prejel odstopni izjavi obeh novoimenovanih namestnikov predsednika Komisije za preprečevanje korupcije (KPK), g. Darka Stareta in dr. Jurija Fermeta. O tem je predsednik republike obvestil g. Borisa Štefaneca, novoimenovanega predsednika KPK, in se z njim pogovarjal o novonastalih okoliščinah, ki zelo močno otežujejo uspešno in verodostojno delo Komisije za preprečevanje korupcije. Predsednik je g. Štefaneca prosil, naj te okoliščine tudi sam temeljito presodi in oceni, ali še obstajajo možnosti za njegovo uspešno delo in za uspešno delo komisije.

Brez pretiravanja lahko rečemo, da ga je Pahor pozval k odstopu, svoje dejanje je le nekoliko leporečniško zavil v blažji poziv k premisleku. Če bi želel paradirati na razliki med »zahtevati« versus »pozivati k presoji o uspešnem delu«, potem velja spomniti na še eno dejstvo: v polnem smislu najbrž predsednik republike preprosto ne bi mogel pozvati Štefaneca, da se odpove svoji funkciji, na katero ga je pravkar imenoval. Ne bi imel

nobene pravne podlage, razen tega bi spodbijal lastno odločitev. Trditi, da »nikoli ne bom pozival funkcionarjev, da odstopijo« je zato odveč, tega ne more početi. Ampak storil je prav to.

(3) Nespodobno povabilo v KPK

V včerajšnjem pogovoru na POP TV je Pahor državljanke v silnem pomanjkanju dobrih kandidatov kar s srepim pogledom v kamere pozval, da se prijavijo za namestnike senata KPK. Simpatično? Niti ne. Poglejmo:

In moja prošnja javnosti, zdaj ko se začne krog za imenovanje dveh namestnikov. Prosim vse, ki poznate tiste, za katere menite, da bi bili primerni za opravljanje te dolžnosti, da jih nagovorite, da kandidirajo za ta položaj, in mi verjemite, da bom najboljši izmed njih tudi izbral. Ugotovili pa boste, da se, žal, za ta položaj taki ljudje v glavnem ne želijo potegovati.

Toda predsednik je zavajal – le kakšen dan pred tem se je opravičeval, da pri izbiri kandidatov za člane senata ne more pomagati:

Kot predsednik republike mimo predlogov izbirne komisije nisem smel predlagati članov senata.

Ali še podrobneje:

Imenovanje senata KPK je prvo, ko je predsednik zadnji člen. Tako določa zakon. V postopku imenovanja sem ga bil dolžan spoštovati in ga nisem komentiral. Dejstvo pa je, da ima izbirna komisija zelo veliko vlogo, na katero kot predlagatelj ne smem in ne morem vplivati,« je pojasnil.

Pahor nam potemtakem ponuja, da bo izbral najboljše kandidate in se obenem pritožuje, da sploh ne more izbirati. Državljanke poziva k sodelovanju in jim obljublja pošteno izbiro, hkrati pa se negoduje, da ima pri izbiri povsem zvezane roke (sic!) in da obstaja nasproten napačen vtis:

Glede samega postopka je predsednik republike dejal, da meni, da bi zakonodajalec ob noveliranju zakona moral proučiti, ali je tak postopek imenovanja KPK najbolj primeren, saj je ustvarjen v veliki meri **napačen vtis**, da predsednik republike imenuje senat KPK, v stvarnosti ima pa glede tega precej zvezane roke.

Sklep: dobili smo potrditev, kdo najbolj vehementno ustvarja tak napačen vtis o pristojnostih in ga celo popularizira: to je on sam.

*Pahorizem = všečna, retorično pregnantna in afektirana, toda logično korozivna ali nelogična beseda ali besedna zveza s kratkim rokom trajanja za volivce, ki imajo doma

zlato ribico ali vsaj njen spomin. Prosti slovar slovenščine ponuja dve definiciji, ki sta videti nezadostni: (1) »Smešna in neprimerna besedna zveza, ki jo v javnosti včasih izjavi Borut Pahor« in (2) »Dolg, retorično dovršen monolog, na koncu katerega še vedno ni povsem jasno, ali je govorec za ali proti neki rešitvi.«

Pahorjeve kopačke, skrite v faktografijo

Objavljeno na 2. april 2014

Kamilični čaj za predsednika republike. Tako blagega in medlega prispevka, dekoriranega v prazno faktografijo, pač ne bi pričakoval po vseh teh letih upravičenega in že dobro elaboriranega kriticizma na račun Boruta Pahorja. A [druga stran Dela](#) zmore tudi to. Dve omembi 'čudaškosti', pa še ti vezani na naravo obljube, je skoraj vse, kar zvmemo o novih smernicah predsednikovega populizma in političnih iger všečnosti.

Kaj točno naj bi pomenila relativizacija v podnaslovu:

Če obljubi, da bo deset ur drsal, to tudi stori. Čiščenje kopačk mu gre od rok vsaj tako dobro kot formalne zadolžitve.

Ne, to ni ironija, to je tista previdna meja z ironijo, ki se skriva za še-vedno-faktografijo. Vrednotenje Mirjane Ule je spet distancirano in previdno do mere, da postane infantilno, ker je, pozor, obljube nekaterim skupinam treba izpolniti po nuji:

Ko gre za obljube, dane slovenskim športnikom, je te treba držati.

Kot da bil problem v držanju in ne dajanju obljub. Popolna in ultimativna ironija se skriva v dejstvu, da je najbolj kritičen del prispevka (ne)presenetljivo tisti, ki ne prihaja ne izpod peresa avtorja ali strokovnih komentatorjev, ki se trudijo zavito razložiti vse te silne predsednikove obljube, temveč iz ust dveh nogometišev. Res, hvala jima, da sta ob brcanju žoge izpolnila še novinarsko poslanstvo:

Koren in Novakovič sta bila v izjavi tehtna: »Reprezentanti nočemo sodelovati v politični propagandi in prosimo, da to v prihodnje upoštevate.«

Tehtna? Ja, to je ta predozirano razredčeni kamilični čaj. Poanta ni v tem, da bi se prispevek moral opredeliti do predsednikovega ravnanja. Je v tem, da se prekomerno trudi, da se ne bi.

POLITIKI | ŠPORT |
BORUT PAHOR

Predsednik, ki drsa, teče, plava, čisti kopačke

Objavljeno
01. april 2014 22.32

Če obljubi, da bo deset ur drsal, to tudi stori. Čiščenje kopačk mu gre od rok vsaj tako dobro kot formalne zadolžitve.

Delov članek o vsestranem predsedniku (1. april 2014)

Koliko retuš zgodovine za končno enotnost?

Objavljeno na 26. december 2014

Koliko retuš bo potrebnih, da bo Slovenija končno zedinjena? Vprašanje si moramo zastaviti dobesedno – da bi bili končno složni, kot si želi predsednik države, se bomo moral sprehoditi pod še veliko retušami zgodovine:

Prvak SDS-a Janez Janša in predsednik države Borut Pahor sta se udeležila proslave ob obletnici prvega postroja Slovenske vojske v Kočevski Reki. Zaradi razprtij med veterani je bila to že druga tovrstna proslava ta teden.

Predsednik SDS Janša je v nagovoru poudaril, da današnji dogodek ni slavje, saj je prvemu generalu Slovenske vojske Antonu Krkoviču preprečen prihod, ker da je po krivici v zaporu. Po njegovih besedah imamo danes tri različne prireditve ob spominu na prvi postroj Slovenske vojske, »ker je bila slovenska politika takrat razklana in ker prihodnost, ki je sledila tem odločitvam, ni pripadla pogumnim«.

A. Č.

20. december 2014 ob 16.47
Zadnji poseg: 20. december 2014 ob
19.34
Kočevska Reka - MMC RTV SLO, STA

Pahor in Janša ob obletnici prvega postroja SV-ja v Kočevski Reki

Veterani zaradi sporov prirejajo dve ločeni prireditvi

Prvak SDS-a Janez Janša in predsednik države Borut Pahor sta se udeležila proslave ob obletnici prvega postroja Slovenske vojske v Kočevski Reki. Zaradi razprtij med veterani je bila to že druga tovrstna proslava ta teden.

Zadnje

Članek na MMC RTV Slovenija

O Janševi obsedenosti z rdečo in obenem s peterokrako sem že večkrat pisal. Retuša, o kateri govorimo, je videti takšna:

Originalno sliko najdemo med drugim v reviji Obramba:

Predsednik Pahor, ki je počastil retuširanje zgodovine, se je nato zavzel za pomiritev duhov, kot so temu dejali. Na način, da se bo sestal s predstavnikoma obeh veteranskih organizacij, ki sedaj ločeno praznujeta 17. december, dan prve postrojitve Slovenske vojske.

In če se Pahor trudi, da bi naslednje leto prišlo do spravnega in pomiritvenega srečanja v Kočevski Reki, nam žal ni uspel pojasniti, kakšen bo videti osrednji transparent na prireditvi: s peterokrako ali brez? Ali sprava zaobsega tudi spreminjanje zgodovine, fotomontažo in brisanje resnice? Dokler nam ne odgovori, smo prisiljeni verjeti, da je odgovor pritrdilen. Imamo torej predsednika, ki se zavzema za (foto)montažo zgodovine.

Kaj pa mediji?

Že kratek pregled prezentacij dogodkov v Kočevski Reki pokaže, da novinarji retuširanja sploh niso opazili. Opozorilo na fotomanipulacije so objavili neznani komentatorji na spletni strani MMC RTV Slovenija. Od dogodka (20. december) je minil že cel teden in nič se ni spremenilo. Da bi stvar bila še hujša, so isti osrednji transparent na proslavi Janševi soborci razvili že lani ob istem času – in spet brez medijskega odmeva ali minimalne pozornosti. Zgodovina se retušira ob njihovi ignoranci:

Janša je letos svoj govor spretno zmanipuliral in zlorabil »pro domo sua«, za puščavske razmere. Na koncu je bila pomembna Puščava in status zapornikov v aferi Patria. Takole je končal:

Tone Krkovič danes stoji na Puščavi in gleda proti Kočevski reki, ker mu niso dovolili, da bi se udeležil tega dogodka. Zato spoštovani, to kar imamo danes tukaj, ni proslava!

Svoboda Tonetu! Svoboda Sloveniji!

O tem, kako močno je ploskal Pahor, ne poročajo. V skladu z geslom proslave pa velja nesporno, da prihodnost pripada retuširanim.

Pahor in Cerar: o podobnosti njunih nagovorov

Objavljeno na 31. december 2014

Zakaj je bil včerajšnji Cerarjev novoletni nagovor tako zelo podoben Pahorjevemu, če se z ugotovitvijo strinjamo? Zagotovo velja, da so si lahko politični govori ali poslanice lahko hitro, morda celo nehote podobni – takšno izkušnjo bi podelil tudi Janša, ko so mu očitali, da je govor prepisal pri Blairu. Politični jezik je za neke splošne efemerne potrebe pač omejen na nekaj klišejskih fraz, bodrenj in slik o lepši prihodnosti in veličini naroda. Če se politiki ne potrudijo drugače, bo podobnosti verjetno še več. A vendar so točke, ko so si govori za kanček preblizu. Kaj jih naredi za takšne?

Novoletno voščilo dr. Mira Cerarja, sploh prvo v zgodovini Slovenije s strani predsednika vlade, mi je v celoti zvenelo nekam sumljivo znano in domače. Why so? »Doslej ni bil običaj, da bi vas na koncu leta nagovoril predsednik vlade,« se je Cerar kar sam opravičil na začetku in se počutil nekam pomembnega ob tisti dolgočasni novoletni jelki ob sebi.

Ker sem že nekaj dni v pričakovanju letošnje novoletne poslanice predsednika Pahorja, sem takoj vedel, s kom ga primerjati – lanskega sem namreč ne tako na kratko pretresel v temle zapisu. In res: ne le, da sta oba politika po vrednostnem in retoričnem profilu precej podobna (no, to je slovenskim komentatorjem pretežno ušlo), težko je zanikati bližino in familiarnost številnih poudarkov, fraz, misli in koncepcij pri enem in drugem, če že pustim splošno intonacijo in sporočilnost ob strani. Poglejmo si jih.

Novoletna poslanica predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja

Ljubljana, 21. 12. 2012 | sporočila de javnost, agencija

Dragi državljani, spoštovani državljani,

Moji, nikoli in nikoli več se ne sme zgoditi, da nas bi takšni ali podobni kriza svoje sprave ne bolela. Na preloženem ravnanju leta, v katerem se bomo skrajno zanesljivo izvele iz najhujšega, si moramo zato nekaj občuditi. Kljub ne tako veliki pomoci, ker smo se iz svoje hudega nezgode izvleli. Nikoli več, zaradi krizovirnih političnih kriz, zaradi razpisov ali celo zaradi strahopetnosti ne bomo ostali v podobnem položaju, preden bo prepričano. Nikoli več ne sme realistični in tako ceniti za odobreni vodilnosti nepravilno plačati tako veliko naših ljudi.

Moje občudovanje in občudovanje:

V prihodnjem letu bo za odnemi bolje. Ne bo se pravih koncilov, vendar bo skrajno zanesljivo začeli ravnati. In zaradi strahopetnosti ali ne bomo tega upravičeno vesel, vendar je ključno, da ne bomo naš družba svetle in zveč zadovoljni. Gospodarsko skrajna je sicer zelo pomembno. Toda za modernizacijo naše družbe in države ter za naše večje prilagodljivost razviti smetu in zadostno. Potrebujemo celo dštevne strukturne spremembe, gleši na področju zdravstva in visokoga šolstva. In iz iskreni veriti, da jih je mogoče doseči in, da smo pripravljeni sodelovati.

Pahor lani o boljšem letu: »V prihodnjem letu bo za odnemek bolj.«

Cerar letos: »Pred nami so boljši časi.«

Pahor lani o pomembnosti stopanja skupaj, again and again: »Skupaj lahko dosežemo nepredstavljivo.«

Cerar letos: »Vem, da nam bo skupaj uspelo.«

Pahor lani o treh vrlinah, spoštovanju, sodelovanju, povezanosti: »Kot predsednik republike čutim ob tej važni uri preboja dolžnost in odgovornost, da spodbudim vse nas k medsebojnemu spoštovanju, sodelovanju in povezanosti.«

Cerar letos o istih treh vrlinah: »...izkažemo **spoštovanje** do vseh naših mrtvih... Naša vlada bo v **sodelovanju** z vsemi, ki so pripravljeni na dialog in **sodelovanje**, naredila vse... V minulem letu so nas mogočne sile narave, ki so poškovalo skoraj polovico naših gozdov in poplavlile mnoge domove, **povezale**.«

Še nekaj več podobnosti dobimo, če Cerarjevo voščilo primerjamo s Pahorjevimi izjavami v zadnjih letih.

Pahor leta 2011 o Sloveniji, ki gre naprej: »Naša dediščina je možnost Slovenije, da gre naprej!«

Cerar letos: »Slovenija gre počasi in vztrajno naprej.«

Pahor prvega avgusta letos, na prvi seji Državnega zbora Republike Slovenije sedmega mandatnega obdobja, o pomenu medsebojnega zaupanja: »Tvegam oceno, da bo za uspešnost tega mandata najpomembnejša okoliščina splošno politično vzdušje. Bomo vsak s svojimi ravnanji

krepili medsebojno zaupanje ali bomo poglobljali zamere in predsodke? Pogoj vseh uspehov, ki jih od nas pričakujejo ljudje, so strpnost, medsebojno spoštovanje in zaupanje.«

Cerar letos: »Hkrati nam vsem želim, da bi v letu 2015 ustvarili še več medsebojnega zaupanja.«

Pahor 20. decembra 2013, o tem, kako Slovencem nič ni bilo podarjeno: »... da Slovencem – kot nikoli v zgodovini prej – tudi ob tej pomembni odločitvi za samostojno državo ni bilo nič podarjeno, vse je bilo izborjeno.«

Pahor ob inavguraciji 2012, znova o podarjenosti: »Nikoli našemu narodu ni bilo nič podarjeno. Vse si je moral izboriti sam. Zdaj ni nič drugače. Gremo skupaj naprej.«

Cerar letos: »Slovenci premoremo vztrajnost in trmo, ki nas v težkih časih krepita v prepričanju, da nam nikoli ni bilo nič podarjeno.«

Pahor, le nekaj dni nazaj, o pripadnosti skupnosti: »Moje poslanstvo je, da poskušam držati našo skupnost skupaj.«

Cerar letos: »V čast mi je, da sem del naše skupnosti in vem, da nam bo skupaj uspelo.«

Če smo pri Janši vsi ugotavljali, da je verjetnost, da ni prepisoval pri Blairu, matematično zanemarljiva, Cerarjev primer ni takšen. Ne mislim, da je plonkal, je pa najbrž nevede ali kako drugače prevzemal Pahorjeve miselne recepte. Morda jih je prebiral in nato posvojil, morda mu je njegov retorični stil preprosto sicer blizu. Ali, kar bi bilo malce zoprno, želi biti podobno všečen kot Pahor in imeti podobne javnomnenjske rejtinge.

Ko sem se včeraj spraševal, kdaj je Cerarjev govor dober in kdaj slab, bi ga sam ocenil kot bistveno bolj realističnega od Pahorjeve afektirane, narejene in s samim sabo obremenjene govorice. Za vodilo pa bi si lahko vzel ravno zgornji poduk: dokler bo preveč spominjal na Pahorjevega, bo preprosto slab. Fraz, da gre Slovenija, ki ji nikoli ni bilo nič podarjeno, naprej v boljši jutri, kjer nam bo vsem skupaj uspelo, če bomo gojili medsebojno zaupanje v spoštovanju, sodelovanju in povezovanju, smo se preprosto prenažrli.

In ker je danes Silvestrovo ter nas najbrž čaka novi Pahorjev nagovor, bo verjetno prava poslastica primerjati njegovo lansko obljubo o tem, kako bo letošnje (minulo) leto boljše, z verjetno letošnjo. Kako bo predsednik države razložil hudo zadrego z dejstvi, ki je, žalibog, nihče ni niti opazil?

Pahorjevi demoni in teopolitika

Objavljeno na 2. januar 2015

Letošnja novoletna poslanica predsednika republike je znova prinesla njegov že znani teopolitični žargon. Kot sem ugotavljal že leta 2012, Borut Pahor verjame v angelologijo in demonologijo, po nekaterih znanih podatkih se je takrat udeleževal ustreznih duhovnih vaj in na njih preprosto začel verjeti v angele. Kdor verjame vanje, pa verjame tudi v demone, zato je logična teopolitična konsekvence v svojstvu voditelja države nalaga, da Slovenija stoji pred hudo dilemo miselne prenove ljudstva, ki je dilema izbire med angeli in demoni:

Se bomo medsebojno spoštovali ali ne? Se bomo vključevali ali izključevali? Bodo v nas zmagali angeli ali demoni? Bomo sodelovali ali si bomo nasprotovali? Hočem reči, da naša boljša prihodnost ni odvisna samo od gospodarske obnove, marveč tudi od miselne prenove. Poiščimo v nas in v drugih tisto, kar je dobrega in skupnega, z razlikami pa živimo spoštljivo.

Pahor: Bodo v nas zmagali angeli ali demoni?

Objavljeno 31. december 2014 13.26 | Posodobljeno 31. december 2014 13.26 | Piše: T. L.

Ključne besede: [Miro Cerar](#) [Borut Pahor](#) [novo leto](#) [voščilo](#)

Kaj za leto 2015 napovedujeta Miro Cerar in Borut Pahor.

[Odpri galerijo](#)

Slovenske novice in novica o boju angelov z demoni

Da Pahor občuduje angele, žal ni priznal v intervjuju za »resnejše« Delo, temveč za manj politično obvezujočo prilogo Dela. Verjetno premišljeno, saj nam je svoje poglede, kakor pravi, mirno zaupal. Z angeli ima predsednik naše republike celo sklenjen pakt – ni čudno, da ga potem pričakuje tudi od državljanov. [Njegova zaveza proti goltanju z žlico in v prid zajemanju juhe z vilicami se je takrat glasila:](#)

Tako je priznal v [temle intervjuju za Ono](#), ki so ga ravnokar (5.6.2012) objavili tudi na spletu. Katere točno, ni povedal: so med njimi Mihael, Gabrijel, Rafael? Kolikor vem, je prvi slovenski politik, ki verjame, da so angeli tisti, ki vodijo ne le njegovo osebno življenje, ampak tudi njegove politične odločitve. Kolikor vem, o Pahorjevih angelih ni pisal še nihče.

Kandidat za predsednika republike, petnajstletni predsednik socialnih demokratov, predsednik državnega zbora, evropski poslanec in sploh eden najbolj markantnih politikov v Sloveniji zadnjih dvajset let svojo komunikacijo z angeli in vero vanje opiše takole:

Mirno lahko rečem, nad menoj so angeli, ki me varujejo.

...

Kot sem omenil, z angeli tam zgoraj, ki bedijo nad mojo srečo, imam sklenjen pakt. Toliko časa bodo to počeli, kolikor bom po značaju dobra oseba. Ko bom začel biti preračunljiv za svoje koristi, bodo šli drugam.

...

To govori človek, ki ima neskončno rad življenje in mu je življenje nosilo zakladnice svojega soka na srebrnem pladnju. Zdaj nekoliko manj razuzdano kot pred leti pijem njegove sokove, ko sem poskušal goltati s tako veliko žlico, da sem se skoraj zadušil. Za pokoro sem angelom obljubil, da bom zdaj z vilicami zajemal juho.

Težko bi sklepali, da Pahor verjame v krščansko ikonografijo angela ali njegovo npr. novoplatonistično ali patristično izročilo. Pač pa mu nova metafizična realnost od zgoraj osmišlja, zakaj se je moral odpovedati svojim stricem iz ozadja – te so premagali angelski strici od zgoraj, ki mu zdaj nudijo polno zaščito. Psihopolitika paranoje izgublja primat pred teopolitiko.

Slovenska politika nesporno (p)ostaja prav to, teološko podčrtana. Tako kot sem že pred časom ugotavljal, da predsednika vlade Mira Cerarja tudi pri dojetju političnega in konkretnem početju (in vodenju) politike vodi čudna mešanica katolicizma, stoicizma in new-aga, kjer imajo svojo vlogo najbrž tudi angeli, imamo že nekaj časa predsednika republike, ki verjame vsaj v angele in zavrača demone.

Kar je še huje, pa Cerarjevi govori ne le po tej plati blazno spominjajo na Pahorjeve, torej ne več po kakem naključju. Iz česar bi že lahko vsaj približno izpeljali, da se v slovensko politiko prebija teopolitični moment mišljenja, tj. najmanj dojetja politike, če že ne miselne ekstrapolacije tudi v njeno podobo in posledično delovanje, in da ni več zanemarljiv.

Holokavst kot izguba moralnega kompasa

Objavljeno na 28. januar 2015

Ko so se svetovni voditelji in preživeli podali na prizorišče nekdanjega koncentracijskega taborišča Auschwitz-Birkenau, da bi se spomnili njegove osvoboditve izpred 70 let, so največji del pietetno molčali. Slovenski predsednik je ob tej priložnosti povedal:

»Samo v tem taborišču so zavestno pobili več kot polovico prebivalstva naše države. To se je lahko zgodilo zaradi popolne moralne katastrofe, zaradi izgube slehernega moralnega kompasa. In to se je zgodilo vsega 20 let po koncu prve svetovne vojne,« je spomnil Pahor.

Morda imam preveč izostreno uho za pomenske odtenke pojmov, kot so »moralna« in »etika«, toda še zmerom se mi zdi ponujena vzročna razlaga zgrešena. Poskušal bom pokazati, da gre za nekaj, kar spominja na *understatement*, zmanjševanje pomena, bržčas zaradi slabega razumevanja.

Če so koncentracijska taborišča bila tovarne smrti, največja pokopališča v zgodovini človeštva, če so tudi v Auschwitzu ljudje bili zverinsko pobijani, mučeni in stradani, je identificirati odsotno moralnost nekoga kot poglobitveni vzrok za nastanek tovarn smrti pač bistveno premalo, nezadostno in strogo vzeto tudi zgrešeno.

Klasični primeri kakega vsakodnevnega *understatement* kot namernega literarnega prijema bi bili:

Hitler was not a nice person.

It was windy in New Orleans during hurricane Katrina.

Bill Gates is financially secure.

Pahor najbrž ob obisku Auschwitzta ni imel v mislih nobene retorične figure. Če bi ob ogledu mesta grozot dejal »Hitler pa ni bil prijazen fant«, bi ga zgroženo imeli za prvovrstnega cinika.

In vendar si za hip predstavljajmo, da je ob ogledu dejal zgolj »Kakšna katastrofa!« Občutek, da je opis še vedno neprimeren, da mu toliko tega manjka, da je brezčuten, je seveda bistveno manjši, toda vztraja.

V današnjem času, ko mlajše generacije razumejo mir kot nekaj samoumevnega, zagotavljenega in neminljivega, nas prav osebne zgodovinske izkušnje najmočneje opominjajo, da si je potrebno za mir, strpnost in solidarnost nenehno prizadevati. Temu je posvečen tudi kratek film, posnet ob nedavnem pogovoru med internirankami in dijaki pri predsedniku republike.

Objava na spletni strani predsednika republike

Ko k temu dodamo izraz »moralen«, se kaj prida nič ne spremeni. Stavek »Kakšna moralna katastrofa!« ali »Nekdo je izgubil moralni kompas!« še zmerom zvenita kot *understatement*, ob njih zaznavamo in čutimo izrazni manko. Zakaj?

Ker je bil holokavst bistveno več od tega in ker holokavst v polnem pomenu besede nima bistveno opraviti z moralno; pri njem pač ni šlo za *Moralität* ali *Sittlichkeit*, zato posledično tudi ne za etično krizo ali kakšno krizo vrednot. Holokavst po svojem bistvu ni bil

moralna katastrofa, tako kot ne moremo reči, da je posledica tega, da Hitler ni bil prijazen fant, saj je nekaj bistveno večjega in širšega: je neskončna tragedija človeka, njegovo razčlovečenje. Ni bil rezultat zgrešene morale, če že odmislim razlike med pojmom morale in etike, ker bi moralno ravnanje bilo konstitutivno za človeškost in bi se ta izgubila. Takšno razmišljanje bi predpostavljalo, da se je nekdo pri izbiri med dobrim in slabim tako rekoč zmotil in izbral zlo. Holokavst je v svojem bistvu zanikanje človeka, ultimativni konec morale, kjer o slednji ni mogoče niti govoriti.

Hitler je po svoje res izbral zlo, seveda. Ampak šlo je za nekaj bistveno več od tega – svojo izbiro je tudi krvavo udeležal. Za šest ali več milijonov duš, v grozi preminulih, zato pač ne bomo mogli nikoli zadostno opisati z besedami, da so le posledica izgube nekega moralnega kompasa. Sploh ne po 70. letih nenehne refleksije in spomina na morijo.

K. S.

27. januar 2015 ob 15.36
Zadnji poseg: 27. januar 2015 ob 17.44
Auschwitz - MMC RTV SLO, STA

Poudarki

Na slovesnosti brez Putina

Svetovni voditelji ob 70. obletnici zbrani v Auschwitzu

Orban priznal sodelovanje Madžarske v holokavstu

Svetovni voditelji in preživeli se na prizorišču nekdanjega koncentracijskega taborišča Auschwitz-Birkenau spominjajo njegove osvoboditve izpred 70 let.

Na slovesnosti so se zbrali tudi nekdanji interniranci. Foto: EPA

Članek na straneh MMC RTV Slovenija

Po izteku druge svetovne vojne je menda nemški filozof Theodor Adorno koncizno ugotavljal, da po Auschwitzu poezija več ni mogoča. S tem je verjetno hotel reči, da zaradi grozot holokavsta spregovoriti o človeku v jeziku nečesa, kar je dovršeni izraz lepote in harmonije, neizogibno postane čista nemožnost.

Na podoben način gre pri holokavstu za izničenje »moraliziranja«: po Auschwitzu ugotavljanje izgube moralnih kompasov več ni ugotovitev, ki bi bila ustrezna, morda tudi možna.

Kako bo Rusija napadla Slovenijo in kako nas bo Pahor obranil

Objavljeno na 11. februar 2015

Zakaj domači psi čuvaji niso zalajali ob škandaloznem intervjuju predsednika republike za prorusko televizijo RT, nekoč *Russia Today*? Še več, zakaj slovenski javnosti niso privoščili niti informacije o njem, tudi če bi ne mislili, da je v njem kaj pretiranega?

Kajti molčali so vsi po vrsti: Slovenska tiskovna agencija, Delo, Dnevnik, Večer (z izjemo priložnostnega zapisa na spletu), nacionalna RTV, komercialna POP TV in tako dalje. Redko izjemo predstavlja tabloid Svet24, ki je novici o sramotnem nastopu namenil naslovno stran. Upravičeno.

Slovenski (slovenly?) mediji so torej klonili: če jim ni bilo težko repetitivno in že skoraj obsesivno povzemati nastopa predsednice vlade Alenke Bratušek na CNN, ki je negativistično silovito odmeval na domačih tleh že zaradi njene bazične angleščine, ne

kakšnega vsebinskega lapsusa, so to pot »modro« gledali proč. Še STA je intervju mimogrede omenila zgolj v sklopu poročil o zapisih tujih agencijskih novic:

Hina in srbska tiskovna agencija Tanjug sta poročali, da se je slovenski predsednik Borut Pahor v pogovoru za rusko televizijo Russia Today zavzel za mirovno iniciativo EU glede reševanja krize v Ukrajini, hkrati pa je zavrnil vsakršno primerjavo razmer na Krimu z okoliščinami v Sloveniji, ko je ta leta 1990 izvedla referendum o samostojnosti, šest mesecev kasneje pa razglasila svojo samostojnost. »Dejstvo je, da je ruska vojska okupirala Krim in tako storila napačno stvar, Slovenija pa ni okupirala nikogar,« je izpostavil Pahor.

Res je, tuje agencije in hrvaški, srbski in drugi mediji so o intervjuju poročali, predvsem v delu, ko primerja krimsko in slovensko odločitev. Slovenski, da bo kontrast še hujši, pač ne. Obstaja za tak obsežen molk kakšna dobra in tehtna razlaga? Kolega mi je zaupal svojo, privatno: v večini medijskih agend se novinarji, vsi po vrsti, zapodijo za kostjo, ki jo navrže v prostor Janševa SDS. Kar se je zgodilo pri Bratuškovi. Toda ker je Pahor večni Janšev partner, ker obstaja ena taka tiha koalicija med njima, podobna tisti pri TEŠ6, so v tem primeru tudi Janševi mediji preprosto zamižali na obe očesi. In ker so, se niso zganili niti drugi.

Moja teza je nekoliko širša: že dolga leta se nekatere politične opcije in z njo posamezni politiki pri nas preprosto »šparajo«. Seveda obstajajo tudi izjeme, pa vendar. Psi čuvaji so tu za to, da ne lajajo, menijo, ne da lajajo. Kam spada Pahor, ni težko uganiti. Za obravnavo Bratuškove je obstajal bistveno večji politični konsenz, ki mu je sledil medijski. To pot konsenza ni.

Zakaj je bil nastop škandalozen?

Oksana Boyko je v oddaji »Worlds apart« odlično opravila svojo moderatorsko nalogo. Vsa vprašanja, vse intervence so bile smiselne, logične, spodobne, poznavalske. Da so morali v uredništvu oddaje in RT močno zabavati ob nastopu Pahorju, nam signalizirajo že napisi med oddajo in pod njeno objavo na strani Youtube. Kako namreč razumeti opis posnetka »SLOVENLY CRISIS ft. Borut Pahor, President of Slovenia« drugače kot izraz sarkastičnega posmeha, igre besed med pridevnikom »slovenly« ter imenom naše države, ki bržčas leti na predsednikov prostodušen nastop, v katerem je mrgolelo mašil, iteracij in puhoglavih misli?

Kako je, kar je še huje, mogoče razumeti tale opis istega posnetka intervjuja na njihovem uradnem youtube kanalu:

WWIII can still be averted – President of Slovenia

No, Pahor je ob tretji svetovni vojni ponosno in afektirano navrgel, kot zna samo on, da se bo Slovenija vojaško branila pred Rusijo, da je lojalna NATU in bo to tudi ostala, če bo

»svet skrenil v napačno smer«. Znova ni druge razlage: pri RT so se morali na račun našega predsednika kot rešitelja sveta močno smejeti in njegovo štirinajstkrat ponovljeno sintagmo »miroljubna rešitev« prevesti v poanto »Če ne bo šlo na miroljuben način, pa se bomo šli vojno, zdaj pa izvolite«. Žal jim je Pahor za norčavo obravnavo ponudil karseda dober povod.

Bo Rusija napadla Slovenijo?

V sloviti komediji *Duck Soup* bratov Marx najdemo dovtip, izrečen med ambasadorjem Trentinom in Rufusom T. Fireflyjem:

-I am willing to do anything to prevent this war.

-It's too late. I've already paid a month's rent on the battlefield.

Vrhunec Pahorjevega nastopa nesporno predstavlja njegova nepričakovano vsiljena razprava, da se bo Slovenija branila, če jo bo Rusija napadla: kakor da bi nekdo navijal za mesečno rento. Dramatična situacija, ki bi jo lahko povzeli z besedami kolegice na Facebooku komentariatu: »Še par krat ga spustijo k mikrofону, pa bo vojna.«

In res, če odmislimo dejstvo, da Pahorju kar trikrat zapored ni uspelo zapopasti novinarkine primerjave med slovenskim in krimskim referendumom, saj je vsakič narobe navedel razliko med obema političnima situacijama, če odmislimo praznost njegovih odgovorov, iteracijo, ki je močno preseгла tisto bolj razvpito pri Alenki Bratušek (v 27 minutah pogovora se je uspeh Pahor štirinajstkrat (!) zavzeti za »miroljubno rešitev« in točno desetkrat za politični »dialog«), potem je največji debakel intervjuja nesporno večkratni namig, da se bo Slovenija branila pred vojaškim napadom. Predsednik države je uspel svojo predanost obrambi svoje države skorajda s pretnjo zatrditi kar štirikrat (»Ni dvoma o tem«).

Kako sta sogovorca prišla do omembe takšne intervencije? Novinarka je resda namigovala na dejstvo, da se izdatki za oboroževanje v Evropi in tudi Sloveniji večajo, medtem ko se evropska kriza enostavno še ni končala. Njena poanta: je militarizacija res pomembna v trenutkih, ko bi morali prednost dajati socialnim težavam, brezposelnosti, revščini? Naj navedem ključni del pogovora:

Novinarka:

»Is Russia really such a huge threat to prioritize military spending before, let's say, job creation?«

Pahor:

»If there will be a place for peaceful solution, as a president of Republic of Slovenia I would be very pleased, I would support such an attempt, I would do what is in my capacity for a peaceful solution of all problems, also this crucial one, but in case this will not happen, I will **do my best to defend my country, no doubt about it, no doubt about it.** So, let us seek for a peaceful solution, if not, **then I have to protect. This is the task number one for me and for my office to protect my people** (medklic novinarke: »And you are the commander-in-chief of your country«) and I will do it with my partners in the NATO, **no doubt about it!** (...)

»Just a moment, you mentioned social problems, unemployment rate and all that stuff. Absolutely, I would like to focus on those issues, if and in case of peaceful solution I could focus on that problems. That is why I do support peaceful solution to the problems. But **no doubt about our commitment** to NATO in case the world would go wrong way.«

Novinarka:

»Mister president, unlike you **I don't speak for my country, but something tells me that there is no will or intention on the part of the leadership in Russia to attack Slovenia**. Moreover, I think Russia is very interested in keeping up its trade ties, both with Slovenia and other countries in the region. I know that the trade between our countries decreased by twenty percent last year.«

Vrhunska reakcija novinarka

Nekaj minut kasneje se je Pahor sicer poskušal malce popraviti, češ morda Ruska federacija res ne bo napadla Slovenije, toda potem navedel v ilustracijo upravičenosti takšne bojazni Poljsko in zaključil s podukom novinarki, da nihče (oziroma ona) ne bi smel podcenjevati takšnih občutkov (!) ogroženosti (»You should not underestimate **these feelings**.«)

Zlahka si predstavljamo, da se veliko vojaških spopadom preprosto začne s kopičenjem vojaških sil na meji z domnevno »okupatorsko« deželo, nič manj pa morda prav s svarili, da je ena stran pripravljena na vojno, če bo napadena. Pahor je storil nekaj zelo podobnega: vehementno je ponavljal, da je pripravljen braniti svojo državo, čeprav ne obstaja nikjer niti najmanjši indic, da nas bo kdorkoli napadel. Vrhunska reakcija novinarka, češ »Nekaj mi pravi, da Rusija nima nobenega namena napasti Slovenije« je bila razorožujoča tako rekoč v obeh smislih in pomenih besede.

Samosmešenje, ki ni več smešno

Silovito neroden nastop s samosmešenjem predsednika republike, bolj ali manj res zgolj interni težavi Slovenije, ki je pač ne znamo rešiti drugače kot na volitvah, preti najmanj s čudenjem na mednarodnem političnem in diplomatskem parketu. Ker pač, gledano globalno, svet ne more biti zadovoljen našim »domačijskim« pojasnilom, da naš predsednik svoje zadrege s samopodobo rad projicira v politično dogajanje.

Ampak, kot rečeno, je Pahor tudi simptom našega medijskega trenutka, kjer lahko tehtamo zgolj, ali je splošna medijska apatija in nereflektiranost posledica politične voljnosti medijev, ali pa morda velja obratno in je amorfnost medijev nekaj, kar toliko lažje in z velikim veseljem oblikujejo politični centri. Če sploh kdaj bi pa res pričakovali,

da novinarji začitijo nekaj svojega *watch-dog* poslanstva takrat, ko se navidez nedolžno govoričenje in napihovanje predsednika republike lahko nenadoma spremeni v akutno dramo mednarodnih razsežnosti.

The image is a screenshot of a news article from the website b92. The page features a purple header with the b92 logo and a navigation menu with categories like 'NAJNOVIJE', 'INFO', 'SPORT', 'BIZ', 'SUPER ŽENA', 'ŽIVOT', 'KULTURA', 'AUTO', 'TEHNOLOGIS', 'PUTOVANJA', and 'ZDRAVLJE'. Below the navigation, there are sub-categories: 'Vesti', 'Politika', 'Svet', 'Region', 'Društvo', 'Izjava', 'Org. kriminal', 'Kosovo', 'EU', 'Dragi plaši', and 'Bezbednost'. The article is dated 'SVET | PONEDELJAK 9.02.2016 | 23:15' and has the title 'Pahor: Krim i Slovenija nisu isto'. The author is 'IZVOR: TANJUG'. The main text reads: 'Ljubljana -- Slovenački predsednik Borut Pahor je odbacio svako poređenje stanja na Krimu sa proglašenjem nezavisnosti Slovenije.' Below the text are social media sharing buttons for Facebook (Recommend), Show (200), Tweet (4), and Google+ (0). A photograph of Borut Pahor in a suit and tie is shown, with the word 'SLOVENIA' visible in the background. A caption below the photo reads 'Foto: Beta/AP, arhiva'. The article continues with a quote: '“Mi smo pregovarali o mirnom rešenju i nismo koristili silu da dođemo do slobode. Nas je napala jugoslovenska armija, mi smo se borili i pobedili, nikoga tada nismo okupirali”, kazao je Pahor za “Raša tudej”, istakavši da je sadašnje stanje na Krimu posledica okupacije. Na insistiranje voditeljke kako se možda mogu povući paralele između referenduma na Krimu, posle

Ta čuden incident Pahorjevih psov čuvajev

Objavljeno na 12. februar 2015

Arthur Conan Doyle v noveli z naslovom »Silver Blaze«, kjer je prišlo do izginotja zmagovitega tekmovalnega konja z istim imenom in umora njegovega lastnika, v pogovoru z detektivom Gregoryjem položi svojemu junaku v usta sloviti dovtip:

Gregory (detektiv Scotland Yarda): »Is there any other point to which you would wish to draw my attention?«

Holmes: »To the curious incident of the dog in the night-time.«

Gregory: »The dog did nothing in the night-time.«

Holmes: »That was the curious incident.«

Moje včerajšnje opažanje, da so medijski psi čuvaji tukaj včasih očitno za to, da ne lajajo, ne da lajajo, bi torej lahko nadgradili z naslednjim spoznanjem: ta čudni »incident« nelajajočih psov je točno simptom tistega, na kar nas želi usmeriti Holmes: pes je tistega, ki je vstopal v hišo, poznal. Zato ni zalajal.

Že četrti dan po intervjuju Boruta Pahorja za rusko RT se zgodba ponavlja, navzlic slovenski cehovski novinarski nagradi za »pse čuvaje«: sumljivo zatišje in molk medijev sta pritrdila začetnemu opažanju. Celo najbolj antikospirativna linija premisleka bi lahko v izgovor navedla, si predstavljam, zgolj eno samcato idejo: da intervju Boruta Pahorja ni bil nič posebnega, zato mi ni treba nameniti prav nobene pozornosti.

Prav nobene? Je predsednik države tako nepomembna figura, je takšna ruska televizijska hiša, je bila tema Münchenske varnostne konference tako neznatna, so bili odgovori Boruta Pahorja tako silno nezanimivi, je »nevarno« mnenje slovenskega predsednika republike o Rusiji zanemarljivo, lahko primerjavo med krimskim in slovenskim referendumom absolviramo kot publico, je razprava o napadu Rusije na Slovenijo informacijsko preskromen podatek, zakaj neki so se odzvali drugi mediji v Srbiji in na Hrvaškem in njihove tiskovne agencije, je bilo 27 minut pogovora premalo? Težko.

Seveda lahko za velik delež medijev verjetno najdemo bolj prozaične razlage, kot je recimo ta, da so lenobni, nesposobni in indiferentni. Nekatere pasme psov so preprosto lene, pri tem na nekaterih lestvicah vodijo novofundlandec, basset hound in bernardinec. Vendar bo omenjena najbrž težko prevladujoča in dominantna razlaga za vse primere, tudi če bi jo že kdo štel za posebej olajšujočo.

Po nekajkratnem brskanju vse od dneva predvajanja intervjuja (7.2.) sem med mainstream mediji opazil le enostavni komentar dopisnice Dela Polone Frelj, ki je v članku z naslovom Kratka pot od Kremlja do Kijeva zapisala, da slovenski diplomati ocenjujejo, da je bil nastop Boruta Pahorja v oddaji RT, kjer je za trenutno krizo okrivil izključno Rusijo, »dolgoročno škodljiv za partnerske odnose z največjo slovensko gospodarsko partnerico« (10.2.2015). O čem je Pahor govoril v oddaji, kot celo ne, da je sploh nastopil, pa tudi časopis Delo ni pisal niti z besedo.

Sicer pa je hiša RT objavila prepis celotnega pogovora na svoji strani. Vsekakor sem se ob prvem poslušanju močno zmotil le v enem: besedo dialog je Pahor omenil štirinajstkrat, ne desetkrat:

Oksana Boyko: *Hello and welcome to Worlds Apart. The EU was founded on a vision of Europe as peaceful, whole and free. But the return of war to the continent has shaken up the order that*

stood for more than half a century. What is the cost of keeping that vision alive and can Europe's smaller nations afford it? Well, to discuss that, I'm now joined by the President of Slovenia, Borut Pahor. Mr President, it's such an honour to talk to you.

Borut Pahor: Thank you for having me.

OB: *Now, we are sitting here on the sidelines of the Munich Security Conference where leaders and policy makers gather to discuss the most pressing security challenges. And I think we both would agree that the conflict in Ukraine represents such a challenge. But there are very, very sharp divisions about what precipitated that conflict. How do you see it, what is the conflict in Ukraine all about, in your view?*

BP: Well unfortunately, it seems we are facing a war there. And as somebody who dedicated [his] entire political career and my life to peaceful solution of the conflict, I'm still of the strong conviction that if there is a small room for negotiation, let's try our best to get a solution out of a dialogue. So, I would say today, I do welcome very much the mission by President Hollande and Chancellor Merkel to talk to President Putin, and I hope very much that out of this dialogue or meeting, or next one, we will seek for peaceful solution to the problem.

OB: *Well, but I think what's interesting about Slovenia's own experience is that you went through some of that. I mean, many people in the West believe that the whole crisis started with the referendum in Crimea, and Slovenia for one also had its own referendum back in the 1990s, with people voting in favour of independence. Are there any lessons that Ukraine or the world could learn from Slovenian or Yugoslav experience? Because many would argue that that Slovenian referendum in which people voted in favour of independence also kick-started the whole war in Yugoslavia. So, any insight that Slovenian people, Slovenian history can offer us here?*

BP: Well, number one, we seek for a peaceful solution of crisis in former Yugoslavia. And we've been, at that time, occupied by Yugoslav Army. And we defended for our freedom, and we won it. I think it's no direct comparison with Ukrainian issue, unfortunately, it's a wrong perception. I think Crimea has been occupied by Russian forces. I think, sorry to say – and I'm saying this as a president of a country which is trying to have friendly relations with the Russian Federation – I think Russia is doing a wrong job to support separatists on the eastern side of the border. I think it's up to Ukrainian people to decide for the future. And I hope very strongly that at the end of this day, there will be a political solution to this issue, not a military one. But as I said at the beginning of our debate, I do define facts on the ground as a war. And if there will be no political solution to this, somebody, sometimes in the future will seek for military war. And I will try to do my best to avoid this. But, you know, we started with this rhetoric of war. The previous year was awful, and this year started awful as well. So let us focus on a political dialogue.

OB: *Well, absolutely, I think we have to focus on that. But I want to mention what you just said a couple of minutes ago about Russia occupying Crimea. And obviously the Crimean people held a referendum. We can talk about the legality of that referendum, but people went to the polls in very*

large numbers. And when we compare Slovenia and Crimea, they actually have a lot in common. The population is similar, roughly 2 million, the territory is similar, around 20,000 square kilometres. You just said that you were fighting for your freedom. Do you think the people of Crimea didn't have that right to decide on their own destiny?

BP: It's not up to Russian Federation to get involved-

OB: (crosstalk) *But it's not Russian Federation that went to the polls, it's the people of Crimea that did that.*

BP: The fact is that the army of Russian Federation occupied Crimea, and -

OB: (crosstalk) *Do you think that the army of the Russian Federation actually forced people to go to the polls? Or they had an opportunity to express their will?*

BP: Well they expressed their will, but the other thing is what Russia has done. And [it] has done a wrong thing.

OB: *What do you mean by that?*

BP: Well, occupied Crimea.

OB: *But there were many elections in the very recent history in your own homeland, well former Yugoslavia, in Afghanistan, in Iraq, where foreign military...*

BP: (crosstalk) Well, Slovenia has not occupied anybody.

OB: *Well, I'm not making a direct comparison. Because obviously nothing is perfect.*

BP: And that is exactly what I wanted to suggest you, not to make comparison between Slovenia and Crimea.

OB: *But we can, what I'm saying is that we can learn from the past experience of other international crises. And there were many experiences when foreign troops were present on the ground, and yet neither in Afghanistan nor in Iraq, the results of the elections were called into question. You see what I mean here?*

BP: Absolutely. But I stated my view. It is a little bit different from yours. And I do respect your position, but I would like to invite you to respect mine. There is no direct comparison between a status of affair back in 1991 in Slovenia and 2014 in Crimea or Ukraine better.

OB: *Now, you mentioned people in Slovenia back then fighting for their freedom. There was a 10-day war. You don't see any similarity with Donbass, but I do see. I think people there are also fighting for what they see as their rights. Now, that fighting has been going on for much longer than 10 days...*

BP: (crosstalk) But let me tell you one thing. Using force is one of main difference between two issues. We didn't use force to implement our freedom. We've been attacked by Yugoslav Army. We just defended. We didn't occupied anybody.

OB: (crosstalk) *But this is what people in Eastern Ukraine also argue.*

BP: This is the most important difference between two issues.

OB: *But I mean, you just said about the use of force. And you know that one of the proposals put on the table on how to solve this issue is to provide lethal military aid to the Ukrainian government. Do you think, given the experience, and not comparing those two crises directly – do you think that could be helpful, can you fight fire with fire?*

BP: Well, I think nobody would even think about this option if Russian Federation would not be involved in Eastern Ukraine, also helping people there, supplying with weapon. So obviously, somebody in the Western hemisphere started to think the similar way. Before that decision, I would like to see, as said before – if there still space for compromise, if it is there, let's go for a compromise solution. And I do support this diplomatic effort made by France and Germany today. So let us hope that it's gonna be a successful one. It is not necessary that today will be the definitive answer to the whole issue. But I do support this political dialogue between European Union and Russian Federation.

OB: *I certainly want to ask you about that, but if I may, I also would like to ask you a question about the hybrid warfare. We hear that at this Munich Conference all the time. And you just said about Russia's alleged support, military support, for the separatists. But we see that in so many conflicts. We saw that in Syria as well, the West, Arab countries, Turkey, openly providing military support to the rebels to unseat internationally recognised government. Is it fair to blame Russia, even if you believe that Russia is using, let's say, dirty tactics – is it fair to blame that only on Russia, or are we actually dealing with the international system as a whole here? Shouldn't we perhaps redefine the rules of engagement, the rules of dealing with major crises?*

BP: Well, you know, I recently addressed a diplomatic corps back in Slovenia. And I said that, sadly, the international community today is less safe than it used to be yesterday. And the main question is, are we still capable to maintain the international order by peaceful means? I do still believe that it is possible to avoid a larger military conflict, world-wide. But we have to be persistent in a political dialogue, that is one – again, I would like to support a political dialogue.

OB: (crosstalk) *Let's talk about...*

BP: Also with Russian Federation, you know. Yes?

OB: *I just recently watched your speech at the Columbia Leaders Forum, and you spoke there about the advantages and disadvantages of federalisation as far as the European Union is concerned. And I thought it was a very compelling speech. You made it clear there are no easy solutions one way*

or another. And this is a question that Ukraine will have to address, if it wants to put that question behind it. What do you think the European position, the European advice to Ukraine should be on that front, especially given that Ukraine hopes to join the European Union some day?

BP: Well listen, let me tell you one thing straight, and this is my personal opinion. There is no need that it does reflect a formal position of my country, this is my personal answer to your question. There is a question to be answered by European Union: do we want Ukraine near or within European Union, or not? This should be answered straight. This is important for Ukrainian people and leadership. I think, if this answer would be much more clear than it is at the moment, I think that the leadership back in Kiev would then take some decisions more offensively than they are ready to do it at the moment. It is not the question only that would concern Ukraine. It is also the question concerns Western Balkans. Does European Union want to have Western Balkans within EU, or we will underestimate security and political and social challenges back there, and we will make maybe one other problem out of a opportunity that it is there. So, I would support those in European Union who would deal with much more straight answer to this question –

OB: (crosstalk) *You're calling for honesty here.*

BP: Absolutely. Do we want Ukraine within EU, or very close to, and do we want Western Balkans countries within, or very close to European Union? If so, then we should make some promises, and we should take some responsibilities.

OB: *But Mr President, regardless of how you answer that question, Ukraine will still be part of Europe. Even if it's not part of the European Union, it is there on your border. So, I'm sure the European Union, just as Russia, have a great stake in security and well-being of that country. So, I bring you back to my question about federalisation. Do you think that...*

BP: (crosstalk) It is internal issue for the Ukraine people to decide –

OB: *Absolutely, but we...*

BP: (crosstalk) ... with the help...

OB: (crosstalk) *Yeah, but we're here at the Munich Security Conference discussing Ukraine, so everybody has his or her opinion on that. And you were talking about political solution. Do you think this is one of the political solutions that perhaps could be discussed and could be encouraged in that country, to solve the crisis?*

BP: Could be. It's not up to me to decide finally. It is to be on the agenda. And if Ukrainian people, the leadership there, which has been elected to lead the country, would invite the international community to be part of this dialogue, I think European Union and Russian Federation, or maybe somebody else, would take their seats around a round table and to debate the issue, to find a peaceful and good solution for the prosperity of Ukrainian people.

OB: *Well, President Pahor, we have to take a very, very short break now, but when we come back – more Europe, or less? How is the European project evolving, and what does it hold for the future of global security? That’s coming up in a second, so stay tuned.*

OB: *Welcome back to Worlds Apart where we are discussing the European project with the President of Slovenia, Borut Pahor. Mr President, before we go to discussing the European project, I would like to ask you a couple of questions about Russia, Russia and NATO. I know that Slovenia is a proud member of NATO, and I think we could agree that one of the reasons this conflict is so difficult is because it’s also burdened by somewhat testy relationship between Russia, my country, and the NATO. And I don’t want to debate who is right and who is wrong, but I it’s clear that the current arrangement, where both sides see each other as a threat, where they keep ramping up their military spending, is not sustainable. It’s highly dangerous.*

BP: Finally we do agree on...

OB: *Do you agree on that?*

BP: Absolutely. I agree with you. I think that frank relations between NATO and Russian Federation would be deserved, very much.

OB: *Do you see any framework in which that frank relationship could be achieved?*

BP: Absolutely. I think with a peaceful solution to Ukrainian crisis, to work together on other issues world-wide, security issues. I think there is a space for NATO-Russian Federation close partnership. I think there is a space. But we have to work for it. I mean, [it] will not come for granted. We have to try to seek for a frank dialogue between Moscow and –

OB: (crosstalk) *But we’ve been having dialogue for more than a decade. I mean, that dialogue resulted in a conflict in...*

BP: – I mean on the Ukrainian issue. I mean, this is the most important issue that should be resolved in a manner that Russian Federation would think that it’s a good solution, and that European Union would think it’s a fair solution. And basically, that Ukrainian people and the leadership there would think it’s a fair solution. And then, I think, Russian Federation – NATO could once again try to be frank partners.

OB: *Speaking of one such possible solution, I know that as a student you wrote a dissertation on the non-aligned movement. Do you think something from your dissertation...*

BP: (crosstalk) Peaceful solution. Peaceful solution of crisis among Non-Aligned Movement.

OB: *Do you think that framework of Non-Alignment, neutrality could offer any ideas on this front?*

BP: Well, basically at the end of my thesis, I discovered that there is no difference in the nature of the position of the country. What it is matter, it is a basically political will to seek for a peaceful solution. This is a basic condition for a peaceful solution. Listen, I've been a prime minister back in 2008 and 2009, in a very difficult solution regarding a border issue with Croatia. And with dialogue, dialogue, dialogue. At the end of the day, we resolved the issue. So, that is why I am so much committed with my own experience, that it is possible. But at the very beginning of the issue is a political will to do it. And I think we are now once again watching once more attempt to finally get a peaceful solution with a dialogue, and that is why I support this initiative by Hollande and Merkel.

OB: *While we are continuing this dialogue, both sides, both Russia and NATO countries, continue ramping up their military spending. And your own country Slovenia is doing the same. You committed to doubling your military spending over the course of the next decade to 2% of the GDP. And given that both Slovenian and European economies haven't fully recovered from the crisis, given that 14% of your people live below the poverty line – do you think that is money well spent? Is Russia really such a huge threat for Slovenia to prioritise military spending before, let's say, job creation?*

BP: You know what, if there will be a space for a peaceful solution, as a President of the Republic of Slovenia, I would be very pleased. I would support such an attempt. I would do what is in my capacity for a peaceful solution of all problems, also this crucial one. But in case this will not happen, I will do my best to defend my country. No doubt about it. No doubt about it. So, let us seek for a peaceful solution. If not, then I have to protect. This is task number one for me and for my office, to protect my people –

OB: (crosstalk) *And you're the commander in chief of your country...*

BP: (crosstalk) And I will do it with my partners within NATO. No doubt about it.

OB: *But there [are] many other aspects to the problem that we...*

BP: (crosstalk) You know, just a moment. You've mentioned social problems, unemployment rates, all that stuff. Absolutely. I would like to focus on those issues. If, and in case of peaceful solution, I could focus on that problems. That is why I do support peaceful solution to the problems. But no doubt about our commitment to NATO in case world would go wrong way.

OB: *Well, Mr President, unlike you I don't speak for my country, but something tells me there's no will or intention on the part of the leadership in Russia to attack Slovenia. Moreover, I think Russia is very interested in keeping up its trade ties, both with Slovenia and other countries in the region. I know that the trade between our countries decreased by 20% last year. Isn't there a sense in Slovenia and perhaps other European countries that you are being asked to bankroll ambitions, political ambitions, geopolitical ambitions of other countries? Because you seem to be, both Russia and countries like Slovenia, seem to be losing quite a lot in economic terms from all this confrontation that, I think, neither of them wants.*

BP: This is true, and I am very sorry for it. But we have to see why this is happening. Basically, I do support economic sanctions. This is basically better than using force before trying to convince partner on the other side that it is wrong what Russian Federation is doing in Ukraine. Okay, let us hope for the best, that wise dialogue will prevail at the end of the day. And I'm speaking this as the President of a country which has very good relations with Russian Federation. Political dialogue is very good. Okay, now it's damaged by this Ukrainian crisis. We have very good economic relations with Russian Federation. And we would like to go on with this good relations with Moscow. But there is one problem in the middle of this road which creates an obstacle.

OB: Mr President, I appreciate your honesty and your frankness in this interview, and let me ask you a question, also a direct question here. You talked about political dialogue, and back in February when that crisis was still developing, there was political dialogue. Russia was involved in the political dialogue. Europe was involved in the political dialogue. Americans were involved in the political dialogue. There was a power transition deal that sides seemed to have agreed on. But then, all of a sudden, that deal was off, and there was a change of power in Kiev that was not in compliance with the Ukrainian constitution. And I think Moscow now feels very betrayed, it felt committed to political dialogue, but in the end it felt cheated because of what happened. If this dialogue, held by Chancellor Merkel, by President Hollande now continues, is there any guarantee that all sides to this conflict will abide by this dialogue? Is there insurance on your part, any confidence on your part, that the American colleagues of yours will stick with political dialogue, rather than pushing the Ukrainian authorities in the direction that they deem necessary?

BP: Well, let me answer this way. Up to my experiences, my personal experiences dealing with the issue of borderline between Slovenia and Croatia, for example. Number one task at the moment is rebuild the confidence between Moscow and Brussels, and Moscow and Washington. This is number one task. The confidence that everybody is working for everybody, not against somebody. This is task number one. I think this visit today is mostly, I think, in this direction. It is too, it would be too much to call now, that this is the final trip to Moscow, or our colleagues from Moscow to Brussels. But I think this is a confidence building project. I think this task number one. And then, task number two to find a proper answer to the whole arrangement of questions. It's too complicated now imagine what could be the final result. But at the end of the day, there is one who should be satisfied most by this compromise solution, and this is Ukrainian people.

OB: Mr President, let me ask you one final question. I think this whole discussion that we've been having today ultimately comes down to one question, and this is a question about who should call the shots on the issues of security and foreign policy in Europe. Should it be advised, let me put it mildly, from across the ocean, or should Europe, the continent, step up to the plate and take matters into its own hands? Do you think Europe, at this point of time, capable of ensuring its own security or arranging its own foreign policy in amicable way?

BP: Not so much as I would like to see, but the things are moving in right direction. As you referred before, I am very much in favour of United States of Europe. So this would

mean also that European Union would have military capability to defend itself. But nevertheless, should not underestimate, not now, not even maybe in the future, the NATO is here. And I have to say, thanks God it's here, because if not – listen, maybe Slovenia, you're right, is not threatened directly as you said by Russian Federation. But talking to my colleagues in Baltics states, or Poland – I have a feeling that they are afraid, that really, some days Russian Federation could pose a direct threat to their national security. And, listen, you should not underestimate these feelings, you know.

OB: *Well, President Pahor, I really hope that your expertise will be helpful in the search for that political solution, but in the meantime I have to thank you for being on our show. And to our viewers, please leave your comments on our Facebook, Twitter and YouTube pages, and I hope to see you again, same place, same time, here on Worlds Apart.*

Pahor za ene kot McConaughey, za druge ga ni

Objavljeno na 15. februar 2015

Ne le, da so domači mediji povsem ignorirali polurni nastop Boruta Pahorja za rusko RT, najdejo se celo odzivi, ki so pripravljani ga braniti, češ nastop ni bil kakšen poseben debakel, temveč primerek imenitnosti v nastopu. [Uredniki in novinarji portala MOSKI.SI so že takšnega bolj naklonjenega mnenja.](#) Pri predsedniku so ugotavljali čudovit teksaški naglas, neomajnost v argumentaciji, vztrajnost in mimogrede ošvrknili še kritike, češ da je izpadel nekompetentno:

Video, ki že nekaj dni kroži po družabnih omrežjih, nam pokaže slovenskega predsednika v povsem novi luči. Prvič, nismo vedeli, da angleško govori s teksaškim naglasom Matthewa McConaugheyja, in drugič, nismo vedeli, da zna biti tako neomajen v svoji argumentaciji.

Slišimo lahko, kako ruska novinarka poskuša primerjati situacijo na vzhodu Ukrajine, kjer so izvedli referendum za odcepitev, z osamosvojitvijo Slovenije. A naš predsednik se ni dal in je tovrstne primerjave zatrl v kali. Kritiki sicer trdijo, da je predsednik v intervjuju podajal le na pamet naučene odgovore in s tem izpadel nekompetent. Prisluhnite intervjuju in presodite sami!

Intervju je nastal ob robu varnostne konference MSC v Münchnu, ki je potekala prejšnji teden, med 6. in 8. februarjem.

Borut Pahor nepopustljiv do ruske novinarke (video)

Hudo in Moški.si o nepopustljivem Pahorju

Je pred nami pravi moški, ki ni Janis in ne Branko? A od manj pomembnega k pomembnejšemu: v začetnem zapisu sem ugotavljal, v čem je bil nastop predsednika škandalozen in obenem ošvrknil medije, ki so intervju presenetljivo spregledali, čeprav se včasih tako radi obsesivno zapodijo v malenkostne trivialije.

V naslednjem sem poskušal ugotoviti, čemu psi čuvaji niso zalajali in se pri tem gibal med dvema najbolj verjetnima pojasniloma: ker so lenobne sorte in ker so motivirani, da ne lajajo. Vratarjenje ali cenzura, to je zdaj vprašanje.

Danes lahko, osmi dan po intervjuju, še bolj decidirano rezimiram medijsko pokritje dogodka: čeprav so intervjuju s slovenskimi politiki v tujini silno redki, sploh televizijski in sploh takšne dolžine, to dejstvo domačih novinarjev in urednikov nikakor ni ganilo. Največji dolžniki: STA, RTV Slovenija, POP TV, Delo, Slovenske novice, Dnevnik, Primorske novice, vsi brez informacije, kaj šele komentarja. Razlog? Težko bi dal prednost kateremu od dveh navedenih razlogov, indikativna pa sta oba. Ko je Alenka Bratušek dala zelo kratek intervju za CNN, ga ni bilo medija, ki se ne bi postavil v vrsto. Pa je šlo celo bolj za to, da so si dajali duška glede znanja ali neznanja angleščine:

Edino reakcijo sploh sem zaznal pri tabloidu Svet24, ki je poročal prvi, Mladini (ki pa izhaja enkrat tedensko) in Večeru, z ustrežno zamudo. Za primerjavo v nadaljevanju na koncu prispevka navajam nekaj povezav na zapise v medijih nekdanje bivše Jugoslavije – dovolj žalostno in zgovorno dejstvo, da je za informacijo o tem, kaj govori slovenski predsednik, treba brati tuje.

Za trenutek si zastavimo hipotetično vprašanje, kaj bi se zgodilo, če bi recimo ruski vrh reagiral na Pahorjeve nerodne izjave v intervjuju? Na kakšen način bi slovenski novinarji, ki verjetno ne bi več mogli molčati, vpeljali podatek o Pahorjevem intervjuju, na kakšen način bi nanj referirali, če svojim gledalcem, poslušalcem in bralcem osnovne informacije niso privoščili?

Odgovor je preprost: zanje to ni nobena posebna težava, vpeljali bi kontekst zadnjega dogodka in prvega omenili ob njem brez ustrezne problematizacije. Svojega molka preprosto ne bi pojasnili, svoj spregled bi zamolčali.

Nekaj podobnega sem podrobneje spremljal že nekajkrat, celo na svojem lastnem primeru. Na čudenje, čemu mediji in novinarska društva gledajo proč, ko Janez Janša zmerja novinarje z »opankarji«, na očitke, da je znova na delu Tomaž Majer in njegovi trenirkarji, pri čemer je diskreditacijski označevalec bil celo neposredno namenjen novinarjem samim, da so torej napadeni oni, so pri DNS hladnokrvno pač posvojili odkritje, z rahlo zamudo. Malim bogovom je dovoljeno oglasiti se, kadar oni tako želijo, predstaviti dejanje kot avtonomno in »svoje«, kot kreatorjem in vratarjem medijske realnosti jim ni težava poskrbeti, da ne bodo ničesar krivi in da bodo prav oni za vse zaslužni.

Kot poveden za racionalizacijo pojasnitvenega diskurza ob poznem »vklopu« medija nam lahko služi zapis v Večeru (14.2.2015), ki je kot edini osrednji nacionalni časopis sploh povzel dogajanje. Priključek s sedemdnevno zamudo novinar Boris Jaušovec lovi z uvodno frazo »Intervju še vedno buri duhove« (kje jih sploh buri, čigave duhove?) in pojasnilom (»O njem je poročalo več svetovnih agencij, na družabnih omrežjih je nenavadno veliko odzivov«).

Predsednikov intervju brez pravega razmisleka

Potem ko je slovenski predsednik Borut Pahor z majjavimi argumenti in odkritimi pronatovskimi stališči nastopil na ruski državni televiziji RT, se prah v javnosti še ni polegel.

BORIS JAUŠOVEC

Intervju slovenskega predsednika Boruta Pahorja državnemu ruski televiziji Rossiya Today (RT), ki ga je dal po koncu varnostne konferencie v Münchnu, ki hudi duhove. O njem je poročala več svetovnih agencij, na družabnih omrežjih je nenavadno veliko odzivov. Le redki opozarjajo, da je novinarica svedela bila glede konflikta v Ukrajini odlična na ruski strani. V mestici neodvisne intervjuja, izbrana novinarica Oksana Bojko tega, da je Franja naš rjuna debata, niti ni hotela skriti.

Pravica do samoodložbe ali okupacije?

Gleda na trenutno situacijo v Ukrajini je žalostno, da je Pahor deloval nepripravljen. Lahkoten argumentacijo je prekrival z ostrinami, a samonamisljalni in ponavljajočni ne odgovori. Na svetnik zastavljen vprašanje: ali bi se morali v Ukrajini in na Krimu kaj nametati iz slovenske ogrožbe o neodvisnosti, je Pahor kategorično zavrnil predhodni pretencije. Slovensko je bilo okupirano od jugoslovanske armade in je osvobodilo. Tu ni nepopolne primerjave s Ukrajino in je takšno okupiranje nepopolno. Krim so okupirali ruske sile, je povedal Pahor brez vsaj približnega opozorenja. Dejala, da se Krim ni samoočistil, ampak priključil svoj nosilni državi. Vse tace je prejel na dušino, ki naj pripelje do nezaključne rešitve.

Delno poslušna novinarka ga je zato spvalila, našel bogoslovci slovenski v obrambni paradržal v desetih letih dala d'zakrat' seč denarja, pri čemer postavlja huda vprašanja iz socialno kritično. Če bi niste, se bomo lahko povzeli iz tem vprašanjem. A ni čudno, če svet ktere po sapačni poti, Slovenija ojača svetovno. Niti, je odzval Pahor, nobena je nasiljevala, da ni se se o neni, da bi vidstvo v Moskvi hotelo nastopiti slovensko. Pri znanosti in naravnih politiki EU je Pahor obnavil idejo federalizacije. Pred tem o federalizaciji Ukrajine ni hotel razpravljati. Ko je govoril o združitvi državnih Evrope z evropsko unijo, je dobil »Ne podcenjujemo Nita. Ta ni, šivilja bogu, na. Menim Slovenija bi bila nepopolno ne ogrožila, toda kolegi v Belziku in v Poljske se bojijo, da bi šivilja bogu lahko postala gradnja sličnosti nacionalni varnosti.«

Viščino za EU in Nita, a nepogledljivo

Intervju slovenskega predsednika Boruta Pahorja državnemu ruski televiziji Rossiya Today (RT), ki ga je dal po koncu varnostne konferencie v Münchnu, ki hudi duhove. O njem je poročala več svetovnih agencij, na družabnih omrežjih je nenavadno veliko odzivov. Le redki opozarjajo, da je novinarica svedela bila glede konflikta v Ukrajini odlična na ruski strani. V mestici neodvisne intervjuja, izbrana novinarica Oksana Bojko tega, da je Franja naš rjuna debata, niti ni hotela skriti.

Borut Pahor in Vladimir Putin sta se pred dobrimi tremi leti na Bliži spopadla pred Gornjo Soto. Se bosta še kdaj? (Tuzar)

na intervju, o čemer niso posebej povzeli. Dopolnili dopisniki RT v Sloveniji in Moskvo Andrej Stupar pravi: »To vsebinski strani je bil predsednik, tudi tace z osnovnimi orientacijami EU in Nita, ki nedvoumno podpirata ukrajinsko stran. Menim, da si lahko želijo bolj poglobljeno razaznavanje okoliščin, zvesti katerih je do krize prišlo in ki lahko, da soq obet kyrove soti tudi Zhalod. Ker se je predsednik odločil za takšno odkritih stališč, bi bila samokritika ne le dignitarna, ampak tudi visoka. Če predsednik države postane na pogovor, nekaj sporoča. Je bilo res treba, da prav slovenski predsednik sli robu Mitrohin razglajajo o ruskih političnih razlokih in poročila Nita? In to pred kamerami tuj javnosti namreč pripovedne televizije države, s katero smo gospodarsko tesno povezani? Stupar se ocaodaje: »Očitno v Pahorjevu stališču ni bilo dobrih vidov,«

konca daje predhodni intervju. Na eni strani povesenja nepopolno državo, ki jih v Rusiji svedoča rjuna hoteli skriti, na drugi strani pa nezavajana, rjuna tudi napučna argumentacija, ki je skriti strahovi inšitio med kriznimi in slovensko referendumu. Da obramba Slovenije predi narobitimi ruskih napadom ne omenjajo. V komentaru ojačala rjuna med ogromno Rusijo in Slovenijo, našilno članico Nita, je to zvezilo svedoča. Ni naključje, da je intervju na spletni strani RT dobil nič karšakrati naslov v štihli: »Sedmo lgre Slovenij čisti, tarjnostarna, zadržana kritika.« Naludni slovenski veleposlanik v Moskvi Anton Ragnik pa je bil le kratič, a nepopolno: »O Pahorja in predhodni ameriških plačencev lahko pretakajemo še marsikaj. In ZDA jih imajo in jih lahko diktirajo. Pahor se v svojih odzivanju na RT ni dotaknil.«

Večer o intervjuju brez premisleka

Povedano enostavno: ne le, da je treba zamolčati molk, informacije morajo, če se medij le odloči, da bo o čem kaj napisal, biti prirejane na ustrezen način, da ne bo ostalo neproblematizirano zgolj molčanje, temveč bo vsaj minimalno motivno pojasnjeno tudi pisanje, če do njega pride. Kako in s čem pojasnjeno, pa je spet drugo, za analizo kar zabavno vprašanje.

Če je Pahor za ene neustrašen in teksaško akcentirani McConaughy, za druge sploh ni. No, če sem čisto iskren in se sklicujem na ironijo, vpisano v karikaturno medijsko stvarnost samo, so novinarji portala MOSKI.SI dali od sebe za kakšen milimeter več novinarske profesionalnosti od sebe od teh drugih, ki znajo tiščati le glavo v pesek.

Nekateri zapisi o Pahorjevem intervjuju so spodaj:

<http://www.oslobodjenje.ba/vijesti/region/pahor-usporedjivati-slucaj-krima-i-osamostaljenje-slovenije-je-potpuno-pogresno>

<http://hr.rbth.com/news/2015/02/10/predsjednik-slovenije-europa-temba-posteno-odgovoriti-zeli-li-vidjeti-uk-32919.html>

<http://www.blic.rs/Vesti/Svet/533414/Pahor-Pogresno-je-porediti-Krim-i-osamostaljenje-Slovenije>

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/11/Region/1824944/Pahor%3A+Pogre%C5%A1no+pore%C4%91enje+Krima+i+Slovenije.html>

http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2015&mm=02&dd=09&nav_category=78&nav_id=956511

<http://www.nspm.rs/hronika/borut-pahor-pogresno-je-porediti-krim-i-osamostaljenje-slovenije-nas-je-napla-jna-mi-smo-se-borili-i-pobedili-nikoga-nismo-okupirali.html>

Pahorjevi nezavezani čeveljci

Objavljeno na 23. februar 2015

Je modni stil predsednika republike nekaj, kar nas ne bi smelo tangirati, ker se nas ne tiče? Nas lahko prvi državnik s svojim videzom žali, nam je lahko v sramoto in kako daleč sme pri tem nezavrto popuščati v svojem narcisoidnem hrepenenju, ne da bi nas to smelo vznemiriti?

Obstaja najbrž meja. Ko se je Borut Pahor znašel v Bratislavi, so ga ujeli ne s spuščeni hlačami, temveč z zlizanimi kavbojkami. Morda je kdo zatajil, računajoč da bo protokol stekel kasneje, pa se je najbrž uštel in ga ujel nepripravljenega v supergah, karirasti srajci in v nerodnem položaju, ko si svoje hlače preko zadnjice vleče navzgor ob vstopu v

prestižni hotel, kjer se je protokol odvijal. Morda pa se predsedniku preprosto ni ljubilo. Slovaški tabloidi niso bili prijazni:

»Eden izmed slovaških tabloidov je pri tem napisal pod fotografijo: »Vlavo príchod: Prítomní si neboli istí, či je to naozaj Slovinský prezident Borut Pahor.« Ali po naše: prisotni niso bili prepričani, če je to res slovenski predsednik Borut Pahor. Pa je bil.«

Ker sem o tem dogodku že pisal, naj strnem smisel pripombe: lahko se zgodi, da osebni modni slog načne vašo avtoriteto, spravi v začudenje in dvom. Vendar če on ne začuti težave, jo nesporno čutijo vsaj državljani. Slog je prejkone tu podrejen funkciji narcisoidne fiksacije, ko si subjekt vzame za objekt samega sebe, torej svoje telo in končno tudi tisto, v kar je oblečeno.

Modni dodatki, modni stil je torej morda v funkciji eksternalizacije avtoerotičnega povečevanja telesa in s tem samega sebe. Ko se torej Slovaki sprašujejo »Je to on, je on res slovenski predsednik?«, s tem pritrjujejo osnovni razliki med objektno ljubeznijo in avtoerotizmom, prosto po Freudu: zanj drugi objekt ne obstaja, zato ni čudno, da jih ni opazil. Tisti, ki ga je opazil, je zgolj on sam – on, kot reprezentant drugih *par excellence*.

Ime česa so Pahorjevi čevlji?

Pahor se je nedavno tega poklonil mladim inovatorjem in podjetnikom:

»Predsednik republike Borut Pahor v petek opira vrata Predsedniške palače mladim inovatorjem, podjetnikom, ki bodo od petka, 30. januarja 2015 do nedelje 1. februarja 2015, tukaj razvijali poslovne ideje od prve zamisli do dejanske izvedbe.

Predsednik republike bo v petek, 30. januarja 2015 ob 16. uri mlade ustvarjalce nagovoril in otvoril mladinski podjetniški maraton.

V nedeljo, 1. februarja 2015, pa se jim bo ob 16. uri pridružil na zaključni slovesnosti, kjer bo prisluhnil predstavitvam tekmovalnih idej, Naj ideji 2015 pa izročil tudi posebno predsedniško priznanje.

Predsednik republike Borut Pahor je veliki podpornik podjetniškega peskovnika Ustvarjalnik, ki dijake skozi mrežo podjetniških krožkov na srednjih šolah usmerja v podjetništvo.

Lokacija: Predsedniška palača, Velika dvorana

Novinarje, fotoreporterje in snemalce obveščamo, da vhod in hkrati zbirno mesto za spremljanje dogodka v Predsedniški palači v petek, 30. januarja 2015

in v nedeljo 1. februarja 2015 na Gregorčičevi ulici 20 (vhod garaže) ob 15.45, od koder vas bomo pospremili v Veliko dvorano Predsedniške palače.

Dogodek je odprt za medije.«

Kot je opazila Mladina, je bil ob dogodku znova oblečen v kavbojke in celostno urejen v svojstven slog, ki so ga krasile posebne superge: Nike ACG Manoa Boys' Preschool. Podobno kot so nekaj tednov nazaj njegove noge v Dražgošah izžarevale posebno rdečo energijo prav takšne barve.

Da si je predsednik republike nadel deške, »predšolske« teniske, bi morda še nekako sprejeli kot zabavno dejstvo. Toda v Mladini so napisali, da je superge treba nujno nositi razvezane, ne zavezane, kar da je Pahor tudi upošteval:

Mladina o Pahorjevih čevljicah

Če bi želeli poceni moralizirati, bi lahko nemudoma našteli cel seznam nesreč, povzročenih neposredno zaradi nezavezanih obuval. Če bi se želeli norčevati, bi lahko na glas ugotavljali, da »predšolske« superge niso namenjene zavezovanju, ker tega otroci še ne obvladajo. Morda Nike superge res niso namenjene delanju vozlov. Toda obstaja morda še pomen njihove nezavezanosti na nogi Boruta Pahorja?

Van Gogh in Derrida

Si parva licet componere magnis, Pahorjevi nezavezani čevlji so možna podlaga za miselno reminiscenco na znamenito sliko nezavezanih čevljev Vincenta Van Gogha. Svojčas so si trije filozofi že dajali duška ob njih, Martin Heidegger, Meyer Schapiro in Jacques Derrida.

Van Goghova slika

Prvi je v svoji eksegezi resda umetniškega dela videl nemi klic zemlje v svetu kmetice (ni jasno, zakaj):

»V teh čevljih drhti nemi klic zemlje, njen tihi dar zorečega žita in samoodpovedovanje v samotnosti zimskega polja. Ta oprava pripada zemlji in je varovana v svetu kmetice.«

Kasneje je Frederic Jameson v svoji knjigi *Postmodernizem* v Van Goghovih čevljih, v heideggerjanskih *Paar Bauernschuhe*, na sledi branja Derridaja ugledal nič manj kot heteroseksualen par (izvorno par čevljev), ki ne dopušča niti perverzije, niti fetišizacije, in ga primerjal z Warholovi lesketajočimi čevlji na sliki *Diamond Dust Shoes*, da bi jasno začrtal mejo med moderno in postmoderno.

Warholovi čevlji

A tu je ključen moment. Ti čevlji »se nanašajo na nas«, pravi Derrida v knjigi *Resnica v slikarstvu*. Zunaj umetniške hermenevtike bi lahko rekli: na nas, državljane. Njihova ločenost, odvezanost, zapuščenost je očitna. Če so Van Goghovi pošvedrani čevlji odvezani in ločeni od lastnika ali lastnice, so Pahorjevi varno na predsedniku republike, a še zmerom nevezani, nevezani skozi odvezanost. A ta faza je le ena od dveh, razumeti pa ju moramo v kompleksu in celovito.

Kar ostane, po Derridaju, je igra vezalk, oziroma igranje z vezalkami s klekljem, vretencem tistega *fort-da*, najbolj znamenitega dela Freudovega dela z naslovom *Onstran načela ugodja*, kjer omenjeni opazuje otroka, ki ob odsotni materi meče leseno igračko proč od sebe in ugotavlja, da med fazama »proč« (odsotnostjo igračke) in »tu« (vrnitvijo igračke) pulzira ugodje, ki je večje ob njeni vrnitvi.

Na podoben način igra Pahorjevih vezalk, *fort-da*, zadeva nas, državljane, je uprizoritev za drugega, je izvor največjega ugodja, kolikor se objekt ne reprezentira več sam, temveč postane operacija teleološka in postane reprezentacija sama sebi namen.

Predsednikove odvezane (ali razvezane) vezalke so torej prav tisto, kar moramo opaziti in motriti kot državljani, da bi razumeli predsednikovo igro z nami: so *fort-da*, uprizorjen za opazovalca, za državljane, za nas. Bilo bi greh gledati proč. Pa na zdravje.

Nike ACG Manoa Boys' Preschool

Predsednikov populistični kroše

Objavljeno na 13. marec 2015

»Jaz sem prinesel s sabo rokavice. Zdaj se vam slabo piše,« je predsednik republike Borut Pahor navrgel boksarskemu prvaku in začel po njem kar v beli srajci in s črnimi rokavicami mlatiti, na veliko navdušenje vseh prisotnih. Kako razumeti ne le partikularen dovtip, ampak že ustaljeni vzorec obnašanja, tako netipičen celo za slovenske politike?

Poročilo s treninga: Pahor proti Zavcu

Verjetno bi storili še eno napako, če bi začeli jamrati o nizki osebni kulturi malo vrednega politika in njegovem nepoznavanju bontona, morda celo protokola. Ne, Pahorja ni treba podcenjevati, zelo dobro ve, kaj počne. Ko mlati po nasprotniku, Dejanu Zavcu, lahko končno igra in je to, kar mu omogoča njegova čarobna politična formula: igralec.

Toda igra ima svojo populistično funkcijo. Pahor je populist na prvo žogo, ker poskuša svoja dejanja opravičevati z obračanjem proti ljudstvu in nenehnim koketiranjem, ponujanjem številnih všečnih podob. Še več, on je ljudski populist s tem, ko stavi na čisto identifikacijo z ljudmi tudi takrat, ko mu jih ni treba prepričevati v svoj prav in svojo

agendo: ko je v agendi delovanja pomembna le še lastna osebna promocija, višanje rejtingov zase. Ko lahko zasliši glas: »Kako je naš predsednik fejest, ni mu težko biti picopek, asfalter ali bokсар!« in »Pa tako simpatičen je v tem!«

Predsednik zmaguje

Za populizem je dalje značilno, česar se Pahor izjemno dobro zaveda, razširjenje občutkov antielitizma: šele z njihovo pomočjo bo zares uspešen. Obroč, ki ga mora politik na oblasti, sploh predsednik republike, popolnoma prebiti, je simbolni razkorak med vladarjem in vladanimi, politikom in rajo – to lahko stori le, če sebe predstavi ne kot del elite, kar strukturno neizogibno tudi je, temveč kot »one of us«, kot človek iz ulice. Njegove nenehne menjave vlog v podobi opravljanja volonterskega dela so dosegle take učinke – pri čemer je volontiranje bilo zgolj lepa fasada za to, da je antielitistična psihološka operacija lahko stekla in omogočila identifikacijo ljudstvu. Identifikacijo z predsednikom kot nekom, ki je menda na las podoben nam.

Tretji element njegovega populizma tvori potreba po obravnavi interpeliranega ljudstva kot monolitne skupine ljudi brez notranjih razlik – ker si ne more privoščiti, da bi eno skupino izločil ali privilegiral pred drugo. Iz podobnega razloga se mora znebiti sleherne potencialne ideološke ali politične pristranosti ali nagnjenja, biti mora povsem brezbarven – ne zato, ker bi želel koketirati z vsemi, levimi in desnimi, našimi in vašimi, ampak ker mu strukturna pozicija populista to onemogoča. Ob tem mu pride prav tudi izgovor, da mora kot predsednik republike ohranjati nadstrankarsko nevtralnost. Ne, takšen mora biti iz drugega razloga.

Četrtrič, komunikacijski stil Pahorju velevala, da se posledično nujno obnaša kot igralec, ne kot politik. Vsakič, ko nastopi, je prav to, Chuck Norris, kot bi dejal Igor Lukšič, in to celo boljši od njega:

Od kod že poznamo vlogo superčloveka? Novembra 2010 je Igor Lukšič brnil svojega dvojnega šefa, predsednika vlade in stranke:

»Zakaj se je Chuck Norris odločil, da odide iz javnosti? Ker je izvedel za sposobnosti Boruta Pahorja.«

Populizem uspeva v komunikacijskem okvirju, ki je za ljudi sprejemljiv, s katerim se »navadni« ljudje lahko poistovetijo in v takšnem, da se v njem lahko učinkovito pretvarja, da govori ali dela v njihovem imenu. Koketiranje z ljudstvom v oblačenju, stilu govora in sicer je težavna in časovno naporna naloga, zaradi katerega vam ne preostane več veliko časa za opravljanje predsedniških dolžnosti. Razen tega, kot rečeno, ne smete imeti stališč o nobeni stvari, sicer nujno zgrešite neujemljivo, vselej abstraktno ljudstvo voljo.

Kar mora populist početi, je biti v permanentnem napornem stiku z ljudmi in jih prepričati, da ima dve telesi: eno kraljevsko in eno zanje. Ter da slednje venomer žrtvuje zanj, za *populus*. Le če bo nepopustljiv, le če bo do kraja ljudski, bo lahko še naprej predsednik. Ko je Pahor stopil na to pot, se verjetno ni zavedal, da je to pot brez povratka. Predsednik republike bo zgolj tako dolgo, dokler ne bo opravljal funkcije predsednika, temveč to drugo, alternativno chuck-norrisovsko vlogo. Ko nekega dne ne bo spekel pice, rezal mesa, popravil avta, pobarval ograje in boksal z Zavcem, več ne bo predsednik.

Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas

Objavljeno na dan 19. april 2015

Zmago Jelinčič je pred dnevi na neki modni reviji urno zagrabil kučmo, ki mu je po naključju prišla v roke, si jo bliskovito ter dovolj umetelno nadel na glavo in pričakovano požel kar nekaj pozornosti:

Zmago Jelinčič na straneh 24ur.com

Že malce pozabljeni politik z ženo ob sebi je storil nekaj, kar bi lahko opisali kot klasično gesto flirtanja s publiko, za katero morate »imeti jajca«, ki jih seveda nima vsak – natančno to je gesta, ki je Jelinčiča venomer ustvarjala za popularnega in priljudnega – torej določeno mero poguma za nekonvencionalno izstopanje, včasih nedostojnost in predvsem koketiranje ob prijazni pomoči vselej voljnih nekritično povzemajočih medijev.

Približno ob istem času je njegov enako koketni posnemovalac, predsednik republike, na podoben način razkazoval svoje talente z igranjem na bobne kar v predsedniški stavbi. Ali kot so se navduševali na javnem servisu:

V predsedniški palači je odmevala glasba, poleg priznanih slovenskih glasbenikov pa je svoj glasbeni talent pokazal predsednik republike Borut Pahor.

Družabna kronika POŠLI NATISNI KOMENTIRAJ (18)

Foto: Koncert v predsedniški palači - za bobni pa Borut Pahor

Priznanje za Marko Soršak - Sokija

13. april 2015 ob 20:26, zadnji poseg: 13. april 2015 ob 20:57, Ljubljana - MMC RTV SLO

V predsedniški palači je odmevala glasba, poleg priznanih slovenskih glasbenikov pa je svoj glasbeni talent pokazal predsednik republike Borut Pahor.

Vsestranski Pahor se je na odru pridružil članom zasedbe **Big Foot Mama** in z njimi zaigral skladbo *Nisem več s tabo*. Preizkusil se je na bobnih, v rokah pa je držal bobnarske palice, ki mu jih je podaril bobnar skupine Elvis Jackson **Marko Soršak - Sokij**.

V izmenjavi daril pa je na začetku prireditve Sokij prejel iz predsednikovih rok *Jabočko* navdih za njegov prispevek h glasbenemu opismenjevanju otrok. Priznanje mu je vročil ob predstavitvi projekta *20 za 20 - za šole s poslušom*, v okviru katerega je Soršak do zdaj z glasbili opremil deset glasbenih učinic.

Kot je v utemeljivi priznanja zapisal predsednik, je že davno spoznal, kako čudežno se glasba dotakne človekove duše, ga prevzame, navdihuje in polni z novimi energijami. "Razume, da nas čarobnost glasbene govornice povezuje, razveseljuje, oživlja in čustveno osmišlja. Zaveda se tudi neskončnih ustvarjalnih in doživljajskih širjav, ki se odpirajo mladim, če se zgodaj seznanijo z glasbeno govornico."

Na prireditvi v predsedniški palači so nastopile glasbene skupine z učenci z desetih slovenskih osnovnih šol, ki jih je v sklopu omenjenega projekta...

Ocena novice: ★★★★★
Ocena 2.8 od 20 glasov

Vaša ocena: ★★★★★
Ocenite to novice!

Sokij je predsedniku poklonil bobnarske palice, ki jih je ob koncu prireditve tudi preizkusil skupaj s člani skupine Big Foot Mama v skladbi *Nisem več s tabo*. Foto: Božo

» Sokij je s svojim bobnanjem in ustvarjalnostjo vzornik mnogim mladim glasbenikom. S svojim stremljenjem in zavzetim delom, da bi mladim odstri skrivenosti ljubezni do glasbenega ustvarjanja in jim odprli poti do glasbene izobrazbe, pa je vzornik vsem.

Borut Pahor o Sokiju

Pahor kot bobnar v svoji palači

Flirtajoči populizem

Pahor je torej uspel svoj narcisizem unovčiti in preigrati v posebno in očitno uspešno psihopolitiko delovanja, utemeljeno na vsečni komunikaciji z množicami. Recimo temu flirt ali flirtajoči populizem – s tem nadgrajujem svoj razmislek iz prejšnjih zapisov – kjer »populizem« ne označuje politične vsebine, temveč spogledujočo komunikacijsko formo odnosa do državljanov in publike, na katero se neposredno v neki situaciji naslavlja. Dovolj uspešen je v svoje mreže flirta uspel uloviti tudi medije, brez katerih bi bil Pahor nič – ne bi ne bobnal, ne asfaltiral, ne mesaril. Komu v čast neki, saj razen navzoče maloštevilne publike koketerija ne bi imela pravega učinka!

In res, tudi v zadnji bobnarski epizodi so praktično vsi mediji – ali bolje rečeno vsi, kar sem jih uspel pregledati – ob tem dejanju izključno prijazno asistirali s svojim »zgolj« reprezentiranjem dogodka. Resni in rumeni, nacionalni ali komercialni, nobene pametne

razlike. Kot da bi bili veseli, ker predsednik republike širokosrčno ponuja novo hvaležno snov za več klikov, gledanosti, poslušnosti in branosti.

Borut Pahor šokiral: šel je med rockerje

Objavljeno: 13.04.2015 18:53 | Posodobljeno: 13.04.2015 18:59

Avtor: P. Pa.

Ključne besede: Borut Pahor, predsednik, bobnanje, bobnar, Big Foot Mama

Predsednik države je pokazal, da se dobro znajde tudi za bobni.

Predsednik države **Borut Pahor** se je preizkusil že v mnogih vlogah – od smetarja, kmetovaka, cestarja, mesarja do kovinarja ... Ko smo mislili, da je pokazal že vse svoje talente, pa je danes spet presenetil in pokazal, da ima v sebi tudi nekaj glasbene žilice.

V predsedniški palači je sedel za bobne in skupaj z zasedbo *Big Foot Mama* odigral njihov hit *Nisem več s tabo*. Kako mu je šlo bobnanje od rok, je posnela pevska **Katarina Mala** in video objavila na Instagramu.

Rocker med nami (novica na straneh Siola)

Politainment je nekaj, za kar je Pahor tako rekoč rojen – in bolj kot se infotainment in politika s svetovnimi trendi zlivata v eno, bolj prihaja na svoj račun. Žal tega premika ne opazimo, ker je po krivici sama politika že opreproščeno interpretirana kot *reality show*, s čimer nas pitajo številni celo resni komentatorji in novinarji. Zaradi slednjih je diagnoza velikokrat perverzna, saj so ravno mediji glavni promotorji takšne resničnostine percepcije in s tem politikom večkrat očitajo tisto, kar je bruna v njihovem lastnem očesu in obenem učinek splošne mediatizacije politike. Teza »politika je reality show« je prekratka, premik je drugačen in Pahor je lep zgled njihove zmotne ocene: če se klasičen politik poskuša obnašati kot igralec v showu, se Pahor vselej obnaša kot *one-of-us*, kot *eden-izmed-nas igralec* v politiki – in v tej subverziji tiči jedro njegovega uspeha. Ja, vendarle uspeha, ker ni videti, da bi v doglednem času množica ljudi, ki je spregledala svojevrstno resničnostno gledališče, res prevladala in mu odrekla zaupanje.

In tako kot Pahor ne ponuja showa *simpliciter*, njegov pristop tudi ni katerikoli populizem. Je prej obrnjen na glavo: imitirati mora samega sebe kot nekoga, ki se je na čelu države znašel tako rekoč po naključju, kot v eni izmed mnogih epizodnih vlog. Izbral bi lahko katerokoli – in jo v dosedanji politični karieri tudi je. Po svoje je celo napačno meniti, da igra in sprejema vse majhne »državlanske« vloge – bobnar, picopek, mesar, asfalter,

mlekar, smetar – in pozablja igrati pravo, biti predsednik države in sprejemati politične odločitve. Ne, da bi svojo pozicijo izpeljal do konca in se v njej zadržal, mora za ultimativni *one-of-us* žrtvovati prav vlogo, ki jo zaseda, kajti ljudstvo ne sme pomisliti, da je oseba, ki igra vse vloge zanj, zgolj predsednik države. Za opisano igro je konstitutivno, da verjame in meni, da Pahor kot *eden-izmed-nas* igra tudi to igro, da je predsednik tako rekoč mimogrede. Le na ta način mu je odpuščeno in dopuščeno, da ga ne dojamejo kot še enega iz legla vedno umazane politike in zanj terjajo drugačno obravnavo. V tej igri (za državljane) je nenadoma percipiran le kot epizodni igralec.

VIDEO: Predsednik Borut Pahor: 'Nisem več s tabo'

Ljubljana, 13.04.2015, 18:21 | B.R. Komentiraj Pošlji Tiskaj Velikost pisave

Predsednik Borut Pahor je gostil predstavitev glasbenega projekta "20 za 20 – za Sole s posluhom" in avtorju projekta Marku Soršaku – Sokiju vročil "Jabolko navdiha". Usedel pa se je tudi na bobnarski stolček in z zasedbo Big Foot Mama udamo odigral pesem Nisem več s tabo.

Odpira vrata mladim upom (24ur.com)

Lahko pa Pahorjevo ceno zajahanega populizma tudi obrnemo: skozi signaliziranje, da je *one-of-us*, nam v zrcalni podobi sporoča, da je tudi vsak državljan lahko na njegovem mestu. Kar ljudem imponira, pa ni zgolj ta gesta, ki je tako rekoč nujni, ne pa tudi zadostni pogoj. Tista druga je, da je sposoben biti kdorkoli izmed nas, *anyone-of-us*. Pomembno za ljudstvo je, da imponira čim več ljudem, torej za poljubni pogled, in njegova zmožnost, da je bil včeraj mesar, smetar, danes picopek in frizer, jutri bobnar ali mlekar. Fascinacija ljudi je zato lahko dvojna: ogledujejo se lahko v tistem »takšen je kot mi« in nato še v »takšen je kot jaz«.

Narcisizem kot motiv

Kajpak flirtajoči populizem uporablja marsikateri politiki, domači ali tuji. Vendar so redki tisti, ki jim uspeva takšno gesto preoblikovati v trajni in ključni zastavek svojega

političnega modusa vivendi, kar pri Pahorju postaja vedno bolj očitno. Zakaj? Predvsem iz dejstva, ker je nastavljeni se medijem in ljudstvu na tako plehek način naporno: predvolilno volontiranje iz kampanje leta 2012 je bilo na smrt fizično utrujajoče, potrebuje človeka v polni fizični kondiciji. Resnici na ljubo bi to zmožel le zelo prilagodljivi atlet v najboljših letih – in Pahor je kar blizu opisa. Še pomembneje pa je, da se kot mesar, picopek, asfalter ali bobnar morate znajti, potrebujete dovolj univerzalnih spretnosti in veščin, biti morate vsaj malce talentirani in dovolj koketni na vse strani, da vas javnost in mediji ne ujamejo sredi kakšne nerodnosti – kar se hitro obrne proti vam. Predsednik sam je ob zadnjem bobnarskem nastopu za enega od medijev v kamero mimogrede priznal, da je pred tem moral z glasbeno skupino dvakrat vaditi. Naključja ni bilo, vse je bilo preiščeno in »zaigrano«, v obeh smislih besede.

Toda obstajata napornost in napornost, a nekaterim je vsaj malce prihranjena. Razložljiva je tudi s psihološkimi dispozicijami, na kar cilja kolumnist Vlado Miheljak, ki se je kot morda edini kritično obregnil ob Pahorjev bobnarski nastop:

»Ravno, ko smo brali o smrti velikega Grassa, je svoje bobnarske veščine preizkušal naš infantiliziran lik nikoli odraslega, nedoraslega moža. Borut Pahor. Nekemu glasbeniku, bobnarju je za socialno dejavnost podelil državno odlikovanje in na slovesnosti sedel za bobne priložnostnega benda. Vajeni smo, da je enkrat smetar, drugič klobasar, tretjič konjar, pa izdelovalec damskih nogavic, oskrbnik pasjega azila, pa bokсар ... Pač vsega vajeni. A ko sem ga gledal za bobni v predsedniški palači, se mi je morda prvič iskreno zasmilil. Kakšna mora biti identitetna stiska tega petdesetletnega infantiliziranega moža? Dela neumnosti, klati neumnosti. In verjame v svoje neumnosti. V njegovem življenju ni več prostora za nobeno spontanost, pristnost, vse je le predstava, vse je v funkciji približevanja idealu njegovega samozazrte samopodobe. Predstava bolj za lastne potrebe kot za njegovo publiko.«

Diagnoza je s tem enostavna, v Pahorju nenaklonjeni, a še vedno močno manjšinski javni recepciji je predsednik en tak patološki narcis, ki išče svojo potrditev pri drugih. Ni mu naporno. In zato politični podij zanj ni preprosto neke vrste resničnostno gledališče, ki ga s pridom izkorišča, temveč intenzivna notranja potreba, v skladu s katero patološko manifestirane značilnosti narcisizma zahtevajo izgradnjo megalomaničnega Jaza, grandiozne podobe samega sebe, s katero lahko narcis vedno znova doživlja in živi svojo onipotentnost. Lažen občutek vsemoči – ki se odlično ujema z dano pozicijo prvega politika v državi in potencialnim občutkom enega ključnih mož na svetu – je potreben, da bi se resnični Jaz razbremenil negativnih podob o sebi, da bi skompenziral nizko spoštovanje do sebe, jezo, depresijo in občutek izpraznjenosti. Občutek vsemoči raste glede funkcijo, ki jo realno zasedate.

Grandiozne občutke o samem sebi je pred leti opisal njegov dolgoletni politični sopotnik in strankarski kolega, dr. Igor Lukšič, ki je Pahorja primerjal s Chuckom Norrisom in slednjega označil za poraženca z naslednjim dovtipom:

Zakaj se je Chuck Norris odločil, da odide iz javnosti? Ker je izvedel za sposobnosti Boruta Pahorja.

In res se zdi »omnipotentno« supermanovsko ali norrisovsko obnašanje, kjer predsednik dobesedno zmore delati karkoli in biti v katerikoli vlogi, kot naročeno za preslikavo v *one-of-us*. Kar dela Chucka za junaka, dela tudi Boruta.

Žigolo in Malena

Flirt-recept iz volilne kampanje se je poglobil in postal del dnevnega predsedniškega rokovnika. S tem, ko se Pahor giblje na meji dostojnega v političnem življenju, neskončno izziva svoje tekmece in konkurente v priljubljenosti in seveda prihodnjega izzivalca. Situacijo si najlažje predočimo ob primerjavi z žigolom: v majhnem mestecu se veliko moških že dolgo časa trudi pridobiti simpatije čudovite in atraktivne sovaščanke, imenujmo jo Malena, toda na koncu uspe izkušenemu žigolu, ker si je upal staromodno pod oknom peti serenade, zganjati največ hrupa okoli njene hiše in ker ji je podaril več vrtnic od drugih. Je storil kaj hudo nedecentnega? Ni, bodo dejali mnogi, imel je isti cilj kot drugi. Pridobil si bo kar nekaj zavisti s strani moških, vendar bo žensko občinstvo, tudi če ni prišlo na vrsto, z njegovim manirami polaskano in posledično zelo zadovoljno, tako rekoč v imenu Malene. (Se opravičujem feministkam, razumem njihovo perspektivo.) In tako je tudi s slovenskimi državljani: številni se zmrdujejo in zmajujejo z glavo, ampak flirtanje ostaja zaenkrat zmagovito.

Odprto vprašanje brez bistvenih posledic za razumevanje politične prakse in bolj stvar diagnostike je, v kakšni meri je opisani flirt tudi preiščena komunikacijska in piarovska strategija, ki zavestno izkorišča in inkorporira Pahorjeve psihološke posebnosti, ali pa je v največji meri vendarle spontan izraz njegovega osebne psihograma.

Odziv na Pahorjevo flirtanje na socialnih omrežjih

Pahor proti Pahorju: najhujše je in najhujše ni za nami

Objavljeno na 2. maj 2015

Predsednik Borut Pahor v [novoletni poslanici](#) na silvestrovo leta 2013:

V prihodnjem letu bo za odtenek bolje. Ne bo še povsem konec krize, vendar bo skoraj zanesljivo začetek njenega konca. In zaradi utrujenosti od nje bomo tega upravičeno veseli. Vendar je ključno, da ne bomo kot družba prehitro in preveč zadovoljni. Gospodarsko okrevanje je sicer zelo pomembno. Toda za modernizacijo naše družbe in države ter za našo večjo prilagodljivost razvitemu svetu ni zadostno.

Pahor v nagovoru ob Ivarčkem jezeru na prvi maj 2015 ([MMC via STA](#)):

»Osrednje koroške prireditve ob prazniku dela ob Ivarčkem jezeru se je udeležil tudi predsednik države Borut Pahor, ki je med drugim opozoril, da bi povečevanje družbene neenakosti pomenilo eno največjih nevarnosti za vzpon nevarnih ideologij.

Pahor sicer meni, da se razmere po zares hudi gospodarski in socialni krizi v Sloveniji urejajo, a se po njegovih besedah urejajo počasi, premalo premišljeno in premalo strukturirano. Izpostavil je nekatere spodbudne kazalnike stanja v gospodarstvu in družbi, ob tem pa opozoril na nevarnost, da bi v državi ocenili, da je najhujše dokončno že za nami. Pahor je še posebej opozoril, da je trenutno skoraj dokončno načeta potrpežljivost precejšnjega dela ljudi.«

Pahor: Ne smemo misliti, da je najhujše za nami

Osrednje koroške prireditve ob prazniku dela ob Ivarčkem jezeru se je udeležil tudi predsednik države **Borut Pahor**, ki je med drugim opozoril, da bi povečevanje družbene neenakosti pomenilo eno največjih nevarnosti za vzpon nevarnih ideologij.

Pahor sicer meni, da se razmere po zares hudi gospodarski in socialni krizi v Sloveniji urejajo, a se po njegovih besedah urejajo počasi, premalo premišljeno in premalo strukturirano. Izpostavil je nekatere spodbudne kazalnike stanja v gospodarstvu in družbi, ob tem pa opozoril na nevarnost, da bi v državi ocenili, da je najhujše dokončno že za nami. Pahor je še posebej opozoril, da je trenutno skoraj dokončno načeta potrpežljivost precejšnjega dela ljudi.

Besedilo na straneh MMC RTV Slovenija

Načelo neprotislovnosti nam pove, da bodisi velja, da je konec krize bodisi je ni konec. Pahor bi imel oboje. V novoletni poslanici ob vstopu v leto 2014 nas je nagovarjal, resda z nekaj previdnosti, da smo na koncu krize in da smo tega upravičeno celo veseli. Svaril je celo pred prehitrim zadovoljstvom, ki bi nas lahko prešinilo. Začetka konca krize bi se morali veseliti po malem, kot skromnega darila, da ne bi šlo kaj po zlu ali da bi bili potem tem bolj presenečeni, ker bo v resnici veliko in radodarno.

Sprva je potemtakem predsednik vlival upanje, da je pred nami konec kriznih trenutkov, zdaj pa svari državljane, da ne smemo misliti, da je najhujše za nami. Prijazno od njega, dežurnega vrelca ekonomske modrosti, ampak ne gre skupaj. Če je najprej optimistično opazal gospodarsko okrevanje in luč na koncu tunela, leto in pet mesecev kasneje proti sebi opozarja na nevarnost, da bi v državi ocenili, da je huda ura že minila. Res bi se lahko končno odločil, kaj zagovarja.

S tem Pahor shizofreno in malce komično dviguje svarilni prst proti neodgovornemu predsedniku republike, torej samemu sebi: le kdo je širil takšne ocene v novoletnih poslanicah, če ne on?

Pahor opozoril na nevarnost, da bi v državi ocenili, da je najhujše dokončno že za nami

Predsednik republike Borut Pahor je na osemindvajsetih korakih privedel ob prazniku dela ob hvarškem jezeru pozival ljudi k medsebojnemu spoštovanju in med drugim opozoril, da bi povečevanje družbene neenakosti pomenilo eno največjih nevarnosti za vzpon nevarnih ideologij. V nagovoru okoli 3000 zbranim se je dotaknil razmer v državi s pogledom naprej.

"Praznik dela ni samo tradicionalen, ampak je tudi zelo aktiven. Gre za vprašanje, koliko znamo, koliko zmremo in koliko bomo skupaj soustvarjali družbo, v kateri bomo imeli vsaj enake priložnosti vsi: ne glede na socialne in druge razlike med nami," je med drugim dejal Pahor.

Pahor sicer ocenjuje, da se razmera po zares hudi gospodarski in socialni krizi v Sloveniji urejajo, a se po njegovem urejajo počasi, premalo premišljeno in premalo strukturirano. Izpostavil je nakalere spodbudne kazalnike stanja v gospodarstvu in družbi, ob tem pa opozoril na nevarnost, da bi v državi ocenili, da je najhujše dokončno že za nami. To je po njegovem trenutno "največja skušnjava in nevarnost" v politiki, nasprotno pa je največja priložnost v politiki, da v tem trenutku "premišljeno in strukturirano" spremeni vse tisto, kar bo v prihodnjih letih utrdilo demokracijo, pravno državo in ekonomijo. Ob vsem tem pa je Pahor posebej opozoril, da je trenutno skrajno dokončno načeta potrebnost precejšnjega dela ljudi.

Za napredek je po njegovem ključna politična volja, prav tako politično sodelovanje in sodelovanje socialnih partnerjev. Kar je kriza močno poglobila nezaupanje ljudi v ustanove pravne in politične države, mora po njegovem besedah vsak od tistih, ki imajo več politične in gospodarske moči, na svojem področju opraviti svoje delo tako, da se bo to zaupanje počasi vrnilo. Ob tem pa se morajo po njegovem še posebej tisti, ki razpolagajo z večjo politično in gospodarsko močjo, zavedati, da je strpnost ljudi do njihovih ravnanj vsaki dan na veliki preizkušnji.

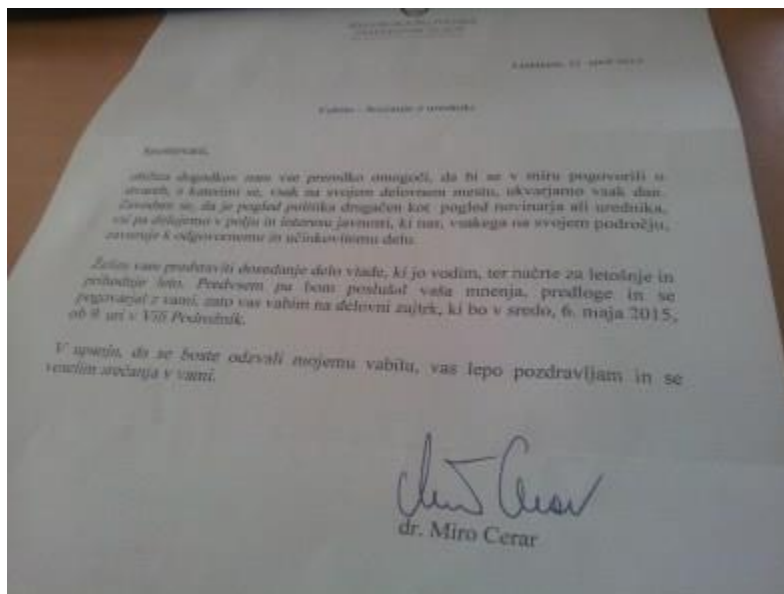
Njegovo svarilo na uradni strani predsednika

Novinarji na delovnih zajtrkih s politiki

Objavljeno na dan 10. maj 2015

Priznam, imam veliko težavo s sprejetim razumevanjem *off the record* bolj ali manj (ne)formalnih pogovorov novinarjev in urednikov z vodilnimi politiki. Pri razumevanju merim na dejstvo, da bi smeli takšni pogovori – na spodaj opisani način kot sestanki z novinarskimi izbranci – sploh obstajati. Seveda se venomer dogaja, da se kak novinar zasebno sreča s politikom na tej ravni. Opisati želi zgolj primere kolektivnih in organiziranih srečanj.

Novinarska praksa s tem običajno nima prav nobene težave, prej nasprotno – če se kakšen politik želi zaupati, pravijo, po prepričanju večine to dejstvo smemo ali celo moramo izkoristiti po najboljših močeh, verjetno v imenu prihodnjega obveščanja javnosti. Ciljam na domače kolektivne pogovore novinarjev in urednikov, kakršen je bil sestanektratnega predsednika vlade Boruta Pahorja z izbranci 28. maja 2011 in nedavno tega z aktualnim predsednikom Mirom Cerarjem v Vili Podrožnik v Rožni dolini. Naj navedem razlog, zakaj se mi takšno bolj ali manj inkognito srečevanje ne zdi tako samoumevno sprejemljivo novinarsko početje.

Cerarjevo vabilo novinarjem

Ves interes za tovrstne pogovore očitno izhaja iz prepričanja, da bodo novinarji lahko seznanjeni s pomembnimi informacijami, ki jim bodo omogočile lažje razumevanje situacije, političnih odločitev in morda napovedanih ukrepov. Do sem vse lepo in prav – toda kako upravičljiva je ob tem postavljena zahteva, da morajo vse te informacije ostati prikrite, *off the record*? Kaj ta zahteva zajema in kaj suspendira? O tem bomo našli bore malo razprav in pojasnil.

Pahor je leta 2011 v »škandalu« razkritega tonskega posnetka pogovora, ko je eden od novinarjev slednjega prikrito snemal in nato poskrbel za objavo, pogovor začel z jasno postavljenim pogojem, »da se me ne citira« oziroma »lahko omenite, samo da ni citat«. Na kateri točki bi smeli ali smeli odpreti prostor dvomu, da se taka srečevanja zgolj nehigienično in potencialno manipulativno ravnanje?

Čeprav je tisti pogovor obveljal kot problematičen ne zato, ker je bil pogovor, temveč razkritega vulgarnega izražanja Pahorja (ti. »pičkarjenja«, med drugim so po njegovem »vsi itak v kurcu«, ipd.) in predvsem iskanja grešnega novinarja, ki je pogovor snemal, se vprašanje o takšnih sestankih na noben način ni postavljajo pod vprašaj. Društvo novinarjev Slovenije (DNS) je kasneje opozorilo, da je po Kodeksu novinarjev Slovenije razen v izjemnih primerih zvočno snemanje oseb brez njihove privolitve prepovedano in da je medijski briefing, kot so temu dejali, kjer se sogovornik z uredniki in novinarji predhodno dogovori, da ti ne bodo snemali, povzemali ali citirali njegovih izjav, pogost in legitimen način podajanja informacij pri nas in drugod.

Z argumentacijskega vidika je to zmota »sklicevanja na splošno prakso«: ker mnogi to počnejo, nekaj zaradi tega še ni utemeljeno. Celo domači kodeks namreč v svoji šesti točki veleva, da mora novinar, kadar je le mogoče, navesti vir informacije. To določilo se torej interpretira skozi usta DNS kot nekaj, kar pri medijskem briefingu ni mogoče (zaradi ustnega dogovora s politikom, da se ne citira). Situacije *off the record* so torej tiste, po tej razlagi, ki terjajo izjemo.

Vendar kodeks nikjer ne opisuje tovrstne izjeme – iz tega, da je ne, seveda še ne sledi, da je ne dovoljuje. Osmi člen navaja vsaj eno izjemo, ko sme vir ostati anonimen in je njegovo zagotavljanje celo naloga novinarja:

Novinar se z virom informacij, ki ga sicer lahko identificira, lahko dogovori za zagotavljanje anonimnosti. Takšen vir lahko uporabi le, če informacij ni mogel pridobiti na drug način, objava pa je v javnem interesu. Novinar je dolžan spoštovati dogovor o anonimnosti vira.

Znašli smo se v nerodnem položaju: sme novinar, če upoštevamo *off the record* pogovore kot obliko novinarske dejavnosti, v kateri se zagotavlja anonimnost vira, res v imenu javnega interesa zamolčati, da mu je neko informacijo zaupal nihče drug kot predsednik vlade? Mar ni v javnem interesu največkrat vedeti, da je vir te informacije prav on? Si lahko res zamislimo možnost, v kateri je javni interes po razkritju informacije X tako

močan, da bi smeli vzeti v zakup zahtevo predsednika vlade in mu zagotoviti anonimnost? Verjetno v zelo izrednih okoliščinah. Vendar že kategorizacija sestankovanj v terminologiji DNS, namreč da gre za medijske briefinge, napoveduje bistveno bolj rutinirano vsebino in postopke, brez kakšne posebne ekskluzivnosti, ki bi terjala izjemo.

Verjetno bi si težko predstavljali takšne briefinge z osebo, ki izvaja »vojne z mediji«, si jih podreja in politično prevzema. So torej bili enako legitimni ne samo pod Pahorjem, temveč tudi pod Janšo? Neznatna razlika obstaja tudi med »delovnimi zajtrki«, kot je temu dejal Miro Cerar, in bolj zaupnimi, a neformalnimi srečanji, kot je bilo tisto s Pahorjem. Oboji imajo neko skupno lastnost: izvedeni so za izbrance in po njih nas novinarji preprosto ne obveščajo – zato bi jih ne smeli, kot je velikokrat imputirano, zamenjevati s tujimi praksami »sprejemov za novinarje« pri vrsti ameriških predsednikov, ki so vsem na očeh in brez vnaprej zahtevanih pogojev o diskretnosti ali anonimnosti.

Sestankovanje urednikov in novinarjev s politiki najvišjega ranga po mojem mnenju neizogibno vodi v inherentne nerazrešljive zadrege, povezane z dilemami pravice javnosti do obveščenosti, javnega interesa in zagotavljanja anonimnosti vira.

Nepapeške Pahorjeve miške

Objavljeno na 23. maj 2015

Pahorjeva zadnja epizoda tega, čemur pravim flirtajoči populizem, je razkrila še eno živahnost v liku predsednika republike, namreč njegovo moško mačistično prezenco, s katero rad javno opleta naokoli.

To pot je Pahor v svoji razposajenosti storil morda kakšen napačen korak preveč, ob njem je namreč stala partnerica in mu pomilujoče nekajkrat namenila karajoč, a še zmerom vdan pogled.

Kaj točno je počel sredi prestolnice z maturanti, ki so v dežju množično plesali četvorko? Ne le, da jih je vzpodbujal, v njihovo vlogo se je močno vživel kot dirigent njihovih hormonov:

Maturante, ki so v prestolnici zaplesali četvorko, je pozdravil tudi predsednik države Borut Pahor. »En žvižg, en močan žvižg. Okej, 'kul,'« jih je pozval, nato pa ji predal še obvestilo: »To, kar zdaj pada z neba, ni dež, to so nebesne solze, ki vas vidijo, kako ste srečni.«

Ni dolgo govoril, ampak je ob boku svoje Tanje Pečar mladino pozval, naj se povesele in naj ne pozabi tega trenutka. »Ajde, miška mala, greva,« je dejal v mikrofona in pristavil, »to mi delaj.« V ritmih glasbe je tudi malce pomigal in se prepustil veselemu vzdušju.

VIDEO: Razposajeni Pahor: Ajde, miška mala, greva

Objavljeno: 22.05.2015 13:21 Posodobljeno: 22.05.2015 13:24

Avtor: Mo. S.

Ključne besede: [maturantska četvorka](#), [Borut Pahor](#)

»To, kar zdaj pada z neba, ni dež, to so nebesne solze, ki vas vidijo, kako ste srečni,« je povedal maturantom.

LJUBLJANA – Maturante, ki so v prestolnici zaplesali četvorko, je pozdravil tudi predsednik države **Borut Pahor**. »En žvižg, en močan žvižg. Okej, 'kul,« jih je pozval, nato pa j predal še obvestilo: »To, kar zdaj pada z neba, ni dež, to so nebesne solze, ki vas vidijo, kako ste srečni.«

Ni dolgo govoril, ampak je ob boku svoje **Tanje Pečar** mladino pozval, naj se povesele in naj

Siolovo poročilo o miškah

Ko se je leta 2007 želel potegovati za predsednika republike, a je kasneje svojo kandidaturo umaknil, so se v medije prerinili tudi podatki o tem, da mu promiskuiteta ne predstavlja nobene težave. Da ga večkrat zalotijo s kakšno lepoticco. Na veliko presenečenje so si takrat na javni televiziji celo drznili povprašati ga po tem podatku iz zasebnega življenja. V katerem mu kaj delajo kakšne miške, če uporabimo njegov žargon.

Pahor je takrat lakonično odvrnil: »Ne kandidiram za papeža, kandidiram za predsednika republike.«

Čeprav je bilo vprašanje z vidika novinarske etike korak predaleč, je bil njegov odgovor *de facto* bolj pomenljiv, kot bi smel biti. Ne da bi bil dolžan podajati pojasnila, se je predsednik republike izvil z indirektnim priznanjem. Ki so ga v Financah (glej spodaj) interpretirali zelo nežno s poanto skrbi za njegovo družino. Vendar pa velja, da če nas res ne rabi zanimati njegovo zasebno spolno življenje, nas še kako mora, ko se mu v javnosti dogajajo miške.

»Ajde, miška mala, gremo!« ter »To mi deli!« zato niso ne nedolžni slengovski izrazi flirtanja in populizma, žal so tudi otipljivo znamenje tega, da želi postati *trendsetter* novega političnega sloga na liniji prostodušnega mačizma in seksizma. Nekako v coni, ki

ji sam pravi, da je nepapeška, a vendar (ravno zato) hilarična. Kot je na isti prireditvi povedal sam:

»Ne pozabiti tega trenutka nikoli!« Kako bi le, če vam to veleva nihče drug kot *selfie-made* predsednik države.

Kdo si upa: Borut Pahor

Redakcija Financ
Finance 12.06.2007 22:30 / Finance 111/2007

    0 1

"Ne kandidiram za papeža, ampak za predsednika republike."

Foto: Barbara Reya

Borut Pahor, predsednik SD, se ne boji, da bi bila kandidatura prevelika obremenitev za njegovo družino, saj utegne vendarle kandidirati le za predsednika Slovenije.

Vir: Jana

Finance, ki citirajo Jano: on ne kandidira za papeža

Predsednikovo opravičilo za nespoštljivost

Objavljeno na 29. maj 2015

Predsednik se je opravičil za seksistične kakor mladostniške besede o miškah, ki jih je videl na ljubljanski četvorki dijakov. V ta namen je objavil poseben video nagovor:

Redko se zgodi, da se politiki opravičujejo. Skoraj vedno jim moramo to vzeti za dobro.

Pri tem velja opozoriti na nekaj malenkosti. Prvič na dejstvo, kako je predsednik sam opisal svojo napako. Zelo neeksplicitno z opisom »Izrekel sem nekaj besed, za katere mi je bilo takoj žal. Kljub prešernemu vzdušju namreč, jih je bilo mogoče razumeti kot nespoštljive, zato se zanje iskreno opravičujem.«

Nisem posebej prepričan, da je Pahorju bilo takoj žal. Bolj se mi zdi verjetno, da je reagiral na nekatere medijske objave. A teh tradicionalno ni bilo veliko – ko stori napako, v en mah skoraj nikoli tega ne opazijo Janševi mediji, v katerih ima predsednik bistveno večjega zaveznika kot v drugih.

Družabna kronika POŠLI NASIŠI KOMENTIRAJ (114)

Video: Pahor se opravičuje: "Moja odprtost in temperament mi nista vedno v pomoč"

Razburil z obnašanjem na Maturantski paradi

29. maj 2015 ob 13:25, zadnji poseg: 29. maj 2015 ob 14:41
Ljubljana – MMC RTV SLOVENIJA

Slovenski predsednik Borut Pahor se je opravičil za sporne besede "To mi deli" in "Ajda, miška mala, gremo", ki jih je izrekel prejšnji teden na Maturantski paradi v Ljubljani.

Iz predsednikovega urada so poslali videonagovor državljanom, v katerem se je Pahor opravičil za besede, "ki jih je bilo mogoče razumeti kot nespoštljive". Ob tem je obljubil, da se bo potrudil biti boljši.

"Mogoče jih je bilo razumeti kot nespoštljive"
Pahor se rad pokaže med ljudmi na nagazilnejših dogodkih, tudi na tistih za mlade – nedavno je tako z mladimi poziral tako na Škrišovi tržnici kot na Majskih igrah. Prejšnji potek pa se je skupaj s partnerico Tanjo Pečar udeležil Maturantske parade, tradicionalne prireditve za dijake zaključnih letnikov srednjih šol, ki po ulicah glavnega mesta ob koncu šolskega leta zaplešejo maturantsko četvorko. Plesalce je spremljal v živo in jih spodbujal z odra. Ob tem je, kot pravi sam, izrekel nekaj besed, za katere mu je bilo takoj žal. "Kljub prešernemu vzdušju namreč jih je bilo mogoče razumeti kot nespoštljive, zato se zanje iskreno opravičujem," je zaključil.

Ob tem je dodal, da se je in se vedno bo trudil biti spoštljiv do vseh.

Kot predsednik republike se Pahor veliko druži z državljanji, zlasti še z mladimi. "In zgodi se, da mi moja odprtost in temperament nista vedno v pomoč," je priznal. To besede, izrečene na maturantski prireditvi, po njegovem mnenju "malce pojasnjuje, opravičuje pa nikakor".

Ocena novice: ★★★★★
Ocena 2.3 od 27 glasov

Vaša ocena: ★★★★★
Ocene to novice!

Več mi je Tweet Facebook

Pahor je po svoj stari navadi z mladimi tudi poziral za sešje. Foto: Božo

Skupna kronika

- 22. maj 2015
Foto: Maturantje zaplesali četvorko in anemali "sešije" s predsednikom
- 15. maj 2015
Ko se na družinskem kosilu oglašal sam predsednik Pahor
- 7. maj 2015
Foto: Na Škrišovi tržnici študenti v veselim predpoletnem razpoloženju
- 13. april 2015
Foto: Koncert v predsedniški palači - za bobni pa Borut Pahor
- 9. december 2014
Foto: Od januarja do decembra naj bo z vami Borut Pahor!

Pahor se opraviči (MMC RTV Slovenija)

Vzemimo RTV Slovenija: televizija je sicer predvajala njegove izjave v dnevniku in kasneje v sobotnem Utripu, vendar jih ni komentirala ali vrednotila. Tudi zgoraj citirano opravičilo je, zanimivo, uvrstila v rubriko Družabna kronika – Pahor je res največkrat njihov gost. Zato so marsikomu zvenele kot predsednikova »radoživost«, kot prikupna posebnost. Nanjo in na posebno mladostniško empatijo je stavil tudi, ko se je opravičil:

Kot predsednik republike se z vami zelo veliko družim, zlasti še z mladimi in zgodi se, da mi moja odprtost in temperament nista vedno v pomoč. To besede na maturantski paradi seveda malce pojasnjuje, opravičuje pa nikakor.

Zagodla mu je torej lastna neobvladanost, njegov neujahani temperament in odprtost, kot samega sebe dojema. Napako pa je uvidel v nespoštljivosti »do vseh ljudi«. Katerih in na kak način, ni točneje povedal.

Za večino državljanov, ki niso bili obveščeni o nobenem posebnem predsednikovem grehu, ki bi terjalo opravičilo, bo seveda njegove gesta pretirana. V veliki meri bo to posledica domače medijske situacije, ki največkrat ni zmožna refleksije in kritičnosti, sploh ne do nekaterih politikov. Ta skupina torej ne bo vedela, čemu točno se Pahor opravičuje in še manj, zakaj je to pomembno.

Vsi ostali pa si bomo lažje zapomnili splošno obljubo po tem, da bo boljši. Boljši glede česa, pa spet ne bomo vedeli:

Potrudil se bom biti boljši. Tega ne morem zagotoviti, obljubim pa, da se bom potrudil biti boljši.

Vendar se bojim, da je poanta drugje. Prišla je iz ust komika Jureta Godlerja:

Naš predsednik je preveč kul za svoj položaj. Kamorkoli gre, naredi žur.

Če to drži, potem se Pahor s svojim *joie de vivre* pač ne bo mogel izboljšati. On je pač nepopravljivo takšen, kot je.

Pahorjeve potne listine in seksizem

Objavljeno na 10. junij 2015

Chucknorrisovski predsednik se je znova izkazal, zdaj še z zgodovinskim znanjem. Po zadnji didžej seksistični paradi je nepričakovano postal strokovnjak za potne listine v drugi svetovni vojni in prispeval uvodnik v knjigo Zmaga Jelinčiča:

Zmago Jelinčič Plemeniti in Monika Jelinčič sta predsedniku Borutu Pahorju predala svojo novo knjigo

Objavi/a Zmago Jelinčič Plemeniti, dne 2015-06-09 ob 08:33:06

Zmago Jelinčič Plemeniti in Monika Jelinčič sta predsedniku Borutu Pahorju predala svojo novo knjigo *Potne listine 2. svetovne vojne v okviru jugoslovanskega ozemlja*, v katerem je tudi predsednikov predgovor.

Objava Zmaga Jelinčiča: Pahor sprejema knjigo

Lepo, da Borut Pahor piše spremne besede v morda celo pomembna zgodovinska dela, ni pa nujno nepomembno, kdo so njihovi avtorji. Je morda predsednika prepričala visoka kvaliteta odkritij, da je zastavil svojo besedo, četudi ne poznavalsko, torej predvsem svojo politično in javno avtoriteto prvega državnika?

Težko verjamemo, Zmago Jelinčič pač ni kvalificirani zgodovinar. Vse prej od tega. Če ga ni prepričala kvalifikacija avtorja knjige o potnih listinah, kaj ga je?

Seveda, ne more biti drugega kot politična kvalifikacija avtorja, dolgoletno osebno poznavanje z njim. A to je premalo. Problematična postane okoliščina še zlasti, ko pomislimo, kakšna je ta politična kvalifikacija.

Jelinčič je, nedvomno tudi po veliki zaslugi inertnih medijev, eden najbolj spornih, a obenem očitno tudi nedotakljivih politikov od osamosvojitve dalje. Na njegovem profilu na Wikipediji lahko med drugim najdemo:

Zaradi organiziranja kraje muzejskega orožja iz zbirk [Narodnega muzeja](#) je bil leta 1975 obsojen na zaporno kazen. V [zaporu na Dobu](#) je odsedel tri leta in pol.

Ne vemo, morda je imel takšne zgodovinske in muzejske kvalifikacije predsednik v mislih, ko je pristal na sodelovanje.

Zgolj kot miselni eksperiment si predstavljajmo tole. Jelinčič je znan po svojem seksističnem in homofobnem diskurzu, nanj je celo ponosen. Ta je tvoril jedro njegovega političnega uspeha. Prav tistem, za katerega se je kakšna [dva tedna nazaj Pahor tudi opravičil](#). Edina variacija, v kateri bi si morda smeli predstavljati, da predsednik piše uvodnike v Jelinčičeve knjige, bi bila tista, v kateri bi slednji obsodil svoje dolgoletne seksistične izpade, slovenski predsednik pa bi v njih objavil svojo opravičilo.

Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji

Objavljeno na 6. julij 2015

V Velikih Laščah, konkretnije na Karlovinci, se je predsednik republike Borut Pahor udeležil spominske slovesnosti ob odkritju obeležja, spominske plošče z imeni padlih iz okolice kraja tako na partizanski kot na domobranski strani.

Motiva ni skrival, v svojem nagovoru je dogodek izpostavil kot primer »dobre prakse«, pohvalil tamkajšnjega župana (iz vrst SDS) in znova ponovil svojo mantro, da pri nas »brat bratu« ne zna odpuščati. Strpnost in zaupanje pa so temelj za narodov razvoj.

Presenetljivo o dogodku, [razen Dela](#) in STA, nihče ni poročal. Zakaj se medijem ni zdel pomemben, čeprav zabeljen s predsednikovo navzočnostjo, lahko bolj ugibamo.

V Karlovinci partizani in domobranci na skupnem obeležju

Velikolaški župan Anton Zakrajšek je prepričan, da gre za pietetno dejanje in ne za rehabilitacijo domobranstva. Protest borcev.

Bojan Rajšek, Ljilja
ned, 05.07.2015, 20:32

Ključne besede: [Karlovinca](#), [Velike Lašče](#), [Borut Pahor](#)

Velikolaški župan Anton Zakrajšek (levo) v pogovoru s predsednikom Borutom Pahorjem. : Bojan Rajšek

Delova novica: partizani in domobranci na isti plošči

Koliko je torej moralno in sicer dopustna gesta, ki jo je Pahor na veliko pozdravljal kot plemenito, skrita za »pietetno dejanje« odprtja spominske plošče, na katero so uvrstili kar tri kategorije pokojnikov, padle borce NOB, domobrance in žrtve povojnega nasilja? Je takšno dejanje res hvalevredno plemenito in dobro, nas dela bolj humane in človeške, kot je povedal? Ali pa se morda nekdo od borcev proti okupatorju, simbolno čaščenih skupaj s kolaboranti, ob takšnem predsedniku obrača v grobu?

Pomiriti brate

Takoj lahko opazimo, da je dogodek bil kot pisan na kožo ideji, ki jo je v javnih nastopih zadnjega leta večkrat ponovil: Slovenci da znamo grozote vojne odpustiti drugim, italijanskim, nemškim in madžarskim okupatorjem, le brat bratu tega nikoli ne bo storil. On, vrli Pahor, pa bo storil vse, da brate med sabo pomiri.

Predsednikova misija v celoti stoji in pade s tezo, ki jo pri nas manipulativno zagovarja desnica: NOB je bil čas bratomorne vojne, katere žrtev je bila »neprava« domobranska stran. Res zelo pogojno bi zato lahko dejali, da bi takšno obeležje imeli določen smisel, če bi na slovenskih tleh potekala zgolj in izključno državljanska vojna med dvema stranema, ki bi bila nesmiselna morija – in kar ta običajno tudi je. Pa ni potekala.

Zato se Pahor mora vnovič pretvarjati, da ne pozna zgodovinskih dejstev – ali to počne iz notranjega prepričanja ali zgolj iz politične računice dobrikanja levim in desnim, ne vemo. Kajti tako kot se borci NOB niso borili proti domobrancem, temveč proti okupatorju, se tudi domobranci niso proti partizanom iz kakega drugega razloga kot tega, ker so pomagali okupatorju, ki jim je priskrbel orožje, zaradi kolaboracije in prepričanja, da je treba okupatorja sprejeti. Kot je nedavno tega povedal Anton Drobnič: sodelovanje z okupatorjem je naša dolžnost. Kar se je zgodilo s tem, ko so se vsa imena znašla na isti spominski plošči, temelji na dveh nesramnih premisah: manipulaciji zgodovine, relativizaciji dogajanj med vojno ter redukciji boja proti okupatorju na bratomorno morijo. In obe se je odločil z vso silo promovirati naš predsednik.

Ko se fantje skregajo

Še bolj absurdno popačitev zgodovinskih dejstev sta si v svoji razlagi privoščila velikolaški župan Anton Zakrajšek (SDS) in neimenovani domačin. Njuna redukcija »bratomorne morije« gre celo tako daleč, da iz takratnega dogajanja ustvari nič manj kot nekakšen prepir fantov v gostilni. In če so se prijatelji trapasto kregali po tistem, ko so skupaj molili in poslušali isti zvon, si res zaslužijo simbolično združitev:

Nas je predvsem vodilo spoštovanje do umrlih, ki si ga zaslužijo vsi naši krajani. Nekoč so skupaj obiskovali isto šolo, k molitvi jih je klical isti zvon, skupaj so zapeli v isti gostilni,« je med drugim zapisano na vabilu, ki ga je podpisal župan Zakrajšek in s katerim je na prireditve vabil prebivalce 20 vasi.

Domačin, ki ne želi biti imenovan, se je ob prebiranju vabila vprašal, kdaj so se fantje v gostilni tako skregali, da so se eni borili proti okupatorji, drugi pa so z njimi sodelovali.

Se pravi: kakšna vojna neki, kakšen okupator, bila je pač ena zasebna nesrečna kregarija v gostilni, ki je predhodila vsemu, njihovemu ideološkem razkolu. Ultimativna bifejska redukcija, onstran in brez zgodovine, ne le njenih dejstev.

Pozicija sprave velikokrat črpa iz anticipiranega prisilnega strinjanja z njo: če z njo ne soglašate pod vsemi pogoji, in pod zgoraj navedenimi očitno ne morete, vam nemudoma lahko očitajo, da ste proti njej. In ker ste proti, ste barabin. Takšna njena narava je najbrž tista, ki jo dela za politično uspešno (tudi v primeru Pahorja), hkrati pa uspava konformistične medije, očitno nezmožne postaviti se na pozicijo argumentov in resnice. Skupen rezultat je, da lahko z majhnimi manipulacijami (ali večjimi, odvisno od percepcije) prilezete zelo daleč, ob tihi asistenci nedejavne, neprotestirajoče večine. Kajti kdo bi ne želel biti plemenit, če tako pravi Pahor, kdo ne human in poln vere v drugega, kot je vtise strnila STA:

Pahor je današnji dogodek označil za »nekaj plemenitega in nekaj dobrega, za nekaj, kar nas dela bolj humane in bolj človeške«, so sporočili iz urada predsednika republike. »Napredek se ne meri vedno v materialni blaginji, ampak tudi v nekem duhovnem stanju, in če je to duhovno stanje stanje neke strpnosti, zaupanja, vere v drug drugega, stanje brez zamer in stanje brez predsodkov, ni trdnejšega temelja za narodovo obnovo in razvoj,« je poudaril.

Slovesnost je zato po njegovih besedah pomembna za vso državo in za njeno prihodnost. Izrazil je željo, da otroci nikoli »ne bi doživeli podobnega zločina, kot je zločin vojne«.

Kot so zapisali na strani Urada predsednika republike, je Pahor ploščo dojel kot intimen dogodek, njegovo uho je, kako simpatično, zaznalo tudi navzočnost dojenčka, ki je še dodatno osmislil njegovo misijo: »Danes smo pričča intimnemu dogodku, a čutim, da je pomemben za vso našo državo. Tu je veliko mladih ljudi, v ozadju se sliši glas dojenčka. Želim si, predvsem zaradi naših otrok, da nikoli v njihovi prihodnosti ne bi doživeli kakšnega podobnega zločina, kot je zločin vojne.«

Lepe želje, ni kaj. Ni presenečenje, da so se v tej intimi in pristni borbi za večjo človeškost mediji raje odločili za suspenz. Tudi protesta predsednika velikolaškega društva za ohranjanje izročil NOB Srečka Knafelca in predsednika ZZB za vrednote NOB Slovenije, ki ju omenja Delo. Drugih doslej ni bilo. Skoraj ob istem času so tam nad Horjulom otroci paradirali v domobrantskih oblačilih. Ne, ne, za domače medije očitno ni bilo poskusa revizije zgodovine, še manj Pahorjeve vnovične vloge pri tem.

Predsednik Pahor se v spravni zablodi norčuje iz živih in mrtvih

Objavljeno na 9. julij 2015

Zveza združenj borcev za vrednote NOB Slovenije je v izjavi za javnost obsodila premestitev spominske plošče padlim udeležencem NOB s šole na Karlovinci v občini Velike Lašče na skupno obeležje, na katerem je tudi spominska plošča padlim domobrancem. Od občine pričakujejo, da bo ploščo vrnila na prvotno mesto. Tako poroča Slovenska tiskovna agencija. Nenavadno, zaenkrat kot edini medij, kot vseslovenski medijski servis.

ZZB za vrednote NOB proti skupnemu obeležju na Karlovinci

Velike Lašče, 8. julija - Zveza združenj borcev za vrednote NOB Slovenije je v izjavi za javnost obsodila premestitev spominske plošče padlim udeležencem NOB s šole na Karlovinci v občini Velike Lašče na skupno obeležje, na katerem je tudi spominska plošča padlim domobrancem. Od občine pričakujejo, da bo ploščo vrnila na prvotno mesto.

Novica STA o protestu ZZB za vrednote NOB

Že v prejšnjem zapisu sem opazal, da so mediji pretežno z molkom in spregledom pospremili dejanje »spravne zablode« predsednika republike, sklicujočega se na

plemenitost in humanost, in da je doslej le Delo poročalo o protestu ZZB za vrednote NOB oziroma o kakršnem koli protestu sploh.

Zadnji zapis STA pa razkriva, da je primer še veliko hujši. Premestitev spominske plošče ni samo izrazito sporno dejanje, nepietetno, žaljivo v svoji biti in poskus relativiziranja zgodovinskih resnic, ampak je tudi v nasprotju s sorodniki padlih borcev, talcev in drugih udeležencev NOB.

Spravna zabloda, kar je pravšnji izraz za to gesto, ima tudi zanimiv kontekst: na občini Velike Lašče trdijo, da so morali ploščo padlim borcem NOB odstraniti s šole, ker so izvajali gradbena dela ob energetski sanaciji šole. Vendar namesto pričakovane vnovične namestitve plošče do tega ni prišlo. Raje je nekdo na seji občinskega sveta predlagal sklep, da se jo namesti na »bolj dostopno lokacijo« ter da »se na to obeležje namesti tudi spominske plošče, ki bodo ohranjale spomin še na ostale krajanje iz teh vasi, pobite med drugo svetovno vojno in tik po njej«.

Argumentacija o obeležju »skupaj z ostalimi krajanje, pobitimi med drugo svetovno vojno in po njej« je šibka, povsem izpraznjena in ne more prispevati k spravi in medsebojnemu zaupanju, kot so omenili župan in njegovi privrženci – v nasprotnem bi lahko predlagali predsedniku Pahorju, da piše svojcem Benita Mussolinija, da bi si želel biti pokopan na njegovem grobu v rojstnem kraju Predappiu v osrednji Italiji ali vsaj po smrti biti dodan z zlatimi črkami na spominsko ploščo na njem. Plemenito in nadvse človeško, bi moral dejati vsi, skupaj z njim, ki za spravo navijajo na način, v katerem jim ta pomeni nek abstrakten skupinski spomin na mrtve brez razlik.

V tem, da ravnate v nasprotju z voljo sorodnikov žrtev, pa tiči ultimativna perverzija takšnega stališča. Predsednikov spravne zablode so več kot to, so norčevanje iz živih in mrtvih.

OBSODBA SPRAVNIH ZABLOD

Javna izjava Glavnega odbora ZB

Glavni odbor Zveze združenj borcev za vrednote NOB Slovenije, ki ga sestavljajo pooblašteni predstavniki 79 združenj in društev, 14 pokrajinskih svetov in člani predsedstva Zveze, je bil na seji 6. julija 2015 seznanjen z nerazsodno in žaljivo odločitvijo župana in svetnikov Občine Velike Lašče o premestitvi spominske plošče padlim udeležencem NOB k ploščam mrtvih sodelavcev okupatorja.

To dejanje je nepietetno in žaljivo, posebno še, ker mu nasprotujejo sorodniki teh padlih borcev, talcev in drugih udeležencev NOB in krajevna organizacija ZB – Društvo Zarja spominov, in je tudi na liniji delitve ter v popolnem nasprotju z idejo sprave oziroma državljanske pomiritve. Zato je nerazumljivo

in neprimerno, da takim dejanjem, ki so manipulacija z mrtvimi, prisostvujejo predstavniki oblasti na čelu s Predsednikom države.

Pričakujemo, da bo vodstvo Občine Velike Lašče popravilo svojo zablodo in umestilo ploščo z udeleženci NOB, ki so padli za domovino, nazaj na ustrezno mesto.

Ljubljana, 8. julij 2015

Duhovna renesansa Slovencev in izvoz sprave v Srebrenico

Objavljeno na 14. julij 2015

Tiskovna agencija federacije BiH Fena je poročala tudi o Pahorjevem govoru v spominskem centru Potočari, kjer je položil venec in se poklonil spominu na 8.372 žrtev genocida v Srebrenici. Ja, v njem se je v vedno znova izumetničeni maniri predsednik naše države trudil v jeziku, ki ga ne obvlada, govoriti o stvareh, ki domnevno jih.

Pahor: Future demands reconciliation and forgiveness

Published: 11.07.2015 - 12:15 | English | A A A Times | Article | Share | Like | Comment | Tweet

President of the Republic of Slovenia Borut Pahor, attending today's marking of the 20th anniversary of the Srebrenica genocide, in a media statement said that the past cannot be changed but the future can.

ENGLISH Recent

- page 2 of 4 Anoth Srebn ther e Potoči
- page 2 of 4 Mogh with it
- page 2 of 4 Funer remai Potoči
- page 3 of 4 Hartm sacrific
- page 2 of 4 Hartm memo as a v

Top articles

FENA o Pahorjevem dejanju

Predsednikov govor, kjer se predstavlja kot prinašalec sprave, kot spravitelj in pravzaprav, kot bomo videli, tako rekoč njen izvoznik, sem v celoti povzel spodaj, v agencijski novici pa simptomatično privre na plano »prevedek«, ki so ga uporabili in dejansko ne ustreza izrečenemu:

He announced that Slovenia will do everything in its power »not to waste time on the path towards this future«.

No, v resnici je Pahor ves čas izvajal egologijo; kar je agencija pripisala Sloveniji, je predvsem njegova prvoosebna obljuba, razprava v prvi osebi o velikih dejanjih, ki jih bo storil. V naslednjem stavku se tako sliši že skoraj komično, recimo:

Rad bi vas spodbudil, da naredite pogumno dejanje odpuščanja, jaz pa se pred vami zavežem, da bom po najboljših močeh prispeval k jasni evropski perspektivi Bosne in Hercegovine.

Prislov »pa« še dodatno lahko, ne nujno, implicira pomen nekakšnega *do ut des*, tako rekoč že skoraj pogojene izmenjave dejanj in dobrin: če boste vi prevzeli nase moj predlog sprave in odpuščanja, sem bom jaz v zameno potrudil in dajem obljubo, da prispevam k vaši prihodnosti.

Iz česa sestoji pokroviteljska poza, ki daje slutiti polno pomanjkanje občutka za pietetno situacijo in trenutek? Iz predpostavke, da mu bo z veliko slovenskimi izkušnjami, kjer se je brat boril proti bratu (kot že pred tem povedano, to frazo naravnost obožuje), po uspešni domači spravi terapiji, ki jo je spet predpostavil, uspelo prepričati v nujnost odpuščanja in sprave tudi ljudi v Bosni in Hercegovini. Predsednik se je tako rekoč predstavil s svojimi referencami in ponudil recept, v zameno pa še svojo pomoč v Evropi, če ga bodo poslušali.

Toda kakšne so te spravne reference? O zadnji iz Velikih Lašč sem že pisal: po Pahorju se kaže v tem, da je treba na ista spominska obeležja enakovredno pripisati imena tistih, ki so bili na strani okupatorja in tistih, ki so se proti njemu borili. Situacija, ki ni preveč primerljiva s Srebrenico: bi si upal slovenski predsednik isto pobudo predstaviti tudi v njej?

Tudi presoja, da je v Sloveniji »vse več razumevanja za odpuščanje in spravo«, kar je po njegovem, kot ponosno ugotavlja, neopisljivo lep občutek, ne velja za splošno prepričanje. Le kdaj smo kaj takšnega dosegli? Še več, kakor da bi si domišljjal in se važil, da je s svojimi spravnimi dejanji doma stoo odstotno uspešen, da je v njej že prišlo do zasuka, ko je dejal:

»Naj vam povem, moji dragi prijatelji. Ta moralni premik iz sovraštva in razklanosti v odpuščanje in spravo so v zadnjem času pravzaprav naredili Slovenci sami od sebe. Po 70. letih preprosto prihajajo do spoznanja, da je prišel čas. Da je prišel čas. Za odpuščanje, za spravo in nov začetek. Ta odločitev je v veliki večini sprejeta z velikim upanjem in odobravanjem. Osebnostno menim, da je ta duhovna renesansa Slovencev še veliko bolj pomembna od našega gospodarskega okrevanja. Toda za to smo potrebovali 70 let.«

Pahor je torej svojem pobitih v Srebrenici v času, ko so proti srbskemu premierju poleteli kamni, ponujal zgodbo o novem čudovitem duhovnem stanju pri Slovencih, ki smo ga učinkovito dosegli. Kdaj se je to zgodilo, ni znano. Lahko bi rekli, da jim je razlagal o nečem, česar ni, želeli ali ne, in to v trenutku, ki najbrž še zdaleč ni bil najbolj primeren za sugestije o nečem, kar zveni tako ošabno odlepljeno, od tamkajšnje realnosti še bolj kot domače: duhovni renesansi naroda. Seveda, modno je zavzemati se za odpuščanje, zveni vzvišeno in humano, tako rekoč državniško. Nihče nima nič proti spravi, a velikokrat je težava enostavno v njenem plasmaju, morda celo zlorabi. Pretežno se je množica v Potočare prišla preprosto pokloniti spominu svojih najbližjih. Spet drugi so objokovali dejstvo, da trupel in ostankov preminulih nikoli niso našli. Duhovne renesanse res niso pričakovali.

Če odmislimo nesorazmernosti zgodovinskih okoliščin v primerjavah med Slovenijo in BiH, netočnost opisov dejanskih stanj in egomanično neokusnost, ki jo je predsednik investiral v svoje avtopromocijske obljube, je njegov nastop navzlic deklariranosti videti kot nekaj, kar preprosto ne izzveni avtentično sočutno in s tem tudi ne dovolj pietetno. Kar res manjka pri končni oceni je pričevanje kakšnega izmed naslovljenecv. Težko si predstavljam, da ne bi vsaj približno delil teh občutkov.

Predsednik Slovenije slučajna žrtva napada na Vučića

Autor teksta:

Podeli vesti:

Tokom posete Memorijalnemu centru u Potočarima, uz Aleksandra Vučića, napadnut je i predsjednik Slovenije Borut Pahor, potvrdio je za N1 Dragan Lukač, ministar unutrašnjih poslova RS-a.

Delegacija na čelu sa Borutom Pahorom bila je u blizini Aleksandra Vučića kada se desio napad, pa je slovenački predsjednik pogođen predmetima koji su bačeni na Vučića.

"Nakon incidenta, Vučić je sproveden do granice a Borut Pahor je sproveden u policijsku stanicu Srebrenica, nakon čega je napustio državu", potvrdio je za N1 Dragan Lukač.

N1 Sarajevo o Pahorjevem nastupu

Govor predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja na komemoraciji ob 20. obletnici genocida v Spominskem centru Potočari

Srebrenica, 11. julij 2015

Velja govorjena beseda!

Prišel sem kot prijatelj. In sprejeli ste me kot prijatelja. Zelo sem vam hvaležen za to. Zato bom govoril iskreno in iz srca. Rad bi vas pozval k odpuščanju in spravi.

Popolnoma razumem, če je ta moj poziv vzbudil različna čustva. Ta naloga je neskončno težka. Odpuščanje in sprava zahtevata veliko poguma in zaupanja. Toda to je po moje edina pot v boljšo in varno prihodnost.

Vem. Pričakovati od nekoga, ki je bil deležen zločinov, da odpusti, je zelo težko. Toda brez odpuščanja ni sprave. Brez sprave ni povezovanja in sodelovanja. Brez sodelovanja ni graditve enotnosti. Brez potrebne enotnosti pa ni velikopoteznih odločitev. Prav to pa sedaj potrebuje Bosna in Hercegovina in vsi njeni ljudje. Ni lahko. Težko je. Toda to je edina pot, vredna sanj in upanj vseh vaših otrok.

Nekaj vem o tem. Naj vam na kratko povem slovensko zgodbo. Veste, v času 2. svetovne vojne se Slovenci nismo borili samo proti okupatorju, temveč tudi brat proti bratu. To tragedijo se je skušalo pozabiti z molkom. Ni šlo.

Vse od demokratičnih sprememb in ustanovitve neodvisne Slovenije pa se o tem veliko govori in prepira. Vsakdo poskuša povedati svojo resnico. Znova eden proti drugemu. Toda v zadnjem času opažam, da je vse več razumevanja za odpuščanje in spravo. Končno eden z drugim, eden za drugega. To je tako neopisljivo lep občutek.

Naj vam povem, moji dragi prijatelji. Ta moralni premik iz sovraštva in razklanosti v odpuščanje in spravo so v zadnjem času pravzaprav naredili Slovenci sami od sebe. Po 70. letih preprosto prihajajo do spoznanja, da je prišel čas. Da je prišel čas. Za odpuščanje, za spravo in nov začetek.

Ta odločitev je v veliki večini sprejeta z velikim upanjem in odobravanjem. Osebno menim, da je ta duhovna renesansa Slovencev še veliko bolj pomembna od našega gospodarskega okrevanja. Toda za to smo potrebovali 70 let.

In zdaj sem jaz prišel sem v Srebrenico, na ta kraj groznega zločina, genocida in vas prosim, da odpustite po vsega 20. letih. Ne govorim o pozabi. Ne govorim o zastarelosti zločinov in pravičnem kaznovanju zločincev. Govorim o odpuščanju. Vem, da je težko. Neskončno težko. Da gre za pogumno intimno odločitev in kolektivno hotenje brez primere.

Toda premislite. Brez tega ni prihodnosti. Vsako odlašanje z odpuščanjem in spravo je odlašanje s prihodnostjo. Ali lahko mi kot starši svojih otrok

vzamemo nase to pravico, da zaradi strahu in predsodkov odlašamo s prihodnostjo in naše lastne otroke obsodimo na preteklost? Ne smemo.

Odpuščanje in sprava sta temelj združene Evrope in bosta tudi prej ali slej temelj moderne Bosne in Hercegovine. Toda to ni edini pogoj za boljšo, bolj pravično, bolj enakovredno, strpno, napredno in uspešno Bosno in Hercegovino. Drugi pogoj je jasna evropska perspektiva. Tudi odlašanje s to evropsko perspektivo pomeni ohranjanje žalostne preteklosti.

Če sta odpuščanje in sprava skoraj v celoti stvar vaše intime in kolektivnega hotenja, pa je evropska perspektiva Bosne in Hercegovine tudi moja obveza in obveza vseh drugih evropskih voditeljev. Bruselj še vedno proces širitve na Zahodni Balkan vidi kot tehnični proces.

Ni tehničen proces. Je izrazito političen proces. Treba je videti in vedeti, da je zdaj trenutek za pospešitev vključitve Bosne in Hercegovine in Zahodnega Balkana v Evropsko Unijo. Birokratov ne smemo obsojati, če tega ne vidijo. Politiki pa smo dolžni to razumeti in ukrepati. Zdaj.

Nočem zavijati mojih sporočil v diplomatski celofan. Samo, če se bomo medsebojno spoštovali, če bomo iskali med nami tisto, kar nam je skupnega, če bomo imeli jasne skupne cilje glede prihodnosti, samo na ta način lahko gledamo v prihodnost z upanjem in vero, da je bil tragičen zločin pred 20. leti zadnji.

Iskreno sožitje med ljudmi in med narodi v Bosni in Hercegovini in njena jasna evropska perspektiva sta edini garanciji, da se Srebrenica ne bo ponovila. Brez odpuščanja in sprave ter brez evropske perspektive pa tvegamo, da se bo taka tragedija ponovila. Naj to povem še v angleščini.

Harmonious coexistence of people and nations in Bosnia and Herzegovina and its clear European perspective are the only guarantees that Srebrenica can never be repeated. Without forgiveness and reconciliation, and without a European perspective we risk that similar tragedies might happen again.

V vsakem drugem primeru pa jemljemo nase odgovornost, da se ponovi. Kdo ima to moralno pravico, da naših otrok ne razbremenimo strahu pred tem? Nihče.

Prišel sem kot prijatelj in želim oditi kot prijatelj. Želim se tudi vrniti kot prijatelj. V imenu države in ljudi, ki jo predstavljam sprejemam tu pred preživelimi pričami zločinov v Srebrenici in vseh drugih zločinov odgovornost, da bom storil vse za mirno in varno prihodnost tega dela Evrope.

Rad bi vas spodbudil, da naredite pogumno dejanje odpuščanja, jaz pa se pred vami zavežem, da bom po najboljših močeh prispeval k jasni evropski perspektivi Bosne in Hercegovine.

Danes vidim tu žalost in trpljenje. Toda v solznih očeh vidim tudi upanje in hrepenenje. Vidim probleme, toda vidim tudi neskončne priložnosti vaše lepe države. Čutim hladnost nezaupanja, toda tudi neizmerno toplino želje po sodelovanju in zaupanju.

Vidim mirno Bosno in Hercegovino. Vidim varno Bosno in Hercegovino za vse njene ljudi. Vidim moč in energijo povezovanja in enotnosti. Vidim evropsko Bosno in Hercegovino. Gledam vas tu in vidim tako Bosno in Hercegovino.

Pahorjeva zlagana podoba spravitelja Slovencev

Objavljeno na 17. julij 2015

Če je morda kdo še poskušal dobrohotno verjeti v podobo Boruta Pahorja kot prijaznega spravitelja Slovencev, prinašalca nacionalne sprave »med brate« in obenem njenega bizarnega izvoznika v Srebrenico, če ga doslej niso prepričali dvomi v zlaganost skrbno negovane države, mu bo spodnji citat iz sveže Mladine moral dati vendarle misliti, da se v svoji dobronamerni percepciji moti.

Ob slovesnosti odprtja spominske plošče na Karlovcih pri Velikih Laščah, kjer je predsednik petega julija letos na veliko hvalil plemenitost ideje tamkajšnjega župana, da padle v NOB, talce in internirance pripise na skupno obeležje z domobranci, je namreč Pahor dobro vedel naslednje:

Srečko Knafelc, predsednik društva Zarja spominov, člana Zveze borcev za vrednote NOB, pojasnjuje, da so predsednika republike **vnaprej opozorili**, da gre za prisilno spravno dejanje, ki je v nasprotju s temeljnim vodilom sprave. In da **ne gre za povezovalno dejanje, ker je bilo storjeno v nasprotju z željami zveze borcev ter brez vednosti svojcev žrtev**, katerih imena so zapisana na spominskem znamenju padlim v NOB. Knafelc pojasnjuje, da jim je doslej od 47 padlih, zapisanih na plošči, uspelo stopiti v stik s svojci približno polovice in nobeden ni podal soglasja, da se spominska plošča postavi na način in na mestu, ki si ga je zamislil velikolaški župan Anton Zakrajšek in ga je potrdil tamkajšnji občinski svet. Prej svojcev žrtev o tem ni nihče nič vprašal.

Iz Knafelčevega pojasnila torej sledi dvoje:

(1) Pahor je bil pred proslavo iz prve roke seznanjen s protesti ZZB NOB, a jih ni upošteval. Še več, iz njegovega govora izhaja, da jih je gladko prezrl kot nepomembne in da ni upošteval mnenja ene od dveh strani, da gre za prisilno in lažno spravno ravnanje. Raje je, povsem zavedajoč se svoje enostranskosti, podprl drugo, ravnal afirmativno do geste navzlic nasprotovanjem.

(2) Pahor je bil pred proslavo seznanjen, da skupnemu spominskemu obeležju nasprotujejo svojci padlih v NOB oziroma da to ni v skladu z njihovo željo. Čez njihovo stališče je, dobro obveščen, da ravna v nasprotju z njo, enostavno pljunil. Očitno zato, da

bi sodeloval v izgradnji nasilnega spravnega dejanja, ki ga je kasneje promoviral v svojem govoru v Srebrenici. In da bi z njim, očitno, povzdignil sebe kot nekakšnega spravitelja naroda in pobudnika duhovne renesanse Slovencev.

Tednik Mladina o velikolaški spravi

V bistvu smo se znašli pred popolnim perverzним protislovjem: v tem, ko je pohvalil gesto tamkajšnjega župana kot »pietetno dejanje«, je bila cena zanj polno zanikanje zahteve omenjenih sorodnikov in upoštevanja njihove pietete. Obstajajo pietetna dejanja, katerih integralni del je zanikanje pietete?

Svoj projekt sprave si predstavlja tako, da pritrjuje eni strani in ignorira drugo.

Za to, da je lahko skupno spominsko obeležje označil za »nekaj plemenitega in nekaj dobrega, za nekaj, kar nas dela bolj humane in bolj človeške«, je moral mnenje ZZB NOB in svojcev pokojnih implicitno interpretirati kot neplemenito in nehumano, celo nečloveško.

Zakaj že dvanajsti dan do te mere manipulativno ravnanje predsednika velike večine slovenskih novinarjev ne pritegne, da bi o njem vsaj poročali, je pač še ena zrcalna podoba naših medijev. No, Pahor bo vesel in hvaležen.

Srečni dnevi za narod, ki ima takega carja

Objavljeno na 22. julij 2015

V časih, ko nas doma vedno močnejše pripravljajo s populizmi vseh vrst, socialnimi, gospodarskimi, ideološkimi, političnimi, tako z leve kot desne, se morda Pahorjev, ki sem ga v [svojih prejšnjih zapisih poimenoval za flirtajoči](#), lahko dozdeva še najbolj benigna izmed vseh mentalnih tvorb prepričevanja. Torej srečna zunanja okoliščina zanj. In potem se predsednik v novem videu, objavljenem na Instagramu in Facebook profilu, srečno zapelje s katrcu in nas zadovoljno pozdravlja. Je treba še kaj dodati?

Kot že pojasnjeno, je predsednikov flirtajoči populizem premišljena in dodelana forma komunikacije z javnostjo, predvsem državljeni, njegova preizkušena dobitna in zmagovita kombinacija na volitvah. In tu ne bo odnehal ali zamenjal konja, za trenutke se celo zdi, da svoj piarovski trik uspešno izvaža tudi v urad predsednice na Pantovčaku. Morda še kam.

Ne preseneča, da je celo ob nedavnem pietetnem obisku v Srebrenici v istem kraju z izdelki Jupol mimogrede barval stanovanje družine Mandžić, kajti manire samopromocije, skrite za nekakšno volontiranje in skombinirane z značajsko egomanijo, je treba širiti tudi izven meja.

Kajpak je življenje ljudskega koketa, lahko predvidevamo, težavno. Njegov delovnik je dolg in vedno bolj spominja na utrujajočo turnejo kakšne postarane turbofolk zvezde, ki uživa v navdušeni množici, za katero se zdi, da od nje preprosto zahteva predani angažma in si želi kak spominek zase. Kakšen selfie. Ker enostavno ne želi razočarati množic, ki jih je na poseben način hipnotiziral.

Ko se je dva dni nazaj mudil v Laškem, je seveda moral stopiti na oder in zapeti z Alpskim kvintetom. Nikogar ni presenetilo – pravzaprav ljudstvo od njega počasi že samoumevno zahteva, da bo pel, pleskal, pekel pico, asfaltiral ali friziral. Da bo, kot čudežni Zelig pri Woodyju Allenu, postal kdorkoli drug s katerokoli zmožnostjo ali talentom, deklica ali deček za vse okuse in priložnosti. In čeprav mora biti utrudljivo, predsednik ne kaže znakov izčrpanosti. Pravzaprav je, če prav dojemamo, zanj vsak dan, ki ni namenjen flirtanju, izglavljen za vse večne čase.

Bi bilo z najnovejšim video posnetkom v katrci kaj drugače? Seveda ne: še ena za državnika skrajno atipična, zelo čista forma flirtanja z ljudstvom z nekaj hipsterske motivacije, podložena z razposajeno in sproščeno glasbeno podlago iz TV serije »Happy days«. V kateri je vse podrejeno iskanju pogleda nase s palico za selfije, s katero sta se lahko predsednik in njegov sin poslikala od zunaj in znotraj avta, da bo popularnost še zrasla. Kot da bi njegov Luka pri sebi dejal: če se je moj ati slikal že skoraj z vsakim dijakom in malo miško v državi, pa se lahko še z mano.

Kaj pa problemski pristop?

Pustimo ob strani, da predsednik premišljeno noče ali ne zna odgovarjati na najbolj pereča socialna in gospodarska vprašanja. Da se izmika svojim odgovornostim in resnosti svoje funkcije. Ker bi to zmotilo duševni mir ljudi, proizvedlo odklone, negativna mnenja in kritiko. Ampak on je, v svoji abstraktni želji ugajati vsem, za spravo na vseh nivojih, za soglasje, za enotnost v narodu. Za sproščenost – ker tu smo pa res lahko enotni. Kaj mu preostane, če želi biti všečen vsakomur? Njegova stara katra, kaj pa drugega.

Imanentno populizmu je, da na neki točki proizvaja očaranost – nič čudnega, če komentarji vsebujejo izraze fascinacije in predsednika navdušeno označujejo za »carja«, najboljšo možno izbiro za predsednika države *ever*. Kar ga kvalificira za prvega človeka v državi, je torej razpoložljivost za selfije: da zasedate najpomembnejšo pozicijo v državi, zadostuje vaša razposajena selfie-narava, ki se nekaterim patološkim narcisom že itak močno prilega.

Težava s populizmom je, da ga v veliki meri tolerirajo ali ne tolerirajo mediji. Brez njih bi bil bistveno osiromašen. Vendar ne pri nas, kjer se ga ne tolerira, ampak generalno spodbuja.

Če si pogledamo medijsko obravnavo Pahorjevih flirtov, konkretno zadnjega, lahko zlahka ugotovimo, da pri njem predano asistirajo. Spodaj je kratek seznam naslovov vseh objav, ki sem jih našel na spletu in se trudijo že v naslovu intonirati prijazen poudarek:

[Kako predsednik Pahor premaguje vročino? V svoji katrci ... \(Planet SIOL\)](#)

[Predsednik Borut Pahor obožuje ponedeljke \(Žurnal24\)](#)

[Borut Pahor osvaja z novim zabavnim videom \(Svet24\)](#)

[Ko predsednik Pahor sede za volan katrice \(Planet.si\)](#)

[VIDEO: Pahor srečen v svoji katrci \(24ur.com\)](#)

[Predsednik Borut Pahor obožuje ponedeljke \(Kokodak\)](#)

[Video predsednika Pahorja, ki vam bo polepšal dan! \(zenska.si\)](#)

OPA! Borut Pahor: Pokazal, kaj so zanj srečni dnevi ... (tocnoto.si)

Povedano drugače, Pahorjev flirt dosega samo pozitivne učinke – kateri bedak bi se mu odpovedal, kateri politik ga ne bi uporabil, če le uspe zatajiti svoje politično in osebno dostojanstvo? Kar nekaterim ni poseben izziv. Celó več, lahko bi rekli, da ga mediji nenehno nekaznovano omogočajo ali nadgrajujejo.

Res je, da so številni med njimi tabloidni. In do njih imamo manjša pričakovanja. Toda mar se problemskost in tabloidnost morata nujno razhajati? Povsem frapiran sem bil ob spoznanju, da se ob Pahorjevi zabavi v katrci, ki jo iz ozadja spremlja službeno vozilo urada, dogaja nevarno snemanje selfijev s palico (res ga izvaja sovoznik), iz sicer kratkega posnetka pa je zelo jasno razbrati, da se Pahor vozi s kar veliko hitrostjo neprivezan s pasom. Ja, v drugem delu posnetka sicer pripasan. Ampak komu mar takšne banalnosti. Da bi kdo morda podvomil v njegov populizem kot takšen? Pozabite, pretežko.

Izbor spremljajočih besedil ob zapisih, vseh po vrsti pozitivnih in spodbudnih, kaže brez izjeme na strastno naklonjenost do predsednika. Ob navedenih prijaznih naslovih zapisi govorijo tem, da Pahor vidno uživa, da so njegovi sledilci navdušeni, da bi mu najraje podelili dosmrtni mandat (s katrcó vred), da potrebujemo zvočnike za poln užitek ob ugledu, da je predsednik po duši mlad ter da rad uživa v življenju:

Borut Pahor vroče dni raje kot v klimatiziranem avtomobilu preživlja v svoji stari katrci. Videti je, da uživa! (SIOL)

Naš predsednik Borut Pahor se je zapeljal s svojo staro katrcó in posnetek objavil na družbenih omrežjih. Pod video, ki ga je spremljala pesem Happy Days, je zapisal: »Srečni dnevi.« Video je seveda požel veliko navdušenja pri njegovih sledilcih, ki so mu zaželeli, da bi mu katrcó še dolgo dobro služila. (24ur.com)

Predsednik Borut Pahor je še vedno ponosni lastnik renaulta 4 oziroma katrcé. Z njo se je v družbi nekega mladeniča, videti je, kot da gre za Luko, njegovega sina, na vožnjo odpeljal tudi včeraj. Mladenič je veselo vzdušje v katrci posnel, predsednik pa je video objavil na spletu. Nekdo je bil nad filmčkom tako navdušen, da bi Pahorju podelil kar dosmrtni mandat. (Žurnal24)

Vsak komentar je odveč, potrebujete zgolj zvočnike, ker je muzika dobra. (Slovenske novice)

Borut Pahor je pokazal, da je po duši še vedno mlad in objavil posnetek vožnje s staro legendarno katrcó, v kateri je zagotovo podoživel svoje trenutke iz mladosti. (Točno To)

Sodeč po komentarjih so ljudje navdušeni nad njegovo sproščenostjo, eden od njih je celo predlagal, da do konca življenja ostane predsednik. Predvsem jim

je vseč, da Borut v nasprotju z ostalimi slovenskimi politiki uživa v življenju in ne tarna. (Svet24)

In ja, prav to počne Borut: uživa v življenju, dobesedno na naš račun. Že res, da so resni mediji zaenkrat novi gag spregledali. Ker vsak dan pa tudi ne morejo poročati o njih. Toda je ignoriranje, če je do njega sploh prišlo, res prava drža, ki bi jo smeli novinarji do predsednikovega početja zavzeti? Seveda ne, znova bo umanjkal problemski pristop. Zato je skoraj onstran dvoma, da so za dober flirt potrebni trije: predsednik, fascinirano ljudstvo in servilni mediji.

Borut Pahor osvaja z novim zabavnim videom

Slovenski predsednik Borut Pahor ne počiva. Sredi vročinskega vala se je odločil, da si privoščijo vožnjo s svojo staro katrcro.

Svet24 o novi zabavi predsednika

Njegova oznojena prisotnost v tabloidnih medijih

Objavljeno na 25. julij 2015

Da pisanje tabloidov ni nujno ležerno nekritično, rumeno, namenjeno zgolj zabavi in politično skalkulirano, dokazuje Svet24 s svojim zadnjim prispevkom o predsedniku republike.

Svet24 in spraševanje o tem, za kaj plačujemo predsednika

Kjer se, za razliko od večine tabloidnih in tudi netabloidnih medijev, ni ujelo v past praznega piarovsko prepariranega navdušenja nad čudežnimi kameleonskimi

sposobnostmi Pahorjevega volontiranja in njegovim domnevnim poslanstvom skrbi za majhnega človeka:

Predsednik republike po ustavi predstavlja Republiko Slovenijo in je vrhovni poveljnik njenih obrambnih sil. Razpisuje volitve v državni zbor, razglašča zakone; imenuje državne funkcionarje, kadar je to določeno z zakonom; postavlja in odpoklicuje veleposlanike in poslanike republike ter sprejema poverilna pisma tujih diplomatskih predstavnikov; izdaja listine o ratifikaciji; odloča o pomilostitvah; podeljuje odlikovanja in častne naslove; opravlja druge zadeve, določene z ustavo.

A za Boruta Pahorja to ni dovolj. On poleg tega še kosi travo, bobna, popravlja avtomobile, beli stanovanja in spodbuja miške pri plesanju. Včeraj je bil vabljen tudi na parlamentarni vrh, na katerem smo iskali novega kandidata za sodnika arbitražnega sodišča, ki odloča o meji s Hrvaško. A žal prenatrpan urnik predsedniku ni omogočil udeležbe. Da ne bi preveč zanemaril svojih obveznosti, si je v četrtek med košnjo trave vzel pet minut časa in povedal, da je on s Hrvati še vedno prijatelj. Le kako bi lahko bilo drugače, druženje s hrvaškimi predsednicami je namreč vedno prijetno.

Avtor povsem trezno postavlja ključno vprašanje: kakšne pa so pristojnosti predsednika in ali jih izpolnjuje? Ter kako? Kakšna pričakovanja pa ne samo imamo, temveč bi tudi državljani morali imeti do njega? Da bi bila zadeva z domačo medijsko krajino še bolj bizarna, bi skoraj lahko trdili, pravzaprav znova, da je Svet24 praktično edini medij v Sloveniji, ki se je, čeprav rumen po svojem značaju, sploh problemsko in z distanco lotil ravnanja predsednika republike. In to v kombinaciji njegovega flirtajočega populizma (danes košnja trave) in izmikanja političnim obveznostim, npr. komentarju nečesa, kar je sam označil za njegov politični uspeh kariere: arbitražnemu sporazumu.

Pahor kosi (Svet24.si)

Kajti česa takšnega niso bili zmožni niti resni mediji. Le dva kontrasta. Časnik Večer je njegov postanek v Žetalah prijazno in naklonjeno podkrepil zgolj z eno poanto: veliko skrbjo za prihodnost Halož, h kateri je predsednik nepričakovano prispeval že s svojo oznojeno prisotnostjo, začinjeno z reportažnim žanrom, v skladu s katerim je seveda na obisku predsednika predvsem dišalo po haloških dobrotah. Pri Žurnal24 so njegov trud opisali z globokoumnimi filozofskimi besedami o ljubezni do zemlje, ki bo edina ohranila naše kmetije. In samo s tem.

Indikativno bi bilo videti, kako pogosto izvaja predsednik svoje flirte glede na dan v tednu: ali kosi, pere, frizira, asfaltira čez teden, ko bi pričakovali, da je njegov delovnik namenjen resnejšim zadevam, ali pa mogoče vendarle korektnije opravlja svoj piar čez vikend? Bojim se, da statistike kažejo najmanj na izenačenost, če ne na prevlado navadnih delovnih dni.

Skratka, pri Svetu24 so reševali ne samo čast domačih tabloidov, ampak verjetno kar vseh medijev po vrsti. In ja, znova velja poudariti, da nemajhen nabor tistih Janševih ob cirkuških vlogah predsednika vedno znova previdno in modro molči. Njihove tehtne razloge smo že večkrat navedli.

Nismo daleč od sklepa in ugotovitev, kako se novinarski pristopi in tehnike poročanja velikokrat nivelizirajo: resni mediji privzemajo rumene in neproblemske, včasih pa, kot

smo videli, velja lahko tudi obratno. Žalostno po sebi, če lahko igro teh obratov spremljamo ob tako resnih in usodnih temah, kot je arbitražni sporazum, in tako pomembnih posameznikih, kot je predsednik države.

Predsednik vztrajal do zadnje bilke

falščani so predsednika države Boruta Pahorja ovabili na košnjo, se ušli njegovi vjerni, nedruženjem pa mu predstavili težave, katerimi je prepreden sloški vsakdan

LAVČKA PIZERNO PEKAR
 tase Čep in Košič pri žetvah dela a vrnj odnosa hektarjev veliki kose-ja i šestini glavni gornje države v korenem znanje kar sava, včaviti, ko-števčih opravil svet, na na pomoč rihajočo srodniški in sosedo, včeraj a se je i košnje na sngovni demati-šni a opozidna sava okraj i dno-šni spopetel tudi predsednik države **borut Pahor**. Ta je v le kar polikratni pridobivali vsočini i 20 let stare bo-štre polnoli let avro Čepovoga trav-ka, ki leži v srt najvišjih halskih šmra, a kar ió odštirni: nakloneni. Predsednik sta sava govoreči v naše nje člani (oblastnega država krbi-ških kmetij) in področja, pri košnji a se sava pridobivali le člani dvojni roštre, ki delujejo v občini žetale, kupa homo zagotovo sngaji, pred-šnik bo bost, mi sva homo pom-ali, okraj pa homo v država, kome- r lahko gupnje traktor, opazil da-šlaja košnje in le pomolemo sava a mednjega travnika, je delovni član a svedelšano predstavi demati, ki a sava jet ogoviti ió dnošča pota-šila Čepova janku in jank. Mislakar- so vsajega komečlega dela na sngovih sloških košic in obliker sngaji, sngaj a je lio od rok ravnanje dela pred-šnih. Ta le obliker: ki se kar vedat

4 -krat več živine je bilo pred 20 leti v halskih hlevih

Zadičalo po halskih dobrotah
 "Konečih opravil v Halskih ne delimo na svetla in šreda. Človek mora pa- prijeti za vsako delo, je pa od sngaj svajati, da za homo zagotuje moški, štadi travni kol po langa žrtvaji najpokrati moški a pomočja komečih rok, žetake sava pomolemo kar gubljive. Je, pa za medno področje: Splošno kredo, vsa- merno kak kon memo in traktor, dnošane sngaji, dnošane sngaji, kaj štetnega gre vedno v slast", ravlaga **Ma Bankovič** iz Stajeri. Komečje gospodaje a žetav- šlega komeč, ki so področje za gospodilšavo moški, so sngaj dnošale le dnošali odšngano in prepričajo jank.

Polkratje, ki le vztrajajo
 "V Halskih sava v sngovih dvojni dno- šnih sngovno sngovih, področje za časa in vodovod ter drago infrazvodi- tano, a sava, da bi šljalo tudi štadi nastali in predvodi z delno na sngovih komečih, je v prvi vrsti odšngovno dnošne, "ng- ravlaga **Antona Boudan**, kupa občine žetale, in pomole, da je velika večina halskih žetav in vrniti polkratje, sngaji, ki se sngovni v komečih, sng

Na, morda bo med njimi kak, ki bo ostal na zemlji?"

Pravičje, odaj je v halskih hlevih le to svet obliker sngaji: Mislilo, ki

"Ste ga videli, našega predsedni- ka Košiča le med i komečevih bilke i-

Večerov prispevek: do zadnje bilke

zurnal24.SI
Sobota, 25. julij 2015, 11:20

Sob 18 do 29 °C Ned 16 do 22 °C Pon 17 do 2

NASLOVNICA SLOVENIJA SVET KRONIKA ŠPORT MAGAZIN ZDRA

PREDSEDNIK REPUBLIKE 16 komentarjev

Pahor: "Če ni ljubezni do zemlje, kmetije ne uspevajo"

Predsednik republike Borut Pahor je danes v okviru projekta "SKUPAJ - Spodbujajmo drug drugega" spravljal krmno v Žetalah.

B. E. / Žetale 23. 7. 2015, 18:00

f 1413 t 4 g+1 0 Pinat Natisnite

Pahorjeva modrost in odkrivanje ljubezni do kmetije (Žurnal24)

Ko hrvaška predsednica flirta s Pahorjem

Objavljeno na 2. avgust 2015

Bo Pahorjev flirt-populizem postal lokalna politična uspešnica za vsečno »bیلdanje« javne podobe sicer vsebinsko izpraznjenih politikov? Obnašanje še sveže hrvaške predsednice že kaže na sumljivo sorodnost in imitativnost tistega, na kar nas je od svoje kampanje leta 2012 intenzivno navajal naš predsednik. Treba je priznati, da ob prijaznih in refleksije nevesčih medijih silno uspešno.

Da se Kolinda Grabar Kitarović zadnje čase močno približuje intenzivnemu slogu javnega koketiranja Boruta Pahorja, ne more biti hudo naključje. Morda se zaenkrat še ni izkazala kot enakovreden multitalent, toda pustimo se presenetiti in morda jo kmalu vzremo tudi v vlogi mesarke, gozdarke, asfalterke in picopekinje.

V zgolj zadnjih mesecih se je predsednica predajala »majhnim opravilom«, da bi prirasla k srcu tistim, ki jim očitno imponira ljudska drža po stažu prvih državnikov – pred kratkim se je podala na nočni ribolov, se enakopravno družila z ribiči in celo božala svoj ulov. Nazadnje smo jo videli, kako preko družbenih omrežij promovira samo sebe kot pleskarko, oblečeno kar v vojaške maskirne hlače. Podobno je že vozila kombajn in polagala keramiko. In ne zgolj to, za razliko od slovenske politike je na Hrvaškem takoj naletela na kritiko političnih vrhov, npr. ministra:

Nakon što je ministar uprave Arsen Bauk na pitanje o datumu parlamentarnih izbora rekao da »o tome odlučuje ona gospođa koja lijepi pločice, lovi ribu i vozi kombajn«, aludirajući na Kolindu Grabar Kitarović, predsjednica mu je odgovorila objavom na svojoj službenoj [Facebook stranici](#).

Seveda lahko zgolj ugibamo, v kakšni meri je njena poza del premišljene piarovske strategije, fingirane ljudskosti, ki jo je njen predsedniški kolega zavil v celofan projekta pomoči majhnemu človeku in prijaznega »volontiranja«. Kar pa, ne more biti dvoma, v številih in pestrih zaposlitvah terja človeka z veliko fizične moči, včasih tudi atleta. Že takoj je jasno, da si bo hrvaška predsednica lahko privoščila nekaj manjši asortiment delovnih podvigov, ker tolikšne kondicije, sposobnosti in tudi domišljije, kot jih ima njen slovenski vzornik, bržkone nima.

Če se naš tako rekoč želi nujno preizkusiti v vseh mogočih opravilih, kot da bi sebi in drugim želel dokazati svojo omnipotenco, vsesposobno naravo neprekosljivosti kakšnega Chucka Norrisa, s katerim ga je primerjal njegov strankarski kolega, bo Kolinda predvidljivo morala svoje podvige kombinirati z bolj profanimi temami, ki zanimajo množice, recimo z nasveti, kako se zdravo prehranjevati in ostati dovolj vitek:

Hrvatska predsednica je ranije na društvenim mrežama pokazala i kako peca, kopa, sadi, bere masline,...

Nedavno je za hrvatske medije odkrila i kako održava liniju.

‘Moramo svako jutro početi sa laganom odnosno malom pobedom toga dana, a najbolje za to je dobra vežba za telo. To mi je veoma bitno, ne toliko zbog izgleda koliko iz zdravstvenih razloga. Kampanje me uvek ubiju, u kampanjama dobijem puno kila baš zato što ne stignem trenirati. Meni je trening najbitniji za odražavanje težine i naravno zdrava ishrana a sve je to najbitnije zbog pritiska, zbog opasnosti od dijabetesa tipa 2 i slično’, rekla je hrvatska predsednica.

Če bi smeli ugibati, da je trenutno Pahorjev flirtajoči populizem eden bolj prepoznavnih izvoznih artiklov na Hrvaško, bomo po novem imeli priložnost spremljati odzive hrvaške javnosti in volivcev, kakor tudi sosednih medijev na nekaj, kar je videti kot poceni

sistematična avtopromocija politikov, ki rade volje zanikajo svoje odgovornosti in s poceni triki skrbijo za popularnost.

Predsjednica otišla u ribolov: Plovila morem, prebiralala ribu...

Cijelonoćni ribolov u akvatoriju Kornata rezultirao je s desetak tona ulovljene ribe. Predsjednici ništa nije bio problem, prebirati ribu i ostalo, kaže zadarski dožupan

Utorak, 14. 7. 2015. u 09:56 Piše: 24sata

Kolinda Grabar-Kitarović

Političar · 230.980 ljudi se ovo sviđa · 13 sranj u 21:25 · 🗨️

Sviđa mi se stranica

[NAŠE MORE] Predsjednica se s ribarima kočaricom otisnula na more. Poželimo im dobar ulov!

Med Borutom in Kolindo se vzpostavlja sicer še ena bistvena razlika: pri prvem se zdi, da flirtanje neposredno polni in omamlja njegov ego, navdaja ga z lažnim občutkom, da je »predsednik vseh Slovencev« in da so oči vseh upre vanj. Kvalifikator »vsi«, ki ga Pahor očitno jemlje dobesedno, saj želi s svojim projektom pristopiti do slehernika, malce spominja na slovito Lacanovo spoznanje, po kateri ni norec nekdo, ki verjame ali misli, da je kralj, temveč je nor pravzaprav kralj, ki verjame ali misli, da je kralj. In biti kralj je tukaj isto kot biti predsednik. Vseeno se zdi, da Kolinda še ni tako daleč, da bi verjela, medtem ko Borut z igro dopuščanja istovetenja drugih z njim, češ pogledite, kako sem vam podoben, v resnici ves čas utrjuje zgolj razliko do njih.

Postopek pri državljanih je verjetno temu nasproten. Kaj neki je šlo skozi glavo fantičema s pivom v roki, ki se jima je želel predsednik republike v Laškem približati na način, da se je oblekel v uličnega žigola? In hkrati malce, verjetno nehote, reklamirati tudi alkoholizem med mladimi?

Sta morda dejala »Midva sva kul, ker lahko takole pozirava s predsednikom?«, oziroma »Midva sva tudi carja, ker se slikava s takim carjem?«: prosto po opisu njegovih oboževalcev. Ali pa sta bolj skromno zamahnila z roko, morda celo z »Ej, ovi je še bolj fukjen ko' midva.«

Ko se predsednik odpravi na nov flirt, največkrat ve, da ga bodo spremljali novinarji in mediji. In takrat je treba dodatno pozirati. Če imate ob sebi servilne novinarje, je sicer lažje, ampak kar morate hliniti, je vaš užitek biti Drugi. Ali kot je dobro opazila novinarka: užival je v hudi vročini, ko je kosil, četudi je predsednik. Kar šteje, je ugodje, ki ga ponuja menjava vloge: biti predsednik, toda biti nekaj posebnega, ker si hkrati tudi kdorkoli. Npr, kmet, ki oznojen ljubi zemljo in afektirano duha travo.

Kar čaka kritičnega bralca v prihodnje, je privilegij primerjave med Borutom in Kolindo: v čem se bodo njune tehnike flirtanja razlikovale? Kako kritični bodo do njih slovenski in kako hrvaški mediji. Ter, seveda: kako dolgo bodo uspešne in za kakšno ceno?

Predsjednicu impresionirao kombajn od 300.000 eura

Zagreb, 07.07.2015., 12:48 | B.V. | [25 komentara](#)

Hrvatska predsjednica Kolinda Grabar Kitarović je, uoči sastanka s članicama Hrvatske poljoprivredne komore, sudjelovala u žetvi na obiteljskom gospodarstvu Vračić u mjestu Mgačić Mala u općini Nova Kapela Brodsko-posavske županije.

[Podijeli](#) [1 tisk](#) [Izveštaj](#) [1 tisk](#) [Tweet](#) [1](#) [+1](#) [3](#)

Predsjednica je tom prilikom s vlasnikom imanja Antunom Vračićem iskušala rad novog kombajna vrijednog 300.000 eura.

"Prvi put u životu vidim žetvu iz jednog modernog kombajna. Do sada sam vidjela samo one stare, ekstenzivne načine", rekla je Grabar-Kitarović te naglasila da je došla podržati ruralni razvoj i selo koje, nažalost, izumire, a

VEZANI ČLANCI

'Zasukati rukave i oličiti stan mi nije ispod časti'

Dogov. 01.08.2015., 17:49 | O O R | [123 komentara](#)

Predsjednica Kolinda Grabar Kitarović bacila se u uređenje stana. Až i poslala poruku hrvatskoj javnosti

[Podijeli](#) [Svidi mi se](#) [Tweet](#) [+1](#)

Kolinda Grabar Kitarović (Foto: Facebook)

'Želim i volim raditi pa mi tako, ni danas, "zasukati rukave" i oličiti stan nije ispod časti. Što god neki misli o tome...', napisala je predsjednica Kolinda Grabar Kitarović na svojoj Facebook stranici.

Tako je predsjednica odgovorila i na komentar ministra uprave, Arseno Bauka, koj je na upit o tome kada će biti raspisani izborni odgovorio: 'O datumu izbor odlučuje gospođa koja lovi ribu, vozi kombajn i ljepi pločke'.

 Kolinda Grabar Kitarović dodaje 3 nove photos.
Pozdrav - 220.254 ljudi su ovo sviđali - 10 sati.
Sadržaj je središnji:

 ZA RADJ KIGK - "Želim i volim raditi pa mi tako, ni danas, "zasukati rukave" i oličiti stan nije ispod časti. Što god neki misli o tome..."

VEZANI ČLANCI

Milanović o Ceraru: 'Brate, što je previše, pre...'

Clintonova in Pahor v izbrisanem Večerovem članku

Objavljeno na 16. avgust 2015

Več možnosti je, zakaj je nenadoma izginila Večerova objava o tem, kako je ameriška državna sekretarja Hillary Clinton leta 2009, sodeč po dokumentaciji Wikileaks, povlekla za ušesa predsednika vlade Boruta Pahorja. V času, ko se je odločalo o arbitraži, ki je danes bolj kot kadarkoli – vsaj trenutno – videti spodleteli projekt.

Toda najprej k izginotju. Kar preseneča, je predvsem aktualizem objave v času napetih odnosov s Hrvaško po njeni enostranski prekinitvi podpore arbitražnemu sporazumu. Kontekst pisanja je torej pravi, zaželen in pričakovan – vendar povzet po nekem starem dogajanju, ne trenutnem, kot bi bralec pomislil. Nedeljski prispevek na spletni strani Večera pa je po kakšnih štirih urah izginil:

WikiLeaks: Clintonova vodila Pahorja pri ukinitvi blokade hrvaških pristopnih pogajanj

★★★★★
Dimitrij Il. Bralovec 3

Avtor

SPLETNO UREDNIŠTVO

Delj na Facebook

Delj na Twitter

Delj na Google+

1 od 1

Hišljica, 16. avgust 2015

MNENJA

Ali Kocijan Obilja
Drege Glav
Tucio Kladi Sulecki Milpisi
Andrej Dierk Felca

Sljy opaz >

ZADNJIH 12 UR

Zadnje objave Naj brano Naj komentirano

Novice - Slovenija
Varnost letenja ultralahkimi letalci, več nesreč padal in...
Hišljica, 16. avgust 2015

Novice - Slovenija
Vizagradniki in vinarji se usrečajo v posebnem registru...
Hišljica, 16. avgust 2015

Novice - Slovenija
Iz javne kandidate za 28 od več prečitenih odpadnih voda
Hišljica, 16. avgust 2015

Z uporabo tega spletnega mesta soglašate z uporabo piškotkov.
ve.o.piskotki.si

Umaknjen Prispevek

Opazite, željen prispevek je bil odstranjen.

Za nastalo situacijo se vsem opravičujemo. Več prispevkov in zanimivosti si lahko pogledate s klikom na logotip VEČER.

Večer: WikiLeaks: Clintonova vodila Pahorja pri ukinitvi ...

www.vecer.com/clanek/201508166136000

Pred 5 ure - Hillary Clinton, nekoč ameriška državna sekretarka, danes predsedniška kandidatka, je leta 2009 opozorila Boruta Pahorja, da bo občutil "gnev iz Washingtona" ...

WikiLeaks: Clintonova vodila Pahorja pri ukinitvi ... - Novice24

novice24.net/.../307329_wikileaks-clintonova-vodila-pahorja-pri-ukinitvi...

Pred 4 urami - Hillary Clinton, nekoč ameriška državna sekretarka, danes predsedniška kandidatka, je leta 2009 opozorila Boruta Pahorja, da bo občutil "gnev iz Washingtona" ...

WikiLeaks: Clintonova vodila Pahorja pri ukinitvi ... - TIMES.si

www.times.si/.../wikileaks-clintonova-vodila-pahorja-pri-ukinitvi-blokad...

Pred 5 ure - Hillary Clinton, nekoč ameriška državna sekretarka, danes predsedniška kandidatka, je leta 2009 opozorila Boruta Pahorja, da bo občutil "gnev iz Washingtona" ...

WikiLeaks: Clintonova vodila Pahorja pri ukinitvi blokade ...

novice.najdi.si/.../WikiLeaks-Clintonova-vodila-Pahorja-pri-ukinitvi-blo...

Pred 5 ure - Hillary Clinton, nekoč ameriška državna sekretarka, danes predsedniška ... je leta 2009 opozorila Boruta Pahorja, da bo občutil "gnev iz Washingtona", če bo ...

Po drugi strani pa se, če pogledamo izbrisano (ali izginulo) Večerovo besedilo, to sklicuje na MMC RTV Slovenija in Večernji list:

Hillary Clinton, nekoč ameriška državna sekretarka, danes predsedniška kandidatka, je leta 2009 opozorila Boruta Pahorja, da bo občutil »gnev iz Washingtona«, če bo Slovenija še naprej onemogočala pogajanja Hrvaške z Evropsko unijo, razkrivajo [depeše WikiLeaks](#).

Po pisanju spletnega portala MMC sta ameriški veleposlaništvi v Ljubljani in Zagrebu redno prejeli navodila ameriške državne sekretarke glede pritiskov na slovensko in hrvaško vlado, da se ukine slovenska blokada hrvaških pristopnih pogajanj z EU-jem. Kot piše Večernji list, so se najprej vključili v težave slovensko-hrvaških odnosov, ko so si prizadevali, da bi Hrvaška še pravočasno vstopila v zvezo Nato.

V 5. marca 2009 iz Washingtona poslani depeši je zapisano, da je treba Sloveniji prenesti sporočilo in opozorilo, da jo čaka velika mednarodna sramota, če Hrvaška v severnoatlantsko zavezništvo ne bo sprejeta na aprilskem vrhu. Clintonova in njeni sodelavci so v depeši natančno opredelili, kaj mora narediti slovenski premier Borut Pahor.

»Slovenska vlada nas prepričuje, da razume resnost položaja, vendar ne moremo dopustiti sramote, da en zaveznik ne ratificira pristopa Hrvaške,« piše v depeši, ki je podpisana s Clinton, so še objavili pri RTVSLO.

Nekaj brskanja po googlu takoj razkrije, da je citirano besedilo skoraj v celoti prepisano iz zapisa na MMC RTV Slovenija, toda iz septembra 2011. Povedano drugače, spletno uredništvo Večera je iz nekega razloga skopiralo star zapis MMC, dodalo tisti »po pisanju spletnega portala MMC« in ga objavilo.

Zakaj? Prva možnost je, da je nekdo bil strahovito nepazljiv, da je po čisti pomoti povlekel na plano besedilo MMC, staro štiri leta, ne da bi to opazil. Oziroma da je spregledal, da gre za zapis starejšega datuma. Vendar tezo o spregledu težko sprejmemo, razen če je bil avtor ob njem hkrati povsem odločen, da plagiira, in je zato teza v svojem bistvu zgrešena. Toda kaj bi s tem prepisovanjem novinar sploh pridobil, razen morda izpolnjene norme in honorarja?

WikiLeaks: "Slovenija bo občutila gnev Washingtona"
ZDA so si močno prizadevale za vstop Hrvaške v evroatlantske integracije

8. september 2011 ob 10:37
Ljubljana - MMC RTV SLO

Hillary Clinton je leta 2009 opozorila Boruta Pahorja, da bo občutil "gnev iz Washingtona", če bo Slovenija še naprej onemogočala pogajanja Hrvaške z Evropsko unijo, razkrivajo depeše.

Ameriški veleposlanštvi v Ljubljani in Zagrebu sta redno prejeli navodila ameriške državne sekretarke glede pritiskov na slovensko in hrvaško vlado, da se ukine slovenska blokada hrvaških pristopnih pogajanj z EU-jem, piše Večernji list. Američani so se najprej vključili v težave slovensko-hrvaških odnosov, ko so si prizadevali, da bi Hrvaška še pravočasno vstopila v zvezo Nato.

V depeši, ki je bila iz Washingtona poslana 5. marca leta 2009, piše, da je treba Sloveniji prenesti sporočilo in opozorilo, da jo čaka velika mednarodna sramota, če Hrvaška v severnoatlantsko zavezništvo ne bo sprejeta na aprilskem vrhu. V depeši Clintonova in njeni sodelavci natančno opredelijo, kaj mora storiti slovenski premier Borut Pahor.

Pahorju naročajo, naj vpliva na slovenske nacionaliste, ki so zbirali podpise za referendum o hrvaškem vstopu v Nato, da omilijo svoja stališča. "Od vas pričakujemo, da razmislite o zakonitih možnostih za skrajšanje procesa referenduma, vključno s tem, da zahtevate njegov umik," piše v depeši.

"Slovenska vlada nas prepričuje, da razume resnost položaja, vendar ne moremo dopustiti sramote, da en zaveznik ne ratificira pristopa Hrvaške," piše v depeši, ki je podpisana s Clinton.

Vstop Hrvaške pomemben za ZDA
V depeši aprila 2009, ki je namenjena samo ameriški veleposlanstvu v Ljubljani, piše, da mora Slovenija nehali povzročati pristopne pogovore z vraščanjem meje s Hrvaško. Za ZDA je vstop Hrvaške v evroatlantske integracije pomemben, ker so le primarni motor reform, demokracije in mednarodnega sodelovanja na Zahodnem Balkanu, še piše v depeši.

Oktober istega leta je Washington prek depeše opozoril Pahorja, naj nikakor ne razmišlja o ponovni blokadi hrvaških pogajanj z EU-jem, saj bo drugače občutil "gnev iz Washingtona".

Slovenski premier Borut Pahor omenjenih depeš ni želel komentirati.

G. V.

Podatki

- Pahorja naročil, naj pritiska na slovenske nacionaliste

Ocena novice: ★★★★★
Ocena 2.0 od 61 glasov

Veča ocena: ★★★★★
Ocenite to novico!

Nekatere depeše je podpisala Clintonova. Foto: EPA

Sorodne novice

- 7. september 2011
Zares na WikiLeaks: Veleposlanik ZDA isel napelje prispevatelce
- 6. september 2011
Ameriški veleposlanštvo: WikiLeaks je ogrozil varnost "mednarodnih ljudi"
- 6. september 2011
WikiLeaks: Pahor "popolnoma neizkušen", žbogar pa "še slabši"

Delaj v

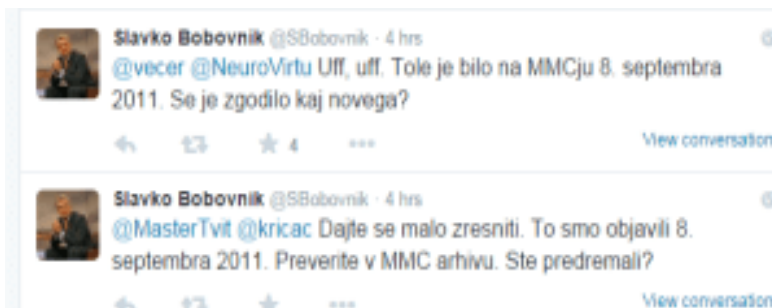
Viši so je | 20 | Tweet | 18 | Facebook

Druga možnost je povsem špekulativna. Resnici na ljubo je težko spregledati datum zapisa – če prepisujete, ga preprosto zanemarite in upate, da nihče ne bo opazil vaše goljufije. Razen tega bi moralo biti avtorju povsem jasno, da bo objavil nekaj, kar nima podlage v nobenem trenutnem besedilu, ker se v zadnjih dnevih in celo letih ni zgodilo nič podobnega. Kaj še preostane? Objava bi lahko bila iz nekega razloga namenska, vendar ne z namenom prepisovanja zaradi pridobitve neke osebne koristi. Kakšen cilj bi

pri tem vodil novinarja, pa lahko, da ne zaidemo v prehude teorije zarote, zgolj brezplodno ugibamo. Ne vemo in tudi ni preveč verjetno, da nam bodo postregli z javnim pojasnilom.

Nobena od obeh možnosti Večeru ne more biti v čast.

P.S. Kot sem ugotovil naknadno, je umik članka verjetno posledica Bobovnikovega tvita – saj se časovno z njim tudi ujema. Tak indic še dodatno krepi sum, da je šlo za drzno in precej bizarno prepisovanje:

Lubi Slovenci, ki se ne znajo spraviti. A res?

Objavljeno na dan 25. avgust 2015

Dr. Spomenka Hribar se je že dvakrat v zadnjem času odzvala na spominsko obeležje na Karloviči pri Velikih Laščah, glede na dogodek sicer s kar velikim časovnim zamikom. Sprva se je z dolgim razmislekom oglasila v Dnevniku, nato še v zadnji Mladini.

KOMENTAR

Spomini, ki družijo, spomini, ki ločujejo

Slovenci smo narod razsutih spominov, raztresenih grobov in hladnega sovraštva do samih sebe v podobi drugega. Zato nastajajo spori tudi ob postavljanju spomenikov. Ker ne gre od srca, si krivd in grehov nad nami samimi ne odpustimo niti kot posamezniki niti kot narod.

DR. SPOMENKA HRIBAR
SOCIOLOGINJA
21. 8. 2015
MLADINA 34

Dejti

Idejna zasnova spomenika vsem živim vseh naših vojn, ki naj bi stal na Južnem trgu v Ljubljani

Da zgornja ugotovitev na splošno velja, je vidno iz našega odnosa do spomenikov, ki so že postavljeni ali ki jih nameravamo postaviti.

Najprej je potreben premislek: zakaj, čemu sploh spomeniki? In zakaj je prav pri spomenikih državljanski spor med nami najbolj viden, sovraštvo najbolj »gosto«; zakaj se prav ob vprašanju spomeniki DA ali NE (in KAKŠNI in KOMU sploh) naš spor vzbuja na novo? Čeprav naj bi za spomeniki prav zaustavili in pomirili. Zakaj se spomini drži nas vrtijo

Članek Spomenke Hribar na straneh Mladine

O nesmiselnosti tega obeležja in ideološki manipulativnosti sem že trikrat spregovoril v kontekstu predsednikovega imidža spravitelja; omenil sem tudi, da so mediji nepričakovano dogodek zelo minimizirali ali celo spregledali, čeprav ga je s svojo

spravitveno držo počastil predsednik republike Borut Pahor. Kakor da bi ga ne znali ali želeli misliti.

Ena izmed osrednjih poant zapisov Spomenke Hribar je, da je spomenik na Karlovcih lep zgled tega, za čimer bi si morali Slovenci prizadevati in za čimer si prizadeva sama znotraj projekta sprave. Iz zapisov običajno izzvanja grenkoba, avtorica večkrat variira svojo trpko misel, velja pa obenem posebej poudariti, da predsednika republike niti ne omeni, čeprav po vsem sodeč simpatizira z njegovimi dejanji:

Slovenci smo narod razsutih spominov, raztresenih grobov in hladnega sovraštva do samih sebe v podobi drugega. Zato nastajajo spori tudi ob postavljanju spomenikov.

Se pravi: v narodu obstaja sovraštvo, ker brat ne more odpustiti bratu. Zato nobena stran ni pripravljena zares postaviti skupnega spomenika. Zelo na kratko bi rad opozoril na konceptualno napako, ki jo v svoji sicer plemeniti gesti zagreši. Zastavimo si naslednje vprašanje: kakšne zadržki imamo do spomenika vsem žrtvam vojn in z vojnami povezanim žrtvam na območju Slovenije, ki bo stal na Kongresnem trgu v Ljubljani? Ne izključujem tega, da bi marsikdo lahko postregel s pomisleki, toda sam in verjetno številni drugi, občutljivi na vojno problematiko žrtev, takšen spomenik podpirajo. Brez substancialnih zadržkov.

Morda torej ni čisto res, da bi Slovenci v hladnem in slepem medsebojnem sovraštvu nasprotovali vsem vrstam spomenikov. Četudi se morda poraja vrsta vprašanj ob izenačevanju različnih vrst totalitarizmov in njihovem ekvivalentnem vrednotenju, pa spominsko obeležje na Karlovcih ni »spomenik žrtvam totalitarnih režimov« *simpliciter*. Ni spomenik *haplos*, na splošno, če uporabil Aristotelovo tehnično terminologijo. Ni brez posebnih določitev. In če ni, nekdo, ki nima težav s spomenikom na Kongresnem trgu ali kateremu koli spomeniku žrtvam vseh totalitarnih režimov, ne more ali celo ne sme nujno podpirati takšnega spomenika. V čem je razlika?

Spominsko obeležje brez posebnih določitev bo, po vsem sodeč, ravno omenjeni nastajajoči spomenik vsem žrtvam naših vojn v Ljubljani. Konceptualna razlika ali celo zmeda na delu je več kot očitna: vsak spomenik, na katerem so skupaj navedli imena padlih partizanov in domobrancev, še ni spomenik žrtvam totalitarnih režimov. Takšen pravzaprav ne bo noben spomenik, ki bi navajal zgolj padle v enem izmed totalitarnih režimov. A to je le manj pomembna omejitev. Seveda bi slovenska desnica najbrž bila zadovoljna, če bi na spomeniku pisalo nekaj drugega: da je to spomenik žrtev enega totalitarnega režima. Znova je naš odgovor lahko odklonilen, in to še bolj intenzivno: ne moremo reči, da so na spomeniku, kjer so imena padlih partizanov in domobrancev, žrtve totalitarnega režima, saj s tem zamenjujemo register in posledično diskurz razprave: namesto pietetnega poklona mrtvim smo razpravo dogajanju med NOB zamenjali za politično in ideološko razsojanje o revolucionarnem nasilju in politični vrednosti totalitarizmov. To je pomembnejša razlika.

Povedano drugače: spomenik na Karlovinci nima ničesar opraviti s presojanjem o totalitarnih režimih. Pravzaprav nima in ne sme imeti ničesar z dejanjem pietete in sprave: v hipu, ko na isti spomenik napišemo imena žrtev padlih partizanov in domobrancev, med vojno ali po njej, smo jih simbolno izenačili ne samo v smrti, kot si želi Hribarjevega, temveč tudi po njihovi zgodovinski vlogi in dejanjih. Na tej točki se avtorica močno zaveda navedene zadrege, a potencira rešitev v »ločenosti« seznamov na obeležju:

Torej so tudi tu imena žrtev za svobodo ločena od žrtev (po)vojnih pobojev kolaborantov, izdajalcev, pa tudi nedolžnih ljudi – krivda je vedno individualna, zato vemo le, kdo je bil na kateri strani.

Argument, da je skupno poimensko obeležje zgolj izenačitev v smrti, ni prepričljiv. Kot tudi ne, da so vsi bili Slovenci in ljudje, kot ponavlja Hribarjeva: »Vsi so bili Slovenci. In predvsem ljudje, človeška bitja!« Pravzaprav je sleherno prizadevanj za skupni spravni spomenik, ki ni *haplos, simpliciter*, verjetno obsojeno na neuspeh: ko na spomenik dodamo imena, ni več takšno. Tudi če so zapisana ločeno.

Ker je NOB v prvi vrsti bil boj proti okupatorju, simbolično identifikacijo med tistimi, ki so se proti okupatorju borili in tistimi, ki so z njim sodelovali, bistveno raje podpira stran, ki ima več razlogov za rehabilitacijo padlih svojcev, ki so se znašli na nečastni strani. Pravzaprav je ta postala del agende slovenske politične desnice, tako kot je z nedeljskim obiskom na Rovtah predsednik republike Pahor znova postal njen prizadevni promotor. Če bo v prihodnjih dneh Janez Janša pozdravil napore Hribarjeve, to niti ne bi presenetilo.

Obtožbe ali obsodbe o zavračanju sprave so zato prehude. Zahteva po njej velikokrat spregleda, da zanjo potrebujemo etično izhodišče določitve, kaj je pravično in kaj ne, soglasje o tem, da je kolaboracija sprevrženo in kaznivo dejanje. Kot ponavlja akademik dr. Jože Pirjevec, bi bila sprava možna le ob priznanju zgrešene kolaborantske vloge tistih, ki bi si radi posthumno pridobili pravico v enakosti stopljenih vojnih žrtev. In najbrž velja tudi obratno za drugo stran. Vendar se bojim, da ni dovolj: celo takšno priznanje ne bi zadostno utemeljilo simbolične izenačitve v podobi skupnega spomenika. Karlovica zato ni primer dobre prakse, temveč prakse, ki konstitutivno ne more biti uspešna, ker je cena zanjo prehuda: nasilna relativizacija zgodovinskih vlog in brisanje odgovornosti, ki je strogo vzeto samo po sebi nepietetno.

Kajti pieteta najbrž ni dejanje spoštovanja iz prepričanja o svetosti življenja, pri katerem smo vsi abstraktno izenačeni zgolj zato, ker je lastnost biti mrtev vsem ljudem skupna in nas dela človeške, ampak je dejanje, v katerem se pokojnika spominjamo v konkretnosti njegovih dejanj. V nasprotnem zagovarjamo pieteto zaradi pietete, neko prazno in votlo gesto zaradi nje same. Da ima vsakdo pravico do dostojnega pokopa in pokojni do spomina, ne more biti sporno.

Pahor v Rovtahn: Naj se nikoli več ne zgodi, da bi brat dvignil roko nad brata

23.08.2015 - 20:10 Napisal STA, B.S.

Spominna slovesnost v Rovtahn

Foto: Matič Štaji

E-pošta
Galerija slik
Oceeni ta prispevek
5 (5 glasov)
Označeno kot

Predsednik Borut Pahor se je ob evropskem dnevu spomina na žrtve totalitarnih in avtoritarnih režimov ter 70. obletnici poveljnih pobojev udeležil spominne slovesnosti v Rovtahn. Pozval je, da naj nobena ideologija ne bo skušnjava, da bi se obrnila stran od demokracije in naj se nikoli več ne zgodi, da bi brat dvignil roko nad brata.

Pahor je v svojem nagovoru ob spravnih kapelci v Rovtahn pri Logatcu še spomnil, da bomo v kratkem praznovali 25. obletnico odločbe, da ustanovimo lastno državo, in da nas manj kot leto loči do 25. obletnice razglasitve te države, so sporočili iz predsednikovega kabineta.

Ko se Borut Pahor in Spomenka Hribar zavzemata za skupna obeležja, naivno ali načrtno zamolčita aktualne politične konstelacije, znotraj katerih si vse strani ne prizadevajo za dostojen pokop vseh strani iz visokih intelektualnih načel. Zdi se, da se Hribarjeva tega bistveno bolj zaveda, a na koncu popusti, medtem ko predsednik republike že prislovično vselej postopa z mislijo na to, kako biti všečen tudi desnim volivcem, zato mu konteksti rehabilitacije domobranstva ne predstavljajo nobene težave.

Oba pa imata že eno težavo. V Velikih Laščah so spomenik postavili proti volji svojcev in celo na način, da so združili dva poprej že obstoječa fizična spomenika. Tega dejstva, da se zahteva po spravi in pieteti odvija na račun zanikanja prejšnjih stanj in zahteve sorodnikov padlih, niti vgravirane Trubarjeve besede »Lubi Slovenci!« ne morejo skompenzirati.

Porozna logika Pahorjevih pomilostitev

Objavljeno na 20. september 2015

Kakšno sporočilo pošilja predsednik republike s tem, ko pomilosti osebo, krivo gospodarskega kriminala v neki zelo pomembni zadevi? Ali pa morda narava kaznivega dejanja ne sme igrati nobene vloge, kot tudi ne narava same zadeve?

Borut Pahor je pomilostil lastnika Sportine Bahtijarja Bajrovića, ki je na začetku sojenja v zadevi Istrabenz priznal krivdo in dobil pogojno zaporno kazen. Številke, o katerih govorimo, niso zanemarljive. Do kaznivih dejanj je prišlo leta 2007 ob preprodaji 7,3-odstotnega deleža Istrabenza, ki ga je Pivovarna Laško prodala najprej hčerinski družbi Plinfin za 23 milijonov evrov. Vendar sta nato odvetnik družbe Sportina Branko Lipovec in sam Bajrović dve leti nazaj priznala krivdo za ponarejanje in pomoč pri ponarejanju listin. Lipovec je bil obsojen na sedemmesečno pogojno kazen s poskusno dobo dveh let, Bajrović na osem mesecev pogojne kazni s poskusno dobo dveh let.

Pojasnilo iz predsednikovega urada je bilo skopo in zelo predvidljivo šablonsko:

Pahor se je tako odločil »na podlagi nedvoumnih pozitivnih mnenj« pristojnih institucij, so povedali v uradu predsednika republike.

»Predsednik republike se je za obsojenčevo pomilostitev na način, da se mu predčasno iz kazenske evidence izbriše pogojna obsodba, odločil na podlagi nedvoumnih pozitivnih mnenj Specializiranega državnega tožilstva RS, Okrožnega sodišča v Ljubljani ter soglasne pozitivne odločitve Komisije za pomilostitve,« so zapisali v Pahorjevem uradu.

Odločitev za pomilostitev ni nepomembna. Naštejmo razloge, zakaj bi si primer Bajrović zaslužil več medijskega fokusa in problematizacije.

Prvič, Pahor se je doslej le izjemno redko odločal za akt pomilostitve, na začetku mandata je, verjetno zaradi trpkih izkušenj predhodnika z mediji, to tudi napovedal. Ko nekoga pomilosti, ni zato nobenih naključij.

Drugič, v njegovem mandatu ni bilo pomilostitev s področja gospodarskega kriminala.

Tretjič, Bajrovićeva kazen je bila specifična: pogojna in sedem mesecem pred rokom. Zato se zdi, da je pri tem pomenljivejši izbris iz kazenske evidence, torej sedem mesecev pred rokom, ki ga določa kazenski zakonik.

Četrtič, zadeva Istrabenz je ena pomembnejših v zadnjih letih, toda v njej se zdaj kopičijo osebe, ki so razbremenjene krivde, kot piše Dnevnik: ne samo Bajrović, sodbo zoper Igorja Bavčarja in svetovalca Istrabenza Kristjana Sušinskega je vrhovno sodišče razveljavilo, o njej se bo ponovno sodilo. Podobno je delno ugodilo tudi nekdanjemu predsedniku uprave Maksime Holdinga Nastji Sušinskemu in mu dosojeno kazen znižalo za eno leto. Ko se je predsednik odločil za akt pomilostitve, je moral vedeti za navedeno okoliščino.

predsednik republike

Predsednik Pahor pomilostil prvega moža Sportine, obsojenega v zadevi Bavčar-Šrot

Vesna Vuković, Primož Čirman

18. september 2015 18. september 2015 21:47

Zakaj se je predsednik republike Borut Pahor odločil pomilostiti lastnika Sportine Bahtijarja Bajroviča, ki je bil obsojen na pogojno zaporno kazen v zadevi Bavčar-Šrot? Doslej je ugodil le redkim prošnjam za pomilostitev.

Predsednik Borut Pahor je podpisal eno svoje redkih pomilostitev v svojem mandatu. (Foto: Tomaž Skale)

Mediji so sicer poimitirali začetno Dnevnikovo zgodbo, vendar dlje od reciklaže STA novice in osnovnega informiranja niso prišli. Celo Dnevnik se je odločil, da svojega članka ne objavi v tiskani verziji.

Pahorjeva nenačelnost in nesorazmernost (zakaj se včasih odloči za pomilostitev in kdaj se ne) je v preteklosti že burila duhove, vendar bolj v momentu izkazane nepričakovane trdosrčnosti in konservativnosti. Ne samo, da se je Pahor raje odločil za Bajroviča kot npr. očeta in celo skrbnika štirih otrok, dve leti nazaj je Komisije za pomilostitve odstopila njena članica dr. Zdenka Čebašek Travnik, takrat neuradno zaradi nerazumevanja okoli primera pomilostitve brežiške zdravnice.

Že suhe številke pokažejo, da drži ocena, da se Pahor pomilostitvam enostavno izogiba: Milan Kučan je v svojih dveh mandatih izrekel milost 200 zapornikom, Janez Drnovšek pa v enem 99. Aktualni predsednik je zelo daleč od takšne številke, doslej je po dveh letih podpisal zgolj štiri ukaze. S takšnim tempom bo na koncu pristal pri številki, manjši od osem.

Zato je še večja neznanka, zakaj je medijska interpretacija Pahorjeve odločitve zaenkrat neodprta tema. Preizpraševanje, kakšno politiko pomilostitev sploh vodi predsednik in na čem ta temelji, bi verjetno pokazalo, da sta ključna le dva elementa: skrajna rigozornost

pri odbiri pomilostitev iz bojazni, da bi ne ostal ljudem všečen in popularen, ter splošna nenačelnost, kjer odločitve niso utemeljene. Kar bi moral Pahor storiti je, da javnosti utemelji svoje presoje, ne pa da se zgolj previdno skrije za birokratsko utemeljitev organov in nanj preloži odgovornost. S tem državljanom ne sporoča ničesar – in žal je ta manko že sporočilo po sebi.

Ker gre v primeru Bajrović za občutljivo gospodarsko afero, pa njegova odločitev za nameček odpira in podpira določen dvom v naš pravosodni sistem.

Pahor ob pomilostitvi zamolčal mnenje pravosodnega ministra

Objavljeno na 22. september 2015

Predsednik republike je v svojem javnem pojasnilu glede tega, zakaj je pomilostil lastnika Sportine Bahtijarja Bajrovića, izpustil negativno stališče pravosodnega ministra Gorana Klemenčiča. Očitno z razlogom, da bi lahko lažneje ustvaril vtis o »nedvoumnih pozitivnih mnenjih«, ki jih seveda ni imel:

Pahor se je tako odločil »na podlagi nedvoumnih pozitivnih mnenj« pristojnih institucij, so povedali v uradu predsednika republike.

»Predsednik republike se je za obsojenčevo pomilostitev na način, da se mu predčasno iz kazenske evidence izbriše pogojna obsodba, odločil na podlagi nedvoumnih pozitivnih mnenj Specializiranega državnega tožilstva RS, Okrožnega sodišča v Ljubljani ter soglasne pozitivne odločitve Komisije za pomilostitve,« so zapisali v Pahorjevem uradu.

Današnji Večer poroča o tem, da je Klemenčič pomilostitvi nasprotoval. V uradu predsednika republike pa so se odločili to dejstvo preprosto zamolčati, saj navajajo zgolj mnenje tožilstva in sodišča, s čimer so ustvarili lažen vtis o harmoniji priporočil, zaradi katerih da je bila predsednikova odločitev neizbežno pravilna. Vendar idile ni bilo. Še huje, v članku se namiguje, da potrebuje poslovnjež neoporečno kazensko evidenco zato, da bo lahko naprej posloval z državo.

Sportina je prišla med Pahorja in Klemenčiča

Minister za pravosodje je bil proti pomilostitvi lastnika Sportine Bahtijarja Bajrovića, poslovneža, ki potrebuje čisto kazensko evidenco, da bo delal naprej. Tudi z državo?

VANESSA ČOKL

Predsednik republike je lastnika blejske Sportine Bahtijarja Bajrovića pomilostil, čeprav je bil pravosodni minister proti. Na osem mesecev pogojno je bil Bajrović obsojen v zadevi Istrabenz zaradi pomoči pri ponarejanju poslovnih listin. Kar ni benigno kazni dejanje, opozarjajo pravniki. Kvečjemu je zelo zavestno. Da predsednik Borut Pahor, do zdaj pri pomilostitvah zelo konservativen, škrt, na poslovnežu z malim balkanskim imperijem vadi vladarsko dejanje milosti, je nenavadno. Še bolj pa to, da ni sledil jasnemu pomilostitvenemu ne pravosodnega ministra. Goran

Klemenčič je bil proti pomilostitvi poslovneža, ki v zaporu sicer ni preživel niti ure, potrebuje pa čisto kazensko evidenco, da bo delal naprej. Tudi z državo? Da pri Sportini in ostalih družbah, ki sodijo k Bajroviću, država - ministrstva, vlada, premierjev kabinet, državni protokol ... - nabavila, potrdi Supervisor. Tudi letos so poslovali.

Milost za Bajrovića - prejšnji teden razkrita pomilostitev, za katero je sam prošil in kot se je zgodila, pravno pomeni, da je posledaj nekaznovan - je zanimiva tudi zaradi neobičajno popustljivih tožilstva in sodišča. Enkratni spodrsnjaj, ki ga je iskreno obžaloval in krivdo priznal, se mu je zgodil, je v predlog za pomilostitev napisal pregovorno nemilostni tožilec Jože Kozina, ki se mu zadeva Istrabenz zadnje točne podira. Kazen da je sprejel pokončno in je do zdaj v celoti izpolnila svoj namen. Predsednik republike se je za obsojenčevu pomilostitev na način, da se mu predčasno iz kazenske evidence izbrise pogojna obsodba, odločil na podlagi nedvoumnih pozitivnih mnenj specializiranega državnega tožilstva, ljubljanskega okro-

žnega sodišča ter soglasne pozitivne odločitve komisije za pomilostitve, pravijo pri Pahorju. To da je bila poteza pravične in humane kaznovalne politike. O ministrovem negativnem mnenju niti besede.

Primer Istrabenz: leta 2007 prepredaja 7,3-odstotnega deleža Istrabenza, ki ga je Pivovarna Laško prodala najprej hčerinski družbi Plinfin za 23 milijonov evrov, nato pa je pivovarna prodala Plinfin za vsega 7500 evrov Sportini, ta pa 1. oktobra 2007 za 24,9 milijona Microtrustu, nakar Microtrust še isti dan naprej Pem-Investu za 49,2 milijona, s čimer je zaslužil 24,3 milijona evrov, še ni v celoti pravno močen. Padli pivovar Boško Šrot sedi na Dobu, padlemu prvemu možu Istrabenza Igorju Bavčarju, ki iz zdravstvenih razlogov zaporniške celice še ni videl, pa bodo ponovno sodili, ker je bil z zahtevo za varstvo zakonitosti uspešen pri vrhovnih sodnikih. Vrhovno sodišče je ugodilo še enemu obsojenemu, nekdanjemu svetovalca Istrabenza Kristjani Sušinskemu. V prvo je bil Bavčar obsojen na sedem let, Sušinski na tri. Padlo je v tej zadevi dokazovanje pranja denarja.

Bahtijar Bajrović (Tit Košir)

Iz njega ni mogoče razbrati, ali gre za ministrovo osebno mnenje, kar je bolj malo verjetno, ali za poročilo pravosodnega ministrstva, ki ga podpisuje. Če za slednje, potem je predsednik republike ob moralnem varanju kriv še enega prekrška - dvojnih meril.

Točno pred dvema letoma je namreč v medijsko dobro pokritem primeru izhajal prav iz odklonilnega mnenja istega ministrstva, ko se je odločil, da zdravnice iz Brežic ne bo pomilostil:

Iz poročila pravosodnega ministrstva v zadevi brežiške zdravnice Nade Cesarec, ki mora 1. oktobra nastopiti začetek prestajanja šestmesečne zaporne kazni, po naših neuradnih, a zanesljivih informacijah izhaja mnenje, naj ne bo deležna pomilostitve.

V Pahorjevem uradu so nato komentirali, da so za njegovo presojo bila odločilna negativna mnenja pristojnega sodišča, tožilstva in predlog pravosodnega ministrstva. Če drži Večerov podatek, potem je predsednik v enem primeru na podlagi pravosodnega predloga zavrnil pomilostitev, v drugem, Bajrovićem, pa ga je zaobšel in se pretvarjal, da ne obstaja.

S tem je nakazal, da njegova konservativna logika pomilostitev ni konsistentna: ko se mu ljubi, mnenja upošteva, sicer pa ne in jih za nameček celo zamolči pred javnostjo. Za svojo odločitev jih sicer ne potrebuje, saj bi lahko nekoga pomilostil tudi po svoji presoji. Kar je njegova tako rekoč diskrecijska pravica, ne deluje najbolj prepričljivo, če demonstriraš nenačelno izmikanje in sprejemaš različne odločitve v različnih primerih. Kar bi potrebovali, je celovita statistika pomilostitev glede na pozitivna ali odklonilna mnenja. Ta bi pokazala, ali so ta zanj res odločilen faktor.

Borut Pahor ni pomilostil zdravnice Nade Cesarec

Jutri bo tako morala priti v ženski zapor na Igu, kjer bo prestajala polletno zaporno kazen.

M. Č., Delo.si, M. Z., notranja politika, NI. Č., Delo.si
pon, 30.09.2013, 13:10, spremenjen: 17:45

Primer z Nado Cesarec je bil pred dvema letoma žgoč, ker se je kar nekaj združenj postavilo zdravnici v bran in pričakovalo milostno dejanje. Zahtevali so ga v Inicijativi zdravnikov, pa tudi v sindikatu Praktikum, češ da je zdravnica žrtev sistema in je bila v obravnavanem primeru prekomerno obremenjena. Njegov predsednik Igor Muževič je takrat povedal, da v sindikatu še vedno zagovarjajo stališče, da zdravnica ni mogla ustrezno ravnati v danih okoliščinah ter da je Pahor kot nekdanji predsednik vlade soodgovoren za razmere, v katerih je delala Cesarčeva. Še več, svoje stališče je zabelil s predlogom: »Glede na to, da je pomilostitev akt milosti in da je predsednik države pokazal, da ne pozna milosti, bi človek pričakoval, da se pridruži zdravnici v zaporu za šest mesecev.«

Pokazalo se je, da se bo Pahor pridružil Bajroviću na svobodi. Zakaj je njegovo ravnanje odsopihalo mimo medijev brez posebnega čudenja, pa je vredno čudenja po sebi.

Pahor najprej o pravici do drugačnega mnenja, nato šele o sovraštvu

Objavljeno na 5. november 2015

Kako misliti Pahorjevo mnenje ob begunski krizi, ki ga bo danes predstavil v Državnem zboru, in sicer v tistem delu, ki se nanaša na obsodbo sovražnega govora?

PREDSEDNIK REPUBLIKE SLOVENIJE

URAD

Številka: 804-01-6/2015-5
Datum: 5. 11. 2015

DRŽAVNI ZBOR
REPUBLIKE SLOVENIJE

Gospod
dr. Milan Brglez, predsednik

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE

Prejeto: - 5 -11- 2015	
Šifra: 212-08115-2116	
Povezava:	
EPA: 827-VII	EU:
Sign. zn.:	
Kratica:	

ZADEVA: Mnenje predsednika republike Boruta Pahorja o aktualni imigrantski problematiki v Republiki Sloveniji z vidika varovanja meje Republike Slovenije, zagotavljanja varnosti državljanov in državljanov Republike Slovenije, zmožnostih Republike Slovenije za varovanje državne meje, nujnosti mednarodne pomoči in državnih zmožnosti za oskrbo imigrantov

Spoštovani predsednik,

v skladu z drugim odstavkom 107. člena Ustave Republike Slovenije, vašim dopisom št. 212-08/15-0002/15, z dne 4. 11. 2015 in vsebino sklepa Državnega zbora Republike Slovenije št. 212-08/15-0002/14, z dne 4. 11. 2015, s katerim je Državni zbor Republike Slovenije zahteval, da predsednik republike v roku 24 ur izreče mnenje o aktualni imigrantski problematiki v Republiki Sloveniji z vidika varovanja meje Republike Slovenije, zagotavljanja varnosti državljanov in državljanov Republike Slovenije, zmožnostih Republike Slovenije za varovanje državne meje, nujnosti mednarodne pomoči in državnih zmožnosti za oskrbo imigrantov, vam pošiljamo mnenje Predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja o navedenem vprašanju.

Lep pozdrav,

Nataša Kovač
Generalna sekretarka

Čeprav je bil k temu pozvan, se je sleherni besedi o tem izogibal vse do današnjega dne, tako kot se je oceni begunske krize v celoti. Mediji so prav tako pridno asistrali v cenzuri

ob pozivih, da predsednika Pahor in Cerar pozoveta državljane k odgovornemu in strpnemu ravnanju.

Šele vlečenje za jezik s strani poslank in poslancev ga je prisililo, da prestopi iz cone čiste ignorance v določnejšo opredelitev, ki bi jo od predsednika republike seveda smeli pričakovati že dolgo nazaj.

Spoštovani predsednik,

spoštovane poslanke in poslanci,

(nesprejemljivost sovražnega govora)

tudi o aktualnem problemu begunske in migracijske krize je potrebno kritično in demokratično razpravljati. Občutljivost teme ne more biti razlog, da bi drug drugemu jemali pravico do drugačnega mnenja. Vsi pa moramo zelo paziti, da se izogibamo stališčem, ki bi jih lahko kdorkoli razumel kot nestrpna in žaljiva. Nihče ni imun za sovražni govor, zato se mora vsak od nas potruditi, da se mu izogiba.

Pahor omenja na prvem mestu, da je »potrebno kritično in demokratično razpravljati« tudi o problemu begunske krize. Plemeniti dialoški cilj.

To res ni dober obet uvoda v obsodbo sovražnega govora! Kdor ga želi obsoditi, morda kaj uvodoma kaj kontrastnega pove o svobodi izražanja, poudarek na potrebnosti kritične razprave pa obljublja veliko mero prevladujočega razumevanja do kritičnosti. Toda kritičnosti do česa? Težko si predstavljamo kaj drugega pod objektom kritike kot begunce same. Takšna je očitno njegova prva misel.

Da Pahorja bolj zanima obramba »kritične strani«, pokaže znova v nadaljnjem stavku: »Občutljivost teme ne more biti razlog, da bi drugemu jemali pravico do drugačnega mnenja«. Predsednik s tem nadaljuje z afirmacijo pravice do izražanja, kjer »drugačno mnenje« zopet korelira oziroma referira na tiste, ki imajo glede beguncev pomisleke takšne ali drugačne vrste – in sovražni govor, ki se ga je namenil obsoditi, evidentno nastopa na strani tistih, ki imajo pomisleke do njih.

Šele po dveh preliminarnih stavkih pride na vrsto prehod v opozorilo: »Vsi pa moramo paziti, da se izogibamo stališčem, ki bi jih lahko kdorkoli razumel kot nestrpna in žaljiva.« Svarilo je videti nezadostno, ker se pojem nestrpnosti ne pokriva s sovražnim govorom, še manj pa se z njim pokriva »žaljivost«: žaljiv govor še zdaleč ni nujno sovražni. Smo

lahko, če do obljubljenega nismo prišli v prvih treh, zadovoljni z zadnjim od štirih stavkov, ki ga končno omenja? Glasi se:

»Nihče ni imun za sovražni govor, zato se mora vsak od nas potruditi, da se mu izogiba.«

Predsednik republike je šele v tej končni povedi vsaj približno zadostil opisu, ki ga je sam naslovil v svojem zapisanem prispevku kot »nesprejemljivost sovražnega govora«: s kar nekaj dobre volje smemo »trud po izogibanju« interpretirati kot »nesprejemljivost«.

Opazno je, da je obsodba abstraktna: nikjer se ne nanaša na konkreten opis ali prepoznanje nastopa sovraštva med Slovenci, hkrati naslovnik ni precizneje določen (npr. s Slovenci), pa tudi sam sovražni govor ni opremljen z običajnimi brezpogojnimi atributi, kot so »neprimernost«, »neustreznost«, »obsodbe vreden« in podobno.

Po tistem, ko so ga povlekli za jezik, je potemtakem Pahor z veliko muko, skopo in zgolj z oceno »pogojno opravil« na precej nedoločen in omleden način le spregovoril o tem, da bi se sovraštvu bilo dobro izogibati. Pa še to v naslovitvi na poslance, ne državljane.

SEJA DZ komentarja

Begunci v Sloveniji: Pahor poziva k vzpostavitvi reda na meji

Na seji o beguncih bo predsednik države Borut Pahor prvič v mandatu nagovoril poslance. V stališču, ki ga je že zjutraj poslal poslancem v pisni obliki, pa izpostavlja potrebo po ponovni vzpostavitvi običajnega reda na mejah države.

J. Z., B. E. / Ljubljana 5. 11. 2015, 08:00 / Osveženo: 5. 11. 2015, 11:58

f 11 t 2 G+ 0 Print Natisni

Svoje mnenje o begunski problematiki bo poslancem predstavil Borut Pahor. Ni je vrhovni poveljnik oboroženih sil. (Foto: nik rovan)

Je Slovenija v vojni? Kdo bi vedel. Koga bi zanimalo

Objavljeno na 22. november 2015

Ne samo slovenski mediji, celo državljani sami imamo resno politično-ontološko dilemo: je v Slovenija po pariškem napadu in izjavi francoskega predsednika v vojni ali ni v vojni? Kakšno stanje z njo sploh opisujemo? Se bo začela obnašati ustrezno prvemu ali drugemu prepričanju? In, nenazadnje, ne gre le za prepričanje. Temveč za celo vrsto vojaških in varnostnih ukrepov, ki sledijo, če je naš odgovor pritrdilen.

Novinarji ne soglašajo. Niti se zdi, da bi jih posebej zanimalo raziskati, čeprav je naokoli cel teden. Morda pa so sodobne vojne takšne, da ni pomembno vedeti, če v njih sodelujemo. Morda so sodobni mediji takšni, da ni posebna nuja iskati odgovor na neznatna vprašanja.

Nehajmo se hecati

Borut Mekina je v zadnji številki Mladine ugotavljal zelo decidirano: seveda smo v vojni. Ob tem je dvignil prst: nehajmo se hecati, da nismo. Nekaj podobnega, očitno iz stranskopoličnih razlogov, meni Branko Grims – in to je ena redkih točk, kjer se Mladina in poslanec SDS strinjata.

BORUT MEKINA
20. 11. 2015
MLADINA 47

POLITIKA

Smo v vojni?

Seveda smo. Zato se nehajmo hecati.

Delil

f t e

Ministrica za obrambo Andreja Katič je v Bruslju Francozem, ki so po lastnih besedah v vojni, ponudila pomoč. Kakšno, se še ne ve. Vojaško? Logistično? Obveščevalno?
© Borut Krajnc

»Francija je v vojni,« je dejal francoski predsednik François Hollande, ki je teroristična dejanja v Parizu označil »za vojna dejanja«. ZDA so 11. septembra 2001 aktivirale 5. člen severnoatlantske pogodbe, Francija pa se je odločila za aktiviranje sedmega odstavka 42. člena pogodbe o EU o vzajemni obrambi, ki predvideva pomoč državam članic, ki je žrtev oboroženega napada. Člena sta si podobna, le da člen iz »ustave EU« omogoča širši nabor dejanj, ne zgolj vojaških, ampak recimo tudi ekonomskih.

Mladina o vojnem stanju

Na drugi strani stoji predsednik republike, ki je vojno stanje zanihal. Slovenija ni v vojni. Kako bere klavzule o vzajemni obrambi članic EU, na katere se sklicujejo Francozi, ni povedal. No, seveda ni edini. Bolj bizarne dileme, ki bi morala državljanke še kako zadevati, že dolgo ne. Mekina povzame brezhecno situacijo takole:

»Slovenija ni v vojni,« je dejal predsednik države Borut Pahor ta teden, »Slovenija je ena najvarnejših držav.« Nasprotno pa je predsednik komisije za nadzor nad obveščevalnimi službami, poslanec SDS Branko Grims, dejal, da Slovenija je v vojni, saj »je Slovenija del EU-ja in EU je v vojni«. Poleg tega naj bi bila država tudi zaradi prehajanja beguncev bolj ogrožena. Kar je zares zanimivo pri tej razpravi, je nekaj drugega. In sicer, kako lahkotno z vojnimi napovedmi operirajo predstavniki države. V tako rekoč vseh državah EU glede aktiviranja sedmega odstavka 42. člena napovedujejo glasovanje v parlamentu in nekatere omejitve, slovenska obrambna ministrica Andreja Katič pa je v Bruslju že povedala, da Slovenija Francijo podpira, četudi še ne vemo, kaj bodo Francozi od nas zahtevali.

Simbolično, formalno ali kako drugače?

Biti v vojni je najbrž neko formalnopravno stanje. Če bi bila Slovenija v njej, bi takšno stanje država verjetno morala razglasiti. Je to parlament, je to predsednik republike, glede na svoje pristojnosti? Smo lahko v vojni tudi brez tega?

Pogled na samo na nekaj, temveč prav vse bistvene medijske naslove zadnjega tedna na googlu razodene že skoraj komičen lok interpretacijskih ugibanj. Poglejmo si jih.

Najprej imamo naslov iz Mladine, ki dejstvu o vojni pritrjuje, tudi s pomočjo ugotavljanja uradnosti:

[Evropa uradno v vojni, tudi Slovenija | MLADINA.si](#)

Z njo se strinja tudi poslanec Grims, kot povzemajo na Žurnalalu:

[Grims: Slovenija je v vojni - zurnal24](#)

Soslednje zaokrožuje predsednikov demanti v obliki zapisa na MMC:

[Predsednik Pahor: Slovenija ni v vojni - RTV Slovenija](#)

Prvi si resno dilemo, biti ali ne, zastavijo na Svetu24:

[Svet24.si - Je Slovenija res v vojni?](#)

Preostali odzivi so odmevi prejšnjih stališč, Delo pa dilemo razreši na salomonski način. Slovenija je simbolično v vojni, ne realno:

[Vojnega stanja ni, vojna je le simbolna - Delo](#)

Končno praktično-pragmatično rešitev ponudi športni novinar Miran Ališič. Slovenija bi bila v vojni, ampak ji ni treba:

[Francija v vojni, Sloveniji ni treba](#)

Evropa uradno v vojni, tudi Slovenija | MLADINA.si

www.mladina.si/170807/evropa-uradno-v-vojni-tudi-slovenija/ ▼

Pred 5 dneva - Te so, vključno s Slovenijo, privolile. V francoskih vojaških operacijah v tujini in v boju proti skrajni sunitski skupini Islamska država (IS) bodo tako sodelovale ...

Grims: Slovenija je v vojni - zurnal24

www.zurnal24.si/grims-slovenija-je-v-vojni-clanek-260175 ▼

Pred 4 dnevi - Slovenija je del EU in EU je v vojni, opozarja Branko Grims, SDS. Matej Tonin iz NSi pa opozarja, da bi morali beguncem jemati prstne odtise.

Predsednik Pahor: Slovenija ni v vojni - RTV Slovenija

www.rtvslo.si/slovenija/predsednik-pahor-slovenija-ni-v-vojni/378944 ▼

Pred 4 dnevi - Predsednik države Borut Pahor je dejal, da Slovenija ni v vojni in da je ena najvarnejših držav. Poslanec SDS-a Branko Grims pa nasprotno meni, da sta EU in ...

Vojna in nogomet - Slovenske novice

www.slovenskenovice.si/novice/slovenija/vojna-nogomet ▼

Pred 5 dneva - Bil je petek, 13. novembra. Na zahodu Ukrajine, ki jo razjeda vojna z Rusijo na njenem vzhodu, sem klepetal s prebivalci Lvova. Bolj kot njihova pričakovanja ...

Predsednik Republike Slovenije

www.predsednik.si/ ▼

Pred 3 dnevi - Uradna spletna stran predsednika Republike Slovenije javnosti zagotavlja novice, ... Boruta Pahorja za 24ur zvečer ob obletnici konca II. svetovne vojne.

Obiskali ste to stran.

Svet24.si - Je Slovenija res v vojni?

svet24.si/clanek/novice/slovenija/564cda63056fe/slovenija-v-vojni ▼

Pred 3 dnevi - Kaj taka pomoč pomeni za Slovenijo? Smo res v vojni? Slovenska vojska: Vsako večjo vojaško pomoč Franciji bosta morala potrditi vlada in parlament. Foto: sta.

Grims: Slovenija je del EU in EU je v vojni; v Parizu spet ...

www.demokracija.si > Fokus ▼

Pred 4 dnevi - Slovenija je del EU in EU je v vojni; odkar je Slovenija sklenila, da se odzove na poziv Francije k vojaškemu odgovoru na napad, je to povsem jasno, je po ...

Pahor miri: Slovenija ni v vojni | Planet.si

www.planet.si/.../slovenija/pahor-miri-slovenija-ni-v-vojni-s-teroristi.htm... ▼
Pred 4 dnevi - Slovenija ni v vojni, je v posebni izjavi za Televizijo Slovenija dejal predsednik republike Borut Pahor. "Slovenija je ena najbolj varnih držav na svetu in naši ...

Vojnih razmer ni, vojna je le simbolna - Slovenija - TIMES.si

www.times.si/slovenija/vojnih-razmer-ni-vojna-je-le-simbolna--b1cd830... ▼
Pred 3 dnevi - Ljubljana – Slovenija ni v vojni. Ne po odločitvah na evropski ravni, ne po ustavi in zakonodaji, je ministrica za obrambo Andreja Katič poslancem pojasnila ...

Vojnega stanja ni, vojna je le simbolna - Delo

www.delo.si › Novice › Politika ▼
Pred 3 dnevi - Ljubljana – Slovenija ni v vojni. Ne po odločitvah na evropski ravni, ne po ustavi in zakonodaji, je ministrica za obrambo Andreja Katič poslancem pojasnila ...

"Slovenija je v vojni" | Nova24TV

nova24tv.si › Slovenija › Politika ▼
Pred 4 dnevi - Varnostna situacija v Sloveniji je po terorističnih napadih v Parizu vprašljiva. Slovenija je vsebinsko gledano v vojni, saj je na pomoč priskočila Franciji, obo.

Francija v vojni, Sloveniji ni treba

www.miranalisic.com/blog/francija-v-vojni-sloveniji-ni-treba-214.html ▼
Pred 6 dneva - Nevidno zlo terorja. Francija v vojni, Sloveniji ni treba. Na poti iz Dijona, 16.11.2015. Konec tedna sem preživel v Franciji. Ne, nisem bil v Parizu, odpeljal sem se ...

Izbrani medijski naslovi na spletu

Če bi kaj veljala beseda poklicanih, torej vrhovnega poveljnika oboroženih sil, ki sicer raje od česarkoli podobnega čas posveča flirtanju z ljudmi, potem nismo v vojni.

Če nekaj šteje beseda ministrice za obrambo, ki pravi, da Slovenija ni v vojni, ne po odločitvah na evropski ravni, ne po ustavi in zakonodaji, tudi. Andreja Katič je dejansko, če naj verjamemo Jančičevemu zapisu v Delu, tudi avtorica sintagme, po kateri smo v vojni nekako le »simbolno«, kolikor načeloma sodelujemo v »vojni proti terorizmu«.

Teža nevednosti

Ne trdim sicer, da se nam dogaja spodaj opisano, toda v splošnem seveda velja, da je politika brez-vednosti ali ne-vednosti vedno najboljša politična psihotaktika v odnosu do

državljanov. Manj kot ti vedo, bolj so instrumentalno uporabni in vodljivi. Če jim uspemo prikriti takšno nepomembnost, kot je vojna, je to lahko le čista zmaga.

In ravno zato naj skromno dodam: morda le ne bi bilo slabo vedeti, če smo v njej ali nismo.

Intimizacija politike in politična intimizacija

Objavljeno na 20. december 2015

Predsednik republike ima res čuden in selektiven smisel za komentiranje: v zadnjem intervjuju za Večer mu ni bilo težko definirati sreče skozi najbolj intimno izpoved o svoji lastni očetovski vlogi, le nekoliko pred tem pa je zavrnil možnost, da bi se opredelil do ravnanj vlade.

Kaj nam pove ta hkraten nastop intimizacije politike in obenem politične intimizacije? Poglejmo primer.

Predlagam plebiscit o združenih državah Evrope

Borut Pahor, predsednik republike

Mediji vprašajo: ali predsednik republike, ki je pred volitvami, ne bi moral biti bolj politično aktiven? Kaj bi predlagali, da bi se odločili o združenih državah Evrope? Kaj bi predlagali, da bi se odločili o združenih državah Evrope?

Mediji vprašajo: ali predsednik republike, ki je pred volitvami, ne bi moral biti bolj politično aktiven? Kaj bi predlagali, da bi se odločili o združenih državah Evrope? Kaj bi predlagali, da bi se odločili o združenih državah Evrope?

Mediji vprašajo: ali predsednik republike, ki je pred volitvami, ne bi moral biti bolj politično aktiven? Kaj bi predlagali, da bi se odločili o združenih državah Evrope? Kaj bi predlagali, da bi se odločili o združenih državah Evrope?

Intervju v Večeru

Intimizacija politike

Borut Pahor je na izrecno vprašanje, ali je srečen, v [intervjuju za Večer](#) postregel z zelo zasebnimi fragmenti iz svojega življenja:

Pred nekaj leti ste ob vprašanju, kaj si pred prazniki želite, rekli, da bi bili radi spet srečni. Ste danes srečni?

»Niste me vprašali v pravem času. Pred tem intervjujem je imel moj sin 18 let. Nisem bil ne dober partner ne dober oče, veliko sem se posvečal karieri. Sina sem spoznal veliko kasneje, kot bi si to zaslužil. Danes sva izjemna prijatelja. Tudi partnerici poskušam vrniti vse to, kar sem tudi zaradi njene pomoči lahko imel. Ko sem na večerji ob rojstnem dnevu opazoval svojega sina, se mi je zdelo, da je sreča preveč milostna z mano. Ker vem, da želi biti svet uravnotežen, upam, da se ne obeta nič takega, zaradi česar bom kaznovan, ker me prevevajo občutki sreče.«

Pred nekaj leti se je ob kandidaturi po medijskem razkritju svojega skoka čez plot odzval odrezavo s tistim slavnim »Ne kandidiram za papeža, ampak za predsednika vlade!« – verjetno celo brez globokega razmisleka, da mu je s tem pritrdil.

Zdi se, da v svoji zrelejši fazi Pahor vsaj malce obžaluje, ker se je v življenju premalo posvečal družini. Čeprav ga obenem ne k manjši, temveč verjetno drugačni sreči ni vodilo zgolj posvečanje karieri, ampak še čemu drugemu.

Njegovo nadvse zasebno izpoved, da ni bil ne dober partner in ne oče, da je sina spoznal (ali to pomeni srečal?) prepozno in da poskuša zdaj nadoknaditi svoje stare grehe s kompenziranjem pozornosti partnerici in sinu, jemljem za primer intimizacije politike: vdora intimnega v javne prezentacije delovanja ali življenja politikov.

Pri Pahorju je to storjeno izrecno na njegovo pobudo: novinarsko vprašanje je merilo na razpravo o srečnosti, v zameno pa je dobilo strogo privatno izpoved o milosti, ki jo doživlja, ko lahko na rojstnodnevni večerji opazuje personificirano srečo v podobi sina, ki ga ni pravočasno spoznal – dobesedno.

Intrigantna je tudi njegova izpeljava, dodana k pogledu na lastnega sina za mizo: ker da je svet uravnotežen – kar mu očitno pomeni, da so trenutki dobrega in slabega v življenju nekako enakomerno porazdeljeni – se boji, da bi mu sedanja očetovska sreča v prihodnje lahko bila zaradi nekakšnih kozmičnih zakonitosti odvzeta ali vsaj zmanjšana.

"Niste me vprašali v pravem času. Pred tem intervjujem je imel moj sin 18 let. Nisem bil ne dober partner ne dober oče, veliko sem se posvečal karieri. Sina sem spoznal veliko kasneje, kot bi si to zaslužil. Danes sva izjemna prijatelja. Tudi partnerici poskušam vrniti vse to, kar sem tudi zaradi njene pomoči lahko imel. Ko sem na večerji ob rojstnem dnevu opazoval svojega sina, se mi je zdelo, da je sreča preveč milostna z mano. Ker vem, da želi biti svet uravnotežen, upam, da se ne obeta nič takega, zaradi česar bom kaznovan, ker me prevevajo občutki sreče."

Takšen intimističen govor, v terminologiji Svetega Avguština, utemeljitelja diskurza o njem, »ex intimo cordis meo«, torej iz notranjosti mojega srca, iz ust politika tako ali drugače nujno deluje perverzno. Zasebnost je v javnem diskurzu tistih, ki so najbolj izpostavljeni javnosti, konstitutivno moteč element. Prvo vprašanje je torej: bi jo morali kaj prida ceniti? Kaj nam nek politik sploh sporoča z njo, zakaj jo uporablja?

Lahko bi niz nadaljevali: če je Pahor v času svojega mandata, ko sem že večkrat pokazal, predvsem koketirajoči populist, všečen, četudi nekoliko zvit in zavit demagog, ali mu v trenutkih njegove »intimizacije« kot politične geste sploh zaupati? Kaj želi z njo doseči? In kaj se dogaja, kot intimnost postale ekstimna?

Prej omenjeni Sveti Avguštin v svojih *Izpovedih* definira Boga kot tisto najnotranjše: »Tu autem eras interior intimo meo et superior summo meo« (3,6). Torej kot tistega, ki je najbolj notranji naši (njegov) intimnosti in najvišji element v meni. S tega vidika lahko mogoče razumemo strah, ki Pahorja preveva, če bo ob razkritju svoje intime, občutene kot sreče, deležen nekakšnega božjega povračila – kajti z njim je, prosto po Avguštinu, evociral najsuperiornejši element v sebi, torej Njega.

Politična intimizacija

Pahorjeva intimizacija politike deloma sledi logiki lacanovske ekstimmnosti kot intimne zunanosti, kot navzočnosti zunanosti v intimnosti. Vendar v danem kontekstu razumem postopek v netehničnem smislu, ne kot sovpadanje intimnosti s tistim, kar je najzunanjejše in recimo skrito globoko v subjektu v nekem najbolj zasebnem kotičku.

Niti ne gre za to, da bi intimnost razumeli kot ideološki konstrukt družbenih zapovedi in reda na način, kot je subjekt vedno že učinek delovanja nezavednega. Pahorjeva ekstimmnost –v tem širokem pomenu – je preprosto le želja, da bi povnanjil svoje intimno življenje – in v tem smislu je del intimizacije politike. Morda moramo njegove številne neslane dovtipe o podiranju žensk (in dreves) in malih miškah razumeti v istem sklopu podrte meje med obojim, zasebnostjo in javnostjo, morda je z istim stimuliran tudi njegov zmagoviti projekt koketirajočega populizma.

In s tem smo že pri odklonu, subverziji politične intime, njenem preskoku v politično intimizacijo. V istem intervjuju za Večer je predsednik skoraj istočasno kot svojo zasebnost pojasnjeval še, da ravnanj vlade pač ne komentira:

Najšibkejša točka vlade pri upravljanju z begunsko krizo pa je nesodelovanje z Zagrebom. Pri tem vztrajate? Ali je še kaj?
»Izognil bi se komentiranju vlade. Tega nisem počel niti, ko je bil premier Janez Janša, potem Alenka Bratušek, zdaj Miro Cerar. Bil sem predsednik vlade in takšne izjave predsednika republike ne pomagajo. Zelo si bom prizadeval z drugimi institucijami v Sloveniji, da bi se to sodelovanje izboljšalo. Moja izkušnja s Hrvaško je, da se da veliko doseči v prijateljskem in neprepirljivem vzdušju. V našem skupnem interesu je, da imamo vzorne odnose, ker eden drugega potrebujemo zaradi miru in stabilnosti.«

Poanta je torej: če se predsedniku ne zdi nič narobe poseči po svoj intimi in jo obelodaniti državljanom, je sama politična dejavnost deležna nasprotnega postopka: tako kot se zasebne misli selijo v javnost, se tisto najbolj javno, politika kot početje dobrega, s strani predsednika seli tako rekoč v intimo. In se ne komentira.

Dispozitiva javnopolitičnega in zasebnega sta zamenjala svoji siceršnji vlogi. Kaj si Pahor misli o vladi Mira Cerarja, Alenke Bratušek in Janeza Janša, nas po njegovem ne rabi zanimati. To so njegove zasebne misli, ki nam jih ne bo zaupal. Ali če malce parafraziram, obnaša se po temle kopitu: »Ravnanj vlade ne komentiram, lahko pa vam kaj povem o svojem intimnem življenju.«

Najšibkejša točka vlade pri upravljanju z begunsko krizo pa je nesodelovanje z Zagrebom. Pri tem vztrajate? Ali je še kaj?

"Izognil bi se komentiranju vlade. Tega nisem počel niti, ko je bil premier Janez Janša, potem Alenka Bratušek, zdaj Miro Cerar. Bil sem predsednik vlade in takšne izjave predsednika republike ne pomagajo. Zelo si bom prizadeval z drugimi institucijami v Sloveniji, da bi se to sodelovanje izboljšalo. Moja izkušnja s Hrvaško je, da se da veliko doseči v prijateljskem in neprepirljivem vzdušju. V našem skupnem interesu je, da imamo vzorne odnose, ker eden drugega potrebujemo zaradi miru in stabilnosti."

Seveda bo marsikdo rekel, da so pristojnosti predsednika republike znane in relativno ozke. Vendar med njimi zanesljivo ni zahteve, da se mora prva politična figura države vzdržati ocene ravnanja oblasti. Nenazadnje je Pahor vrhovni poveljnik vojaških sil – ko se Slovenija pospešeno obdaja v bodečo in rezilno žico ali se na mejo napotevajo vojaki in rezervisti, se komentiranju odločitev vlade najmanj v skladu s to pristojnostjo poveljnika ne more kar odreči. Pravzaprav je s tem nedostojen in neokusen.

Bistveno verjetnejše je, da je njegovo samoiniciativno zavezovanje jezika del dobro premišljene strategije všečnosti in nekonfliktnosti, ne pa kakšne posebne načelnosti ali modrosti. V skladu s katero je najudobneje pleskati ograje, kositi travo in peči pico, biti dopadljiv množicam, nikakor pa ne imeti svoja prepoznavna ali odločna politična stališča ter jih jasno skomunicirati.

In prav zato je pošiljanje političnosti v intimo hrbtna stran tega, kar želi storiti z odpiranjem svoje zasebnosti. Intimna zgodba o zanemarjanju svojih otrok in partnerke je nujen sestavni del, ki ga smiselno dobimo v zameno za njegovo politično praznino.

Ime česa je na žaru pečeni Pahor?

Objavljeno na 2. januar 2016

Kar nekaj pozornosti v javnosti in na socialnih omrežjih je požela napoved, da bo predsednik republike nastopil v oddaji »Na žaru«, kjer ga bo smešil voditelj Lado Bizovičar.

Oddajo, ki je licenčna in narejena po principih žanra »roast comedy«, bodo snemali 8. januarja v ljubljanski Operi, za dogodek pobirajo vstopnice od 16 do 25 evrov, kasneje pa bo očitno predvajana na POP TV v nedeljskem večernem *prime-time* terminu.

Mediji se za dogodek v polnem pomenu še ne zanimajo: [Blaž Petkovič in Meta Roglič sta o tem v Dnevniku priobčila daljši članek](#) z mnenji Vlada Miheljaka, Tadeja Trohe in Janeza Rakuščka, [stališče Alternativne akademije](#), češ da gre za zlorabo predsedniške funkcije, ki naj jo predsednik vrne, pa so vrgli v koš. Dnevnikov članek je pomemben, ker prinaša odziv kabineta predsednika republike z nekaj pojasnili. Poglejmo si sprva, kaj bi lahko Pahorju glede nastopa v oddaji sploh očitali.

Iz zbranih očitkov ali možnih pomislekov, ki ji lahko artikuliramo proti takšnemu nastopu, omenimo dva: argument iz nespodobnosti in nedostojanstvenosti glede na

funkcijo, ki jo Pahor opravlja, ter argument iz omogočanja materialnih koristi. Najprej k prvemu.

Argument iz nespodobne degradacije funkcije

Je nastop predsednika republike v te vrste oddaji, glede na njegove že videne pojavitve ali nastope in poznavajoč okoliščine, kako največkrat ravna, res nespodoben? Veliko ljudi meni, da je, ker s takim nastopom degradira funkcijo, ki jo zaseda. Spet drugi verjamejo, da podvreči se kritiki in šalam ne more biti nič slabega, da je sicer tvegano, toda pohvalno dejanje.

Sam se pridružujem mnenju prvih: predsednikov nastop je nekako predvidljiv glede na njegovo splošno znano promocijsko stavo glede všečnosti, skrbno negovani obsežni flirt in koketiranje z mediji in državljani. Če želi nekdo loviti na populistične učinke, se pravzaprav tovrstnim oddajam na komercialni TV preprosto ne sme odreči. Vaba je tako rekoč popolna in Pahor je vanjo ugriznil.

Predvidljivost nam seveda ničesar ne pove o spodobnosti ali primernosti – razen tega, da ju pri njem ne smemo ravno pričakovati. Ker je oddaja »Na žaru« namenjena smešenju ali že kar norčevanju, ki ga sicer ustvarjalci razumejo kot »poklon znanim Slovincem«, je v tem primeru, vsaj tako gre argument, pod udarom ne le Pahor, temveč sama simbolna funkcija, ki jo zaseda. Ali kot so zapisali pri Alternativni akademiji:

Če nam res ne rabi biti mar za zabavljaštvo čez g. Pahorja zasebno, bi nas moralo skrbeti, ko se na ta način nespoštljivo pljuva tudi čez simbolno in realno funkcijo, katere nosilec je. Pahorjevo dopuščanje pljunka po sebi je dopuščanje pljunka po instituciji predsednika republike, ki z njim nikakor ni istovetna.

Je mogoče res ločiti »realnega« Pahorja od simbolne funkcije, ki jo zaseda? Velik del humanistične tradicije ali teorije in filozofije temelji na ločevanju obeh registrov. Ravno zato, ker obstaja ta razlika, aktualni predsednik izničuje drugega do točke, ko bo povsem razvrednoten, »pahoriziran«. Ali kot je povedal Tadej Troha za Dnevnik:

»Ta funkcija bo po njem na papirju sicer morda ostala, a de facto bomo po Pahorju volili novega 'pahorja', on sam pa si bo odprl prostor za drugačno napredovanje.«

Kako se branijo na očitke v kabinetu predsednika? S pomočjo treh linij izgovorov. Prva je linija protiargumentacije s pomočjo »tudi ti« – tudi drugi da so to že počeli, oziroma s sklicevanjem na splošno sprejeto prakso. Linija obrambe, ki nikoli ni dobra, je zvrst argumentacijske zmote.

V kabinetu omenjajo nastop nekdanjega nemškega kanclerja Schröderja v oddaji Thomasa Gottschalka, domače predsedniške obiske sorodnih oddaj, Janeza Drnovška v oddaji HriBar, Milana Kučana v oddajah Res je! in TV Križanka in nato še v predstavi Borisa Kobala v ljubljanskem lutkovnem gledališču. Omenjajo pa še nekaj, kar naj bilo zelo blizu humorističnemu formatu oddaje »Na žaru«, ameriški koncept »predsedniškega roasta« (!), ki da se mu redno podreja ameriški predsednik.

8. januar 2016 20:00 SNG Opera in balet Ljubljana

V Ljubljani se prvi teden novega leta nadaljuje serija predstav **NA ŽARU Z LADOM BIZOVIČARJEM**. Lado Bizovičar bo **na predstavah ponovno v živo** "zapekel" znane osebnosti.

V prihajajoči seriji predstav bo vroče predsedniku Republike Slovenije Borutu Pahorju.

Lado Bizovičar pa bo zapekel tudi igralca Borisa Kobala.

Za kaj gre?

Na žaru je odrsko druženje, pri katerem znano osebnost počasti skupina njegovih prijateljev s komičnimi govori, šalami na njegov račun ali skladbami. Ne gre za žaljenje, ampak za poklon osebi, ki je na žaru. Obiskovalci si bodo lahko tudi pri nas v živo ogledali poklon znanim Slovencem in priznanje za njihovo delo na zelo zabaven način. Že pečena: Lado Bizovičar in Jan Plestenjak.

Zakaj vse to niso dobre zavrnitve začetnega argumenta o degradaciji funkcije? Ker niso nujno dobri in sprejemljivi primeri. In še iz enega preprostega razloga: ker nobena od naštetih oddaj ni bila izrecno namenjena »peki na žaru«, smešenju in norčevanju iz politika. Večina njih je res razvedrilnega značaja in so, kar se tiče domače scene, zbudjale pomisleke že v času, ko je prišlo do njih.

Razen tega velja nenapisano pravilo, da mediji politikov v razvedrilne oddaje ne vabijo, saj jim ne želijo delati promocije. Seveda obstajajo izjeme, tako pri nas kot v tujini, vendar pri Pahorju dodatno moti že njegova tradicija flirtanja in, kot sem nedavno opozoril, skrbno negovan videz, da bi ne deloval kot predsednik, ki opravlja svoje naloge, temveč predvsem kot človek zasebnosti, vse po načelu »Politike ne komentiram, zato me raje kaj vprašajte o moji zasebnosti«.

Primerjava z ameriškim predsednikom, za katero vemo, da mu je zelo imanentna, ker je z njo malodane obseden, pa je povsem deplasirana. Tradicionalna večerja za dopisnike iz Bele hiše, ki se je običajno udeleži na tisoče povablencev, ima za enega izmed namenov res formo duhovičenja iz sebe in drugih, nanjo velikokrat povabijo tudi kakšnega priznanega komika, vendar organizator takšne prireditve ni nobeno komercialno podjetje, temveč Društvo dopisnikov iz Bele hiše.

Tudi če koga zgornji pomisleki še ne prepričajo, bi večino vendarle moral nakazani kontekst. Kar počne v svojem mandatu, je tako zelo oddaljeno od resnega opravljanja nalog na političnem mestu, ki ga zaseda, da njegov nastop v Bizovičarjevi oddaji, proti kateri nimamo nič, preprosto moramo nujno razumeti kot izraz tendence izničevanja funkcije, njene profanizacije, ki jo Pahor s svojim flirti in koketiranji z množico radikalno uničuje. Njegov nastop je preprosto nekaj, kar moramo brati skupaj z njegovimi dnevnimi odrskimi vložki poplesavanj in popivanj, dosedanjega dnevnega zabavljaštva in dvorjenja ljudem kot volivcem. »Trumpizacija« njegove funkcije je tolikanj hujša, ker njegov prijatelj Donald svojega cirkusa ne izvaja v času mandata, temveč (zaenkrat) zgolj znotraj volilne kampanje.

Argument iz omogočanja koristi drugim

Naslednji razlog, ki bi nas moral spraviti v dvom glede Pahorjeve spodobnosti, je argument iz omogočanja koristi: predsednik se zapleta v dejanje, s pomočjo katerega nekomu precej eksplicitno omogoča materialno in finančno korist – družbi Pro Plus, ki je lastnik licence in predvaja paradno oddajo.

Slednja tudi trži in se podpisuje kot organizator dogodka v SNG Ljubljana, kjer se pobirajo vstopnice. Ali torej predsednik naše države omogoča korist drugim, v tem primeru lastniku komercialne oddaje? Moj odgovor je: nesporno. Lahko se zgolj razlikujemo v presoji, kako močno nesprejemljivo se nam zdi početje.

V kabinetu sicer zanikajo, da se bo to zgodilo, češ da bo izkupiček od prodaje vstopnic šel v dobrodne namene. Žal pri prodaji vstopnic na nobeni spletni strani dobrodelnost ni omenjena in Pro Plus tega niti na svojih straneh ali v svojih medijih ni znal povedati. Za trenutek bi celo podvomili, da gre le za spodrseljaj. Lahko bi dejali, da bi novinarji zlahka poklicali g. Vrabca in razčistili dilemo, za nameček pa še vprašali, v kakšne namene bo denar doniran: pa kaj, ko tega ne storijo ali celo raje cenzurirajo obstoječa stališča.

The screenshot shows the website mojekarte.si with a search bar at the top. The main content area displays a ticket listing for the event "Na žaru z Ladom Bizovičarjem: predsednik Republike Slovenije Borut Pahor". The listing includes a red "Add to basket" button, the event date "08.01.2016 at 20:00", and a list of ticket prices for six different categories (skupina): 25,00 EUR (1. skupina), 23,00 EUR (2. skupina), 21,00 EUR (3. skupina), 19,00 EUR (4. skupina), 18,00 EUR (5. skupina), and 16,00 EUR (6. skupina). Below the prices, it lists the "Responsible organizer and seller" as PRO PLUS D.O.O. at Kranjčeva 26. The venue is identified as SNG Opera in balet at Zupančičeva 1, 1000 Ljubljana, Slovenia. A photograph of Borut Pahor is shown on the right side of the listing.

Toda četudi privzamemo, da navedeno drži in je bil dogovor o dobrodelni naravi dosežen res že na začetku, ni nobenega dvoma, da bo oddaja v hipu, ko bo predvajana na POP TV, dober posel. Ker domnevamo, da bo predvajana na eno izmed nedelj po osmem januarju, bo glede na predsednikovo v znoju priborjeno všečnost med množicami nesporno prinesla veliko gledanost in posledično dobiček, ko gre za reklamne bloke med oddajo. Morda jih bodo celo povečali ali dvignili ceno oglasom. Kako je z dobrodelnostjo v takem primeru?

Kaj lahko v oddaji pričakujemo?

Glede na videno doslej lahko kar dobro predvidimo potencialne šibke točke, ki bodo rdeča nič smešenja na račun predsednika. Boljši material si je težko predstavljati. Sodeč po formatu Jana Plestenjaka (primerjava med obema je kar pravšnja) pričakujemo nerezervirano duhovičenje o predsednikovi zasebnosti in nezanikanem dovolj burnem spolnem življenju, ker, tako včasih predsednik, »ne kandidira za papeža«. Nato diskurz o malih miškah, ki se mu prikazujejo, omenjenem neskončnem flirtanju z ljudstvom (včeraj asfalter, danes picopek, jutri frizer), čudežno večno zagorelem obrazu in armanijih, afektiranih izumetničenih nastopih in govorici, garnirani z angleškimi modnimi izrazi, puhli retoriki, malce obsesivnem športanju in narcisističnem ogledovanju v zrcalu. Možnosti, kako smešiti infantilizacijo mesta, ki ga zaseda, je nešteto.

Oddaja, kratka, ne bo zgolj izziv zanj, temveč tudi za necenzurirani pristop voditelja Lada Bizovičarja in POP TV. Vse ostalo, kar ne bo poseglo v njegovo zasebnost in problematiziralo populističnega stila vladanja, bo razočaranje in znamenje, da je na delu takšna ali drugačna rezerviranost le zato, ker je gospod – predsednik. Če se pusti peči na žaru, potem namreč zase ne sme pričakovati nežnejših vatlov. Zdi se, kot da bi nekdo vzel zares njegovo željo po tem, čemur sam pravim intimizacija politike, vdor intimnega v politiko. Priložnost je kot pisana na kožo za takšne potrebe.

Za tiste, ki mu niso naklonjeni, ker mu očitajo zlorabo, bo oddaja nujno priložnost za predvidljivo zgražanje in ogorčenost – daleč od tega, da bi ju dojeli kot moraliziranje. Računamo, da bo prinesla tudi nekaj radožive in zadovoljne privošljivosti. Strogo vzeto upravičene. Največ, na kar bi smeli upati, pa je, da bi bil Pahor tako dober, da bi po izteku mandata dobil povabilo Pro Plus za svojo zabavno oddajo.

V resnici bi to bilo najbolj idealno nadaljevanje njegove kariere, kjer bi lahko bil najbolj pristno in realizirano to, za kar daje vtis, da želi biti. A žal po tistem, ko je digniteto funkcije, ki jo opravlja, povsem odpravil in simbolno točko, ki jo zaseda, dodobra razvrednotil.

Predsednik, pečen v dobrodelne namene

Objavljeno na 8. januar 2016

Se bo predsednik republike res spustil speči v dobrodelne namene?

Skorajda bogokleten, odvečen dvom: saj so vendar danes na STA v rubriki »Zanimivosti« jasno naznačili, da bo izkupiček od vstopnic iz nastopa *Na žaru* šel »Bolnici za invalidno mladino Stara Gora«. Izjemno plemenito!

Pahor se bo "pustil speči" za dober namen

Ljubljana, 8. januarja - Predsednik republike Borut Pahor bo drevi gost predstave *Na žaru* z Ladom Bizovičarjem. "Zapekle" ga bodo znane osebnosti iz sveta športa, politike, gospodarstva, kulture in javnega življenja. Prihodek od prodanih vstopnic večera pa bo šel v dobrodelne namene - Bolnici za invalidno mladino Stara Gora.

Kot je zapisano v predstavitvi dogodka, je *Na žaru* odrsko druženje, pri katerem znano osebnost počasti skupina njegovih prijateljev s komičnimi govori, šalami na njegov račun ali skladbami. "Ne gre za žaljenje, ampak za poklon osebi, ki je na žaru," poudarjajo.

Novica STA o Pahorju na roštilju

Ampak le tako dolgo, dokler si ne poskušamo pojasniti nekaterih dejstev. Naštejmo jih. Prvič, prodaja vstopnic s strani organizatorja, podjetja Pro Plus, nikoli ni bila pospremljena s podatkom o dobrodelnem namenu. In ja, praksa je pač taka – ko oglašuješ dogodek in prodajaš vstopnice, kjerkoli že. Ni se zgodilo.

Drugič, podatka o dobrodelnosti nam organizator nikoli ni sporočil, čeprav ima v lasti največjo komercialno televizijo v državi in se je trudil reklamirati dogodek. Zanj smo izvedeli šele iz kritičnega zapisa v Dnevniku, kjer so novinarji povprašali kabinet predsednika republike – informacijo je torej podal tisti, od katerega bi to manj pričakovali in v trenutku, ko se je sprožil kritičen odziv javnosti. Šele na tej točki se je priključila še POP TV.

Kako medijsko legitimirati predsednika

Danes se je temu, kar je videti *post festum* legitimacija – čistih dokazov za to res nimamo – namreč celofanizaciji dogodka, ki da ima plemenit namen, pridružila še medijska. Vsaj dva poskusa lahko naštejemo, kako so se mediji neženirano trudili, da nam bi pojasnili »normalnost« Pahorjevega nastopa in obenem dobrodelnost. Da bomo pomirjeni.

Na POP TV pričakovano. Vpoklicali so primerjavo z Barrackom Obamo in nato še Bizovičarja. Prvega so prikazali v nekaj zabavnih šovih, češ tudi on počne isto. Drugega, da uporabi iz demantija kabineta predsednika že znane primerjave: kako da je v takih oddajah nastopal že Milan Kučan, tudi Janez Drnovšek:

VIDEO: Še teden do predsedniškega roasta

Ljubljana, 02.01.2016, 11:09 | 24UR

40 Komentiraj Pošlj Tiskaj + - Velikost pisave

Čez teden dni pa bomo v Sloveniji premierno dočakali predsedniški roast. Lado Bizovičar bo namreč gostil predsednika Boruta Pahorja in njegove prijatelje. Razprodane predstave kažejo na to, da je roast - oziroma »na žaru« oblika komedije, ki jo Slovenci obožujejo, predsedniški žar pa bo tudi dobrodelen.

Video

24ur reklamira predsedniški roast

Bizovičar je zinil še nekaj pomenljivega: celi dve leti da si je prizadeval predsednika prepričati, da v oddaji nastopi. Nismo vedeli, da so bile njegove priprave tako dolge, Pahorjeve zavrnitve pa tako množične.

Pri STA so se danes, ko se odvija snemanje, odločili za legitimacijo, zihér je zihér, že v naslovu: »Pahor se bo 'pustil speči' za dober namen«. Če bi namreč komu slučajno prišlo na misel, da je z udeležbo v tej oddaji kaj narobe, bo lahko potolažen. Predsednik se trudi za pohvale vrednim ciljem.

Legitimaciji je posvečena kar celotna vest, zato si jo velja ogledati neoskubljeno:

Ljubljana, 8. januarja – Predsednik republike Borut Pahor bo dreví gost predstave Na žaru z Lado Bizovičarjem. »Zapekle« ga bodo znane osebnosti iz sveta športa, politike, gospodarstva, kulture in javnega življenja. Prihodek

od prodanih vstopnic večera pa bo šel v dobrodelne namene – Bolnici za invalidno mladino Stara Gora.

Kot je zapisano v predstavitvi dogodka, je Na žaru odrsko druženje, pri katerem znano osebnost počasti skupina njegovih prijateljev s komičnimi govori, šalami na njegov račun ali skladbami. »Ne gre za žaljenje, ampak za poklon osebi, ki je na žaru,« poudarjajo.

V uradu predsednika republike dodajajo še, da gre za humorističen format politične satire. Ob tem so pojasnili, da je predsednik republike vsak dan predmet različnih pohval in kritik, saj je funkcija predsednika javna funkcija in je legitimno, da so njegova ravnanja in odločitve vsakodnevno podvržene ocenam javnosti. »Predsednik te odločitve ne bi sprejel, če bi menil, da je neprimerna,« so še dodali ob nekaterih očitkih v zadnjih dneh, da nastop na takšnem šovu »ni predsedniški«.

A Pahor ne bo prvi predsednik, ki bo gostoval v zabavni oddaji. Med drugim je Janez Drnovšek v oddaji HRI BAR klepetal s svojo animacijo, Milan Kučan pa je denimo gostoval v predstavi Borisa Kobala. Zlasti pa tovrstne šove poznamo iz ZDA, ko v njih tradicionalno sodelujejo vsakokratni predsedniki države. Tudi aktualni, Barack Obama jih je že slišal nekaj na svoj račun, med drugim pa je gostoval tudi v pogovoru s humoristom Jerryjem Seinfeldom.

Pahorju in njegovemu delu se bodo na tak način poklonili nekdanja hrvaška predsednica Jadranka Kosor, nekdanja smučarka Tina Maze, igralec Bojan Emeršič, poslanka Eva Irgl, pevka Helena Blagne, televizijska voditeljica Darja Zgonc, maneken in športnik Alen Kobilica, podjetnik Ivo Boscarol in košarkarski trener Zmago Sagadin.

Lok dobrodelniške »racionalizacije« dogodka torej steče od začetne osnovne informacije z natančnim podatkom, komu bo denar namenjen. Kakor da bi to bil najpomembnejši del doslej obravnavanih problematizacij.

Nato se nadaljuje s poudarkom, da je nastop v oddaji tako rekoč »poklon osebi, ki je na žaru«, kar je povzetek besedila, s katerim so sicer pri POP TV opremili svojo paradno oddajo. Razumeti ga smemo kot preventivno dejanje za tiste, ki bi morda oddajo interpretirali kot parado žalitev in smešenja – očitno se nam je zgolj zdelo, da smo prav to videli v dosedanjih dveh, naše dojemanje »roast« koncepta pa je, po vsem sodeč, tudi povsem zgrešeno. V oddaji se zgolj klanjajo slavljenju.

V naslednjem odstavku se novinarji STA znova postavijo v striktno legitimacijsko linijo: stavek »A Pahor ne bo prvi predsednik, ki bo gostoval v zabavni oddaji« z nadaljevanjem vred je spet namenjen pomiritvi, argumentu »tudi ti«. Temu so nato dodali še nekaj, kar je res videti kot čista repriza nekega drugega, namreč poptejevskega opravičevanja,

ameriškega predsednika in njegov pogovor s humoristom Jerryjem Seinfeldom. Kot sem že razložil, so podobnosti le površinske.

Zadrega glede neprimernosti nastopa

Neznosno željo po zagotavljanju, da je nastop flirtajočega predsednika v šovu tega kova čisto običajna stvar, sta nerodno zagrenila Bizovičar in Pahor s svojimi stališči. Če je prvi v zgornjem nastopu zaupal, da je kar dve leti snubil predsednika, preden je ta le privolil na peko, potem v njegovem kabinetu pač ne morejo suvereno trditi, da »predsednik te odločitve ne bi sprejel, če bi menil, da je neprimerna«, torej premalo predsedniška.

V tej suverenosti se skriva kar nekaj manipulativnosti: če bi bili iskreni, bi predsednikovi možje in dekleta morali javnosti priznati, da je Pahor očitno močno okleval glede primernosti – in to celi dve leti!

Pričakovano pa se je Pahorju v brani postavil bivši minister dr. Matej Lahovnik, ki ga nekateri mediji najemajo za kolumnista. V Slovenskih novicah je zanikal, da bi njegov nastop res bil nespodoben glede na funkcijo:

Politični analitiki se sprašujejo, ali je nastop v tej oddaji, kjer gosta preostali nastopajoči s pripovedovanjem šal in dovtipov na njegov račun javno smešijo, za funkcijo predsednika sploh primeren. Nekateri so predsednika celo obtožili, da bo s tem povsem degradiral svojo funkcijo. Pri tem pa pozabljajo, da Pahorju ta poteza zagotovo ne bo škodila, kvečjemu nasprotno.

Trditev o degradaciji funkcije Lahovnik želi podkrepiti s navedbo, da mu bo nastop v oddaji le koristil. V nekoliko razvitejši obliki lep primerek uporabe strašila – seveda nihče ne dvomi v Pahorjev populistični um, ki mu dviguje rejtinge, zaradi tega ga ravno grajamo. Koristnost vs. škodljivost in degradacija funkcije sta pač precej različni temi razprave; prva predstavlja hud odmik od druge.

Damska zabava in gentleman

Če sodimo po zadnjem napovedanem cirkuškem vložku predsednika republike v oddaji »Na žaru«, utegne »roast« preizkušnja zanj biti bolj podobna damski zabavi, v kateri bo lahko, manekensko umetelno, odigral na kožo mu pisano vlogo gentlemana. Roštiljade ravno ne bo, oglja na žaru ali vročine v pečici tudi ne. Darja, Jadranka, Tina, Eva in Helena so nesporno jamstvo za decentni in neškodljivi humor.

Če bi POP TV in predsednik mislili resno, bi povabili Sašo Hribarja, Jureta Mastnaka, Tilena Artača in Jureta Godlerja.

Pahorjev medijski servis

Objavljeno na 09. januar 2016

Obstaja nekaj takšnega kot Pahorjev medijski servis? Tako bi lahko razumeli ne samo novinarske in druge priprave na predsednikovo udeležbo v oddaji »Na žaru«, [o čemer sem podrobneje pisal](#), kjer je bilo treba paziti na *damage control*, ustrezno zlikano podobo, ki bi se lahko hitro sfižila v potencialno smrtno nevarnem ognju humorja.

Popolnega poročila z včerajšnjega snemanja oddaje še nimamo, a pričakovano in napovedano bi lahko slutili, da so bile humorne puščice, usmerjene v Pahorja, ustrezno dozirane, selekcionirane in dovolj mile. Kar se je dalo slutiti, kot rečeno, že iz nabora gostov. Ne pelinkovec, kamilični čaj.

Doziranje humorja odpira staro dilemo, [kdaj sta satira in humor do politikov pristna](#), kar je, nenazadnje očitek tudi [v primeru smešenja ameriškega predsednika](#).

Hina, romanca in medijski servis

Tezo o »medijskem servisu« pa je na direkten način, s prav tem izrazom, danes nekako potrdila hrvaška tiskovna agencija Hina. Zaenkrat bolj v smislu, da ga je kot takšnega prepoznala z omembo in kratko deskripcijo. Zgodbo je prevzelo več drugih medijev naše južne sosede.

JADRANKA KOSOR ŠALAMA NA RAČUN PAHORA IZAZVALA OVACIJE SLOVENSKE PUBLIKE 'Nekad me zvao u tri sata u noći...'

Davor Pongračić/ODPIX

Autor: Hina

Objavljeno: prije 8 h i 40 min

LJUBLJANA - Slovenci rade 16 sati dnevno, ali imaju predsjednika koji odradi sve tri smjene i nikad ne prestaje, šaljivi je kompliment što ga je na račun Boruta Pahora izrekla bivša hrvatska premijerka Jadranka Kosor, u prepunoj dvorani ljubljanske opere, na priredbi čiji je prihod išao u dobrotvorne svrhe.

Jutarnji list o Pahorjevih noćnih klicih

V [svojem poročilu z događka](#) se je agencija osredotočila na nastop bivše hrvaške premierke Jadranke Kosor v tej oddaji. In ugotavljala, da je svojčas, v času arbitražnih dogovorov, tak Pahorjev servis pazljivo gradil imidž nekakšne romance med obema predsednikoma vlad, da bi »simbolično« izboljšal politično pozicijo Slovenije:

»Nekoč, kad smo bili predsednici vlada, zvao me u tri sata u noći i pitao koliko je sati u Zagrebu«, kazala je bivša hrvatska premijerka i saborska zastupnica, te požnjela aplauz gledateljstva.

Šaleći se ispričala se gledateljstvu što im se obraća na hrvatskom, rekavši da je to ionako svejedno sada, kad su hrvatske tvrtke pokupovale slovensku

konkurenciju, dok je Pahor šaljivo tražio da konačno prizna kako se između njih dvoje nešto događa.

Time je aludirao na vrijeme kad su se njih dvoje dogovarali o arbitražnom sporazumu, što je njegov medijski servis svojedobno prezentirao kao simboličnu romansu i novo poglavlje u odnosima dviju država.

Je opis Hine pretiran? Obstaja kaj takšnega kot Pahorjev medijski servis? Katere serviserje lahko v njem najdemo? Kakšna je urna postavka?

Morda bi morali njegovo šaljivo zahtevo Jadranki, češ končno priznaj, kako so se med nama bliskale iskrice, vzeti kot potrditev zadrege: kaj pa, če bi se za trenutek pretvarjala, da je vsa ta medijska propaganda o najini romanci resnična?

Pahor - Kosor: Sreča(nja)

Slikovita zgodovina srečanj Boruta Pahorja in Jadranke Kosor.

V. V.
sre, 08.06.2011, 15:35; spremenjen: 15:53

Delov prispevek o slikoviti zgodovini

Da bi bil servis uspešen, ga ne moremo zreducirati na piar kabineta predsednika republike ali vlade. Piarske niso mediji. In brez realnih učinkov v njih, brez novinarske podpore, bi njihovo delo bilo zaman.

Zaljubljena golobčka

Resnici na ljubo so naši mediji v tistem času in tudi kasneje, recimo leta 2013, res kar velikokrat prikazovali srečanja med Pahorjem in Kosorjevo kot ljubezensko melodramo dveh zaljubljenih golobčkov. Brez kančka ironije, smrtno resno. So to počeli namerno, motivirano?

Kot sem že podrobneje [komentiral](#), so si hrvaškimi lepo razdelili delo: prvi so omenjeno romanco ironizirali, naši novinarji pa so jo opisovali skoraj kot *fait accompli* in delovali kot propagandni mojstrovalci. Bi lahko torej Hinin opis »njegov medijski servis«, ki nam riše gentlemana in njegovo lady, razumeli ne kot zlonamerno posplošitev, ampak kot kar dober opis realnega stanja? So serviserji na delu tudi danes?

Odgovor na oboje je videti pritrديلen. Naj v podporo temu citiram kanček svojih opažanj ob medijskih poročilih njunega srečanja v Trakoščanu leta 2013, ko sta protagonista tam celo, v spomin na njiju sama, svečano otvorila spominsko ploščo:

Presenetljivo trakoščanske romantike in njenega vdora v politično scenografijo niso zgrabili niti rumeni mediji v Sloveniji – kot da bi bilo neumestno biti tabloidno pikanten, ko gre za predsednika republike. Popoln manko skeptične distance se manifestira že v naslovih najpomembnejših množičnih medijev:

RTVSLO: [Pahor in Kosorjeva na Trakoščanu praznovala obletnico](#)

Delo: [Pahor in Kosorjeva spet v Trakoščanu](#)

Planet Siol: [Pahor in Kosorjeva ob obletnici v Trakoščanu zaplesala](#)

Dnevnik.si: [Pahor in Kosorjeva neformalno obeležila dogovor iz leta 2009](#)

24ur.com: [FOTO: Pahor in Kosorjeva zaplesala ob obletnici dogovora](#)

Če so se hrvaški spraševali, kaj se bo zgodilo šele pri naslednjih obeležjih, če so že štiri leta tako pomembna, da si zaslužijo spominsko ploščo, bi bil resnično pravi izziv, čemu so ocene povišane vrednosti sladkorja v krvi ostale v slovenskih medijih tabuizirane. Je Borut Pahor nedotakljiva božanska ikona? Smo znova priča spontanemu črednemu nagonu novinarjev in urednikov, velja k temu prišteti še »spontano« politično orientacijo urednikov, ki mora pomagati k temu, da predsednik republike ohrani prave rejtinge priljubljenosti? V kakšni meri je prostovolja mentalna kastracija novinarskega ceha v Sloveniji res prostovoljna? Kdo bi vedel. Posledice so jasne: kastracija ne proizvaja le

invalidnih medijev, zmaguje tudi nekritičnost državljanov, ki jo na veliko proizvajajo prvi. Kjer ni kritičnih novinarjev, bodo tudi državljani pohlevna čreda; karikaturne učinke slednjega pa si lahko ogledamo prav v trakoščanskih epizodah. Če so, skratka, slovenski mediji dogodek jemali »resno«, ga hrvaški niso. Če so bili prvi seriozni, so bili hrvaški cinični. Če so prvi pokazali popoln manko distance, je drugim z njo uspelo. Novinar Večera se tako celo seriozno trudi z opisi modnih dodatkov, kot da gre za politično bižuterijo najprestižnejšega ranga pomembnosti:

Kosorjeva in Pahor tokrat nista bila barvo usklajena, kar je veljalo za njuno prvo trakoščansko srečanje in tudi za mnoga kasnejša. Rdečo kravato in rdečo obleko je zamenjala nekoliko bolj neformalna oprava. Pahor je nosil temno obleko z belo srajco brez kravate, Kosorjeva pa poletno večbarvno obleko brez broške, ki je bila njen zaščitni znak.

Novinar Večernjeg lista je, za primerjavo, iste podrobnosti opisal z neskrto ironijo:

Napomenimo da za ovu zgodu njih dvoje nisu bili modno usklađeni. Pahor, u klasičnom odijelu svojoj prijateljici u haljini s cvjetnim uzorkom i bisernim nakitom, donio je buket roznih ruža. Nakon izjava novinara zajedno su ručali iza zatvorenih masivnih vratiju zidova dvorca, stol je bio postavljen za dvoje, a poslije su u kafiću podno dvorca popili još po piće i srdačno se pozdravili. Unatoč »podvalama« od prošli put da su kao golupčići, ni ovaj se put nisu ustrezali od srdačnih poljubaca. U obraz.

Konec ljubezni: Kosorjeva napadla Pahorja

Objavljeno: 31.07.2015 15:05 Posodobljeno: 31.07.2015 15:06

Avtor: STA, D. P.

Ključne besede: Piranski zaliv, Jadranka Kosor, Borut Pahor

»Malo je znano, da je Hrvaška hotela na to sodišče od samega začetka, a nas je Slovenija vztrajno zavračala in izsiljevala z vstopom v EU. Medtem so se razmere spremenile,« je dejala bivša predsednica hrvaške vlade.

Včasih sta si bila blizu, danes ne več (toliko). Foto: Blaž Samec

Hrvaška poslanka in nekdanja premierka **Jadranka Kosor** je danes očitala slovenskemu predsedniku in nekdanjemu kolegu **Borutu Pahorju**, da v četrtkovi poslanici ni omenil, da je

Slovenske novice o koncu ljubezni

Mit o romantičnem in zabavnem predsedniku

Mar ni zadnji nastop v Bizovičarjevi oddaji razkril, da se poskuša podoba romantičnega Pahorja nadgraditi še z elementi podobe duhovitega zabavljača, ki zmore odlično prenašati humor na svoj račun?

Ostaja torej še neraziskano vprašanje, kako izmeriti fenomen Pahorjevega medijskega servisa. Pred leti in danes. Kdo lika predsedniku medijsko srajčico, kdo vzdržuje njegov

lik popolnega atleta, požrtvovalnega volonterja v podobi heroja ljudskih src, kdo je poskrbel, da bo mit o romantičnem predsedniku republike ostal naša fiksacija, pa naj stane, kar hoče? Koliko tega se dogaja le spontano, iz nevednosti, in koliko strogo premišljeno?

Kdor se bo poglobil, bo zlahka prišel do spoznanj, pa tudi do akterjev, imen in priimkov.

NA UDARU ŠALA Objava: 9.1.2016 | 13:55

Jadranka Kosor 'roštiljala' Pahora: 'Nekad me zvao u tri sata u noći...'

Pahor je šaljivo tražio da konačno prizna kako se između njih dvoje nešto događa

Pošalji Svidi mi se Podijeli 107 Dijeli 0 Tweetaj 9919 PREGLEDA 4,3 BODOVA

Jadranka Kosor i Borut Pahor u Trakošćanu 2013. godine Foto: Anto Magzan/Pixsell

Nekaj se med njima dogaja: Večernji o končnem priznanju

Na žaru s Pahorjem: prijazno kot na pogrebu

Objavljeno na 15. februar 2016

Borut Pahor je po pričakovanjih maksimalno izkoristil nastop v oddaji »Na žaru« za lastno promocijo. Priznajmo, v nobeni doslej še nismo slišali toliko posrednih opravičil, da v njej gostijo predsednika republike. Kot da bi jim bilo nerodno. Z navajanjem javnih pomislekov nas je že na začetku obveščal voditelj Lado Bizovičar.

Biti na lastnem pogrebu

Seveda smo lahko slutili, da bo to oddaja, v kateri bodo nastopajoči dodobra cenzurirali sebe. Kakšnih zares sočnih in krepkih ni bilo slišati. Prej smo zaznali, da so vsi med njimi, od Bojana Emeršiča, Tine Maze in Helene Blagne, prikazali nekakšen »predsedniški humor«, lepo oskubljen pričakovane polnine. Benignost komike je bila tolikšna, da jo je na koncu opazil še predsednik. In verjetno čisto iskreno lahko v zaključnem govoru dejal:

»Presenetljivo sem slišal zelo veliko prijaznih besed na svoj račun, mislim da jih ne bom toliko niti na svojem lastnem pogrebu.«

Domači producenti oddaje bi se torej lahko zamislili, če ne bi bili očarani nad gledanostjo: njihov gost je komičnost postavil v okvirje, ki se zahtevajo pri pogrebnih slovesnostih. O pokojniku vse najlepše!

A ne le to, Pahor je uspel celo demagoško zmanipulirati vse pomisleke o tem, da bi v oddaji ne smel nastopiti. Svojim kritikom je zlagano pripisal, da so neupravičeno zaskrbljeni za njegov lasten imidž. Kar res nikoli ni držalo: če nas je za kaj skrbelo, je zgolj smešenje in degradacija funkcije, ki jo opravlja, ne on sam.

Pričakovani uspeh njegovega flirtanja z ljudstvom nikoli ni bil pod vprašajem. In vendar si je predsednik morda privoščil majhno laž. »Kar se tiče mojega sodelovanja na tem dogodku, je bilo v javnosti izraženih nekaj dvomov. Jaz jih nisem imel,« je dejal proti koncu.

Nekdo bi moral pojasniti, če misli resno: Bizovičar je pred tedni v kamere povedal, da je Pahorja za oddajo snubil polni dve leti. Očitno zaradi predsednikovih dvomov in pomislekov, kaj pa drugega.

Imamo eno domovino

Vrhunec oddaje je bil nesporno predsednikov finalni nastop. V katerem se po licenčni vsebini pričakuje, da se bo svojim komentatorjem nekako oddolžil. Pustimo ob strani, kako je bil pri tem kot nekdo, ki mu ploskajo, ker dela eno napako za drugo, kot se je izrazil, uspešen. Zadnji stavki njegovega nastopa so najbolj pomenljivi:

»Gospa in gospodje, mislim, da moramo gojiti kulturo dialoga. Če mislimo različno, ni potrebno, da se žalimo. Poskušajmo to raje povedati na en strpen, morda celo na duhovit način. Bolje, da se šalimo, kot da se žalimo. In danes smo vadili za to. Imamo eno domovino, in ta mora biti domovina za vse. Moramo se navaditi živeti skupaj tako, da nam bo lepo. Lažje bo reševati probleme, če se bomo znali pogovarjati, če se bomo znali dogovarjati. In se tudi nasmejati. Sami sebi in en drugemu. Prijazna prihodnost je Slovenija z nasmehom. Hvala vsem v dvorani za vašo dobrodelnost. Bil je nepozaben večer. Hvala. Srečno, Slovenija!«

Pahor se je zelo zavedal, da ga gleda cela država – nanjo se je naslovil kot v kakšnem uradnem komunikeju, po protokolu. Oglejmo si njegove poudarke: omenja kulturo dialoga, strpnost, potrebno enotnost, ker imamo eno domovino, prijazno prihodnost.

Smo kaj spregledali? Diskurz in uporabljen register besed zvenita kot nekaj, kar je vzeto ali napisano za kakšno drugo priložnost: za razpravo o (med)kulturnem dialogu in

medsebojni komunikaciji, pogovoru o nestrpnosti in sovraštvu, kongresu o pomenu sprave med Slovenci, domoljubju ali morda razvojnih priložnostih države.

Kaj imajo ti konteksti opravka z nastopom v oddaji, ki naj tako ali drugače smeši izbranega gosta in daje prostor duhovitostim? Popolnoma nič. Služijo le izdelavi kamuflaže, maskiranju oddaje v nekaj drugega, kar je ona sama. Pripisu nekega poslanstva, ki ga koncept oddaje nikoli ni imel in ga ne more imeti. Še posebej je bila izpostavljena dihotomija med šalo in žalitvijo: kdaj se šalimo, kdaj se žalimo?

Naslednja postaja, ki terja strpnost: Big Brother

Vendar bi bilo seveda preveč zahtevati, da nam pojasni ločnico. Ker take ambicije njegova nasilna transformacija namena oddaje ni imela. In ta je bil verjetno dosežen: da bo čim manj ljudi opazilo, kako predsednik odlično blefira, ko je svoj nastop preinterpretiral v nekakšen decentni, skoraj slavnostni prispevek k dvigu medsebojne tolerance in čim manj kreganja v eni skupni domovini.

Če je kaj takega sploh kdaj iskreno mislil, si je vsekakor izbral najbolj napačno oddajo na svetu. No, morda le ni tako hudo: naslednjič ga lahko ugledamo v Big Brotherju, kjer so dileme strpnosti v komunikaciji in dialogu verjetno še hujše...

Popularnost in populizem: v čem je Pahor podoben Trumpu in obratno

Objavljeno na 24. februar 2016

Oddaja »Na žaru« je znova razdelila ljudsko mnenje, ne pa tudi poklicnih komunikacijskih in političnih strategov, ki niso mogli skriti navdušenja nad Pahorjevo imenitno odločitvijo in izvedbo.

Če so skeptiki očitali poceni nabiranje političnih točk, všečnost in kurtoazijo, postavljeno na najnižji možen nivo, piarovski instrumentalistični um po drugi strani v nastopu po defaultu ni videl nič slabega: kar prinaša dober rezultat, ne more biti slabo, kajti cilj vselej posvečuje vsa sredstva. Kjer je zvišana popularnost, tam je vedno prava pot. Na komercialni televiziji so se spomnili še nekaterih *post festum* poskusov upravičenja njegovega nastopa, med katerimi je najbolj prepoznavno naslednje: predsedniku moramo zaploskati, ker je svojo funkcijo pogumno moderniziral, so namigovali. Ker hodi v korak s časom, ki ga tudi razume. Drugi ga ne.

Predsedniški slog: je šel Pahor predaleč?

Ljubljana, 17.02.2016, 09:07 | Preverjeno! 736 Komentiraj Pošlji Tiskaj Velikost pisav

Ali Borut Pahor z udeležbo 'Na žaru' slabi funkcijo predsednika države ali jo modernizira? Kaj o tem pravi prvi predsednik Milan Kučan, in kakšen je pogled nekdanjega hrvaškega predsednika Mesića?

Oddaja Preverjeno o tem, kaj je predaleč

Pogled od spodaj, ljudski pogled torej, je ostal razdeljen na dve polovici: manjšina, ki je sicer vedno manjša, se zgraža in Pahorja kritično premleva in motri z zgražanjem. V to vrsto zadržanih skeptikov prištevam tudi sebe, analizirajoč njegovo politično eksistenco že iz obdobja, ko ni zasedel predsedniškega prestola prvega državnika. Nezanemarljivo število ljudi in seveda ljudska večina poskuša raje z opravičili njemu v podporo in prve kara kot nedoletne in zavistne zafrustrirance v trenutkih, ko se ji ne ljubi argumentirati. Ko pridejo na vrsto bolj trezni momenti, pa uporabi naslednja dva argumenta, daleč najbolj navzoča.

Argument iz neškodljivosti popularnosti

Če si nek politik poskuša prizadevati biti popularen in pridobiti simpatije čim večjega števila ljudi, po sebi ne more početi nič slabega. Kajti s tem sledi naravi političnega udejstvovanja in tekmovanja. Pahor je v razumevanju takšne narave naravnost odličen in zato mu lahko kvečjemu aplavdiramo. Politika je področje, kjer je skorajda vse dovoljeno, kar ni izrecno prepovedano. Če predsednik koketira, če želi biti všečen na različne načine, je s tem zgolj v nekem zelo naravnem stanju, ki ga moramo ceniti in pozdraviti. Da bi v tem bilo kaj škodljivega, preprosto ni možno in je stvar slabe presoje. Saj vendar vsi politiki počnejo taisto ves čas, nekateri na bolj zavite načine, spet drugi manj. Celo takšni med njimi, ki se izrecno odpovedujejo želji po popularnosti, ravnajo tako le iz prepričanja, da mu bo takšna drža prinesla zelene simpatije!

Argument iz ljudskosti

Pahor se je kot eden zelo redkih politikov znal približati ljudem in se postaviti na njihovo pozicijo. Obul je njihove škornje, dobesedno, oblekel njihove obleke, spet dobesedno, prijel za njihovo delovna sredstva, česar drugi politiki ne znajo. Govoriti poskuša njihov jezik, na trenutke tudi preklinjati, pogledati za kakšno mladenko (kdo pa ne), biti radoživ in človeški. V zadnjem intervjuju po oddaji »Na žaru« se je celo pohvalil, da je njegova drža postala uspešen izvozni artikel, ki se prijema tudi na tujem. Skratka, če me drugi imitirajo, ne počnem nič slabega, je impliciral. Pozicijo sem sam večkrat poimenoval kot flirt-populizem ali flirtajoči populizem. Na ravni principa predsedniku države ne moremo ničesar očitati, ker je biti blizu ljudem po definiciji obravnavano kot vrednota, ne slabost. Še več, ob domnevi, da so politiki doslej vedno bili od ljudi odtujeni, lahko njegovo ljudskost neposredno obravnavamo kot vrlino in odličnost. Zakaj bi grajali le zato, ker je ljudski?

Seveda so še drugi argumenti ob naštetih, s katerimi Pahorjevi podporniki ščitijo ravnanje predsednika. Morda bi tretji lahko bil njegova zmernost, spravljenost, končno zavzemanje za spravo in spoštljivost. Navedena sta ključna in daleč najbolj pogosta ne le v recepciji

predsednika in legitimitaciji njegovega početja, razvidna sta iz njegovih ravnanj, izpričana v pogostnosti njunemu sledenju. Največkrat nastopata celo z združenimi močmi in oddaja »Na žaru« je bila zgled sovpadanja obeh: Pahor je stopil na oder, kjer so se pričakovala smešenja na njegov račun prav zaradi prepričanja, da mu lahko nastop le koristi, ne škodi. Povečana popularnost je bila anticipirani cilj, bržkone je omiljeni humor bil tudi zapovedan in res so se ratingi priljubljenosti takoj po oddaji dvignili, sama oddaja pa je bila deležne rekordne gledanosti. Še več, kot neposredni učinek se je priljubljenost po raziskavah dvignila tudi drugim nastopajočim, npr. Evi Irgl. Hkrati je predsednik izpadel človeški z manifestiranjem svojih napak in hib, ko je dovolil šaljivost in norčevanje, usmerjeno proti sebi. S te vrste »ranljivostjo« je omogočil novi identifikacijski moment pri množicah.

Če oba argumenta povzdignemo na raven političnih principov, potem bo moral nekdo, ki zagovarja ali ščiti Pahorja, v duhu doslednosti postopati enako vsakič, ko sta principa uporabljena. Če sta popularnost in populizem na opisani način sprejemljiva politična strategija ali celo pohvalna, njun nastop ne more ostati vezan le na podobo slovenskega predsednika.

Poglejmo si naslednjo možno analogijo: mar obeh principov ne uporablja tudi Donald Trump, trenutno najbolj razvpita zvezda ameriške predsedniške kampanje? Če kdo, potem on sledi makiavelistični maksimi, po kateri cilj posvečuje sredstva in ga ni koraka, ki bi lahko škodil popularnosti – zavoljo nje je dovoljeno praktično vse. Očitek Pahorjevega podpornika, češ da v tem pretirava, medtem ko Trump ne, nas ne rabi zanimati in še manj zmešati: ko ocenjujejo veljavnost principa, ga vzemimo kot upoštevanja vrednega »po sebi«. Med Pahorjem in Trumpom na ravni sledenja principu popularnosti ni razlike.

Je kakšna razlika na ravni drugega principa: ljudske vsečnosti in populizma? Tudi ne: morda so tehnike različne, Trump zaenkrat ne asfaltira cest, podira dreves ali peče pic, vendar nesporno sledi imperativu ljudske vsečnosti: uporablja jezik množic, resda tudi govoricu sovraštva in ksenofobije, servira različne vulgarizme in nesporno deluje ne le kot nekdo, ki si želi povečati priljubljenost, temveč osvojiti ljudska srca.

Zagotovo se med Pahorjem in Trumpom velike razlike. Moja poanta pa je enostavna: kdor pristaja na uporabo obeh principov, njuno veljavnost v areni političnega življenja in soglaša z njima, bo moral to enakovredno storiti tako v Pahorjevem kot v Trumpovem primeru. Če ju priznava prvemu, jih bo moral tudi drugemu. Če se nad njima zgraža selektivno, ravna močno nekonsistentno. Navajanje nians v izvedbi ne spremeni čisto ničesar v hipu, ko smo oba principa sprejeli.

Zakaj dovolimo, da nam predsednik laže?

Objavljeno na 27. februar 2016

Predsednik republike je sredi protibegunske protestniške ihte [oddelal 20 minutni intervju za TV Slovenija](#). Namesto običajne tiskovne konference, kjer bi bil podvržen morebitni torturi vprašanj, se je na vedno hujše očitke zoper svojo pasivnost odločil stopiti na varnejšo pot – izbrati en medij.

Ob koncu je bil videti zelo zadovoljen s sabo. Javni servis je odstatiral svoje, presenečenj ni bilo. Na njegovi uradni strani so kasneje in prav tako včeraj (na isti dan) povzeli, kar je navrgel na Jesenicah ob obisku dijakov: »Povem, kar mislim, in ne, kar je nujno politično korektno, in ob tem omenil današnji pogovor za televizijo o migrantski in begunski problematiki.«

Celoten 20-minutni pogovor novinarka Dejana Ladike s predsednikom republike:

Intervju TV Slovenija

Zdaj smo lahko še bolj osupli, povedano nikakor ne drži. Borut Pahor ni izrekel čisto nič političnega nekorektnega. Fraza ima funkcijo, da zakrije bistvo: vse povedano je bilo do neprepoznavnosti prazno v neki lažni do problemov distancirajoči se politični korektnosti.

Da bi ostal »predsednik vseh«, kar je prepoznavna agenda, ki ji zvesto sledi, je silovito pazil, da se komu ne bi zameril. Da se denimo ne bi zameril vsem, ki obiskujejo ali organizirajo proteste proti beguncem in netijo sovraštvo. Ali političnim snovalcem iz ozadij. Ne, za njih je ohranil veliko razumevanja. Za nameček se je zlagal glede svojega lastnega angažmaja okoli nestrpnosti.

Predsednik kot Nostradamus

Zakaj dovoljujemo, da nam predsednik republike laže? Pustimo ob strani indiferenco medijev, nezmožnih kaj takega zaznati ali očitati, njihovo generično nevednost, apatijo in sodelovanje s politiko. Z vprašanjem mislim naslednje: kje se bo našel kakšen, ki bo Pahorju poočital, da si je absolutno izmislil trditev o svojih lastnih opozorilih glede nestrpnosti?

Ne, obratno drži: k besedi se je preglasil šele zdaj, ko mu je kritično veliko ljudi sporočilo, da je njegov molk glede protibegunske psihoze in traktorskih shodov postal zelo nevzdržen. Tako kot Cerarjev, kjer je premier končno le povedal nekaj času primernih.

Znova sem pregledal vse predsednikove govore, ki jih sicer spremljam sproti, zato lahko decidirano povem: ne, Pahor v resnici nikoli ni obsodil nestrpnosti do beguncev. Nikoli se ni konkretno opredelil. Še huje, o tem praktično ni govoril. Zato ne drži zapisana trditev o tem, katere avtor je njegov urad:

Predsednik republike je dejal, da se je na pojav nestrpnosti in drugih problematik, povezanih s prebežniško krizo, odzval že večkrat, in nekatere pojave, s katerimi se zdaj ukvarja država, tudi napovedal.

Celo nasprotno je res, v isti sapi, ko nas prepričuje, da jih je obsodil, je v omenjenem zadnjem nastopu večkrat pojasnil, da obsodba ni dovolj, da »ne smemo tekmovati« v tem. Izvedel je perfidno distanciranje do obsodbe! Tudi v svojem mnenju 5. novembra 2015 pred parlamentom, že podrobneje opisanem, se nedopustnih reakcij hujskaštva, ksenofobije in nestrpnosti ne dotakne, niti teh terminov ali njim podobnih ne uporabi.

Celo v nekaj stavkih, kjer spregovori o sovražnem govoru, ga v prvi vrsti in najprej zanima pravica do drugačnega mnenja, potreba po kritični in demokračni razpravi o problemu begunske krize.

Ko spregovori o sovražnem govoru, ga predvsem okarakterizira za nekaj, pred čimer »nihče ni imun« in blago predlaga, da se izogibamo stališčem, ki bi bila »nestrpna in žaljiva«. Omenjena je skoraj edina njegova raba pridevnika »nestrpen«, ki smo jo lahko od začetka begunske krize naprej zaznali.

Torej ne drži, da bi se Pahor večkrat odzval na pojav nestrpnosti. To si je, nekaznovano, popolnoma izmislil!

Ker smo nad mediji obupali, gremo dalje: zakaj dovoljujemo, da predsednik manipulira z nami? V mislih imam desetine družboslovcev in humanistov, za katere pričakujem, da s svojim strokovnim in akademskim znanjem s pomočjo diskurzivne in retorične analize prepoznavno pokažejo na njegovo sicer spretno večino bežanja proč od konkretne izjasnitve. Ne preseneča več, da se odlično izmika jasnim opredelitvam, ker želi zadržati volivce in simpatije tako na levi in desni. Čudi nezmožnost, da bi takšno prefrigano indifferenco in relativizacijo podrobneje analizirali in grajali.

Dialog s figo v žepu

Njegova iznakažena pozicija temelji na dveh gestah: na prazni retoriki dialoga, za katerega že vnaprej ve, da ne bo dosežen, a ga vedno znova predpostavi kot pogoj ne samo rešitve, temveč celo začetka (!) reševanja političnih težav. Konkretno: če želimo ustaviti nestrpnost do beguncev, morajo politični akterji doseči dialog, sožitje in soglasje; tri besede, ki jih vrtil vedno znova. Seveda zelo dobro ve, da za isto mizo nikoli ne bo dobil Cerarja in Janše in drugih akterjev, na to pa iz njih izsilil nekakšen pakt o koncu širjenja sovraštva do beguncev.

Vse objave Sporočila za javnost Govori Izjave Intervjuji Predsednikovi talenti Fotografije Videoposnetki

Predsednik republike na Jesenicah: "Povem, kar mislim, in ne, kar je nujno politično korektno"

Jesenice, 26. 2. 2016 | sporočila za javnost

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor se je danes udeležil pogovora z dijaki Gimnazije Jesenice o njihovih ambicijah, ustvarjalnosti in poteh poklicnega razvoja. Dogodek poteka v okviru projekta »Inženirke in inženirji bomo!«, katerega častni pokrovitelj je predsednik republike.

Predsednik o lastni politični nekorektnosti

Zato je njegova psihoretorika sožitja, dialoga, sprave in skupnih rešitev le bister maneuver, s katerim spretno krmari v svoji všečnosti pri volivcih vseh ideoloških usmeritev.

Ponujena rešitev je tako imaginarna in nerealna, da lahko vedno elegantno pokažeš s prstom nanjo s polno gotovostjo, da ne bo dosežena, pri tem pa zaigraš celo modreca: vidite, ne poslušate me, pa sem vam lepo povedal, kaj morate storiti!

Ostane mu le ena težava: ob vsej nečlovečnosti, grozah in trpljenju vpletenih je treba zadržati hladne živce, ker bi ti preveč javno izkazane simpatije in solidarnost znižali trenutne javnomnenjske ratinge. Če bo prišlo do eskalacije nasilja, bo težava še večja. Takrat bo to treba nekako obsoditi dogajanje. Že vnaprej vemo, kako.

Izmikanje obsodbi nestrpnosti

Vse druge zadrege rešuje predsednik z uvedbo hipoteze o nezadostnosti, ki nato služi kot alibi ali izgovor, da kaj ni narejeno: karkoli že ponujamo v možno rešitev, za vsako lahko vedno rečemo, da »ne bo popolnoma pomagala«. Da ni zadostna.

Zato Pahor ponavlja, da obsodba nestrpnosti ni dovolj. Namesto, da bi jo izvedel, jo s tem legitimira. Poglejmo si, kako perfiden je v izmikanju taki obsodbi. Kratek slovar za prevod politične načelnosti v pahorjanščino bi bil videti takšen. Namesto nedvoumnega sporočila, da je nestrpnost, hujskaštvo, ksenofobijo treba preprečevati, nam predsednik pove tole:

»Politiki moramo s svojimi ravnanji odpravljati probleme v družbi. Trenutno se soočamo z migrantsko in begunsko problematiko. Politiki moramo odpravljati probleme, ki jih ta val migrantov in beguncev prinaša s seboj. Le tako bo manj strahu, dvomov in nestrpnosti, ne pa, če bomo politiki tekmovali v tem, kdo bo izrekel več obsodb.«

Skratka, preveč obsodb lahko škodi. In to nam pravi nekdo, ki ni izrekel niti ene! Hujskaštvo in ksenofobijo lahko grajamo, ampak s tem ne bomo nič rešili. Zato raje tega ne počnimo. Se bomo zamerili svojim volivcem, predvsem na desnici.

Isti motiv je Pahor včeraj variiral. Odvečnost obsodbe protibegunske nestrpnosti je označil za neproduktivno ravnanje:

»Medsebojno obsojanje ni produktivno, ampak moramo eden drugega spodbujati, da iščemo najboljše v nas.«

Diskurzivne logike izmikanja presoji in odkriti opredelitvi do diskriminacije in sovraštva, nezaupanja in strahu pred begunci, manipuliranja s čustvi ljudi in političnih zlorab je preigral še v svojstveno racionalizacijo teh stanj. In poziv k duhovni samoizboljšavi. Ja, spet se zmanipulirana večina morali strinjati. In vse to se dogaja, ker slovenska politika nima načrta. Ljudi je, pazite, tako rekoč upravičeno strah:

»Zaradi odsotnosti načrta, tako slovenskega kot evropskega, ki bi ljudi prepričal, da ima politika probleme pod nadzorom, se rojevajo nezaupanje, strah, tesnoba, posledično pa nestrpnost.«

Njegova razlaga ima spet vsaj eno lepotno napako: če bi že bila točna, pozabi povedati kakšno bridko o tistih, ki strah in nestrpnost širijo. Celo ko se dotakne fenomena vaških straž, ne bo omenil, da so nevarna in nedopustna oblika ljudskega organiziranja. Ne, rekel bo:

»Vaške straže niso potrebne. Niso ne koristna ne potrebna alternativa. «

Namesto obsodbe torej redukcija na nepotrebnost. Problema sovraštva in nestrpnosti se moramo nemudoma lotiti« se prevede tudi v »Smo v situaciji, kjer ni lahkih rešitev.« Drži, lahko je na ta način pametovati nekemu, ki ne želi ponuditi nobene, ki ne želi obsojati nikogar in ki se zaklinja le k dialogu, za katerega ve, da ga nikoli ne bo.

V istem rangu svaril, da ni treba ničesar storiti, ker nič ne zadostovalo, je tudi Pahorjev stavek »Poziv k strpnosti je legitimen, vendar ni dovolj«. V rangu blokade iskanja rešitev pa njegova demagogija, da je treba šele ugotoviti, kakšne so rešitve, nato doseči kompromis glede njih in politična enotnost. Skratka, vedno znova se želi vrniti na nulto točko, »moramo se posvetovati med seboj in poiskati ustrezne kompromise, politična enotnost bo odpravila strah ljudi«.

Pozicija, kjer strahu ni treba demaskirati, ker je morda upravičen, »ampak je treba ravnati z njimi obzirno«, žal niso iskreni pozivi k njihovi odpravi, temveč poskusi legitimacije. Spet vidimo, da ima Pahor veliko razumevanja za vse vpletene strani.

Mi nismo na vrhuncu krize, mi smo na njenem začetku, dodaja. Pahor se zaveda, da vse šele prihaja, torej je njegova odgovornost še večja. Vendar podobne fraze izreka le zato, da bi izpostavil svojo lastno modrost, nostradamusovsko držo, ki mu omogoča, da je nekatere fenomene, kot je dejal, že pred meseci napovedal!

Predsednik bo, po vsem sodeč, znova ušel kritičnemu pretresu zavoljo svoje neverjetne diskurzivne manipulativnosti, s katero zmore obsoditi nestrpnost, ne da bi jo obsodil, ponuja rešitve, ne da bi jih serviral, navidez odgovorno izigrava moralno avtoriteto, ne da bi ravnal odgovorno ali moralno. Ter končno, ponuja svojo pomoč v begunski krizi.

In kako to stori? Na zabaven način. Ne le, da sugerira odločitev za »humano« (!) najvišjo številko beguncev, ki jih Slovenija sme sprejeti, svojo pomoč v begunski krizi je definiral čisto po svoje. Ne bo oblekel delovnih hlač, ne bo odšel do begunskega centra, delil hrane, ne bo zavihal rokavov, kar sicer rad počne. V intervjuju je povedal le, da ponuja svojo pomoč v pogovorih na sestankih z drugimi domačimi politikami v parlamentu in širše. Pa še to je dejal, da je na voljo za sestanek, če bo kdo presodil, da bo koristen. Požrtvovalnost brez primere!

Pahor ponudil svojo pomoč pri reševanju begunske krize

STA

26.02.2016 19:51:18

Predsednik republike Borut Pahor je v pogovoru za Televizijo Slovenija (TVS) pozval k več sodelovanja pri iskanju rešitev za begunsko krizo, saj je enotna rešitev tudi najbolj uspešen odziv na znake nestrpnosti. Ob tem je ponudil tudi svojo pomoč. Razprave morajo potekati spoštljivo, je poudaril in zagotovil, da je Slovenija varna država.

Svet24 in STA o pomoči beguncem

Res izjemen je tak angažma. Zato, ker lahko vse to počne nekaznovano in je celo nagrajen z dvigom ratingov, zato, ker imamo indolentne medije in smo brez kritične javnosti, lahko za nameček svojo brezjajčno prazno ubesedovanje brez odziva označi za hudo politično nekorektnost. Torej nekakšno pogumno verbalno bravuro. In se nam spet smeji v brk. Kako je že rekel pesnik? To live and shame the land from which we sprung.

Pahor v Marofu: ko suženjstvo premaga flirt

Objavljeno na 13. marec 2016

Zdaj, ko se je razkrilo, kako grozljivo so bile kršene temeljne pravice delavcev v podjetju Marof Trade iz Loške doline, kjer govorimo o trgovini ljudi, izkoriščanju tujih delavcev, delu brez pogodbe o zaposlitvi in življenju delavcev v neustreznih pogojih, se poraja vprašanje, ali bi se lahko priglasi k besedi predsednik republike Borut Pahor.

Obstaja ne samo en, temveč vsaj dva dobra razloga, da si vzame čas ob svojem flirtanju z ljudstvom in stori kaj svoji moralni avtoriteti primerne: v času svoje predsedniške kampanje je namreč Pahor na povabilo istih delodajalcev, ki so skupaj z mrežo podizvajalcev kršili številne predpise s področja zaposlovanja in davčne zakonodaje, ne samo obiskal Marof Trade, temveč se v tem istem podjetju preizkušal v svoji klasični flirt disciplini kot njihov delavec.

[Domov](#) | [O meni](#) | [Novice](#) | [Galerija](#) | [Vaša mnenja](#) | [Športni kotiček](#) | [V živo](#) | [Virt](#)

Predsedniški kandidat Borut Pahor v okviru 45. projekta "SKUPAJ – spodbujajmo drug drugega" delal v GGP Marof Trade v Starem trgu pri Ložu

[Všeč mi je](#) { 1 } [Tweet](#) [G+](#) { 0 }

Predsedniški kandidat Borut Pahor je v okviru že 45. projekta "SKUPAJ – spodbujajmo drug drugega" prostovoljno delal v okviru Gozdnega gospodarstva Postojna in sicer v lesno-predelovalnem podjetju Marof Trade v Starem trgu pri Ložu. V dopoldanski izmeni je delal na stroju za žaganje hlodovine, nato pa še na oddelku za sortiranje rezanih kosov lesa za izdelavo AB opažnih plošč, ki se uporabljajo v gradbeništvu po celem svetu, saj je podjetje večinsko izvozno naravnano.

Ob tej priložnosti ga je med premorom prišel pozdravit tudi župan Občine Loška dolina, gospod Janez Komida, ki mu je zaželel veliko uspeha v 2. krogu volitev za predsednika države.

Več fototrunkov na FB strani Boruta Pahorja.

Pahor reklamira sebe: Marof Trade

Njegovo delo na črno so takrat reklamirali na njegovi spletni strani in nas družno spodbujali:

Predsedniški kandidat Borut Pahor je v okviru že 45. projekta »SKUPAJ – spodbujajmo drug drugega« prostovoljno delal v okviru Gozdnega gospodarstva Postojna in sicer v lesno-predelovalnem podjetju Marof Trade v Starem trgu pri Ložu. V dopoldanski izmeni je delal na stroju za žaganje hlodovine, nato pa še na oddelku za sortiranje rezanih kosov lesa za izdelavo AB opažnih plošč, ki se uporabljajo v gradbeništvu po celem svetu, saj je podjetje večinsko izvozno naravnano.

Glede nečesa bi se lahko strinjali: nehumanost in flirtajoči populizem ne gresta skupaj, sploh ne na isti lokaciji. Seveda ne moremo Pahorja obtožiti kakšne posebne soodgovornosti, lahko pa upamo, da ga bo spomin na njegovo volontiranje v podjetju Marof Trade opomnil, da so tamkajšnji sotrpini ravno tako na poseben način volontirali – veliko njih za 150 evrov na mesec po 12 ali 16 ur dnevno.

Zgodba o podjetju Marof ostaja velik izziv za novinarje, ki zaenkrat v medijskih poročilih še zdaleč niso uspeli niti približno navesti potencialno odgovornih oseb in razkriti okoliščin.

Toda pred še večjo izkušnjo je predsednik, ki je ob koncu od svojega flirtajočega volontiranja zelo veliko pridobil: postal je predsednik države. Njegovi sodelavci v Marofu so izgubili vse, sploh pa svojo človečnost.

Pahor bi res moral začutiti kanček odgovornosti in sočutja ter državljanom zaupati, kaj si misli o novodobnem suženjstvu – o njegovem prostovoljstvu sicer vemo že dovolj.

Predsednikove vaje v ročnih gasilnih aparatih

Objavljeno na 21. marec 2016

Hvalevredno je, da so nekateri mediji opazili Pahorjevo zadrego z načelnostjo, ker je v okviru flirt projekta »Skupaj – spodbujajmo drug drugega« leta 2012 obiskal podjetje Marof Trade, mesto novodobnega slovenskega sužnjelastništva – [tudi po moji zaslugi](#). Kajti s tem, ko ga je obiskal, je promoviral tudi vse obsodbe vredne delodajalce v tem podjetju, ki so očitno načrtno in na najbolj podle načine izkoriščali tuje delavce. Njegov obisk je bil nehoteni priklon nevzdržnim kršitvam človekovih pravic in izigravanju delovne in finančne zakonodaje v državi, ki ji predseduje.

Vendar se je nemogoče znebiti občutka, da je [Pahorjev medijski servis](#), kot temu pravi Hina, spet neutrudno opravil svoje delo in od predsednika republike ni želel izvabiti kakšnega otipljivega stališča o zatiranih tujih in domačih delavcih. Zanesljivo pri tem novinarji niso bili ali niso želeli biti vztrajni.

Med zelo redkimi, ki so uspeli iz njega izvleči pisno stališče o tej temi v času, ko je nekje pri Ormožu že [igral novo dežurno vlogo gasilca](#) in »opravi servis na ročnem gasilnem aparatu in napolnil tlačno posodo s pomočjo kompresorja na stisnjen zrak«, je bil časopis Svet24, za katerega so v njegovem kabinetu [pojasnili](#):

»Predsednik republike Borut Pahor leta 2012 na obisku in delu v podjetju Marof Trade ni bil seznanjen s problemom izkoriščanja tujih delavcev ali sumom kršitve delovne zakonodaje v tem podjetju. Za to je izvedel nedavno ob poročanju medijev. Predsednik republike ob domnevni nezakonnosti ravnanja vodstva podjetja in ob podobnih nesprejemljivih praksah izkoriščanja delavcev opozarja na nujnost učinkovitega sankcioniranja in poudarja očitno potrebo po učinkovitejšem preprečevanju takšnih protipravnih praks. Predsednik se je tudi v tem podjetju, kot v ostalih, kjer je opravljal podobne delovne prakse, med, pred in po delu pogovarjal z zaposlenimi. Značilnost pogovorov v tistih časih je bilo pogosto pritoževanje nad nizkimi plačami, izkoriščanje delavcev, kot se omenja v tem podjetju, pa ni bilo omenjeno. Predsednik ni seznanjen, ali se je to dogajalo že pred slabimi štirimi leti, ko se je za en dan mudil v podjetju Marof.«

Bi smeli biti s pojasnilom zadovoljni? Nikakor. S klasičnim instantnim izgovorom, da »ni vedel«, se je predsednik seveda razbremenil neposredne odgovornosti za svoje medijsko flirtanje na terenu med žaganjem hlodovine. Ja, seveda verjamemo, da ni vedel, toda pričakovali bi, da bo teža moralnega bremena zanj nekoliko večja in se ne bo zadovoljila zgolj s pobožno ugotovitvijo o »učinkovitem sankcioniranju protipravnih praks«, ki da ga potrebujemo.

Popolnoma nezadostno je tudi pojasnjevanje, da se je takrat pogovarjal z zaposlenimi, a so mu omenili »zgolj« nizke plače, da pa se nad izkoriščanjem niso pritoževali. Spet nekaj, kar je v funkciji hipne razbremenitve odgovornosti predsednikove vloge leta 2012, ob njegovem obisku.

Tako zelo značilno ob tem umanjka kakršna koli perspektiva, znotraj katere bi nam Pahor, ker še naprej izvaja projekt in apelira na »spodbujanje drug drugega«, povedal kaj motivacijskega v tem hipu- kaj storiti zdaj, kako razrešiti težave v številnih podjetjih, ko delavci ostajajo brez plačilnih listov, brez nakazanih prispevkov, delajo brez pogodbe o zaposlitvi? Da bi se javno vprašal, zakaj takšnim delodajalcem niso izdane kazni in prepovedi, zakaj lahko z pre zaposlovanjem delavcev izigravajo finančno in drugo zakonodajo. In končno, kot pravi žalostna statistika, v zadnjih sedmih letih (do leta 2015) ni bilo sprocesiranih kar 17.000 (!) kaznivih dejanj zoper delovno razmerje in socialno varnost, pri čemer so v zadnjih petih bili do obsodbe pripeljani le trije (3) primeri.

Vse to so dileme, za katere ima veliko moralno odgovornost in dolžnost, da bi ji odprl in terjal rešitve. Pahorjevi piarovci so ob akciji »Skupaj – spodbujajmo drug drugega« njen namen opisali z visokoletečimi frazami o srečevanju s težavami različnih kategorij prebivalstva in iskanju rešitev zanje v neposrednem stiku z ljudmi:

Gre za eno od oblik srečevanja in razpravljanja o sedanjosti in prihodnosti Slovenije, zlasti skozi skupno delo, probleme in priložnosti. Z delavci, kmeti, ostarelimi, nezaposlenimi, mladimi, inovatorji, umetniki, študenti, podjetniki in drugimi se bo Borut Pahor sredi njihovega dela seznanjal z njihovimi problemi in njihovimi pogledi na možne rešitve.

Skratka: če bi resno mislil in verjel v svoj projekt medsebojnega spodbujanja in navidezno depolitiziranega stika z resničnimi problemi navadnega delavca, bi se moral nesporno takoj odpraviti nazaj v Marof Trade in do Gozdnega gospodarstva Postojna, morda še kam, pogovoriti z istimi delavci in delodajalci, aktivno poseči v dogajanje in pokazati, da mu ni vseeno za prihodnost države, ki jo vodi. Ker tega ne stori, za nazaj in naprej nakazuje blefersko in samozadostno naravo svojega flirtanja.

Morda je res vzpodbudno, da so ga v Ormožu naučili opraviti servis na ročnem gasilnem aparatu. Nič slabega o gasilcih. Toda dokler v državi gorijo veliki požari in se pred našimi očmi odvija novodobno suženjstvo za 140 evrov na mesec v nemogočih pogojih dela in življenja, bi gasilec Borut moral drugače zavihati rokave in pozabiti na promocijske pristope. Za državljane že vemo, da jih flirt gospoda predsednika povsem očara in zadostuje, zato nimajo nobenih pričakovanj, razen po še več flirtanja. Še bolj se praznosti svoje devize zaveda sam.

Zato naši največji dolžniki ostajajo in tudi vedno bolj postajajo mediji in kritična javnost, ki predsednikove gasilske vaje v koketiranju dopuščajo, gojijo in hranijo. Če ne bodo oni pritiskali nanj, pač ne bo nihče.

Sproščeni Pahor in ideali neresne politike

Objavljeno na 15. junij 2016

Delo je opravilo intervju z dr. Gregorjem Tomcem, ki je »profesor na fakulteti za družbene vede in mestni svetnik na Jankovičevi listi«, kot so ga uvedli skozi njegovo dvojno vlogo.

Brigite Ferlič Žgajnar in Tina Kristan sta se z njim pretežno pogovarjali o zadnjih dogodkih v tovarni Rog, nasilni izselitvi njenih uporabnikov, ki jo je zaukazal župan Zoran Janković.

Gregor Tomc: »V Rogu gre za privilegirano mladino iz srednjih in višjih slojev«

Sociolog še nekako razume dvajsetletnike, da gledajo na svet črno-belo, pri starejših pa ga to resnično preseneča.

Brigite Ferlič Žgajnar, Tina Kristan
pon, 13.06.2016, 10:00

Ključne besede: [Gregor Tomc](#), [Rog](#), [občina](#), [mladi](#)

"Še bolj pa me moti, da je bil leta 2006 dosežen dogovor med rogovci in mestnimi oblastmi, po katerem so se rogovci strinjali, da bodo zapustili prostore, ko bo mesto začelo renovacijo zgradbe. Od takrat naprej Rog ni več pravi skvot." Foto: Tomi Lombar/Delo

Teden dni mineva, odkar so varnostniki vstopili na območje Roga. Ob tamkajšnjem dogajanju se profesor na fakulteti za družbene vede in mestni svetnik na Jankovičevi listi spominja, kako so izganjali njih, ko so zasedli prazno stavbo na Erjavčevi. Pravi, da bi, če bi bil mlajši, verjetno

O rogovski privilegirani mladini

Za elitno kulturno produkcijo

Intervju je požel kar nekaj zgražanja zaradi evidentno politično motiviranih stališč, kjer se je Tomc raje postavljaj na stran občinske strani in mahal proti tistim, večkrat tudi žaljivo, s katerimi bi kot človek z nekaj kulturniškega alternativnega pedigreja sicer moral simpatizirati. V svojem udrihanju po rogovcih je postregel z resnično abotnimi argumenti. Morda najbolj plehek je tale: »Problem, ki ga vidim pri Rogu, je, da mesto ve, kaj hoče s tem prostorom početi. S tega vidika bi rekel, da rogovci v tem sporu nimajo prav.«

Se pravi: rogovci sploh ne vedo, kaj bi s tovarno Rog počeli, mesto pa ima čudovite načrte. Dvakrat sprevrženo: PRVIČ zato, ker preprosto ni res, da bi uporabniki Roga tega ne vedeli – še kako vedo, na konceptualni in vsebinski ravni, in še kako izvajajo svoje projekte. DRUGIČ pa, ker bi celo tedaj, ko bi to držalo, bilo odločilno tisto, kar želi ljubljanski župan 'početi' z Rogom. In Tomc zelo dobro ve, kaj, saj v istem intervjuju pove: »Mesto si v Rogu predstavlja večnamenski prostor, v katerem bo kulturna raba v glavnem elitna.« Ne spomnim se, kdaj bi kdo nazadnje tako zelo protežiral elitno kulturno produkcijo proti 'ljudski' in 'alternativni'.

Pahor, ideal neresne politike

Tudi kot nekoga, ki je avtor knjige o ideologemu sproščene Slovenije in je spremljal rojevanje in nenehne artikulacije leta 2004 zmagovite ideologije o tem, kako potrebujemo več sproščenosti, me je najbolj »pretresel« prostodušni spraševalni diskurz o tem; novinarki sta namreč v intervjuvanca skakali kar s samoumevnostjo, ki sem jo svojčas dnevno spremljal na strani [Sproščena Slovenija](#).

Se pravi, predpostavljenim horizontom dojetanja sproščenosti, pri katerem že vemo, kaj to je, zdaj je treba slovensko sproščenost le še izmeriti in oceniti, ali v njej kaj napredujemo. In sta vprašali:

V intervjuju leta 2011 ste za tedanjo Pahorjevo vlado rekli, da je lahko deležna pohvale, ker je sprostila Slovenijo. Se vam zdi Slovenija sproščena?

Premalo bi bilo reči, da je novinarski diskurz tukaj naiven, da le reproducira nikjer eksplicirane ideološke iluzivne premise, utemeljene na strukturi nekega nepojasnjenega družbenega mita o »sprostivni duha« – no, takšna izpeljava je že preveč zahtevna. Po svoje jih seveda naivno generira, hkrati pa tudi šele osmišlja. Dejansko sta novinarki tisti, ki topiko v intervju sploh uvajata.

Tomc se nato vrne k sproščenemu Pahorju, v rekurz o neki menda nezapeti, »neresni« politiki, ki jo je odkrival leta 2011. Čeprav tega ne pove, bi verjetno tudi danes predsednika republike pohvalil na podoben način:

Pri Pahorju mi je bilo vseč, in mi še vedno je, da se ne jemlje smrtno resno in da zato tudi politike ne jemlje smrtno resno. Mediji mu to neresnost radi očitajo, mene pa ne moti. Še posebno v kontekstu, ko imamo v parlamentu

stranko, ki uporablja izredno agresiven, surov in frustriran dialog s političnimi nasprotniki. Razumem, da si polemičen, vendar pa morajo biti v demokratičnem dialogu meje še spodobnega jasne. Zgrožen sem bil na primer, ko je politični vodja ene od strank novinarki označili za prostitutki. To je necivilizirano. Še bolj sem bil zgrožen nad medlim odmevom. V sami stranki so vsi molčali. Je to znak, da se s takšnim načinom polemiziranja strinjajo? Ali se bojijo javno spregovoriti? Medel pa je bil tudi odziv civilne družbe. Če ni odločnega odgovora, lahko ljudje dobijo vtis, da je to normalen način komuniciranja, in to je slabo.

Zaradi takšnih stvari mi je všeč pristop k politiki, kakršnega ima Pahor. Ker nam kaže, da je lahko politik tudi nekdo, ki ni zapet, resen, globok in zamerljiv. Tako daje ljudem vedeti, da je politika povsem vsakdanje opravilo, ki ga ni treba malikovati. Mislim, da je Engels nekoč rekel, da s politiki ne smemo delati v rokavicah, ker so lakaji ljudstva. V Sloveniji potrebujemo malo več tega občutka, da so politiki naši lakaji, in potem se ne bodo več tako samopašno obnašali.

Tomc je torej »sproščenost« zreduciral na nekakšno nasprotje zapetosti – ali kot je svojčas dejal sam Pahor, ko je ugibal, kako biti všečen Janši, nekakšne zakrčenosti. Politike da ne smemo jemati smrtno resno – kdor to počne, je pač nesproščen.

Seveda se avtor vedno lahko brani, da njegove deskripcije res ne merijo na nobeno ideologijo, da so vzete iz folk psihologije, da so zgolj amaterske. Ne bo držalo iz najmanj naslednjega razloga: ker je Pahorjeva sproščenost, kot sem že nekajkrat pokazal, dejanski naslednik in učinek Janševe sprostivne ideologije.

Sproščeni duh časa

Ko sem leta 2013 kritiziral prispevek iz oddaje Preverjeno, v katerem so odkrivali, da je predsednik »pionir novega sloga vladanja«, sem to storil s podobno poanto. Še več, takrat so se novinarji trudili, da v njegovem ravnanju ne bi zasledili ničesar napačnega: ne ideologije in tudi ne poceni marketinga:

V prispevku je obenem zaznati silno potrebo, da bi se Pahorjev politični marketing ne poimenovalo s potencialnim (in zame edinim možnim) deskriptorjem: komunikacijskim populizmom. Zdi se, kot da bi osnovni poudarki tega ne dopuščali; kot da bi bili v funkciji paralizacije take možnosti. Prispevek zvaja njegov komunikacijski pristop na »sproščenost«, ki jo celo eksplicitno pohvali:

Ali drži, da je Borut Pahor ujel duha časa, ki je bolj sproščen? Sproščenost ni nič napačnega, po mnenju nekaterih pa predsedniku manjka vsebina, jasna mnenja in stališča ob večjih dogodkih.

Avtorji torej namiguje celo na obratno stanje stvari: ni res, da bi bil kakorkoli Pahor tisti, ki bi poskušal biti sproščen, temveč ga v takšno držo sili »sproščeni duh časa«. Odvezan je sleherne krivde: v koraku s časom se menda imenitno prilagaja.

V intervjuju leta 2011 ste za tedanjo Pahorjevo vlado rekli, da je lahko deležna pohvale, ker je sprostila Slovenijo. Se vam zdi Slovenija sproščena?

Pri Pahorju mi je bilo všeč, in mi še vedno je, da se ne jemlje smrtno resno in da zato tudi politike ne jemlje smrtno resno. Mediji mu to neresnost radi očitajo, mene pa ne moti. Še posebno v kontekstu, ko imamo v parlamentu stranko, ki uporablja izredno agresiven, surov in frustriran dialog s političnimi nasprotniki. Razumem, da si polemičen, vendar pa morajo biti v demokratičnem dialogu meje še spodobnega jasne. Zgrožen sem bil na primer, ko je politični vodja ene od strank novinarki označili za prostitutki. To je necivilizirano. Še bolj sem bil zgrožen nad medlim odmevom. V sami stranki so vsi molčali. Je to znak, da se s takšnim načinom polemiziranja strinjajo? Ali se bojijo javno spregovoriti? Medel pa je bil tudi odziv civilne družbe. Če ni odločnega odgovora, lahko ljudje dobijo vtis, da je to normalen način komuniciranja, in to je slabo.

Zaradi takšnih stvari mi je všeč pristop k politiki, kakršnega ima Pahor. Ker nam kaže, da je lahko politik tudi nekdo, ki ni zapet, resen, globok in zamerljiv. Tako daje ljudem vedeti, da je politika povsem vsakdanje opravilo, ki ga ni treba malikovati. Mislim, da je Engels nekoč rekel, da s politiki ne smemo delati v rokavicah, ker so lakaji ljudstva. V Sloveniji potrebujemo malo več tega občutka, da so politiki naši lakaji, in potem se ne bodo več tako samopašno obnašali.

Janez Janša dve novinarki označi za prostitutki, in, kot ugotavljate, ni niti primerne odziva v civilni družbi. Zakaj?

Slovenska civilna družba ni v dobri kondiciji.

Odlomek iz intervjuja

Če sklenem: intervju s Tomcem je anahron na vseh ključnih točkah: glede dojemanja problematike Roga, alternativne in etablirane kulture, splošnih političnih ocen, verjetno najbolj simptomalna pa je ravno atavistična razprava o sproščenosti, deplasirano ideološka že v trenutku svojega nastanka, danes pa zveni kot vzeta iz nekega drugega časa.

Predsednik Borut Pahor bo v Godiču pasel koze in krave

Objavitel: Urednik | Rubrika: PODJETNIŠTVO IN TURIZEM, POUČENJE | 13. 6. 2016

Prvi izmed pastirjev, ki bo v godiškem **Eco resortu pod Veliko planino pasel krave in koze ter drugo živino, bo sam predsednik države Borut Pahor.**

Po navedbah podjetja Palmieri bo predsednik **Borut Pahor** postal tudi prvi pastir države, saj se je odzval povabilu k opravljanju pastirske »sanjske službe«. Da mu koze, krave in druga živina, ki se že pase na pašnikih ob Kamniški Bistrici ne bo uhajala kot njegovi volinci, pa mu bodo pri delu pomagali tudi otroci iz kamniškega koncesijskega vrtca **Zarja**.

Kot je navedeno v napovedi oz. sporočilu za javnost, bo predsednik države, ki se ponaša z bogatimi izkušnjami pri oskrbi prve zlate ribice, **v Godiču, 12. julija 2016**, skupaj z otroki vrtca Zarja **vodil otroško delavnico za oživitvev kulturne dediščine in pastirskega poklica.**

Če sodimo samo po tem, da gre za enega izmed redkih poklicev v katerem se naš predsedniški »tavzentmajster« še ni preizkusil, poklic pastirja zagotovo sodi v ogroženo kulturno dediščino, ki jo bodo
Pastirski predsednik v sproščenem elementu (tudi brez fotomontaže)

Predsednik Pahor o verjetnosti tretje svetovne vojne

Objavljeno na 31. julij 2016

Je to patetično? Predsednik republike, njegova ekscelenca Borut Pahor, kot je dejal uradni povezovalac, se je pod Vršičem ob boku ruskega kolega Vladimirja Putina hitel postavljati v kožo nekoga, ki nas mora posvariti pred tretjo svetovno vojno.

Nedvomno je šlo za eno najbolj prenapetih mest v njegovem nastopu, a je imel srečo, da ga nihče ni posebej opazil. Ja, to je tista medijska sreča, ki ga doma redno spremlja. Dejal je: bila je prva, bila je druga, zato ni hudič, da bo logično sledila tretja. In ja, zato moramo delati na miru.

Še bolj indikativna je bila Pahorjeva argumentacijska izpeljava, s katero je uvedel svoj očitno zadnje čase priljubljeni topos:

Veliki vojni, prvi svetovni vojni, je sledila druga, še strašnejša. Z najbolj žalostno in obremenilno moralno dediščino dotlej. In ker je prvi svetovni vojni sledila druga, se zdi logično razmišljanje, da verjetno sledi tudi tretja. Ali kaj takega.

Trenutek njegovega govora pri Ruski kapelici

Induktivna »logika« štetja

Pozor: edina evidenca, ki jo je Pahor pri Ruski kapelici podal kot razlog svoje induktivne izpeljave, je »števna«: ker je bila prva, ker je nato bila druga, verjetno sledi tretja. Tako preprosto.

Premislek, ki ga uvaja predsednik, je induktiven. Če je sklep v deduktivnem argumentu zanesljiv, je resničnost sklepa v induktivnem zgolj verjetna, bolj ali manj utemeljena na podani prepričljivosti evidence. Ali povedano drugače: induktivno razmišljanje je nujno nezanesljivo, pri njem govorimo le o stopnjah verjetnosti v sklepu.

Evidenca, ki jo Pahor navaja, je zelo šibka. Ni je utemeljil na vojnih in političnih razmerah, da se razumemo, potem bi lahko bili morda bolj prizanesljivi. Kajti ni zelo močno verjetno, da bomo zato, ker smo predvčerajšnjim ob sprehodu v naravi naleteli na ježa, kar se je potem zgodilo tudi včeraj, imeli srečanje z njimi tudi danes. Tudi ni nobene posebne gotovosti v tem, da bomo zato, ker smo prvič narobe volili na predsedniških volitvah, potem v drugo ponovili napako, to storili še v tretje. Induktivna verjetnost bi se seveda večala s številčno čim daljšim nizom.

Zgodovinske verjetnosti in neizogibnost vojn

Pahor je svojo vajo v indukciji izvedel že v samem začetku svojega govora in takoj zatem zavil v ekskurz o terorizmu. Vse bolj iz retoričnih razlogov. Zato, da bi to možnost prikazal kot nekaj, proti čemur se moramo boriti in se ji izogniti. Že samo dejstvo, da je uvedel diskurz o tretji svetovni vojni, v prepotenciranosti nakazuje samopromocijski motiv in patologijo samodojemanja:

Mi ne mislimo, da je vojna stvar zgodovinske logike. Mi verjamemo, da sta vojna ali mir vedno stvar politične odločitve. Mi zavračamo miselnost, da je vojna neizogibna. Mi sprejemamo odgovornost za mirno reševanje sporov, vseh sporov. Mi hočemo mir, trajen mir.

Prehod iz induktivne »logične« verjetnosti, da bo prišlo do tretje svetovne vojne, je presenetljivo končal v zavračanju miselnosti o neizogibnem, logično nujnem – s tem je Pahor menjal register nečesa od človeka neodvisnega za register človeškega, po njem pogojenega. Lepo, da Pahor propagira mir, vendar je poznavajoč predsednika težko ubežati občutku, da je to bolj izhod v stiski nekoga, ki za svojo vojsko ugotavlja, da je nezadostno pripravljena. In sploh miniaturno majhna in vojaško nepomembna. Ko stoji ob Putinu, se takoj opazi razlika.

V nadaljevanju bom pokazal, da imamo dobre razloge verjeti, da je bilo sporočilu namenjeno predvsem Putinu. Videti v gostu nevarnost za svetovni mir je nenavadno za pietetni dogodek, kot so nenehno ponavljali na slovenski strani, da bi omilili očitke

evropskih držav. In ja, bil je izkoriščen za previdno soljenje pameti: če je želel Putinu povedati, da se ne strinja z njegovo politično agendo, bi lahko uporabil kakšno drugo priložnost tisti dan ali sicer.

Sama sreča, da ruski predsednik ni poznal vseh kontekstov privatnih političnih fantazmagorij svojega gostitelja in njegovih skoraj mesijanskih ambicij. S čimer je, po drugi strani, slednji v svojem govoru tudi računal. Računal je z interpretativno praznino in z dejstvom, da Putinovi svetovalci v njegovih besedah ne bodo videli drugega kot prežvečene prazne puhlice o miru. V tem oziru ni samo prazno govoril – sorry, vsi smo za mir v svetu -, ampak tudi manipuliral.

Izvori Pahorjevih pacifističnih ambicij

Motiv tretje svetovne vojne ni čisto naključen, ponavlja se kot nek temeljitejši miselni vzorec v predsednikovem dojemanju geopolitične situacije v Evropi in širše.

Ko je lanskega leta na koncu doživel popolnoma hladen tuš na stolu televizije [Russia Today](#), je svaril pred istim: pred tretjo svetovno vojno. Kar so, za razliko od Vršiča, njihovi novinarji opazili.

WWIII can still be averted, so zapisali kot naslovni poudarek intervjuja snovalci na tej televiziji. S tem je Pahor spet ponavljal svoj znan modus angažiranosti, isti kot pri Ruski kapelici: »Ni nam vseeno«. Res bizarno deplasirano – komu bi bilo vseeno, če bo prišlo do vojne!

Youtube posnetek intervjua s Pahorjem na RT

Pahor je v intervjuju za (pro)rusko televizijo dejansko ponovil enako svarilo, reproducirano na »pietetnem« srečanju s Putinom: ob varnostni konferenci zaradi vojne v Ukrajini je namigoval, da nam grozi nova svetovna vojna, ob tem sebe prodajal kot mirovnika in uspel celo štirinajstkrat ponoviti, da se on zavzema za »miroljubno rešitev«.

Če ne bo mogoča, je zapretil, bo kot poveljnik vojske odločno branil svojo domovino, brez dvoma: frazo »no doubt about it« je spet ponovil trikrat. Njegova večkrat ponovljena vročekrvna zaklinjanja o zaščiti Slovenije je morala obrzdati voditeljica pogovora, ki ga je, begajočega od mirovne do vojaške rešitve, z elegantno reakcijo popolnoma razorožila:

Gospod predsednik, nekaj mi pravi, da Rusija nima nobenega namena napasti Slovenije.

Pietetni obisk Putina v Sloveniji je torej moral biti kar majhna mentalna preizkušnja zanj: Pahor je na svojem domačem pragu, pri obeležju ruskih vojakov, pridigal o miru tistemu,

ki ga je v omenjenem intervjuju mimogrede osumil militantnih ambicij globalnih razsežnosti. Celo napada na Slovenijo. Kot da bi učitelj izkoristil priložnost, da malemu Vladimirju na grobu njegovih ljudi, resda zelo previdno, zažuga s prstom.

Oddaljeno prijateljstvo

Čeprav je zgornje branje izpeljano iz natančnih citatov, uradni komentariji in medijske prezentacije niso zaznale ničesar glede Pahorjeve ambicije po ustavljanju vojn. Poslušali smo medijsko reciklažo fraz o nujnosti dialoga, miru in problemu varnosti, govorili so o prijateljski vezeh med obema slovanskima državama. In gospodarskih priložnostih.

Večini pa je znova ušlo, kako hladno distancirajoč je dejansko bil slovenski predsednik. Ko je na Brdu, po obisku Vršiča in ljubljanskih Žal, govoril o prijateljstvu obeh narodov, ni bil posebej vljuden, označil ga je za nekaj, kar je s težavo mogoče ohranjati: »Na nek način to v teh kontroverznih časih ohranja slovensko-rusko prijateljstvo, **kolikor je ta hip mogoče**. Slovenija potrebuje prijatelje in bi jih rada imela čim več.«

Se pravi, da je, če beremo pozorno, za Pahorja medsebojno prijateljstvo možno le bolj ali manj zasilno negovati – zaradi neeksplicirane »kontroverzne« situacije. Zatem je namignil, spet nepričakovano dokaj hladno, na distanco med državama; znova ni ovinkaril in je previdno poudaril »oddaljenost« obeh držav. Očitno zaradi ekonomskih sankcij EU proti Rusiji, k temu pa je takoj priključil prijazno željo o potrebnosti sodelovanja:

»Pet let kasneje lahko ugotavljamo, da je gospodarska kriza res minila, a so prišle druge. Tudi Slovenija kot članica Nata in EU ter Rusija na drugi strani **sta se nekoliko oddaljili**. Moja želja je, **da bi umaknili razloge**, da bi se potrudili z dialogom, po mirni poti umakniti te razloge, zaradi česar je prišlo do tega razpotja, ker se mi zdi, da svobodoljuben svet potrebuje sodelovanje vseh, ki so potrebni za rešitev velikih problemov,« je dejal Pahor.

Če smo torej pričakovali kakšno inferiornost v političnem obnašanju malčka proti veliki Rusiji, se to ni zgodilo. Celo predsednik vlade ni nič okolišil in je ob obisku naravnost povedal, da Slovenija podpira sankcije Evropske unije.

Seveda bi bila napaka meniti, da je Pahorjev pogum rezultat kakšne posebne moralne držbe. Prej se zdi, da je zgolj izkoristil trenutke ruske izolacije in pozicijo Slovenije kot članice EU in NATA, da bi se lahko promoviral kot močnejši in pomembnejši. Čisto osebno. In ja, Ruska kapelica je prišla kot naročena.

Orgazmični lajež in mučilne naprave

Ob škandaloznem intervjuju za Russia Today lani domači psi čuvaji niso dvignili niti glave, kaj šele zalajali. Zadnja vsesplošna novinarska psihoza doma ob prihodu Putina, trajajoča praktično cel teden, je morda ena najbolj predimenzioniranih v zgodovini samostojne države. Neskončna poročila o cestnih zaporah, celodnevni prenosi v živo, sekundanti, ki merijo vsako minuto zamude letala in komentirajo vsako vozilo, ki ga raztovarjajo iz njega, poskusi preiskovalnega kulinaričnega novinarstva na temo »Kaj bo za posladek?«, na desetine poročil o vrednosti in opreми njegovega avtomobila so očitno hvaležna materija za vse ljubitelje tabloidnosti. Znova ni bilo razlike med ti. resnimi in rumenimi mediji, med RTV Slovenija in POP TV.

Sline in osladne kurtoazije ni manjkalo v histeričnih medijskih poročilih in malodane orgazmičnih vzklilih: še nikoli nisem doživel, da bi novinarjem prihajalo pri desetminutnem opazovanju nekega praznega cestnega ovinka, dobesedno, dokler se avtomobilska kolona s Putinom končno ni prikazala. Tam nekje daleč, ker kamera bližje ni smela.

Orgazmični prazni ovinek v režiji RTV Slovenija

Poročila o Putinu kot kršitelju človekovih pravic so nadomestile obsežne reportaže o npr. protokolarnih darilih. Posebnih presežnih strateških inovacij o ti. »pietetnem obisku«, komunikacijskem izumu urada predsednika republike in naše vlade, jim seveda ni uspelo dešifrirati, gladko so jih nekritično reciklirali in se v isti sapi čudili Kremlju, ki je govoril o »delovnem obisku«. Še več, Ruse so bili takoj pripravljene obtožiti zlorabe obiska že na podlagi te kvalifikacije, čeprav je ta po protokolu lahko samo zasebni, delovni, uradni ali državniški. Vtis, da gre Sloveniji le za pieteto, Rusom pa bolj za mehčanje odnosa z EU, se je s tem še lažje uveljavil.

Kako je že rekel Oscar Wilde? Nekoč smo imeli mučilne naprave, danes imamo novinarstvo.

Pahor kot Ronaldo: kako učiti tamauga

Objavljeno na 07. avgust 2016

Kaj točno nam sporoča predsednik Pahor z objavo video posnetka na svojem uradnem Facebook profilu, morda še kje, kjer se po stopnicah predsedniške palače sprehodi s svojim sinom, oblečenim v bolnišnična oblačila in z obema rokama v mavcu? Če so ene v mavcu, so druge v žepih:

Zapis na predsednikovi uradni Facebook strani

Ne vemo točno: morda je najbolje začeti z možno razlago, da nam promocijsko ponuja še eno podobo. Podobo simpatičnega očeta. »Tastarega«. Še eno v vrsti multipliciranega

imaginarija, s katerim je dejansko začel svoj zmagoviti pohod v predsedniški kampanji leta 2012. Katere zaščitni znak je postal princip »jaz sem eden izmed vas« – Pahor se je hitel dobesedno preoblačiti v oblačila svojih državljanov v okviru projekta, še ne čisto zaključenega, s katerim želi malim ljudem zgolj pomagati. In slišati, kaj si mislijo o državi. Ker menda tega sicer, če se jim ne približaš kot enak enakim, ne povedo. Naj spomnim, ker je treba vedno znova: bilo je po tistem, ko je predčasno in porazno zaključil svoj projekt vodenja slovenske vlade.

Čeprav smo predsednika že videli v razposajenih stanjih, v mladostni pivski družini sredi Laškega, poplesavajočega in preštevajočega »male miške« na maturantskem plesu ali navdušenega tinejdžerskega voznika katrce s svojim sinom, je zadnji posnetek v svojem žanru vendarle nekaj posebnega.

Na njem se ob Luki, »znanem obrazu slovenske skejt scene«, kot so dejali v Slovenskih novicah, prešerno nasmejan sprehodi po prostorih svojega Urada. Oba ne rečeta ničesar. Pred sabo imamo neke vrste družinski fotoportret.

Moj tastari je predsednik

Prizor je evidentno zaigran. Bosonogi Luka, oblečen v pomendrano bolniško haljo, z dvignjenima rokama v mavcu, se nekam pohlevno premika po stopnicah ob svojem očetu, zraven pa je pribeležen bizaren enovrstičen frazeološko obarvan komentar v mladinskem slengu:

Ta star je naučil tamauga shodit z zlomljenimi rokami. #skateboarding

»Tastari«, predsednik torej, je »tamauga« popeljal po stopnicah (»je shodil«), ker menda tega z zlomljenimi rokami ni zmožen. Verjetno se je odveč spraševati po kakšni posebni logiki predsednikove izpeljave – razen po tisti izpod Vršiča, da bo po prvi in drugi zlomljeni roki verjetno sledila še tretja.

Borut Pahor

8. julij ob 14:30 · 🌐

Ta star je naučil tamauga shodit z zlomljenimi rokami. #skateboarding

Razposajeni predsednik sredi lekcije hoje 'tamauga'

Morda bi smisel izjava imela, če bi njegov sinko imel polomljeni nogi. A vendar: pravcati smisel je najbrž skrit v uprizoritvi podobe nekoga, ki je »totalno kul tastari«; ne klasičen družinski oče, temveč hudomušno razumevajoč, naklonjen in empatičen do svojih otrok, pravzaprav spet po identifikacijskem principu »jaz sem eden izmed vas«.

Da je posnetek postal uraden, tudi ni posebno naključje, z njim nam Pahor nekaj sporoča o tem, kako razume svojo očetovsko funkcijo.

Voluntaristični Pahor kot Ronaldo

V že komentiranem intervjuju za Večer je že skesano priznal, da je v preteklosti to funkcijo zanemarjal in da mu je zdaj žal. Po tem sodeč verjame, da jo danes opravlja na pravilen in ustrezen način. Video na Instagramu naj bi nam verjetno to dokazoval.

Tvegala bom čisto svežo tezo: Pahor v svojim vedno pogostejših prezentacijah sebe kot družinskega človeka v bistvu niti ne poskuša biti zgleden oče, temveč jo je povsem podredil medijskim potrebam flirtanja z ljudstvom. Kar pomeni, da takšnega očeta zgolj

igra, tako kot igra asfalterja, mesarja, picopeka, smetarja ali avtomehanika. Funkcijo je podpredil prezentaciji. V bistvu je vse, kar počne, podrejeno slednji.

Pahor je tudi v tem smislu volonter, prostovoljec: igra volonterskega, da ne rečemo voluntarističnega očeta, ponotranjil je svojo kampanjsko populistično flirtanje z državljani in ga ekstrapoliral na svoja družinska razmerja.

Tudi v tem primeru sledi načelu nastopaštva, ne »kvalitete« ali pristnosti. Ocena ni pretirana. Ko so ga v intervjuju za Avenijo vprašali, koga bi izbral v večni dilemi med Ronaldom in Messijem, je v svoji argumentaciji nakazal svoje preference. Dejal je, da je Messi nesporno boljši igralec, da pa gre zmaga Ronaldu, ker je tudi »še malo nastopača«.

Lepa in odkrita prisposoba tega, kar želi biti predsednik. In lepá prisposoba tega, kar želi biti kot oče. Pahor je kot oče Ronaldo, ne Messi. In verjetno je to tudi kot predsednik.

Nekoč ste igrali nogomet – Ronaldo ali Messi?

Messi je nesporno najboljši igralec na svetu, virtuoz nogometne igre. A če me vprašate, za koga sem, sem za tega nastopača Ronaldo. Ker je vrhunski nogometaš, a je zraven še malo nastopača. Malo tega: »A ste videli, kakšen gol sem dal?« Messi da gol in gre. Čaka, da bo dal še enega. Ko pa da gol Ronaldo, se mora ustaviti in reči: »A ste videli?« Saj je grozno, kar sem zdaj priznal, ampak Messi ni tak človek in ga zato spoštujem, ampak če bi že moral izbirati, s kom bi igral 'fuzbal', pa mislim, da bi igral z Ronaldom. Vem, da je Messi boljši igralec, ampak med njima zmaga Ronaldo.

To pojasni, zakaj vam pravijo, da ste bolj zvezdnik in manj predsednik.

(smeh) Ja, to pojasni skoraj vse.

Izsek iz intervjuja za revijo Avenija; povzeto po spletni strani predsednika republike

Avtoritetna funkcija

Poškodbe v športanju so očitno v predsednikovem *joie de vivre* zgolj minorna epizoda, ob kateri je treba zamahniti z roko. Tudi če gre za sinovo. Avtoritetna funkcija predsednika je s tem postala popolnoma zanikana: če bi od njega pričakovali, da daje zgled državljanom s svojimi stališči, ravnanji in osebnim obnašanjem, se to ne bo zgodilo, svoj populistični flirt je prenesel tudi na razmerja znotraj družine. On pravzaprav ne želi biti zgled nikomur v državi, niti svojemu sinu ne.

Ilustracija njegove popolne odpovedi funkciji avtoritete, vključno z osnovnimi uzancami obnašanja v družbi, je tudi njegovo prostočasno rekreiranje. Ki mu sicer posveča enormno časa. V temle članku v Žurnalu24 so razkrili, da je dan po Putinovem obisku, kot običajno, predsednik že pritiskal na pedale svojega kolesa sredi Ljubljane – žal pa brez čelade in s slušalkami v ušesih. Kot da bi mlade želel podučiti, kakšna mora izgledati ura varne vožnje s kolesom.

PRESEDNIK REPUBLIKE 18 komentarjev

Tako si bo po državniškem obisku odpočil Borut Pahor

Predsednik republike, ki je včeraj gostil ruskega predsednika Vladimirja Putina, se je danes raje kot za počitek na kavču odločil za sprostitev na kolesu. Pohvalno, a predsedniku svetujemo, **naj slušalke drugič raje pusti doma in seboj vzame čelado!**

31. 7. 2016, 11:30

f 266 t 0 G+ 0 Pin it Natisnite

2 / 2 | Borut Pahor (Foto: E. H.)

Izsek iz članka na strani Žurnala24, vključno z moralnim podukom

Ker kul si takrat, ko si brez čelade in poslušáš glasbo, ne takrat, ko paziš na varnost. Se pravi: ne verjamem več, da gre za enkratne zdrse, pri Pahorju gre za sistematično ponotranjeno sledenje populističnim principom.

Obrat od nepapeškosti k družinskemu človeku

V prispevku o intimizaciji politike sem že opozoril na predsednikove vedno pogostejše diskurze o zasebnem življenju, začevši po zmagi na volitvah leta 2012.

Za njegovo pestro politično udejstvovanje do tega leta bi lahko dejali, da ga je bolj spremljala avreola koga drugega. V znani zgodbi o tem, ko je moral na TV Slovenija novinarju v studiu odgovarjati na namige, da so ga zasačili v objemu v nekega dekleta, je odrezavo dejal »Ne kandidiram za papeža, ampak za predsednika vlade!« – verjetno celo brez globokega razmisleka, da je s tem novinarju pritrdil. Obdobje nepapeškosti je minilo, zdaj je na vrsti nova podoba.

Tudi v zadnjem večjem intervjuju za revijo *Obrazi* želi biti in tudi je predstavljen kot družinski oče. Kot so zapisali na naslovnici, gre za »ekskluzivni intervju in fotografije prve družine«.

Obrazi

Številka 7 2,99 EUR 39 HRK
14. julij 2016
www.revija-obrazi.si

Na obisku pri
Alfiju Nipiču
ŽELEL SEM SE
UMAKNITI

Jasmina Jamnik
HITRO ME JE
PRIZEMLJILO

Danica Purg
NOČEM
REČI NE

Andrej Štore
EMOCIJE
MORAŠ ZNAT
ODKLENITI

VSAKA DRUŽINA JE POSEBNA

Ekskluzivni
intervju
in fotografije
prve družine

Gorko Berden zadela strela • SALOME NA REALNIH TLEH • Rio s temne in svetle plati

Naslovnica Obrazov, 14. julij 2016

Če si prvi v državi, torej pripadaš *prvi družini*. Tisti, v kateri tastari uči tamauga, kako se hodi.

Glede na mojo tezo zgoraj bo zanimivo spremljati kontrast med medijsko željo po prezentaciji »perfektne družine« gospoda predsednika in njegovo realno dimenzijo ali celo predsednikovo intenco, ki tej ne želi slediti. Načine, na katere se bodo med sabo antagonistično dajali trije principi reprezentacij: idealizacija predsednika v režiji slinastega novinarstva, emocionalno potencirani senzacionalizem, ki največkrat ne prenaša idealizacije, ter kritična analiza predsednikovih upodobitev, ki ne prenaša ne prvega ne drugega.

Pahorjeve podobe moškosti: med Barbiko in Jamesom Bondom

Objavljeno na 05. september 2016

Presneto, je pred nami res Pierce Brosnan, morda Roger Moore ali celo Daniel Craig v novi, čisto sveži bondiadi? Nikakor, tale figura, spominjajoča na onnipotentnega Jamesa Bonda v akciji, je predsednik naše republike:

Izsek iz video posnetka: Pahor na turnirju golfa

Že res, da Borutu Pahorju ni mogoče kaj prida očitati: na fotografiji je približno tak, kakršnega poznamo že desetletja. Če bi imel v rokah hladno orožje, bi mu lahko – da nespametno promovira ravnanje z njim. A je vihtel le štartno pištolo na Bledu, kjer sta Anže Kopitar in Joc Pečičnik organizirala dobrodelni golf turnir. In marsikdo bo pametno rekel, da prijazna narava dogodka in narava orožja v rokah odtehtata sleherni pomislek.

Bolj kot pištola v roki nas pritegne nekaj drugega. Ali morda kar pojavnost v njeni totaliteti. Celokupna podoba predsednika, kot jo je pribeležila kamera v video posnetku, vendarle marsikaj razgalja, na njem je v fotografski okvir ujeta tipična podoba nekoga, ki je videti kot Bond, James Bond: v poširkani beli srajci, izžarevajoč čisto določeni lifestyle, nekako ponosen nase. Bondovske kvalitete se nam kar same izrišejo v spomin: hitri avtomobili, vihtenje orožja, lepe ženske, moč in moški šarm, značajska samokontrola in neodvisnost. In ja, čisto določena moškost.

Od nove moškosti k ljudski in nazaj

Zadnja številka revije Dialogi, ki sem jo uredil, je posvečena medijskim (re)prezentacijam predsednika Pahorja. V svojem zanimivem prispevku novinarka Deja Crnović ugotavlja, kako je ta za potrebe kampanje leta 2012 spremenil svoje uprizarjanje moškosti: od začetne podobe političnega liderja, ti. nove moškosti, značilne za srednji razred, se je pomaknil k moškosti delavskega razreda. Ali kot pravi: »Njegov tekmeč Danilo Türk je bil, kljub temu, da sta nekoč uprizarjala zelo podobni moškosti, v medijskih reprezentacijah tematiziran kot vzvišen snob, medtem ko je Pahor deloval bistveno bolj domačijsko oziroma v političnem žargonu ljudsko.«

Naslovnica in zavihek revije Dialogi

Svojo razlago prehoda od enega tipa moškosti k drugi, tako imenovani ljudski, avtorica pojasni v širšem gospodarsko-političnem kontekstu. Govori o strategijah uprizarjanja: eno je »stara« Pahorjeva moškost iz časa tranzicije in vključevanja Slovenije v EU in NATO. Potem je prišla gospodarska kriza, razočaranje nad Evropo, kar je zahtevalo diskurzivni premik in distanciranje od tistih, ki so krizo povzročili – k tistim, ki so bili ali bile žrtve krize. In na ta način je nastala delavska moškost, s katero se je lahko predsednik najlažje distanciral do samega sebe. Do svoje pretekle politične persone in sebe kot dela politične elite.

V tem prehodu je bilo tudi nekaj psihoanalitičnega – skozi spremembo v uprizarjanju moškosti, skozi kratkotrajno opravljanje številnih poklicev, je lahko potlačil vse, kar je zagrešil kot prejšnji politik, kot nekdanji predsednik državnega zbora, predsednik stranke, nekdanji evropski poslanec in nekdanji predsednik vlade. Končno je postal le reprezentant ljudstva – toda za ceno »ljudske« moškosti.

Barbika s pištolo in delfinčkom

Toda fotografija Pahorja s pištolo v roki nas vrača na staro mesto. K starim imidžem. V polje tiste podobe Pahorja, ki je bila velikokrat, že ponarodelo in notorično smešena, slovenske verzije Jamesa Bonda v obliki narcisistične Barbike, katere ikonografija je

postala sestavni del slovenske politične kritike in nenazadnje karikature. Na soroden način se, prav tako skozi uprizoritve podob, Pahorja loteva v svojem članku Sandra Bašič Hrvatin in za svoje izhodišče jemlje koledar z 12 podobami, na katerih za vsak mesec posebej predsednik uprizarja 12 poklicev.

Sam sem prej naklonjen nasprotni tezi od zgornje: ne, predsednik nikoli ni povsem opustil nobene podobe svoje moškosti. Ni mu težko prehajati med njenimi različnimi modusi in k njim dodajati novih. Vsaka nova podoba je zanj trofeja, še en dokaz metamorfozne narave, ki jo zmore prikazati. Povedano drugače: hkrati želi biti predstavnik delavskega razreda, njegove moškosti, bodisi v kombinezonu, cestarski opravi, zguljenih kavbojkah, a se nikoli zares odpovedati kateri od starih.

Kar terja njegova agenda stalnega koketiranja z vsemi, je pravzaprav upodobitev katerekoli moškosti kateregakoli razreda. Univerzalizem komunikacijskega populizma zahteva maksimalno mentalno in fizično pripravljenost in adaptacijo. Na identifikacijo s komerkoli, vključno z moško platjo, na sprejem katerekoli službe ali poklica. Na tako rekoč neposredni stik s sleherno državljanom ali državljanom. Če je treba, tudi s tetovažo delfinčka na ramenu in navidezno fantalinsko samopromocijo na socialnih omrežjih. Ker je kul.

borutpahor · 1 hour ago

+ Follow

Delfinček, obliž na poškodovano ramo. #pacug #president #pahor #summer #temptattoo #slovenia

Pahorjev delfinček v Pacugu, objavljen na njegovem instagramu

Res ni videti, da bi zaradi premika k moškemu delavstvu, ki ne skrbi za svoj videz in raje daje prednost opravljenemu delu, od prejšnje forme moškega srednjega razreda, ki za videz skrbi, bili deležni njegovega zmanjšanega zanimanja za telesno kondicijo in fizično pojavo. Prej nasprotno, Pahor nas tudi v intervjujih zadnjega leta skoraj zadovoljno prepričuje, da je s telovadbo in fizičnim treningom tako rekoč obseden.

V tem smislu je Pahor uspel, ker je poskušal in poskuša biti moški za vse razrede in vse okuse.

Od malih mišk k mokrim: predsednik in njegov dežnik

Objavljeno na 18. september 2016

Predsednik republike je na svojem uradnem profilu partnerko Tanjo Pečar označil za moko miško. »Nič hudega, prosim vas lepo!«, že slišim številne ugovore.

In potem nadaljevanje: spet ste drobnjakarski, zaganjate se tja, kjer ni ničesar! Pahor je pač tako zelo simpatičen in prisrčen. Pa kaj potem, če je zanj mokra kot miška? *So what?* Ne razumete zabavnosti in majhnih družabnih dovtipov, ki nam popestrijo suhoparni vsakdan? Zakaj ste tako zategnjeni v življenju?

Pahorjev instagram z moko miško

Ja, približno tako zveni refren iz ust hvaležne množice, vedno znova občudujoče predsednika in njegove ljudske geste, tetovirane delfinčke, poplesavanje in podiranje dreves v gozdu.

Tudi tokrat ne more biti drugače. Gledano nazaj je verjetno bila napaka, da se je za tiste »male miške« kot preveč seksističen verbalni izpad kasneje opravičil. Celó v video nagovoru. Povsem odveč! Opravičilo svoji partnerici, če bi že res bilo potrebno, pa je itak zasebna stvar, kaj nam mar.

Kjer ni marele, tam je mokro

Kakšna je zgodba? Zelo enostavna. Predsednik in gospa Tanja Pečar sta se včeraj udeležila osrednje prireditve ob praznovanju dneva vrnitve Primorske k matični domovini v Postojni. Potem sta se družila z obiskovalci. Če je dopoldne predsednik še plesal z razpoloženimi »malimi miškami« v Stični, da zadovolji farje in politično desnico (glej video spodaj), je bila popoldne na vrsti levica in Zveza združenj borcev.

In nato je [na Instagramu objavil nekaj fotografij druženja z obiskovalci na ulici](#). Ker je deževalo, je na eni izmed njih svoj dežnik pozabil deliti s partnerko. Vidno premočena in morda celo nezadovoljna, a znova nadvse strpna v obrazni mimiki zaradi ravnanja svojega Boruta, je na fotografiji videti pozabljena in odrinjena.

Kakor da se na njej obrača k preostali publiki, da bi se ji diskretno potožila. Nič hudega, ob takšnem državniku je pač treba potrpeti. Nato so se Pahorjevi odločili, da fotografiji dodajo pripis »mokra kot miška« in hashtage #proslava #Postojna #rainyday #rain #presidentandfirstlady #firstlady #TanjaPecar #Pahor.

[Roni Kordiš na svojem blogu omenja](#), da je Pahor očitno pozabil biti kavalir. Mislim, da je pozabil biti tudi predsednik – nas pa na to navadil. No, gre za bistveno več od tega. Kavalir je pozabil biti že, ko je pred leti na očitke o skokih čez plot na TV Slovenija gladko odvrnil, da ne kandidira za papeža. In predvsem ne gre za gesto odmika dežnika, temveč njeno postprodukcijo na uradnem profilu na socialnih omrežjih.

V kar nas želijo Pahor in njegovi prepričati, je zabavljaska legitimacija tovrstnega odnosa do ženske, do partnerke: se zgodi, če predsednik pozabi pridržati dežnik. Potem je partnerica miška, pa še mokra zapovrh. Kar je zabavno, sporočajo. Ampak čisto človeško, *no big deal*.

Stavi torej na igro prisrčnosti, računa z vpotegnitvijo publike, državljanek in državljanov, ki bodo opazili in legitimirali družabno igro, na kateri po novem ne piše »mala miška«, ampak »mokra miška«. Ki bodo kot tretji element, tisti, za katerega se uprizarja ves pogled, lahko pritrdili končnemu cilju, ki mu objava in verbalne formulacije na socialnih omrežjih služijo: vzdihljaju o tem, kako simpatičen je naš predsednik. Celó takrat, ko svoje bližnje pušča mokre. S tem bo osnovnemu populizmu v komunikaciji zadoščeno.

Neskončna igra koketiranja

In tako kot mora Tanja Pečar nadomeščati predsednika na dnevih odprtih vrat v predsedniški palači, mora sodelovati tudi v tem ali vseh drugih uprizarjanjih šova. V igri stalnega koketiranja – z ljudstvom, ne s svojo partnerico, ki ima to pot zgolj stransko vlogo mokrega statista.

Nenazadnje je nemo stala tik zraven njega, kot sem svojčas opazal, že pri predsednikovih spodbudah malim miškam. Absolutno pretirano in moralistično bi bilo reči, da Pahor s svojim ravnanjem signalizira nove načine, kako se obnašati do žensk in partnerk. Tudi verjetno premišljeno ne uprizarja novih tipov moškosti – kakšne njene posebne mačo variante.

Ne, prav vse, kar počne, je podrejeno imperativu ugajanja. On je pač ultimativni *flatteur* v poštirkani ali nepoštirkani srajci. Ali kot je nekdo napisal na Facebooku: »Edina strokovna kvalifikacija našega predsednika je zavzemanje fotogenične poze pred kamero.«

Drži. Čeprav niti ta ni strokovna.

Festival "Stična mladih2016". pic.twitter.com/nKLbDFDUot

– Borut Pahor (@BorutPahor) [September 17, 2016](#)

Zasebni problemi in zasebne rezidence

Tako kot se komu napačno zdi, da je zasebna stvar, kaj predsednik javno pove o svoji partnerki, je podobno zasebna postala predsedniška stavba, v kateri ob dnevu odprtih vrat gospod Pahor igra turističnega vodiča. Temu seveda on pravi približevanju ljudstvu. Če ga ni doma, vskočita namesto njega partnerka in njun sin.

V uradu predsednika Republike Slovenije si namreč po potrebi privoščijo domačijskost. Če predsednika ni doma, delo opravita kar slednja – kot se je zgodilo te dni. No, tu je majhna zadrega, protokolarna pravila v svojem 34. členu pravijo nekaj drugega:

Zakonec ali partner predsednika Republike Slovenije je nosilec protokolarnega dogodka v Republiki Sloveniji, kadar gre za dogodek mednarodnega, humanitarnega ali širšega javnega značaja, ki je pomemben za prepoznavnost in ugled Republike Slovenije ali za varstvo in širitev temeljnih vrednot ter za katerega je primerno, da je nosilec zakonec ali partner predsednika Republike Slovenije.

Zato lahko v Uradu naredijo le dvoje: ali poskušajo trditi, da dogodek odprtih vrat predsedniške palače in sprejemi za goste, ki jih doslej ni poznal noben predsednik, ne

zapadejo definicijam protokola in s tem njegovim pravilom. Ali pa priznajo, da kršijo lastne sklepe.

A screenshot of a Facebook post showing a list of 15 comments. Each comment includes a small profile picture, the user's name, the text of the comment, and the number of likes and the time it was posted. The comments are all positive and praise Borut Pahor, with some using terms like 'Car' or 'kralj'.

- Hilda Trop** Naš predsednik je pa res za vse. Všeč mi je · Odgovori · 8 · Včeraj ob 18:40
- Mateja Pogorelec** Car Všeč mi je · Odgovori · 7 · Včeraj ob 18:47
- Vanja Meglen** Končno en politik, ki zmore več! Vsa cast! Všeč mi je · Odgovori · 14 · Včeraj ob 18:57
- Ani Baznik** Bravo, predsednik... 😊 Všeč mi je · Odgovori · 9 · Včeraj ob 18:58
- Diana Popit** Bravo Borut, car si Všeč mi je · Odgovori · 8 · Včeraj ob 18:59
- Fika Srčni Fika** To ti je predsednik, hvala Borut car si resnicno 😊 Všeč mi je · Odgovori · 8 · Včeraj ob 19:02 · Urejeno
- Hedvika Benčina** Bravo Borut. Všeč mi je · Odgovori · 6 · Včeraj ob 19:06
- Breda Griljc** Faca Všeč mi je · Odgovori · 3 · Včeraj ob 19:52
- Mariza Bajc** super Borut Pahor Všeč mi je · Odgovori · 2 · Včeraj ob 19:54
- Ciril Rek** Tip je car, kakor koli obmes. Nobenga ni blo tolk med ljudmi, kot je on. Všeč mi je · Odgovori · 19 · Včeraj ob 19:57
- Damjan Dobnik** Same miške male okol njega... ka mu dogaja stari ej 😊 Všeč mi je · Odgovori · 2 · Včeraj ob 20:20
- Mateja Benet-Babic** ta je pa res faca Všeč mi je · Odgovori · Včeraj ob 20:33
- Helena Černe Devinar** bravo, edini pravi predsednik!! Všeč mi je · Odgovori · 6 · Včeraj ob 20:33
- Branka Trebše** Bravo. Borut Pahor je pravi Car. Všeč mi je · Odgovori · 1 · Včeraj ob 20:36
- Valerija Centa** Bravo Borut Všeč mi je · Odgovori · 1 · Včeraj ob 21:07
- Dragica Grubor Galof** Gorut Pahor ti si kralj... Všeč mi je · Odgovori · Včeraj ob 21:15
- Alenka B. Pahor** Bravo Všeč mi je · Odgovori · 1 · Včeraj ob 21:17

Fragment FB komentarjev pod Pahorjevo objavo o njegovem obisku v Stični

Fotografija v celoti, uradni profil predsednika republike

Vsi predsednikovi psi in medijsko sponzorstvo

Objavljeno na 17. oktober 2016

Zakaj predsedniku Borut Pahorju uspeva, da lahko v zavetju polne nekritične servilnosti izvaja permanentno volilno kampanjo zase, zakamuflirano v koketiranje z opravljanjem številnih vlog, poklicev, služb in končno podob, s katerimi spretno grabi medijski prostor? Saj gre vendar izključno za to!

Odgovor je preprost, sem ga že navedel: zato, ker ima učinkovit medijski servis, kot temu pravi hrvaška agencija HINA. Sam bom dokazoval, da ima še bolj lojalno službo ob sebi: medijske sponzorje. Včasih posamične, lahko pa stvar tudi posplošimo: slovenski mediji so vobče ravno to, njegov servis in medijski sponzor.

Zgodovinska sprava novinarjev

Če obstaja kakšna zgodovinska sprava, so jo novinarji že dosegli: Pahor je nedotakljiv v desnih medijih, kar se mi je vedno zdel čisto poseben fenomen zase, in podobno je nedotakljiv v levih. Če kakšen politik ni diskvalificiran v desnih, kar je njihov sicer klasičen žanr, izvzemši Janeza Janšo, je to prav on. Zdaj vem, zakaj: še pred zaželeno ideološko spravo o zgodovinskih temah je predsedniku očitno uspelo doseči točko čistega konsenza med DNS in ZNP: o njem ne more biti žal besede. Prej nasprotno: svojo funkcijo pri promociji predsednika nekateri dojemajo kot posebno čast.

Naj argumentiram: ko se je te dni predsednik odločil, da bo podprl zasebno podjetje Marka Fileja, lastnika in direktorja podjetja OnlineGym4me, je to navzven najbrž storil z mimikretično idejo, kako pomagati narodu, da bo več telovadil.

VADBA S PREDSEDNIKOM REPUBLIKE SLOVENIJE BORUTOM PAHORJEM

Pridruži se ekskluzivni vadbi s predsednikom RS Borutom Pahorjem in treniraj kot predsednik v udobju svojega doma.

ABOUT NATASHA

Natasha is our functional trainer, specialized in weight loss and fat burn. She has been helping trainees achieve their goals for over 20 years. She'll guide you through her effective classes and motivate you to transform your body and lose weight. Join her incredible Fat-burning program now and get the results you've always wanted!

20 MIN

SPECIAL GUEST
BORUT PAHOR

PLAY NOW ▶

Vabilo na telovadbo s predsednikom – special guest star appearance

Odziv medijev je bil že viden in pričakovan, kot sledi na spodnjih screenshot posnetkih na koncu članka: mediji so se nemudoma postavili v vlogo tabloidnih referentov, poročevalcev s terena, firbčnih prenašalcev njegove nove podobe.

Če je nekaj dni skakljal po kalvarskih stopnicah na obrobju Mariboru, je zdaj pridno telovadil z Natasho. Seveda, za tablodizacijo slovenskega novinarstva verjetno še nihče pri nas ni storil več kot Urad predsednika republike Slovenije.

STA kot medijski sponzor

Slovenska tiskovna agencija se je odločila, da postane nič manj kot medijski sponzor projekta: no, v podjetju so zapisali, da so njihov »medijski partner«. Kar je v resnici zelo blizu definiciji hrvaške tiskovne agencije, ki sem jo omenil. Lahko bi dejali, da zdaj končno razumemo, kaj si hrvaška agencija misli o naši.

Častni pokrovitelj predsednik Republike Slovenije Borut Pahor:

»Pred časom so me za svoj projekt aktivnejšega in bolj zdravega načina življenja navdušili mladi slovenski startupovci. Navdušili so me zato, ker gre za zamisel, ki je originalna in globalna. Spodbuja, kot rečeno, bolj aktiven, bolj zdrav življenjski slog. To je pomembno ne samo zato, ker nas ohranja bolj zdrave, ampak zato ker nas navdušuje nad tem, da dnevno, kolikor je le mogoče, skrbimo, da smo vitalni, da imamo energijo in da s tem lažje rešujemo stare in nove življenjske izzive. To je zelo pomembno. V tem smislu je to sijajna, super ideja, ki ji je treba nameniti pozornost.«

Resolucija o nacionalnem programu o prehrani in telesni dejavnosti za zdravje 2015-2025 uvršča **redno telesno dejavnost** (poleg zdravega prehranjevanja) med dva ključna dejavnika varovanja in krepitev zdravja, ki prispevata k boljšemu zdravju, večji kakovosti življenja in k vzdržnosti zdravstvenih sistemov.

Partnerji projekta so:

Petrol

Vzajemna

Slovenska tiskovna agencija – medijski partner

OnlineGym4me.com je vodilna svetovna spletna telovadnica. Po tem, ko se je lansko leto kot solastnica njegovemu podjetju pridružila teniška zvezdnica Ana Ivanovič, je slovenski podjetnik Marko Filej letos uspel pridobiti pomembno investicijo vodilnega podjetja na področju izdelkov, storitev in rešitev na področju fitnesa in wellensa: Technogym.

OnlineGym4me.com registriranim uporabnikom omogoča, da izbirajo med številnimi popularnimi vadbami. Vsak mesec lahko uporabniki izbirajo med več kot 200 treningi v živo ter hkrati dostopajo do posnetkov treningov.

Spletni treningi so prihodnost na področju fitnesa in odlična možnost predvsem za vse zaposlene, ki v hitrem tempu življenja težko najdejo čas za telovadbo ter tiste, ki imajo med vadbo radi več zasebnosti in ne želijo, da jih med treningom ocenjujejo ostali vadeči v fitness centrih.

Onlinegym4me.com s pestro ponudbo različnih treningov spodbuja aktivno življenje za vse generacije.

Iz izjave za javnost, ki so jo posredovali iz podjetja OnlineGym4me.

Seveda ni bila edini sponzor: kvečjemu je to edina formalno priznala. Izjeme od klasičnega reproduciranja nove Pahorjeve podobe, tokrat v oranžni telovadni opremi, so bile izjemno redke. Naštel sem, zelo pogojno, zgolj tri. Tednik Mladina se je zadovoljil z ugotovitvijo, da »Pahor pogosto javno telovadi in pogosto tudi podpira podjetja.« V članku je povsem prevladal zgolj deskriptivni nivo opisa telovadbe z Natasho, pa ekskurz v predsednikovo zavzetost za pomoč »startup« podjetjem.

Podobno vrednostno neopredeljen je Dnevnikov članek o podpori »projektu brezplačne spletne telovadnice, ki ljudi nagovarja, naj bodo prek spletne platforme fizično aktivni.« Članek z naslovom »Predsednik Borut Pahor bo (spet) razgibaval mišice« dejansko primarno govori o poslovni ideji lastnika podjetja. Pri tem navaja zanimiv podatek, da predstavnikom medijev niso podarili le trimesečnega, ampak kar šestmesečni »ekskluzivni dostop« do vseh vsebin in vadb na spletu. Seveda, medije je treba nagraditi.

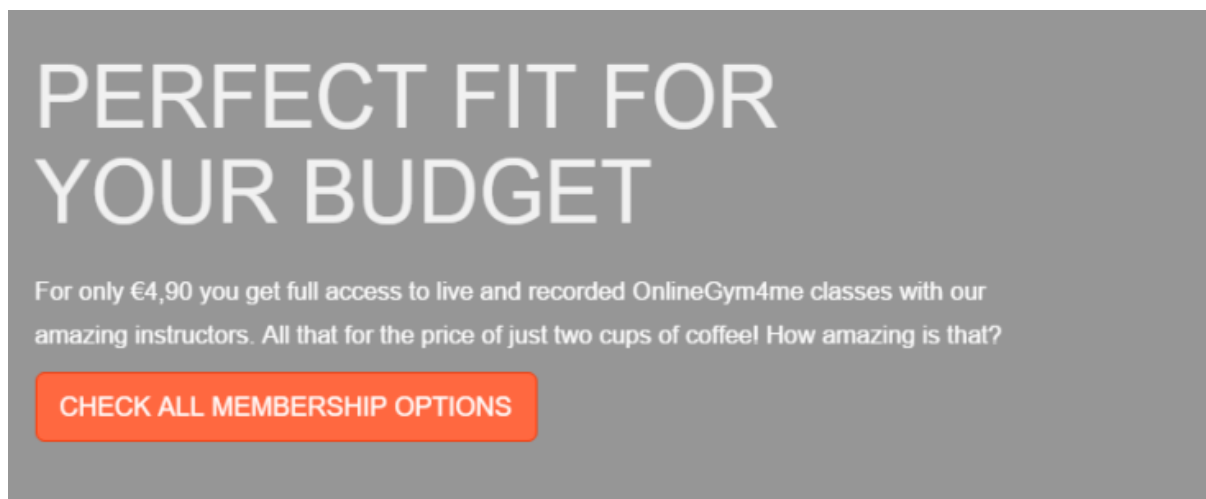
Še najdlje, strogo vzeto celo edini, je v svoji problematizaciji šel komik Jure Godler v svoji redni oddaji na Planetu TV. Šele on je, če odmislimo, da se medijske reprezentacije predsednika nikomur ne zdijo problematične, izrazil pomislek glede Pahorjeve promocije zasebnega podjetja in razdril nekaj šaljevih na njegov račun. Izjemoma, kajti avtomatizem spontanega reklamiranja se v vseh teh letih od 2012 kar ne ustavi – celo takrat ne, ko se podvojeno dogaja reklama nekemu drugemu.

Je Pahor v kakšnem konfliktu interesov?

Nobenega dvoma ni, da si lahko podjetje OnlineGym4me mane roke s Pahorjevim sodelovanjem. Kar ponuja kot svojo storitev, je plačljivo, vadba je brezplačna le omejen čas. In predsednik države je s svojo osebno promocijo lastnikom tega podjetja omogočil finančno in tudi druge koristi.

Po drugi strani najbrž bolj težko rečemo, da je Pahor kršil Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije, saj za svojo udeležbo skoraj zanesljivo ni prejel plačila. Recimo njegov 26. člen opisuje nezdružljivost opravljanja funkcij poklicnih funkcionarjev. Žal v tem zakonu ni podrobneje opredeljeno, kakšna integritetna ali koruptivna kršitev se skriva v omogočanju koristi drugim – osredotočen je le na opis možnosti, ko funkcionarji obenem opravljajo kake druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka ali premoženjske koristi.

Vseeno verjamem, da je Pahorjevo ravnanje močno moralno sporno, tako kot bi moralo biti sporno vsakič, ko predsednik ali kateri koli politik neposredno reklamira neko zasebno podjetje, ki zaračunava svoje storitve.

PERFECT FIT FOR
YOUR BUDGET

For only €4,90 you get full access to live and recorded OnlineGym4me classes with our amazing instructors. All that for the price of just two cups of coffee! How amazing is that?

CHECK ALL MEMBERSHIP OPTIONS

Prijazna budžetna cena podjetja

Nemišljenje lastne pozicije

Naključje je hotelo, da je nova Pahorjeva podoba časovno sovpadla z okroglo mizo ob izidu tematske številke Dialogov, posvečene kritičnemu pretresu medijskih reprezentacij Boruta Pahorja. Prve te vrste. Torej analizi njegovega medijskega pojavljanja in vloge medijev pri tem. Na eni strani redundanca reprezentacij, na drugi strani se je zgodila klasična cenzura: s svetlo izjemo TV Slovenija, oddaje Tednik in Studia City.

Da bi kakšen od medijev sploh omenil obstoj številke ali okroglo mizo? Nak, ne more se zgoditi. No, vendarle je prišel Vladimir Vodušek in reševal čast slovenskega novinarstva, za svojo TOP TV je pogovor posnel in naložil na Youtube.

V luči opisane funkcije medijskega sponzoriranja je stvar bolj jasna in razumljiva: če ste medijski sponzor aktivnosti predsednika republike, če negujete njegovo medijsko podobo, ne morete pljuvati v svojo skledo: negovalci podob ne morejo biti hkrati dvomljivci vanje. Šele spregled, da obstajajo Pahorjevo medijsko sponzorstvo, očitno velja to generalno, nam ponudi prepričljivo razlago tega, zakaj so reprezentacije teh podob tako uspešne in zakaj ne morete biti uspešni z njihovo dekonstrukcijo.

Od medijskega reklamiranja predsednika imajo koristi oboji, seveda: Pahor dviguje ratinge, naklade, gledanost, poslušanost in branost. Preveč enostavno bi bilo reči, da za tem stoji zgolj odsotnost mišljenja, nereflektiranost lastne pozicije in nesposobnost videti, kako sam omogočaš Pahorjevo promocijo; zdi se, da na trenutke medijski ustvarjalci še kako dobro vedo, kaj počnejo, kajti vse, kar počnejo, je tudi v njihovem interesu. Motiva sta lahko dva: politična zlizanost in posledična uredniška preiščljivenost, ki zavrača kritiko, nato še omenjena promocija medijev kot takih. Pahor je pravi medijski material, je sekira v medu: če ga ne bi imeli, bi si ga morali izmisliti.

Le v tej luči si lahko končno pojasnimo ravnanje STA in njeno potrebo po objavljanju telovadnih programov na eni strani in potrebo po ustavljanju refleksije na drugi. Dve plati istega kovanca.

V brezplačni spletni telovadnici se bo potil tudi Pahor

Ljubljana, 5. oktobra - V start up podjetju OnlineGym4me bodo za tri mesece omogočili brezplačen dostop do vadb v svoji spletni telovadnici vsem Slovincem. Zato, kot pravijo, da bi Slovenke in Slovence spodbudili k bolj aktivnemu in zdravemu življenjskemu slogu. Njihovo idejo je podprl tudi predsednik republike Borut Pahor, ki se jim bo pri eni od vadb tudi pridružil.

Kot je na današnji novinarski konferenci pojasnil lastnik in direktor podjetja Marko Filej, vsak dan v živo ponujajo različne vadb, kot so aerobika, pilates, joga in funkcionalni treningi. Vadb pa so nato dostopne še v knjižnici posnetkov.

Za potrebe projekta so spletno stran pripravili tudi v slovenščini in vsak dan zagotavljajo najmanj tri vadb v slovenskem jeziku, izbirati pa je mogoče med 15-minutno in 30-minutno različico.

Medijski sponzor STA o potenju predsednika

Zakaj Pahor to počne?

Sam govorim o treh možnih branjih v podporo Pahorjevemu flirtajočemu populizmu. V prvi skupini so zagovorniki, ki ponujajo tezo o ljudskosti: on je pač tak, on je ljudski, on je avtentičen človek množic. Njegov izskok« iz politične vloge razumejo kot izraz nekakšne iskrene odprtosti in »sproščenosti«, ki jo, vselej za pogled javnosti in medijev obenem, goji predsednik predvsem v odnosu do državljanov, v posrednem in neposrednem kontaktu. Jasno, ta skupina je Pahorju edina naklonjena.

V drugo spadajo tisti, ki verjamejo, da Pahor izvaja zelo prefinjene tehnike populističnega koketiranja, skalkulirano in preiščljeno računico, kako biti karseda všečen in dosegati ustrezne mnenjske ratinge, odlične rezultate v priljubljenosti. Če verjamete v to tezo, ste do predsednika nujno skeptični: v najboljšem primeru lahko uporabite argument *ad populum* in dokazujete, da je njegovo ravnanje pravilno in ustrezno le zato, ker ga podpirajo množice. Toda dejansko nobeno delovanje ne more biti pravilno zaradi tega.

V tretji skupini so tisti, ki motivacijo odkrivajo v narcisistični strukturi predsednika in učinkih, ki jih moramo pripisati v prvi vrsti in predvsem Pahorjevemu osebnostnemu oziroma značajskemu profilu. Se pravi: Pahorju ne gre za ljudskost, ampak za radikalno psihološko potrebo po všečnosti in koketiranju. Zato mu niti ne moremo ali ne smemo pripisati posebnih piarovskih načrtovanj. Velja pripomniti, da se razumevanje druge in tretje skupine nujno ne izključuje.

Posebneži iz domače novinarske krajine

V kakšni novinarski krajini psov čuvajev točno živimo, če je komik s svojo kratko oddajo edina oseba, ki bo podvomila v predsednikovo promocijo zasebne firme, izsiljevanja obtoženi Vladimir Vodusek pa na drugi strani izjema, ki se je odločila pokriti dogodek okrogle mize, v kateri so medijske reprezentacije obravnavane s kritičnega raziskovalnega vidika analize? Ne, ni treba odgovoriti.

VIDEO: Pahorjeve sklece, počepi in poskoki

Sreda, 12. oktober 2016

★ ★ ☆ ☆ ☆
Ocenilo št. bralcev: 5

Avtor

GREGOR GROSMAN

 Deli na Facebook

 Deli na Twitter

 Deli na Google+

Kaplje potu na čelu predsednika Pahorja po štirinajstih minutah telovadbe.
1 od 2
ONLINEGYM4ME.COM

MNENJA

 JASMINA C
To se ne zgoditi
★ ★ ★ 1

 TANJA MIL FAJNIK
Črna knj
★ ★ ★ 1

ZADNIJH 12 U

Zadnje objave

obnašanju 1
Četrtek, 13. oktobi

Kronika
Na območju V našli truplo
Četrtek, 13. oktobi

Kronika
Na pomurski a moškega in poi

Izsek iz članka na spletni strani Večera

Ime dneva: Spletna telovadba tri mesece brezplačna tudi v slovenščini

K aktivnemu življenju bo spodbujal tudi predsednik države. Ekipa OnlineGym4me si želi vsaj 200.000 uporabnikov.

Barbara Pavlin

sob, 08.10.2016, 12:00

DELO

Ključne besede: [Ime dneva](#), [startup](#), [OnlineGym4me](#), [Marko Filej](#)

Predsednik Borut Pahor bo v videu Slovence spodbujal k telesni aktivnosti. Foto: Arhiv podjetja

Ljubljana – V športu je kar nekaj priložnosti za inovativne ideje, kar dokazuje uspešna zgodba slovenskega startup podjetja Trainers4me.

Izsek iz članka v Delu

Objavljeno: 07.10.2016 16:55
Posodobljeno: 07.10.2016 16:57

ONLINEGYM4ME

V sredo lahko telovadite z Borutom Pahorjem

Že naslednji teden lahko telovadite s predsednikom države.

Avtor: Onlinegym

OnlineGym4me, uspešno globalno start up podjetje, je danes lansiralo edinstven projekt v svetovnem merilu OnlineGym4me za aktivno in zdravo Slovenijo, ki vsem Slovencem omogoča brezplačen trimesečni dostop do spletne telovadnice. Projekt spodbuja aktivnejši in bolj zdrav življenjski slog. Njegov častni pokrovitelj je predsednik Republike Slovenije **Borut Pahor**.

Do 12. januarja 2017 lahko brezplačno dostopate do različnih vadb (splošna vadba, joga, pilates in aerobika). Dnevno so v slovenskem jeziku na voljo tri vadbe v živo, registrirani uporabniki pa lahko dostopajo tudi do obsežne knjižnice vadb, v kateri so shranjene vse dosedanje vadbe v slovenskem in angleškem jeziku. Mogoča je izbira med osnovno in težjo stopnjo vadbe, ki traja 15 ali 30 minut.

Na njihovi spletni strani dobijo uporabniki kodo, ki jim omogoča brezplačno registracijo. Postopek je enostaven, vsa skupna vrednina manj kot pol minuta. *Brezplačne kodo bo mogoče pruzgati tudi na Borutovih kongresih*

Izsek iz članka Slovenskih novic

Tako boste v živo telovadili s Pahorjem

Da bi čim večjemu številu Slovencev omogočili aktiven način življenja, so zagnali projekt spletne telovadnice.

B. P. / Ljubljana

5. 10. 2016, 17:39

0

0

0

Natisnite

(Foto: Onlinegym4me)

Do 12. januarja bo spletna telovadnica OnlineGym4me vsem Slovincem omogočala brezplačen dostop do različnih vadb, med drugim tudi joge, pilatesa in aerobike. Vsak dan bodo omogočili tri

Izsek iz članka na strani Žurnal24

0,475

O TERMOMETRU

345

1

0

Predsednik Pahor se bo potil #video

Predsednik republike Borut Pahor je častni pokrovitelj startupa OnlineGym4me, ki vsem Slovincem omogoča brezplačen trimesečni dostop do spletne telovadnice. Prvi posebni gost vadbe bo prav Pahor.

Tina Vovk

O AVTORJU

PREBERI TUDI

Izsek iz članka na Siolu

Pahorjeva duhovna renesansa, ki veje iz Hude jame

Objavljeno na 3. november 2016

Kaj točno se plete po glavi predsedniku republike Borutu Pahorju, ko ugotavlja, da bomo Slovenci morda doživeli duhovno renesanso? Če kaj, si je za svojo osebno projekcijo razvoja duhovne zgodovine naroda izbral zelo nerodno, že skoraj neokusno izhodišče:

»Mislim, da je prav ta proces sprave, torej proces, ko poskušamo ponotranjiti vse kontroverze tistega časa in jih, ne sprejeti v celoti, ampak poskušati razumeti, da bo to tista duhovna renesansa, ki bo na veliko odprla vrata enemu novemu poglavju slovenske zgodovine.«

Pahorjeve vznemirjene ocene, izrečene v [intervjuju za oddajo Svet na Kanalu A](#), lahko ocenjujemo znova z dveh vidikov: njemu naklonjeni bodo v prizadevanjih, da mora »sedanja generacija doseči spravo«, videli spodbudno in nadvse strpno dejanje. Skeptiki bodo manj prizanesljivi, v tej gesti bodo razbirali njegovo nenehno potrebo po vsečnosti na vse politične in ideološke strani, končno po priljubljenosti in novem mandatu.

Video pogovor predsednika republike iz oddaje Svet na Kanalu A

Novinarka Kristina Hacin se je neumorno in prepoznavno trudila zastavljati ne preveč prijazna vprašanja o žici, ideoloških temah, patriotizmu – kot da bi kar dobro slutila, da se bo njen sogovornik ves čas jeguljasto izmikal.

Ko predsednik razglablja, da je sedanji generaciji dana priložnost, da opravi spravo med Slovenci in na mlajšo generacijo ne prenaša več ran iz preteklosti, ima nesporno večjo ambicijo: postati v očeh ljudstva spravitelj, ki bo slovensko družbo popeljal do točke sožitja, strpnosti, odpuščanja in nekega novega začetka. Bomo do te ambicije dobronamerni ali pa bomo v podobi spravitelja morda bodo videli nekoga, ki tega ne misli povsem avtentično, pristno?

Dvojna hermenevtika

Pahor je dovolj zvito spreten, da zelo dobro ve, kako se je treba gibati po robu, ne da bi mu spodrsnilo na katero od obeh strani. Na podoben način, po moje, venomer ustvarja in anticipira dvojnost interpretacij: ne samo, da bi lahko tudi za njegovo tezo o duhovni renesansi hitro dejali, da je zgolj neroden proizvod njegove velike želje po spravi oz. spraviteljstvu in obenem nasprotno še, na bolj skeptični strani, da sadi rožice in na veliko naklada ter uporablja neprimerne bombastične besede, temveč je njegovo pretiravanje, hiperbola tipa »Pokopljimo mrtve in dosegli bomo duhovno renesanso«, pri njem že nekaj, kar premišljeno predpostavi obe vrsti reakcij. Pahor se, skratka, zaveda te dvojne hermenevtike, stavi nanjo, želi ostati v polju neujemljivega. In to mu nenehno tudi uspeva – z omenjeno hojo po robu.

O naravi politične zlorabe

Ne pozabimo: teza o duhovni renesansi Slovencev je bila izrečena ob slovesnostih v spominskem parku mariborskega pokopališča Dobrava in pokopu žrtev povojnih pobojev iz Hude jame. Zraven so ob našem bili še predsednik DZ Milan Brglez in predsednica Hrvaške, Kolinda Grabar-Kitarović.

Brglez je ob tem opozoril, da država izpolnjuje svojo civilizacijsko dolžnosti, nato pa postregel z tezo o politični zlorabi: »Iz pietete delati politične točke, pa je zame nedopustno in nesprejemljivo«.

Tezo o političnih manipulacijah je najbolj pregnantno ubesedila [Spomenka Hribar v nedavnem intervjuju za Mladino](#). Verjetno nihče v Sloveniji nima ne znanja ne moralne avtoritete tega povedati bolje:

Manipuliranje s preteklostjo s strani radikalne desnice je ideološki politični zločin, ki se je zgodil nad vsemi nami in je spet vzbudil sovraštvo in delitve na ideološki podlagi. Tako smo se oddaljili od možne sprave. Levica je spravo najprej odklanjala (no, mnogi jo še danes), a je nanjo končno pristala kot na

nekaj pozitivnega, desnica pa si jo je prisvojila, namreč: razume jo kot spravo pod njenimi pogoji: uklonite se, pokesajte se – sama pa ni pripravljena na enako dejanje: priznanje, da je krvava kolaboracija neizmerno posurovela medvojno dogajanje, saj je pomagala pri uničevanju slovenskega življa. Odnos protikomunistične desnice (tudi dela klera) je dvoumen, da ne rečem hinavski: v besedah pristajajo na spravo, hkrati pa podžigajo sovraštvo.

Populistična vrsta zlorabe

Bi smeli dejati, da je Pahor naredil nekaj podobnega, da s svojimi tezami o duhovni renesansi populistično in v širšem smislu politično zganja neko vrste zlorabe?

Predstavljajmo si, da bi nemški predsednik Joachim Gauck na podlagi sprave s preteklostjo, *die Vergangenheitsbewältigung*, še zlasti zaradi grozljivih posledic holokavsta, uspel govoriti o pričakovani duhovni renesansi Nemcev kot neposredni posledici. Proces sprave, kakršne koli že, s preteklostjo ali politično nasprotnimi stranmi, preprosto ne more imeti za ambicijo česa podobnega. Ko je Sofokles namenil Antigoni pokopati Polinejka, najbrž ni imel v mislih nobene take njene ideje. Nasprotno, med etične predpostavke katerekoli sprave najbrž ne more šteti nič več od tega, kot je pietetni pokop mrtvih in spoštovanje, ki je s tem povezano – vse ostalo je politični utilitarizem, ki zanika samo naravo pietetnosti.

In tu je še en dodatek, ki se mu Pahor izmika, a nanj opozarja Spomenka Hribar: Antigona ni zanikala izdajstva Polinejka, te njegove krivde, zahtevala je samo pietetni pokop njegovih posmrtnih ostankov.

Bilo bi dobro, če bi si predsednik, sicer permanentno nagnjen k vzhičenim pretiravanjem, za svoje populistične gege o duhovni renesansi slovenstva izbral primernejšo inspiracijo in trenutek.

Znano je, da ljudje tik pred smrtjo, naj bo naravne ali nasilne narave, mislijo sporočila ljubezni, ne sovraštva. Hočem reči, da v stiski s časom pred zadnjim slovesom ne izgubljam moči za sovraštvo, temveč za izraze ljubezni. Življenje je prekratko, da bi sovražili. Morda prav zato skozi več kot dva tisoč let človeške civilizacije in kulture svetijo Antigonine besede: »ne da sovražim – da ljubim, sem na svetu«.

Izsek iz spletne strani Kabineta predsednika republike: zapis o spominski slovesnosti v Mariboru

Predsednik trola, mediji sponzorirajo

Objavljeno na 13. december 2016

Nepričakovana regresija je, če se pri POP TV sprašujejo o tem, ali je predsednik Pahor znova prestopil mejo spoštljivega, svojo predsedniško funkcijo pa banaliziral. In še večja in bolj mizerna intelektualna regresija je, ko predsednik takšno ravnanje prizna, češ dajmo se šaliti:

Je Pahor s tem dokončno prestopil mejo dostojnega in banaliziral predsedniško funkcijo? Ali pa gre za dobro premišljeno strategijo, kako z novimi prijemi nagovarjati mlade bodoče volivce? »Bolje, da se šalimo, kot da se žalimo,« je odgovoril predsednik.

Stvar je seveda resnejša: predsednik svojo funkcijo banalizira in profanizira ves čas svoje kampanje in nato mandata: njegov mandat dejansko je postal, v čisti substancialni obliki, zgolj neposrečena, a verjetno uspešna kampanja za naslednji mandat. Postal je prvi politik v republiki Sloveniji, ki med kampanjo in izvedbo mandata ne dela razlike: zato, ker je politično delo v mandatu zreduciral na zgolj kampanjo. Povejmo tole zgoščeno: vse, kar bo ostalo po tem njegovem mandatu, bo zgolj ena sama samcata piarovska reklama zase: bedna, trolasta, žaljiva, neumna, »bolje, da se šalimo, kot resno delamo« varianta *gangnam style*.

Znamenita samopromocija domotožnega predsednika, ki je porodila #boruting

Od flirt-populizma do trol-populizma

Sam POP TV je uspešno pomagati banalizirati to funkcijo, spomnimo se Pahorjeve udeležbe v oddaji Na žaru in vsega zabavnega cirkusa, ki ga je ob tem na svoje veliko veselje sprožal. Za predsednikom zato ostajajo le še sledi neznosnega trolanja v takšni in drugačni obliki, nekontrolirani flirt z ljudstvom na vseh nivojih in vseh starostnih skupin, vseh političnih opredelitev, skratka flirtajoči populizem. Takšnega zabavljaškega tipa, da bi se sramoval že intelektualno bolj zresnjen pubertetnik, kaj šele prvi državnik.

Pahor je dejansko uspel trolanje obrniti na glavo: v običajnih praksah o politikah trolajo državljani, pri nas pa za ljudstvo trola kar predsednik republike pod pretvezo, da se je fino šaliti, ne žaliti. Ker kakšne tragedije in stiske ljudi neki, kakšne politične dileme vendar, časi so res nadvse španski.

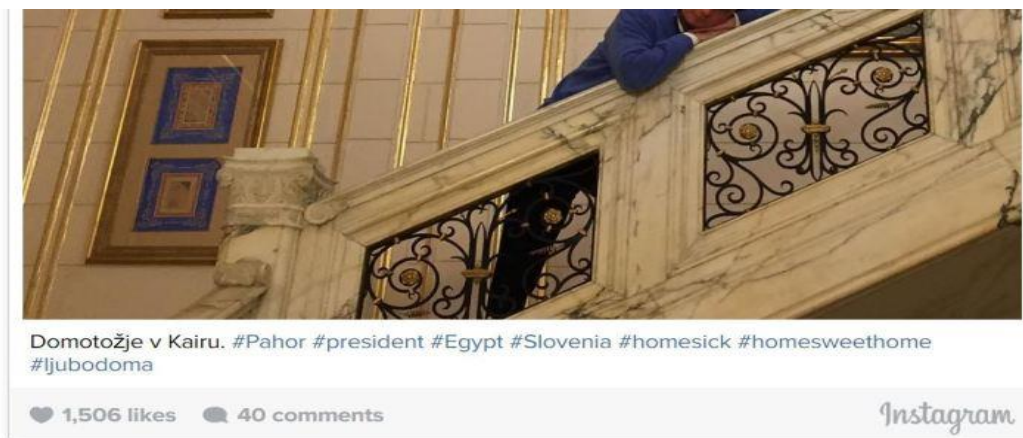
Pahor na svojem instagamu pri ogledu damskih čevljev

Kampanja, ki se ni končala

Zato se ni mogoče strinjati z Dejanom Verčičem, ki je v zgoraj citiranem prispevku povedal, da se je za Pahorja predsedniška kampanja za leto 2017 že začela. Ne, nikoli se ni končala – dobesedno. Kar je najhuje ob tem, je spoznanje o veliki servilnosti domačih medijev v tem trol-populističnem širjenju maloumnih domislic. Odsotnost npora, kaj šele mišljenja.

Celo takrat, ko se socialna omrežja spomnijo smešiti gospoda predsednika znotraj akcije #boruting, se mimogrede zgodi, da takšno gesto medijski sponzorji, včasih so to dobesedno, prikažejo kot nadvse simpatično in dobrohotno gesto vrlega državnika.

Če je Pahor pred meseci pod medijskim pokroviteljstvom STA skrbi za naše telesno zdravje, nas po novem prepričujejo, da trenutno zgolj prijazno vežba naše obrazne mišice in skrbi za dobro voljo našega duha. Da ne bo pomote, oni to mislijo resno!

Kot že mnogokrat do zdaj je gospod predsednik z objavo dvignil veliko prahu. Nekaterim se zdi njegova objava povsem neprimerna, spet drugi se ob njej noro zabavajo. Tretjim pa je bila njegova poza navdih za uveljavitev novega trenda poziranja, ki so ga poimenovali kar po 'ustanovitelju' – in tako se je rodil *boruting!*

Gre za poziranje Slovenk in Slovencev v enaki pozi, kot jo ima na fotografiji gospod predsednik, pozirajo pa na različnih stopniščih, skalah in celo obešalnikih za perilo. Odprli so profil na Facebooku *Boruting*, na katerem skrbijo za precej smeha in dobre volje. **Glede na naravo** našega gospoda predsednika smo prepričani, da posnemovalcem prav **nič ne zameri**. **In priznajmo si**: nikoli v zgodovini države še nismo imeli predsednika, **ki bi tako lepo skrbel za dobro voljo svojih državljanek in državljanov**.

Moški svet o posebnem poslanstvu in predsedniških funkcijah

Kdo ustvarja idealne pogoje za razcvet korupcije?

Več sogovorcev je pritrdilo zdaj že zimzeleni, čeprav nekoliko konspiratološko zveneči oceni, da je politika na čelo KPK nastavila nekoga, za katerega je točno vedela, da ne bo imel bodisi želje bodisi ne znanj, da se spopade s korupcijo. In da takšen *status quo* vsem glavnim igralcem v koruptivnih veseloigrah najbolj godi. Sploh je iz trte izvita teza, da so za stanje na KPK krive »notranje razmere«, spori in nek osebni faktor: če bi to odpravili, bi komisija buhtela od produktivnosti. Ne drži, seveda. Če upoštevamo dejstvo, na katerega opozarja namestnica Alma M. Sedlar, ki pravi, da je deležna pritiskov in onemogočanja svojega dela, je lahko ta misel zelo pristransko motivirana presoja ravno tistih, ki jim stanje indolence in pasivnosti komisije ustreza.

Velja spomniti, da je Sedlarjeva neštetokrat opozorila predsednika republike na nevdržno stanje na sedežu KPK, a bila deležna ignorance. Na koncu je sama zaključila, da Pahorju po vsem sodeč ni do tega, da bi Štefanecu karkoli očital.

“Očitno je predsednik Pahor zadovoljen z delom Štefaneca”

četrtek, 15. oktober 2015, 07.47

Namestnica predsednika KPK Alma Sedlar pravi, da z dokumenti KPK ni počela ničesar, česar ne bi smela. Kot članica senata KPK ima pravico poznati stvari. Čudi jo, da je predsednik KPK Boris Štefanec njeno vpogledovanje v dokumente informacijski pooblaščenki prijavil takoj po tistem, ko je Sedlarjeva pisala predsedniku republike. Gre za povračilni ukrep, je prepričana.

Sedlar v Primorskih novicah o neodzivnosti Pahorja

Vanja Kovač je v včerajšnjem Tedniku izrekla skoraj kulturni stavek, povezan z razumevanjem stanja na KPK: »Štefanec ima mandat do marca leta 2020. Do takrat ima torej korupcija idealne pogoje za še večji razcvet, če se ne bo kaj korenito spremenilo.« Že, ampak kdo je imenoval Štefaneca na to funkcijo? Tisti, ki ostaja vsa ta leta gluhi in nemi za vsa opozorila in jih zavrača: taisti predsednik republike.

Namesto tega se v vmesnem času gospod najraje dnevno zabava s trolanjem in recimo ogleduje po čevljičih dam in damic, ki jih mora nujno deliti z nami. Zato velja stavek novinarke dopolniti takole: »Predsednik ima mandat do naslednjega leta in nato verjetno še enega. Do takrat ima torej korupcija idealne pogoje za še večji razcvet, če se ne bo kaj korenito spremenilo.«

borutpahor
Ljubljana, Slovenia

Follow

814 likes

2d

borutpahor 19 and boomini 🎂 Vse najboljše Stari @lukapahor #happybirthday #aiminghigh @lycbangbang 📷 @kristjanazman

myladay 🍷🍷🍷

kraljmatjaz23 Slovenščina ni dovolj dober jezik zate?

newmoiscrazygirl 🍷🍷🍷

rhocbravo happy birthday, Luka!

tihelen 🍷

Log in to like or comment.

Predsednik Pahor: slovenščina ni dober jezik zanj

Pahor kot mornar in suspenz političnega mnenja

Objavljeno na 25. december 2016

Kdor se je uspel zapored prebiti skozi dva intervjuja s predsednikom republike, ker sta verjetno pač bila zadnja, ki jih je namenil širši javnosti, je lahko naletel na dve res popolnoma različni podobi predsednika; kakor da bi govorili o dveh različnih ljudeh. Hecno, obeh smo že vajeni: pravzaprav je ta kameleonskost postala prepoznavni znak njegovega skrbno negovanega političnega imidža.

Mogoče pa je moški in okusi po lubčkanju

Res je, da sta pogojeni z medijema, v katerim sta se odvila – kar samo priča o tem, kako neznosno medijsko prilagodljiv je. V intervjuju za revijo Ona Plus je Borut Pahor razpravljal o vsem, kar sodi v rumeni tisk in posledično tudi na raven tretjerazrednih misic in ostarelih latino-loverjev: o poljubu, ki je zanj »presežek nagona«, svojem nepapeškem življenju, znotraj katerega mu prizanesljivi mediji niso odkrili nobene afere z žensko ali z moškim (»Mogoče je pa moški! Zakaj menite, da ni moški?«, je večkrat ponovil), svojem navdušenju nad filmom Čedno dekle, v katerem pozna čisto vse dialoge na pamet, o tem, da ne pije zato, ker alkohol redi in ne zato, ker bi bilo to zdravju škodljivo, da ne kadi, ker ga okus po tobaku ovira pri lubčkanju – ah, le kaj bi s škodljivostjo za zdravje in predsedniškimi zgledi za mladino.

Pahorjevi lubčki ali pedagogika za mladino

Prilagodljivi predsednik je debatiral o »potencialnih spolnih objektih« (sic!) v kontekstu tega, da on »še ni zaključena celota« in želji, da si nekoč kupi majhno, desetmetrsko barko, kajti starost na njej je »moja velika želja«. Za začetek bi bil zadovoljen že z majhno kabino na čezoceanski tovorni ladji, na katero bi se umaknil po mandatu za eno leto – o čemer se je menda že pozanimal.

Popolnoma drugačen, res bolj angažirano politični, je bil njegov pogovor v Studio ob 17 na prvem programu nacionalnega radia z novinarko Tanjo Starič. V pogovoru je zavzel bolj resno državniško držo, brez mornarskih digresij in nepapeških referenc na zasebno spolno življenje, spregovoril je o nedavnem obisku v Turčiji, o vlogi in položaju Slovenije v svetu, razmerah v Evropski uniji in geostrateških spremembah, razraščanju populizma v Evropi, stanju v slovenski vojski, končno tudi o delu vlade in zmagi Donalda Trumpa. Pardon, o slednjem pač ne.

Politični suspens mnenja in odkrivanje njegove samoumevnosti

Že dolgo ni več nobene skrivnosti pri enostavnih receptih: na domačem parketu želi Pahor veljati za spravitelja, povezovalca ne-levo-ne-desno, na mednarodnem za energičnega mediatorja in prinašalca miru. Nismo še pozabili, kako je ob obisku Putina na Vršiču žugal s prstom in ob anemičnih domačih novinarjih, ki očitno tega niso zmožni zaznati, svojega gosta dramatično miril nič manj kot s tem, naj nikakor ne začinja tretje svetovne vojne. Vau.

Med provokativnejšimi momenti pogovora naletimo na njegov opis populizma, kakor ga dojema pri sebi, in seveda popolno bežanje pred komentiranjem ravnanj drugih politikov, širše pa tudi pred slehernim opredeljevanjem. Lahko bi rekli, da je glede tega že zavzel mornarsko apolitično držo, o tem ne želi deliti svojega mnenja.

Naj ilustriram povedano. Ko ga je novinarka vprašala »Kako ocenjujete zmago Donalda Trumpa v Združenih državah Amerike?«, v odgovor ni prejela ničesar, razen v nekakšno samoumevnost zavito zagotovilo o pravilnosti popolnega suspenza presoje:

Iz razumljivih razlogov boste razumeli, da si zdaj ta hip ne morem dovoliti, da bi bil analitik, ampak morate razumeti, da sem še vedno politik. In kolikor me vabi sama aktualnost teme, da bi jo komentiral, se moral vzdržati glede posamičnih imen.

Skoraj prepričan sem, da je Pahor verjetno edini politik na svetu, ki meni, da izvolitve drugega predsednika, recimo ameriškega, ne smemo komentirati, celo ne v funkciji predsednika države. Brezmnenjskost nam ponuja ne kot diplomatsko gesto, temveč kot nekakšno krepost. Izgovor, da to počnejo le analitiki, je seveda skrajno neprepričljivo izvit iz trte. Še več, kakor da verjame v filozofski *epoche* in se mora v skladu z njim »vzdržati glede posamičnih imen«: zakaj in kako, ga žal novinarka ni vprašala.

Na podoben način se je poskušal izogniti kritiki dela Mira Cerarja. Sicer je res postregel z nekaj opisi, ki bi ustrezali temu dejanju, na ravni načela pa je raje sledil iz njegovih ust že slišnemu nadvse bizarnemu principu tipa »Ne komentiram ravnanj predsednika vlade, ker nisem predsednik vlade«. Spet vau. Temu načelo sorodno pojasnilo zveni takole:

»In to je vse, kar lahko rečem kritičnega o vladi. Ni moja naloga, jaz sem predsednik republike, jaz ne vodim vlade, svojo priložnost sem imel, to ima sedanjí predsednik vlade. To je tretja vlada, s katero sodelujem. Z vsemi sem dobro sodeloval in želim tudi s to. In to tudi predsednik vlade ve, saj smo se o tem pogovarjali. Moja ocena je samo, da še ni nastopil čas, ko bi menili, da samo se tako izvlekli iz krize, da je ta gospodarski in socialni optimizem lahko trajne narave.«

Pripoznanje, da hodi po robu

Pahorjev politični diskurz je generalno prevzel poteze previdne politične trivialnosti: o večini delikatnih stvari ne želi podati stališča, suspenz mnenja nam predstavlja kot novo ime za vrednoto in politično modrost, v razpravi je ostal le še prostor za »zaskrbljenost zaradi svetovnih razmer«, generični optimizem in lepe želje po miru, koncu vojne ali vojaških spopadov.

In znova velja, kot sem že večkrat zapisal: o njegovem zasebnem življenju lahko izveste praktično vse, toda Bog ne daj, da bi poskušali iz njega povleči kakšno decidirani politični

statement, če bi lahko ta rezultiral v izgubi podpore dela volivcev. Ker vsak takšen, je suspenz tako rekoč logična konsekvence njegovega populizma, tako kot je nenadoma nadvse smiselna razprava o zasebnih rečeh. Prosto po Nietzscheju: kar ljudi rajca, to te ojača.

Rumeni mediji so opazili: Pahor kot velik občudovalec filma Čedno dekle

Med bolj intrigantne reakcije smemo šteti samoopis, ki ga je predsednik podal ob razpravi o populizmu. Ki jo je, presenetljivo, začel kar sam – kot da je novinarji, žalostno, iz nekega strahospoštovanja do politikov ne upajo sami. Ob kandidaturi za nov mandat je zato navrgel:

»Seveda mi nekateri očitajo nekaj populizma in jaz se ne braním teh očitkov. Pravím, da je nekaj tega tudi res. Jaz sem že pred časom uvidel, da je treba spremeniti obnašanje.«

Pozitivna sprememba, katere klic je pravočasno prepoznal, ima grdo napako: prinaša odlične ratinge, vendar ni na najboljšem glasú. Ob medklicu, da je med očitki proti njemu tudi razvrednotenje funkcije, ki jo povzročá s svojim populizmom, se je nato znašlo še pomenljivo pojasnilo o gibanju po robu:

»Če bom šel preko roba, ne bom še enkrat izvoljen.«

Takšna je pač ta »nova politika«, ki je vrgla čez rabo stare vzorce ravnanj – on je le *up-to-date* politik, a margine ljudskosti ne velja prestopiti, saj bo sicer s strani volivcev kaznovan. Pa res?

Predsednik skorajda ponuja nekakšen tolažilni »argument iz posledic«, s katerim nas želi pomiriti, da dejansko po robu hodi, a da še vedno na varni strani: če bo šel preko njega, ne bo izvoljen; ker je biti neizvoljen neželena posledica, se bo že izkazalo, da je njegovo populistično dobrikanje v interakciji z ljudstvom napačno ravnanje. Ergo: naj nas ne bo strah, kazni bo že prišla, če bo resnično grešil.

Glede degradacije funkcije predsednika republike bi morda počasi kazalo storiti en korak naprej in pojasniti naslednje: ne le, da jo je razvrednotil, v največji meri se ji je odpovedal.

Popularizem vs. populizem

Podana razlaga lastnega populizma v sicer enem zelo redkih trenutkih razprave o njem navidezno zveni zelo prepričljivo: politični sistem podpore volivcev je vedno pravičen, ljudje vedo, kaj je ustrezno ravnanje in ekscesno postopanje vedno zavrnejo. Takrat, ko spoznajo, da je politik cirkusant, da jih vleče za nos, da je prazen populist, mu obrnejo hrbet. Težko je oporekati, da takšno nenapisano pravilo ocenjevanja množic res obstaja: politiki si res cele dneve razbijajo glavo, kako bi si pridobili njihovo naklonjenost in kako ga ne bi izgubili. Vseeno menim, da je ocena storjena s figo v žepu.

Ob sicer nadvse dragocenem implicitnem priznanju, da se giblje po robu, da res koketira z ljudstvom nekje na meji prekoračitve, kar je alarmantno spoznanje že po sebi, mora pri svojem premisleku zamolčati vsaj dve premisi. Prva zadeva samo naravo populizma – vsečnega koketiranja v ožjem smislu besede, oziroma Pahorjevega »popularizma«, kot ga je v izrazito naklonjenem smislu, tako rekoč kot izvrstno tržno nišo, v [Delu odkrival Matjaž Gruden](#), direktor za strateško načrtovanje Sveta Evrope:

Dejstvo, da imamo v Sloveniji predsednika, ki ni populist, je vse izrazitejša komparativna prednost naše države in je lahko priložnost za boljšo in humanejšo družbo, morda tudi za resnično pozitivno afirmacijo Slovenije v svetu.

Zakaj? Če odmislimo groteskno hvalo na račun predsednika, nevredno časopisa, v katerem je zapisana, koncepcijo »popularizma« kot od plehklega populizma povsem ločenega fenomena, zanika že sam predsednik: čemu bi ta kot vrlina, ki prispeva k humanejši družbi, sploh lahko in smel imeti kakšno mejo, če je tako odlična politična vrednota, da bi jo morali celo izvažati? Kar je priložnost za boljšo družbo, res ne rabi meje, ravno nasprotno.

Dalje: Pahor še kako obvlada naravno koketiranja in prav dobro ve, da se nikoli ni mogoče preveč približati ljudem, biti ekscesno vsečen in popularen: prostora za »napredovanje«

v tej smeri je več kot dovolj. V tem smislu je lahko varen: njegovo gibanje po opisani meji je elegantna stava, ker je meja premična, ker jo soustvarja in ker, končno, res lahko vedno še pravočasno obrne kurz in se »zresni« s kakšnim korakom nazaj.

Zresnjenje ni slab izraz za korekcijsko stanje, sam predsednik ga je potrdil s svojim slavnim, nedavno ponovljenim stavkom, ko so mu znova očitali cirkusanstvo: »Bolje da se šalimo, kot da se žalimo.« Meja, o kateri govori, je torej blizu ločnici med šalo in resnobo v politiki. S tem, ko je debato porinil na ločnico med šaljenjem in žaljenjem, je prefrigano pozabil povedati, da bi morala nastopati med šaljenjem in resnostjo, ki jo terja družbena stvarnost.

Ljudstvo proti elitam

Druga premisa, na katero stavi in je bila izrecno razvita v intervjuju za nacionalni radio, zadeva klasično definicijo populizma kot nasprotovanja koruptivnim elitam. Zdi se, da se je predsednik s podanim opisom tradicionalnih vlog politike, ki so se oddaljile od ljudstva, približal situaciji, v kateri se dojema in razglaša za tistega, ki čuti in razume množice ter se z njimi postavlja proti političnim elitam, ki so tak pristen stik z njimi izgubile. On ga je našel.

V intervjuju podana razlaga novinarki, da se »tradicionalne politične sile niso prilagodile novim razmeram«, češ svet se okoli njih spreminja, implicira njegov položaj in tistega, ki ga graja. Še več, »stare demokratske sile« tega menda niso dojele in so se »posmehljivo obnašale« do tistih, ki so se začeli obnašati tako, kot se on, kajti »staremu establišmentu niso več verjeli«.

On je, skratka, čez noč po vseh možnih političnih funkcijah iz svoje pretekle kariere, zdaj prestopil na stran ljudi; ta gesta tvori populizem po definiciji. Še več, sebe postavlja med tiste druge, ne »nove politične sile z napačno agendo«, kajti evropski populizem so »zagrabile politične sile, ki imajo napačno in dolgoročno slabo agendo«.

Pahor kajpak ni tak, njegov populizem je na strani dobrega: grdi, umazani in zli so vedno drugi. V čem se to Dobro kaže, razen v osebnih ratingih zanj, je predvidljivo pozabili pojasniti.

Predsednik države Borut Pahor

Tanja Starič / 21. 12. 2016

► Poslušaj (53:48)

Bliža se 26-ta obletnica plebiscita, kar je priložnost za nov razmislek o prihodnosti naše države v vse bolj zapletenih in zloveščih geostrateških razmerjih "novega" sveta. V Studiu ob 17-ih bomo zato gostili predsednika države Boruta Pahorja, s

Pahor v Studiu ob 17: s spletne strani oddaje

Po svoje je sicer res, da je Pahor apolitični populist, po svoje ne: a le, kar zadeva apolitičnost. V tem smislu pelje predsednik po dveh tirih. Kot ugotavlja že nizozemski politolog Cas Mudde, je populizem inherentna gesta predstavniških demokracij: populist se zmerom postavlja na stran »čistega ljudstva« nasproti skorumpiranim elitam. Kot sem že večkrat pokazal, je ta prehod izrecen zastavek predsednikovega delovanja; sam se velikokrat sklicuje na to, da se je malemu človeku treba približati, da bi od njega avtentično slišal, kako odtujena je politična sfera in si pridobil zaupanje s takim korakom. Kar lahko storiš le tako, dodaja, da obuješ njihove čevlje in oblečeš njihova delovna oblačila.

Pahor torej jaha na obeh koncepcijah populizma: koketiranju in flirtanju z ljudstvom, čemur sam pravim komunikacijski populizem, obenem pa postopa kot klasični populist, ki je uspel razviti vtis, da se je obrnil proti klasičnim politikom. On je že mornar,

reprezentant ljudstva, ki ima slabo mnenje o političnih elitah. In ravno da bi to dejstvo lažje prikri, ker bi lahko bilo zanj nevarno, se večkrat raje zateče k suspenzu mnenja.

O ograji pa nič

Posebno razpravo bi si zaslužila medijska recepcija Pahorjevega drugega intervjuja, morda celo obeh. O radijskem samo tole: med množičnimi mediji je kot poudarek iz njega najbolj zaokročila sicer že dolge mesece znana vest, da bo vnovič kandidiral za predsednika republike. Novinarjem pa denimo ostra izjava, ki vsebuje največ medijskega naboja, češ v Sloveniji zaradi odsotnosti beguncev trenutno ni prav nobene potrebe po žični ograji na državnih mejah in bi jo zato veljalo odstraniti, ni naletela na poseben posluh: razen v povzetkih STA. Žal indolenca domačega novinarstva pač ni novica.

Odprta vrata kot predsednikova novoletna želja

Objavljeno na 27. december 2016

Naj kaj pomisli predsednik Pahor, ko ima v mislih varnost države? Hja, na obiske državljanov pri sebi v pisarni. Ker je najbolj varno misliti nase in na svoje koketiranje z ljudstvom – v katerem je, to je že treba priznati, presneto dober.

Predsednik države je ob dnevu samostojnosti priredil dan odprtih vrat v predsedniški palači.

N. Č., STA
pon, 26.12.2016, 17:01

Ključne besede: Dan samostojnosti, prazniki, državni prazniki, Borut Pahor, predsedniki države

Predsedniška palača v Sloveniji je edina na svetu, v kateri obiskovalci lahko osebno obiščejo pisarno predsednika in se z njim pogovarjajo. Foto: Twitter Borut Pahor

Ljubljana - V uradu predsednika republike so na današnji državni praznik pripravili dan odprtih vrat, predsednik **Borut Pahor** pa je ob tem dejal, da je Slovenija ena najvarnejših držav na svetu.

Kot je poudaril, je edinstveno na svetu to, da v Sloveniji obiskovalci lahko osebno obiščejo pisarno predsednika in se z njim tudi pogovorijo. Po njegovih besedah je to znak velikega zaupanja.

Iz članka v Delu, ki povzema spodaj citirano novico STA

O tem beremo v poročilu STA ob še enem dnevu odprtih vrat, ki jih je priredil v predsedniški palači. [Struktura agencijske vesti](#), v njenem največjem delu, je v tem smislu povedna.

Dokaz, da je Slovenija varna država, je predsednik izpeljal iz dejstva, da je on na široko odprl vrata k sebi. Da ne bi kdo pomislil, da je to storil iz kakšnega drugega razloga. Njegovo misel o Sloveniji kot eni najbolj varnih držav na svetu so novinarji STA celo na dveh mestih zato neposredno povezali z obiskovanjem kabineta, kjer lahko, če imate srečo, srečate njega, sicer pa sina Luko in partnerko Tanjo, ki ga tam nadomeščata. Saj vemo, strici in tete so vedno zasedeni. Poglejmo si skorajda celoten tekst:

Ljubljana, 26. decembra - V uradu predsednika republike so na današnji državni praznik pripravili dan odprtih vrat. Predsednik Borut Pahor je ob tem dejal, da je Slovenija ena najbolj varnih držav. Zato je izrazil željo, da bi prav zaradi tega lahko vrata urada ostala na stežaj odprta, saj je edinstveno, da lahko obiskovalci pridejo tudi v pisarno predsednika.

Kot je poudaril, je kljub zahtevnejšim varnostnim razmeram v Evropi in po svetu edinstveno, da odpirajo vrata predsedniške palače. Ta je namreč edina na svetu, v kateri obiskovalci lahko osebno obišejo pisarno predsednika in se z njim tudi pogovorijo. Po njegovih besedah je to znak velikega zaupanja.

Slovenija je, kot pravi, ena najbolj varnih držav na svetu. Ob tem je izrazil upanje, da taka tudi ostane. »V kolikor bo tako, bo mogoče nadaljevati procese gospodarskega in socialnega okrevanja ter bo vsak lahko čutil državo kot svojo domovino, kjer je dovolj prostora za vse,« je dejal Pahor. Predsednikova letošnja želja pa je bila, da bi lahko v Sloveniji prav zaradi varnosti bila vrata predsedniške palače na stežaj odprta tudi v prihodnje.

Kot je še dejal, je predsednikova dolžnost, da svoje državljane obiše v tovarnah, v občinah, v nevladnih organizacijah in podobno. Je pa velika čast, da si obiskovalci, še posebej na današnji praznik, vzamejo čas in oni obišejo predsednika, je sklenil Pahor.

STA torej streže Pahorjevi asociaciji z dvojnim poudarkom: Slovenija je razmeroma varna, znak tega so odprta vrata v stavbo in še dodatno v pisarno predsednika - no, to je bolj znak njegovega zaupanja, verjetno. Še več, mi smo enkratni, kot »edina država na svetu«, ki to omogoča: kakor da bi se Pahor ne zavedal, da po njegovi zaslugi, oziroma nam je skromno to dejstvo zamolčal. Podobno je to storil še z enim: da namreč predsedniška palača običajno ni zasebna rezidenca, kjer nam vrata odpirajo družinski člani.

Po stavku, ki nas odpelje k izrekanju upanja za vse, ki bi lahko ostali v domovini, pa jim to ne uspeva, se novinar znova povrne k Pahorjevi letošnji želji (sic!), da bi ostala vrata predsedniške palače na stežaj odprta tudi v prihodnje. Ta emblem avtentičnega flirta z

ljudstvom je, kot kaže slutiti, tudi varnostno vprašanje, vsaj malo neodvisno od njegove volje. Upati je, da ga bodo naslovniki uslišali, če bo Dedek Mraz zatajil.

Agencijska novica se nato prevesi še v laskanje: za Pahorja je velika čast, da ga obiščejo državljani: sicer on obiskuje njih, to je pač njegova dolžnost, pravi, a obisk pri njem je tako rekoč vrnjeni vljudnostni obisk tistih, s katerimi si itak »na ti«. Tako kot je on eden-izmed-nas, je lahko tudi kdorkoli med nami on, toda le za nekaj minut. Zato bo za vsak slučaj naslednje leto še enkrat kandidiral.

Prikupna narcisistična igra se seveda močno obrestuje v popularnosti in tudi obiskati predsedniško palačo je dogodek. Za mlade in stare. Marko Crnkovič, ki je s svojima mladima sinovoma obiskal predsednika, podrobno opisuje splošno navdušenje, ki prekaša zabavnost dogajanja v vrtcih, še pravi, očitno minuciozno domišljene, a še vedno spontane ceremonije, pospremljene z glasbenimi vložki, kjer vojaški orkester v predsedniški palači igra *Živoljenje je lepo*:

Odrasli se prerivamo s profesionalnimi fotografi in kamermani in zumiramo za svoje frocovje. Ampak ne preveč, da ne bi Pahor izpadel iz kadra.

Bilo je veliko bolj zabavno kot na zaključnih nastopih v vrtcu, čeprav so otroci tam nastopali v pomembnejših vlogah. Ko je konec komada, izbruhne vsesplošna euforia. Pahor in/ali njegovi adjutanti nas povabijo na ogled palače, hostese delijo otrokom čokoladne in vanilijeve lučke.

Zgolj majhna ideja: stavbo na Erjavčevi bi lahko počasi ustrezno preuredili, da se ne bi vsi stiskali okoli iste mize: v pritličju bi nekje dodali kavarno in otroški kotiček, v predsedniški trafiki bi prodajali balončke, sladoled in njegove fotke z avtogramom, v prvem nadstropju bi nato sledila dvorana za koncerte z resno glasbo in še ena za ostarele rokerje (»kutak za mlade nirvaniste«, bi dejal Crnkovič).

Ne dvomim, da bi glede na fotografske potrebe našli tudi kakšnega najemnika s foto opremo. V predsednikovi ovalni pisarni pa bi lahko zlatim ribicam delala družbo še priročna trgovinica za akvaristiko: da famozna Princeska prehitro ne pogine.

Vse to bi, skratka, izgubili, če bi se predsednik nenadoma moral iz varnosti odpovedati obiskom pri sebi in opisani svetovni edinstvenosti. Bodimo skupaj z njim malce hudomušni, ker je to bolje, kot da se žalimo; ja, varnostne dileme države so lahko največjega kalibra in prinašajo hudo stopnjo tveganja. Da bi predsednik republike kot vrhovni poveljnik obrambnih sil pomislil na kaj drugega, bi se več ne spodobilo. Pri nas so druge agende, vprašanja varnosti so bolj za Dedka Mraza.

Foto: Stanko Gruden/STA

Predsednik v elementu: fotografija na strani predsednika republike, objavljena ob včerajšnjem prispevku

Pahorjeva nova teorija iskrenosti: koliko šteje?

Objavljeno na 16. januar 2017

Predsednik države ima razloge za zmagoslavje: domislil se je elegantnega alibija za svoje početje, za svoj neznosno populističen »slog predsednikovanja«, kot temu pravijo, z vsemi nenavadnimi mesarskimi, frizerskimi in cestarskimi eskapadami vred. Njegov razlagalni konstrukt utemeljitve je umetelno zvit, nikakor ne enostaven – kar je za njegovo politično delovanje precej značilno.

Ker se je psihološka inovacija iz njegove predsedniške kampanje leta 2012 tako zelo dobro prijela in mu prinesla izjemne ratinge v priljubljenosti, je ni samo opustil v svojem mandatu in z njo kar nadaljuje, temveč jo namerava po vsem sodeč ponoviti tudi v letošnji predsedniški tekmi. Zmagujočega piarovskega trika se pač ne menja.

A ne le to: Pahor je že pred letom ali dvema začel razvijati misel, da bi lahko svoj flirtajoči populizem tako rekoč patentiral v teh krutih svetovnih razmerah – kot je to misel v Delu dodatno promoviral Matjaž Gruden – in jo prodal za nič manj kot novo teorijo komunikacijske iskrenosti, ker se, pozor, svet pač modernizira, politika pa je ostala odtujena. Perfidno, skratka: komunikacijski marketing plehkega populizma prepakirati v sodobno politično vrlino, v »popularizem«, za vse prihodnje rodove politikov, in se ob tem razglasiti za vizionarja.

Žrtev ni bilo treba čakati dolgo: mimo so prišli [nacionalka in njeni novinarki Rosvita Pesek in Tanja Gobec](#). Pa si pogledjmo, kako mu je uspelo.

Pahor z običajnim dvignjenim kazalcem: iz njegovega pogovora z novinarkama

Prvi Pahorjev korak: »Tak sem«

Priznajmo vendar: predsednikova mimikrija populističnega blefa deluje elegantno in domišljeno. Sestavljena je iz dveh med sabo povezanih alibijev: v prvem Pahor pledira za odpuščanje grehov, njegov prvi je tu res preprost, je izjava skesanca, ki ga ujamejo, ko skače čez plot:

»Tak sem.«

Točno to so solzave besede, ki jih je proti koncu enournega pogovora z njim na prvem programu TV Slovenija izrekel, ko je bil izzvan po pojasnjevanju svojega političnega instagramskega sloga: kakor da vse, kar počne, izvaja le zato, da bi našlo simpatično upodobitev na instagramu. Ker tak menda pač je, se nato lahko bere tudi kot priznanje lastne akračnosti: »Ne morem si pomagati.«

Ko se sklicuje na svojo nespremenljivo naravo, želi poudariti dvoje: kot rečeno, najti izgovor pred očitki, da je njegovo iskanje všečnosti le piarovski trik (»Tak sem. Mene ta položaj ni spremenil.«), kajti če gre za permanentno naravo njegove osebnosti, je za te profane namene pač ni posvojil. Drugi del poudarka – in v tem se kaže njegove omenjena zvitost – zadeva odpuščanje, za katerega prosi. Tako kot skakalec čez plot pričakuje, da mu bo zaradi iskrenosti odpuščeno, Pahor računa na podobne učinke. Še več, da bi zakamufliral še to dejstvo, bo iskrenost zanj nenadoma postala, kot bomo videli v nadaljevanju, teoretski označevalec.

Ko ga je Tanja Gobec ob koncu pogovora povprašala po »kritikah na račun tudi vašega sloga predsednikovanja« v povezavi z njegovim političnim obiskom, ki ga je zasenčila fotografija »otožnega« Boruta, zaradi katere je sledila akcija imitiranja na družbenih omrežjih, imenovana »boruting«, je sicer predvidljivo zanikal, da bi namenoma z njeno objavo želel zmanjšati zanimanje za njegovo politično turnejo po Bližnjem vzhodu. Žal pa oba sobesednika do ključne točke, da se je to pač zgodilo, želeli ali ne, nista prišla. Njegovo pojasnilo je bilo zgolj, da je »fotografija bila iskrena«. Na tej točki je nato sledila zelo afektirana navezava na nov, drugi alibi:

»Moram eno stvar povedat, pa o tem razmišlja cel moderni svet. O odtujenosti politike od ljudi. Jaz ne mislim namreč, da ne bo nesporazuma, da je ta fotka na instagramu rešila ta problem odtujenosti, ampak mislim na cel moj politični slog, ki se je seveda spremenil v zadnjih letih, to ste vendarle lahko opazili.«

Drugi Pahorjev korak: vse neprehajene poti do src

Naslednji korak vsebuje omenjeni dodatno dimenzijo: ne samo, da Pahor »tak pač je«, da je rad ljudem všečen, po neki čudni koincidenzi danes politični svet potrebuje točno takšne politike, kot je on. Zakaj? Ker se je politika odtujila od ljudi, on pa zna odpreti njihova srca.

Hkrati potemtakem trdi, da se ni spremenil, ponavlja »Tak sem, mene ta položaj ni spremenil« in priznava, da se je njegov slog spremenil. Distinkcija med pripoznanjem »narave« in »sloga« iz njegovih ust je ključna: če sam zatrjuje, da se slednji za razliko od njegove narave lahko spreminja in se tudi je spremenil, se vsaj glede njega ne more pretvarjati, da ga nima pod nadzorom.

Pahor se kot inovator postavlja na čelo moderne politike, ki bo politike kakor vrnila ljudem: prvi se morajo tako rekoč vrniti k drugim. V tem poudarku in v obratu proč od elit se lepo razbira klasičen koncept populizma, ki ga je uspel, o čemer sem večkrat pisal, spojit s komunikacijskim populizmom všečnosti. Ob tem mu pride prav, da emfatično ponavlja, kako je on kot predsednik »reprezentant ljudstva« – kakor da to ni bil v svojih poprejšnjih političnih funkcijah. Povedano je takole naložil novinarkama:

»Odtujenost politike od ljudi, nesposobnost, da je vztrajala pri tradicionalnih vzorcih komunikacije z ljudmi, pri tem, ko so se razmere tako spremenile, je povečala njeno odtujenost. In da sem jaz prišel do ljudi, do njihove pameti in do njihovih src, sem moral ubrati dotlej popolnoma neprehajene poti. Sem in tja sem morda naredil korak preveč, morda ki se je zdel komu neprimeren. Ampak poskušal sem priti do ljudi in tudi danes poskušam priti do njih, ker jih predstavljam...«

Slovenija POŠLJI NATISNI KOMENTIRAJ (250)

Pahor: Morda grem kdaj korak predaleč, a tak sem

Pogovor s predsednikom države

12. januar 2017 ob 21:03,
zadnji poseg: 12. januar 2017 ob 21:52
Ljubljana - MMC RTV SLO

Po odločitvi arbitražnega sodišča bo nastal težak položaj, vendar se je Hrvaška ob vstopu v EU zavezala, da bo spoštovala mednarodne pogodbe, je v dejal Borut Pahor.

Predsednik republike Pahor je v pogovoru za TV Slovenija uvodoma dejal, da je Slovenija še vedno varna država, a je mednarodno okolje postalo bistveno bolj nevarno. Državo je zato treba okrepiti navznoter, in sicer z močnejšim gospodarstvom in socialno državo ter bistveno močnejšo nacionalno obrambo. "Vojsko potrebujemo, ne v simbolnem, ampak v stvarnem smislu. Moramo jo posodobiti, da bo lahko odgovorila na nova varnostna tveganja," je dejal.

Opozoril je tudi, da ne smemo biti prehitro zadovoljni z izboljšanimi gospodarskimi kazalniki, ki sicer so razlog za zmerni optimizem. Vendar meni, da smo za primer morebitne nove finančne krize še vedno slabo pripravljeni, zato ne smemo začeti opuščati varčevanja.

Predsednik republike, ki se bo jeseni potegoval še za en mandat, je sicer odgovoril tudi na nekatere kritike o svojem pristopu do te funkcije. "Tak sem. Mene ta položaj ni spremenil," je zatrdil in pojasnil, da poskuša priti do ljudi, ker jih predstavlja. "Morda grem pri tem korak predaleč," je priznal, a dodal, da se stvari v modernem svetu spreminjajo. "Tisti, ki so ambiciozni in želijo predstavljati ljudi, morajo do njih priti na nove načine, morajo biti veliko bolj vztrajni, bolj domiselni in veliko bolj iskreni," je dejal.

Ocena novice: ★★★★★
Ocena 2.3 od 64 glasov

Vaša ocena: ★★★★★
Ocenite to novico!

Všeč mi je 94 Tweet Facebook

V zvezi z ljubljansko pobudo je Pahor razložil, da so z njo želeli spodbuditi ambicijo tistih, ki vidijo v evropski ideji način za varnejše in boljše življenje v času, ko se množijo pobude k vračanju k nacionalnim državam.
Foto: MMC RTV SLO

Sorodne novice

9. januar 2017
Večja varnost znotraj slovenskih meja: električni paralizatorji, vodni topovi, bralniki registracij

8. januar 2017
Foto: "Ljudje bi bili že davno 'spravljeni', če bi se o drugi svetovni vojni govorilo pošteno"

6. januar 2017
Podpisana Ljubljanska pobuda za novo ustavo EU-ja, ki bi zavarovala evropsko idejo

Povzetek intervjua na MMC RTV SLO z naslovnim poudarkom

Iskrenost kot temeljni element sodobnega politika

Pahorjeva inovacija moderne političnosti je seveda čisti nonsense: obljublja nov tip politika, a za ceno radikalne apolitičnosti, na kateri gradi, obenem temelji na tem, da se pretvarjamo, da nismo politiki, da smo na zasedenem mestu le po pomoti, a hkrati smo tam kot reprezentanti ljudstva. Malodane bi torej prihodnjega predsednika lahko izbrali kar z žrebom.

Nato je v intervjuju sledila njegova vpeljava končne razlage, kaj počnejo danes ambiciozni politiki v tako zelo spremenjenem svetu:

»Stvari v svetu se spreminjajo. Teh sprememb ne opazujete več samo v Sloveniji, ne opazujete več samo v Evropi, ampak po celem modernem svetu. Tisti, ki so ambiciozni in želijo predstavljati ljudi, morajo do njih priti na nove načine, morajo biti veliko bolj vztrajni, veliko bolj domiselni in veliko bolj iskreni. Veliko bolj iskreni, karkoli že to pomeni.«

Ob zaključku te afektirane ponovitve je Rosvita Pesek nato le še dodala: »In očitno vas tisti, ki odgovarjajo na javnomnensjske ankete, kjer ste vztrajno na prvih mestih, za to iskrenost tudi nagradijo.«

Dobro, se je pač mudilo končati oddajo, toda intervjuvančev uspeh je bil popoln: novinarko je uspel napeljati do točke, ko je spregovorila s pozicije nekega občega prepoznanja tega, kaj da je »iskrenost«. Za večino gledalcev je ta postala legitimna predsednikova razlaga. In le za manjši del lepo zveneči evfemizem za koketiranje in flirt, unarno potezo njegovega stila predsednikovanja.

Pahorjeva pojasnila moramo razumeti kot varanje, ker v njih enostavno manjka prepričljiva razlaga dobrobiti njegovega približevanja ljudem, ki jih, kot ponavljajoče pravi, predstavlja. Svojo komunikacijsko flirtanje nam predstavlja kot politično gesto iskrenosti, čeprav je dejansko le v funkciji samopromocije in plezanja po lestvici priljubljenosti. Drugih pozitivnih eksternalij za ljudstvo pač ni.

Argument iz iskrenosti

Na več drugih mestih (v posebni številki Dialogov, v številki Mladina Alternative o populizmu) sem opozoril na načine, s katerimi predsednik legitimira svoje flirtanje z ljudstvom. Vendar ga Pahor doslej še nikoli do omenjenega intervjuja ni artikuliral tako enoznačno s pomočjo politične ideje iskrenosti. Argument, ki ga ponuja, je približno takšen:

- (a) Ljudstvo je izgubilo stik z odtujeno politično elito in ji več ne zaupa, ker ta ni iskrena.
- (b) Kdor si povrne zaupanje, lahko to stori le z iskrenostjo.
- (c) Če me ljudje sprejemajo in volijo, je to zaradi moje iskrenosti.
- (d) Torej mi z iskrenostjo uspeva povrniti izgubljeno zaupanje ljudi.

Seveda je izpeljava sumljiva: da bi ga kot predsednika imeli radi zato, ker je iskren in ga kot takšnega prepoznavajo, ni nujno res niti za tisto množico, ki mu verjame. Strinjati se ne moremo glede obojega: niti v tem, da je res takšen in tudi ne, da mu ljudje verjamejo. Lahko bi rekli, da je pred nami paradigmatška ločnica: državljani se tako rekoč ne delimo na tiste, ki jim je Pahor všečen in tiste, ki jim ni, marveč na one, ki jih prepriča v svoji domnevni iskrenosti in tiste, ki jih ne. Za te druge, če že moramo biti iskreni, je le dober blefer.

Holivudski aksiomi

Kako iskrena je ta politična zahteva po več iskrenosti v politiki? Ameriški moto komika Georga Burnsa je kasneje postal slaven in so ga začeli pripisovati kar Hollywoodu kot takšnemu:

What you need to succeed is sincerity, and if you can fake sincerity you've got it made. (Old Hollywood axiom)

Se pravi: »Kar potrebuješ, da bi uspel, je iskrenost; če boš znal hliniti iskrenost, si uspel. (Stari holivudski aksiom.)«

Bojim se, da imamo včasih dobre razloge nadgraditi filozofa Harryja Frankfurta: včasih je naše nakladanje tako dobro, da začnemo iskreno verjeti samemu sebi. Ko so nacionalkin intervju s Pahorjem delno povzeli v Odmevih istega dne, je voditelj Igor E. Bergant prav po koncu prispevka, kjer smo slišali tisti duplicirani Pahorjev čustveni apel k več iskrenosti, izrekel pomenljivi »Hm«. Kot je nekdo ob tem tvtinil, je s tem ta medmet dvignil na državotvorno raven.

Mimogrede, če bo ostalo le pri »Hm« kot edinem sicer simpatičnem komentarju, bo to seveda rahlo premalo glede naših pričakovanj do novinarjev...

Povezava iskrenosti z retoriko

Čeprav Pahor svojo teoretsko igrčko predlaga za novo platformo delovanja vsem politikom, si s tem ne znamo veliko pomagati. Še vedno namreč ne vemo, kaj si pod iskrenostjo natančneje predstavlja. Zdi se, da z njo meri na to, kar počne, način približevanja ljudem, neko obliko neposrednega in pristnega stika z ljudmi, ki se jim je menda politika priskutila. No, ob iskanju njegovih poprejšnjih tematizacij iskrenosti naletimo na presenečenje. Prva zadeva povezavo iskrenosti z retoriko. V njegovem miselnem horizontu je torej iskrenost, seveda ne izključno, dimenzija prepričljivega govora:

Predsednik republike je v slavnostnem nagovoru dejal, da po njegovem mnenju ni dobrih in slabih govornikov, so le iskreni in neiskreni. »V svoji dolgi politični karieri sem imel priložnost prisluhniti ljudem, ki so bili pri izbiri besed nerodni, a so govorili s strastjo in verjeli v svoje besede, da so name naredili vtis. Uspeli so me prepričati,« je dejal predsednik in nadaljeval, da je imel priložnost prisluhniti tudi govornikom, katerih govor je bil v formalnem smislu popoln.

Malce bi nas lahko zaskrbel metanivo, če ne bi bil zelo pahorjanski: iskreni smo takrat, če kot govorci naredimo vtis iskrenosti. Presenetljivo se v klasični shemi retoričnih elementov, kot so *ethos*, *pathos* in *logos*, ob priložnosti srečanja z mladimi debaterji zelo nekonvencionalno postavi proti strastem (*pathosu*) in pade v protislovje: slednje se mu zdijo pomembni element prepričljivosti in iskrenosti, po drugi strani pa zapiše nekaj, čemur bi lahko sledil tudi sam: »A potrebno se je učiti in razvijati veščine govora in debatiranja. Zlasti, če debatiramo iskreno in s strastjo. Vsi smo samo ljudje, strast in iskrenost pa nas lahko zaneseta.«

Pahorjeva fascinacija nad Trumpovo zmago

Naslednji izraziti kontekst in edini, ki ga še najdemo, je presenetljiv in se navezuje na dokaj nepričakovano zmago Donalda Trumpa na ameriških predsedniških volitvah. Tako kot v vseh naštetih primerih se zdi, da Pahor v svojem komentarju zmage poveže iskrenost s komunikacijo in retoriko, prvo pa vidi kot ključni element prepričljivosti na volitvah:

»Pokazalo se je, kako zelo je pomembno vprašanje iskrenosti v komunikaciji med politiko in javnostjo ... Ta iskrenost je temelj zaupanja sicer in tudi v politiki,« je poudaril in pojasnil: «Ni nujno, da tisti, ki vodi državne zadeve, s svojimi stališči ugaja vsem. Morajo pa tisti, ki se ne strinjajo z njegovimi odločitvami, verjeti, da misli iskreno.»

Če bi komentar analizirali precizno, je Trumpova zmaga zanj posledica uspešnega vtisa iskrenosti. Pahor se tokrat ne izreče o iskrenosti po sebi, zato se dihotomija med »biti iskren« in »verjeti, da je iskren« ohranja. Kakor da bi v času zmage ameriškega predsednika še bolj dozorelo spoznanje našega, kaj je zmagovita karta, ko se podajaš na volitve, in to ne glede na pravilnost presoje. Pahor torej verjame, da je s Trumpom v dobri družbi modernih politikov, ki sledijo duhu časa – ironično sem prav v primerjavi med njima še pred volitvami našel številne podobnosti.

Zakaj ne zaupati menda iskrenim politikom

Ne samo v Hollywoodu, skepso do iskrenih politikov zagovarjajo tudi številni politični teoretiki in zgodovinarji. Pahor je navzlic zvitosti alibijev svojo izbiro postavil pod vprašaj.

David Runciman v svoji odmevni knjigi »Political hypocrisy« ugotavlja, da nam sicer vladajo hipokriti, naša naloga pa je, da jih razkrinkamo, vendar je to najtežje storiti takrat, ko se politiki pretvarjajo, da so lahko povsem iskreni. »Najbolj nevarna oblika politične hipokrizije je trditi, da lahko imamo politiko brez hipokrizije«. V svoji analizi iskrenosti in resnice v politiki pojasnjuje ta pojma v perspektivi sodobne politične misli, začeni Hobbsonom, Mandevillom, Jeffersonom, Benthamom, Sidgwickom in Orwellom – pa vse do Oliverja Cromwella in Hillary Clinton.

V poglavjih o politični iskrenosti goji strogo skepso do nje, recimo: »Politiki se lahko znajdejo v obdobju, ko je zanje najbolje, da si nadenejo masko iskrenosti, da bi bilo videti, kot da ne nosijo prav nobene maske.«

Na podoben način se ukvarja z zgodovino politične iskrenosti Elizabett Markovits v svojem delu »The politics of sincerity : Plato, frank speech and democratic judgment« in politični diskurz danes poveže z možnostjo varanja v komunikaciji. Stanje primerja z antično *parrhesia*, svobodo izražanja in pravico do njega, ki jo razume tudi kot demokratično normo, s katero se lahko spopadamo s tveganjem prevare in zagotovimo, da so politični voditelji odgovorni do javnosti. Za kar pledira, je upor proti »hiper-

iskrenosti« politikov, ko *parrhesia* državljanov nenadoma postane retorični trop, ki nas pripelje do »retorike anti-retorike«, značilne poteze sodobnega političnega govora.

Pahor je svoja pojasnila o iskrenosti skoraj izključno povezal s pogovorno spretnostjo in učinki retorične prepričljivosti: pri tem je za zgled vzel Trumpa. Zato bi smeli zaključiti: bati se je danajskih politikov, ki nam prinašajo darove iskrenosti.

Športni odvisniki in izzivi zanje

Sicer pa: res ni preveč spodbudno, in to ne leti na omenjeni novinarki, temveč velja generalno, če po letu 2012 novinarji predsednika mediji zmerom niso zmožni izzvati s čim več od tistega »Nekaterim se vaš slog opravljanja funkcije zdi problematičen«. Po petih letih si celo adrenalinsko-športni odvisnik, kot priznava Pahor zase, verjetno želi malce več dialoške dinamike in ostrejših izzivov. Državljeni pa sploh.

Alfa samci, jang princip in Pahorjevo pokroviteljstvo

Objavljeno na 25. januar 2017

Predsednik države je sprva pristal, potem pa ni želel umakniti svojega imena kot častni pokrovitelj okrogle mize, ki jo je organiziralo društvo DOOR.

Velik greh? No, majhen na začetku, precej večji na koncu. Če smo na začetku še lahko dobrohotno zamahnili z roko, češ z njegovim prostodušnim koketiranjem pač pridejo težave, ko se bo kdo nanj pač obesil, da bi reklamiral še sebe, na koncu tega več ne moremo storiti. Za kaj gre? Kot je o tem pisal časnik Delo, praktično edini, se je zadrega skrivala v predsedniku društva:

Predsednik republike Borut Pahor ni umaknil častnega pokroviteljstva od omizja pod okriljem Društva za otroke, očetovstvo in resnico, čeprav se je izkazalo, da je bil ustanovitelj in predsednik društva Iztok Ivančič pred leti pogojno pravnomočno obsojen zaradi nasilništva v družini.

V uradu predsednika republike pojasnujejo, da so se za pokroviteljstvo odločili zaradi imen udeležencev posveta na temo Največja korist otrok po ločitvi.

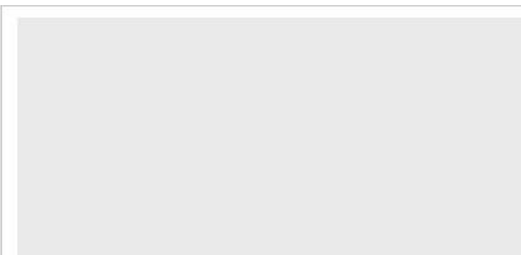
Zoran Potič
pet, 20.01.2017, 15:44

Ključne besede: Borut Pahor, Iztok Ivančič, DOOR, posvet, častni pokrovitelj

Predsednik države Borut Pahor - politik mnogih življenj. Foto: Uroš Hočevar/Delo

Ljubljana - Z razpravami in odločaji na referendumih o družinskem zakoniku, otrocih in njihovih koristih imamo v Sloveniji veliko izkušenj. Zadeve gredo tako daleč, da se na na plečih tragičnih zgodb otrok in družin ustanavljajo celo nove politične stranke, v drugih primerih pa tudi različna društva. Tako je bilo pred nekaj meseci ustanovljeno Društvo za Otroke, Očetovstvo in Resnico - DOOR, ki bo prihodnji teden organiziralo posvet Največja korist otroka po ločitvi.

Prvi članek v Delu o spornem pokroviteljstvu

Pokrovitelj zaradi imen

Časnik Delo je dvakrat pisal o bizarni promociji predsednika države - pred dogodkom, torej okroglo mizo, ter nato danes še po njem. Obe besedili podpisuje Zoran Potič.

Dlje od načelne problematizacije žal novinar ni prišel: v začetnem zapisu je zgolj poročal, navedel namen posveta in ob častnem pokrovitelju še »številne eminentne poznavalce tematike«: dr. Vesna Vuk Godina, dr. Boštjan M. Zupančič, dr. Gabi Čačinovič, dr. Borut Pogačnik, dr. Andraž Teršek, dr. Andrej Perko, dr. Gorazd Pretnar, dr. Milan Hosta, Franc Donko, mag. Roman Vodeb, Melita Kuhar in Matej Zaplotnik.

Ko so pred izvedbo dogodka novinarji dnevnika povprašali urad predsednika republike, so prejeli pojasnilo, da »so se za pokroviteljstvo odločili zaradi imen udeležencev posveta«. V današnjem zapisu pa poročajo, da se je večina dogodka izognila:

A na včerajšnjem dogodku ni bilo nikogar od tistih, na katere se je urad posredno skliceval, razen Boštjana M. Zupančiča, nekdanjega evropskega sodnika. Med v javnosti bolj znanimi napovedanimi udeleženci se omizja niso udeležili Vesna Vuk Godina, Andraž Teršak in Gabi Čačinovič.

Predsednik republike **ni umaknil pokroviteljstva društvu**, katerega vodja je bil pogojno obsojen zaradi nasilništva v družini.

Zoran Potič

sre, 25.01.2017, 08:00

Ključne besede: Borut Pahor, častni pokroviteljstvo, Iztok Ivančič

Predsednik Borut Pahor Foto: Leon Vidic/Delo

Ljubljana – Predsednik republike **Borut Pahor** ni umaknil častnega pokroviteljstva od omizja pod okriljem Društva za otroke, očetovstvo in resnico, čeprav se je izkazalo, da je bil ustanovitelj in predsednik društva **Iztok Ivančič** pred leti pogojno pravnomočno obsojen zaradi nasilništva v družini.

Drugi Delov članek o neumiku predsednikovega pokroviteljstva. In samo o tem

Koliko je torej vreden Pahorjev argument?

Da je Pahor vztrajal pri častnem pokroviteljstvu, je nenadoma postal zelo trhel argument, podoben logiki zmote »tudi ti«: tudi drugi nimajo težav z okroglo mizo in jo podpirajo, torej jo je smiselno podpreti.

Žal pri Delu niso uspeli ali želeli pridobiti ključnega podatka, razlogov odpovedi udeležbe, a bi lahko z veliko mero verjetnosti sklepali, da se je tudi njim povabilo

predsednika društva, pravnomočno obsojenega zaradi nasilništva v družini, zazdelo sporno. Morda zaradi predhodnega zapisa v mediju.

Če je predsednikov argument že od začetka bil zmoten, je na koncu postal podvojeno takšen: konsistentno bi bilo, da bi Pahorjeva logika sklicevanja na to, da tudi drugi isto počnejo, tj. podpirajo dogodek, morala veljati tudi v naslednjem koraku, ko so se dogodku odpovedali. Skratka, zaradi odpovedi drugih bi to moral storiti tudi sam.

A se to ni zgodilo. Še več in ravno nasprotno, preostali udeleženci so, kot beremo v Delu, »izrazili zadovoljstvo, da je bil Pahor častni pokrovitelj dogodka«. In kdo so ti preostali udeleženci, ki se jim klanja predsednik? Boštjan M. Zupančič, Roman Vodeb, Franc Donko, Matej Zaplotnik, Jadranka Glavač in Melita Kuhar.

Kaj točno počne DOOR?

Društvo za otroke, očetovstvo in resnico, bizarno že po imenu, je po vsem sodeč precej sveže po svojem delovanju. Šele 13. decembra 2016 so uspešno izpeljali svoj prvi redni občni zbor. Kot pravijo sami, je njihovo poslanstvo ostaja zavzemanje za pravico otrok do uravnoteženega življenja z obema staršema tudi po ločitvi (razvezi).

Glavni cilj društva je, so zapisali, sprejetje nove in učinkovito izvajanje zakonodaje, ki bo usmerjena v osnovno otrokovo pravico do uravnoteženega in kvalitetnega življenja z obema staršema, tudi v primeru ločitve.

Logotip društva

Bizarno je eden njihovih poglavitnih ciljev tudi »prepoznavanje obeh oblik družinskega nasilja, tako fizičnega kot psihičnega, kot enako hudega in nedopustnega«. V svojem odzivu na prvi zapis Dela, objavljenem v časopisu, je Iztok Ivančič priznal, da je res bil pravnomočno obsojen zaradi nasilništva v družini. Poglejmo zdaj ta paradoks: za prepoznavanje oblik družinskega nasilja se torej zavzema oseba, ki je bila zaradi izvajanja iste vrste nasilja pravnomočno obsojena. Temu dejstvu se je več kot simbolično poklonil predsednik države.

Ženski primat v sodstvu in socialnem sistemu

V istem pojasnilu za Delo je Ivančič zapisal, da v slovenskem sodnem in socialnem sistemu dominirajo ženske:

Trenutno sodni in socialni sistem, v katerih imajo škarje in platno v rokah ženske, ne delujeta v tem duhu. Zato poskušamo z dogodki, kot je v članku omenjeni jutrišnji strokovni posvet, s pomočjo uglednih strokovnjakov s področja prava, vzgoje, socialnega varstva in razvojne psihologije dvigniti zavedanje o tem, kaj je resnično največja korist otrok, in zakonodajalcu pomagati, da sprejme zakonske podlage, ki bodo vse akterje zavezale k delovanju s tem v mislih. In kjer lažne ovadbe in obtožbe ne le ne bodo upoštevane, ampak bodo sankcionirane.

Evidentno je tudi trditev o spornem primatu žensk v sodnem in socialnem sistemu tista, ki jo, hotel ali ne, sponzorira Pahor. In ne le on. Šele s tem poudarkom postane jasno, zakaj sta se na posvetu znašla Boštjan M. Zupančič in Roman Vodeb – mimogrede, razen razvpitega Franca Donka so vsi preostali omenjeni člani strokovnega sveta društva!

Predstavitev

Upravni odbor DOOR:

- . Iztok Ivančič, predsednik DOOR
- . U. B., podpredsednik DOOR
- . P. S.
- . L. K.
- . M. D.

Strokovni svet DOOR:

- . Jadranka Glavač
- . Melita Kuhar
- . Matej Zaplotnik

Nadzorni odbor DOOR:

- . B. R., predsednik
- . T. G.
- . T. K.

*Nenavadna praksa: člani organov društva so navedeni le z inicialkami – razen tistih,
ki nastopajo na okrogli mizi*

Prvi, dolgoletni sodnik Evropskega sodišča za človekove pravice v Strasbourgu, je namreč v svojih knjigah večkrat stregel s podobnimi podatki, večkrat pa je zašel v nedopustno šikaniranje žensk, ko gre za pravniški poklic. Kot sem večkrat pokazal, so njegove knjige polne nedopustnih seksizmov – o čemer žal v slovenskih medijih ni mogoče prebrati ničesar.

Stališča o ženskem spolu pri Romanu Vodebu so tudi splošno znana in so jih strokovna združenja večkrat obsodila kot nedopustno seksistična, sovražna in nestrokovna. Novost je zgolj Pahorjevo simbolično sponzoriranje avtorjev tovrstnih izjav.

Zmagal je princip svetlobe

Zupančič je nedavno v Odmevih na dolgo razlagal svoje politične poglede na Donalda Trumpa, kjer je po njegovem metafizičnem nazoru (»bom daoistično razložil«) zmagal moški princip (Trump kot »alpha male«, je dejal) proti ženskemu, utelešenemu v Hillary Clinton. Zato je prišlo do izraza, je pogumno nadaljeval, »neobhodno razmerje in ravnotežje med jinom in jangom«.

Skratka, v ZDA in Odmevih je zmagal moški princip svetlobe, jang. In to je tisto, kar bi očitno moralo zmagovati tudi še kje – verjetno tudi na slovenskih predsedniških volitvah!

Omenimo dodaten škandal nacionalke, ko je Zupančič v nadaljevanju ob izdatni pomoči voditeljice Tanje Gobec z lahkoto uspel svoja protibegunska stališča razširiti v zagovor ignorance opozoril generalnega sekretarja Sveta Evrope:

BMZ: »Jaz bi tako rekel: Jagland si takšnega pisma Angležem ne bi upal poslati.« TG: »To sem zadnjič rekla, ali sem vprašala: ali smo lahka tarča? Ali se spomnite?« BMZ: »Da«. TG: »Torej smo lahka tarča? Nam nekaj da, ko drugim ne?« BMZ: »Angleži bi se požvižgali, mi se pa ustrašimo!«

BMZ in Tanja Gobec o prestrašeni Sloveniji

Nekdanji sodnik za človekove pravice torej gladko pove, da so pozivi Sveta Evrope glede novele zakona o tujcih mizerni in namigne, da je stvar politične šibkosti, če jih pogumno ne ignoriramo. Tako kot Angleži.

Sicer je to že druga zgodba, a velja spomniti, da si tudi na tej točki nista daleč s predsednikom republike: ta kot član sveta za nacionalno varnost in seveda v svoji prvotni funkciji po vsem sodeč podpira novelo zakona o tujcih. Zakaj in kako, ga seveda slovenski medijski servis, ker ima polne roke dela s pokrivanjem njegovih flirtanj z ljudstvom, vedno znova pozabi vprašati. Ali kot bi dejali pri hrvaški agenciji HINA: njegov servis deluje odlično!

Barbika, naš instagram predsednik

Objavljeno na 08. marec 2017

Ko je bruseljski novinarski team časopisa Politico 20. januarja objavil zgodbo o slovenskem instagramskem predsedniku Pahorju in ga primerjal z Donaldom Trumpom, je ta postala majhna medijska uspešnica.

Pri portalu so se obrnili za komentar name in povzeli mojo tezo o flirtajočem populizmu, kasneje pa so novico o Pahorju kot »slovenskem instagram predsedniku« objavili še številni drugi od Portugalske do Moldavije, predvsem spletni mediji. Naj jih nekaj naštejemo in opremim s povezavami:

[Tanjug](#), [Hina](#), [Večernji list](#), [Novi list](#), [Vijesti](#), [RTS](#), [B92](#), [Dnevni list](#), [24sata](#), [Blic](#), [TV SA](#), [Slobodna Bosna](#), [Kurir](#), [Independent](#), [Realitatea.net](#), [HVG](#), [Observador](#).

Politico, ki ga pretežno citirajo, ni izzvenel preveč prijazno – Pahorja je posmehljivo primerjal s prvo damo ZDA, kajti »Melania Trump ni edini model iz Slovenije, ki lahko pride na naslovnice«, omenil, da je predsednik nekoč delal kot maneken, da si je prislužil vzdevek Barbika in nato postal zvezda instagrama, v katerem se je, to zdaj že vemo, najbolje našel. Oziroma, če smo natančnejši: bolj se je znašel od večine drugih domačih (ali tujih) politikov, dobro pa se znajde tudi v vseh ostalih.

The screenshot shows a social media post from 'Playbook Plus' on the Politico website. The post features a photograph of Slovenian President Borut Pahor standing next to supermodel Naomi Campbell. The caption reads: 'Slovenian President Borut Pahor poses with supermodel Naomi Campbell on his Instagram account'. Below the photo is a headline: 'Europe's Instagram president' and a sub-headline: 'Slovenia's President Borut Pahor takes to Instagram to get his message out.' The article is by GAŠPER ZAVRŠNIK AND RYAN HEATH, dated 2/20/17. The article text begins with: 'Melania Trump isn't the only model from Slovenia capable of making headlines. The country's president, Borut Pahor, who worked as a model while studying, is known by the nickname "Barbie" and uses Instagram to get his message across.'

Začetek članka na portalu časopisa Politico

Novi članki so, glede na dan ali dva zamude, lahko svoj zapis opremili že s čisto svežimi Pahorjevimi norčijami, glede na dnevni ritem objav – v skladu z geslom, ki pravi, da je predsedniške dolžnosti ta pač zamenjal za tiste instagramske.

Začetni članek, ki ga pretežno povzemajo, omenja še družbeno parodijo pod imenom »boruting«, predsednikovih impozantnih 22.000 instagram sledilcev, ekstenzivno menjavanje poklicev in seveda prihajajoče volitve. Na koncu navaja še znameniti Mladinin koledar z 12 mesečnimi upodobitvami, članek pa pridno zalaga z nazornimi grafičnimi primeri Pahorjevega koketiranja z ljudstvom.

Čez nekaj dni je zgledu tednika Politico sledil londonski Times: tudi ta se je obrnil name za komentar, kar se mi sicer v Sloveniji ne dogaja, pri tem pa se je skliceval na zapise na pričujoči strani. Še več, tudi z moje strani uredniško urejena tematska številka, posvečena medijskim prezentacijam predsednika, je bila, z izjemo RTV Slovenija, gladko prezrta, vključno s tiskovno konferenco in okroglo mizo.

Danes se je, kot vidim, podobnemu zgledu po Politicu in Timesu pridružil še Guardian oz. Associated Press in priobčil članek s podobnimi poantami pod naslovom »'Barbie, and not a bad guy': meet Borut Pahor, Slovenia's Instagram president«. Isto zgodbo je npr. Yahoo objavil z naslovom »Forget Trump; Slovenian president rules Instagram«.

Pahorjev delfinček v Guardianu

Domača recepcija tujejezičnih medijskih vesti

Vselej je intrigantno spremljati, kako se na domače dogajanje odzivajo tuji in še bolj, kako tuje povzemajo domači. Spomnim se neverjetnega uspeha informacije o tem, da slovenski predsednik vlade Janez Janša izvaja politične pritiske in cenzuro doma in zgodbe o novinarski peticiji. Ravno ta informacija, ki je jeseni 2007 pljusnila v svet, je Janšo tako

zelo ziritirala, da je novembra zahteval glasovanje o svoji zaupnici v parlamentu in dogodek izkoristil za še en obračun z novinarji. Zavedal se je namreč, da bo na začetku 2008 v imenu Slovenije postal predsedujoči Evropski uniji, tuje poročanje o njegovem podrejanju medijev pa bi lahko njegovo bleščečo kariero hitro uničilo.

Toda tega leta, kot sploh v času mandata 2004-2008 in podrejanja slovenskih medijev, je prišlo do pričakovanega učinka: ker so številni domači mediji (STA, RTV SLO, Delo, Večer, Primorske novice) bili obvladani s strani pokornih urednikov in novinarjev, ki vsi po vrsti še danes strašijo po medijskem prostoru, so kritične zapise o Janši velikokrat gladko cenzurirali. Močno so se trudili, da zanj neprijetnih novic ne bi objavljali.

Kako so se torej tokrat na tuje prezentacije slovenskega predsednika odzvali domači mediji? Naj takoj povem: bolj ali manj v skladu s tezo hrvaške agencije Hina, ki je ob priložnosti zapisala, da obstaja »Pahorjev medijski servis«, ki vedno znova opravi svoje delo olepševanja predsednika. Kajti kaj je skupno zgornjim zapisom, v katerih je predsednik prezentiran kot tretjerazredni zabavljaj, navzlic odsotnosti kakšnih posebnih vrednotenj? Da medijski zapisi Pahorju pač niso preveč naklonjeni, razen če uspete v roku ene minute pozabiti, da gre za predsednika neke republike.

THE TIMES Today's sections ▾ Past six days My articles Times+

President Barbie rules on Instagram

Bruno Waterfield, Brussels
February 23 2017, 12:01am,
The Times

Borut Pahor's poses have been both mocked and emulated on social media

Share   Save

He calls himself Barbie and has reinvented the office of the president around social media, creating a new politics known as "flirting populism".

Borut Pahor, 53, has transformed the largely ceremonial role of Slovenian president into an Instagram phenomenon, with pictures that have horrified traditionalists but pleased voters.

Times in Pahor kot Barbika

In res, od domačih se o obstoju tujejezičnih poročil skoraj nihče ni razpisal. Naštel sem pretežno spletne zapise na Žurnal, Svet24 in Siolu, ne pa tudi bistveno pomembnejših medijih, kot so RTV Slovenija, POP TV, Delu, Dnevniku, Večeru ali STA. Če že prihaja do objav, so afirmativno ubrane v stilu promocije medijske senzacije, ki da jo predstavlja naš predsednik. Skratka, kot še en razlog, zaradi katerega ga moramo jeseni nujno voliti.

Če sem čisto natančen, je edino omembo Slovenska tiskovna agencija zmogla v svojem standardnem bloku, znotraj katerega piše o poročanju drugih medijev. Spodnje vrstice so torej vse, kar so uspeli pribeležiti:

Hina je poročala še, da je spletni portal Politico naredil zanimivo primerjavo novega ameriškega predsednika Donalda Trumpa in slovenskega predsednika Pahorja, saj oba pogosto uporabljata družbena omrežja. Trump pogosto uporablja Twitter, Pahor pa Instagram. Politico je slovenskega predsednika, ki ima na družbenem omrežju več kot 20.000 sledilcev, označil za »evropskega Instagram predsednika«. O tem je poročala tudi srbska tiskovna agencija Tanjug.

Ne mislim sicer, da gre za kakšno posebno naklonjenost Pahorju, ki bi bila sistemska. En del molka lahko nesporno pripišemo uredniški »damage control«, ki se nespontano trudi slediti navodilom, da bi o Pahorju poročali le na prijazne in prikupne načine. Od kod prihajajo, ni treba ugibati.

Večji del vratarjenja pa bi raje pripisal nereflektiranosti urednikov in novinarjev, ki preprosto ne znajo misliti, kaj bi lahko bilo s Pahorjevim populističnim koketiranjem narobe, zaradi česar tovrstno naracijo percipirajo kot odvečno navlako, ki menda sodi v tabloidne medije. Ravno ta nesposobnost ali odsotnost volje po presoji je tista, ki Pahorju dodatno omogoča neovirano medijsko samopromocijo predvsem v mediju, ki mu je pisan na kožo: kar omogoča instagram, je slikovna »obdelava« podobe, upodabljanje kot takšno. Ker gradi predsednik svojo kampanjo na multipliciranju lastnih podob, tudi v realnem življenju, si boljšega socialnega medija ne bi mogel izbrati.

ESLOVÉNIA

Borut Pahor, o Presidente 'socialite' da Eslovénia

20/2/2017, 17:16 1

O Presidente da República esloveno, Borut Pahor, é motivo de atenções na Internet. Mas não por nenhuma decisão polémica ou decisiva para o país que governa. Mas por causa da sua conta de Instagram.

Partilhe [f](#) [t](#) [g+](#) [in](#) [✉](#)

Pahor v portugalskem Observadorju

Brat bratu, Pahor Pahorju: kako predsednik kopira samega sebe

Objavljeno na 07. maj 2017

Živemu človeku se res vse pripeti: ko sem v soboto zagledal poudarke zadnjega nastopa predsednika republike, me je prešinil nekakšen *déjà vu*. Zazdeli so se močno znani. Kaj kmalu sem na svoji strani ugotovil, da sem jih, med kakimi 70 in več zapisi, komentiral že pred dvema letoma. No, vsaj nekatere.

Navidezna časovno-logična uganka, kako napisati komentar ali analizo nekega govora dve leti pred njegovim nastankom, je po nekaj raziskovanja navrgla enostavno razlago: Pahor nima sramu, kopiral je samega sebe. Nihče ob tem ni pisnil ali morda niti opazil.

sta

☰ Slovenija Svet Gospodarstvo Šport Kultura Zanimivosti **Volitve v**

Pahor v Topolšici: Čas je, da kaj odpustimo

Topolšica, 6. maja - Več kot 70 let po koncu druge svetovne vojne, ki je bila na Slovenskem tudi obdobje prisvajanja oblasti, je po besedah predsednika republike Boruta Pahorja čas, da dosežemo spravo in odpustimo določene stvari. "Kako je mogoče, da smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?" se je vprašal na današnji slovesnosti ob dnevu zmage v Topolšici.

Pahor letos v Topolšici in zgodba STA

Dobro, plagiati v govorih politikov najbrž res niso nič novega. Spomnimo na nedavnega: Melanijo Trump kot zvezdo ženskih in moških src, prvo damo ZDA, ki je v lanski kampanji nesramno povzemala besede Michelle Obama. In ne samo ostala živa, postala je njena naslednica.

Če smo se pred leti zgražali, ker je predsednik vlade plagiiral Tonyja Blaira – sam je sicer to dejanje vztrajno zanikal – je minula sobota pred nas postavila novo preizkušnjo razprave o spoštovanju avtorskih pravic. Naš predsednik je namreč uspel preplonkati samega sebe. *So what?* Ker bo marsikdo menil, da res ni nič narobe, če kradeš samemu sebi, bom v nadaljevanju poskušal vztrajati, da so moralne posledice njegovega početja resnejše, kot bi kdo utegnil lahkotno verjeti.

Podobnost obeh govorov je namreč popolna. Ampak naj pojasnim od začetka: letos, natančneje 6. maja, je Pahor bil slavnostni govornik v Topolšici, na slovesnosti ob dnevu zmage in konca druge svetovne vojne. Kraj je namreč eno od petih evropskih prizorišč, kjer so zavezniki leta 1945 dosegli podpis brezpogojne kapitulacije nemških oboroženih sil.

V nastopu je uporabil nek svoj drug govor, star natančno dve leti, prebran ob sprejemu predstavnikov Zveze združenj borcev za vrednote NOB Slovenije in praznovanju 70. obletnice konca II. svetovne vojne. Bilo je 8. maja 2015.

Primerjava obeh govorov

Letošnjega lahko povzamem le po nekaterih medijskih poročilih, dve leti star pa je, z video posnetkom vred, k sreči [v celoti objavljen tudi na spletni strani Urada predsednika](#). Dobre razloge imam verjeti, da sta oba praktično identična. V svežem je moral zgolj spremeniti nekaj naslovitev in okoliščin, ki zadevajo sprejem predstavnikov ZZB NOB. Stavki, ki se po dosedanjih medijskih zapisih evidentno pojavijo v obeh, so naslednji:

Vaš srčni pogum, domoljubje in žrtvovanje ne bodo nikoli pozabljeni. Mi, srečneži, ki danes uživamo mir, smo vaši veliki dolžniki in ponosni dediči.

Slovenci smo bili na začetku te dramatične morije obsojeni na uničenje. Temu smo se uprli. Partizansko gibanje je bilo izraz domoljubnega upora proti okupatorju. Postalo je sestavni del svetovnega zavezništva proti nacizmu in fašizmu in ga porazilo. V tem smislu je bila narodno osvobodilna borba konstitutivnega pomena za našo nacionalno svobodo. Brez upora proti okupatorju in zavarovanja naše nacionalne svobode v času druge svetovne vojne, Slovenci pol stoletja kasneje ne bi mogli uresničiti sanj o lastni državi.

Na slovenskem je bilo obdobje vojne tudi prisvajanja oblasti, ki jo je po vojni vse do demokratične pomladi imela v rokah ena sama partija. Slovenci se tako v času druge svetovne vojne nismo soočali samo z hudo žrtvijo, ki nam jo je

zadal okupator, temveč tudi z revolucionarnim in protirevolucionarnim nasiljem med seboj, znotraj narodovega telesa.

Zato je predsednik prve demokratično izvoljene skupščine dr. France Bučar leta 1990 v svojem nastopnem govoru ustrezno dejal: »S konstituiranjem te skupščine lahko menimo, da se je končala državljanska vojna, ki nas je hromila in lomila skoraj pol stoletja.«

Ustanovitev lastne države pred skoraj četrto stoletje je v tem smislu predstavljal spravno dejanje par excellence. Čeprav ima vsak od nas glede narodne pomiritve in glede sprave svoje občutke se mi zdi prav, da si nenazadnje zavoljo naših otrok in vnukov prizadevamo za sožitje in spravo.

Čas je, da zaradi tragičnega narodnega razkola v polpretekli zgodovini danes ne živimo eden proti drugemu, temveč kljub temu ali prav zaradi tega eden z drugim in celo eden za drugega. Kako je mogoče, da smo skoraj tričetrto stoletje po koncu druge svetovne vojne odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?

Domnevam, da je bil vnovič uporabljen še kakšen stavek več. A že navedeno zadošča za potrditev osnovne teze o predsednikovem kopiranju samega sebe.

Čas, ki je. Za odpuščanje

Edini stavek, ki ga je letos dodal, morda povsem spontano, je naslednji:

»A čas je tudi, da kaj odpustimo.«

Dodatek se je smiselno in vsebinsko povsem zлил s koncem misli, retorično zabeljeno izrečenem pred dvema letoma: »Čas je. Čas je, da ne pozabimo, a se pomirimo. Čas je, da zaradi tragičnega narodovega razkola v polpretekli zgodovini danes ne živimo eden proti drugemu, temveč kljub temu eden z drugim in eden za drugega. Kako je mogoče, da smo skoraj tričetrto stoletje po koncu druge svetovne vojne odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne? Čas je.«

Kot vidimo, je predsednik spravno frazo »Čas je, da ne pozabimo, a se pomirimo« pričakovano zaokrožil v apel k odpuščanju, tudi izrecno omenjenemu. [Misel je nato STA izbrala za naslovno](#) in z njo so jo ponovili drugi. V praksi to pomeni, da je k zgornjemu citatu o »času, ki je«, dodal v soboto medijsko citirani spodnji pasus in ga delno z njim zamenjal:

Če hočemo ostati, če hočemo preživeti nedvomno burno 21. stoletje in se kot narod in nacija ohraniti tudi za prihodnje rodove, izkoristimo ta čas miru, da si sami v sebi, kolikor nam to dovoljuje lastna vest in srce, ter tudi med seboj,

kolikor nam to spodbuja solidarnost, razumevanje in medsebojno spoštovanje, kakšno stvar odpustimo. Nič ni potrebno pozabiti. Nasprotno – vsega se je treba dobro spomniti. A čas je tudi, da kaj odpustimo.

Dodani stavek vsebuje v danem kontekstu dokaj nepričakovan zaimek: »kaj«. Ki izraža nedoločeno, poljubno stvar ali pojav – po SSKJ. Tega pomena avtor najbrž ni imel v mislih. Bolj se zdi, da je želel z njim izraziti količino ali mero: se pravi, da apelira k temu, da vsaj nekaj malega odpustimo. Se pravi, če je razlaga točna, da poziva k majhnemu koraku v odpuščanju.

Komični učinki slovenskega novinarstva

Kakšen od podpornikov ravnanja predsednika ali njega samega bo bržkone vztrajal, da ni kaj prida narobe s tem, če ta v časovnih zadregah uporablja iste govore ob različnih priložnostih. Pa še to, bo morda pribil, ob podobnih.

Nisem prepričan, da je to res običajna državniška praksa. Je ne poznam. Najbrž je moralna dilema samoprepisovanja manjša od klasičnega plagiatorstva, a poglejmo si, kakšna je videti, ko upoštevamo »deležnike« – javnost in medije.

Prvič, najbrž se lahko naslovljenci, borci in borke NOB iz njegovega prvega govora, počutijo izigrane. Verjeli so, da ekskluzivno nagovarja njih. Norčevanje iz državljanov je, da morajo poslušati iste govore svojega predsednika večkrat. Ponovitev predpostavlja, da si jih niso zapomnili in predsednik računa, da morda niti ne bodo opazili. In zdi se, da se ne moti.

Da smo zaplankani kreteni, pa nam, *nolens-volens*, sugerirajo tudi množični mediji s svojim papagajstvom. Sicer se ne bi moglo zgoditi, da nam maja 2015 in maja 2017 servirajo dobesedno iste stavke že v naslovih svojih prispevkov. Dokaz temu je, da sta naslova MMC RTV Slovenija in 24ur.com letos popolnoma identična, do zadnjega ločila, naslovu Slovenskih novic leta 2015. Poglejmo si vse tri skupaj:

RTV SLO | MMC | EUROVISION SONGS CONTEST 2017
ZDRUŽUJEMO NAJBOLJŠE - 15 LET

Rtvslo.si Google.si

Novice Šport Kultura Zabava Ture avanture TTX RTV 4 Spored V živo

Slovenija Svet Begunska kriza EU Gospodarstvo Lokalne novice Črna kronika Zdravje Okolje

Slovenija

POŠLJI NATISNI KOMENTIRAJ (1)

"Kako je mogoče, da smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?"

Osnrednja slovesnost ob dnevu zmage

6. maj 2017 ob 22:42
Ljubljana - MMC RTV SLO/STA

Več kot 70 let po koncu druge svetovne vojne, ki je bila na Slovenskem tudi obdobje prisvajanja oblasti, je po besedah predsednika republike Boruta Pahorja čas, da dosežemo spravo in odpustimo določene stvari.

"Kako je mogoče, da smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?" se je vprašal na današnji slovesnosti ob dnevu zmage v Topolšici.

V nagovoru v zdraviliškem parku se je Pahor zahvalil vsem, "ki ste nam z uporomo ubranili in ohranili našo narodno svobodo". "Vaš srčni pogum, domoljubje in žrtvovanje ne bodo nikoli pozabljeni. Mi srečneži, ki danes uživamo mir, smo vaši veliki dolžniki in ponosni dediči," je dejal in poudaril, da je ta mir treba ohranjati tudi za prihodnje generacije.

Po njegovih besedah je bil narodnoosvobodilni boj konstitutivnega pomena za slovensko nacionalno svobodo. "Brez upora proti okupatorju in zavarovanja naše nacionalne svobode v času druge svetovne vojne Slovenci pol stoletja kasneje ne bi mogli uresničiti naših sanj o lastni državi," je dejal.

Ocena novice: ★★★★★ Vaša ocena: ★★★★★
Ocena 3.6 od 14 glasov Ocenite to novico!

Topolšica je bila eno izmed petih evropskih prizorišč, kjer so zavezniki leta 1945 dosegli podpis brezpogojne kapitulacije nemških oboroženih sil. Foto: BoBo

Dodaj v

Všeč mi je 7 Tweet Facebook

Naslov MMC RTV SLO, 6. maj 2017: brat bratu ne odpušča

Pahor: Kako je mogoče, da smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?

Topolšica, 06.05.2017, 20:16 | STA

182 Komentiraj Pošlji Tiskaj Velikost pisave

Več kot 70 let po koncu druge svetovne vojne, ki je bila na Slovenskem tudi obdobje prisvajanja oblasti, je po besedah predsednika Pahorja čas, da dosežemo spravo in odpustimo določene stvari. "Kako je mogoče, da smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?" je vprašal na slovesnosti ob dnevu zmage v Topolšici.

V nagovoru v zdraviliškem parku v Topolšici se je predsednik republike **Borut Pahor** zahvalil vsem, "ki ste nam z uporomo ubranili in ohranili našo narodno svobodo". "Vaš srčni pogum, domoljubje in žrtvovanje ne bodo nikoli pozabljeni. Mi srečneži, ki danes uživamo mir, smo vaši veliki dolžniki in ponosni dediči," je dejal in poudaril, da je ta mir treba ohranjati tudi za prihodnje generacije.

Po njegovih besedah je bil narodnoosvobodilni boj konstitutivnega pomena za slovensko nacionalno svobodo. "Brez upora proti okupatorju in zavarovanja naše nacionalne svobode v času druge svetovne vojne Slovenci pol stoletja kasneje ne bi mogli uresničiti naših sanj o lastni državi," je dejal.

Obenem je opozoril, da je bilo obdobje vojne na Slovenskem tudi obdobje prisvajanja oblasti. "Slovenci se tako v času druge svetovne vojne nismo soočali samo s hudo žrtvijo, ki nam jo je zadal okupator, ampak tudi z revolucionarnim in protirevolucionarnim nasiljem med seboj. Ustanovitev lastne države pred skoraj četrt stoletja je v tem smislu predstavljala pravno dejanje par excellence. Čeprav ima vsak od nas glede narodne pomiritve in sprave svoje občutke, se mi zdi prav, da si nenazadnje zavoljo naših otrok in vnukov prizadevamo za sožitje in to spravo," je dejal.

24ur.com na 6.maj 2017 z istim naslovom kot MMC RTV SLO

Objavljeno: 08.05.2015 19:12

Posodobljeno: 08.05.2015 19:12

OB OBLETNICI

»Kako je mogoče, da smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?«

Predsednik države Borut Pahor je spregovoril na današnjem sprejemu ob 70. obletnici konca druge svetovne vojne.

Borut Pahor. - Avtor: Leon Vidic/Delo

LJUBLJANA – Brez upora proti okupatorju in zavarovanja naše nacionalne svobode v času druge svetovne vojne Slovenci pol stoletja pozneje ne bi mogli uresničiti sanj o lastni državi, je predsednik republike **Borut Pahor** poudaril na današnjem sprejemu, ki ga je ob 70. obletnici konca vojne pripravil za predstavnike Zveze združenj borcev za vrednote NOB Slovenije.

»Partizansko gibanje je bilo izraz domoljubnega upora proti okupatorju. Postalo je sestavni del svetovnega zavezništva proti nacizmu in fašizmu in ga porazilo. V tem smislu je bila narodnoosvobodilna borba konstitutivnega pomena za našo nacionalno svobodo.« je v nagovoru opozoril predsednik Pahor.

Slovenske novice, 6. maj 2015: identičnost vseh treh naslovov je očitna

Medijska reciklaža in odgovornost

Omenjena zadrega nam pove dvoje: da ima nekdo spomin zlate ribice in obenem, da za nameček ocenjuje ali celo dela na tem, da ga imamo tudi uporabniki medijev.

Včasih pravimo, da ti skrbijo za naše poneumljanje. Pred nami je lep zgled, da se tudi kolektivna amnezija kot kakšen virus širi med državljani. Če doživljate kakšen *déjà vu*, ste verjetno čudak, ki se ne želi podrediti percepciji večine. Argumenta, da mediji zgolj »reprodukcijsko« prenašajo tisto, kar je nekdo povedal in zato niso ničesar krivi, pač ne morem sprejeti. Do tega trenutka namreč niti en novinar ni posredno ali neposredno opozoril na dejanje predsednikovega recikliranja samega sebe. Glede na dosedanje

izkušnje in delovanje [Pahorjevega medijskega servisa](#), kot temu pravi HINA, nimam niti razloga verjeti, da bi se kaj takega lahko zgodilo.

Zlata ribica, razočarane gospodinje in predsedniška legenda

Da gre bolj za pozabljivost? Bi nas res moralo presenetiti, da lahko v državi, kjer imajo novinarji spomin zlate ribice, morda princeske iz predsednikove pisarne, kjer razočarane gospodinje z vročim navdušenjem opazujejo vsak njegov korak, mladi japiji najdevajo manjkajočo samopodobo, uporabniki družbenih omrežij pa ga nenehno razglašajo za »carja« in »legendo«, predsednikove norčije s ponovitvami govorov obveljajo za nikakršno težavo?

Naključje je hotelo, da je Pahor te dni s slovensko javnostjo flirtal z novo selfie fotografijo, na kateri je objavil samega sebe in svoj odsev:

Narcististično ogledalo: original je samo eden

Človek bi rekel, da takšen zdrav narcisistični odnos, ki ga sicer pogosto izžareva, velja uporabiti kot model razlage, ko gre za navajanje samega sebe: če se splača citirati kakšnega avtorja, potem se je treba držati edinega in vedno najboljšega originala. Nič čudnega, da sta celo Tony Blair in J.F. Kennedy odpadla kot zreli hruški.

Brat bratu, tretjič

Da bi Pahorjevo ponavljanje lastnih besedil bilo še zanimivejše, istih stavkov, ki jih prebiramo, ni izrekel le 6. maja 2015 ob nagovoru borcev in bork in nato minulo soboto,

ampak tudi 5. julija 2015, ko je v Karlovcih v občini Velike Lašče sodeloval pri slovesnem odkritju skupne spominske plošče padlim borcem NOB, domobrancem in žrtvam povojnega nasilja. Po navedbi časnika Delo je takrat dejal:

Po njegovem prepričanju smo Slovenci vse grozote vojne znali odpustiti italijanskim, nemškimi in madžarskim okupatorjem, le brat bratu tega ni storil nikoli.

Žal večjih pasusov ali celote tamkajšnjega nastopa ne poznam. Svoje pravne ideje torej Pahor hkrati prodaja ob priložnosti nagovarjanja borcev in bork NOB, slovesnosti ob dnevu zmage in konca druge svetovne vojne ali odkrivanju skupnega obeležja domobrancem in partizanom. Res nepietetno in nespoštljivo. V primeru spomenika v Karlovcih je predsednik ZZB za vrednote NOB Slovenije Tit Turnšek izrekel ogorčenje ob takem nesprejemljivem dejanju. Danes, po vseh treh ponovitvah istega stavka, že kar dobro vemo, za čim si predsednik vsakič prizadeva.

Pahorjevo opisano ideologijo sprave in njeno zmanipuliranost v luči oportune všečnosti levici in desnici sem večkrat kritiziral. Svoj vrhunec je doživljala ravno dve leti nazaj. Spomnil bi na svoje zapise Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji, Pahorjeva zlagana podoba spravitelja Slovencev, Predsednik Pahor se v spravi zabliži norčuje iz živih in mrtvih, Lubi Slovenci, ki se ne znajo spraviti. A res? in Duhovna renesansa Slovencev in izvoz sprave v Srebrenico.

Ponoviti kritiko

In če lahko predsednik ponavlja samega sebe, bom tudi sam na tem mestu znova objavil svojo vsebinsko kritiko, napisano pred dvema letoma. Eno izmed njih. Takole.

V Velikih Laščah, konkretno na Karlovcih, se je predsednik republike Borut Pahor udeležil spominske slovesnosti ob odkritju obeležja, spominske plošče z imeni padlih iz okolice kraja tako na partizanski kot na domobranski strani.

Motiva ni skrival, v svojem nagovoru je dogodek izpostavil kot primer »dobre prakse«, pohvalil tamkajšnjega župana (iz vrst SDS) in znova ponovil svojo mantro, da pri nas »brat bratu« ne zna odpustiti. Strpnost in zaupanje pa so temelj za narodov razvoj.

Presenetljivo o dogodku, razen Dela in STA, nihče ni poročal. Zakaj se medijem ni zdel pomemben, čeprav zabeljen s predsednikovo navzočnostjo, lahko bolj ugibamo.

V Karlovcu partizani in domobranci na skupnem obeležju

Velikolaški župan Anton Zakrajšek je prepričan, da gre za pietetno dejanje in ne za rehabilitacijo domobranstva. Protest borcev.

Bojan Rajšek, Ljuba
nad. 05.07.2015, 20:32

Ključne besede: [Karlovec](#), [Velike Lašče](#), [Borut Pahor](#)

Koliko je torej moralno in sicer dopustna gesta, ki jo je Pahor na veliko pozdravljal kot plemenito, skrita za »pietetno dejanje« odprtja spominske plošče, na katero so uvrstili kar tri kategorije pokojnikov, padle borce NOB, domobranci in žrtve povojnega nasilja? Je takšno dejanje res hvalevredno plemenito in dobro, nas dela bolj humane in človeške, kot je povedal? Ali pa se morda nekdo od borcev proti okupatorju, simbolno čaščenih skupaj s kolaboranti, ob takšnem predsedniku obrača v grobu?

Pomiriti brate

Takoj lahko opazimo, da je dogodek bil kot pisan na kožo ideji, ki jo je v javnih nastopih zadnjega leta večkrat ponovil: Slovenci da znamo grozote vojne odpustiti drugim, italijanskim, nemškimi in madžarskim okupatorjem, le brat bratu tega nikoli ne bo storil. On, vrli Pahor, pa bo storil vse, da brate med sabo pomiri.

Predsednikova misija v celoti stoji in pade s tezo, ki jo pri nas manipulativno zagovarja desnica: NOB je bil čas bratomorne vojne, katere žrtev je bila »neprava« domobranska stran. Res zelo pogojno bi zato lahko dejali, da bi takšno obeležje imelo določen smisel, če bi na slovenskih tleh potekala zgolj in izključno državljanska vojna med dvema stranema, ki bi bila nesmiselna morija – in kar ta običajno tudi je. Pa ni potekala.

Zato se Pahor mora vnovič pretvarjati, da ne pozna zgodovinskih dejstev – ali to počne iz notranjega prepričanja ali zgolj iz politične računice dobrikanja levim in desnim, ne vemo.

Kajti tako kot se borci NOB niso borili proti domobrancem, temveč proti okupatorju, se tudi domobranci niso proti partizanom iz kakega drugega razloga kot tega, ker so pomagali okupatorju, ki jim je priskrbel orožje, zaradi kolaboracije in prepričanja, da je treba okupatorja sprejeti. Kot je nedavno tega povedal Anton Drobnič: sodelovanje z okupatorjem je naša dolžnost. Kar se je zgodilo s tem, ko so se vsa imena znašla na isti spominski plošči, temelji na dveh nesramnih premisah: manipulaciji zgodovine, relativizaciji dogajanj med vojno ter redukciji boja proti okupatorju na bratomorno morijo. In obe se je odločil z vso silo promovirati naš predsednik.

Ko se fantje skregajo

Še bolj absurdno popačitev zgodovinskih dejstev sta si v svoji razlagi privoščila velikolaški župan Anton Zakrajšek (SDS) in neimenovani domačin. Njuna redukcija »bratomorne morije« gre celo tako daleč, da iz takratnega dogajanja ustvari nič manj kot nekakšen prepir fantov v gostilni. In če so se prijatelji trapasto kregali po tistem, ko so skupaj molili in poslušali isti zvon, si res zaslužijo simbolično združitve:

Nas je predvsem vodilo spoštovanje do umrlih, ki si ga zaslužijo vsi naši krajani. Nekoč so skupaj obiskovali isto šolo, k molitvi jih je klical isti zvon, skupaj so zapeli v isti gostilni,« je med drugim zapisano na vabilu, ki ga je podpisal župan Zakrajšek in s katerim je na prireditve vabil prebivalce 20 vasi. Domačin, ki ne želi biti imenovan, se je ob prebiranju vabila vprašal, kdaj so se fantje v gostilni tako skregali, da so se eni borili proti okupatorji, drugi pa so z njimi sodelovali.

Se pravi: kakšna vojna neki, kakšen okupator, bila je pač ena zasebna nesrečna kregarija v gostilni, ki je predhodila vsemu, njihovemu ideološkemu razkolu. Ultimativna bifejska redukcija, onstran in brez zgodovine, ne le njenih dejstev.

Pozicija sprave velikokrat črpa iz anticipiranega prisilnega strinjanja z njo: če z njo ne soglašate pod vsemi pogoji, in pod zgoraj navedenimi očitno ne morete, vam nemudoma lahko očitajo, da ste proti njej. In ker ste proti, ste barabin. Takšna njena narava je najbrž tista, ki jo dela za politično uspešno (tudi v primeru Pahorja), hkrati pa uspava konformistične medije, očitno nezmožne postaviti se na pozicijo argumentov in resnice. Skupen rezultat je, da lahko z majhnimi manipulacijami (ali večjimi, odvisno od percepcije) prilezete zelo daleč, ob tihi asistenci nedejavne, neprotestirajoče večine. Kajti kdo bi ne želel biti plemenit, če tako pravi Pahor, kdo ne human in poln vere v drugega, kot je vtise strnila STA:

Pahor je današnji dogodek označil za »nekaj plemenitega in nekaj dobrega, za nekaj, kar nas dela bolj humane in bolj človeške«, so sporočili iz urada predsednika republike. »Napredek se ne meri vedno v materialni blaginji, ampak tudi v nekem duhovnem stanju, in če je to duhovno stanje stanje neke

strpnosti, zaupanja, vere v drug drugega, stanje brez zamer in stanje brez predsodkov, ni trdnejšega temelja za narodovo obnovo in razvoj,« je poudaril.

Slovesnost je zato po njegovih besedah pomembna za vso državo in za njeno prihodnost. Izrazil je željo, da otroci nikoli »ne bi doživeli podobnega zločina, kot je zločin vojne«.

Kot so zapisali na strani Urada predsednika republike, je Pahor ploščo dojel kot intimen dogodek, njegovo uho je, kako simpatično, zaznalo tudi navzočnost dojenčka, ki je še dodatno osmisli njegov misijo: »Danes smo priča intimnemu dogodku, a čutim, da je pomemben za vso našo državo. Tu je veliko mladih ljudi, v ozadju se sliši glas dojenčka. Želim si, predvsem zaradi naših otrok, da nikoli v njihovi prihodnosti ne bi doživeli kakšnega podobnega zločina, kot je zločin vojne.«

Lepe želje, ni kaj. Ni presenečenje, da so se v tej intimi in pristni borbi za večjo človeškost mediji raje odločili za suspenz. Tudi protesta predsednika velikolaškega društva za ohranjanje izročil NOB Srečka Knafelca in predsednika ZZB za vrednote NOB Slovenije, ki ju omenja Delo. Drugih doslej ni bilo. Skoraj ob istem času so tam nad Horjulom otroci paradirali v domobranskih oblačilih. Ne, ne, za domače medije očitno ni bilo poskusa revizije zgodovine, še manj Pahorjeve vnovične vloge pri tem.

In tako nam, z lažmi in pod krinko plemenitosti, mediji in predsednik tlakujejo tla v naš skupni pekel.

Boštjan M. Turk: Šentjošt je slovenska Hirošima v temeljnem pomenu

Pri Kapeli mučencev v Šentjoštu nad Horjulom je bila včeraj spomenska slovesnost z nastopom Bodi zdrava, moja lega domovina! Slavnostni govornik je bil Reporterjev kolumnist dr. Boštjan M. Turk.

5. julij 2015, ob 21:53 posodobljeno: 6. julij 2015, ob 18:15

Tekst: Reporter | Foto: Bobo

Tweeti 3 | Skupnosti 21 | Slike 21

Tekstovki

prijama oblika

Ogledov: 3.449
Komentarjev: 31

Preberite še

Partizanska grška voščena:
»Šentjoštani, pripravite krsto«

Objavljamo govor dr. Boštjana M. Turka

IDEOLOGIJA, KI JE BOGA ZAMENJALA S ČLOVEKOM, JE SLEDNJEGA OPOLNOMOČILA ZA VSAKRŠEN ZLOČIN

Spoštovani gostje, dragi prijatelji,

Ko je človek enkrat postavljen pred zahtevno nalogo, da nagovori ljudi, zbrane na prizorišču slovenske zgodovine, ki se mu reče Šentjošt, je v veliki dilemi. Ta zadeva predvsem deštvo, da gre za elementarno vrednoto civilizacije, katera se tiče spomina. Lahko si v to »opravilo enoe (Franc e Prešeren) posvečen človek pripravi pisarno predlogo ali pa govori po nareku prve od grških Muz, ki jo je isti pesnik v nezgledni elegiji Matji Čopu, opremil s z grškim sporočilom: »mlad umje, kolz od bogov izbran je«, imenoval »umetnosti vseh dojuje«, muza spomina, literarnostna.

...Soci.emo.ca.rdvfA...da.howmstote.vvsh.moz-iz.spoštovanja.do.fukai.mreže.krvit

Predsednik Pahor o skrivnostih frizerskega populizma

Objavljeno na 04. junij 2017

Njegov flirt populizem je včasih tudi frizerski populizem. Kaj se zgodi, ko se ob srečanju z dijaki predsednik republike sooči z vprašanjem, v katerem bi moral prepoznati samega sebe?

Nihče ne pravi, da se ni. V posebnem prispevku sem že primerjal Pahorja in Donalda Trumpa. Dijakovo vprašanje je merilo na razlago tega, kaj storiti v času manipulacij in populizma? Predsednik se je nato moral opredeliti do »nove komunikacije« v menda novih časih, kjer ni bil pripravljen grajati populizma. Nasprotno, Pahor ga razume kot izziv, kot alternativo, ki ji je treba prisluhniti:

V zadnjem obdobju je opazen porast manipulacije politike in medijev, ki ima pomembne posledice. V ZDA so na primer ljudje volili Donalda Trumpa zgolj zato, ker ni politik. To se mi zdi skrb zbujajoče. Kaj menite o tem? Saj na primer ne obiščemo kirurga in mu izrazimo želje, da bi nas operiral frizer, ker nočemo, da operacijo izvede kirurg.

Nekaterih stvari ne morem komentirati zaradi svojega položaja. Tradicionalne oblike političnega izrekanja postajajo zastarele zlasti zaradi vrste novih tehnologij ter okostenelosti obnašanj in programov, ki jih je prerasel čas. Politika je na prelomnici, ko mora premisliti, kako bo vzpostavila stik z ljudmi. Morala bo najti nove poti komunikacije v novem času. V nasprotnem primeru se bo politika, ki se ima za dostojno, znašla v situaciji, ko je ljudje ne bodo tako razumeli. Sem in tja se to že dogaja. Na vseh področjih bomo doživljali verjetno precej večje spremembe, kot se zavedamo. V Avstriji na primer nobenemu kandidatu iz velikih političnih strank ni uspelo na volitvah, tako je bilo tudi v prvem krogu volitev v Franciji. V ZDA se je Donald Trump do pred kratkim izrekal za demokrata, potem je vstopil v republikanski tabor z resnejšimi odpori vodilnih republikanskih podpornikov za njegovo kandidaturo. Vse to kaže na veliko kompleksnost novih političnih fenomenov, ljudje pa tradicionalnim oblikam dialoga in sporočil ne verjamejo več. Iščejo alternativne, ki so izrečene na drugačen način. Moramo prisluhniti temu, kar imenujemo populizem. To je priložnost za tradicionalno politiko, da premisli svoj način komunikacije. Če pa se bomo samo delali, da je nekaj nedostojno in

da ne sodi v politični prostor, bodo zmagovali tisti z zamislimi, ki so daleč od tega, kar po mojem nas, demokracijo, ohranja pri življenju – z drugačnimi oblikami in celo z drugačnimi vrednotami, ki nas bodo začele ogrožati. Vsi se bomo morali začeti prilagajati okoliščinam, ki smo jim priča. Ljudje so naveličani svojih stisk in skrbi, na katere uradna politika s svojimi tradicionalnimi načini ne odgovarja več. Zato so pripravljene tvegati, da jih bo »operiral frizer«.

Dnevnik in njegov citat pogovora z dijaki

Prakticirati populizem

Predsednikov odgovor dijaku je torej presenetljivo afirmativen, naslovnika bi dejansko moral šokirati. Če je ta pričakoval trohico kritičnosti do tega, da danes politiki postajajo ljudje, ki nimajo nobenih političnih znanj in je bila njegova poanta, da nam mora to vzbujati strah in bojazen, ga je Pahor maksimalno presenetil – in moral bi vso javnost, če bi še imela kakšna pričakovanja do njega.

Če je želel dijak od njega slišati, da ne moremo dovoliti, da frizerji operirajo, kot se je glasila njegova kontrastna primera, ker tega dejansko res »nočemo«, pri čemer si je obetal predsednikov konsenz, je slednji navidez presenetljivo ponudil na tej strani večkrat analizirano pojasnilo, da so časi danes drugačni. Zato skoraj ni več stvari, ki bi bila »nedostojna« in bi »ne sodila v politični prostor«. Če poenostavimo v lapidarnem slogu,

je prejel tak odgovor: danes so časi takšni, da politiki morajo biti podobni frizerjem, ki operirajo.

Rešitev je »prilagajanje okoliščinam, ki smo jim priča«, na koncu pa brezrezervna legitimacija nove vloge politikov, ki jo evidentno sprejema in racionalizira: možnost, da »jih bo operiral frizer«, je treba po Pahorju razumeti kot razumljivo tveganje, ki so ga sprejeli nase. Naloga, v katero so tako rekoč porinjeni. Predsednik ne samo, da razume populizem, ampak ga tudi želi podpreti in prakticirati. Spodletelo argumentacijsko srečanje med dijakom in njim ne bi moglo biti večje.

Pahorjeva operacije glave

Ker je bila uporabljena metafora s strani dijaka nesporno predstavljena kot nekaj, kar velja za nevarno ravnanje politikov, lahko v zgornjem pojasnilu pomeni le, da Pahor izkazuje veliko razumevanje, tako rekoč nujo v tovrstnih komunikacijskih agendah svojih kolegov.

In res, pri tem je močno konsistenten: tako kot na načelni ravni očitno sprejema Trumpov populizem in perverzno potrebo po njem pripisuje ljudem, ne politikom, kar pomeni, da se mu tovrstna demagogija zdi povsem racionalna in sprejemljiva, je ravno sam najboljši zgled tovrstnega ravnanja. Vemo, da je ob tem celo ponosen.

Nič hudega sluteči dijak najbrž sploh ni vedel, da je med mnogimi opravili Pahor že počel ravno to, kar je sam omenil kot eksces in nato pričakoval, da ga bo naslovnik podprl v stališču. Sicer ni dobesedno operiral, je pa kot *Friseurmeister* operiral pred firbčno množico:

Danilo Türk je v volilni tekmi leta 2012 nekoč omenil, da upa, da njegov konkurent med številnimi flirt opravili ne bo opravljal še naloge zobozdravnika – želel je duhovito povedati, da bi se tega res morali bati.

Najbrž je res nekaj več tistih drugih, ki bi Pahorju dovolili, da jim uredi pričesko, kajti zdi se, da je posledice nerodnega posega v tem primeru lažje sanirati. Dijakova zadrega je prejkone tudi v tem, da sam ne bi želel biti med njimi.

Dokler imamo take dijake, z dovolj zdrave pameti, je to morda še edino upanje za našo državo. Tisto sicer, ki jo po malem izgubljam zaradi večine, fascinirane nad populizmom koketa tisočerih obrazov. Predsednik ima najbrž za vse skeptike že pripravljen lahkoten odgovor: če ljudje res močno in dolgo časa želijo, da jih operira frizer, jim tega ni možno preprečiti.

Drži: če jih operira predsednik, velja podobno.

S spletne strani <http://www.borutpahor.si>: predsednik med operacijo

Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik

Objavljeno na 19. junij 2017

Standardno klišejsko spraševanje javnosti in velikega dela množičnih medijev, ki so se mu povsem podredili in ga že skoraj mazohistično ponavljajo v svojem razpredanju, ali je predsednik Borut Pahor s svojo »ljudskostjo« morda degradiral predsedniško funkcijo, dobiva svoj prvi otipljiv obris odgovora.

Kaj točno bi lahko dokazovalo, da jo je res, kot trdim sam in k sreči podobno še kak ducat komentatorjev, četudi tudi tistih nasprotnih nikakor ne zmanjka? Verjetno naslednje: če dobivamo množico kandidatov za letošnje volitve, ki so napovedali svoj nastop, kot so Marjan Šarec, Ljudmila Novak ali Jožef Horvat, Zmago Jelinčič, Milan Jazbec, Damjan Murko, Dominik Kozarič, Žiga Papež – Papster, Andrej Rozman – Roza, Milan Robič, Jožef Jarh, Ludvik Poljanec in Aleš Cepič, potem iz takega širokega nabora morda smemo ohlapno sklepati, da si že skoraj slehernik v državi domišlja, da lahko enako dobro opravlja predsedniške naloge. In res, takšen občutek bi res sledil. Situacija, ki jo je nesporno iniciiral predsednik.

Damjan Murko napovedal kandidaturo za predsednika države: 'To ni šala, ampak resna zadeva'

Ljubljana, 13.06.2017, 20:08 | 24UR

183

Komentiraj

Pošlji

Tiskaj

Velikost pisave

Zadnji, ki je napovedal kandidaturo za predsednika države, je samopromotor Damjan Murko. To ni šala, ampak popolnoma resna zadeva, pravi samooklicani štajerski slavček. Kandidirati namerava s podporo volivcev. Boruta Pahorja, ki velja za nespornega favorita, je doslej izzvalo le nekaj nestranskih kandidatov.

Video

Iz 24UR: Murko za predsednika

24ur.com in napoved kandidature Damjana Murka

Seznam še zdaleč ni zaključen, toda 12 kandidatov, od katerih številni padejo v svet zabave in glasbe, vsaj malo daje slutiti, da se je odvrtel reverzni proces: če je Pahor državljanke in državljanom signaliziral, da je lahko kdorkoli, da lahko opravlja naloge kateregakoli poklica ali službe slehernika, s čimer je omogočil psihološke identifikacijske mehanizme, se zdaj sporočilo vrača v obrnjeni obliki: državljanke in državljanji dokazujejo, da lahko stopijo v njegove škornje in na njegovo mesto. Kar si sejal, to si žel: ljudskost v obnašanju je proizvedla zahtevo ljudi, da Pahorja kot enako kompetentni, torej nekompetentni, zamenjajo. Njega morda res. Če smo vsaj malo resni, pa verjetno vemo, da si na čelu države ne moremo želeči takšnega 'kogarkoli'.

Degradacija in komunikacijski flirt

Že res, da se na vsakih predsedniških volitvah pojavijo outsiderji. Ponavadi ne pririnejo daleč, zatakne se jim pri zbiranju glasov podpore. Vendar nisem prepričan, da v takšnem številu in na način, ki obeta zabavo – tisto, ki jo ves čas ponuja aktualni predsednik. Na nekaj mestih, več v povezavah na koncu zapisa, sem razvil tezo, da bi lahko specifično Pahorjeve komunikacijske obsedenosti, ki jo je v največji meri zamenjal s pričakovano predsedniško prezenco, z enim pridevnikom opisali kot flirtajoči ali flirt populizem.

Njegov pristop, izjemno uspešen in prepričljiv, ima za temeljni namen koketirati z ljudstvom in politiki, proizvesti naklonjenost in všečnost ter nato doseči bodisi uspešen volilni rezultat ali realizirati partikularni politični cilj. Preprosto s šarmom – če je treba, mu ni težko celo dobesedno zaigrati prisrčne zaljubljenosti v sosednjo predsednico vlade Jadranko Kosor ali objeti kakšne političarke z dodatno osebno zavzetostjo. Cilj flirtanja je enostaven: doseči neposredno identifikacijo s preprostim ljudstvom v karseda veliki meri ali obsegu, pri tem pa ustrezno sprožiti čustveno navdušenje čim širše palete ljudi.

Pristop je kot ustrojen za tabloidne medije in pristope, v svoji sočnosti in atraktivnosti jim je pisan na kožo. Resni množični mediji ne želijo zaostajati, zaradi padanja naklad in gledanosti si tega niti ne upajo privoščiti, zato trendu rumenizacije in »politainmenta« sramežljivo nekritično sledijo.

Da bi se opral odgovornosti preteklih funkcij, predsednika vlade, poslanca, predsednika stranke itd., je Pahor pri svoji uspešni transformaciji iz standardnega politika v neke vrste antipolitika v takšno postopanje bil skorajda prisiljen. Po polomiji z vodenjem slovenske vlade je »depolitizacija« njegovega javnega ravnanja bila naravna izbira, s katero je moral množice prepričati, da je vreden novega zaupanja. Tokrat kot nekdo, ki s politiko, njeno vselej umazano platjo, tako rekoč kot povsem drugi človek sploh ni povezan. Potreboval je model, v katerem bi se lahko od nje distanciral.

Njegova siceršnja afektiranost, narcisizem in všečnost so prišli odlično do izraza na volitvah 2012, menjava registra obnašanja klasičnega politika v register nekakšnega antipolitika z ljudsko provenienco pa je narekovala prilagoditev vsem komunikacijskim

trendom domnevne »nove politike« in socialnih omrežij. Do razklica »kralja Instagrama« s strani izbranih tujih medijev je nato bil le še korak, obsedenost z všečnostjo na vseh možnih nivojih komunikacije pa stvar osebnega imperativa.

Instagram kot simptom

Koketiranje z ljudstvom najdeva svoj najbolj zgoščeni in pregnantni izraz prav na Instagramu, a je navzoče v vseh kanalih in nivojih njegovega udejstvovanja. Tega bi lahko razdelili na dve polovici: prvo predstavljajo nenehni fizični kontakti in udeležbe na dogodkih, obsežna osebna srečanja in pogovori z ljudmi, na katerih dokazuje svojo prisrčnost, duhovitost, avtentičnost in ljudskost. Drugi zadevajo medije in socialna omrežja. Komunikacijski populizem in »popularizem« sta strogo namenska in sebična: nič ne dokazuje, da bi Pahor želel neposredno zagovarjati politične, socialne ali kakšne druge interese ljudstva. Vse pa kaže, da mu je mar le za naklonjenost plebsa kot volilne baze.

Morda gre pri tem res za neke vrste lahkotnost – kar zadeva naivnost ljudi. V časopisu Delo, kjer imajo težave s citiranjem moje malenkosti, so mi pripisali tezo, da Pahor prakticira »lahek populizem«. Očitno se človek v Delu, tako kot npr. v Večeru, lahko znajde le po pomoti:

Predsednik sicer pravi, da je osebni stik najpomembnejši. Profesor na mariborski univerzi Boris Vezjak je Pahorjevo komunikacijo označili za lahek populizem. Pahor pa je dejal, da instagram ni omrežje, preko katerega bi lahko širil politične ideje.

Dejansko je takšno meni sicer nerazumljivo definicijo podal citirani avtor Marko Rakar v Guardianu, avtor prispevka pa jo je očitno pomešal z mojo prej omenjeno tezo o flirt populizmu, objavljeno tudi na straneh časopisa Politico in v londonskem Timesu.

Nekaj tujih zapisov, večinoma ne neposredno kritičnih, je po svoje celo afirmiralo Pahorjevo pozicijo, morda z nekaj rahlimi ironičnimi podtoni. Rezultat: predsednik je bil s svojimi tujejezičnimi članki o tem, da je kralj Instagrama, celo odkrito zadovoljen. Na sceni Pahorjevega nenehnega komunikacijskega nagovarjanja, ki je državljanom ugajajoče kar zlezlo pod kožo in ga pretežno niti ne želijo več problematizirati, če so v redkih trenutkih treznosti to sploh kdaj želeli početi, se s tem že nekaj časa ne dogaja nič novega. Glavni protagonist se očitno tega zaveda, ker ne menjuje zmagovitega konja. Še več, fascinanten recept kampanje leta 2012 ponavlja in ga je inkorporiral v svojo predsedniško funkcijo. S tem je njegov mandat postal dobesedno podoben permanentni volilni kampanji.

Kdo izvaja komunikacijski flirt?

Predsednik, ki je v komentarjih na družbenih omrežjih s strani bralcev največkrat navdušeno označen za nekoga, ki je »frajer«, »car«, »kralj«, se za takšen imidž hudimano trudi. Njegovo nenehno oznojeno čelo priča o visoki ceni popularnosti. Naključij ni: morda ni tako nepomembno, da je šele za hrvaški medij predsednik priznal, da fotografije na Instagramu izbira osebno in da jih, kot kakšen ritual, objavi vsak dan točno ob 17.00 uri.

Vse mora biti narejeno v popolnosti, nič ne sme biti prepuščeno igri naključja. Logika je torej nasprotna tisti pri Donaldu Trumpu: pri ameriškem predsedniku nikoli ne veš, kakšno neumnost bo tvitnil, zaradi česar njegovi sodelavci v Beli hiši živijo v nenehni grozi pričakovanja nove neumnosti. Sistematičnost in spontanost pri Pahorju odpadeta. Na vprašanje, kdo mu ureja Instagram, je predsednik v intervjuju za Večernji list povedal:

Cjelokupnu politiku, vanjsku i unutarnju, te komunikaciju s javnošću radi tim od deset ljudi. Instagram uređujem sa suradnicom, ali u posljednja tri mjeseca sam odabirem fotografije za objavu. Nema tu velikog posla.

Ne le to, da predsednik uporablja kar deset ljudi v svojem kabinetu, da se ukvarjajo z njim, kot je mogoče razumeti, in se pripravlja tudi na to, da obvlada še nekatera druga družbena omrežja, pri vsakem želi, glede na naravo omrežja, temu ustrezno prilagoditi svoj tip komunikacije, da bo ta maksimalno učinkovita. Na delu je, skratka, popolna sistematika:

Jednu stavim svaki dan u pet sati. Imamo koncept objavljanja na Instagramu. Kao i na Twitteru, jer bavimo se i drugim društvenim mrežama. Uбудuće ćemo se odlučiti i za Snapchat dopusti li nam vrijeme, ipak nas je malo, a sve želimo napraviti savršeno. Tako je i s Twitterom. Na njemu priopćavamo politička stajališta, a na Instagramu svoj osobni karakter. Objе su stvari važne, pogotovo zbog komunikacije s mlađom generacijom. U intervjuima sa stranim medijima, primjerice s Politicom, Associated Pressom, The Guardianom, Allgemeine Zeitungom, Kleine Zeitungom, The Timesom itd., bilo je pitanja vezano za to je li to novi trend. Zasiurno društveni mediji predstavljaju novi komunikacijski kanal s javnošću koji ne smijemo podcijeniti, ali ni precijeniti. Ništa ne može zamijeniti stisak ruke, razgovor s ljudima.

Novi trendi

A ne gre le za to, da želi biti predsednik trendovski, blizu psihogramu mladine. Po načelu »za vsakogar nekaj« je sistematično navzoča družbena omniprezenca postala razširjena na vsa možna področja komuniciranja. Da v tem ni veliko etičnosti, le koketiranje zunaj in tudi znotraj politike, dokazuje tudi premišljena kategorizacija samopromocijskih in vedno radikalno personaliziranih fotografij.

Še več, tudi dnevna rutina, ko Pahor skoči na politično turnejo, dopoldne na klepet k Angeli Merkel, nato pa popoldne brž še na Berlinski festival, vedno bolj nakazuje, da so se teatraličnost, poziranje in igra flirta umestili v vsakdan in postali del menda normalnega sicer državnega protokola in procedur. Presenetljivo se Pahor venomer pretvarja, saj se mora, da je predstavnik ljudstva, ne države. Kar seveda ne drži, saj ni sindikalist. V prvi vrsti velja obratno, da je reprezentant države, ne ljudi. Za legitimacijo populizma pa je seveda primoran v pretvarjanje glede prvega.

Kategorizacija vrst flirta

Ob bolj »državotvornih« fotografijah, ki dokazujejo, da je predsednik pomemben državnik, ki se rokuje s številnimi drugimi in vmes resno opravlja svoje poslanstvo kot predsednik, se Pahorju zdi pomembno flirtanje z ljudstvom s pomočjo celega niza skrbno izbranih vizualij, selfijev in fotografskih podob, pri čemer so objave sčasoma postale bolj strukturirane in sistematične.

S sistematičnostjo merim na dejstvo, da so postale bolj »žanrske«, da jih je mogoče kategorizirati v več skupin, da so glede na »žanrskost« postale uravnotežene in so objavljane v določenih ciklih, ki se ponavljajo. Dimenzija flirtajočega populizma, komunikacijskega razmerja do državljanov, na katerega stavi Pahor, da bi koketno plnil navdušenje množic, nam s tem razpade na različne kategorije javnosti, v katere je njegov flirt usmerjen. Naj jih nekaj naštejemo v podporo svoji tezi.

Državniško zaodrije: za ljubitelje državniških vlog

Nekatere objave fotografij stavijo na njegovo državniško funkcijo, ki jo opravlja. Na njih Pahor ni »tisti drugi«, še vedno se giblje znotraj pričakovane vloge, vendar imajo fotografske vizualije obeležje »obstranskega« dogajanja, ki spremlja opravljanje njegove službe ali se odvija v zaodriju bolj formalnih in proceduralnih dogodkov. Takšna je »gasilska« fotka s turškimi varnostniki, poziranje pred začetkom novinarskega intervjuja ali v maskirnici, portret predsednika, ki je zatopljen v branje na letalu, in podobno. Cilj koketiranja je najširša publika, ki v njem še vedno vidi podobo državnika in si želi »zmehčanih« vsebin, ki so dovolj atraktivne za samopromocijo.

Pahor in turški varnostniki: na hudomušen način

»Jaz in Tanja«: biti partner

Čeprav se rad pohvali, da živi nepapeško življenje in da je njegova partnerska zveza komplicirana, če ga povzamem zelo benigno, je instagramska produkcija velikokrat namenjena promociji njega in njegove Tanje, »prve dame« Slovenije. Največkrat v igrivih, samokritičnih podtonih. Ljubezen je menda neperfektna reč.

Znamenit cinizem na svoj račun: neperfekten par

»Jaz in Luka«: biti starš

Niz fotografij, včasih tudi video posnetkov, je posvečen »malemu Pahorju«, ki menda pridno hodi po stopinjah svojega očeta. Včasih ga nadomesti na sprejemih v predsedniški palači, spet drugič oče objavlja vragolije svojega sina na rolki in igra rahlo zaskrbljenega starša. Mediji nam pozabijo pojasniti, da sin pridno hodi po političnih stopinjah in nastopa na programskih konferencah SD, kjer ugotavlja, da mora EU postati »domestičen politični prostor«, standardi v njej pa »univerzalni, evroverzalni«. Skratka, zakaj bi predsednik promoviral le sebe, če lahko tudi prihodnjega politika?

814 likes 2d

borutpahor 19 and boomini Vse najboljše Stari @lukapahor #happybirthday #aiminghigh @lycbangbang @kristjanazman

myladay 🍷🍷🍷

kraljmatjaz23 Slovenščina ni dovolj dober jezik zate?

newmoiscrazygirl 🍷🍷🍷

rhocravo happy birthday, Luka!

tihelen 🍷

Log in to like or comment.

...

Ena redkih fotografij, kjer ni ovekovečen sam: sin Luka v akciji

Družinska nostalgija: za stare mame

V to kategorijo sodi garniranje podobe s produkcijo romantičnih izletov v lastno otroštvo s pomočjo objav starih, črnobelih fotografij sebe, svoje mame, hišnih ljubljencev, otroškega medvedka in podobno. Njihov skupni imenovalec je družinsko oziroma avtobiografsko ozadje, čas mladosti in odraščanja, manekenstva in podobno. Ciljna publika te vrste flirtanja je predvsem starejša generacija, v družinske vrednote usmerjeni posamezniki in vsi, ki ljubijo arhivske posnetke in v njih uživajo.

 borutpahor
Sempeter Pri Gorici, ... [Follow](#)

718 likes 5h

borutpahor Predsednik pred več kot pol stoletja. #memories #childmemories #child #president #pahor #presidentpahor #slovenia

austin78 Ful luškano sestrico je imel! 🐻

elisavetabecker 🐱🐱🐱

nattsnatts Medvedke smo imeli pa vsi enake. 🐻

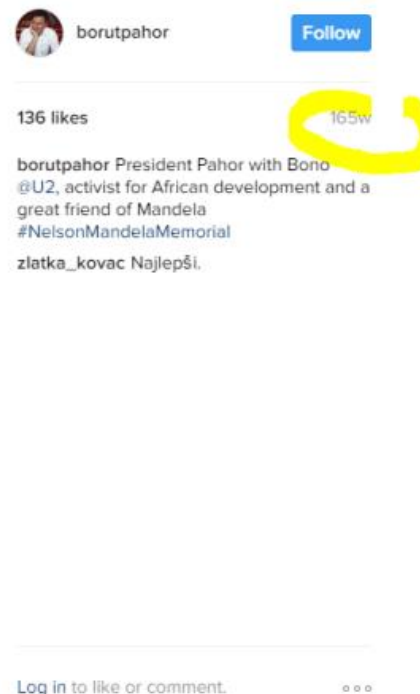
[Log in to like or comment.](#)

...

Predsednikovi začetki in njegov medvedek

Znane osebnosti s področja zabave: za siceršnje oboževalce

Pahor nemalokrat objavlja fotografije, na katerih je skupaj z znanimi ljudmi s področja zabave, glasbe, športa. Kategorija tovrstnih sličic je prepoznavna, srečevanja s »celebrities« so del napihovanja lastne pomembnosti s selfiji znanih osebnosti, npr. s pevcem Bonom ali manekenko Naomi Campbell, domačimi estradniki, npr. Janom Plestenjakom, Heleno Blagne in tako dalje. Včasih si pač dodatno pomemben že zato, ker si skupaj s pomembneži. Nekaj, česar očitno ne potrebujejo le navadni ljudje.

Pevec Bono in slikanje z znanimi svetovnimi obrazi

Športne fotografije: za vsakega športnika

Promocija sebe kot športnika in objava fotografij s športno vsebino je navzoča v dokaj razširjenem obsegu: Pahor kot zagrizen rekreativni športnik ali nekdo, ki se udeležuje športnih dogodkov ali na njih pozira, nekako ustreza pomembnemu delu imidža, ki ga gradi o sebi. Znano je, da je Pahor po lastnem priznanju tako rekoč s športom obseden, da na sobnem kolesu prebira knjige in gleda filme, itd.

Ne Messi, tudi ne Ronaldo, ampak oboje

Turistične fotografije: za ljubitelje potovanj

Včasih predsednik sentimentalno objavi posnetke s turističnih ali tudi turističnih obiskov znamenitih krajev sveta, npr. Petre ali Jeruzalema. Morda kategorija, ki je manj izstopajoča, ker ima premalo naboja atraktivnosti in deluje zlizano, toda celo na teh fotografijah velja železno pravilo: ne objavi fotke, na kateri nisi v središču pozornosti ti sam.

850 likes

1w

borutpahor Jeruzalem, zid žalovanja. /

Jerusalem, the Wailing wall. #kotel
#holocaustmemorialday #hmd
#holocaustremembrance #shoah
#president #pahor #presidentpahor
#slovenia #jerusalem

rhocbravo ❤️❤️❤️

jakob_burdych ❤️

harismalkoch @majdici

erdis_skrbic Palestina je res prelepa
država. Upam, da jo tudi v naslednjem
mandatu obiščete g. Predsednik.

david_feguetta Židane volje, a ne Žid.

mlakarales O ti naš Borut.

makxnovak Pred zidom, a ne zazidan

juregaspersic Ti pa si za hece

markointina Lepo

visualhedonist kaj pa zakon o tujcih????

Log in to like or comment.

...

Prepoznavno turistična fotografija: zid žalovanja

»Cute« fotografije z otroki: za vse, ki jih imamo radi

Pahorjevo ravnanje z otroki je videti res avtentično pristno. Priznati je treba, da je v takšnem kontaktu, za razliko od kakšnega Mira Cerarja, ki je v neverbalni komunikaciji in govorici telesa izrazito nespreten, predsednik izrazito prepričljiv. Pahor zato, kakor da bi se zavedal svoje pristnosti in z njo povezanih talentov, rad objavlja sebe v družbi otrok, tudi prejete simpatične otroške risbice in pisma, ki predsednika – no, najširšo javnost, ki ji je prezentacija namenjena – razveseljujejo v prijetnem prepričanju, da je zanimiv in »prava faca« tudi za otroke. Kategorija, ki je v svoji pogostosti precej izstopajoča.

Hudomušnost in prikupnost v enem: koketiranje s pomočjo otrok

Zamišljeni meditativnež: za ljubitelje duhovnosti

Intrigantna v svoji posebnosti je serija fotografij, ki promovirajo podobo resnega, vase zazrtega, toda vselej osamljenega in meditirajočega predsednika, ki si vzame čas za premislek o sebi in svetu. Na njih je skoraj vedno res čisto sam – reprezentacije očitno stavijo na tiste, ki bi radi verjeli, da je Pahor samospoznanja željan človek, ki išče samega sebe in predan filozofskemu samoiskateljstvu. Del takšne upodobitve je v nekoliko specifični maniri bila tudi znamenita fotografija iz Kaira, na kateri je osamljeni predsednik začutil domotožje – kasneje je sprožila ti. »boruting«.

borutpahor
Bled, Slovenia

Follow

1,579 likes

2d

borutpahor Samoten, a ne osamljen.
#skupaj #president #pahor #slovenia
vaskodagama1 Vrhunski feed. Ure smeha!

kri5kro5 @godler 🤔

david.tab V 48 urah bom rekreiral tudi to sliko, lp

tisacvirn @repejure #same 🤔

suzanapozeg 🙌👏

abbas.shahid You are very nice and beautiful person

reza.kazemi2199 L

reza.kazemi2199 L

reza.kazemi2199 I

reza.kazemi2199 K

reza.kazemi2199 E

matjazboznar Pazi na Labode... 🤔🤔🤔

Log in to like or comment.

Nekaj za osamljene Slovence: predsednik ima rad samoto

Pahor kot slehernik: za čisto vsakogar

Ena močnejših kategorij, a še zdaleč ne edina: kontinuirana produkcija volonterskih akcij, v katerih Pahor kot multipraktik dokazuje, da je eden-izmed-nas, da je res blizu malim ljudem, da je človek iz mesa in krvi. Nekdo, ki je lahko kdorkoli, zato lahko opravlja katero koli delo, službo ali funkcijo. Včasih se hipoma duševno preobrazi in aklimatizira, kot kakšen Allenov Zelig, ter prevzame sposobnosti svojega sogovorca, s katerim se trenutno družijo: nenadoma postane zidar, mizar, picopek, nogometaš, igralec bobnov... Ciljna publika tovrstnih objav je tu najširša, tako kot sama aktivnost predsednika nam želijo fotografije sporočiti, da je pred nami maksimalno ljudska oseba simpatično blizu vsem, neglede na človeške razlike.

Pahor za vsako priložnost in vse poklice: ni flirta brez pomežika

Omniprezenca in profanizacija poklica politika

Pahor s široko paleto profilov ciljne publike presneto zavestno in načrtno pokriva izjemno širok, tako rekoč univerzalni nabor kategorij ljudi in njihovih interesov. Njegova omniprezenca je s tem nadgrajena s pojavnostjo za različne okuse in preference zelo širokega diapazona državljanov.

In kar je prepoznavna strategija na Instagramu, verjetno velja tudi drugod. Ker to počne po lastnih besedah premišljeno, ni nobenega dvoma, da se bolj predaja cilju lastne samopromocije kot kakšni drugi klasični politični agendi – kar je ves čas že osnovna teza mojih spoznanj. Državniške funkcije v klasičnem smislu ni opustil, to bi bilo prenevarno, jo je pa skompenziral in dopolnil z likom ljudskega koketa, ki mu množica ne more ničesar zameriti, ker vse, kar počne, menda dela iz srca in zato, ker je to pač »on sam«.

Že sam obstoj komunikacijskih ciljev in deloma razkrite elaborirane strategije dokazujejo, da teza o avtentičnosti, o tem, »da takšen pač je«, že sama po sebi ni avtentična. Dejstvo, da je retorično in komunikacijsko večš, navidezno pristen in dostopen, še ne more šteti za zadosten pogoj za oceno, da je v njegovem pristopu na delu popolna spontanost. Imam kar veliko indicev za vero, da se dogaja prav nasprotno.

Več kot degradacija

Seveda so na delu mehanizmi, ki daleč presegajo »degradacijo« funkcije predsednika republike. Po Pahorju ne le, da ne bo več možno ali bo zelo težko znova dobiti resnega predsednika republike, kot smo ga navajeni, temveč se novim standardom pričakovanih učinkov politainmenta kot sestavnega dela mediatizacije politike najbrž ne bodo mogli upreti prihodnji med njimi. S svojim ravnanjem je Pahor sprožil nepovratne trende profanizacije poklica politika in novinarje celo uspel zadovoljiti s sklicevanjem na domnevno prepotrebno modernizacijo pristopa, ki bi mu morali slediti vsi.

Tris s predsednikom

Objavljeno na 28. junij 2017

Da pridete v tri novice časopisa v enem dnevu, v bistvu kar v pol dneva, morate biti bodisi lastnik tega časopisa ali Borut Pahor. Več v grafiki spodaj.

No, Večeru je danes uspelo brez lastnikov. Itak je predsednik te dni zvezda zaradi arbitražnega sporazuma. In zato bi ga vsi imeli. Toda če temu prištejemo še njegovo samopromocijskost, dobesedno samopovabilo v Madrid h kraljevemu paru in dan pred tem k Real Madridu in Luki Dončiču, potem tak vabljev obisk za tabloidnosti željne medije pač ne bo ostal brez pokritosti. Predsednik seveda to zelo dobro ve. Še več, v letu volitev ve še bolje in stvari natančno načrtuje.

Podobno velja za Boba Geldofa. Treba se je usesti za mizo sredi Maribora na glavnem trgu in res ni šans, da mimoidoči novinarji ne bodo opazili samonastavljajoče se atrakcije.

Obe zgodbi ustrezati flirtanju v nizu kategorij, ki sem jih navedel v poprejšnjih zapisih: koketiranju, namenjenemu športnikom in tistemu, namenjenemu *celebrities*.

Od treh torej preostane le en resen, menda državniški obraz predsednika. Kakor so ga uvedli. Uroš Esih podpisuje kombinacijo svojega zapisa in povzetka STA. Suspenz je strahovit in vsebovan že v podnaslovu:

Slovenski predsednik Pahor je v petek, torej po odločitvi arbitražnega sodišča, povabljen na dubrovniški forum. Ali bo tja potoval in kdaj, se v političnem vrhu še odločajo. Kocka bo padla najkasneje nocoj.

Napeto, res.

SLOVENIJA

vč

SPREMLJAJ AVTORJA

Predsednik Pahor pri Luki Dončiču, brcnil na Realovem stadionu

SPREMLJAJ ČLANEK

SREDA, 28. 6. 2017, 9:56 - Čas zadnje posodobitve: pred 11 urami

1:17

Pahor in Luka Dončič v Madridu

LOKALNO > Maribor

Pahor na kavi z Geldofom

SPREMLJAJ ČLANEK

SREDA, 28. 6. 2017, 16:14 - Čas zadnje posodobitve: pred 4 urami

Predsednik z rock legendo sredi Maribora

SLOVENIJA

Uroš Esih

 SPREMLJAJ AVTORIA

STA

 SPREMLJAJ AVTORIA

Erjavec in Škrkova jutri v Haagu. Bo Pahor potoval v Dubrovnik?

 SPREMLJAJ ČLANEK

SREDA, 28. 6. 2017, 14:55 - Čas zadnje posodobitve: pred 5 urami

⌚ 4:07

Suspenz političnega: ali bo Pahor odšel na dubrovški forum, bo znano danes do polnoči

Pahor prizna, da se kampanja nikoli ni končala

Objavljeno na 09. avgust 2017

»V petek bomo izvedeli, kdaj bomo dobili novega – ali pa starega novega – predsednika republike. In čeprav se bo kampanja uradno začela šele mesec dni pred tem, se je za marsikoga že zdavnaj. To je končno neposredno priznal tudi aktualni šef države, Borut Pahor. Tokrat je bil – v enem samem dnevu – kajakaš, tabornik in sladoledar.«

Precej javnosti neopazno je minilo Pahorjevo neposredno priznanje v [prispevku POP TV, ki so ga pospremili z zgornjim besedilom](#). Priznanje česa? Na dan, ko je opravljal kar tri samopromocijska opravila, je mimogrede navrgel:

Irena Joveva: Se volilna kampanja za vas je že začela ali je še?

Borut Pahor: Zame se nikoli ni končala.

Iz 24UR: Kdaj na volišča?

Pahor kot tabornik: izsek iz omenjenega prispevka v dnevniku POP TV

Pustimo ob strani, da se je novinarka malce jezikovno zapletla, njeno vprašanje je bilo dovolj jasno. Odgovor, podan s polno resnostjo in zunaj kakšnega šaljivega konteksta, pušča še manj dvoma.

V bistvu je kolosalno pomemben. Ne le, da sem taisto opažanje, da se Pahor nikoli ni odpovedal kampanji, na tej strani že nekajkrat zapisal. Se res opazi, nič posebnega. A zdaj smo dobili zanj neposredno potrditev iz prve predsedniške roke.

Posledice so porazne, če dobro in temeljito premislimo: Slovenija je v mandatu 2012-2017 imela ves čas predsednika, ki končno prostodušno priznava, da ni opravljal svojih predsedniških dolžnosti.

Nemogoče je trditi, da predsednik republike resno opravlja svoje delo, če hkrati trdi, da je vso poslanstvo, ki ga je vodilo, bilo nenehno v funkciji naslednje volilne kampanje.

Kar nam odpira le eno možnost obravnave: da smemo in celo moramo sleherno njegovo ravnanje zadnjih petih let uzreti v tej luči. Državniškega obnašanja pri njem ni bilo, skrbi za dobrobit države in politično modrih dejanj tudi ne, bila je le bolesta bitka za naklonjenost volivcev, ki bodo napolnili njegov ego in mu prinesli podaljšanje mandata. Da je lahko neko dejanje oboje hkrati? Ne bo šlo. Eno ali drugo.

Skratka: morda je to najpomembnejše priznanje, ki smo ga slišali iz ust ljubljenca množic, sladoledarja, kajakaša in tabornika – zgolj tistega enega vročega dne.

In potem se je predsednik, pri tabornikih je bil s svojim tetoviranim delfinčkom in megafonom v roki videti kot kakšen mlečnozobi akter iz filma *Gremo mi po svoje*, podal še na svojo pešpot po širni Sloveniji z imenom *Po dolgem in počez*. Nič po svoje, premišljeno. Kot da bi se bal, da mu kakšne pedi domače zemlje ne bo uspelo preznojiti s svojo prezenco in prepričati še tistega zadnjega volivca. Skratka, ne samo, da se kampanja nikoli ni končala, Pahor se zdi obseden s tem, da mora fizično osvojiti tudi najbolj zakotno skritega in oddaljenega volivca. Ne le, da kampanje nikoli ni končal, z njo je bil ves čas patološko okupiran.

Kajti zanj, kar nujno sledi iz zgornjega priznanja, ne obstajajo državljani. Obstajajo le volivci, ki zate oddajo glas na naslednjih volitvah.

 borutpahor [Follow](#)

borutpahor Dve dolžini Bleda. Važič. / Two lengths of Lake Bled. Braggart. #swimming #activelife #clearmind #pahor #president #presidentpahor #slovenia

majlampreht Dammmn #daddy 😞😞😞

saschasasko RedBull Reklama 🤔👉

satan_overdose Riba

satan_overdose Za upecat

I_ejon BraggART

redbullsi 😂😂

vzmeti_zupancic_ewes A prečno?

jaka_nastran Obup

barbaraskubic Res si važič.

teodortejc Lasko ali union? 🤔

maj_sivic Uzivajte! 😊

1,929 likes

2 DAYS AGO

Log in to like or comment. ...

Pahor kot važič: sredi snemanja reklame za Red Bull?

Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta

Objavljeno na 28. avgust 2017

Predsednik Borut Pahor je sklical tiskovno konferenco in prvič uradno naznanil, da se bo potegoval za novi mandat. Znova pod geslom Skupaj, ki mu je prineslo velik uspeh pet let nazaj. Zvečer je nastopil še v Odmevih.

Nastop je bil poln afektirane govornice in zariplo rdečega obraza, ob kateri so navzoči novinarji in gledalci bržkone ugibali o razlogih: je morda na delu njegova klasična imitacija odločnosti, ki ob povzdignjenem glasu vključuje odbijajoč srep in jezen pogled, sopihanje na vse strani, ali pa je predsednik morda zakuhal zaradi razkačenosti ob nekaterih bolj neprijetnih vprašanjih o svojem populizmu?

Je morda njegovo potenje rezultat obojega: igralske in značajske mimikrije ter hkrati izbruhov nezadovoljstva? Je agresivni in odbijajoč videz posledica zaskrbljenosti nad relativno šibkim vodstvom v trenutnih javnih anketah? V čem se takšni nekontrolirani nastopi, kar se govornice telesa tiče, sploh še ujemajo z njegovo magistralno agendo vsečnosti, koketnosti in ljudskosti, na katere deklarativno stavi? V ničemer, pravzaprav.

Slovenija POŠLJI NATISNI KOMENTIRAJ (35)

Pahor: "Nisem popoln in tudi nisem moralna avtoriteta in se to ne trudim biti"

Ocena novice: ★★★★★ Vaša ocena: ★★★★★
Ocena 1.4 od 27 glasov Ocenite to novico!

Predsednik Pahor predstavil novo predsedniško kandidaturo

28. avgust 2017 ob 17:14,
zadnji poseg: 28. avgust 2017 ob 17:16
Ljubljana - MMC RTV SLO, STA

Predsednik Borut Pahor se bo za vnovičen mandat potegoval s podporo volivcev in enakim sloganom kot pred petimi leti "Skupaj". Prepričan je namreč, da je osrednja vloga predsednika republike povezovanje ljudi.

Predsedniku republike **Borutu Pahorju** se zdi prav, da se za vnovični mandat poteguje kot neodvisen kandidat, saj kot enega svojih pomembnejših dosežkov šteje, da je funkcijo opravljal neodvisno. Zbiranje podpisov podpore volivcev bo uradno pričel prihodnji teden. Za podporo pa bo v četrtek zaprosil tudi stranko

PAHOR SKUPAJ www.rtvslslo.si

Pahor se je pohvalil, da je v svojem mandatu obiskal 840 prireditev po vsej Sloveniji, njegovo pisarno pa je obiskalo več kot 11.000 ljudi. Foto: BoBo

MMC RTV SLO in naslovni poudarek: Pahor ni moralna avtoriteta

Some like it hot

Vrhunec Pahorjevega nastopa pred novinarji, v katerem je nato postregel z nepričakovanim citatom papeža o homoseksualnosti, predstavlja naslednje stališče:

Nisem popoln in tudi nisem moralna avtoriteta in se to ne trudim biti. Tisto, kar potrebuje država, je človek, ki ima neko politično avtoriteto.

Priznanje, da ni in da ne želi biti moralna avtoriteta, je šokantno in dovolj presenetljivo. Ne toliko začetni del, skoraj v stilu Jacka Lemmona, ki smo ga iz njegovih ust že slišali: da je nepopoln. Podobno, kot je za socialista, če je to kdaj bil, rahlo presenetljivo sklicevanje na papeža (kot moralno avtoriteto?) in posredna primerjava z njim.

Nepopolnost, o tem sem pisal, pri njem kontekstualno skoraj vedno referira na spolno vzdržnost. Ko Pahor pravi, da ni popoln, dejansko meri predvsem na svoje spolno življenje. Na to, da ne kandidira za papeža, kot se je dvakrat pregnantno izrazil v preteklosti. In seveda, kot je priznal pred kratkim v nekem intervjuju, da s svojo partnerko že dolgo ne živi skupaj. Da partnerski imidž v nekem delu pač igrata. Oziroma da igrata na karto nesporazuma: sama si »družinsko življenje« predstavljata drugače kot večina, na katero se naslavljata. In kako je z argumentom moralne avtoritete kot opisom naloge, ki bi jo moral opravljati predsednik republike?

Prvič, vsi kandidati za predsednike se običajno strinjajo s tem, da predsedniška funkcija mora vsebovati ta vidik, še zlasti, ker je glede konkretnih ingerenc po naši zakonodaji precej izpraznjena. Čeprav je koncept moralne avtoritete sorazmerno neotipljiv in večkrat učinkuje kot prazna floskula. Pred kratkim je predsednik parlamenta Milan Brglez povedal, da je »predsednik republike vrhovna moralna avtoriteta v državi, zato se mora in je prav, da svojo avtoriteto udejanja na način, da se opredeljujejo do vseh dogajanj v družbi in državi«. Kritika na račun Pahorja se ni prijela, kot vidimo, se ji je slednji izmaknil s tem, da je zanikal, da bi želel zavzeti takšno pozicijo.

Tudi protikandidatka Ljudmila Novak je ob štartu svoje kandidature pred dnevi povedala, da mora »predsednik države biti varuh kompasa, jasne smeri. Predsednik je tudi moralna avtoriteta in se mora oglasiti takrat, ko je to za ljudi potrebno. Imeti mora jasna stališča.«

Lahko bi našteval dalje, a povedano bi vsakič imelo dve implikaciji: da je označevalec »moralne avtoritete« v diskurzu o pomenu in vlogi predsednika nenehno navzoč kot pričakovani opis njegovega delovanja, ter da veliko kandidatov verjame, da mora predsednik opravljati takšno vlogo.

Tudi številni očitki, vsa naslavljanja, peticije in pozivi, vseh po vrsti ni bilo malo, so večkrat vpeljevala isto pričakovanje, a sedaj je končno jasno, zakaj niso dosegli

naslovnika: če Pahor pravi, da ni moralna avtoriteta in da se to ne trudi biti, potem so tudi apeli po tem čisto zgrešeni.

Moralna avtoriteta kot politična kvaliteta

Osebno verjamem, da je morala poln pojem in obsojam tiste, ki ga želijo izprazniti. Podobno verjamem, da tudi omenjeni koncept ni le navadna puhlica. Zdi se mi žalostno in obenem smiselna posledica, da bo najbrž koncept moralnosti pri sebi zavračal nekdo, ki mu moralnost ničesar ne predstavlja. Predsednik Pahor je blizu temu.

A potem sledi še en obrat. Zaman je upati, da bo kakšen novinar opozoril na naslednjo negacijo. Še junija letos se je predsednik sam skliceval na lastno moralno avtoriteto, minulo sicer:

Ob argumentiranju za končanje arbitražnega dogovora je še spomnil, da sta pred šestimi leti s takratno predsednico hrvaške vlade Jadranko Kosor prvo zasedanje procesa Brdo-Brijuni sklicala prav zaradi moralne avtoritete, ki sta jo imela zaradi doseženega arbitražnega dogovora.

Če smo precizni, Pahor sicer ne pledira na to, da je moralna avtoriteta, temveč predpostavi, da ga kot takšnega percipirajo drugi. Še več, slednja se mu zdi ustrezen kapital. Temu kapitalu se je, očitno, na tiskovni konferenci odpovedal. Zato je zdaj v protislovju: če ne želi biti moralna avtoriteta, potem ne more pričakovati, da ga bodo zaradi nje spoštovali. Ker jo je definiral kot zmožnost s političnim predznakom, se odpoveduje tudi ustreznemu političnemu delovanju. Povedano koncizno: brez moralne avtoritete po njegovem lastnem zatrjevanju ne bi bilo arbitražnega dogovora, ki ga šteje za svoj največji politični uspeh. Zdaj pa razumi, kdor more.

Pahor v čistem protislovju s samim sabo

Še hujša zadrega nastopi, ko se spomnimo na nekatere Pahorjeve izjave iz kampanje leta 2012. Takrat je v nekem intervjuju povedal tole:

Predsednik republike je in mora biti moralna avtoriteta.

Pogosto se omenja vloga predsednika kot moralne avtoritete. Ali danes še lahko govorimo o univerzalnih moralnih vrednotah ali mora predsednik nastopati predvsem kot mediator med različnimi moralnimi sistemi?

Danilo Türk: Seveda, univerzalne moralne vrednote, zlasti tiste, ki so izražene v univerzalno veljavnih človekovih pravicah, so vedno aktualne, v teh časih pa še toliko bolj, predsednik mora dajati vzgled, s svojo trezno presojo mora ljudem vlivati upanje in zaupanje. Ne strinjam pa se, da bi moral biti predsednik posrednik med različnimi moralnimi sistemi, temveč med državo in državljani oz. med različnimi javnostmi in državo.

Borut Pahor: Predsednik republike je in mora biti moralna avtoriteta.

Portal Razglej.se in interjuju z obema kandidatoma v drugem krogu, november 2012

Predsednik se je torej znašel v kristalno čistem, aristotelsko definiranem protislovju: hkrati trdi, da predsednik republike mora in ne rabi biti X.

Še več, v Financah najdemo pet let staro kritiko na račun njegovega protikandidata, tedaj aktualnega predsednika Danila Türka. V njej ne samo, da izreka prepričanje o teži moralne avtoritete predsednika, svojega rivala celo graja, ker je ne premore dovolj:

Pahor Türku očita, da v svojem mandatu ni deloval kot moralna avtoriteta, ampak po načelu popularnosti, tudi ko je bil Pahor predsednik vlade. »Ko se je javnost nagnila proti vladi ali določenemu mnenju, je dal Türk temu piko na i: rekel je nekaj, kar je javnost podpirala le zaradi popularnosti,« pojasnjuje Pahor.

Pahor: Türk ni deloval kot moralna avtoriteta, ampak po načelu popularnosti

08.11.2012 21:23 Dopolnjeno: 08.11.2012 22:11

»Ko se je javnost nagnila proti vladi ali določenemu mnenju, je dal Türk temu piko na i: rekel je nekaj, kar je javnost podpirala le zaradi popularnosti,« pojasnjuje predsedniški kandidat Borut Pahor

ŠPELA ŠPILER

Predsedniški kandidat **Danilo Türk** pravi, da mu ni v čast in da ni vesel, da se je včeraj pri rubežu **Jureta Jankovića** zgodilo to, kar se je zgodilo. Pravi, da mora primer grožnje novinarjem rešiti in ga preiskati policija.

Kandidat za predsednika **Borut Pahor** pa pravi, da je lahko dober predsednik, ker je upornik v tej politiki, saj ni nikoli ničesar dolžan. »Še naprej bom deloval kot svetel zgled, vedno sem si prizadeval za spravo,« pravi.

Pahor Türku očita, da v svojem mandatu ni deloval kot moralna avtoriteta, ampak po načelu popularnosti, tudi ko je bil Pahor predsednik vlade. »Ko se je javnost nagnila proti vladi ali določenemu mnenju, je dal Türk temu piko na i: rekel je nekaj, kar je javnost podpirala le zaradi popularnosti,« pojasnjuje Pahor.

Soočenje predsedniških kandidatov na Pop TV

Finance Live

43 min | Nova pogodba in nov p
Draga Kosa na državni NLB 2

1 ura | Avtocestne cene goriv (v
opazno višje 1

2 uri | Za mesti izvršnih direktor
DUTB 30 prijav

2 uri | (novi krog pogajanj o bre
Bosta EU in Velika Britanija zbl
stališča?

3 ure | DUTB naša kupca za terj
Javorja

3 ure | Fotovoltaike gredo za m

3 ure | Gre Mercator nazaj v BiH
Agrokorjevi upniki odločajo v č
Nato pa še ... 3

Finance in Pahorjeva kritika svojega rivala

Pričakovati pri drugem tisto, kar pri sebi zlahka pogrešaš? Pustimo ob strani dejstvo, da je svojemu tekmecu, ki je znan po zadržanosti v komunikaciji z ljudstvom, očital nekaj, kar nikakor ni v njegovi naravi: popularizem. V resnici je zadnjih pet let v radikalni obliki izvajal ravno to, kar je grajal pri drugem: populizem na vseh ravneh, tudi na ravni pričakovanega ugajanja večini, levim in desnim.

Kot vidimo, je predsednik republike kar sam poskrbel za potrditev teze, ki jo izražamo z veliko zaskrbljenostjo – ne samo, da je degradiral in ponižal predsedniško funkcijo, povsem jo je izpraznil njene moralne dimenzije. Premišljeno in namerno. Od začetnega dojemanja dimenzije moralne avtoritete se je na koncu prebil do čiste opustitve, popolnega zanikanja.

Moralne posledice protislovja

Gre za eno tistih pobeglih izjav, ki so pri Pahorju pristne, a je v njih povedal in priznal preveč. Kasneje jo je skoraj do besede natančno ponovil še v Odmevih. Drznem si trditi, da znova v perspektivi moralčnega koketiranja z ljudstvom. Naj pojasnim. Ko pravi, da ni popoln, stavi na atraktivnost pozicije »nepopolnosti« – v življenju je lažje biti nepopoln kot popoln, zato je tudi večja verjetnost, da se bodo s tabo volivci identificirali. Ravno voditelj in prvi državnik bi moral delovati kot zgled državljanov, kar na neki točki implicira njegovo, primerjalno vzeto, večjo popolnost. On pa se je odločil, da bo »ljudski« tudi v tem smislu. In osebno strasten, kot je dodal.

Podobno najbrž velja za pozicijo moralnosti: ljudem je večinsko bližje grešnost kot svetništvo, raje izberejo naslade in banalne strasti kot razum, mnenje kot znanje, vsakodnevne slabosti kot etičnost. A tu je še nekaj. Očitno je del moralne nepopolnosti tudi, da blefiraš: enkrat protikandidate grajaš, da niso moralna avtoriteta, potem pa se zanikaš in ugotavljaš, da sam to nisi in ne želiš biti.

Prvič nasprotniku očitaš populizem, potem pa ves čas mandata gradiš točno na njem: komunikacijskem koketiranju in trepljanju volivcev po ramenih, kar nato, kar se mimikrije tiče, izpopolniš do perfekcije. Kajti če Pahor ni popoln, pa je zanesljivo maksimalno popolna njegova privrženost flirtajočemu populizmu.

Pahor: Nisem popoln in nisem moralna avtoriteta #video

Predsednik republike Borut Pahor se bo za ponoven mandat potegoval s podporo volivcev in enakim sloganom kot pred petimi leti: Skupaj. Prepričan je namreč, da je osrednja vloga predsednika republike povezovanje ljudi.

Borut Pahor je dejal, da funkcijo predsednika opravlja tudi z "osebno strastjo". | Foto: STA

Zapis na Siolu: predsednik osebno strastno ni za moralo

O moralni avtoriteti predsednika republike: odgovor Matevžu Krivicu

Objavljeno na 1. september 2017

Daljša verzija mojega odgovora Matevžu Krivicu, ki je [v Dnevniku pohvalil predsednika republike zaradi njegovega priznanja](#), da ni moralna avtoriteta in ob tem polemiziral tudi z mano. Konkretnije: [z mojim zapisom na tej strani](#).

Družbeno življenje večkrat predpostavlja našo zavezanost moralnim sistemom in prepričanjem. Verniki jih vidijo v cerkveni dogmi in stališče Cerkve največkrat sprejemajo zaradi njene moralne avtoritete. Pacienti jih gojijo do zdravnikov, saj bi sicer obisk pri njih bil nesmiseln. Celotni obisk avtomehanika predpostavlja prepričanje, da vam bo znal popraviti avto.

Predpostavljane avtoritete so včasih moralno, spet drugič temelji zgolj na znanju. Državljanom zato upravičeno gojimo pričakovanja: če se izkaže, da je duhovnik pedofil, bomo še dodatno ogorčeni. Če je zdravnik šarlatan, tudi. Podobno velja za politike: zaradi njihove reprezentativne funkcije pričakujemo njihovo odgovorno ravnanje in zavezanost državljanom. Ne more biti dvoma, da je predsednik republike oboje: avtoriteta, ki ima in mora imeti tudi moralno podlago. Če tega ne sprejmemo, hitro zaidemo v politični cinizem in trditve, da politiki nikoli nimajo morale, ipd.

Aktualni slovenski predsednik republike ne želi biti moralna avtoriteta. Če sam menim, da je ta izjava škandalozna, ga g. Matevž Krivic zagovarja, češ: za njegovo odkritost ga moramo celo pohvaliti, ne grajati. Tega ne misli v humornem smislu, njegova trditev je, čeprav je tu nejasen, tudi kritika koncepta moralne avtoritete. Češ: ustavni pravniki tega ne poznamo. Kakor da pojem nima uporabne vrednosti, zato je prav, da ga Pahor zavrača. Ne bi se oglašal, če Krivic ne bi polemiziral tudi z zapisom na moji strani in me pri tem osupnil. Poznam in cenim ga kot enega redkih intelektualcev, ki ima smisel in afiniteto do argumentirane razprave. Toda njegov obrat, češ »Zame so, nasprotno, šokantna pojmovanja, da naj bi bilo »biti moralna avtoriteta« tako rekoč kar ena od ustavnih funkcij predsednika republike«, razumem kot popačitev stališča.

Predsednikove nove piarovske domislice: sup namesto morale

Naj takoj povem, da ne poznam izjav, ki bi ugotavljale, da gre za ustavno funkcijo. Sam zanesljivo tega nisem zapisal in zdi se mi, da marsikdo drug tudi ne. Čudim pa se Krivicu in ambiciji tistega, ki meni, da je koncept moralne avtoritete tudi zunaj prava povsem prazen. Ko gre za ugotovitev, da je morala prazen označevalec, se čutim dolžnega oporekati tudi kot filozof. Kajti če Pahor zase verjame, da ni moralna avtoriteta, iz tega pač sledi, da ga ne rabimo kaj prida grajati ali hvaliti niti za pretekla, sedanja ali prihodnja dejanja. Krivic mora na to posledico pristati, kakorkoli hkrati soglaša s kritikami, da je razvrednotil predsedniško funkcijo. Trditev, da ta ne implicira delovanja s piedestala moralne avtoritete – tu želi Pahor zvito vpeljati razliko med njo in politično, da bi v prihodnje ubežal vsem kritikam svojega preteklega in prihodnjega ravnanja – ima številne implikacije. Naj jih naštejemo.

Prvič, v praksi to nujno pomeni, da ne želi biti zgled državljanom. Niti s svojimi ravnanji in tudi ne ponujati svojih presoj. Ne vem, kaj bi lahko bila bolj katastrofalna drža za predsednika republike, kot je takšna odtegnitev pričakovanih stališč. Saj ne, da tega nismo opazili že doslej: ko gre za solidarnost do delavcev, socialne stiske, sovražni govor, ko gre za empatijo do beguncev in številne situacije, Pahorjevih dejanj in besed nismo dočakali. Zdaj se zdi, da želi zbiti še vsa naša tovrstna pričakovanja in natanko v tem je tudi bil smisel njegove primerjave s papežem. Ki je s svojo izjavo meril na nekaj čisto drugega: da ne želi moralizirati, ne da ne želi biti moralna avtoriteta. Če bi trdil slednje, bi nevzdržnost trditve Svetega očeta bila očitna.

Drugič, zavračanje ravnanj moralne avtoritete predpostavlja absurdnost pozicije za že storjena dejanja in z njimi povezana prepričanja: s tem si je Pahor zavezal jezik v vrsti

stališč in dejanj, ki jih želi izvajati ali jih že izvaja. Zakaj kot predsednik poziva Slovence k narodni spravi, saj to implicira tako avtoritativnost kot moralna stališča in presoje? Protislovno je, da ga za prizadevanja v tej luči pohvali celo Krivic. Če predsednik sredi kampanje izjavi, da ni moralna avtoriteta in to ne želi biti, pač ne more pričakovati, da bo imel podporo državljanov.

Tretjič, vlogi moralne avtoritete se ne more odpovedati, naj si še tako želi. Vsakič, ko Pahor apelira, da želi biti predsednik vseh državljanov, npr. levih in desnih volivcev, ter hkrati verjame, da izvaja le politično načelo, bo dejansko moral izražati nekakšno srednjo mero njihovih moralnih stališč. Nekdo, ki želi početi kaj takega, zase neizbežno verjame, da funkcija predsednika države je avtoritativna in v takem primeru tudi moralna.

V seštevku to pomeni, da bi, če bi Pahor resnično želel prakticirati načelo, da ni moralna avtoriteta, moral ves svoj čas preživeti v nemem stanju na svojem supu sredi Blejskega jezera in si popravljati kravato. Ne da bi karkoli črhnil. Njegova instagram in druga dejavnost je sicer že dolgo blizu temu opisu.

Če sklenem: že res, da nekateri do Pahorja ne gojimo nobenih posebnih upov, ampak tu ne razpravljamo o njem, temveč o funkciji, ki jo opravlja. Povedano drugače: seveda že doslej ni bil verodostojen v vlogi moralne avtoritete. Zdaj je zgolj lahkotno našel opravičilo, da te vloge ne bo opravljal niti v novem mandatu. Slovenija si ne more privoščiti tako izpraznjenega in lutkastega predsednika. Zakaj v tem Krivic vidi dejanje, ki si zasluži pohvalo, je zame resnično uganka.

Še en odgovor Krivicu: o lažni skromnosti predsednika, ki ne bi bil avtoriteta

Objavljeno na 5. september 2017

Moj novi odgovor g. Matevžu Krivicu na njegovo repliko v današnjem Dnevniku. Po veliko oklevanja sem se odločil, da se polemiko spleta nadaljevati zato, ker je javna debata o posledicah Pahorjeve izjave resnično pomembna – sploh v luči verjetnosti, da bo sedanji predsednik svoj mandat ponovil. Imeti predsednika republike, ki zase brezbrizno meni, da ni moralna avtoriteta, implicira brezbriznost njegovih ravnanj v prihodnje. Škandalozna ni le izjava, straši tudi ravnanje, ki ga lahko anticipiramo.

Z zadovoljstvom sprejemam, da je g. Krivic samokritično le spoznal svoje »pretiravanje«, ki ga zdaj umika, ko je »v jezi« nadvse hvalil predsednika republike zato, ker ta decidirano ne želi biti moralna avtoriteta. V njegovem pojasnilu pa je žal ostalo še veliko nejasnosti in nekonsistenc. Ena najbolj nenavadnih je, da mi še dalje, ob vsej navedeni tekstovni evidenci, podtika stališče, da je funkcija moralne avtoritete tako rekoč zapisana v ustavo. Zame je to nenavaden argumentacijski »red herring« – pred sabo ima vse moje stavke, celo citatno jih ponovi, a v njih ni ne duha ne sluha o taki trditvi.

Znova sem pregledal javno dostopne zapise o tem: edina oseba, ki sem jo našel in je res menila, da je biti moralna avtoriteta tako rekoč ustavna dolžnost, je protikandidat dr. Milan Jazbec. Še njemu je najbrž ušel spodrseljaj. Zatorej znova: iz mojih trditev, da se »kandidati za predsednika običajno strinjajo, da mora funkcija vsebovati ta vidik«, da »je označevalec 'moralne avtoritete' v diskurzu nenehno navzoč kot pričakovani opis njegovega delovanja« in »da predsedniška funkcija implicira delovanje s piedestala moralne avtoritete«, pač nikakor ne sledi, kot Krivic zapiše, da zame »ta vloga spada k ustavni funkciji predsednika republike«. Tega nikoli nisem mislil, zapisal ali impliciral, zato ne vem, od kod takšen »non sequitur«.

Zame se morala ne konča tam, kjer se končajo ustava, zakoni in pravo. Še več, velikokrat se na tej točki šele začinja. Frapantno se mi zdi, da sogovorec s tem celo na trenutke soglašča (»Nikakor pa ne mislim, da je 'koncept moralne avtoritete tudi zunaj prava povsem prazen'«), sploh pa obnemim, ko mimogrede navrže, da celo »'znotraj prava' (znotraj ustavne funkcije predsednika republike) nikakor ni brez pomena...«. O čem se potem sploh pogovarjamo, če se povsod strinjamo? Težavo vidim v tem, da Krivic

nihajoče zahaja v protislovja. Po eni strani sam ponavlja svoje poudarjanje, že drugič, da Pahor v zunajpravnem smislu je moralna avtoriteta (citat: 'Še poudaril sem: 'Kar JE - če hoče ali ne, če ga ljudje štejejo za tako avtoriteto ali ne!'«) In to neodvisno od recepcije drugih, že po položaju, ki ga zaseda!

Toda v istem kratkem besedilu obrne ploščo skozi razpravo o dolžnostih, ko zapiše: »Ni torej njegova dolžnost »biti moralna avtoriteta« (in še manj on to 'kar JE').« Smo prav prebrali? Predsednik »kar je« moralna avtoriteta, vendar s tega razloga nima dolžnosti do drugih? Še več, stavek zaključí s tezo, da ima predsednik republike svoje ustavne dolžnosti (!), npr. javno zavzemanje za skupne, tudi ustavno utemeljene moralne vrednote. Kar lahko pomeni zgolj, da je včasih dolžan ravnati moralno. Kaj zdaj: je moralna avtoriteta ali ni? Ima kot tak dolžnosti ali ne? Povežimo to dvoje skupaj: če Krivic nenehno poudarja, da predsednik republike to ni v ustavnem smislu, v čemer soglašamo, in če zanj »kar je« moralna avtoriteta (neodvisno od lastne volje ali volje državljanov), zakaj zdaj nenadoma nekaj vrstic nižje to več izrecno ne velja?

Jasno, predsednik bi se moral zavzemati za sistem moralnih vrednot, ki spadajo v ustavo, k demokraciji in človekovim pravicam. Bojim pa se, da sogovorec ni želel razumeti moje poante, ko poskušam »ad absurdum« pokazati, da Pahor neizbežno prevzema vlogo take avtoritete, želel ali ne, npr. kot promotor narodne sprave. Ob tem se, in to kritiziram, zavzema za »nekakšno srednjo mero moralnih stališč« - ne gre za mojo nerodnost, kot berem očitek, temveč zavračanje pozicije, ki jo izvaja. Ko torej Pahor artikulira svoje politične in moralne ideje, takšne ali drugačne, jih nujno s pozicije presojevalca, čemur sledijo dejanja moralne avtoritete - tiste, ki jo sam zanika. Le v tem je bila moja poanta.

Skratka, po tistem, ko je Krivic preklical svojo pohvalo Pahorju, se nenadoma zdi, da imava bolj podobna izhodišča. Vendar bi mu on še zmerom delil odpustke: »Ni noben greh, če to odkrito pove. Lahko je tudi zgolj skromen«. No, sam ne morem pristati, da je zavestno zanikovanje pričakovanih vlog in ravnanj kakšna posebna oblika iskrenosti in skromnosti. Sploh pa ne, če vzamem resno Krivičevo ugotovitev, da ima predsednik republike dolžnosti do javnega zavzemanja tudi do ustavno utemeljenih moralnih vrednot. Vnaprejšnjo najavo opuščanja dolžnostnih ravnanj, ki sledi iz teze »Ne želim biti moralna avtoriteta«, res bolj težko sprejmemo kot kakšno posebno značajsko skromnost.

P.S.

Kolega me je po objavi naknadno opozoril, da je stavek »Kar JE - če hoče ali ne, če ga ljudje štejejo za tako avtoriteto ali ne.« v prvem Krivičevem pismu in stavek »Še poudaril sem: 'Kar JE - če hoče ali ne, če ga ljudje štejejo za tako avtoriteto ali ne!'« v drugem pismu mogoče razumeti kot parafrazo stališč Milana Brgleza, ne njegovih. Torej takih, ki jih ne sprejema.

V primeru prvega pisma to možno razlago, čeprav ni uporabil narekovajev, celo razumem in je smiselna, v primeru drugega pisma pa ne več. Dejansko je omenjeni stavek v drugem pismu potem nesmiseln in kontekstualno nerazumljiv.

Toda če to res drži in se je Krivic dvakrat zapored na podoben način zgolj nerodno izrazil, kot pravi kolega, seveda odpade moj očitke o njegovi protislovnosti. Ta je namreč prehuda – in samo dejstvo, da najbrž kompetenten in miselno artikulirani sogovorec ne bi šel tako daleč, govori v prid navedeni hermenevtiki.

Ne vem, če je ta pravilna, se pa čutim dolžan bralko in bralca opozoriti na to okoliščino. Vse ostalo, kar sem zapisal, pa še vedno drži.

DNEVNIK

SLOVENIJA SVET POSEL ŠPORT KULTURA MAGAZIN KRONIKA LOKALNO KULINARIKA DOM ZDRAVJE MNEJIA GAZELA

Kolumne | Komentarji | Glosa | **Odprta stran**

PRESEDENIK

5. september 2017
5. september 2017 0:01

✉ | f | t

Predsedniki republik in moralne avtoritete, 4.

Po Vezjakovem in drugih odzivih popravljam le svoje pretiravanje, da bi bilo Pahorja za izjavo, da ni in noče biti moralna avtoriteta, treba celo pohvaliti. Tako sem prenačljeno zapisal v jezici nad zgražanjem, da je bila ta Pahorjeva izjava šokantna. Ponavljam: zame so, nasprotno, šokantna pojmovanja, da naj bi bilo »biti moralna avtoriteta« tako rekoč kar ena od ustavnih funkcij predsednika republike – torej pojmovanja, da predsednik republike, vsak in vsakršen, že kar po svoji funkciji je moralna avtoriteta. Še poudaril sem: »Kar JE – če hoče ali ne, če ga ljudje štejejo za tako avtoriteto ali ne!«

Predsednikovo nojevstvo: kako se izmikati v zadevah Sedlar in Mahnič

Objavljeno na 13. september 2017

Nobeno globoko presenečenje ni bilo, ko je predsednik republike po odstopu namestnice predsednika Komisije za preprečevanje korupcije (KPK) Alme Sedlar postregel z dvema floskulama. Zanj že standardnima in tudi ponovljenima, saj se je namestnica zaradi osebnega šikaniranja in nezakonitega delovanja KPK večkrat obrnila nanj. Prva publica zadeva prenos odgovornosti proč od njega, zveni takole:

»Pahor je ponovno poudaril, da je senat KPK edini, od katerega je odvisna verodostojnost, delo in neodvisnost KPK.«

Druga je povezana z razbremenitvijo njegove lastne odgovornosti:

»Nihče ne sme in ne more posegati v delo neodvisnega državnega organa izven svojih pristojnosti.«

Sedlarjeva: Predsednik Pahor, odstopam. Štefanec: Če je tako nezadovoljna ...

[SPREMLJAJ ČLANEK](#)

TOREK, 12.9.2017, 16:10 - Čas zadnje posodobitve: pred 17 urami

4:42

Članek v Večeru: naslavljanje na predsednika že v naslovu

Ne moralna, nojevaska drža

Vse to že dobro poznamo: Pahor se vsakič umetelno sklicuje na lastno nemoč, da bi svojo že itak minimalistično funkcijo še dodatno razbremenil majhnih odgovornosti. V tem duhu je še doslej tri leta zavračal vsa javna pisma in apele Sedlarjeve, tudi civilne družbe.

Seveda je res, da predsednik nima zakonske podlage za razrešitev Borisa Štefaneca, če bi se že zanjo odločil. A s ponavljanjem te ugotovitve zgolj skriva neko drugo dejstvo: da dogajanja na KPK nikoli in na noben način ni vrednotil, obsodil in se do njega vsebinsko kakorkoli opredelil.

Predsednikova izrečena presoja pač ne bi predstavljala posega v delo te institucije, a so Pahorjevi izgovori ves čas bili na ravni njegovega nojevstva, s katerim se celo hvali kot nekakšno politično modrostjo, ko na ravni praznih označevalcev pogumno prepričuje, da se v konfliktnih situacijah že načeloma ne opredeljuje. Drago Kos kot nekdanji predsednik KPK ima zato prejkone prav, ko je povedal tole: »Pokazalo se je, da predsednikovo neukrepanje pripelje do tega, da odidejo tisti, ki so najmanj krivi za slabo stanje v organizaciji.«

Predsednik le na preizkušnji

Če bo v četrtek mandatno-volilna komisija državnega zbora obravnavala predlog sklepa za razrešitev vodstva KPK, se utegne zgoditi, da bo zakonska možnost za razrešitev Štefaneca vendarle podana. Po četrtem odstavku 22. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije. A razmerje moči v parlamentu lepo nariše tisto, kar je najbrž zmagovita formula, zaradi katere se tandem Štefanec-Lamberger tako zelo oklepa svojega stolčka in na dnevni ravni uničuje institucijo: da je namreč nedelujoča KPK v splošnem interesu vseh političnih strani. Da politiki ljubijo Štefaneca zato, da jih pusti pri miru. In morda jim ljubezen vrača z istim pričakovanjem.

Če omenjeni tandem nesporno podpira Janševa SDS, je ključna SMC pri tem razdeljena na dva pola. Za Pahorja je to znova dobitna kombinacija: tako kot se zdaj lahko elegantno sklicuje, da mu zakon prepričuje potezo razrešitve, se bo v primeru pozitivnega rezultata v parlamentu spet skliceval nanj. Da bi imel kakšno svoje stališče, pa od nemoralne neavtoritete ne moremo pričakovati.

Za Mahniča spremni

Včerajšnji torek je bil za predsednika še dodatno naporen dan. Svoj identični argument o nepristojnosti je moral ponoviti kar v dveh odmevnih primerih: najprej glede odstopa Sedlarjeve, nato še v zadevi Mahnič. To je tisti poslanec SDS, ki v imenu predsednika Odbora za obrambo napeljuje k uporabi vojske na meji s Hrvaško s tem, da sklicuje odbor na temo »Pripravljenost slovenske vojske na možne konflikte ob implementaciji arbitražnega sporazuma s Hrvaško«. Po tistem, ko se je Miro Cerar odzval na (tudi) medijsko bojkotirani [poziv Alternativne akademije](#), star pet ali šest dni – z izjemo tednika Mladina. Da se premier in predsednik republike opredelita do tozadevnih nevarnih in hujskaških zlorab vojske.

Prvi je to tudi nedvoumno storil in hkrati »izrazil pričakovanje, da bo jasno stališče v tem primeru zavzel tudi predsednik republike Borut Pahor«. Kar so nekateri novinarji povzeli kot dejanje, ki spada v predsedniško volilno kampanjo, v kateri nastopa tudi kandidatka SMC. Ker velja, da se Pahor ne opredeljuje do ravnanj vlade in tudi premier ne do predsednika, bi to lahko celo držalo.

Znova nepristojen

Pahorjeva reakcija istega dne v zadevi Mahnič je bila povsem analogna tisti iz zadeve Sedlar, razglasil je lastno nepristojnost:

Pahor izpostavlja: »Odločitev o sklicu seje, določitvi dnevnega reda in vsebini točk so v izključni pristojnosti odbora oziroma državnega zbora kot samostojne veje oblasti.«

Vendar je tokrat bežanje od odgovornosti in kompetenc organizirano v obliki »red herringa«: se pravi, da ne odgovarja na osnovno vprašanje. Nihče ga ni spraševal po tem, v čigavi pristojnosti je sklic odborov v parlamentu. Za božjo voljo: govorimo o nevarni hujškaški retoriki in implicitnih namigih, ki lahko po načelih samouresničuje se prerokbe vodijo do resnih zaostritev. Je res prehudo pričakovati, da bi slovenski mediji končno enkrat jasno prepoznali Pahorjevo izmikanje? In ne le to, predsednik je svoj retorični »red herring« nadaljeval še v drugo smer:

Pri tem je izjavil, da to povsem spoštuje in dodal, da je že večkrat pred tem poudaril, da je bil sporazum o določitvi meje določen na miren način, na istega pa mora biti ta tudi uveljavljen.

Oziroma, citirano po Siolu, z dodanim stavkom:

»Sporazum o načinu določitve meje med državama je bil dosežen po mirni poti in po mirni poti mora biti tudi uveljavljen. Uporabo sile izključuje.«

Seveda ni zgodba, na kakšen način je bil sporazum uveljavljen, govorimo o obsodbi nespametne politične poteze napihovanja možnega vojaškega zaostrovanja. Tudi ne gre za to, da bi kdo mislil, da sporazum vključuje uporabo sile – tole je že resno Pahorjevo podcenjevanje državljskega intelekta, podvrženo spretnemu izmikanju temu, da bi se opredelil.

Pahorjev univerzalizem kot taktika

In potem sledi še ena retorična manipulacija, tokrat na še tretji način:

Po besedah Pahorja je v interesu tako Slovenije kot tudi Hrvaške, da se vzdržita vsakih izjav ali postopanj, ki bi lahko poslabšale odnose, saj je le na takšen način mogoče uveljaviti razsodbo arbitražnega sodišča o določitvi meje.

Ni mogoče poočitati, da izjava v danem kontekstu ni smiselna, a takoj prepoznamo moralno dilemo: če obstajajo izjave in dejanja, ki lahko poslabšajo odnose, in Mahničovo dejanje je zanesljivo takšno, potem razprava o »interesu« obeh držav ni relevantna za obsodbo takšnega dejanja. Dejansko je spet plasirana kot nasprotje temu, njej v izogib. Oziroma: če obsojamo ali svarimo pred dejanji v razredu X, potem bi morali obsoditi tudi dejanje A, če spada v ta razred.

Lepota prevare je v tem: Pahorju neobsodbe neposredno ne moremo očitati, saj obsodba X vselej implicira obsodbo A, a v tem je tudi keč: po stari navadi se rad skriva za splošnost trditev. Kar pomeni, da ne obsoja partikularnih sodb ali dejanj, temveč izreka stališča generalno. S tem pa, kajpak, ubeži »zameri« naslovnika, v tem primeru stranke SDS in njihovega poslanca. Zelo pričakovano in na ravni njegovega standardnega ekvidistanciranja od ti. levih in desnih.

Ne moralna, ne politična, ne vojaška

S strani nekaterih intelektualcev nepričakovano podprto stališče, češ da Pahorjevo zavračanje vloge moralne avtoritete po sebi ni nekorektna gesta, celo pohvalna, z vsakim dnevom dobiva svoje nove katastrofalne dimenzije. Ker predstavlja dodatni alibi za njegovo varanje.

Preprosteje povedano: vselej lahko ostaja varno skrit v svojem pristanu formalističnega sklicevanja na svoje nekompetence. Na ravni zakona mu ne morete očitati neposredno, da ni posredoval v zadevi Sedlar ali Mahnič. Ampak od to naredi korak naprej v suspenz slehernega mnenja, obsodbe, svarila, s čimer vedno znova ilustrira, kam pelje njegov preišljeni kredo, da ne bo in ne želi biti moralna avtoriteta. V resnici dodatno dokazuje za nazaj, da nikoli ni želel biti. In tu je, priznajmo, res konsistenten.

Maksima, ki omogoča flirt

No, bodimo natančni, predsednik največkrat ne želi biti niti politična ali vojaška. Kar je tako rekoč že razvil v splošno maksimo, ki ji sledi:

Ne izražaj svojih prepričanj o delu neodvisnih institucij, politiki, dogajanju v parlamentu ali na vladi, vojaškem hujskaštvu, nestrpnosti in ničemer, kjer bi se lahko kateri od strani zameril.

Najbrž je edini predsednik države na svetu, ki se ne pritožuje nad mankom svojih kompetenc. Njemu tak manko silovito ustreza. In moramo mu priznati: po tistem, ko je izpraznil in degradiral svojo funkcijo, je opravil še s tisto drugo, »nenapisano«, da bi namreč moral biti zgled, klic razuma, moralna avtoriteta. S tem je dobesedno zavrnil vsa pričakovanja, ki jih imamo do te funkcije. Le zato, da bi se lahko v miru predal flirtu, svojim delfinčkom in sončenju na plaži z državljani.

Še enkrat Krivicu: med biti in postati moralna avtoriteta

Objavljeno na 18. september 2017

Počasi je skozi ponovitve Matevž Krivic le do konca jasno oblikoval svojo trditev, [nazadnje v odgovoru dr. Božidarju Debenjaku](#): če odmislim nekatere nenavadne izpeljave in poskušam dobronamerno iz njegovih izhodišč izpeljati le eno samcato premiso, s katero stoji in pade njegovo izvajanje, je ta misel dokaj preprosta. Lahko bi jo oblikovali v slogan: »Predsednik republike ni moralna avtoriteta, to kvečjemu šele postane.«

Krivic, skratka, stavi na rigidno razliko med »biti« in »postati« oziroma med »biti moralna avtoriteta po funkciji« in »postati prepoznan kot moralna avtoriteta«. Zaradi natančnosti naj citiram njegovo ključno stališče: »Da postane ne le zaupanja vredna oseba, ampak kar moralna avtoriteta v državi (ali ena od njih), pa je, kot sem že večkrat zapisal, redke in spoštovanja vredne dosežek – ne pa nekaj, kar predsedniku republike pripada že kar po funkciji ali kar po ustavi on 'kar je'.« Iz celotne polemike od začetka je dovolj enoznačno, na kaj meri takšno »postajanje«: seveda ne na avtodeklarativnost, temveč na prepoznanje drugih.

16. september 2017
🕒 16. september 2017 0:00

Še o tem, kaj je sporno: odgovor dr. Božidarju Debenjaku

Filozof, biolog, prevajalec Valvasorja itd. dr. Božidar Debenjak je zame avtoriteta v marsičem, kar obvlada stokrat bolje od mene – v drugem pa vedno zanimiv sogovornik. Tu pri razpravljanju o šefih držav kot domnevnih moralnih avtoritetah pa ni bil ravno dosleden. Mnogo besed o tistem, kar med nama ni sporno – in izmikanje jasnemu odgovoru na tisto, kjer pa mi dva filozofa in še kdo drug ugovarjajo: na moje stališče, da noben predsednik republike ni in ne more biti že kar po funkciji »moralna avtoriteta«.

Najprej mi podtakne, da si pravniki pojem »moralne avtoritete« predstavljamo kot pravno kategorijo. Jaz prav gotovo ne – ravno nasprotno: ves čas nasprotujem zame neresnim, celo šokantnim pojmovanjem, da je biti moralna avtoriteta pravna kategorija (ena od ustavnih dolžnosti predsednika republike). Zase kot filozofa (in za »velik del bralstva«) pa dr. Debenjak namesto jasnega odgovora na gornje jasno vprašanje napiše z učenimi besedami nekaj izmikajočega: da je zanj »moralna avtoriteta neka imponderabilna (t. j. neocenljiva, neizmerljiva) kvaliteta, ki med drugim iz politika naredi državnika... osebo, vredno zaupanja«. To pa je skoraj isto, kar trdim tudi jaz, le z drugimi besedami: da izvoljeni predsednik republike lahko šele postane iz politika državnik – ali pa »oseba, vredna zaupanja«. Da postane ne le zaupanja vredna oseba, ampak kar moralna avtoriteta v državi (ali ena od njih), pa je, kot sem že večkrat zapisal, redke in spoštovanja vredne dosežek – ne pa nekaj, kar predsedniku republike pripada že kar po funkciji ali kar po ustavi on »kar je«.

Krivičev odgovor Debenjaku v Dnevniku

Bodimo pozorni na način, s katerim Krivic operira, ko uporabi izraz »funkcija«: iz konteksta je jasno, da ga uporablja ne zgolj v pravnem oziru. In res ima prav, biti predsednik republike ni samo pravna, temveč tudi družbena vloga. Ne more biti dvoma, da je pripis moralnosti rezultat širšega družbenega prepoznanja; do sem se s spoštovanim Krivicem lahko strinjamo. Če nam politiki ali državniki lažejo, kradejo ali počnejo nemoralne reči, jih kot moralne avtoritete ne bomo več želeli prepoznati. Toda tu se je izognil načelni dilemi, ki je drugod: poudarek je na tem, da jih »ne bomo več« prepoznali, ne pa »ne bomo prepoznali«.

Dejansko je moralna avtoriteta najbrž dvosmeren proces, toda Krivic mora nujno izhajati iz skrajno nenavadne družboslovne teze, da v dani družbi nobena družbena vloga, ki jo zaseda posameznik, ni prepoznana kot nosilka moralnosti. Če namreč predsednik republike ni nosilec take pričakovane moralnosti, to ne more veljati za nikogar v politiki, ne za predsednika vlade, poslanca ali koga tretjega. In ker ni dobrega razloga, da bi delali razliko med različnimi vlogami, to bržkone ne velja za nikogar v družbi: za Krivica moralna avtoriteta vselej šele postanemo. Njegova teza mora veljati univerzalno. Ko se zavihtimo na predsedniški stolček, ta družbena vloga ni v ničemer drugačna od npr. službe mesarja ali picopeka – če omenim dve drugi, s katerima Pahor v svoji populistični agendi rad zamenjuje svojo. Povedano drugače: zanj mesar nima prav nič manjše moralne avtoritete kot predsednik republike. Oba po nujnosti začenjata iz čiste nule.

Krivičeva zame skoraj šokantna razlaga je, za začetek, že psihološko neprepričljiva. Seveda vse raziskave kažejo, da ljudje radi sledimo moralnim zgledom športnikov, »celebrities«, šolnikov, akademikov ali politikov. In to neodvisno od tega, kaj počnejo: tudi slabi zgledi žal vlečejo. Takšno avtoriteto pač predpostavimo, a jo tudi ustrezno odvezamo, če nas nekdo razočara. Več moralnosti pripišemo nosilcem javnih funkcij. Če bi npr. Pahorja ujeli med krajo v trgovini, bi naše zgražanje bilo večje, kot v primeru našega soseda, ki je sicer avtoličar. Takšno bi bilo ravno zaradi našega pričakovanja, ki ga gojimo do moralnega početja na podlagi podeljenih družbenih vlog. Nekatere od teh so tako visoko na lestvici, da jim vnaprej pripisujemo avtoritativnost, z razlogom. Nanje pa vežemo naša moralna pričakovanja.

Podobno je neprepričljiva v sociološkem oziru, saj v celoti zanika deskriptivno naravo moralnosti: po njej je morala vzorec predpisov, ki jih kot člani družbe predpostavljamo. Njegova teorija pa zahteva obrat od tega: državljanji po njegovem družbenim vlogam ne pripisujemo prav nobene moralnosti. Če res ne bi gojili nobenih vnaprejšnjih moralnih predstav do funkcije predsednika, kot meni Krivic, jih ne bi že od dneva volitev. In potem ne bi mogel oporekati, če bi na to mesto izvolili cirkusanta, mafijskega botra ali množičnega posiljevalca. Prvega državnika bi, če ni v ničemer pomembnejši nosilec moralnosti že po družbenem položaju, morali obravnavati z enakimi vatli kot dejanje prej omenjenega mesarja – nenazadnje že v novinarskih ali medijskih poročilih. Verjetno je težko naštetih vse absurde, ki sledijo iz omenjene teze. Končno velja še naslednje: če ni moralna avtoriteta po definiciji, po svoji vlogi, potem je predsednik republike težko tudi politična.

In, tretjič, kot sem že zapisal v prejšnjih replikah, je Pahorjeva pozicija in Krivičeva podpora tej že po sebi »samospodbijajoča«. Kajti vsa dejanja, kot je npr. zavzemanje za narodno spravo, ne morejo imeti nobene večje teže, kot če bi se zanjo zavzemal naš prej omenjeni anonimni sosed. Predsednik ne more upati, da bo verodostojno in uspešno naslovil ljudstvo kot moralna avtoriteta, če to ne želi biti.

Krivičeva začetna gromka pohvala Pahorju, ker se je odpovedal takemu poslanstvu, je kasneje bila ublažena s trditvijo, da gre morda za njegovo značajsko skromnost. Čeprav avtor večkrat poudari, da je kritičen do njegovih konkretnih spornih dejanj, da bi izpostavil konceptualno raven razprave, pa se zdaj zdi svojevrstna ironija, da aktualni predsednik, velikokrat v funkciji flirtajočega populista, parazitira na točno takšnem pogledu, kakršnega je razvil Krivic. Kar počne ves čas, je ravno »raztopitev« predsedniške funkcije, njena izenačitev z vsemi drugimi. Operacija, ki jo vsi grajamo, ima ob populistični motivaciji za svoj proizvod ravno to, čemur še dalje striktno oporekam: da bi smeli ali morali državljani v predsedniku ugledati osebo, do katere nimamo nobenih vnaprejšnjih moralnih ali s tem povezanih političnih zahtev.

Moralna avtoriteta: znotrajpravni in zunajpravni konteksti

Objavljeno na 20. september 2017

Zaradi osornega zadnjega odziva sem se odločil, da spoštovanemu g. Matevžu Krivicu ne odgovorim v Dnevnik in upoštevam njegovo veliko željo po spoštovanju časopisnega prostora za bolj dragocene vsebine. Če sem natančen – po nujnosti zato odgovarjam bolj zainteresiranim bralcem kot njemu. [Dnevnik je zato danes objavil spodnje pojasnilo:](#)

»Matevž Krivic v polemiki o tem, zakaj predsednik republike ni moralna avtoriteta, evidentno daje prednost deklaracijam o mojem podtikanju in ne smiselnim odgovorom, kar je očitek, ki ga je večkrat ponovil in na koncu še žaljivo zaključil retorično, češ da je »bolje dragoceni časopisni prostor uporabljati za kaj pametnejšega od zgoraj prikazanih očitnih podtikanj«. Ja, včasih diskurz o podtikanju postane žaljiv in že sam po sebi perfidno podtikanje, zato sem dolžan bralce obvestiti, da bom sobesednikovo vneto skrb za papir upošteval in svoj odgovor objavil na strani vezjak.com.«

Ob tem mi je vodilo upokojene psihiatrinje Polone Jamnik, ki je danes ob bok iste razprave v Dnevniku zapisala komentar: »Res je škoda papirja, če se ne trudimo razumeti drug drugega.« Moj odgovor je torej objavljen le na tej strani – v spodnjih vrsticah.

Krivic je v dosednji razpravi o moralni avtoriteti, v katero se je kasneje vključilo še nekaj ljudi, nesporno oblikoval tri naslednje trditve.

MORALNA AVTORITETA NI USTAVNA KATEGORIJA

Prvič, zanj moralna avtoriteta nikakor ni ustavna kategorija. Ali ustavno določeni pojem. S trditvijo sem kajpak soglašal. Še več, jasno sem napisal, da jo razumem kot po nepotrebnem podtaknjeno, saj praktično, z izjemo protikandidata dr. Milana Jazbeca, nihče česa podobnega ni zapisal ali izustil na tako trd in izrecen način: ustava pač ne govori o moralni avtoriteti v neposrednem ali posredovanem smislu. Naj spomnim, ker spomin zaradi dolžine polemike že peša: Krivic je takrat ugotavljal »šokantna pojmovanja, da naj bi bilo 'biti moralna avtoriteta' tako rekoč kar ena od ustavnih funkcij predsednika republike.« Takšno razumevanje je razbiral predvsem v stališču predsednika parlamenta dr. Milana Brgleza, ki je dejal, da je predsednik republike »vrhovna moralna

avtoriteta v državi« – nekaj, čemu Krivic močno oporeka. Jaz ne. V nadaljevanju bom pojasnil, v čem vidim težavo: v redukciji koncepta te razprave na znotrajpravni okvir.

PRESEDNIK IMA USTAVNO DOLŽNOST ZAGOVARJANJA MORALNIH VREDNOT

Drugič, predsednik republike ima ustavno dolžnost zagovarjanja moralnih vrednot. Na to dejstvo je opozoril tudi v zadnji repliki, v kateri apelira k spoštovanju časopisnega prostora. Tudi glede te trditve soglašam in res nimam razloga dvomiti v njegove ustavnopravne interpretacije. Če kje, je tu zame sogovorec avtoriteta. Za bralca, ki ni sledil vsemu, ponujam njegov citat: »Da bo povsem jasno: celo kot ustavno dolžnost predsednika republike lahko torej štejemo, da se mora javno zavzemati za skupne, tudi ustavno utemeljene moralne vrednote svoje države.« V nadaljevanju bom pojasnil, zakaj ta premisa po sebi ni sporna, vodi pa do spornih zaključkov v kombinaciji z drugimi.

PRESEDNIK MORALNA AVTORITETA ŠELE POSTANE, KAR JE SICER REDEK DOSEŽEK

Tretjič, predsednik lahko moralna avtoriteta šele postane, takšna lastnost ni apriorno lastna tej funkciji. Pri tem Krivic pomembno omeni, da »do kakšne mere bodo državljani in politiki ta njegova prizadevanja tudi sprejeli kot svoja in ga šteli za svojo moralno avtoriteto, je pa drugo vprašanje.« Avtoriteta je očitno zanj nekaj, kar je odvisno od sprejetja, tj. potrditve državljanov in politikov. Še več, odvisna je, kot pravi, od sprejema njegovih stališč za »svoja«. Ta moment bo zaradi poenostavitve v nadaljevanju izpustil, saj še dodatno komplicira Krivičeva izhodišča – njemu v škodo. Še več, sobesednik opiše tak postopek, stanje »postati moralna avtoriteta«, kot redek dosežek: »Da postane ne le zaupanja vredna oseba, ampak kar moralna avtoriteta v državi (ali ena od njih), pa je, kot sem že večkrat zapisal, redek in spoštovanja vreden dosežek – ne pa nekaj, kar predsedniku republike pripada že kar po funkciji ali kar po ustavi on 'kar je'.« V nadaljevanju bom pojasnil, zakaj se s to tretjo trditvijo, o čemer sem pisal v svojem zadnjem odgovoru, nikakor ne morem strinjati in kako ga spodbijam.

Moje stališče

Zgoraj zapisano je morda videti zapleteno povzemanje, ki pa ga ohranjam zavoljo številnih sklicevanj na majhne pomenske in argumentacijske poudarke, na katere se Krivic nenehno naslanja. In prav je tako – le k lažji berljivosti ne prispevajo. Kaj je torej moje stališče?

Prvič, ves čas trdim, da je Pahorjeva pozicija, češ da ni moralna avtoriteta in da to ne želi biti, katastrofalna in vredna polne javne graje. V svojem prvem delu (»nisem avtoriteta«) in svojem drugem, namenskem delu (»ne želim biti«/»se ne trudim biti«; Pahor je uporabil oba izraza).

Drugič, nenehno oporekam branju, da je moralna avtoriteta zgolj ustavna ali pravna kategorija. V tem smislu dajem prav vsem, npr. Brglezu, ki v predsedniku republike vidi nosilca takšne vloge, kakor tudi vsem protikandidatom v aktualni volilni kampanji, ki Pahorju očitajo, da je ni sprejel. Skratka, moralna avtoriteta je lahko tudi družbena kategorija, zato v tem smislu, da bi opozoril na Krivičevo konceptualno zmoto, uvajam oboje: znotrajpravno in zunajpravno, torej družboslovno dojetje koncepta moralnosti in posledično moralne avtoritete. Ko Brglez trdi, da Pahor ni moralna avtoriteta, tega skratka ne izreka v znotrajpravnem smislu, zato so Krivičevi očitki o »ustavni vlogi« zame deplasirani.

Tretjič, da imamo znotrajpravno in zunajpravno razumevanje morale in moralne avtoritete, je posledica družbenih vlog, ki so nosilke pripisane moralnosti, tj. neodvisno od ustave in zakonov, saj je tudi moralnost po svoji naravi neodvisna od njih. Biti predsednik je takšna vloga, ki je nosilka pričakovane moralnosti.

Četrtrič, oporekam Krivičevi trditvi, da moralna avtoriteta lahko le postaneš, da je to nekakšen proces, odvisen izključno od prepoznanja drugih, saj to implicira, da nosilec družbene vloge, npr. predsednik republike, začena z nulte točke moralne avtoritativnosti. Temu pravim čisti suspenz tega, da bi družbene vloge bile nosilke kakšne moralnosti – čemur nato Krivic oporeka s tezo o ustavnih dolžnostih predsednika republike glede zagovora skupnih moralnih vrednot. Skratka, zame je moralna avtoriteta dvojni proces: obstaja pripisana že apriorno glede na družbeno vlogo, ki jo opravljamo, je anticipirana tako v zunajpravnem kot znotrajpravnem oziru, hkrati pa doživi potrditev v državljanih, če je akter takšno vlogo upravičil, ali izgubo, če je ni.

Nekaterih drugih trditev, kot je ta, da je zame moralna avtoriteta v tem primeru intrinzično del politične, posebej na tem mestu zaradi ožjega konteksta polemike ne bom obnavljal.

Zunajpravni družbeni kontekst razprave

V svoji zadnji repliki sem poskušal pokazati, v kakšna protislovja vodi tretja teza: da predsednik moralna avtoriteta šele postane, če upoštevamo družbeni kontekst, v katerem predsednik republike ni nosilec nikakršne pričakovane moralnosti. Če poenostavim: kot »reductio ad absurdum« sem dokazoval, da je ta teza nevzdržna, ker v abstrakciji od družbenih norm predpostavlja, da glede moralnosti nimamo prav nič višje postavljenih pričakovanj do lokalnega mesarja kot do predsednika države. Ker se Krivicu v dosedanji polemiki z več avtorji niti z eno besedo nikoli ni zdelo vredno opredeliti do tega, kako razume moralno avtoriteto v zunajpravnem smislu in ali jo potemtakem zavrača, na kar bi lahko sklepali, še manj pa, zaradi česa in s kakšnim argumentom, mi preostane le naslednja ugotovitev: njegova obramba, češ da moja trditev o tem, da zanj v dani družbi nobena družbena vloga ni prepoznana kot nosilka moralnosti, ne more biti uspešno zavržena s trditvijo, da obstajajo ustavne dolžnosti predsednika po zavzemanju za skupne

moralne vrednote, že iz preprostega razloga, ker sem v svoji izpeljavi zelo jasno naznačil, da govorim o družbenih vlogah in moralnosti v zunajpravnem smislu. Kajti edini primer, ki ga Krivic navaja, namreč da ima predsednik republike »ustavno dolžnost zavzemati se za skupne, ustavne moralne vrednote«, nam v tem primeru opiše le ustavno okoliščino.

Dovolj jasno sem uvedel razliko med zunajpravnimi (družbenimi) in pravnimi okoliščinami. Z zadnjim navajanjem ustavnega konteksta (ustavnopravne okoliščine) se moj sobesednik izrecno izmika, da bi govoril o čemer koli zunaj ustavnega in pravnega konteksta, kakor da takšne družbene vloge ne obstajajo! Kako sem sploh prišel do trditve, da zanj nobena družbena vloga ni prepoznana kot nosilka moralnosti, glede na to, da se o zunajpravnih kontekstih sploh ni izrekel? Ko rečeno, iz njegove rabe izraza »funkcija«: predpostavil sem, da ni mogoče, da predsedniško funkcijo razume zgolj v ozkem pravnem oziru. Ker je to tudi politična, družbena in ne zgolj pravna ali ustavna vloga. Ker na to navajajo konteksti, ki jih našteva. Res si ne znam predstavljati, da bi kdorkoli na tem svetu lahko rigorozno zvajal predsedniško funkcijo na zgolj ustavno le zato, ker bi v resnici mislil, da je ta v resnici zgolj takšna. Tukaj Krivic meni in bralcem že ves čas te polemike dolguje jasne odgovore.

Znotrajpravni kontekst in težave, ki sledijo

Prepričan sem, da je v zunajpravnem kontekstu njegovo stališče o tem, da je »postati moralna avtoriteta« redke dogodek, da, na kratko, ni vnaprejšnjih anticipacij tega, da moralna avtoriteta po svoji družbeni vlogi pač že vnaprej je, popolnoma absurdno in nesprejemljivo. Toda ker se tej vrsti razprave vselej izogne, bom zdaj poskušal pokazati, na njegovem terenu, da je bržkone tudi v znotrajpravnem – znotraj tistega, v katerem striktno operira in je tudi postavil zgoraj naštete kardinalne teze. Pa si pogledimo.

Kako se njegove tri premise sploh povezujejo med sabo? Če predsednik republike po ustavi ni moralna avtoriteta, kar v formalnem smislu drži, kako potem razumeti njegovo ustavno dolžnost k zavzemanju za temeljne skupne vrednote države? Zakaj jih je pisec ustave sploh zapisal, če v njem ni predvidel takšne avtoritete? In če takšne dolžnosti obstajajo, potem državljanji upravičeno gojimo visoka pričakovanja do predsednika, da jim bo sledil in jih uresničeval. Če tega ne bo, ga ne bomo imeli za moralno avtoriteto – že zato ne, ker ne spoštuje naše ustave. Do sem bi se Krivic najbrž celo strinjal.

Toda zdaj sledita dva koraka, s katerima se bo verjetno težko. Prvič, če moralna avtoriteta šele postane in je na začetku nima, saj je to »redke in spoštovanja vreden dosežek«, in če je edini pogoj, s katerim si jo pridobi, izpolnjevanje ustavnih dolžnosti, potem bi to nujno pomenilo, da slednje silno redko izpolnjuje. In da je njihovo izpolnjevanje spoštovanja vreden dosežek! Saj je to edini kriterij, ki ga v tem ozkem znotrajpravnem (znotrajustavnem) okviru lahko naredi za moralno avtoriteto. Skratka, če moralne avtoritete predsednika nismo predpostavili, čemur želi Krivic ubežati, smo morali predpostaviti tudi nulto točko njegove zavezanosti dolžnostim. Ne pozabimo:

zunajpravnega konteksta tega, kako postati moralna avtoriteta, po vsem zapisanem v zadnji repliki pri njem pač ni, zato drugega predstavljenega mehanizma, kako se dogaja ta »redek in spoštovanja vreden dosežek«, nimamo pred sabo.

Drugič, če je ustavna dolžnost zavzemanja za skupne moralne vrednote način, kako bo nekoč nekdo, ki je na mestu predsednika republike, morda le postal moralna avtoriteta, potem imamo pred sabo resnično nenavadno ozek minimalni pogoj, ki mora biti izpolnjen. Morda nas to ne bi smelo toliko zmotiti kot zame bizarno prepričanje, da bodo državljani v predsedniku prepoznali takšno avtoriteto le na podlagi primerjave njegovih ravnanj z ustavo! Kakor bi ta res dovolj jasno definirala, kaj te skupne vrednote točno so in bi se družba glede njih v celoti strinjala... Ne, prepričan sem, da ljudje v prvem državljanu vidijo moralno avtoriteto takrat, ko ta ravna v skladu z občimi človeškimi in moralnimi načeli, izkazuje solidarnost, čut za pravičnost, nesebično pomoč in ostalo. Ali je vse to zapisano v ustavi, državljanov v prvi vrsti pri svojem prepoznavanju avtoritet res ne zanima.

O hvalah in zgražanju

Preostane mi še, da poskušam razumeti še eno enigmo: zakaj Krivic aktualnega predsednika republike hvali, ko ta pravi, da ni moralna avtoriteta. Še več, očitno tudi v tem, da to ne želi biti! Če to predpostavlja bežanje od njegovih ustavnih dolžnosti, mi je nerazumljivo, zakaj bi to hvalili. Naj spomnim, Krivic se »ni strinjal z zgražanjem ob njegovi zadnji izjavi, da 'ni moralna avtoriteta in se to ne trudi biti'«. Na tej točki je Pahorja branil z besedami: »Zame pa je to odkrita in poštena izjava, za katero si Pahor zasluži pohvalo, ne graje.«

Kasneje se je popravil in zapisal: »Po Vezjakovem in drugih odzivih popravljam le svoje pretiravanje, da bi bilo Pahorja za izjavo, da ni in noče biti moralna avtoriteta, treba celo pohvaliti. Tako sem prenačljeno zapisal v jezi nad zgražanjem, da je bila ta Pahorjeva izjava šokantna.«

Svoje stališče je nato korigiral takole: »In če kakšen predsednik republike niti nima ambicije, da bi to postal, ni noben greh, če to odkrito pove. Lahko je tudi zgolj skromen. Ne Pahor, seveda. Če on bolj kot skupne moralne vrednote (razen - zame - na področju sprave in še kje) promovira precej bolj problematične vrednote, ga bomo drugače misleči pač ostro kritizirali.«

Sedaj mi očita, da sem mu podtaknil trditev, »da gre morda za njegovo značajsko skromnost«. Želi torej reči tole: jaz izrecno pravim, da Pahor ni skromen, sobesednik pa meni ravno obratno. Res je, da njegova izjava velja univerzalno in pri Pahorju je nato izrecno navedel izjemo. Toda kakšen status ima? Trdim, da je to storil v kolosalnem loku lastnega zanikanja: sprva je bil konkretni predsednik vreden pohvale za svojo izjavo, ne graje, potem je potencialno navedena možnost, da je kakšen predsednik (katerikoli) lahko

zgolj skromen, kar bi pomenilo vrlino, nato pa je v isti sapi Pahor omenjen kot izjema od navedenega pravila. Se pravi: od začetne kristalno čiste hvale smo prešli v kristalno čisto grajo po neki ovinkasti poti. Za razliko od Krivica mislim tole: kateri koli predsednik bi zase dejal, da ne želi biti moralna avtoriteta, bi izrekal nekaj izrazito nedopustnega in niti malo skromnega.

Sklep

Zgornji odgovor se bo marsikomu zdel suhoparen. V njem je morda preveč citatov in morda redundantnih ponovitev. Naj bo zadnja od stvari, ki bi jo smeli zameriti, prevelika natančnost. Zato naj v tem duhu tudi sklenem na povzemajoč način: Krivic, ki želi dokazati, da predsednik šele postane zaupanja vredna oseba in nato še moralna avtoriteta s pripoznanjem državljanov (kar je zanj »redko in spoštovanja vreden dosežek«), govori o ustavnih dolžnostih, ki jim predsednik mora slediti, ko se javno zavzema za skupne, ustavno utemeljene moralne vrednote svoje države. Trdim, da se tukaj zaplete – bo le s tem postal moralna avtoriteta, kar je sicer menda redko dosežek, ali še s čim drugim?

Ker je to zaenkrat edina okoliščina, ki jo navaja, smo prisiljeni sklepati tole: predsednik bo postal moralna avtoriteta, če se bo (tudi?) zavzemal za skupne, ustavno utemeljene moralne vrednote države. Ampak to se zgodi redko – da postane moralna avtoriteta. Se pravi, da je bodisi nujni in zadostni pogoj, da postaneš moralna avtoriteta, še nekaj ob tem, kar počne predsednik republike in to ni zapisano v ustavi, ali pa Krivic verjame, da se predsedniki republik redko zavzemajo za z ustavo utemeljene moralne vrednote – sicer nastop njihove moralne avtoritete ne bi bil spoštovanja vreden dosežek.

Ne bi želel prejudicirati, kaj od tega dvojega ima Krivic v mislih – če sprejme prvo, rabi nujno zunajpravni koncept moralnosti, o katerem doslej ni povedal še niti besedice, drugo pa je močno drzna trditev, ki bi jo moral šele dokazati. Kot razumem, je dosedanja razprava neuspešna, ker sogovorec ni odgovoril na številne ključne trditve, namesto tega pa jo je ves čas reducirjal v ozke znotrajpravne kontekste. Upam, da sem dovolj prepričljivo nakazal, da je njegova ugotovitev o tem, da predsednik ni anticipirana moralna avtoriteta in da to pod nekimi posebnimi pogoji šele postane, neprepričljiva v zunajpravnem in tudi v znotrajpravnem smislu.

Vezjakova huda podtikanja

Doslej sem predvsem nekatere pravnike štel za mojstre v preobračanju smisla besed, sposobne belo prikazati kot črno – zdaj pa vidim, da se to lahko posreči tudi kakšnemu filozofu, če se potruji. In dr. Vezjaku se je. Poglejmo, kako.

Najprej mi podtakne, da izhajam iz teze, da »v dani družbi nobena družbena vloga ni prepoznana kot nosilka moralnosti« in da zato tudi »predsednik republike ni nosilec take pričakovane moralnosti«. Skrajno nedopustno podtikanje, kajti povsem nedvoumno sem zapisal ravno nasprotno: »Da bo povsem jasno: celo kot ustavno dolžnost predsednika republike lahko torej štejem, da se mora javno zavzemati za skupne, tudi ustavno utemeljene moralne vrednote svoje države,« – ne pa: »izražati nekakšno srednjo mero moralnih stališč vseh državljanov«, kot se je precej nerodno izrazil Vezjak – toda: »Do kakšne mere bodo državljani in politiki ta njegova prizadevanja tudi sprejeli kot svoja in ga šteli za svojo moralno avtoriteto, je pa drugo vprašanje.«

Nadaljuje s podtikanjem, da zastopam »teorijo«, po kateri »državljani družbenim vlogam ne pripisujemo prav nobene moralnosti«? Kot rečeno, štejem za ustavno dolžnost predsednika republike »zavzemati se za skupne, ustavne moralne vrednote«. Ste to spregledali, dr. Vezjak, ali namenoma podtikate?

Za nameček pa mi Vezjak na koncu podtakne še to, da sem svojo začetno pohvalo Pahorju (za izjavo, da ni in tudi ne želi biti moralna avtoriteta) kasneje ublažil »s trditvijo, da gre morda za njegovo značajsko skromnost«. No, tak bedak in slepec pa vendarle nisem, da bi lahko trdil kaj tako očitno neresničnega. V resnici sem tudi glede tega zapisal ravno nasprotno – takole: »In če kakšen predsednik republike niti nima ambicije, da bi to postal, ni noben greh, če to odkrito pove. Lahko je tudi zgolj skromen. Ne Pahor, seveda. Če on bolj kot skupne moralne vrednote (razen – zame – na področju sprave in še kje) promovira precej bolj problematične vrednote, ga bomo drugače misleči pač ostro kritizirali.«

Ne bi bilo boljše dragoceni časopisni prostor uporabljati za kaj pametnejšega od zgoraj prikazanih očitnih podtikanj?

Krivičev zadnji članek v Dnevniku

Spoštovani dr. Krivic,

res je škoda papirja, če se ne potrudimo razumeti drug drugega. Ker ste moralna in še kakšna avtoriteta, so vaša stališča še kako pomembna. Naslonila se bom na zadnje pismo dr. Vežjaka, ki mu očitata podtikanja, in vas sprašujem, ali se strinjate:

- da obstajajo družbene vloge tudi zunaj ustavnega in pravnega konteksta?
- da je moralna avtoriteta dvosmeren proces: da je po eni strani že družbena vloga predsednika republike »nosilka moralnosti«, po drugi pa predsednika prepoznamo kot moralno avtoriteto, če izpolni naša pričakovanja?
- da več moralnosti pripišemo nosilcem javnih funkcij, posebno predsedniku države, ki ga neposredno volimo?
- da imamo zato do predsednika razumljiva in upravičena pričakovanja, da je moralna avtoriteta?
- da lahko skozi prizmo vsega tega pogledate na besede drugih »razpravljavcev«, tudi predsedniških kandidatov in tudi dr. Brgleza?
- lahko sprejmete, da se tudi kdaj motite?

POLONA JAMNIK, Bled

Replika Polone Jamnik, Dnevnik, 20.9.2017

Predsednikova huda stiska: kako sebe dobesedno izbrisati kot moralno avtoriteto

Objavljeno na 29. september 2017

Obstajajo indici, da je predsednik Pahor za potrebe uveljavitve svoje nove maksime, češ da se ne trudi in ne želi biti moralna avtoriteta, pripravljen postoriti marsikaj. V nadaljevanju bom pokazal, da mu ni tuje niti spreminjanje dokumentov na njegovi uradni spletni strani, ki bi ga lahko, očitno tako meni, spravili v zadrego. Morda tisto moralno.

Kaj Pahorjev kabinet čuti in razume kot zadrego v dani situaciji, v kateri sem podrobneje večkrat pisal? Predvsem dejstvo, da bi lahko kakršna koli poprejšnja deklaracija o predsedniku kot moralni avtoriteti predstavljala novo nekoherenco v znanih stališčih, ki bi jo bilo dobro popraviti ali vsaj zamolčati. In res se je zgodilo: pri Pahorju so se odločili za falsifikacijo in spreminjanje svojih zapisov na spletni strani.

Predsednikove nekonsistence in protislovja

Primer je po svoje zabaven in tako rekoč simptomalen. Toda naprej h kontekstu, ki je bistven za razumevanje predsednikove intervencije – o njej v nadaljevanju. 28. avgusta letos sem kot prvi problematiziral Pahorjevo stališče o »odpovedi« družbeni vlogi moralne avtoritete v prispevku z naslovom [Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#). V njem sem odkril, da je predsednik v čistem protislovju s sabo iz leta 2012, ko je v intervjujih zatrjeval nasprotno, npr. »Predsednik republike je in mora biti moralna avtoriteta.«

Še več, dokumentiral sem, da je v predsedniški kampanji tistega leta Pahor tedanjemu predsedniku in konkurentu Danilu Türku očital, da v svojem mandatu ni deloval kot moralna avtoriteta, ampak po načelu popularnosti. Skratka, celo do protikandidatov in tedanjega predsednika je pričakoval, da ravnajo kot moralna avtoriteta. Moje odkritje je kasneje povzelo nekaj množičnih medijev – sem že navajen, da brez navedbe vira.

Pahorjeve fabrikacije

Kronologijo navajam, ker je bistvena za razumevanje odločitve Pahorjevega kabineta, da izvede čiščenje na svoji strani: ker se je javna razprava o tem, da Pahor ne želi biti moralna avtoriteta, razplamtela ravno po 28. avgustu, po njegovi izjavi torej, nam to dobro razloži,

zakaj so se po vsem sodeč v kabinetu odločili narediti manjše čiščenje svoje strani. In tako so 4. septembra s posegom v obstoječe besedišče sintagmo »moralna avtoriteta« brezbržno prekvalificirali v drug termin. Kako so to storili?

Mojo pozornost je zbudilo besedilo prevoda angleške spletne strani predsednika pod naslovom Frequently asked questions. Podstran je seveda namenjena državljanom in njihovim pogostim vprašanjem, naslovljenih na urad. Naj takoj povem, da je ta stran povsem identična tisti, ki jo je imel že ves čas svojega mandata prejšnji predsednik Danilo Türk – od njega je prevzeta. Pod zadnjo točko najdemo omembo moralne avtoritete, ki da jo ima predsednik republike:

7. Can the President propose a law for adoption by the National Assembly of the Republic of Slovenia

No. Under the Constitution, the President of the Republic cannot propose a law to the National Assembly nor can he adopt any regulations governing the life and work of the citizens of the Republic of Slovenia. In his public appearances, the President may use his moral authority and his authority as a statesman to point out certain errors or omissions when different acts are being adopted and in this way can assist the State authorities in adopting decisions.

Pozabljeni angleški prevod, ki iz verjetne nemarnosti ni bil deležen popravka

Seveda sem šel takoj pogledati, kako zveni stran v originalu, torej slovenščini. Na svoje veliko presenečenje sem ugotovil, da na mestu, kjer bi pričakovali frazo »moralna avtoriteta«, najdem drugo, »politična avtoriteta«:

7. Ali lahko predsednik predlaga zakone v sprejem Državnemu zboru Republike Slovenije?

Ne, po ustavi predsednik republike ne more predlagati zakonov v sprejem državnemu zboru, prav tako pa tudi ne sprejema sam nobenih predpisov, ki bi urejali življenje in delo državljanek in državljanov Republike Slovenije. Predsednik lahko s svojo politično in državniško avtoriteto v svojih nastopih opozarja na določene pomanjkljivosti ali napake pri sprejemanju različnih aktov, ki so lahko v pomoč državnim organom pri sprejemanju njihovih odločitev.

Pahorjevo besedilo po izpeljani intervoenciji: iz moralne v politično avtoriteto

Preostanek besedila te strani je povsem identičen tistemu, ki ga najdemo pri prejšnjem predsedniku: kot rečeno, ga je Pahor od svojega predhodnika v celoti posvojil. Zgolj za primerjavo, kakšen je bil videti ta del besedila do 4. septembra letos in pri prejšnjem predsedniku republike:

7. Ali lahko predsednik predlaga zakone v sprejem Državnemu zboru Republike Slovenije?

Ne, po ustavi predsednik republike ne more predlagati zakonov v sprejem državnemu zboru, prav tako pa tudi ne sprejema sam nobenih predpisov, ki bi urejali življenje in delo državljanek in državljanov Republike Slovenije. Predsednik lahko s svojo moralno in državniško avtoriteto v svojih nastopih opozarja na določene pomanjkljivosti ali napake pri sprejemanju različnih aktov, ki so lahko v pomoč državnim organom pri sprejemanju njihovih odločitev.

Originalni tekst, pred Pahorjevo fabrikacijo

Pozabljeno v prevodu

Očitno v uradu predsednika niso dovolj temeljito izvedli spremembe – pozabili so na angleški prevod. Ne vem sicer, če bo zdaj predsednik kaj manj moralna avtoriteta in bolj politična le zato, ker je zbrisal tako omembo, sploh v luči dejstva, da v resnici niti doslej ni želel delovati v skladu z njo.

Toda takšna potvorba nas res spomni na kakšne druge: recimo tisto, kako so Janševi njegovemu predhodniku podtaknili arhivsko sestavljanjo, da bi ga kompromitirali. Razlika je sicer očitna, prvi se je zatekel v falsifikacijo nekoga drugega, medtem ko se aktualni predsednik trudi prikrito potvarjati kar lastne dokumente. Neka praksa torej, ki malce spominja na brisanje zgodovinskih dejstev in tudi na Pahorjevo posredno podporo domobranskim resnicam.

Dosedanja javna polemika

Opisani poseg po moje dokazuje stisko in zadrego, v kateri so se v predsednikovem kabinetu znašli. Žal mi ni znano, če so to storili še s kakšno drugo besedilno intervencijo in kako daleč so pri tem šli. Ali so pripravljeni iti. Prepričanjska logika, ki poganja takšna dejanja, je očitno takale: »Naš predsednik ne želi biti moralna avtoriteta. Javnost se temu čudi in nek njen del dokazuje, da je s tem v protislovju s samim sabo in funkcijo, ki jo opravlja. Protislovja izvirajo iz poprejšnjih izjav in kontekstov, ki bi dokazovali, da je predsednik verjel ali verjame ali ravna kot moralna avtoriteta. Torej bomo takšna dokazila izbrisali.«

Medtem ko se v volilni kampanji nekateri javni komentatorji še naprej trudijo pokazati, da predsednik republike ni moralna avtoriteta bodisi skozi redukcijo te funkcije na »ustavno branje«, karikiranje na nekakšno transcendentno in dogmatično posedovanje moralnih resnic (kakršno je denimo pripisano papežu kot božjemu odposlancu), ali pa hoteno oziroma nehoteno enačenje konceptov moralnosti in moraliziranja, se je ob tem pač treba zavedati tudi dejstva, da je velik del javnih polemik posledica domačijske

prakse, po kateri uredniki in novinarji po črednem nagonu množično interpelirajo piarovce in marketinške strokovnjake v politične poznavalce. Dodatna zadrega, kajti res ne vem, kaj bi takšni vedeli o morali in etiki ter njuni družbeni nalogi.

Če predsedniška funkcija prvega državnika ni nosilec nobene posebne moralnosti, zakaj bi potem bila katera koli družbena vloga ali status, recimo starša, učitelja, rektorja, državnika, premiera, etc.? Že na ravni percepcije javnosti in družbenega diskurza hitro ugotovimo, da moralno avtoriteto največkrat opazimo šele takrat, ko jo evidentno pogrešamo. Majhen paradoks je, da smo pri Pahorju pretežno opazili njegov manko moralne avtoritete šele v trenutku, ko je sam izustil ta koncept in se mu odrekel – v resnici bi mu smeli zaradi poniževanja predsedniške funkcije to očitati že bistveno prej. V nečem je namreč vendarle konsistenten: da se je v svojem mandatu s svojo odpovedjo funkciji, flirtajočim populizmom in afnanjem taki avtoriteti resnično že sam odpovedal.

Še ena podobnost: Trump versus Pahor

Američani niso potrebovali Trumpove izjave, da ne želi biti moralna avtoriteta, da bi to opazili. [Aprila lani sem objavil razmislek](#), v katerem sem primerjal populizem ameriškega in slovenskega predsednika in ugotavljal, da mora nekdo, ki ne oporeka Pahorjevemu, dejansko sprejeti tudi Trumpovega.

In podobno, kot zaradi koketne norčavosti našega predsednika nekateri verjamemo, da bi ta moral oditi s tega položaja, se tudi Američani sprašujejo, kako je lahko Trump še sploh kakšna moralna avtoriteta. Povedano drugače, pripis »moralne avtoritete« predsedniku republike, kakorkoli nesporno drži, da je omenjeni koncept precej nedorečen, očitno ni le kakšna domača partikularija, kot bi želeli nekateri minimizirati.

Ko sem med rutinskim preverjanjem, kako v tujini percipirajo svoje predsednike kot moralne avtoritete, naletel na radirsko akcijo Pahorjevega kabineta, sem tudi sam postal presenečen nad osupljivo podobnostjo, saj praktično ob istem času, ko se zgražamo nad Pahorjem, Američani takisto počnejo s svojim predsednikom.

O tem se lahko, če pustim vsebinska preigravanja ob strani, prepriča že površni bralec nekaterih ameriških časopisov, kot so [How Donald Trump is destroying the presidency's moral authority](#) (Washington Post), [Has Trump Lost His Moral Authority for Good?](#) (NBC News), [Scott: Trump's 'moral authority is compromised' after Charlottesville](#) (CNN), [Unlike His Predecessors, Trump Steps Back From a Moral Judgment](#) (New York Times), »The presidency is a center of moral authority in this country«, [Trump lacks moral authority to lead the nation](#) (San Francisco Examiner in Huffington Post).

Da se čudimo nepripadnosti in odrekanju funkciji moralne avtoritete, če pustimo nekaj posebnosti ob strani, očitno ni ravno slovenska posebnost. Bila pa bi izziv natančnejša primerjava, koliko sorodnosti vsebujeta Trumpov norčavi infantilizem in Pahorjeva koketerija kot predsedniška sloga vladanja.

Sklep

Ne vemo, ali je za to, ker je Pahor na svoji spletni strani šel v brisanje (edine?) omembe njegove funkcije kot moralne avtoritete, zdaj postal kaj manj pričakovana avtoriteta tega tipa. In obratno, ker je poudaril, da ne želi biti moralna, temveč politična avtoriteta, ali bo z mehničnim potvarjanjem avtomatično postal to drugo?

Že res, da razumemo, da to nikoli ni bil, zaradi česar ga nekateri nenehno grajamo, toda deklarativna vrednost njegovega stališča, da se to ne trudi biti in ne želi biti, še naprej ostaja katastrofalno stališče. Potvarjanje vsebin na njegovi strani tega spoznanja ne bo spremenilo. Kvečjemu bo pritrdilo oceni, da nemoralne neavtoritete nimajo nobenih težav s potvarjanjem.

How Donald Trump is destroying the presidency's moral authority

It's not his actions. It's his words.

By **Eric S. Yellin** August 31 [Follow @EricYellin](#)

Eric S. Yellin is an associate professor at the University of Richmond and author of "Racism in the Nation's Service: Government Workers and the Color Line in Woodrow Wilson's America"

Pahor in Trump: Washington Post in naslovni poudarek

POLITICS
AUG 16 2017, 8:43 AM ET

Has Trump Lost His Moral Authority for Good?

by CHUCK TODD, MARK MURRAY and CARRIE DANN

First Read is your briefing from Meet the Press and the NBC Political Unit on the day's most important political stories and why they matter.

advertisement

SHARE

f Share

Tweet

Email

Print

▶ Trump's latest Charlottesville remarks draw both support and outrage 2:42

FROM THE WEB

Spc

Eden od primerov: NBC News in naslovni poudarek o Trumpovi moralni avtoriteti

Lepi običaji: Pahorjev pogled na blagoslov šol

Objavljeno na 6. oktober 2017

Včeraj smo v prvem soočenju kandidatov za predsednika republike na TV Slovenija slišali mnenje aktualnega predsednika in drugih rivalov o katoliškem obredu blagoslova v javni šoli. Šlo je za izrecno topiko voditeljev, Manice Ambrožič in Dejana Ladike, s katero sta drezala v goste.

Razprava je bila poučna. Ministrica za šolstvo, tudi sama kandidatka v studiu, je blagoslov prijavila šolskemu inšpektoratu. Predsednik Pahor je obredu na imenovani šoli celo sam prisostvoval in ga poskušal razložiti kot neko nepomembno dejanje iz tradicije. Tako rekoč gledališki performans. O lepoti prireditve je dejal:

Prireditve je bila zelo lepa in ni bilo prav nič narobe s tem blagoslovom. Jaz mislim, da to ni poseg v ustavno ločenost med državo in verskimi skupnostmi. To je sestavni del enega običaja, ene tradicije. Ni šlo za verski obred, tako da jaz nisem bil prvič navzoč in upam, da ne tudi zadnjič. Sicer nisem veren človek, obiskujem maše za domovino, maše za pokojne na Kočevskem Rogu, ampak ko gre za blagoslov, sem glede tega toleranten. Mislim, da ni nič strašno narobe in da ni kršitev Ustave.

Pahor v soočenju: blagoslov je zanj en običaj

72. člen in organizacija javnih obredov

Razprava v studiu je torej glede vprašanja jasna: je blagoslov v šoli dejanje katoliškega obreda ali ni? Ima prav Pahor, ko meni, da ni šlo za verski obred? Če ne, potem gre za protizakonito dejanje, kajti 72. člen Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja pravi, da v javnih vrtcih in šolah konfesionalna dejavnost ne sme potekati. Ta pa obsega, tako piše, tudi »organizirane javne obrede«.

V članku Jureta Trampuša v Mladini smo lahko pred tem prebrali, da je aktualni predsednik skušal zvesti problem blagoslova na »vprašanje neke strpnosti«, kar seveda najbrž pomeni, da bi strpnost kot vodilo rad postavil nad zakonitost:

Tudi pri predsedniku Borutu Pahorju, ki se je udeležil odprtja šolske stavbe na Polici in njenega blagoslova. Ko so ga povprašali, kaj meni o vsem tem, je preudarno in modro odgovoril, »da gre pri blagoslavljanju za vprašanje neke strpnosti, saj ne gre za verouk v šoli«.

Razlaga dr. Aleša Črnič, da blagoslovitev prostorov »poteka po vnaprej določeni in formalizirani proceduri, velika večina njenih dejanj ima predpisano obliko in natančno določen pomen, ki ga neposredno črpa iz katoliške doktrine« ter da »ne more biti nobenega dvoma, da gre za religiozni obred«, bi nas morala prepričati.

Zdi se, da je stališče, ki bi trdilo, da ne gre za religiozni obred, tudi v kontradikciji z intenco tega obreda: če duhovnik, ki ga izvaja, misli kaj takega, evidentno zlorablja svoja oblačila in položaj institucije, ki ji pripada, ker počne nekaj neobveznega in pristočnega. Vprašanje je tudi, zakaj bi si verniki takšnega nezavezujočega obreda sploh želeli.

Podobno redukcijo si je v tej zadregi privoščil generalni tajnik in tiskovni predstavnik Slovenske škofovske konference dr. Tadej Strehovec, saj po njegovem blagoslov ni organiziran religiozni obred, zaradi česar da ne gre za klasično konfesionalno dejavnost, pač pa za »nekakšno podkategorijo obrednih dejanj«. Izgovor na redukcijo podvrste je seveda ontološko nesmiseln: podkategorija obrednega dejanja je še vedno obredno dejanje.

Utrinek iz soočenja: blagoslov v grosupeljski šoli

Protiustavnost blagoslova in politična oportunist

Za nameček bi morala biti dilema o blagoslovih v šoli (ali blagoslovih šole) že *causa finita*, zaključen primer. Leta 2009 je strokovna komisija šolskega ministrstva ugotovila protiustavnost blagoslova:

V mnenju je bilo med drugim zapisano, da mora šola kot vse druge javne ustanove »delovati v skladu z ustavnim načelom ločenosti države in religije. Zato blagoslovitve javnošolskih objektov ne morejo biti dovoljene.« Hkrati so omenjeni poznavalci dodali, da je »skladnost prepovedi konfesionalnih dejavnosti v javni šoli z ustavo potrdilo ustavno sodišče, in zato bi veljalo razumeti tudi vsako blagoslavljanje (kot organiziran religiozni obred) javnošolskih objektov kot protiustavno«.

Začetno trdo vprašanje Dejana Ladike iz soočenja »Ali je blagoslov šole tradicija ali resna kršitev načela ločenosti Cerkev od države?« torej že predstavlja anahronizem, dilematiko vzpostavlja tam, kjer je več ne bi smelo biti. Zaradi ideoloških prepričanj večine kandidatov se je na koncu v soočenju TV Slovenija celo ustvaril vtis in pritrjevanje predsednikovi definiciji, češ da gre pri tem za tradicijo in ne religiozni obred.

Težko je ubežati vtisu, da nekemu, ki sicer ne hodi k maši, kot pravi, ker ni veren, razen če gre za Kočevski Rog in maše za domovino, ki je menda ateist in je končno bil tudi najmlajši član centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, omenjeno stališče ni prišlo na pamet iz nekega čisto partikularnega razloga. Morda res iz osebnega prepričanja ali morda le zavoľjo politične oportuniteti, na kar kaže njegovo celokupno ravnanje na tej funkciji?

Pot do naklonjenosti blagoslovu je nesporno težavna – za to, da bi Pahor merodajno verjel in nas prepričeval, da ta ni verski obred, mora pljuniti čez strokovna mnenja in po vsem sodeč tudi čez zakone ali ustavo. Ko dejanje blagoslova primerja s tradicijo blagoslova motorjev, pa za nameček dodatno smeši večinsko zdravo pamet. Saj vendar govorimo o konfesionalni dejavnosti v šoli in ne na travnati jasi ali asfaltiranem parkirišču pred kakšnim nakupovalnim centrom.

Ne vemo sicer, kako bo odločil šolski inšpektorat po navodilu ministrice. Ko je o tem poizvedoval nazadnje, se je ta organ obrnil kar na Slovensko škofovsko konferenco. Bi se smejali ali jokali? Če upoštevamo, kdo ga vodi in kateri politični opciji odkrito in deklarativno pripada, nas grotesknost takšnega ravnanja pač ne bi smela presenetiti.

Naš predsednik kot svoboden človek, ki išče dobrega predsednika

Objavljeno na 15. oktober 2017

V zadnjem Mladininem intervjuju s predsednikom Pahorjem, dober teden pred predsedniškimi volitvami, smo spet deležni notorične izmikajočnosti, tako značilne za njegov prvi mandat.

Ko gre za resno presojo, stališče ali mnenje o kakšni delikatni družbeni in politični temi, se Borut Pahor zelo arbitrarno vselej sklicuje na bodisi pristojnosti, ki jih nima in mu mnenja ne dovoljujejo izreči, včasih pa celo na samo funkcijo. Na izrecno vprašanje novinarja Jureta Trampuša, češ »Je Donald Trump dober predsednik?«, smo znova bili deležni absurdne zavrnitve:

Moja politična funkcija ne omogoča, da bi se izrekel o tem vprašanju.

JURE TRAMPUŠ | FOTO: BORUT KRAJNC

Follow @juretrampus

13. 10. 2017 | MLADINA 41 | POLITIKA | INTERVJU

Borut Pahor, predsednik Republike Slovenije

Pogovor s predsednikom republike je potekal v ponedeljek zvečer, v baru Chicago v Hrastniku. Predsednik je hodil po tistih krajih, pot je bila dolga, bil je malo utrujen, a zadovoljen. Preden sva začela pogovor, je k njemu pristopil sedemletnik in rekel, da ga

Chicago bar v Hrastniku in intervjua v Mladini

Dober in spoštovanja vreden Trump

Popolnoma jasno je, da predsednik blefira: ne obstaja nobena zakonska podlaga, ki bi mu preprečevala povedati mnenje o čemer koli. Vprašanje je merilo na to, da bi od predsednika prejelo neko presojo o njegovem kolegu. In ker je ocenil, da je to morda lahko nevarno zanj v smislu maksimalne javnomnenjske podpore, si je izmislil izgovor. Ne samo, da je v zadnjih petih letih Pahorju uspelo samovoljno degradirati svojo funkcijo, javnost in medije je celo uspel navaditi, da mu ne oporekajo v takšnih bizarnih zavrnitvah.

Nekaj podobnega ga je v sobotnem soočenju spraševala novinarka POP TV. Sicer ne, ali je ameriški predsednik dober, je pa želela slišati, če »Je on za vas spoštovanja vreden politik?« Lahkotno pojasnilo je bilo:

Vsak, ki je izvoljen od ljudi, je spoštovanja vreden politik.

Če smo že pričakovali, da bo Pahor znova odklonilen, je tokrat presenetil – kakor da bi vprašanje o dobrem in spoštovanjem predsedniku bilo izrazito drugačno. Po drugi strani je ostal pričakovano eluziven –na koncu moramo na to možnost celo upati, ker je

sprejemljivejša od obeh. Kajti če s pojasnilom misli resno, je pred nami stališče neskritega populista, ki je načelo pravilnosti večinske volilne izbire le zato, ker je večinsko, postavil nad katero koli drugo moralno ali drugo pravilo: ravno populist je tisti, ki črpa spoštovanje do sebe in drugih v enakem položaju izključno iz obstoja volilnega uspeha in pragmatične podpore večine državljanov. Kakor da bi zgodovina ne bila polna dokazov o diktatorjih in tiranih, seveda legitimno izvoljenih in nadvse čislanih.

In zato seveda v tem primeru gre: Pahor niti malo več ne skriva, da je sleherna poteza, vsaka njegova izjava, podrejena dobrikanju državljanom, interpeliranim v volivce. Da bi rad bil spoštovanja vreden politik ne zavoljo stališč in dejanj, ampak izključno po merilu uspeha, zato bi se plehko geslo, ki ga nadvse rad ponavlja, češ da je predsednik vseh državljanov, moralo glasiti malce drugače: »Sem predsednik vseh volivcev.«

Maksimizacija volilnega uspeha pri mladih

Popolna predanost vsečnosti v času mandata, flirtanju z ljudstvom in čisti kalkulativnosti imajo pri njem isti cilj: maksimizacijo volilnega uspeha, ne glede na načela, stališča, politični prostor in njegove gabarite. V omenjenem intervjuju za Mladino zato res ne preseneti, s kakšno lahkoto je pripravljen priznati, da nima stališč o fiskalni politiki, razvoju EU, o pokopu žrtev... Kot prostodušno in celo hvalisavo pojasni, jih nima le zato, ker je na volitvah odvisen od mladih, naštete teme pa njih ne zanimajo. Poglejmo si njegova odgovora:

»Ne kandidiram za sebe, kandidiram, ker bi rad uveljavil neke politike. Iz raziskav javnega mnenja se vidi, da imam več kot polovico podpornikov v starostni skupini od 18 do 35 let, priljubljenosti med mladimi pa ne morete zgraditi z velikimi besedami o fiskalni politiki, o razvoju EU, o pokopu žrtev. Nagovarjati jih je treba drugače, temu se prilagajam, to poskušam hkrati spremeniti.« ... »Upam, da bo udeležba višja kot na prejšnjih predsedniških volitvah. Po svoje sem odvisen od nje, polovica mojih volivcev je mladih.«

Tole bi morala biti čista desetka za iskrenost: Pahor ne okoliši in naravnost pošteno priznava, da je javno mnenje, oglašanje, komentiranje in odpiranje tem pri njem podrejeno »neki politiki«, ki je dejansko najbrž le volilna računica. V tem primeru se razkriva v dobrikanju mladim. Še več, svojih strategij nagovarjanja mladih, evidentno izključno v samopromocijske namene, tudi ob drugih priložnostih več ne poskuša ovijati v celofan.

Svoboden človek o samem sebi

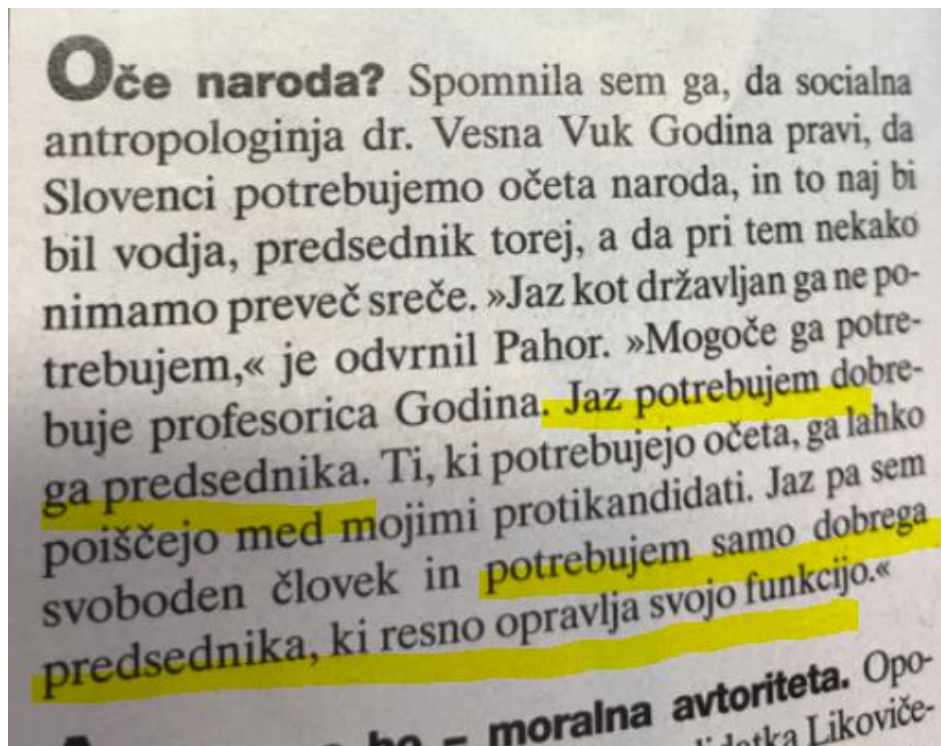
Oglejmo si še tretji medijski kontekst zadnjih dni, ob Mladini in soočenju na POP TV je tu še mnenje, ki ga je podal za revijo Zarja. Novinarka Pahorja sprašuje, ali bi moral predsednik biti »oče naroda«, kar sicer zavrne:

»Jaz ga kot državljan ne potrebujem. Mogoče ga potrebuje profesorica Godina. Jaz potrebujem dobrega predsednika.«

Takoj opazimo, da se je Pahor prestavil v položaj državljana: govoriti želi z njegove pozicije. Kot predsednik republike nam poskuša povedati, da bi kot državljan potreboval dobrega predsednika – to je natančno tisti opis, ki ga je v intervjuju za Mladino zavrnil. Povedano drugače: njemu menda politična funkcija nalaga, da ne sme povedati, če je kdo drug dober predsednik, čeprav je ravno to tisto, kar bi, spet po njegovem, predsednik moral biti. In kar kot edino sme reči.

Potem, ko je iskanje *father figure* omejil na svoje protikandidate in ga povezal z nekakšno nesvobodo in odvisnostjo, ki jo zavrača, je svoj razmislek zavil v prvoosebno, ki govori o nekom, kar domnevno ni on sam, tj. predsednik republike:

Jaz pa sem svoboden človek in potrebujem samo dobrega predsednika, ki resno opravlja svojo funkcijo.

Pahor v Zarji: svoboden človek ne potrebuje očeta

Pahor-državljan nam torej razlaga, kaj pričakuje od Pahorja-predsednika, kar je čisto po naključju ravno funkcija, ki jo opravlja. Kaj točno definira to »dobro« in »resnost«, nam je znova ostalo prikrito, a moja poanta je drugje: če je v Mladini odklonil, da bi odgovoril na vprašanje »Ali je oseba A dober predsednik?«, nam je v Zarji le zaupal tisto, kar mu menda ne dovoljuje politična funkcija, in to kar o samem sebi.

Shizofrenija samopresoje

Seveda drži, da Pahor govori s pozicije državljana, toda že velikokrat je tudi kot predsednik povedal, da se ima za dobrega predsednika – ali da to vsaj želi biti. Popolno shizofrenijo bi najbrž doživeli, če bi Pahor svoj stavek neznatno dopolnil z referenco nase, recimo:

Jaz pa sem svoboden človek in potrebujem samo dobrega predsednika, ki resno opravlja svojo funkcijo, Pahor pa je takšna oseba.

Če bi jo, bi bil začetni princip, da se o tem ne izreka, ker mu tega ne dovoljuje politična funkcija, končno spodmaknjen. Česar si ni upal prvoosebno povedati o Trumpu, nam je tretjeosebno zaupal o Pahorju. Presenečeni sicer ne bi bili – da si to misli o sebi, pač že vemo.

Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju

Objavljeno na 20. oktober 2017

Pazite, če boste kdaj poskušali javnosti povedati, da si kakšen izmed politikov ne zasluži svojega mesta – doleti vas lahko medijska obravnava, ki vam bo pripisala vse sorte političnih in drugih pretenzij.

No, nič od tega me ni presenetilo, nasprotno, točno po napovedih in še huje se je dogajalo s spodaj objavljenim pismom 34 intelektualk in intelektualcev, ko sem ga v ponedeljek sam poslal medijem. Pismo in pobuda sta moja, zato sem se tudi kot prvi podpisal, kolegice in kolegi so dodali posamezne poudarke in na njihovo pripombo sem iz besedila vrgel del »disclaimerja«, ki svari pred zlorabami v delu domačega »političnega in medijskega močvirja«. Za nazaj je videti, da je bil poseg nepotreben, saj gre ravno zanj.

Skoraj odvečen demanti

Začelo se je z odvečnim povezovanjem besedila s pismom Janeza Janše dan poprej, 15. oktobra. Sledile so pričakovane asociacijske opreme tega dejanja z »levičarskimi« in »kučanovskimi« lobiji – in ker je ta povezan s kandidatom Marjanom Šarcem, se je vzpostavila še ta povezava. Vsi pomisleki nekaterih, da bo pismo, ki prinaša argumente, zakaj Pahor ni sprejemljiv na mestu predsednika republike, ker nam na to kaže petletna izkušnja, na koncu medijsko spolitizirano, so se pokazali za točne. Čeprav tega nisem želel, sem po vseh možnih požarnih spinih na Facebooku napisal kratek demanti:

TOLE JE SKORAJ ODVEČEN DEMANTI.

Ker se politične laži in piarovski spini že dolgo časa v teh krajih ljudi prijemajo bolj kot resnica, tudi demantiji postajajo nuja, zato zanikam:

prvič, da bi pismo 34 intelektualk in intelektualcev o neprimernosti Pahorja na mestu predsednika republike bilo kakorkoli povezano ali usklajeno z Milanom Kučanom. Pobuda je izključno moja, navedeni argumenti govorijo zase;

drugič, da bi se kakor koli izmikal vprašanjem novinarjev: name sta se obrnila le dva, oba sta prejela vse odgovore;

tretjič, da bi naše pismo bilo usklajeno z blodnjavim pismom Janeza Janše – teorija zarote na levici – kajti časovno sovpadanje obojega je čisto naključje, stvar povezanja pa rezultat medijske fabrikacije in uokvirjanja obeh zgodb pod naslovom ‘napadov na Pahorja’ – žal na katastrofalno presojo in delovanje medijev v Sloveniji nimam nobenega vpliva.

Napad na Pahorja

Naj takoj povem, da je javna raba besede »intelektualci« v medijskih zapisih bila sugerirana z moje strani v spremnem dopisu k pismu, poslanem novinarjem. Zelo preišljeno, kajti beseda je iz javnega žargona praktično izginila, kar se mi zdi pomenljivo po sebi. Da se v naši družbi ne spodobi biti intelektualec z javno izraženim mnenjem o političnem dogajanju, je žalosten simptom časa in dozorelega spoznanja, da se vam ob odločilni pomoči medijev ne splača javno izpostavljati in misliti naše skupne usode. Ker boste popljudani.

Že takoj po objavi so minuli ponedeljek množični mediji poenotili svojo terminologijo, začeni z RTV Slovenija, in pismo obravnavali v paketu skupaj z Janšo pod poenostavljeno sintagmo »napadov na Pahorja«.

Nenadoma je, skratka, seznam argumentov, zakaj se nam sedanji predsednik ne zdi primerna vnovična izbira za to funkcijo, začel figurirati kot dejanje napadalcev.

Janševa koalicija z levičarji

V naslednjem koraku so intelektualci so bili degradirani v politične vojščake. Najdlje je tukaj šel mariborski Večer, ki je skozi usta Andraža Zorka posegel po dveh stigmatizacijah. Po prvi, znani iz političnega žargona iz mandata Janeza Janše v letih 2004 in 2008, smo podpisani nenadoma postali »tako imenovani« – in hkrati smo avtomatično postali levi:

»Napad na Pahorja z obeh strani, torej najprej Janeza Janše v nedeljo, nato pa še s strani tako imenovanih levih intelektualcev v ponedeljek, utrjuje pozicijo in podobo aktualnega predsednika kot tistega, ki presega delitev na ‘leve’ in ‘desne’ oziroma ‘naše’ in ‘vaše’, ki je bila v tem prostoru gonilo političnih procesov in razpletov volitev zadnjih 25 let. Takšne akcije po mojem mnenju le še povečujejo verjetnost, da bo Pahor zmagal že v prvem krogu,« meni Zorko.

Še več, Večer je že v naslovu pismo neposredno povezal z Janševo agendo in trapasto sugeriral, da med podpisniki in prvim obstaja nič manj kot koalicija. Naslov prispevka pove vse o trudu novinarja Aleša Kocjana:

Aleš Kocjan

SPREMLJAJ AVTORJA

VOLITVE

Janševa koalicija z levičarji voda na mlin Pahorju

SPREMLJAJ ČLANEK

SREDA, 18. 10. 2017, 1:05 - Čas zadnje posodobitve: pred enim dnevom

4:16

Večerovo uokvirjanje zgodbe: Janševa koalicija

Medijsko močvirje

Da pri nas močvirje in rumenilo nista vezana le na politično instrumentalizirane medije, dokazuje impresivni seznam pomislekov, v kvalitativnem in kvantitativnem smislu, ki dopolnjuje tezo o »Janševi koaliciji z levičarji«. Ob tem ni pomagal niti »disclaimer« v pismu, čigar argumentov dejansko sploh nihče ni želel povsem povzeti. V njem smo poudarili, da se že vnaprej distanciramo od vseh poskusov osebnih sramotenj in asociacijskih teorij zarot, s katerimi utegne biti, po objavi tega stališča, napadena naša pravica do javno izraženega mnenja.

Tabloidizacija in neskončna strast dramatiziranega uokvirjanja se je namreč po potrebi nadaljevala z očitki, da je čas peticij že davno minil, da je nekaj narobe že s samim dejstvom, če nekdo poskuša izreči svoje mnenje na glas ali s tem, da je intelektualec (teh pa res ne rabimo), še bolj pa je sumljivo, če je takih več na kupu.

Spet drugi so nam servirali, da bi morali ponuditi svojega kandidata, kakor da bi se človek moral nujno opredeliti do drugih protikandidatov, če si izrekel dvome proti obstoječemu, ki ima praktično stoprocentne možnosti za izvolitev. Ne, to je preprosto *non sequitur*. Res se ti ni treba opredeliti za nekoga, če si se opredelil proti nekemu drugemu.

Omenjeno besedilo po moji pobudi nikoli ne bi nastalo, če bi se pred nami odvijala politična tekma, v kateri ima nekdo spodobne možnosti, da premaga Pahorja: izhajalo je iz prepričanja, da žal tega ni mogoče preprečiti, kar pa še ne pomeni, da nekdo ne bi smel javno artikulirati svojih pomislekov. Ravno nasprotno.

In potem trojni napad

Kakor da povezava z Janšo še ni dovolj, so mediji ihtavo iskali še daljši seznam »napadov na Pahorja« in potem presenečeno ugotavljali, da so ti menda omenjenemu v korist – kako tudi ne bi, saj nas elementarna psihologija uči, da se ljudje najhitreje identificirajo z žrtvijo. K temu so dodali še demanti Milana Kučana, ki se je javil na Pahorjev komentar našega pisma in povedal, da se je prvi predsednik republike aktiviral že v prejšnji kampanji. Mimogrede, ta demanti je bil uspešen in točen, Kučan je sedanjega predsednika ujel na laži, a tudi tega dejstva mediji niso želeli postaviti.

Tako je pri četrtkovem (19.10.) soočenju RTV Slovenija svoj zapis že opremila z novim opisom:

34 intelektualcev, Milan Kučan in Janez Janša v ločenih pismih z istim ciljem
– preprečiti ponovno izvolitev zdajšnjega predsednika Boruta Pahorja.

Ne samo, da je nacionalka posplošila tri povsem različno motivirane zapise, na koncu jim je simplificirano pripisala še skupno težnjo – preprečitev izvolitve. Ponavljam: pismo intelektualcev si nikoli ni domišljalo ničesar takšnega, česa podobnega ni mogoče najti niti v Kučanovem demantiju.

Kako so se odzvali mediji

Meni kot prvodpodpisanemu pobudniku res ne more nihče očitati, da imam kakšne cilje: vseh svojih 70 kritik o tem, zakaj je Pahor neprimeren predsednik, sem ubesedil na tej strani v preteklih petih letih – in podobno že pred tem. No, 99 odstotno so bili 99 odstotkom novinarjev nezanimivi.

Dramatizacija in hipertrofirano uokvirjanje z vsemi popačitvami sta v tem dnevu pismo nato povzdignila med bolj navzoče na spletnih straneh medijev. Verjetno je bilo deležno več pozornosti, kot bi ga bilo sicer – a cena je bila visoka.

Za Reporter smo nenadoma postali »intelektualna baza Ivana Serpentinška«, medtem ko so v Janševi Novi24, kjer imajo težave že s štetjem, odkrivali »35 levičarskih doktoratov za pranje možganov«. Dalje ne bi našteval.

SLOVENIJA

Intelektualna baza Ivana Serpentinška: Pahor je predsedniško funkcijo skrčil na "samopromocijski populizem s primesmi seksizma"

Reporter, STA 📅 16. okt. 2017 ⌚ 13:03 💬 13 | 👁 1904 | Osveženo: 15:34 / 16.10.2017

DELI NA:

Foto: STA

Kako diskreditirati pismo in podpisnike: primer Reporter

Po drugi strani se klasični mediji niso odzvali: tisti, ki so novico objavili na spletu, je v tiskanih verzijah več niso: v Dnevniku bi jo iskali zaman, podobno v Mladini, Večer jo je porinil zgolj v Pisma bralcev in podpisal zgolj mene, v Delu pa so uspeli objaviti novico, ne da bi navedli ime katerega koli podpisnika.

STA se je slabše izkazala kot hrvaška agencija HINA – spet je niso zanimali podpisniki. Morda nekako v skladu z izjavo novinarjev iste hrvaške novinarske agencije, ki je nekoč pojasnila, da obstaja v Sloveniji »Pahorjev medijski servis«, ki sprti nevtralizira negativne zapise. No, v luči te ugotovitve je tudi opisano stanje razumljivejše.

'NE ZASLUŽUJE GA'

+ A A A -

Dio slovenskih intelektualaca protiv novog mandata Pahora

Autor: Hina Ponedjeljak, 16. listopad 2017. u 15:37

Like 0 Share

Smatraju kako je brojnim izjavama i postupcima jako degradirao" nominalno najvažniji položaj u državi i njegovo značenje

Skupina slovenskih intelektualaca, većinom lijevog političkog opredjeljenja, poručila je u ponedjeljak biračima da Borut Pahor ne zasluđuje drugi predsjednički mandat jer je tijekom prvoga "degradirao" tu funkciju.

"Želimo ispuniti svoju dužnost kao građani i intelektualci, zato javnosti pred izbore poručujemo: Borut Pahor po našem dubokom uvjerenju ne zasluđuje novi mandat", navode slovenski intelektualci, njih 34 iz različitih akademskih sfera, među njima dr. Boris Vežjak, dr. Svetlana Slapšak, dr. Slavko Splichal, dr. Božo Repe, dr. Ivan Kristan, dr. Jože Pirjevec, dr. Rudi Rizman, dr. Milica Antić Gaber, dr. Vlado Miheljak i drugi.

HINA izčrpneje o pismu od STA

Kaj je zmagalo

Medijska zahteva prekvalificirati skupino intelektualak in intelektualcev iz racionalnih in moralnih akterjev v politične, nas nenehno obravnavati v paketu z Janšo, govoriti o koaliciji z njim že v naslovju, prekvalificirati argumentiranje v »napad na Pahorja« in to frazo ponavljati kot osrednji opis same vsebine podpisa so na koncu bili osnovni elementi obravnave pisma. Najbolj prav so storili tisti, ki ga niso podpisali – če zaključim ironično. No, seveda mislim nasprotno in sem kolegicam in kolegom ob sebi hvaležen: kar se mene tiče, bom naslednjih pet let živel z nekaj pljunki po sebi, a zato z mirno vestjo. Filozofija vseenosti ni zame – četudi je za pretežno večino.

Petintrideset levičarskih doktoratov za pranje možganov molčalo o seksizmu in populizmu župana Jankovića!

18. 10. 2017, 10:20

124

Facebook Twitter

Zoran Janković (foto: STA)

Skupina zariplih KP-dogmatikov: dr. Boris Vezjak, dr. Svetlana Slapšak, dr. Slavko Splichal, dr. Božo Repe, dr. Ivan Kristan, dr. Jože Pirjevec, ddr. Rudi Rizman, dr. Milica Antić Gaber, dr. Vlado Mihelj, dr. Božidar Debenjak, dr. Maca Jogan, dr. Savin Jogan, dr. Srečo Dragoš, dr. Darja Zviršek, dr. Niko Toš, dr. Vesna Leskošek, dr. Jana Rošker, dr. Darko Štrajn, dr. Renata Šribar, dr. Gorazd Kovačič, dr. Marjan Šimenc, dr. Milena Mileva Blažič, dr. Luka Omladič, dr. Miha Fošnarič, dr. Božidar Flajšman, dr. Vesna Mikolič, dr. Mitja Sardoč, dr. Zdenko Kodelja, dr. Urša Opara Krašovec, dr. Rajko Muršič, dr. Rado Riha, dr. Peter Simonič, dr. Boštjan Nedoh in dr. Stane Saksida, kakor jih je na Twitterju poimenoval poslanec Jerovšek, je povzdignila glas proti ponovni kandidaturi Boruta Pahorja.

Janševa Nova24TV o levičarskih doktoratih (?) za pranje možganov

Pismo javnosti

16.10.2017

Zakaj Borut Pahor ni primerna izbira za predsednika republike

Spodaj podpisani želimo izpolniti svojo državljansko in hkrati intelektualno dolžnost, zato javnosti pred predsedniškimi volitvami sporočamo naslednje: predsednik republike Borut Pahor si po našem globokem prepričanju ne zasluži ponovitve svojega mandata. S svojimi številnimi dejanji, opustitvami dejanj in besednimi zdrsi je namreč prepoznavno nakazal, da mu ni mar za spoštljivo, pošteno in dostojanstveno opravljanje te najvišje funkcije v državi. S tem je institut predsednika države močno degradiral, ga dejansko izpraznil smisla in pomena, pričakovanja do vloge predsednika republike pa v pičlih petih letih znižal na minimum. Ker je z nekaj zadnjimi izjavami dal vedeti, da

takšnih praks tudi v prihodnje ne misli opustiti, se nam takšna izbira zdi celo škodljiva.

Podpisane in podpisani smo prepričani:

- da si Slovenija za predsednico, predsednika zasluži osebo, ki svojega petletnega mandata ne bo v celoti posvetila permanentni volilni kampanji, kar je g. Pahor celo prostodušno in brez trohice sramu priznal;
- da je ponavljajoče se nedržavniško in nespoštljivo ravnanje na mestu predsednika s krčenjem na samopromocijski populizem s primesmi seksizma škandalozno po sebi in vodi do nevarnih družbenih in političnih posledic;
- da je povsem neokusno izmikanje dolžnostim, če predsednik odkrito priznava, da ne želi imeti mnenja o najtežjih notranjih ali mednarodnih političnih vprašanjih, in da ne bo komentiral dogodkov, ki med ljudmi porajajo različna mnenja in konflikt – za resnico se je pač treba boriti in ne oportuno umikati;
- da je bila predsednikova abstinenca v primeru razpadanja Komisije za preprečevanje korupcije in končno odstopa namestnice predsednika nevzdržna potuha obstoječemu stanju, saj brezzoba ustanova koristi predvsem nenačelni in koruptivni politiki;
- da so nekateri predsednikovi spodrsaljaji v zadnjih petih letih, kakršen je bil tisti v intervjuju za televizijo Russia Today z napovedjo odločne obrambe Slovenije pred vojaškim napadom Rusije, objektivno politično in diplomatsko škodljivi ter načenjajo že itak majhen mednarodni ugled;
- da na tem mestu državljani potrebujemo osebo, ki ne bo stala križem rok ob stiskah delavcev, revnih in obubožanih slojev, za nameček pa, četudi nevede, v sebične namene izkoriščala njihovo bedo, kot se je zgodilo v primeru njegovega »volonterskega« sodelovanja s podjetjem Marof Trade iz Loške doline;
- da si ne moremo in ne želimo privoščiti izigravanj zgodovinskih resnic in spomenikov, molka ob sežiganju knjig, zlorab zamisli sprave in koketiranj s kolaborantstvom (domobranstvom, ustaštvom) le zato, ker g. Pahorju imenitno služijo pri načrtu osebne uveljavitve in hkratnem nabiranju točk med levimi in desnimi volilkami in volilci;
- da bi moral predsednik pokazati sočutje in razumevanje do stisk beguncev ter nasprotovati postavitvi žice, naraščajoče primere nestrpnosti, ksenofobije, islamofobije in sovraštva pa nedvoumno obsoditi;
- da se je popolnoma nezrelo in neodgovorno kot predsednik republike razglasiti za osebo, ki ne želi biti moralni zgled državljanom in

državljanom: njegovo stališče je končno tudi v globokem protislovju s položajem in njegovim kampanjskim geslom »Skupaj«.

Na predsedniškem mestu pričakujemo osebo, ki ne bo instagran avtoriteta, ampak bo svoje naloge opravljala z intelektualno poštenostjo, s skrbjo za pravičnost in glede na ustavne dolžnosti zavzemanja za moralne vrednote, izoblikovanimi mnenji do najpomembnejših družbenih in političnih problemov, z jasnima odnosoma do resnice in zgodovine, ki se jima ne bo plehko izogibala z bežanjem v prazne populistične fraze.

Naš namen nikakor ni, da bi državljanke in državljanke napotili h glasovanju za določenega kandidata ali kandidatko, ker nikogar te vrste nimamo v mislih, želimo pa po svoji najboljši vednosti in vesti opozoriti, kakšne učinke lahko povzroči vnovični glas za sedanjega predsednika. Ker se zavedamo take možnosti, se podpisani in podpisane že vnaprej distanciramo od vseh poskusov osebnih sramotenj in asociacijskih teorij zarot, s katerimi utegne biti, po objavi tega stališča, napadena naša pravica do javno izraženega mnenja.

Podpisi: Boris Vezjak, dr. Svetlana Slapšak, dr. Slavko Splichal, dr. Božo Repe, dr. Ivan Kristan, dr. Jože Pirjevec, ddr. Rudi Rizman, dr. Milica Antić Gaber, dr. Vlado Mihelj, dr. Božidar Debenjak, dr. Maca Jogan, dr. Savin Jogan, dr. Srečo Dragoš, dr. Darja Zaviršek, dr. Niko Toš, dr. Vesna Leskošek, dr. Jana Rošker, dr. Darko Štrajn, dr. Renata Šribar, dr. Gorazd Kovačič, dr. Marjan Šimenc, dr. Milena Mileva Blažič, dr. Luka Omladič, dr. Miha Fošnarič, dr. Božidar Flajšman, dr. Vesna Mikolič, dr. Mitja Sardoč, dr. Zdenko Kodelja, dr. Urša Opara Krašovec, dr. Rajko Muršič, dr. Rado Riha, dr. Peter Simonič, dr. Boštjan Nedoh, dr. Stane Saksida

P.S.

Kasneje je v Pismih bralcev Dela nekdo opozoril na zgoraj omenjeno okoliščino: pismo je bilo v tiskanih medijih, kot so Delo, Dnevnik, Večer, Mladina, odsotno ali potisnjeno ravno v pisma bralcev – objavljam spodaj.

Drugi krog predsedniških volitev 2017

Večina rezultatov letošnjih volitev je vendar presenečenje, ki si zasluži komentar in analizo. Vsekakor je kljub pričakovani nekaj nižji volilni udeležbi, rezultat 43,57 odstotka, daleč od pričakovanja. Enostaven izračun nam pove, da znaša razlika namesto normalne udeležbe okoli 80 odstotkov, ki je značilna za večino držav EU, odsotnost 36,41 odstotka volivcev ali približno 640.000 jih je ostalo doma. Za tako veliko abstinenco je več razlogov.

– Državljeni so ostali doma zaradi upora do favoriziranega Pahorja in napovedi v vseh anketah o njegovih zmaji.

– Nizka udeležba je odraz vse večjega nezauznanja v politične institucije, pa tudi do sodstva, ki po mnenju državljanov sprejema v mnogih primerih nerazumljive odločitve in si privoščila zastarane sodbe, do sramotne odločitve ustavnih sodnikov v prejšnjem mandatu, ki so z neverjetno prozorno obrazložitvijo izpustili iz zapora Janeza Janšo, ki je bil pravomočno obsojen.

– Polom vladajoče stranke SMC s tako nizko podporo kandidati ni v njeni tako slabi predstavitvi, temveč njihovemu predsedniku Cerarju, ki vodi neoliberalistično ekonomsko politiko, ki jo državljanji ne sprejemajo.

– Predsedniška funkcija je v naši ustavi precej razvednotena. V takratni tridomni skupščini je imel Demos v družbenopolitičnem zboru in zboru občin večino. V bojazni, da bo na volitvah zmagal neodvisni Milan Kučan, so junija 1991 sprejeli takšno ustavo. Tako napisana ustava je razlog, da na volitvah nimamo ponujenih provokatorov, temveč kandidate iz druge lige.

Zdaj pa k bistvu mojega pisanja. Vrnok mi je poslal SMS z vprašanjem, koga bom volil. Odpisal sem, da Marjana Šarca. Moja odločitev je bila sprejeta predvsem zaradi mnenja 34 slovenskih razumnikov, doktoric in doktorjev znanosti, da Borut Pahor ni primerna izbira za predsednika republike. Mnogi bralci nalega Dela niso imeli možnosti, da se seznanijo s tem mnenjem, zato ga v celoti predstavljam v tem prispevku.

»Spodaj podpisani želimo izpolniti svojo državljansko in hkrati intelektualno dolžnost, zato javnosti pred predsedniškimi volitvami sporočamo naslednje: predsednik republike Borut Pahor po našem globokem prepričanju ne zasluži ponovitve svojega mandata. S svojimi številnimi dejanji, opustitvami dejanj in besednimi zdi je namreč prepričljivo nakazal, da mu ni mar za spoštljivo, pošteno in dostojanstveno opravljanje te najvišje funkcije v državi. S tem je institut predsednika države močno degradiral, ga dejansko izpraznil smisla in pomena, pričakovanja od vloge predsednika republike pa v pičlih petih letih znižal na minimum. Ker je z nekaj zadnjimi izjavami dal vedeti, da takšnih pravo tudi v prihodnje ne misli opustiti, se nam takšna izbira zdi celo škodljiva. Podpisane in podpisani smo prepričani:

– da si Slovenija za predsednico, predsednika zasluži osebo, ki svojega petletnega mandata ne bo v celoti posvetila permanentni volilni kampanji,

kar je g. Pahor celo prostodušno in brez trohice sramu priznal;

– da je ponavljajoče se nedržavniško in nespoštljivo ravnanje na mestu predsednika s krčenjem na samopromocijski populizem s primesmi seksizma škandalozno po sebi in vodi do nevarnih družbenih in političnih posledic;

– da je povsem neokusno izmikanje dolžnostim, če predsednik odkrito priznava, da ne želi imeti mnenje o najtežjih notranjih in mednarodnih političnih vrašanjih, in da ne bo komentiral dogodkov, ki med ljudmi porajajo različna mnenja in konflikt – za resnico se je pač treba boriti in ne oportuno umikati;

– da je bila predsednikova abstinenca v primeru razpadanja Komisije za preprečevanje korupcije in končno odstopa namestnice predsednika nezvdržna potuha obstoječemu stanju, saj brez zoba ustanova koristi predvsem nenačelni in koruptivni politiki;

– da so nekateri predsednikovi spodsrljaji v zadnjih petih letih, kakršen je bil tisti v intervjuju za televizijo Russia Today z napovedjo odločne obrambe Slovenije pred vojaški napadom Rusije, objektivno politično in diplomatsko škodljivi ter našenja že itak majhen mednarodni ugled;

– da na tem mestu državljani potrebujemo osebo, ki ne bo stala križem rok ob stiskih delavcev, revnih in obubožanih slojev, za nameček pa četudi nevede v sebične namene izkoriščala njihovo bedo, kot se je zgodilo v primeru njegovega volonterskega sodelovanja s podjetjem Marof Trade iz Loške doline;

– da si ne moremo in ne želimo privoščiti izigranjanj zgodovinskih resnic in spomenikov, molka ob sežiganju knjig, zlorab zamisli sprave in koketiranja s kolaborantstvom (domobranstvom, ustaštvom) le zato, ker je g. Pahorju imenitno služijo pri načrtu osebne uveljavitve in hkratnemu nabiranju točk med levimi in desnimi volivkami in volivci;

– da bi moral predsednik pokazati sočutje in razumevanje do stisk beguncev ter nasprotovati postavitvi žica, naraščajoče primere nestrpnosti, ksenofobije islamofobije in sovražstva pa nedvoumno obsoditi;

– da se je popolnoma nezrelo in neodgovorno kot predsednik republike razglasil za osebo, ki ne želi biti moralni vzgled državljanom in državljanom: njegovo stališče je končno tudi v globokem protislovju s položajem in njegovim kampanjskim geslom 'Skupaj'.

Na predsedniškem mestu pričakujemo osebo, ki ne bo instigirala avtoriteta, ampak bo svoje naloge opravljala z intelektualno poštenostjo, s skrbjo za pravičnost in glede na ustavne dolžnosti zavzemanja za moralne vrednote, izoblikovanimi mnenji do najpomembnejših družbenih in političnih problemov, z jasnima odnosoma do resnice in zgodovine, ki se jima ne bo plehko izogibala bežanjem v prazne populistične fraze.

Naš namen nikakor ni, da bi državljanka in državljane napotili h glasovanju za določenega kandidata ali kandidatko, ker nikogar te vrste nimamo v mislih, želimo pa po svoji najboljši vednosti in vesti opozoriti, kakšne učinke lahko povzročijo vnovični glas za sedanjega predsednika. Ker se zavedamo takšne možnosti, se podpisani in

podpisane že vnaprej distanciramo od vseh poskusov osebnih sramotenj in asociacijskih teorij zarot, s katerimi utegne biti po objavi tega stališča napadena naša pravica do javno izražene mnenja.

Podpisi: dr. Boris Vezjak, dr. Svetlana Slapšak, dr. Slavko Splichal, dr. Božo Repe, dr. Ivan Kristan, dr. Jože Pirjevec, ddr. Rudi Rizman, dr. Milica Antič Gaber, dr. Vlado Miheljak, dr. Božidar Debenjak, dr. Maca Jogan, dr. Savin Jogan, dr. Srečo Dragoš, dr. Darja Zavišek, dr. Niko Toš, dr. Vesna Leskošek, dr. Jana Rožker, dr. Darko Štrajtn, dr. Renata Šnibar, dr. Gorazd Kovačič, dr. Marjan Šimenc, dr. Milena Mileva Blažič, dr. Luka Onladič, dr. Miha Fošnarčič, ddr. Božidar Flajšman, dr. Vesna Mikolič, dr. Mitja Sarročič, dr. Zdenko Kodelja, dr. Urša Opara Krašovec, dr. Rajko Muršič, dr. Rado Riha, dr. Peter Simončič, dr. Boštjan Nedoh, dr. Stane Sakisida.»

V luči volitev v drugem krogu bo ta prispevek morda komu pomagal za lažjo odločitev in prihod na volišče.

Drago Štruc,
Slovenske Konjice

Vnaprej zgubljene volitve ali volitve z rekordno abstinenco

Večina političnih analitikov je več mesecev razglašala te volitve za vnaprej dobjene za gospoda Pahorja. Zmagal naj bi že v prvem krogu in to skoraj z dvotretjinsko večino. Seveda se je izkazalo, da je vsa ta »politična znanost« podobna smetani na škodlici kave: malo pomešaj, pa je ni več.

Po tej zausnici, ki so jo volivci dali g. Pahorju in volilnim analitikom, je večina teh analitikov čutila moralno potrebo za dodatne analize in pojasnila, kje so vzroki za tak nepričakovan rezultat. Mediji so zadnje dni tako polni njihovih strokovnih razlag in ocen, da so ljudem, ki nismo volili, dodatno priškrtili vso zadevo. Njihova enotna ugotovitev je, da so bile te volitve z najnižjo udeležbo in zato tak rezultat. Seveda ta ugotovitev o največji abstineni volivcev doslej ne pove ničesar, saj samo pomika vprašanje za eno stopnjo nazaj. Zdaj se glasi: zakaj pa je bila tako velika abstinenca?

Kar zadeva mene in verjetno večino tistih, ki nismo šli volit, je odgovor jase: ko sem videl »ljagodni izbor« kandidatov za predsednika države mi je postalo jasno: to so za Slovenijo še ene vnaprej zgubljene volitve. Skupna značilnost vseh kandidatov je, da so jih kandidirale politične stranke. To ne bi bilo nič napačnega, če bi stranki kandidirale po načetu, kdo bi bil najboljši kandida za predsednika države, saj je jasno, da to ne more biti kdor koli. Toda ne: stranke so kandidate izbirale zgolj iz svojega najožjega političnega vodstva torej so kandidirale svojega predsednika ali neko iz svojega najožjega vodstva. Kakšna prevzeta perversnost! Stranka, ki na volitvah dobi komaj kako dvajsetino ali celo zgolj kakšen odstotek glasov, je prepričana, da je prav njihov predsednik najboljši kandidat za predsednika države in vseh njenih državljanov.

Prav gotovo imamo Slovenci najmanj 10.000 boljših kandidatov za to funkcijo, kot so tisti, ki se nazadnje znašli na kandidatski listi. Imamo št

Zmagovalci volitev, izmečki naše družbe in anemičnost medijev

Objavljeno na 23. oktober 2017

So zmagovalci in poraženci prvega kroga predsedniških volitev. Naprej, drugi krog kaže, da je Pahor s pristopom vsakodnevnega vsečnega koketiranja in hvalisanjem, da želi biti nemoralna neavtoriteta, po vsem sodeč pretiraval. Ljudstvo ga je počasi le začelo presojeti bolj rezervirano, razen tega so instagramska in druge oblike medijskega ali fizičnega flirtanja po definiciji kratkega daha in z njimi resen predsednik republike ne more računati, da bodo trajno zadovoljila večino.

Če pomislimo, da je sam priznal, kako že od leta 2012 vodi permanentno volilno kampanjo, bi zanj rezultat bil še slabši, upoštevajoč okoliščino, da so se nekateri protikandidati odločali za začetek svojih katastrofalno pozno in torej, glede na to primerjavo, s skoraj petletnim zamikom. Da bo prišlo do drugega kroga, je zato posledica seštevka razpršenih glasov več rivalom, ne le Šarcu – še zlasti to velja za Tomčevo in Novakovo.

Pahorjev nastop po prvem krogu: menda se politična kultura pri nas dviguje

Pahorjev pristop sem večkrat imenoval za »flirtajoči populizem« – neuspeh prvega kroga kaže, da bo moral glede tega v prihodnje nekaj spremeniti. Zakaj je bil sploh uspešen? Površno razumevanje bi pomenilo, da so ljudje kupili Pahorjevo čarobno formulo: ne morete mu očitati, da je uspel iz svoje funkcije narediti »reality show«, prav tako ne, da je povsem opustil dostojanstveno vedenje v srečevanju s tujimi političnimi državniki. Nasprotno je res, svojo agendo je popolnoma podredil mediatizaciji politike, kjer se ta odvija le še za všečen pogled, povsem prilagojen sleherniku, v navezi z množičnimi mediji, ki od prodaje instantnih podob in senzacij živijo, pa poskrbel, da je vsako njegovo dejanje že po sebi zabava, da je »politainment«.

Zato je preveč enostavno zaključiti, da zgolj večje uporablja komunikacijska sredstva, da bi se približal predvsem mlajšim, gledano v celoti je takšnemu principu prilagodil celotno politično delovanje – in ravno zaradi nove konceptualizacije nastopanja skozi »politainment« je vsebino povsem podredil zunanji formi populizma z ljudstvom.

Šiško kot zmagovalec

Drugi krog bo najbrž prinesel ponovitev leta 2012: Pahorju se bo prejkone obrestovalo, da je v političnem in ideološkem smislu flirtal tudi z desnico, ki bo najbrž na koncu podprla njega. Navzlic krutemu Janševemu pisemskemu svarilu, da tega ne stori.

Toda na teh volitvah je v političnem smislu največ izgubila vladajoča stranka SMC s svojo neposrečeno in pozno izbiro, največ pa pridobil vodja Hervardov, za katere nekateri ugotavljajo, da širi nestrpnost in goji blaga rasistična prepričanja. Najbrž je ravno ta primerjava najbolj simptomalna za družbeno diagnozo danega trenutka.

Če primerjamo rezultat Maje Makovec Brenčič (1,72 %) in vodje domoljubnih gibanj, več po vrsti, Andreja Šiška (2,22 %), sploh pa njegov šokantno velik rezultat v Mariboru in Podravju, potem postane jasno najmanj dvoje.

Prvič, da smo priča resnemu vzponu nacionalističnega populizma, ne le Pahorjevemu apolitičnemu in komunikacijskemu. Ne gre le za to, da je Šiško zajahal val antisistemskih parol, ob diskurzu proti elitam je sprožil priljubljena konspirativna gesla o ukradenih volitvah in ukradeni državi.

Drugič, da živimo v državi bizarnih medijev. Bolj od tega, da omenjeni rad pozira s svojimi podporniki in se slika v uniformah in orožjem v rokah, kar je po vsem sodeč v Sloveniji nadvse legalno početje, da so ga v Mariboru nazadnje letos sumili ustrahovanja mestnega svetnika in direktorja osnovne šole, ker je v šolo sprejel begunske otroke in da je nesporni organizator protestov proti beguncem, ki v svojih video apelih svari pred prelivanjem krvi, protestnike v podporo strpnosti pa mora pred njim nato ščititi policija, bi nas morala skrbeti medijska obravnava. Čisto zares živimo v državi, kjer množični mediji, praktično do zadnjega, zgornjih dejstev niso uspeli niti v enem mesecu kampanje na noben način opaziti, kaj šele problematizirati.

Cerar kot izmeček naše družbe

V državi, kjer imate te vrste anemične novinarje, lahko pričakujete najslabše. Da je Šiško gladko potolkel kandidatko vladajoče SMC, kaže na proporcionalno umerjeno dejstvo, koliko pri nas ljudje cenijo vladajočo stranko in ministrico in koliko tiste, ki z dvignjenim palcem v svojih javnih nagovorih, tale je letošnji, vpijejo naslednje:

Cerar, ti si veleizdajalec, rodomornik ali genocidnik, zločinec, lažnivec, prevarant in morilec. Skratka, velezločinec. To si ti, zato te ne rabim vikati. Najhujši izmeček naše družbe in slovenskega naroda si ti, fuj, smrad!

Prav ironično je bilo slišati na koncu prvega kroga Pahorjevo oceno, da se politična kultura v Sloveniji dviguje. Primerjava med rezultatom Makovčeve in Šiška resnično kaže, da ima vladajoča politika s svojim zatiskanjem oči resno težavo. Ne le to, kar se volilnega telesa tiče, torej mentalnega stanja državljanek in državljanov, jo imamo kar vsi po vrsti.

Hlapec Cerar

1.535 ogledov

17 6 SKUPNA RABA

Hlapec Cerar in njegov predsedniški nasprotnik

Selotejp demokracija ali kako bi pri Pahorju mašili usta

Objavljeno na 24. oktober 2017

Smo priča novim poskusom selotejp demokracije, kjer nas akterji predsedniške tekme prepričujejo, da je treba kandidate nič manj kot utišati? Kako torej, s selotejpom čez usta?

Podpisnike »pisma intelektualcev«, torej tudi mene kot prvopodpisanega, je doletela visoka čast: vodja štaba predsednika Boruta Pahorja bi nam milostno prihranil zamašitev ust – vsem drugim pa ne. Kdo so ti drugi? Stališče Dušana Kumra je nastalo kot komentar na volilno nedeljo – po prvem krogu predsedniških volitev in po tistem, ko je postalo jasno, da njegov varovanec ni dosegel sicer napovedanih in pričakovanih 50 odstotkov, zato se bo moral pomeriti še v drugem. Kaj točno je Kumer, [če citiramo Večer](#), povedal? Selotejp demokracija je v njegovi predstavi videti takšna:

»Vsem, ki so ga v štirih tednih kampanje neusmiljeno napadali, bi zamašil usta. Bom izpustil intelektualce in vse ostale, v mislih imam predvsem protikandidate. Ti so imeli srečo, da je Borut Pahor nastopil na volitvah, ker drugega volilnega programa niso imeli kot napade na Pahorja. Če ne bi bilo Pahorja, očitno ne bi imeli ničesar za povedati. Rezultat nam govori, da si še vedno največ ljudi želi politične stabilnosti. Glede tega in želje po pomiritvi je Pahorjeva zmaga uspeh za slovensko politiko. V to sem prepričan, četudi sem sam kdaj v preteklosti imel drugačne poglede kot predsednik in tudi danes jih pogosto imam.«

Dušan Kumer, vodja Pahorjevega volilnega štaba: "Vsem, ki so ga v štirih tednih kampanje neusmiljeno napadali, bi zamašil usta. Bom izpustil intelektualce in vse ostale, v mislih imam predvsem protikandidate. Ti so imeli srečo, da je Borut Pahor nastopil na volitvah, ker drugega volilnega programa niso imeli kot napade na Pahorja. Če ne bi bilo Pahorja, očitno ne bi imeli ničesar za povedati. Rezultat nam govori, da si še vedno največ ljudi želi politične stabilnosti. Glede tega in želje po pomiritvi je Pahorjeva zmaga uspeh za slovensko politiko. V to sem prepričan, četudi sem sam kdaj v preteklosti imel drugačne poglede kot predsednik in tudi danes jih pogosto imam."

Izsek iz zapisa na spletni strani Večera

Selotejp in intelektualci

V preteklih dveh zapisih sem že komentiral dvoje: kako so mediji uokvirjali zgodbo s »pismom intelektualcev« in ji že takoj prvi dan pridodali uniformno oznako »napada na Pahorja«, ob tem pa, čeprav so bili raznorodni, nivelirali kar formalno in vsebinsko tri različne odzive: Janševega, Kučanovega in omenjenega. V drugem sem opozoril na dejstvo, da je velik uspeh Andreja Šiška v resnici velika zmaga medijske ignorance do njega: ko se danes nekateri novinarji pridušajo, da sta 2,2 odstotka na državni ravni in med 4 in 6 odstotki v Mariboru in njegovi okolici strašljivi indic morebitnega vzpona nacionalističnega populizma, potem bi se morali zavedati, da so sami prispevali k temu izidu.

Kumrova ocena potemtakem izhaja iz medijske tabloidno imputirane etikete, ki s svojo sugestivnostjo že po sebi deluje zaščitniško do Pahorja. Na podlagi razlage, da nekdo napada nekoga, je mogoče bolj hladnokrvno izreči tezo o potrebi mašenja ust vsem, za katere si presodil, da ti konkurirajo. Zakaj morajo ob tej nameri odvečni intelektualci – samooklicani, so pridodali zlobni – spet biti častna izjema, zakaj bi vsem drugim mašili usta, njim pa ne?

Vodja volilnega štaba bi s selotejpom reševal situacijo, ker ga, po vsem sodeč, protikandidati nervirajo. Menda zato, ker nimajo svojega volilnega programa in je njihov edini program, kot pravi, le Pahor. Če upoštevamo, da posebnih ekscesov na tej ravni v kampanji ni bilo in da je celo sam predsednik pohvalil benignost delovanja svojih rivalov

in nato iz tega izpeljal optimistični sklep o dvigovanju politične kulture, je Kumrova ocena še toliko bolj nenavadno osorna. In seveda že po sebi dokaz, kakšno kulturo komunikacije gojijo pri Pahorjevih.

Pustimo zaenkrat ob strani zoprno vprašanje, kaj dejansko tvori Pahorjev volilni program, če že vse druge obravnavamo zaničevalno? Obrabljene brezpomenske floskule o politični stabilnosti, povezovanju in združevanju Slovencev to pač niso. Tisoč kilometrov Pahorjevega pešačenja prav tako kvečjemu bolj šteje za pregled stabilnosti asfaltne podlage širom države kot programsko točko.

Če sem lahko ciničen: stabilnost je skozi nekatera predsednikova dejanja že dosežena. Denimo na KPK, kjer je občutje s srčnim utripom vred vseh političnih akterjev na levi in desni stabilno pozitivno, odkar je ta organ zaradi popolne pasivnosti Pahorja praktično obglavljen.

Kako prihraniti dva ali tri milijone evrov

Velika nesebična želja, kako protikandidatom zamašiti usta in s tem prispevati k hitrejši ponovni izvolitvi predsednika, se je kazala še na druge načine. Najbolj pomenljivo ne samo skozi ocene vodje volilnega štaba, ki je bil dolga leta glavni tajnik stranke SD, danes pa so ga izbrali, da bo bdel nad svojim neodvisnim in nestranskarskim kandidatom.

Sedanji prvak te stranke, Dejan Židan, nas je na isto volilno nedeljo poskušal prepričati, da Borut pač mora zmagati, in to takoj. S selotejpom ali brez:

»Upam, da Borut zmagaja v prvem krogu, da prihranimo dva milijona evrov in jih uporabimo za nekaj bolj koristnega.«

Seveda, vsaka zmaga, ki ne koristi njegovi stranki in Pahorju, je potrata denarja: nič ne deluje bolje od tovrstne ponotranjenosti demokratičnih principov. Če to ni ošabno stališče, kaj je? Tragičnost dejstva, da se ni zgodilo že v prvem krogu, je praktično z istimi besedami malo za tem ponovil še šef stranke DeSUS: tudi ta je močno navijala za neodvisnega kandidata. Karlu Erjavcu se je, z istimi besedami, močno zazdelo, da moramo dva ali tri milijone, ki jih bomo brez razloga vrgli proč zaradi drugega kroga, nujno prihraniti. Malce nerodno razumevanje volitev kot praznika demokracije, toda kaj bi s tem, nihče ni popoln.

Mimikrija neodvisnosti

Omenjena mimikretičnost prvega neodvisnega kandidata v državi je s tem ujeta v dve protislovji – če je to lahko prava oznaka. Prvič, kot rečeno, v naslednje: dolgoletni neodvisni generalni tajnik stranke SD je postal »civilist« in prevzel vodenje štaba dolgoletnega neodvisnega predsednika stranke SD. Svojega nadrejenega.

Ampak ker so ljudstvo in mediji lepo vzgojeni, niti ne rabiš veliko selotejpa, da prve in druge prepričaš v kamuflažni vtis o Pahorju kot samostojnem in neodvisnem kandidatu. Drugič, ker ti nudijo vso logistično in drugo podporo, in to že od samega začetka, te kot svojega neodvisnega in nadvse nadstrankarskega favorita podpreta kar dve stranki, zapovrh obe vladni. Kakšno presenečenje, stranka SD in nato še DeSUS.

No, in potem se, po vsem sprenevedanju, isti akterji pritožujejo, zakaj je volilna udeležba tako nizka in ljudje ne želijo slišati za politiko!

Medijske elaboracije Kumrove izjave

Ko sem poskušal preveriti, kaj je Kumer dejansko izjavil, sem izhajal iz naslova in zapisa tednika Reporter. Besedilo pod naslovom »Besni Dušan Kumer: Vsem, ki so neusmiljeno napadali Pahorja, bi zamašil usta« je bilo objavljeno v nedeljo. Ker je bilo podpisano kot novica STA, me je zanimalo, kako je o tem poročala tiskovna agencija.

Primerjava besedil obeh zapisov je pokazala na zanimivo razliko. Spodaj ju navajam v celoti.

Reporter:

V štabu Boruta Pahorja poudarjajo, da za morebiten drugi krog volitev ne bodo spreminjali kampanje. »Ostajamo pri povezovanju. Ne bomo gradili na temah, ki nas razdvajajo, ampak na temah, ki nas družijo,« je povedal vodja štaba Dušan Kumer.

»Ta neposreden stik, ki ga je Pahor uveljavljal v preteklih petih letih, smo samo predrugačili v hojo po Sloveniji,« je pojasnil Kumer. To je pristop, ki ga je na drug način gojil v predsedniški palači. »Mislim, da je to pravi pristop,« je ocenil.

Ocenjuje, da so imeli drugi kandidati srečo, da je kandidiral tudi Pahor. »Ker je bil njihov volilni program Borut Pahor. Ne vem, o čem bi govorili, če se Pahor ne bi odločil za kampanjo,« je dodal. Vsem, ki so ga v štirih tednih kampanje neusmiljeno napadali, bi zamašil usta, je še dejal Kumer.

Poudaril je tudi, da je aktualni predsednik edini neodvisen kandidat na teh volitvah. »Vsi ostali imajo za seboj stranke. Menim, da so volilne kampanje koncipirali za strankarske parlamentarne volitve za naslednje leto,« je ocenil.

STA:

Kumer: Pahor v morebitnem drugem krogu ne bo spreminjal kampanje

Ljubljana, 22. oktobra – V štabu Boruta Pahorja poudarjajo, da za morebiten drugi krog volitev ne bodo spreminjali kampanje. »Ostajamo pri povezovanju. Ne bomo gradili na temah, ki nas razdvajajo, ampak na temah, ki nas družijo,« je povedal vodja štaba Dušan Kumer.

»Ta neposreden stik, ki ga je Pahor uveljavljal v preteklih petih letih, smo samo predrugačili v hojo po Sloveniji,« je pojasnil Kumer. To je pristop, ki ga je na drug način gojil v predsedniški palači. »Mislim, da je to pravi pristop,« je ocenil.

Ocenjuje, da so imeli drugi kandidati srečo, da je kandidiral tudi Pahor. »Ker je bil njihov volilni program Borut Pahor. Ne vem, o čem bi govorili, če se Pahor ne bi odločil za kampanjo,« je dodal.

Poudaril je tudi, da je aktualni predsednik edini neodvisen kandidat na teh volitvah. »Vsi ostali imajo za seboj stranke. Menim, da so volilne kampanje koncipirali za strankarske parlamentarne volitve za naslednje leto,« je ocenil.

Besni Dušan Kumer: Vsem, ki so neusmiljeno napadali Pahorja, bi zamašil usta

STA 22. okt. 2017 20:50 33 | 4618 | Osveženo: 14:41 / 23.10.2017

DELI NA: [f](#) [t](#) [G+](#) [p](#)

Foto: STA - Vodja volilnega štaba Boruta Pahorja Dušan Kumer.

V štabu Boruta Pahorja poudarjajo, da za morebiten drugi krog volitev ne bodo spreminjali kampanje. "Ostajamo pri povezovanju. Ne bomo gradili na temah, ki nas razdvajajo, ampak na temah, ki nas družijo," je povedal vodja štaba Dušan Kumer.

Reporterjev prispevek, ki povzema STA

Manipuliranje in etični kodeks

Takoj vidimo, da obe vesti podpisuje STA in da je v primeru Reporterjevega povzetka dodan še en stavek, ki se glasi:

Vsem, ki so ga v štirih tednih kampanje neusmiljeno napadali, bi zamašil usta, je še dejal Kumer.

Temu stavku ustrezno je nato izbran in prirejen še naslov. Le dve možni branji obstajata. Po prvem je STA prvotno novico popravila in ta je vsebovala citirani stavek. Po drugem so pri Reporterju poved dodali. Glede prve možnosti bi pričakovali, da bodo pri STA objavili popravek, a tega niso storili.

Pred leti sem poskušal Novinarsko častno razsodišče s prijavo prepričati, da so manipulacije v naslovih nedopustne. Žal živimo v družbi, kjer so mediji odkrito spolitizirani in kjer novinarji zavestno kršijo pravila novinarskega kodeksa in se na to ne ozirajo. Nihče posebej ne protestira proti temu.

V omenjenem primeru ne gre le za kršitev 10. člena kodeksa, ki prepoveduje, da bi naslovi smeli potvarjati vsebino, ampak je omenjeni stavek očitno v besedilo STA vrinjen – če ne drži prvo branje. Skratka, gre za poseg v novico STA. Seveda dvomim, da bo to koga vznemirilo. No, v resnici ne verjamem niti, da bi se Kumrova izjava sploh komu utegnila zdeti problematična.

P.S. Tale zapis je evidentno nastal, ker mi še niso zamašili ust.

Pahorjevi alanfordizmi: tko prije umre, duže je mrtav

Objavljeno na 3. november 2017

Se čas slovenskega priznanja Palestine bliža? Malo verjetno. [V zadnjem soočenju na Radiu Slovenija](#) sta kandidata drugega kroga predsedniških volitev morala odgovarjati tudi na to vprašanje.

Priznam, da me Borut Pahor ni presenetil – le koga bi. Njegov odgovor je bil preprost v svoji predvidljivosti, a končno tudi tragikomičen:

»Rad bi priznal Palestino tako, da temu ne bi nasprotoval Izrael.«

Tokrat bi želel tematizirati ravno to dimenzijo komičnosti njegovega izvotljenega političnega kompromisarstva. Če je namreč aktualni predsednik degradiral svojo predsedniško funkcijo s tem, da se ji je odpovedal in jo nadomestil z apolitičnim flirtom z ljudstvom, se takrat, ko že mora imeti kakšno resno politično stališče, že ves čas zateka v izpraznjeno slalomiranje – za razliko od kakšnega Janeza Drnovška, katerega neodločnost je nenazadnje močno iritirala tudi trenutnega protikandidata Marjana Šarca do te mere, da jo je večkrat imitiral, Pahorju neodločnosti ne moremo očitati. Kaj je torej tisti X, ki predstavlja njegov politični *modus operandi* delovanja?

G. K., Nataša Mulec, Radio Slovenija

Pahor v studiu Radia Slovenija, 2. november 2017

Konsenzualni alanfordizem

Rešitev, ki jo Pahor ponuja, je zanj značilni konsenzualizem, pravzaprav njegova zloraba – kajti ta je v njegovem prvem predsedniškem mandatu postal predvsem volilni pragmatizem, kjer je iskanje konsenza pod slogani povezovanja in združevanja nadomestil s koketiranjem na vse strani in nenačelno nekonfliktnostjo za vsako ceno: da bo volk sit in koza cela. Temu v tej kampanji takrat, ko se neposredno ne izmika s pojasnilom, da se o čem kot predsednik ne sme izrekati, rad pravi »nevtralnost« in politična nepristranost, zato jo rad predstavlja za svojo nenadkriljivo vrlino. Pri tem težko skriva, da gre za navaden blef.

Stališče iz omenjene oddaje glede priznanja Palestine se zdi v kontekstu povedano zelo značilno zanj: ja, priznal bi Palestino, ampak pod pogojem, da bo za to tudi Izrael. Tu ne gre le za nenačelnost, konsenz in kompromisarstvo, tako rekoč spravno dejanje, ki je postalo še en emblem njegovih prizadevanj, vsaj v njegovi interpretaciji, temveč za navedbo čiste nemožnosti kot možne rešitve. Vsi vemo, da priznanje Palestine v trenutku, ko temu ne bo oporekal Izrael, sploh ne bo nobeno vprašanje. Težava je v tem, da je konsenzualizem tu praktično neizpolnjivi pogoj, ki ga je Pahor postavil ne zato, da bi ponudil kakšno rešitev, temveč zato, da bi se odgovoru glede nje izognil.

Njegovo ponujanje rešitev zato v praksi bolj spominja na alanfordovske nekoristne nasvete, kot je tale: »Ako želiš pobijediti, ne smiješ izgubiti«. Kar bi človek najraje

poimenoval za »alanfordovski konsenzualizem«, a ker je veliko situacij, v katerih alanfordizem prevlada, se mi zdi ustreznejše reči »konsenzualni alanfordizem«. Oziroma kot te dni rad razlaga, češ da je izpolnil vse obljube: »Mi ništa ne obečavamo i to ispunjavamo.«

Biti politik konsenza

Nič ni nastalo čez noč. Trenutni residuum konsenzualnega blefa ima korenine v njegovem strankarskem udejstvovanju in danes je deležen ustrezne pragmatične popačitve za potrebe »apolitizirane« agende njegovega novega populizma.

Deset let nazaj je s konsenzom, razumljenim kot izhodiščem svojega delovanja, počastil celo takratnega predsednika vlade Janeza Janšo, ko je ta od političnih strank pričakoval, da sprejmejo »partnerstvo za razvoj« in »sporazum o sodelovanju«. To perfidno igro je takrat srčno pozdravil in večkrat ponovil željo, da »slovenska politika igra kot reprezentanca«, kar je lepa metafora za konsenzualni dogovor, ob končnem podpisu pa dejal še naslednje: »V SD bi se vedli v skladu z določili tega sporazuma tudi, če ga ne bi podpisali.« (RTV Slovenija, Dogodki in odmevi, 17. 5. 2007).

Servilnost, ki ji ni primere. Tedanji prvak slovenskih socialnih demokratov je svoj konsenzualni politični kredo tudi sicer nenehno poudarjal, recimo: »Sem politik konsenza. Verjamem v to, da je navkljub razlikam, ki obstajajo v politiki, in sicer pri strateških zadevah, treba dosežati soglasje. Obstajajo pa tudi politiki konflikta.« (Mladina, 26. april 2007).

Že takrat je veljalo, da kar je videti kot gesta konsenza, ni nič drugega kot gesta njegovega izničenja. Zakaj? V obeh primerih je takrat pristanek na sodelovanje med drugo najmočnejšo (v primeru partnerstva) in prvo najmočnejšo stranko- v primeru »pakta o nenapadanju«, kot ga je nekoč poimenoval sam Pahor, a kasneje obžaloval to karakterizacijo – dezavuiral vlogo stranke SD kot opozicijske stranke: konsenz je izničil utečeno razmerje in vlogo političnih moči. Glede partnerstva se je to izkazalo post festum: gospodarske reforme praktično niso bile izpeljane in učinki partnerstva so bili minimalistični, za nameček pa je Janša v aprilu 2007 celo izjavil, da se partnerstvo približuje zaključni fazi in torej izteka. Zakaj in s kakšnimi rezultati? Izkazalo se je, da je »nespodobno povabilo« pod klobukom iskanja konsenza bilo zlorabljeno, pri čemer je ta zloraba bila sprejeta z odprtimi rokami in celo – kakšen paradoks! – predlagana s strani Pahorja samega.

Atavizmi preteklosti

Lahko bi rekli, da so se konsenzualistični atavizmi preteklosti prijeli in postali zaščitni znak Pahorjeve nove politike nekonfliktnosti. Včasih, ko so prignani do absurda, resnično zvenijo kot alanfordizmi. Pahor bi imel stališče do slovenske vlade, ampak samo, če bi ga

ta poslušala ali sprejela. Vztrajal bi pri umiku žice, ampak le, če bi to idejo Cerar sprejel. Ima mnenje o Trumpu in Putinu, ampak samo do trenutka, ko se spomni, da ju mora nadvse spoštovati, ker sta dobila največ glasov na volitvah. Kar pomeni, da ga ne sme imeti – razen tega se utegne z njima že jutri rokovati. Ker nima mnenja o ničemer, dokler ni o tem predhodnega konsenza vseh – in seveda on največkrat že vnaprej ve, da ga ne bo – je zato zahtevati tak pogoj zelo varno početje. Ko so ga v omenjeni oddaji vprašali, kaj si misli o samostojnosti Katalonije, smo lahko spet uganili težavo – argument iz razklanosti ljudske volje je zmagal, seveda pa je treba razumeti tudi argumente Madrida...

Od njega, skratka, največkrat ne bomo prejeli enoznačnega odgovora. Ko se danes, tik preden bo verjetno spet izvoljen v novi petletni mandat, pogovarjamo o opustitvi njegove vloge, sili v spomin še ena variacija alanfordovske modrosti, recimo njegove visosti Broja Jedan, ki nekje pravi: »Bolje častan uzmak nego nečastan poraz«. Oziroma po domače: bolj častna degradacija predsedniške funkcije kot njeno nečastno opravljanje.

Da ne uđe

Konsenzualistični alanfordizem povzroča hitro prepoznavne shizofrene situacije tipa »to eat a cake and to have it«, razcep med našo željo po tem, da bi sladico pojedli, in tem, da bi jo še naprej nedotaknjeno imeli. Pahor bi v imenu všečnosti imel vse: recimo naklonjenost partizanskih in domobranskih potomcev, Izraelcev in hkrati Palestinecev, Rusije in Amerike, levice in desnice, domačih ksenofobov in njihovih nasprotnikov. S to razliko, da jo izvaja kot premišljeno agendo, v skladu s katero pravzaprav akrafični predsednik po njegovem prepričanju na koncu ne sme storiti ničesar, saj bo vsako dejanje po nujnosti pristransko, nenevtravno in nekemu v prid.

Apolitičnost, redukcija njegove predsedniške vloge na čisti nedolžni flirt onstran političnega udejstvovanja, je v tem smislu zanj neizbežna konsekvence na podoben način, kot je tovrstna ideologija konsenza lahko ob koncu dneva le karikatura same sebe. Politični »con-sense« se sprevrča v praktični »non-sense« in če bo želel ostati konsistenten v tej vlogi, bo moral, kot sem že zapisal, do konca svojega življenja negibno stati na svojem supu sredi blejskega jezera.

Zato v radijskem soočenju seveda ni presenetilo, da se ni želel izreči do nevarnosti nacionalističnega populizma. Šarca je izzval z »Bi si vi upali reči, da je (sc. populizem) škodljiv in se prehitro odzvati?«. Zaskrbelo ga je namreč, da bi njegov odziv lahko bil nepravičen in še bolj nesorazmeren, češ: če bi se velikokrat nanj odzval, bi mi hitro očitali, da se nanj nisem v nekem partikularnem primeru. Se pravi: bolje, da se sploh ne odzovem.

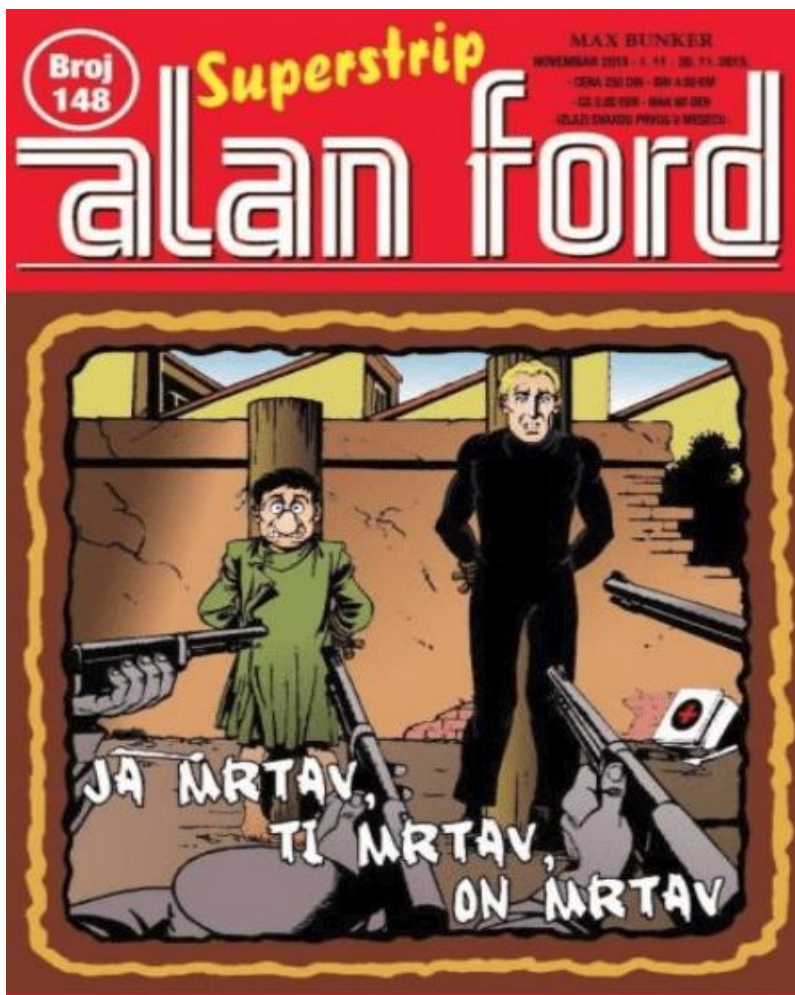
Kako ti lahko ena atomska bomba uniči dan

Podobno katastrofalno stališče je ima Pahor do pobude Združenih narodov za popolno prepoved jedrskega orožja. Ne, te res ne moremo kar ratificirati, saj smo vendar članica Nata. Torej moramo sprejeti jedrsko doktrino. Svoj konsenzualizem, tokrat utemeljen na našem članstvu, je nato celo prignal do čistega absurda, ko je novinarjema poznavalsko zatrdil, da je za uničenje našega planeta dovolj že ena atomska bomba: »Nihče si je ne želi, kajti ena je dovolj za naš konec«.

Čeprav ga glede tega novinarji silno redko sprašujejo, je zaenkrat edini »argument iz članstva« tisti, s katerim operira. Tega je v [intervjuju za Mladino](#) nedavno nazaj še razširil, takole:

Nisem človek, ki bi zagovarjal jedrsko oboroževanje, a če smo v Natu, moramo z njim deliti dobre in slabe strani.

Konsenzualistični alanfordizem nam torej v seštevku pove tole: smo članica Nata, zato nasprotujemo prepovedi jedrskega orožja. Sicer nam res lahko že ena sama atomska bomba čisto uniči preostanek dneva, pravzaprav kar življenje, toda kaj hočemo: ker smo v Natu, si moramo z njim deliti tudi slabe strani. Očitno skupaj s preostankom človeštva. Na kratko, ko gre za jedrsko tekmo: »Tko prije umre, duže je mrtav.«

Alanfordovska prešteevanka: naslovnica kulturnega stripa

Ko te kopirajo Američani

Ironija je hotela, da Pahor kot »oče arbitražnega sporazuma« zelo rad hvalisavo kaže na svojega političnega otroka kot menda svoj najboljši izdelek, a zdaj doživlja polomijo psevdokonsenzualizma skozi stališče ZDA, v katerem te nenehno ponavljajo, da bodo sprejele le tiste rešitve, ki bodo med Slovenijo in Hrvaško sporazumno dogovorjene.

Ravno te dni je Trumpova administracija posredovala svoje stališče o meji zunanjemu ministru, kjer naj bi Karl Erjavec že nekaj tednov nazaj prejel pismo ameriškega državnega sekretarja Rexa Tillersona. Kot pišeta Primož Cirman in Vesna Vuković, je slednji izrecno poudaril, da »se ZDA ne bodo postavljale na eno ali drugo stran«, osnovno sporočilo pisma pa je, da »bodo Američani podprli vsako rešitev za določitev meje na kopnem in morju, ki jo bosta Slovenija in Hrvaška dosegli sporazumno, ter da morata obe strani delati 'skupaj in hitro v smeri rešitve'.

S tem smo blizu Pahorjevi rešitvi konflikta med Palestino in Izraelom – sporočilo se vrača nazaj do njega v isti obliki. In to na boleč način, kajti zlahka si predstavljamo, da skozi Tillersona govori slovenski predsednik ali da je celo avtor pisma. Se pravi: ZDA so zavzele pahorjansko pozo in s tem skozi retoriko konsenza, z njegovim lastnim orožjem, pokazale na realni domet takšne govornice.

A ne le to: konsenzualnost je, kar kot država občutimo na lastni koži, lahko le alibi, da se skozi njo zaščiti močnejšega ali tistega, ki se mednarodnim sporazumom ali sodiščem izmika. Povedano drugače: tako kot je Pahorjev nemogoč konsenzualistični opis glede priznanja Palestine objektivno vzeto v podporo Izraelu, je Tillersonov oziroma ameriški voda na mlin Hrvaški.

Pahorjeva retorika soglasja torej hitro lahko zapade v obe omenjeni skrajnosti: sprevrača se v svojo lastno karikaturo ali se kot orožje obrača proti tistemu, ki jo uporablja.

Predsedniški strici iz ozadja: kako mentalno retardirati ljudstvo

Objavljeno na 6. november 2017

Zimzeleni 'strici iz ozadja' so zopet v modi. No, saj nikoli niso nehali biti. Teorije zarot, ki včasih mejijo na individualno paranojo, so že desetletja *modus operandi* slovenskih političnih figur in vedno bolj tudi medijev. Z njihovo pomočjo zmagujejo na volitvah. No, zmagujejo v navezi z njimi – včasih premišljeno, spolitizirana trobila, in včasih ne, kadar konspiracizme zgolj instrumentalno izrabljajo.

O tem, kako nadvse hvaležen material za psihološko instrumentalizacijo strankarskih članov in končno tudi državljanov so, pišem izčrpno in intenzivno že več kot desetletje. Težko je povedati kaj novega, vrstijo se le variacije iste teme in občutek, da so konspiracizmi vedno znova uspešni – celo takrat, ko akterji v njih ne verjamejo.

Nedavna stališča Janeza Janše in nedolžno pojasnilo Milana Kučana, ki se je pred svežimi očitki Boruta Pahorja zgolj branil, a nato resda navedel tudi nekaj zanj neznanih ostrih očitkov, so diskurz o stricah spet malce prestavila v višjo prestavo. Precej žalostno je te tedne poslušati večino novinarjev, vključno z javnim servisom in resnimi množičnimi mediji, ko brez trohice distance pristajajo na diseminacijo te prežvečene mentalne igre in z njo v celoti nadomeščajo vsebinsko razpravo.

Kučan zanika delovanje iz ozadja, pri kritikah Pahorja vztraja

Ljubljana, 27. oktobra - Bivši predsednik republike Milan Kučan priznava, da je pred volitvami 2012 Borutu Pahorju povedal, da se bo pridružil pobudi, ki bi prepričala Zorana Jankoviča naj kandidira. A to ni bilo dejanje iz ozadja, pač pa odkrit pogovor, je zapisal na v odzivu na izjavo Pahorja na četrtkovem soočenju predsedniških kandidatov. Pri kritikah Pahorja vztraja.

Kučanov demanti delovanja iz ozadja: Slovenska tiskovna agencija

Trije elementi teorije zarote

Če poenostavim: teorija zarote je prepričanje, ki poskuša dogodek X, ki je predmet obravnave, razložiti s pomočjo vpeljave dodatnega, vendar povsem neutemeljenega in izmišljenega prepričanja o tem, da je za nastop tega dogodka kriva skrita skupina ljudi ali posameznikov - z nekim določenim drugim skritim motivom. Nastop tega dogodka ali niza dogodkov ni stvar posameznega spleta okoliščin, temveč je nenadoma povsem nenaključen in smiseln v kontekstu fabrikacije nove zgodbe. Sam uvajam koncept »drugega pogleda« v takšno teorijo in ga povezujem s tremi elementi: dogodki, akterji in motivi.

Prvič, obstaja nenaključnost dogodkov na drugi pogled: na drugi pogled so navidezno arbitrarni dogodki in stanja stvari predstavljeni kot povsem nenaključni, nujni in med sabo povezani.

Drugič, obstaja povezanost akterjev na drugi pogled: akterji dogodkov in stanj stvari delujejo kompaktno, so skrito in tajno med sabo v navezavi, čeprav na prvi pogled te povezave niso očitne ali so pritajene.

Tretjič, teoretik zarot se zateka v dodatne razlage, intence in motive: navaja in vpeljuje neutemeljene »alternativne« in večkrat bizarne, neutemeljene in neobičajne razloge za nastop dogodka ali stanja stvari.

Ko je predsedniška kampanja za novinarje in urednike postala preveč dolgočasna, ali pa zato, ker so jo želeli dodatno začiniti s soljo konspirativne žgečkljivosti, je diskurz o stricah iz ozadja z vsemi zgoraj naštetimi momenti postal skorajda dominantna prvina javne percepcije – predvsem v drugem krogu volitev. V praksi bi to pomenilo, da bo uspešen tisti kandidat v kampanji, ki bo uspel pokazati, da za njim takšni ali drugačni strici ne stojijo. In ker je zgodba o stricah čista fabrikacija, je takoj jasno, s čim se bo moral, kot s kakšnim urokom, največ ukvarjati.

Konspiratološka epistemologija

Epistemološka predpostavka konspiracista je, da je stanje stvari iluzorno in da, kot rečeno, ni takšno, kot se nam zdi na prvi pogled. Nekdo nas vara, se pretvarja in z nami manipulira, zato videzu in uradnim razlagam ne smemo zaupati. Prava dejanskost, ki smo jo še pravočasno razkrinkali, je drugačna, pravi pogled je vselej drugi pogled. S tem pridemo do logike spoznavnega obrata: klasičen vernik v zarote bo npr. verjel, da nikoli nismo stopili na Luno in materialno evidenco o tem zanikal in vanjo podvomil. Le na prvi pogled je Neil Armstrong res prvi stopil na Luno, toda na drugi, včasih celo dobesedni, skozi npr. podrobno analizo posnetkov, temu več ne smemo verjeti. Teoretik zarot v tem deli izkušnjo paranoika: prvotna izkušnja dogajanja okoli nas je varljiva, vanj je treba ves čas dvomiti, saj je rezultat prizadevanj tistih, ki nas ogrožajo. V epistemološkem smislu je blodnja, s katero reagiramo na zunanje dogodke, element nenehnega dvoma ali skepse iz strahu, da bi bili prevarani. Jacques Lacan je kasneje v spisu »Drugi in psihoza« uvedel razpravo o tem, da je človeško znanje kot takšno paranoidno, tj. človeško znanje je utemeljeno na iluziji, na vedno novem dvomu, kjer prav nič ne zapreči niza novih dvomov.

Iz občutka ogroženosti, ki sicer terja dodatno socialno razlago, konspiracist skoraj vedno navaja idiosinkratične dodatne elemente presoje, ki bodo pritrčili njegovi teoriji, in pri tem išče zanjo svoje dokaze – z vidika racionalne presoje povsem neprepričljive. Včasih pride ob isti dokazni evidenci do nasprotnih končnih prepričanj, včasih si pri tem pomaga s svojo. »Alternativno«.

Sovražniki vsepovsod

Ko je Janša že zelo zgodaj v predsedniški kampanji razvil svojo tezo, da za Marjanom Šarcem stojijo skriti strici z udbaškimi lovkami, na čigar začetju stoji neuničljivi Milan Kučan, je to bila zanj nadvse pričakovana vpeljava takšne alternativne razlage. Ne more se zgoditi, da takšnega pripisa ne bi bil deležen tisti, ki ga vidi kot svojega trenutnega nasprotnika – oziroma sovražnika. Ne more se zgoditi, da takšnega sovražnika ne bi videl v komer koli, ki mu ni izpovedal popolne pripadnosti.

Vendar ni le on tisti, ki generira medijski in politični konspiracizem – oziroma na njem celo gradi svoje jedro političnega udejstvovanja. Tega v genuini obliki proizvajajo že sami mediji. Kot sem analiziral pred dnevi, in za to res ni bil kriv Janša, so bili ravno domači mediji sposobni s svojo umetelnostjo povezati nič manj kot njega in pismo 34 intelektualcev ter ga predstaviti kot nekakšno družno »koalicijo« (brez narekovajev!) enih in drugih. Zgradili so celo nastavke za nekakšno metanivojsko teorijo zarote: na ubogega Pahorja so se družno spravili tako levi in desni, so nam razlagali. In, seveda, tudi pismo intelektualcev je hitro postalo hudičevo, pardon, stričevsko delo.

Ko je Kučan s svojo repliko na Pahorjevo diskreditacijo podpisnikov omenjenega pisma pojasnil, da ga je že leta 2012 izzval k pojasnilu, koga ima v mislih s sintagmo »stricev iz ozadja«, se je temu spraševanju humorno pridružil še Šarec in Pahorja pozval, naj imena teh stricev razkrije, da se jim bo lahko ognil, ko jih sreča. Pahor pa mu je seriozno odgovoril:

»Ne skrbite, verjetno bolj skrbijo za vas, kot si ta hip predstavljate.«

"Ne skrbite, strici iz ozadja skrbijo za vas"

AVTOR B. B., STA 3. NOVEMBER 2017, OB 10:00

✓ Like 94K

Značilen diskurz volitev o stricih: Žurnal24

Vera proti pragmatiki

S tem je diskurz o stricih razkril, da se ga, najmanj od leta 2012, poslužujeta kar oba veleprotagonista, Janša in Pahor. Toda v čem je potem sploh razlika med njuno rabo teorij zarot? V ničemer. Še nekaj, kar ju družijo in dela za najbolj odgovorna politika zadnjih 25 in več let. Prvi išče strice iz ozadja, a nima težave, da jih našteje, fiktivne seveda, drugi pa zgolj zlorablja diskurz prvega, ker je ugotovil, da mu koristi. Našteti jih noče ali ne zna, ves čas pa na njih namiguje. Ali kot je lakonično dejal v soočenju ob izzivu, da jih imenuje: »Saj nisem neumen«.

Resnično, temu bi lahko rekli pravi pragmatični konspiracizem – v njega najbrž niti malo ne verjame, navdušuje se le nad njegovimi blagodejnimi volilnimi učinki. Ko pravi, da ni neumen, želi reči ravno to, da ni neumen, da bi blagodatni konspiracizma naravnost priznal. V tem oziru je povsem deplasiran tudi Kučanov ponovljeni poziv Pahorju: »Državljanji imamo pravico vedeti, kdo so 'strici' in kaj je bilo storjenega, da bi se njihove nelegalne rabote uspešno preprečevale.« Ob tem sicer pravilno izhaja iz domneve, da če teh ni, jih seveda ni mogoče niti naštet, spregleda pa, da aktualni predsednik v tovrstne bajke itak ne verjame, da pri tem blefira in jih zgolj zlorablja.

Strici iz ozadja, ki v resnici podpirajo Pahorja

Včasih so postopka »drugega pogleda« deležni tudi pripisi intenc. Sumljiva je lahko, v kontekstu predsedniških volitev, že njihova namera, da res podpirajo Šarca. Naj pojasnim. No, če ga strici iz ozadja podpirajo, bi seveda pričakovali, da si ga želijo kot zmagovalca teh volitev. Saj bi sicer njihov angažma bil nesmiseln. Ampak ne, le na prvi pogled se zdi, da podpirajo Šarca. Od objave Janševega novega pisma, nastalega po prvem krogu, so se mediji, spet tudi najbolj resni, ujeli v še eno reciklažo zarotniškega mišljenja. Nekateri so povsem nekritično prevzeli tisto bolj absurdno izpeljavo, po kateri so »arhitekti volitev iz ozadja vendarle malo v skrbeh. Ne samo da si želijo zmage Pahorja, ker nameravajo Šarca narediti za favorita državnozborskih volitev, ampak ob napovedi bojkota velikega dela desnega pola mora na volišča priti dovolj volivcev, da bo drugi krog vsaj na videz legitimen.«

Navedena novinarska eksegeza verno sledi ideji Janševega dopisa, v katerem je napadel strice in jih poimenoval za mafijo. Njihovo skrb je povzel v pričakovanje, kako preprečiti Šarčevo zmago:

Trenutno vlakovna kompozicija nemoteno vozi proti obema ciljema in mafijski strojevodje v ozadju imajo eno samo skrb. Da drugi ne prehitijo prvega in tako pokvari taktiko, kako z enim strelom zadeti dve tarči. Če na volitvah namreč zmaga Marjan Šarec, potem ne bo nič iz SMS, ampak bodo morali v časovni stiski iskati nov obraz ali oživljati že rahlo ohlajeno truplo SMC. Pa

tudi vzgonski veter v jadra SD, ki bi se še okreplil v primeru Pahorjeve zmage, bo umanjkal.

Šarec kot novi up levice

Na prvi pogled se torej zdi, da penzionirani mafiozo Kučan in drugi strojevodje gradijo na projektu Šarčeve zmage. Toda ne, šteje le drugi pogled: oni zdaj delajo na tem, da ne bi zmagal. Kajti njihov peklenski načrt je nova Šarčeva stranka, vzpon nove maskirane leve stranke, novih ukradenih volitev, ki pa se lahko sfiži, če bi Pahorja premagal. Kajti potem bi res moral biti predsednik republike.

Ko bo, po vsej verjetnosti, po drugem krogu Šarec drugi in ne zmagovalec, bo to rezultat murgelske mafije: ravno to, da bo Pahor na koncu zmagal, bo dokaz njihove spretnosti in dvojne igre. Janša celo izrecno zapiše:

To pomeni, da bodo Igor Pribac, Luka Mesec in Janko Lorenci najbrž volili proti Pahorju, bolj »taktično razgledani« Milan Kučan, Gregor Golobič, Janez Zemljarič in Zoran Janković pa bodo volili za oba. Neposredno na volilnem lističu za Boruta Pahorja kot predsednika RS in posredno s tem za Marjana Šarca kot predsednika SMŠ.

Povedano drugače, vse je zrežirano do te mere, da mora Šarec biti poraženec, ker bi v nasprotnem padel v vodo scenarij z njegovo novo stranko. Teorija zarote na dvojni obrat torej: ni sumljivo to, da bi se lahko nekaj zgodilo (zmaga Šarca), ampak ravno to, da se ne bo nič zgodilo v drugem krogu (da bo Šarec poražen). Zvitost mafijskih strojevodij mora, skratka, poskrbeti za to, da se večji projekt, prihodnje državne volitve, ne bi skvaril.

Sumljiva realnost

Paranoidnost konspiracizma se velikokrat napaja iz podobnega dvojnega obrata. Če je prvi obrat preprost, ko naključni dogodki, osebe in dejanja začenjajo dobivati nadpomen, da bi smiselno napolnila začetno teorijo, ko vsak fragment zgodbe mora ustrezati blodnjavi predpostavki, ki nam pojasni celoto dogajanja, progresivna konspiratologija za temelj svoje sumljivosti ne jemlje več nekega detajla, ki ga je treba pojasniti in razložiti, temveč je nekaj narobe že z realnostjo kot takšno: to, da navidezno nič ni narobe, je ravno najbolj sumljivo.

Lep zgled povedanega je Janševa reakcija leta 2009 na rezultate javnih anket. Če bi te njegovi stranki kazale slabo, bi seveda za to bili krivi manipulatorji – anketam se pač verjame le takrat, ko jim sam ponarediš, je menda dejal Churchill.

Sumljivost pa lahko, nasprotno, črpa iz dejstva, da z realnostjo ni nič narobe, da ni dogodka, ki bi nas vznemiril in spravil v slabo voljo. Recimo iz anket, ki nam kažejo

odličen rezultat – ker v njih na lestvicah celo vodimo. Kajti kakšna je bila Janševa reakcija ob prebiranju teh? Seveda: ankete nam dobro kažejo zato, ker so zrežirane, da bi uspravale naše volilno telo!

zurnal24.si Naslovnica Novice Šport Magazin
02. oktober 2010, 12:58 Slovenija Lokalne volitve Svet Junak Slo

JANŠA OPOZARJA

'Predvolilne ankete kot zarota proti SDS'

Škofljica | 02.06.2009, 20:17 | D. M. | STA | Komentarjev: 0

Predsednik SDS Janez Janša ne verjame anketam, ki kažejo na zmago njegove stranke na evropskih volitvah, češ da so prikrojene, da bi uspravale volivce SDS.

ČLANEK Všeč mi je

Janša se boji, da bi predvolilne raziskave javnega mnenja volivce SDS uspravale.

"Iz zanesljivih virov vemo, da so bile zadnje javnomnenjske napovedi pred volitvami močno prikrojene, vse z namenom, da se kot na parlamentarnih volitvah pasivizira naše volilno telo," je na srečanju s kandidatkami SDS za evropske volitve na Škofljici dejal predsednik SDS Janez Janša. Po njegovih besedah je bila "namerno zgrešena" večina volilnih napovedi, ki so bile objavljene pretekli teden, ko jih je bilo po zakonu še dovoljeno objavljati. Ankete, ki jih je naročila SDS, namreč po njegovem kažejo drugače. "Dejansko ne vodimo za veliko pred konkurenco, z SD pa smo precej izenačeni," je dejal.

Želijo uspravati naše volivce
Objavljene napovedi so po besedah predsednika SDS enake raziskavam pred zadnjimi državnoborskiimi volitvami, *tako pa so objavljene iz dveh razlogov.*

Članek iz Žurnala leta 2009, kjer so izjemoma zaroto opisali kot – zaroto

Kradejo nam tudi otroke

Janša je v svojem drugem pismu celo napovedal, kakšen je »sanjski rezultat« stricev iz ozadja: ti si želijo 55:45 v korist Pahorja, ker bi to pomenilo, da je Pahor sicer zmagal in s tem ni izničil možnosti nove Šarčeve leve stranke, a je slednji izvlekel maksimalno ugoden rezultat zase. Po tistem, ko se je v njem posul s pepelom, ker je pet let nazaj podprl Pahorja – no, za to iskrenost mu velja zaploskati, kajti podporo je prav toliko časa spretno skrival – ga je v pismih celo obtožil najbolj grozljivih dejanj, vključno z odgovornostjo za ubijanje nedolžnih ljudi. Ali kot pravi med drugim, v njegovem času predsednikovanja »so nam

kradli čas, svobodo, volitve in mandate. Ljudje iz njegove stranke v CSD in MDDSZ so kradli celo otroke«.

Fantazmatska bojazen o kraji otrok je nepričakovana, a se jo spleča ugledati v luči tvita njegove žene Urške, ki je pred kratkim tvitnila: »Kdaj že bodo te volitve? Nam bodo pred naslednjimi ukradli še otroke?«

Nenavadna čustvena reakcija, brez smiselne podlage, je sledila zahtevi tožilstva, da se zaradi preiskave domnevno nezakonito pridobljenega premoženja njej in njenemu možu odvzame tudi družinsko hišo pri Velenju in osebni avto. Če je Urška Bačovnik s svojo skrbjo očitno ciljala na svoje otroke, meri Janša s kradljivci otrok na pripadnike stranke SD. In očitno zaenkrat ne na svoje. Kraja otrok je vsekakor nenavaden motiv opisane politične fantazmatike, daleč presega konspiracizem in zaradi elementa blodnjavosti terja kompleksnejšo psihoanalitično razlago.

Urška Bačovnik Janša

@bacovnik

Kdaj že bodo te volitve? Nam bodo pred naslednjimi ukradli še otroke? twitter.com/sta_novice/sta...

10:36 PM - 28 Apr 2017 · Republic of Slovenia

↩️ ↻️ 82 ❤️ 82

Tvit Janševe žene: kraja otrok pred volitvami, ki naj pridejo čim hitreje

Zarote kot novinarska tehnika

Ko sem pred leti napisal knjigo o paranoji in teorijah zarot, ta novinarjev vse do danes ni zanimala. Ne mislim niti, da bi jih kakšna druga, vendar danes lažje razumem, zakaj: ker tako resni in rumeni mediji pri nas z velikim interesom in veseljem na obeh parazitirajo. [Kot je ugotovil Alessandro Bessi](#), ob številnih drugih, so danes teorije zarot nadvse uspešna naracijska tehnika za pridobivanje branosti, gledanosti in klikov. Ostudna domača novinarska papagajščina, nekritično reciklirajoča diskurz o stricih iz ozadja ali katero drugo teorijo zarote, zato ni nujno pogojena s političnim lakajstvom, temveč oportuno sledi imperativom najbolj bednega novinarstva iz profitnih ciljev. Ti pa ne poznajo delitev na resne ali rumene, leve ali desne.

Stric, ki tekmuje s Pahorjem za prvenstvo

Ker novinarji in uredniki v kampanji nenehno cukajo za rokav javnomnenjske strokovnjake, velja v tej luči opozoriti na še en moment. Andraž Zorko iz družbe Valicon je poskusil takole pojasniti »napad« Janše na Pahorja v prvem krogu, nato pa še Kučanovega:

Zakaj pa ga je sploh napadel?

Če bi Pahor zmagal v prvem krogu, bi to pomenilo, da je zmagal brez Janševe pomoči in da sam Janša ni več pomemben dejavnik. Šlo je za čisto strateško odločitev. Kučan pa je Pahorja napadel zato, ker osebno ne bi prenesel, da še kdo drug zmaga v prvem krogu.

Slovenija je torej še vedno ujetnica velikih egov na obeh straneh?

Da. Morda bi bilo zato bolje, če bi Pahor res zmagal v prvem krogu. (smeh, op. a.)

Takoj opazimo, o čemer sem že pisal, da javnomnenjski komentatorji ne interpretirajo zgolj rezultatov svojih merenj, temveč podajajo svojo sliko dogajanja, ki je daleč od principov strokovne nevtralnosti in objektivnosti.

Zorko je v tem primeru zašel v zasebno psihologizacijo: sprva je med prvimi uvedel tezo o »napadih«, nato pa te nekredibilno razložil kot rezultat narcisističnega, a hkrati strateškega (!) momenta pri Janši, ki si ni mogel privoščiti, da bi Pahor zmagal brez njegove intervence. Še bolj čudaško je pojasnilo pri Kučanu: slednji je želel s Pahorjem le tekmovati, njegov motiv za agresijo je ohraniti prvenstvo zmage v prvem krogu. Le primer ocen, ki so videti čisto fantaziranje in več povedo o komentatorjih kot osebah, ki so deležne komentarja.

Zakaj ni dobil letošnjih volitev

Objavljeno na 12. november 2017

Pahor je nesporno poraženec letošnjih predsedniških volitev – in Marjan Šarec njihov resda le moralni in simbolni zmagovalec. Po 99,98 odstotkih prešteti volilnih glasov drugega kroga je prvi prejel 52,94, drugi pa 47,06 odstotkov.

Razlika je majhna. Še bolj drastična postane, če si pogledamo absolutne številke podpore. Ne le, da gre za najbolj tesen rezultat v zgodovini, Pahorjev napredek iz prvega kroga je bil pičel: od 355.117 glasov je napredoval do 373.877, kar pomeni pičlih 18.760 dodatnih volivcev. Šarec je na drugi strani začel s 186.235 in nato uspel prepričati 332.366 državljanek in državljanov. Kar predstavlja 146.131 dodatnih volivcev.

Zelo verjetno je, da bi s kakšnim dodatnim dnevom kampanje Šarec dohitel sedanjega predsednika. Številke pokažejo, da je prvi po prvem krogu uspel pridobiti le 5 odstotkov več državljanov, medtem ko je bil Šarec uspešen v dodatnih 44 odstotkih.

DELO

nedelja, 12. 11. 2017

Novice Svet Gospodarstvo Mnenja Šport Kultura Znanje P
| Kar te rani, je tvoj blagoslov. Tema je tvoja sveča. (Rumi) #iskrica | Kar te rani, je tvoj blagoslov. Tema

Borut Pahor dobil nov predsedniški mandat

A. Ž., Š. J., STA, K. Š., 21:21

VIDEO: Po več kot 99 odstotkov prešteti glasov vodi Borut Pahor. Marjan Šarec mu je že čestital za zmago.

Spletno Delo: nov predsedniški mandat tistega, ki je komaj zmagal

Razlogi za skrb

Ni dvoma, da bi moral biti stari in novi predsednik zaskrbljen nad takim izidom – a ker je to njegov zadnji mandat, se v drugem ne bo več rabil toliko truditi, da bi očaral večino ljudi. In tudi »Pahorjev medijski servis«, če citiram hrvaško agencijo HINA, bo lahko poslej bolj miren. Če smo doslej ugibali, ali ga v širok spekter demagoških in populističnih puhlic ali dejanj sili predvsem osebni narcisizem ali morda le kalkulativen um, ki državljane obravnava le kot oštevilčene volivce in nič več, bo najmanj eden od teh razlogov v naslednjih letih odpadel.

Pahorjeve potne srage iz drugega kroga so bile vidne, precej ga je skrbelo. Njegovi številni nastopi so pozornemu opazovalcu razkrivali občasen nemir in nervozo, tudi njegova nenehna plediranja, da naj državljani odidejo na volitve, so v luči zgornjih statističnih številk bolj razumljiva: ne, res ni šlo toliko za počastitev volitev kot praznika demokracije, prihod njegovih volivcev iz prvega kroga je bila zanj nuja iz političnega preživetja.

In četudi je plediral k boljši volilni udeležbi, je ob nedeljski zmagi uspel izustiti še en relativistični alanfordizem, kot temu pravim: »Ja, volilna udeležba je bila slaba, ampak ni bila bistveno manjša kot v prvem krogu.« Skratka, slabo udeležbo je treba uvideti kot nekaj, kar je lahko relativno dobro, morda presenetljivo visoko oziroma kot nekaj, kar ni tako slabo. Kako že? »Kaniš li pobijediti, ne smiješ izgubiti!« U drugom krugu...

Zmagala je maškarada

Čakam, če bo kdo opazil, kako je Šarčev končni uspeh v veliki meri proizvod prefinjene imitacije samega Pahorja, kjer nismo opazovali le razlik, temveč predvsem skozi iskanje podobnosti na koncu prihajali do spremembe v volilni preferenci. Ob tem ne mislim le tega, da je splošna javnost, na čelu z notoričnimi cinizmi Janeza Janše, oba razumela kot »slabša«, in kot kandidata levece. Ne le, da sta se pomerila dva bolj ali manj dobra igralca, njun populizem sklicevanja na majhnega človeka in prinašanje sprememb je bil praktično boleče identičen. S to razliko, da je svojo anti-establišment retoriko Šarec zagovarjal bolj prepričljivo, medtem ko je Pahorjev antielitizem bil do konca zlagan, česar mu množični mediji praktično niso želeli niti očitati: da se lahko okličeš za kandidata, ki je neodvisen, v resnici pa te v celoti suportira tvoja bivša stranka in za nameček celo dva podpredsednika vlade s svojimi strankama vred, je seveda vrhunec takšnega slepila in manipulacije volilnega telesa.

Na skoraj identičen način je bil zlagan njegov komunikacijski populizem sklicevanja na vselej abstraktno »povezovanje« naroda in na to, »da lahko skupaj dosežemo nepredstavljivo«, oziroma da »smo in postajamo boljša družba«, če ponovim le nekaj recikliranih floskul zadnjega nedeljskega govora.

On, ki je sprememba

Pahorja si bomo po tej kampanji zapomnili tudi po arogantni pokroviteljski drži: v soočenjih je Šarca nenehno podučeval in državljanke ter državljane svaril, da se lahko zgodi nekaj groznega, če ne bo zmagal on, ampak tekmeč. Da je on izkušen, medtem ko je protikandidat nepremišljen in naiven. Še več, odkrito ga je razglasil za populista in demagoga; seveda je bilo zanimivo opazovati, kako ne vidi bruna v svojem očesu.

Ker je Pahor, v kontekstu resnih očitkov o flirtanju in koketiranju z ljudmi, povsem odkrito in naravnost priznal, da se zanj kampanja leta 2012 nikoli ni končala, da jo je torej izvajal permanentno zadnjih pet let, bo zdaj zanimivo videti, koliko računov za omenjeno obdobje bo priložil h končnemu finančnemu poročilu. Bojim se, da nič: omenjeno petletno kampanjo smo preprosto plačali državljani.

In četudi se je letos svoji zmagoviti formuli preteklih volitev in zadnjih petih let, tj. prostovoljnem delu in menjavanju služb in poklicev, na koncu odpovedal v korist pešačenja po celi državi, je Pahor, ki želi biti sprememba, dejansko nekdo, ki je te volitve izgubil. Ne samo, ker se mora na koncu kot jezičku na tehtnici zahvaliti podpori Ljudmile Novak, ta ga menda močno ceni zaradi prizadevanj po spravi, na koncu je človek, ki tako močno stavi na povezovanje vseh Slovencev, uspel na voliščih prepričati le dobro polovico tistih, ki bi jih moral združiti, če upoštevamo vse volivce, pa le dobro petino. Simbolično, torej: ta narod je potemtakem še dalje razklan približno na dvoje.

V svojem slovesnem govoru po zmagi je še navrgel, da se je »po dveh desetletjih prvič zgodilo, da je nekdo na tako visokem položaju dobil vnovičen mandat«. No, zdaj vemo, s kom bi se rad primerjal: njegov izziv je bil Milan Kučan, ki je bil prvi slovenski predsednik: 6. decembra 1992 izvoljen ob prvih razpisanih volitvah, nato leta 1997 še v drugem mandatu, ki se mu je iztekel 1. decembra 2002. No, takrat je Kučan zmagal v prvem krogu, udeležba je bila 68-odstotna.

Končno se je Pahor v govoru še pohvalil, da je v politiki »od nastanka te države«. On je torej politični dinozaver oziroma »stari obraz«, ki ga moramo zaradi trdoživega dolgega veka hvaliti, nove pa prezirati, če parafraziram še eno istočasno domislico ministra Karla Erjavca. Nenavadno, skratka. On je politični dinozaver, čista konstanta, ki se razglašča za spremembo, skorajda z povsem preplunkano obamovsko dikcijo.

Zakaj volilna abstinenca in bojkot

Ko se sprašujemo, zakaj je le slabih 42 odstotkov volilnih upravičencev odšlo na volišča, bomo počasi morali razširiti pladenj z najbolj priljubljenimi pojasnili. Ne gre le za splošno politično apatijo, značilno za vse domače volitve, za odtujenost domače politike od naveličanih ljudi in ponujanje starih modelov vladanja ali političnega delovanja.

Ne, osebno sem med tistimi, ki verjamejo, da je Pahor v zadnjem mandatu uspel resnično degradirati svojo funkcijo s tem, da jo je želel predstaviti kot drugačno, kot apolitično. Sam se je vsiljivo in v zabavo vseh ponujal kot nekdo, ki želi postati ljubljeneц ljudskih množic, stopiti med njih, postati njim enak, postati ne-predsednik. A v praksi to pomeni, da depolitizacija funkcije nujno vodi tudi do občutka, da volitve niso pomembne. Če k temu prištejemo še zdrizasto retoriko imaginarnega sodelovanja in praznino dolgočasnih floskul tipa »Zmagala je politika, ki gradi na skupnem«, potem nismo več daleč od ugotovitve, da takšna pocukrana demagogija, po vsebini in formi, lahko dobesedno kliče le proč od volišč.

Tudi s tega vidika je po svoje čudež, da je staremu predsedniku znova uspelo.

Neškodljivi instagram predsednik in logika licemerja

Objavljeno na 14. november 2017

Novemu in dosedanjemu predsedniku republike, tudi kralju instagrama, je v enem zamahu uspelo pokazati, kako šibek medijski komentariat imamo v Sloveniji.

Ne po svoji izbiri, temveč preišljeni odločitvi urednikov množičnih medijev: ti so v minuli predsedniški kampanji največkrat znova pasionirano angažirali piarovce, lobiste, sodelavce inštitutov za politični marketing, ki sami ponujajo kampanje kandidatom, končno pa tudi bivše politike ali celo šefe varnostno-obveščevalnih služb, kot v [včerajšnjem nastopu v Odmevih](#), kamor so se odločili povabiti Miho Brejca. Pač slovenska domačijska posebnost in glede zadnjega izbira, vredna 13 evrov na mesec.

Oddaja Odmevi 13. novembra 2017: nacionalkini presežki z varnostnoobveščevalnimi komentatorji

Zato ni kolosalno presenečenje, da se je Pahorju ob takšnem komentatorskem naboru v precejšni meri uspevalo odlepiti od vseh serviranih očitkov – vsaj tistih, za katere se domneva, da zmorejo nekaj globine in tehtnosti.

Navzlic temu bi, če bi kampanja trajala še dobra dva dneva, svoj položaj izgubil: kot sem pokazal v prejšnjem zapisu, je zgolj v drugem krogu Šarec pridobil 44 odstotkov dodatnih volivcev v 21 dnevih, aktualni predsednik pa le 5, kar pomeni, da bi ob predpostavki enakomerne rasti podpore kamniški župan manko petih odstotnih točk nadoknadil v nekaj več kot 48 urah.

Pahorjev manever upoštevanja kritikov

Čeprav je bilo kritik na račun Pahorjevega političnega (ne)delovanja v zadnjih petih letih dovolj, da bi jih lahko omenjeni jemal resno, mu je na volilno nedeljo uspelo s spretnim končnim manevrom utišati večino med njimi. V svojem govoru je povedal, da bo svojim kritikom prisluhnil, da jih »je razumel« in da »jih bo upošteval«.

Retorično bister, tu ne oporekamo, je s tem uspel pomisleke na svoj račun minimizirati z ogromno zamudo, ne da bi večina opazila: ničesar bistvenega ne bo spremenil v svojem dosedanem stilu delovanja, sprememba zadeva le to, da se »bo večkrat oglasil« in pokazal več odločnosti pri vztrajanju glede izrečenih stališč. Ne, to pač ni bila srž poglobitnih očitkov: da je degradiral predsedniško funkcijo, jo depolitiziral, da pljune čez moralo, da ne opravlja korektno svoje državniške vloge in se zateka v lahkotni populizem koketiranja z ljudmi.

Seveda je s tem manevrom nekako utišal nezbrano večino, a »pogostejše priglašanje k besedi« takrat, ko je ta zgrešena, lažno »sredinska« in spravna, pač ne bi smelo nikogar zadovoljiti. Povedano drugače: Pahor sploh ni obljubil, da se bo odpovedal svojemu populizmu, da bo delo opravljal resneje in da bo opustil svojo ideološko maškarado.

FOTO: Ga prepoznate? Nadel si je klobuk, zapel in se poljubljal

Objavljeno: 27.07.2015 11:11 | Posodobljeno: 27.07.2015 11:12

Avtor: Mo. S.

Ključne besede: [Borut Pahor](#), [Pivo in cvetje](#)

Ker prave zabave ni brez plesa, se je s soplesalko tudi zavrtel, njegove partnerice Tanje Pečar pa na prireditvi nismo opazili.

Pod klobučkom. Foto: Mediaspeed.net

Predsednik države **Borut Pahor** rad obišče različne zabavne prireditve, pred dnevi pa si je vzel čas tudi za festival *Pivo in cvetje* v Laškem.

Tam so ga takoj pozdravile množice ljudi, s katerimi se je rokoval, fotografiral in tudi kramljal.

Predsednik v eni izmed številnih koketnih izdaj po poročanju Slovenskih novic: zabava, klobuk in hladno pivo

Hipokrizija podpornikov

Ko so v nedeljo padle zavese in so Pahorjevi podporniki v Cankarjevem domu, malce kislh obrazov, spet stopili pred kamere, so si ob penini končno lahko privoščili nekaj več trenutkov resnice. Pustimo ob strani maloumnosti kolegov iz njegovega štaba, ko sta, čudo prečudno, Pahorja podprla celo njegova svetovalca v kabinetu, dr. Ernest Petrič in akademik dr. Boštjan Žekš.

Evropska poslanka Tanja Fajon, do tistega trenutka polno lojalna svojemu vrlemu predsedniku, ki da imenitno skrbi za sočloveka, je nenadoma za kamero TV Slovenija ugotavljala, da bi »pričakovala več odločnosti« od njega. Seveda, njena ostrejša beseda ni več mogla odvrniti volivcev in povzročiti škode.

Borut Pahor @BorutPahor · Nov 7

[PODPORA OD A DO Ž] B - Bruseljska podpora. Tanja Fajon, evropska poslanka.
Hvala.

20 15 40

Evropska poslanka med odkrivanjem vrlin predsednika republike

Še en nadvse vneti podpornik, zunanji minister Karl Erjavec, je v isto kamero takoj za njo duhovičil in izrazil pričakovanje, da bo vrli predsednik poslej »manj na instagramu, manj bo imel te izlete«. Oseba z verjetno največjo kartoteko hipokrizije v Sloveniji je torej po tistem, ko je še isti nedeljski večer v mikrofon znova prostodušno ponavljala svojo staro tezo, da je bil »drugi krog popolnoma odveč«, ob čemer je brez dvoma zaznala, da je protikandidat izgubil za le pet odstotnih točk, zmogla nekaj malega »tovariške kritike«.

Da je maškarada podpornikov kralja instagrama še kako smiselna in dobičkonosna, so pokazale vse javnomnenjske ankete zadnjih nekaj tednov: oba podpredsednika vlade, Dejan Židan in Karl Erjavec, sta si lahko zadovoljno pomencala roke ob nadvse »neodvisnem kandidatu«, kajti podpora njunima strankama je strahovito narasla. Dan pred volitvami drugega kroga je npr. po Medianini anketi DeSUS splezal na 5,6 odstotka in se postavil na tretje mesto (SDS 13,9 in SD 11,8 odstotka). Enkrat več se je pokazalo, da ima sončenje tik ob kralju instagrama nadvse blagodejne učinke za razvoj strankarske demokracije v Sloveniji.

Argument iz neškodljivosti

Pahorjevi podporniki največkrat, tako ali drugače, vrtijo argument o neškodljivosti njegovega početja: že res, da se rad slika na socialnih omrežjih, ampak s tem ne povzroča omembe vredne škode. Že res, da mu kdaj uide kakšna sočna, ampak res ni seksist. Že

res, da nima veliko odločnih stališč, ampak saj jih ne more imeti, ker povezuje vse Slovence in si ne more privoščiti konflikta.

Včasih se temu opravičevanju priključi še pojasnilo, da so njegove pristojnosti strašansko omejene in da je občudovalcu instagrama pač usojeno, da je to, kar je – kakšno gromozansko naključje, da to dejstvo naenkrat vehementno zaznavamo šele v njegovem mandatu!

Nekoristnost plus neškodljivost

Oglejmo si primer takšnega argumenta iz neškodljivosti iz ocene lobista Mileta Šetinca za tednik Reporter:

Pahor je to praznino napolnil s svojimi zdaj že legendarnimi narcističnimi in populističnimi podvigi. To je očitno vseč tako njemu kot velikemu delu volivcev, v skrajni sili pa lahko priskoči na pomoč še desnica, za katero je Pahor manjše zlo med (levimi ali domnevno levimi) kandidati. Čudi pa me togota pomembnega dela levičarske inteligence. Pahor je v svojem predsednikovanju resda nekoristen, a tudi neškodljiv.

Če upoštevamo nekaj implicitnosti Šetinčeve misli, je njegov argument približno takšen:

- (1) Pahor je sicer res veliko na instagamu, se predaja narcisizmu in koketira z ljudmi, toda takšna praksa je povsem neškodljiva.
- (2) Po drugi strani, zaradi omejenih pristojnosti, njegova funkcija ne more biti niti koristna.
- (3) Kar je nekoristno in neškodljivo ravnanje, ne moremo oceniti kot dobro ali slabo.
- (4) Torej moramo biti do njegovega opravljenega dela neopredeljeni.

Končna ugotovitev iz dokaza o škodljivosti je tu posredna, največkrat pa je ubrana v neposredno obrambo in pripelje do sklepa, da je, ko odštejemo instagamske in volonterske akcije, predsednik še vedno dobra izbira. Nekako takole:

- (1) Pahor je sicer res veliko na instagamu, se predaja narcisizmu in koketira z ljudmi, toda takšna praksa je povsem neškodljiva.
- (2) Ker je neškodljiva, jo lahko spregledamo ob njegovih sicer uspešnih dejanjih.
- (3) Torej je Pahor, ko/če to spregledamo, dejansko dober predsednik.

Zgornja druga verzija predpostavlja popolno formalno izpraznjenost funkcije in jo potencira – kar je bilo ime igre, na katero je stavil Pahor, ko so mu venomer očitali, da stoji

križem rok in nima mnenj ob ključnih družbenih in političnih dilemah. Še več, večkrat se je zdelo, da populistično igračkanje legitimira z istim, češ: saj mi drugega ne preostane, karkoli bi storil, bi prekoračil pristojnosti predsednika.

O večji škodi odsotnega vodoinštalaterja

Argument iz neškodljivosti je treba zavreči – naj to pojasnim z analogijo in majhnim miselnim eksperimentom. Predstavljajmo si hišnega vodoinštalaterja, avtomehanika ali električarja, ki jih radi pokličemo na dom, da nas rešujejo iz dnevnih zagat, ko mojstra ni pri hiši. Recimo, da je danes spet tak dan. Po nekajkratnih poskusih, da jih priključimo, a se ne odzivajo, poskušamo z gugljanjem in brž ugotovimo, da so Miha, Franc in Janez nenehno na Facebooku ali Instagramu in se predajajo svojim narcisoidnim strastem iskanja pozornosti. V trenutku, ko nam pušča kuhinjsko korito in vodo lovimo z lavorjem, avto spet noče vžgati, otroci pa so nam med igro v dnevni sobi uspeli zakuhati kratki stik.

Če ljudi, ki ne opravljajo svojega poklica ali službe, lahko branimo z argumentom, da ne ustvarjajo nobene škode, potem bi nas moralo prepričati tudi potencialno pojasnilo zgoraj omenjenih obrtnikov, da s tem nikakor niso razvrednotili svojega poklica in naj se vendar raje priključimo njihovi socialni igrački ter jih – všečkamo.

Kako lahko nekdo čisto resno meni, da so Pahorjeva koketiranja morda malce nenavadna, ampak da niso resno razvrednotila funkcije, za katero je poklican – sploh zdaj, ko je celo odkrito priznal, da bo upošteval mnenja svojih kritikov in »se večkrat oglašal«? Zakaj smo pripravljene dimnikarja, ki je slabo opravil delo in povzročil požar v naši hiši, nemudoma spraviti na sodišče, ob funkciji predsednika republike, ki bi morala biti bistveno pomembnejša, vsaj z vidika usode države, pa nonšalantno zamahnemo z roko in ugotavljamo, da njegova razigranost ni v ničemer škodljiva in da, ubožec, pač nima nobenih pristojnosti? Popolno licemerje!

Škoda in volilna abstinenca

Končno pa je argument iz neškodljivosti zlorabljal tudi sam protagonist. Ker je pet let dajal vtis, da so razposajene vsakodnevne koketne igrice z ljudstvom povsem benigna pogruntavščina in celo v isti sapi priznaval, da od leta 2012 s svojo volilno agitacijo sploh ni prenehal, bi morali že na tej točki pristriči z ušesi. Domnevna neškodljivost populističnega flirta je bila ravno njegov največji adut, s katerim se je zaščitil pred ugovori, da svoje funkcije ne razume dovolj spoštljivo in zaradi česar smemo nadvse upravičeno domnevati, zakaj se je k njemu zatekel: ne zavoljo iskanja stika z državljani, temveč izvajanja svoje permanentne kampanje.

In tudi njegovi pozivi k boljši udeležbi na volitvah bili nesmiselni, če jih ne bi izrekal iz nuje, pojasnjene v prejšnjem zapisu. Zakaj? Če se namesto na pozitivum državniškega ravnanja sklicujete na neškodljivost svojega koketiranja in zabavljaštva, potem na koncu

ne smete biti jezni, ker so številni volivci presodili, da res ni nobene škode, če v nedeljo ostanejo doma.

Pahorjev Ahmad: ko predsednik pove, da je antihumanizem politična izbira

Objavljeno na 02. december 2017

Že dolgo nisem ugledal intervjuja s predsednikom Pahorjem, ki bi bil v tolikšni meri izčrpno posvečen begunski tematiki. Konkretnije, še zlasti primeru zgodbe Ahmada Šamieha, sirskega begunca, ki ga čaka deportacija. Velik del razloga najbrž tiči v dejstvu, da sta se [novinarja Dnevnika, Ervin Hladnik Milharčič in Meta Roglič, namenila vztrajati pri dodatnih vprašanjih](#) – pri nas se je uveljavila »razvada«, da novinarji ob politikih nemudoma nehajo drezati, četudi prejmemo povsem mlačne in neprepričljive odgovore. Tokrat se je, pohvalno, zgodilo nekaj drugega.

V nadaljevanju bom poskušal pokazati, da je predsednik v svojih replikah nakazal velik del tega, kar tudi sicer tvori njegov politični in najbrž siceršnji značaj: razumevanje sočloveka kot sredstva za doseganje partikularnega cilja. Volilnega. Šamieh ni koristen, ni niti volivec, predvsem pa, česar se Pahor zelo zaveda, »razdvaja ljudstvo«, za nameček celo politiko. On, ki se tako bori proti temam, ki povzročajo konflikte, je tu pač moral zavzeti neko antihumano držo. In jo je.

V čem se ta kaže? Vsekakor velja, da je Pahor že 14. novembra podal stališče, v katerem se je zavzel proti precedenčnemu primeru: povedano drugače, pristojne celo svari, naj presneto dobro premislijo, preden se bodo spustili v iskanje izjeme za Ahmada. V intervjuju misel ponovi: podelitev azila se mu ne zdi sprejemljiva, ker mu niso kršene pravice in se ga pošilja v državo, ki je varna. Intervju s predsednikom je zato dvakrat pomemben: ker nam razkriva hladnokrvnost in obenem hipokrizijo, s katero nam streže predsednik, ki je hitro ob začetku novega mandata *back on track*: takšen, kot ga ves čas poznamo. Naj v nadaljevanju pokomentiram nekatera za trditev značilna mesta.

INTERVJU

Ervin Hladnik - Milharčič,

Meta Roglič

2. december 2017

2. december 2017 0:04

Iz tiskane edicije
OBJEKTIV

Borut Pahor: Najbrž pri ljudeh obstaja slab občutek, da volijo nekoga, ki potem nima moči ali je ni sposoben udeležiti

Predsednik Borut Pahor ima na začetku svojega drugega predsedniškega mandata nekoliko trša stališča, kot jih je imel v prvem mandatu. Predvolilna kampanja je mimo, potreba po ugajanju manjša. Leporečje je zamenjala trda in neizprosna politična logika iskanja mesta Slovenije v sodobnih evropskih političnih tokovih. Slovenija se v njegovih besedah kaže kot država, ki ozko definira svoje interese.

(Foto: Tomaz Skale)

Začetek obračunovanega intervjua v Dnevniku

»Willkommenspolitik«

Pahorja predvsem bega ti. *Willkommenspolitik* – ne sme se zgoditi, da bi Slovenija kakor koli pokazala, da ima odprto srce za begunce, kaj šele vrata. Oboje, ne le drugo, mora ostati čvrsto zaprto. Naša srca smejo biti za Katalonce, ne za Ahmada – je tudi predvsem bolj varno: daleč od oči, daleč od srca.

Ko novinarja čakata na njegovo opredelitev, kako ravnati z omenjenim sirskim beguncem, dolgo eksplanatorno vprašanje prekine hladen strel v dvorani, sprenevedanje, da ni opazil, kaj točno se v državi dogaja. Vredno natančnega citiranja v celoti:

Slovenska predsedniška kampanja je v nasprotju z volilnimi kampanjami v drugih evropskih državah potekala miroljubno, brez groženj o islamu, migrantih in vojni. Z Marjanom Šarcem o migrantih nista izrekla nobene sovražne besede. Slovenija je dajala vtis zrele države. Nekaj dni po volitvah pa je en begunec popolnoma razbil politično sliko države. Ali ni zgodba Ahmada Šamieha nekaj, kar se ne bi smelo nikoli zgoditi?

Kaj se je zgodilo takega, kar se ne bi smelo zgoditi?

O lažnih upih in resničnem neinteresu

Sledi pojasnilo nevednemu predsedniku, prevod tistega, česar ni utegnil zaznati v dogajanju okoli sebe. No, vsaj poskus razlage na točki, ko je precej očitno, da je postregel s cinizmom: vse je v najlepšem redu, zgodilo se je zgolj tisto, kar se je smelo in moralo.

Novinarja mu pojasnita, da so najvišje institucije oblasti pri beguncu vendarle najmanj vzbudile upanje, da bo dobil zatočišče, čez dva dni pa so mu to upanje radikalno odvzele. Ob tem izpostavita, da se je zgodba osredotočila na enega begunca preprosto zato, ker jih v Sloveniji nimamo na tisoče, zaradi česar je bila lažje zlorabljena. Nato se Pahor brez dvoma izčrpno opredeli do situacije, celo z več ravnodušnosti, kot bi je tudi sicer pričakovali. Primer zreducira na »lažno upanje« kot glavno težavo in dejstvo, da ne obstaja noben poseben interes, da bi Ahmad v državi smel ostati:

Ni bistveno, ali gre za enega ali za sto beguncev, bistven je naš odnos do njih. Sam sem se do tega primera opredelil in z izrekanjem svojega stališča nisem imel težav. Tri sodišča so razsodila – med drugim je dalo svoje mnenje tudi luksemburško sodišče, dokončno pa je razsodilo ustavno sodišče – da prosilcu za azil niso bile kršene človekove pravice in da ga Slovenija lahko izroči Hrvaški, ne da bi mu bile s tem kršene človekove pravice. Ker po mojem mnenju ne obstaja kakšen poseben interes, da bi prav ta gospod ostal v Sloveniji, je treba ravnati v skladu z odločitvijo sodišča. Res je, da so nekateri poslanci vzbudili drugačna upanja. Do tega imajo pravico, čeprav se z njimi ne strinjam. Predsednik vlade je najbrž v dobri veri nekaj izjavil, na koncu pa so se strasti umirile tam, kjer tudi sam pričakujem, da se, s sprejetjem stališča, da se spoštuje odločitev sodišča.

Zavzeto legalistično stališče je na las podobno tistemu pri notranji ministrici – ta je okarala domači politični vrh, tudi poslance in ministre, da so izgubili kompas in pozivajo k nespoštovanju avtoritete sodišč, za nameček pa javno problematizirajo zakonito delo organov ministrstva za notranje zadeve.

A Pahorjeva kritika se je bolj osredotočila na psihološki oris: lažniva ravnanja poslancev in njihovo vzbujanje upanja pri beguncu, da ne bo deportiran iz Slovenije. Podobno je tudi premier ravnal v »dobri veri«, preden je ugotovil svojo zmoto. Ob tem se predsednik ni izrekel o tem, kaj tvori pravno podlago za tak dopuščeni »posebni interes«, ki bi Ahmada lahko, menda izjemoma, zadržal v Sloveniji.

Predsednikove terapevtske želje po okrevanju

Novinarja sta v nadaljevanju spomnila, da je prosilec za azil končal v bolnišnici in sledile so Pahorjeve želje, po katerih človek najbrž nemudoma ozdravi:

Dobro, želim mu okrevanje, o tem ni dvoma. V tem času ima pravico do popolne oskrbe, potem pa ne vidim razloga za to, da ga ne bi izročili Hrvaški.

Tak hladnokrvni pospešek v stilu »Veliko zdravja, da vas bomo lahko čim hitreje udobno deportirali« je novinarja Dnevnika spomnil na stališče zunanjega ministra, ki ob sleherni omembi Hrvaške vidi predvsem luksuriozno turistično destinacijo – najbrž zato, ker ima tam dopustniško stanovanje. Predsednik se je te primerjave sicer na načelni ravni ubranil, nato pa postregel s pojasnilom, zakaj brivec Šamieh ni Rade Šerbedžija:

Ni mi treba sprejeti stališča nekoga tretjega, ker imam svoje. Odločitev treh sodišč je zame prepričljiv razlog za to, da se tokrat diskrecija ne uveljavi, ker po mojem mnenju ne gre za kakšne posebne okoliščine, ki bi to zahtevale. Vesel sem, da se je Šamieh prilagodil okolju in se vklopil vanj. Zakaj pa se ne bi? Ta država mu je v trenutku njegove velike stiske ponudila varno pribežališče. Zakaj se ne bi nekoliko bolj asimiliral v to okolje? To se mi ne zdi izraz nekega presežka, ampak normalno človeško ravnanje tega človeka. Ponudili smo mu možnost, da je bil nekaj časa na varnem. Dobro se je asimiliral. To pa še ne pomeni, da bi morala notranja ministrica poseči po diskreciji.

Ahmad – begunec brez presežka

Smo pravilno prebrali? On bi razpravljal o tem, »zakaj se ne bi nekoliko bolj asimiliral v to okolje« – kakor ne bi ravnokar prikimal temu, da se je Šamieh res dobro asimiliral, pričakuje od njega še več prilaganja. Kajti to, kar je opazil »ni izraz nekega presežka«, ampak »normalno človeško ravnanje tega človeka«!

Nenavadno pomensko nihanje, na trenutke povsem kontradiktorno, se že v naslednjem stavku zadovolji s spoznanjem, da se je »dobro asimiliral«, očitno pa se je Pahor odpovedal možnosti pojasnila, kaj je tisti X, ki Šamiehu manjka, da bi prišlo do presežka, kot pravi, ki bi torej bil dobra podlaga za zakonito izjemnost, s pomočjo katere bi lahko ostal v državi. Ob predpostavki torej, ki jo predsednik še dalje dopušča, da bi ta X bil zadosten razlog za diskrecijsko ravnanje.

Človeškost begunca proti človeškosti politika

Sledil je odličen miselni obrat novinarjev – ker je predsednik ravnokar opisal Ahmadovo »normalno človeško ravnanje«, na katerega država očitno reagira nenormalno, sta omenjeno normalno človeškost, pričakovano od beguncev, primerjalno protipostavila politični. Odgovor je bil presenetljiv:

Rekli ste, da je Šamieh ravnal človeško. Zakaj pa ne bi tudi politika oziroma notranja ministrica ravnala človeško?

Govorimo odkrito. Mislim, da danes v evropski politiki prevladuje skrb, da nihče od politikov s svojimi izjavami ali ravnanji ne bi proizvedel učinka *willkommen politik* Angele Merkel. Od te politike je pri ukrepanju in kampanji odstopila tudi sama.

Če od beguncev pričakujem človeškost, kaj pričakujemo od politikov? Naše ravnanje je načelno, po Pahorju, kar pa pomeni, da morajo politiki pokazati hladno srce. Nič *Willkommenspolitik*, na beguncih je, da so človeški, na politikih pa je, da so hladni kot špricer. Zdaj pa razumi.

Človek, ki se je pred meseci bahal, da je za odstranitev ograje na slovenski meji, ker nam ne preti begunska nevarnost, bi bil najbrž bolj konsistenten, če bi jo zagovarjal. Ker kaj pa je drugega visoka žiletna ograja na meji kot najimenitnejši izraz nedobrodošlice, ki jo je zdaj kot novo geslo začel odkrivati predsednik? Saj res: najbrž njegov predlog po odstranitvi ograje ni mišljen kot izraz kakšne humanosti do beguncev, temveč dobrodelna gesta do domačinov. »Naših ljudi«, ne tujih.

Antihumanizem kot krepost

In res, na novinarsko opozorilo, da je nemška kanclerka svojo rezerviranost do beguncev odkrila šele, ko je najprej sprejela najmanj milijon, slovenski predsednik odkrivanje antihumane hladnosti kot evropskega načela, v katerega je očitno vštél svoje lastno, dopolni še z večjo eksplícitnostjo o tem, kakšne skrbi tarejo njega in druge šefe držav:

Obstaja skrb voditeljev nacionalnih držav in evropskih institucij, da ne bi v razumevanju človeške potrebe po humanem obravnavanju beguncev šli predaleč in dajali signalov, da so vrata na široko odprta.

Nevarnost, da greš pri človeških humanih potrebah predaleč, je postala vrlina: treba se je zadržati. Jih v kali zatreti. Antihumanizem je avtentična krepostna drža, ne humanizem. Siceršnja Pahorjeva navada skrivaštva za političnimi agendami Evropske unije je s tem pojasnjena do konca: za Ahmadovo deportacijo sploh ne stojijo odločbe stališč, niti ne gre za legalizem sledenja sodiščem, temveč prej za napačne signale, ki jih lahko s svojo solidarnostno držo sporočimo drugim beguncem. Sirski begunec je torej prejkone žrtev, čigar deportacija mora postati in ostati svarilni zgled.

Vzdrževanje vtisa enakomernega bremena

Da je takšna razlaga točna, pokaže vnovično vztrajanje obeh novinarjev: kajti če predsednik nima veliko razumevanja za begunce, ga v izobilju kaže v odnosu do notranje ministrice. Na ironično poizvedbo, kako se v tem primeru skrb voditeljev nacionalnih držav lahko kaže že z nesprijemom enega človeka, se Pahor zateče k pomenu logike vtisa.

Pomemben je videz, Ahmad je žrtev naše zaveze, da ne odstopamo od načelnega ravnanja evropskih držav:

Jaz to skrb razumem in sem jo pri ministrici podprl. Da ne damo vtisa, da kakorkoli odstopamo od ravnanja praktično vseh držav, ki razumejo, da je število beguncev, ki so se zatekli v Evropo, veliko večje od pripravljenosti osemindvajsetih držav, da si enakovredno porazdelijo breme in skrb za njih.

Sklep

Na koncu se je pokazalo, da bo Ahmadova deportacija nuja iz dveh komplementarnih razlogov: da ne bi »v razumevanju človeške potrebe po humanem obravnavanju beguncev šli predaleč«, kar pomeni, da ne smemo izpasti preveč humani, nato pa še, da bi z opustitvijo njegovega izгона porušili vtis (!) o neenakomernem bremenu in skrbi za begunce, ki velja med članicami Evropske unije.

Predsedniku bi za ta dva uvida morali biti neizmerno hvaležni. Dosedanjo suho formalnopravno govorico o izgonu begunca je zelo odkrito in pošteno nadgradil z manj pravniškim pogledom, čigar pomembna elementa sta očitno omenjeni antihumanizem kot pravilen odnos do beguncev in argument videza enakovredne porazdelitve bremena beguncev, ki je lahko menda odločilno prizadet. Kakor da bi se zdelo, da se niti samemu sebi ni zdel dovolj prepričljiv, je ob izteku pogovora navrgel:

»Verjetno vam v mojih stališčih ni težko videti nekaj kontroverz. Gotovo.«

Res je, predsednik. Le da so tu kontroverze nekaj, kar bi moralo nositi drugačen opis. Sam bi rekel, da so to dragoceni vpogledi v politični psihogram človeka, ki so mu ljudje ravnokar zaupali novi mandat.

Mednarodni učinki flirta in selfiji s kamelami

Objavljeno na 17. december 2017

Ni več dvoma, da se hrvaška predsednica zgleduje po slovenskem – kdo se ne bi, če mu instagram in selfi prezentacije v javnosti prinašajo neulovljivo primerjalno prednost pred drugimi politiki in učinkujejo kot odličen recept za volitve?

Že avgusta 2015 sem napisal, da bo Pahorjev flirt-populizem verjetno postal lokalna politična uspešnica za vsečno »bildanje« javne podobe sicer vsebinsko izpraznjenih politikov in da obnašanje še sveže hrvaške predsednice že kaže na sumljivo sorodnost in imitativnost tistega, na kar nas je od svoje kampanje leta 2012 intenzivno navajal naš predsednik. In s čimer ni prenehal niti v novem mandatu.

Toda kaj poreči na novinarske prezentacije glumaških predsednikov, na Pahorjev in obenem Kolindin medijski servis? Tokrat se hrvaška HINA ne bi smela pritoževati, kajti Kolinda Grabar Kitarović je bila deležna ustrezne medijske propagande tudi pri STA. Naslov, kako je hrvaška predsednica naredila selfi s kamelo, pove najbrž čisto dovolj:

sta

☰ Slovenija Svet Gospodarstvo Šport Kultura Zanimivosti Parlamete

Grabar-Kitarovićeva naredila selfi s kamelo

Zagreb, 14. decembra - Hrvaška predsednica **Kolinda Grabar-Kitarović** je te dni svoj urad preselila v Koprivniško-križevško županijo, obisk pa je izkoristila tudi za fotografiranje s kamelo v mestu Đurđevac. Kamele so ena novjših turističnih atrakcij v geografsko-botaničnem rezervatu Đurđevški peski, ki je bolj znan kot hrvaška Sahara.

Seveda, od nacionalnega servisa v državni ravni bi smeli pričakovati resnost in sledenje novinarskim standardom. Tabloidnost, ki jo legitimirajo, je sicer najbrž, kot vedno, varno skrita za razlago, da novinarji pač morajo pisati o tistem, kar politiki počnejo.

Ne, res ne bo držalo. Vselej tega ne rabijo – sploh pa ne na tak rumeno obarvan način.

Pahor, sladoled in cenzura

Objavljeno na 25. december 2017

Saj res, ko sem že spominjamo preteklega, velja objaviti moj komentar za ljubljanski Dnevnik po drugem krogu predsedniških volitev, ki pač ni zmogel ali smel v objavo. Za katerega sem bil, po pomoti očitno, naprošen.

Saj bo po branju, v kombinaciji z analizo uredništva, vse jasno. No, Pahorju je v drugem krogu le za las uspelo, sladoled je, vsem flirta željnim, zdaj na voljo. Za otroke gre.

Drugi krog kaže, da je Pahor s pristopom vsakodnevnega vsečnega koketiranja in hvalisanjem, da želi biti nemoralna neavtoriteta, po vsem sodeč pretiraval. Ljudstvo ga je počasi le začelo presojeti bolj rezervirano, razen tega so instagramska in druge oblike medijskega ali fizičnega flirtanja po definiciji kratkega daha in z njimi resen predsednik republike ne more računati, da bodo trajno zadovoljila večino. Če pomislimo, da je sam priznal, kako že od leta 2012 vodi permanentno volilno kampanjo, bi zanj rezultat bil še slabši, če pomislimo, da so se nekateri protikandidati odločali za začetek svojih katastrofalno pozno in torej, upoštevajoč primerjavo, s skoraj petletnim zamikom. Da bo prišlo do drugega kroga, je zato posledica seštevka razpršenih glasov več rivalom, ne le Šarcu – še zlasti to velja za Tomčevo in Novakovo.

Na teh volitvah je v političnem smislu največ izgubila vladajoča stranka SMC s svojo neposrečeno in pozno izbiro, največ pa pridobil vodja Hervardov, za katere nekateri ugotavljajo, da širi nestrpnost in goji blaga rasistična prepričanja. Najbrž je ravno ta primerjava najbolj simptomalna za družbeno diagnozo danega trenutka. Drugi krog bo najbrž prinesel ponovitev leta 2012: Pahorju se bo prejkone obrestovalo, da je v političnem in ideološkem smislu flirtal tudi z desnico, ki bo najbrž na koncu podprla njega. Navzlic krutemu Janševemu pisemskemu svarilu, da tega ne stori.

Pahorjev pristop sem večkrat imenoval za »flirtajoči populizem« – neuspeh prvega kroga kaže, da bo moral glede tega nekaj spremeniti. Zakaj je bil sploh uspešen? Površno razumevanje bi pomenilo, da so ljudje kupili Pahorjevo čarobno formulo: ne morete mu očitati, da je uspel iz svoje funkcije narediti »reality show«, prav tako ne, da je povsem opustil dostojanstveno vedenje v srečevanju z tujimi političnimi državniki. Nasprotno je res, svojo agendo je

popolnoma podredil mediatizaciji politike, kjer se ta odvija le še za všečen pogled, povsem prilagojen sleherniku, v navezi z množičnimi mediji, ki od prodaje instantnih podob in senzacij živijo, pa poskrbel, da je vsako njegovo dejanje že po sebi zabava, da je »politainment«. Zato je preveč preprosto reči, da zgolj večje uporablja komunikacijska sredstva, da bi se približal mlajšim, gledano v celoti je takšnemu principu prilagodil celotno politično delovanje – in ravno zaradi nove konceptualizacije nastopanja skozi »politainment« je vsebino povsem podredil zunanji formi populizma z ljudstvom.

CEREMONIJA

Tweet

Všeč mi je 119

1

FOTO: Pahor začel mandat: »Najmlajšim državljančkom« obljubil sladoled

Objavljeno: 23.12.2017 15:24 Posodobljeno: 23.12.2017 15:47

Avtor: STA, M. U.

Ključne besede: Borut Pahor, mandat, ceremonial

Ceremonial pred predsedniško palačo je naznanil začetek drugega predsedniškega mandata.

Pahor na dan zaprisege: Slovenske novice o Pahorjevem sladoledu za najmlajše

Pahor prodajal sladoled

7. AVGUST, 2017

V ponedeljek je Velenje obiskal predsednik države Borut Pahor. Po sprejemu predstavnikov Mestne občine je predsednika najprej čakala kajakaška preizkušnja in iskanje potopljenih vasi. Odpravil se je tudi na drugo stran Velenjskega jezera, kjer ga je pričakalo več kot 1.000 tabornikov in skvtov iz 11 držav Evrope in Azije. Za konec se je preizkusil v vlogi sladoledarja in v Veleja-LEDU pomagal pri prodaji sladoleda. Obiskovalci plaže so z veseljem pokušali sladoled in s tem skrbeli še za dobrodelnost. Denar od prodanega sladoleda je šel namreč v humanitarne namene Medobčinski zvezi prijateljev mladine Velenje.

Pahor kot sladoledar v kampanji: Naš čas

Dobro zmaguje: predsednik kot krščanski populist

Objavljeno na 2. januar 2018

V letošnji malce razposajeno prebrani novoletni poslanici predsednika Pahorja se je zgodil manjši pripetljaj. Tako rekoč jezikovne narave. Ob energični ugotovitvi, da je pri nas, v naši lepi deželici torej, začelo Dobro zmagovati, saj imamo, med drugim, »najboljšo vrhunsko kuharico na svetu«, mu je namesto velike začetnice uspelo uporabiti malo.

Zmaga Dobrega? Trdil bom, da imamo le dve možnosti branja: po prvem predsednikovo razmišljanje jemljemo za še ene prazne marnje, populistično napihovanje besed, koketiranje. Da sage o nekakšnem končnem spopadu in zmagi Dobrega ne misli resno, da gre pač za metaforično rabo. Drugo je temu nasprotno, bolj metafizično in uporabljeno frazo jemlje zares: Pahor verjame v nekakšen končni spopad Dobrega in Zlega. V naši deželici. Če ne bi večine svojega časa posvečal sobnemu kolesu, joggingu, fitnesu, strastnemu ogledovanju filmov, kot so *Pretty Woman*, mesarstvu, pripravi burgerjev, asfaltiranju in kmetovanju, če bi si vzel nekaj trenutkov za preučevanje zgodovine religij, gnostičnih sekt, branje zgodnjega Svetega Avgušтина, bi najbrž takšno razlikovanje lažje ponotranjil.

Končno: zmaga Dobrega konec leta 2017

Da predsednik republike razmišlja kot kakšen priložnostni kristjan, ki zavrača manihejstvo? Pretirano? Pri Slovenskih novicah, Reporterju, Mariborinfo in še nekaterih drugih spletnih medijih so izbrali naslednji naslovni poudarek iz omenjene poslanice:

Dobro je začelo končno spet zmagovati

Kar popolnoma ustreza temu, kar je Pahor zapisal: »Seveda ni vse samo dobro. Toda dobro je začelo končno spet zmagovati.«

Dihotomija med Dobrim in Zlim je seveda značilnost manihejskih in abrahamskih religij, antagonistični dualizem je končno navzoč tudi v bibliji. V njej bomo omenjeni motiv srečali večkrat, Dobro bo končno izenačeno z Bogom. V prvem Janezovem pismu (1 Jn, 5, 4-5) prebiramo o premagovanju sveta, ki ga omogoča naša vera:

»In njegove zapovedi niso težke, kajti vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet. In zmaga, ki premaga svet, je naša vera.« (καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν/et haec est victoria quae vincit mundum fides nostra.)

V prvem pismu Korinčanom (1 Kor 15,57) je tisti, ki nam daje zmago, seveda Bog:

Hvala torej Bogu, ki nam daje zmago po našem gospodu Jezusu Kristusu.

Predsednikova novoletna poslanica

Dobro je začelo končno spet zmagovati

Predsednik republike Borut Pahor je v tokratni novoletni poslanici spomnil nekaj najbolj odmevnih slovenskih dosežkov, zaradi katerih smo lahko »eden na drugega in na našo domovino tudi ponosni«. Tudi v prihodnjem letu državljanom in državljanke želijo, da bi ustvarjali dejanja, na katere bomo gledali s ponosom.

31.12.2017
Piše: B. K.

Onapulus in letošnja zmaga Dobrega: naslovni poudarek iz Pahorjevega govora

Pahorjeva poslanica in, aja, program za zdravje zob

Bi smeli dejati, ali pa je to preveč smelo, da nas predsednik Pahor malce nagovarja kot kristjan? Dobro skrito, ker je on pač »predsednik vseh«, kar bi bržkone pomenilo, da mora imeti nepristransko enako rad vse veroizpovedi?

Njegova letošnja poslanica je kratka po dolžini in razen omenjene sintagme v njej nič ne kaže na to. Prej manifestira zanj značilni retorični populizem: sluzavo pihanje na dušo državljanke in državljanom, da bi okrepil našo »samozavest«, Slovenijo jemlje za »najboljšo«, »prvo«, izjemno, pri čemer v podporo navede nekaj zelo arbitrarnih podatkov, kot je tudi tisti o »najboljšem programu za zdravje zob v šolah«, na koncu pa, aja, po zgledu ljubljanskega, koprškega in letos še mariborskega župana, v dodatku zažvrgoli še nekaj malega o »najlepši državi« na svetu, da bo umetniški vtis sluzavosti popoln:

Drage državljanke, spoštovani državljan.

Obstaja država, ki je na vsem svetu najboljša za otroke. In, kot prva na svetu, razglašena za zeleno državo.

Ali res sploh je taka država?

Je, in to sploh še ni vse.

Skupina njenih znanstvenikov je prva v raziskovanju virusa zika. Ta država ima najboljši program za zdravje zob v šolah na svetu.

V športu ima največ svetovnih in olimpijskih prvakov na število prebivalcev. Ima najboljšo vrhunsko kuharico na svetu. Ima absolutnega zmagovalca znanstvene olimpijade. Najboljši dekliški zbor v Evropi. V tej državi opravijo največ presaditev srca na milijon prebivalcev.

V zadnjih petih letih je zmanjšala stopnjo brezposelnosti mladih več kot za polovico.

Ali res sploh je taka država?

Je. Ta država je Slovenija. Naša domovina. Seveda ni vse samo dobro. Toda dobro je začelo končno spet zmagovati. Seveda ne smemo niti za hip spregledati številnih stisk in težav naših ljudi. Toda, da jih bomo rešili, potrebujemo spodbudo. Navdih. Samozavest, da skupaj zmoremo. Optimizem. Ponos.

Hočem reči, da imamo razloge, da smo eden na drugega in na našo domovino tudi ponosni. Vsem nam želim, da bi v prihodnjem letu storili nekaj takega, na kar bi bili ponosni.

Srečno Slovenija.

Aja, pa še najlepša je.

Pahor v novoletni poslanici: Dobro je začelo končno spet zmagovati

Reporter 31. dec. 2017 8:49 29 | 531 | Osveženo: 12:34 / 31.12.2017

DELI NA:

Pahor v tedniku Reporter: Dobro, ki končno zmaguje

Že nekoč najboljši in na vrhu sveta

Pahorjeve novoletne poslanice sem analiziral že v preteklih letih. Ob izteku 2013 sem ugotavljal, da v jezikovnem oziru operira z obveznimi patetičnimi vložki, ne le zaradi pedagoške pokroviteljskosti, da izvajajo psihološke nesmisle in pretežno populistično naklada.

Če je leta 2006, takrat še kot predsednik svoje stranke, na debelo nalagal naivnem članstvu in slovenskemu narodu, da bomo dosegli zvezde in se znašli »na vrhu sveta«, če bomo stopili skupaj in postali nepremagljivi (sic), je leta 2013 govoril o krizi, predvsem gospodarski. Kjer še nikakor ni začelo zmagovati Dobro. A bila je napoved takšne zmage in takrat ga je najbolj skrbelo, da bi postali zadovoljni prekmalu. Kasneje si je maja 2015 premislil in, kot kakšen ekonomski prognostik, optimistično opazal gospodarsko okrevanje in luč na koncu tunela.

Ob koncu 2014 sem skozi besedilno primerjavo dokazoval, kako si je predsednik vlade, Miro Cerar, dobesedno sposojal besedilo svoje novoletne poslanice pri populističnem predsedniku. Nesporno inspiriran z uspešnostjo te metode. Najbrž bi celovita analiza poslanic skozi leta pokazala, da po zgledu iz Janševega famoznega prepisanega govora naši politiki izrazito radi duhamorno mamijo pozornost predvsem z apeli, kako smo Slovenci oh-in-sploh najboljši in kako moramo biti ponosni nase. Namesto biblične »naše vere« pa nam, vsaj Pahor, ponujajo »naš samoponos«, »naše samozaupanje« in »našo samozavest«.

Zmaga proti demonom

Pojdimo dalje v odkrivanju možnosti, ali nas Pahor nagovarja kot kristjan. V novoletni poslanici konec 2014 je izrecno evociral dilemo, pred katero stojimo, in tudi takrat jo je povezal z zmago. Zmago angelov proti demonom ali demonov proti angelom:

Se bomo medsebojno spoštovali ali ne? Se bomo vključevali ali izključevali? Bodo v nas zmagali angeli ali demoni? Bomo sodelovali ali si bomo nasprotovali?

Takrat sem na podlagi navduševanja nad angelologijo in demonologijo, saj naj bi se predsednik po nekaterih znanih podatkih v tistih letih udeleževal ustreznih duhovnih vaj in na njih preprosto začel verjeti v angele, že sklepal, da se nam dogaja politični prehod od psihopolitike paranoje v teopolitični moment mišljenja. Da je logična teopolitična konsekvence tega tista, ki v svojstvu voditelja države nalaga, da Slovenija stoji pred hudo dilemo miselne prenove ljudstva, dilema izbire med angeli in demoni, spopada med Dobrim in Zlim, vprašanje končne zmage – ki je očitno zdaj le prišla, takoj po predsedniških volitvah 2017.

Angeli proti Murglam

Z nekaj domišljije bi lahko tudi glede na letošnjo razpravo ob predsedniški kampanji, v kateri je Pahor znova svaril pred »strici iz ozadja« in se spustil v polemiko z bivšim predsednikom Milanom Kučanom, interpretirali skozi dihotomijo zarote demonov (sile kontinuitete, strici iz ozadja, udbomafija) in angelov, ki jim po novem zaprisega.

Ko pretanjeno in dozirano sprejema religijski diskurz, dejansko Pahor beži pred lastnimi umisleki in demoni svoje preteklosti, ki jim je pripadal. Angeli so ga tako rekoč odrešili Murgel. Strici zgoraj so nadomestili strice iz ozadja. Zmaga Dobrega je morda zgolj ekstrapolacija njegovih lastnih čustev, ki so posledica njegove verske preobrazbe.

Krščanski populizem in pakt s strici zgoraj

Seveda je vse naštetu videti kot majhna in nezadostna evidenca za našo tezo. V kakšni meri naj mu verjamemo, ko omenja angele in demone, zmago Dobrega in svoja verska prepričanja? Je potemtakem res postal kristjan in bi smeli ob njegovem siceršnjem neznosnem populizmu in koketeriji z ljudstvom računati tudi s tem dejstvom?

Metodično imamo več možnosti razlage. Po prvi predsednik republike sledi svojemu načelu, da bo za potrebe vsečnosti uporabil in zlorabil prav vse, kar mu leži pri roki. Kar v praksi pomeni, da bo najmlajši član centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije in predsednik stranke, ki so nasledile komunistično partijo, danes brez zadrege stopal v Cerkev in hodil k maši, po potrebi pa bo tudi verjel v angele in demone. Če mu to politično

prinaša točke. V resnici pa je zgolj prevarant, populistični manipulant, ki se pretvarja, da bi bil všečen vsem publikam, tudi tisti desne politične usmeritve.

Druga možnost razlage je, da Pahor pač verjame v to, kar pravi. Sicer nekolikanj nerodno, kajti nekdo, ki »ne kandidira za papeža« in se je pred meseci oklical za »nemoralno neavtoriteto«, danes resno razpravlja o zmagi Dobrega, medtem ko je leta 2012 »mirno povedal«, da z njim upravljajo angeli. Še več, angele je povezal z Dobrim. Če vzamemo spodnje besede zares, potem pred nami, hoteli ali ne, stoji vernik:

Mirno lahko rečem, nad menoj so angeli, ki me varujejo.

...

Kot sem omenil, z angeli tam zgoraj, ki bedijo nad mojo srečo, imam sklenjen pakt. Toliko časa bodo to počeli, kolikor bom po značaju dobra oseba. Ko bom začel biti preračunljiv za svoje koristi, bodo šli drugam.

...

To govori človek, ki ima neskončno rad življenje in mu je življenje nosilo zakladnice svojega soka na srebrnem pladnju. Zdaj nekoliko manj razuzdano kot pred leti pijem njegove sokove, ko sem poskušal goltati s tako veliko žlico, da sem se skoraj zadušil. Za pokoro sem angelom obljubil, da bom zdaj z vilicami zajemal juho.

Morda je ta dilema lažna. Ker je lahko predsednik pred nami še vedno »brezverni« populistični manipulant, a tudi kot vernik je lahko preprost krščanski populist, ki v uporabljene koncepte in ikone sicer verjame, a jih uporablja za doseg svojih partikularnih ciljev. In res, od nekoga, ki uporablja krščansko ikonografijo in verjame v angele in demone, bomo pač smeli pričakovati, da v govorih uporablja biblične motive.

Srebrni pladnji in Šarčeva prerodka juha na vilici

Če se je komu za trenutek zazdelo, da Pahorju projekcija »zmage Dobrega« v Slovenijo pomeni preprosto tudi psihološki odmev njegove lastne zmage nekaj tednov nazaj v drugem krogu predsedniških volitev, bi najbrž imel kar prav. Srebajoč sokove življenja na srebrnem pladnju je za las ušel zadužitvi, Marjan Šarec mu je tokrat resnično podkuril.

Kakšna bo pokora, še ne vemo, a njegov pretekli mandat nič ne kaže, da bi Pahor imel angele čvrsto na svoji strani. Pa naj Dobro še tako zmaguje – vsaj v poslanicah. Populizem v obliki preračunljivosti za svoje koristi bi najbrž tudi v krščanstvu moral šteti za prevelik greh.

Kučan zanika delovanje iz ozadja, pri kritikah Pahorja vztraja

Ljubljana, 27. oktobra - Bivši predsednik republike Milan Kučan priznava, da je pred volitvami 2012 Borutu Pahorju povedal, da se bo pridružil pobudi, ki bi prepričala Zorana Jankoviča naj kandidira. A to ni bilo dejanje iz ozadja, pač pa odkrit pogovor, je zapisal na v odzivu na izjavo Pahorja na četrtkovem soočenju predsedniških kandidatov. Pri kritikah Pahorja vztraja.

STA: zgolj eden izmed naslovnih zapisov o stricih iz ozadja v predsedniški tekmi 2017

Kesanje, humor in ko bi le molčal

Objavljeno na 25. januar 2018

Dva očitka sta se v generalnem smislu izoblikovala po prvem petletnem mandatu predsednika republike: da je zašel v neznosni populizem koketiranja z ljudstvom, opustil svojo državniško držo in podobo predsednika zamenjal za neko drugo, profano in vsakodnevno. V kontekstu volilnega približevanja ljudskim srcem. Vse za svojo priljubljenost.

Drug očitek se je obregnil ob dejstvo, da je zaradi opuščanja pričakovane politične vloge Borut Pahor zašel v prakso spregledovanja stališč ob političnem in družbenem dogajanju v državi in širše. Da zaradi zavestno vodenega, na neposrednem flirtu utemeljenega piarja, ki mu omogoča ohranjanje pozicije najbolj priljubljenega politika v državi, po nujnosti zanemarja tisto, kar od prvega državnika in moralne avtoritete pričakujemo.

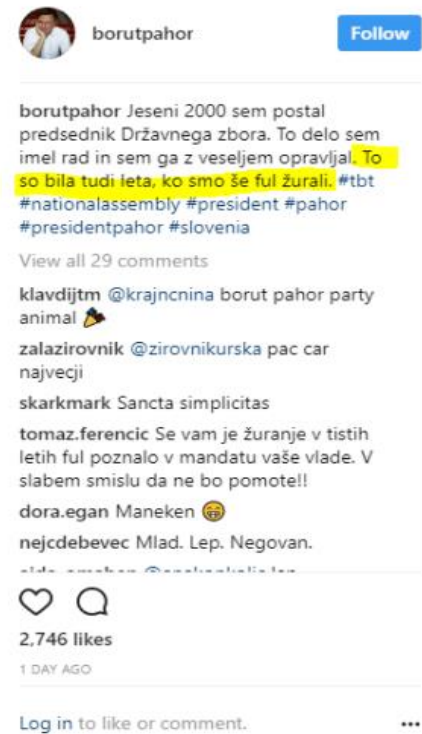
Seveda je tu še veliko drugih očitkov. A po zadnjih volitvah, ko je le še za las prepričal državljane, nas je skesano prepričeval, da je sprejel kritiko in bo poslej bolj pri besedi. Večkrat je, če povem v zgoščeni frazi, Pahor obljubil, da se bo poslej »pogosteje oglašal«.

Množični mediji so ponotranjili to razlago. Kot pes, ki ga ukrotiš s Pavlovim refleksom. In res, do neke mere se je predsednik doslej celo trudil ustvarjati tak vtis.

Opazimo pa lahko dvoje: četudi bo povedano držalo, mu je uspelo minimizirati vse očitke le na enega. Da se je premalo oglašal, kot zveni poplitveno pojasnilo. Izkušnje kažejo, da od medijev ne moremo pričakovati niti osnovne refleksije, zaradi katere mu jih je enkrat več uspelo fintirati. Povedano drugače: ne znajo misliti dejstva, da je kaj narobe s Pahorjevim komunikacijskim populizmom. In temu se zato niti ni rabil odpovedati, saj pomislekov ne znajo artikulirati. Zato mu nanje sploh ni treba odgovarjati.

Dva sveža primera kažeta, da predsednik tu vedno bolj stavi na nekakšen šarm humornosti. Da želi graditi na podobi prikupnega šaljivca, nekoga, čigar samoironijo in humor na lasten način bodo ljudje z veseljem sprejeli, ker bodo v njem ugledali duhovitega gospoda, sposobnega kritike, nikakor politika. Za ta manever ves čas tudi gre.

Dve ilustraciji. Zadnje čase Pahor rad aludira na lastno žurersko preteklost, da bi ojačal pričakovane simpatije do sebe. Ker kdo ga ni žural, kajne?

Instagramsko priznanje: predsednik DZ, ki je ful žural

Seveda lahko, tako kot na zgornji objavi z Instagrama, vselej rečemo dovolj seriozno: že, že, ampak posledice vašega žuranja so nekateri čutili na svoji koži in jih še danes. Recimo izbrisani:

»Prvi je bil takratni notranji minister Bohinc, drugi pa predsednik parlamenta Pahor, ki je – hote? – zamudil rok, v katerem bi lahko ustavil skrajno sporni referendum o izbrisanih.«

Nerodno, kajti kakšen pristaš predsednika vas bo takoj ulovil na zameri, da ste nečloveški, da je vaša reakcija pretirana. Pa saj je zgolj človek, no, tudi on ima pravico do žuranja! A ni lepo, da prizna? Jasno, na takšen solidarnostni odziv, ki bo njegovo profano gesto takoj normaliziral, predsednik tudi stavi.

Podobno velja tudi za sesuvanje nekaterih starih očitkov o njegovi zagorelosti. Tu se Pahor spretno zamaskira v nekoga, ki trpi posledice lastne nespametnosti in spet komično svojo kožo primerja z živalsko, mopsovo, hkrati pa namigne, da bi morda moral opustiti obiske solarija. Ob tem skozi zaigrani dvom spretno pusti v zraku dejstva, zaradi česar ne zveemo niti tega, ali temu, da solarij redno obiskuje, sploh pritrjuje:

Predsednikova dilema: should I stay or should I go to solarium?

No, v vsakem primeru velja, da naš predsednik, po volji ljudstva, še dalje koketira z njim in obenem po svoje drži obljubo, da se bo več oglašal. Ko bi le molčal.

Karlov dolgi pohod na instagram: o dveh kraljih in pobebavljenem ljudstvu

Objavljeno na 22. marec 2018

Slovenski zunanji minister se je pred dobrim mesecem in pol odločil za pohod na Instagram. S prvo objavo in oblečen v kapo, na kateri z zanj značilno avtoreferenčno bebavostjo piše »Karl«, je ekspresno zakorakal nanj in v nekaj dneh dohitel branost sterilnih objav dolgočasnega predsednika vlade.

Ni treba posebej ugibati, kaj ga je pri tem prepričalo. Volitve se bližajo, danes so pospešeno pred durmi, in Karlu Erjavcu je zopet kapnilo, da glasovi volilne baze štejejo na široko, tudi če si predsednik upokojenske stranke in tvoji simpatizerji za nova socialna omrežja niti slišali niso. Nenazadnje je podobno zanimanje za razposajeno približevanje mlajši populaciji kot potencialni volilni klienteli, ki jo je treba upleniti skozi nove medije, odkrito priznal tudi Erjavčev vzornik, predsednik države.

Kajpak ne gre le za Instagram, a trenutno predvsem zanj: vsaka objava tamkaj lahko še dodatno multiplicira medijsko pojavljanje v množičnih medijih, in če komu, je prav štoserskemu ministru že desetletja kristalno jasno, da se politika dobiva z njihovo pomočjo. Pri nas, kjer mediji briljirajo v svoji nekritični servilnosti, še toliko bolj.

O njegovi odločitvi kopiranja [sem pisal že januarja](#). Danes je za Erjavcem desetina objav, precej podobnih, že skoraj monotoni: na njih prednjači on sam v bolj ali manj poštirkani kravatarski podobi, z zanj značilnim louis-de-funesovskim izrazom obraza v ospredju. Iz izkušnje klasičnih spletnih memov je povzel potrebo po satiričnosti in duhovičenju v kratkih komentarjih, a vsakič znova je čutiti anahronistični trud lisjaka, ki računa na blagodati spleta in socialnih omrežij, zato zdaj hiti reproducirati lastne selfije, snemati kratke filmčke na mobilniku in »memetizirati« svoj imidž. No, k temu velja podčrtati: v vsem, kar počne, poskuša nesramno imitirati enako brezsravnega predsednika republike in obenem slediti svoji dosedanji komedijantski retoriki.

Včasih smučam hit', deskam pa počas'

Na dan Cerarjevega odstopa je tako ob svoji pozerski fotki po chucknorrisovsko komentiral: »En dan me ni, pa je vse narobe«. Na drugih se trudi pometati sneg okoli hiše, sprehaja svojega psa ali športa. Povsod je v ospredju čisto sam – tudi ko zapiše »Malo se

je ogrelo, prihodnji teden pa zopet sneg« ali objavi »Čestitke ob dnevu žena«, potem pa namesto rož ali česa tradicionalnega na fotografiji ženam spet ponuja kar – samega sebe.

Odstop predsednika vlade v odsotnosti Erjavca: ko te ni doma, je vse narobe

Na neki drugi objavi se predstavlja kot fotomontažni »Karl Hud«, torej kot Robin Hood. Na pustno soboto. In potem so tu njegovi iteracijski, a hkrati neponovljivo bebavi govori ob videu, zaradi katerega bi se po pravici moral uvrstili v antologijo najslabših posnemovalcev Mistra Beana. Posnetek nam v hrbet kaže smučajočega ministra sredi snežne strmine, v katerega je kasneje namontiral »ludonezaboravni« avdio komentar svojega početja, pravcato pesmico:

»Grem pa rad smučat zaradi kondicije. Včasih smučam hit', deskam pa počas'.
Včasih deskam hit', smučam pa počas'. Včasih smučam hit', deskam pa počas'.
Grem pa rad smučat zaradi kondicije.«

Pustni Erjavec o Erjavcu: Karl Hud

Prostodušni imitator

Pri Erjavcu je vse videti kot svojevrstna debilana. Ključni moment pri njem kajpada ni v grobem in popačenem duhovičenju, bolj je vselej v instrumentalni funkciji zabavljaštva, s katero se bo grabilo pozornost in posledično politične točke. In če v tej dimenziji znova zgolj imitira instagramsko »filozofijo« predsednika republike, pa je v iskanju humorja obeh največkrat neka manjša razlika: Pahor se skozi samoironijo in komičnost trudi ohraniti neko minimalno intelektualno dostojanstvo, čeprav mu težko uspeva in včasih prestopi mejo nespodobnosti, medtem ko je zunanjemu ministru kakršen koli vložek refleksije popolnoma odveč. No, so trenutki, ko podobnost zmagaja.

Razlika je še v nečem. Karl nič ne skriva, v bistvu že kar odkrito razglaša, koga imitira v svojem iskanju blagodejnih učinkov šarmiranja volivcev. Ugibanj ni, priznal je kar sam.

Dva kralja instagrama

Naj spomnim, Pahor nam je že ob nekaj priložnostih zelo »analitično« zaupal, kako močno preišljenim načelom pojavljanja na socialnih omrežjih sledi. [Citiram po Utripu](#):

»S tviterjem sporočam neka svoja politična stališča. Z instagramom, s fotogalerijo, in vi veste, da slika dostikrat pove več kot tisoč besed, sporočam svoj značaj.«

V istem prispevku nacionalke je nato prostodušno razlago za svoje vsakodnevno naprezanje podal še Erjavec. Za tole nonšalantno duhovičenje o svoji konkurenci mu moramo v resnici biti hvaležni:

»Če vam povem po pravici, kaj je moj glavni cilj, to je, da ugotovim, ali lahko premagamo Boruta Pahorja, ki pa je kralj Instagrama.«

Vse bolj kaže, da tole sploh ni kakšna norčija dveh promotorjev svojih značajev, kajti prizadevanje ministra je zastavljeno kot napor nekoga, ki želi postati novi kralj in prejšnjega izriniti s prestola. Pomembno bi se bilo vprašati, kaj motivira njegovo iskrenost. Logika »Če ljudje nagrajujejo njega za cirkusantstvo, bodo morali še mene« prejkone vse pove o tem, kaj politiki pričakujejo od volivcev.

Predsednikova kopija pri frizerju

O norem kraljestvu

No, Erjavec ni prva neposredna kopija predsednika, v tem se je recimo preizkušala že njegova hrvaška kolegica. V svojem komentarju tri leta nazaj sem nevarnost občutka »kraljevskosti«, še pred oceno časopisa Politico, opisal takole:

Med Borutom in Kolindo se vzpostavlja sicer še ena bistvena razlika: pri prvem se zdi, da flirtanje neposredno polni in omamlja njegov ego, navdaja ga z lažnim občutkom, da je »predsednik vseh Slovencev« in da so oči vseh uprte

vanj. Kvalifikator »vsi«, ki ga Pahor očitno jemlje dobesedno, saj želi s svojim projektom pristopiti do slehernika, malce spominja na slovito Lacanovo spoznanje, po kateri ni norec nekdo, ki verjame ali misli, da je kralj, temveč je nor pravzaprav kralj, ki verjame ali misli, da je kralj.

Zdaj smo na tem, da imamo pred sabo dva Instagram kralja, ki mislita, da sta kralja. Celotekmujeta v tem. Lahko Slovenija prenese toliko populistične norosti? Smo kot narod lahko srečni le zato, ker si npr. Dejan Židan in Miro Cerar, še dva prvaka koalicijskih strank, zaradi notorične okornosti in nefotogeničnosti svojih pojav preprosto ne moreta privoščiti te sorte komunikacije? Bodo naše prihodnje volilne preference že povsem usklajene z nezavednimi ali celo zavestnimi pričakovanji, kateri od politikov se najbolj znajde v otroškem vrtcu instagramskega štosiranja?

Tudi priznanje Julie Roberts namesto priznanja Palestine je nekaj

Virus komunikacijskega populizma

V celem nizu zapisov zadnjih let, nabralo se jih je več kot 60, sem analiziral značilnosti Pahorjevega flirtanja z ljudstvom in ga opisal kot »komunikacijski populizem«, ki ga je treba radikalno ločevati od vsebinskega, konceptualnega in »političnega«. Zdaj vidimo, da je ta postal nevaren zgled drugim politikom – ti nimajo moralnih zadržkov niti ob možnem očitku, da druge imitirajo, ker stavijo na podobne in iste učinke. Najbrž bolj v stilu: kaj bi skrivali očitno, ljudje nam itak ne znajo zameriti.

Erjavčevo ravnodušno priznanje o konkurenčnem boju dveh kraljev na socialnih omrežjih nam kaže na dvoje: na njegovo presojo, da je Pahorjev recept zmagovit in se ga spleča kopirati, hkrati pa tudi, da se bolj spleča to priznati kot zanikati.

Logika komunikacijskega populizma nam razkrije še dvoje. Prvič, neskončno naivnost volivcev, ki si najbrž v prvem koraku domišljajo, da so nekega politika »spregledali« in se mu posmehujejo, a se ne zavedajo, da so v drugem v resnici klonili. Na podoben način, kot pri konzumiranju intelektualno podcenjujočih TV reklam, ki na gledalca učinkujejo navzlic našemu prepričanju, da smo zanje nedovzetni.

Vse za stranko, tudi prepevati: naslov na Žurnal24

Domnevna neškodljivost, ki je dejansko škodljivost

In, drugič, kaže na izjemno škodljivost predsednikovega ravnanja. V prispevku [Neškodljivi instagram predsednik in logika licemerja](#) sem že podrobno analiziral nasprotni »argument iz neškodljivosti«, npr. v komentarju Mileta Šetinca za Reporter, češ da je Pahor v svojem predsednikovanju resda nekoristen, a v svoji socialni prezenci tudi zelo neškodljiv. Ne bo držalo.

Če kdo, nam Erjavec vsak dan manifestira porazne dimenzije obnašanja, ki nas namesto proti načelom deliberativne demokracije, državljanske participacije in zavzemanja za

skupno dobro poriva v področje neskončne degutantne samopromocije ključnih politikov in državnikov, tudi za ceno splošnega pobebavljenja ljudstva.

Če Pahor pojasnjuje, da s svojim Instagramom dokazuje svoj značaj, potem nam je nehote krasno manifestiral, kakšen točno je psihogram politikov, ki bi jih morali zavračati. Žal ljudstvo pretežno misli ravno nasprotno.

Več:

[Neškodljivi instagram predsednik in logika licemerja](#)

[Erjavčeva populistična ofenziva: domači kralji Instagrama se množijo](#)

[Pahorjevi alanfordizmi: tko prije umre, duže je mrtav](#)

[Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju](#)

[Mednarodni učinki flirta in selfiji s kamelami](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

Pozitivni populist

Objavljeno na 27. marec 2018

Da ne bi pomislili, kako obstaja kakšen že doseženi konsenz glede zavračanja Pahorjevega »populizma«, neznosnega flirtanja z ljudstvom in samozagledanega iskanja pozornosti, je treba zgolj pokukati v Večer.

Matjaž Gruden kot njihov kolumnist variiia temo, o kateri je že pisal za Delo in v bran jemal predsednika republike. Tokrat ponavlja vajo:

Čeprav ima populizem za večino ljudi negativno konotacijo, se tu in tam pojavljajo poizkusi, da bi ga predstavili v svetlejši luči. Predsednik republike zagovarja »pozitivni populizem«, ki temelji na obsesivni potrebi po ugajanju in želji, da bi se vsi Slovenci imeli radi med seboj in da bi še posebej radi imeli njega.

Njegovo trditev sem že komentiral, zato le na kratko: odkrivati pozitivnost populizma s pojasnilom, da ta temelji na potrebi po ugajanju, je evidentno konceptualna pomota. Narcisističnega podtipa. Vsak med nami pozna na desetine patronov, ki to v zasebnem življenju počnejo nenehno, pa nam ne pride na pamet, da bi jih obremenjevali s političnimi koncepti.

SVET

Matjaž Gruden,
Strasbourg

SPREMLJAJ AVTORJA

Premislite, tovariši

SPREMLJAJ ČLANEK

PONEDELJEK, 26. 3. 2018, 19:20 - Čas zadnje posodobitve: pred 12 urami

5.04

OSEBNI ARHIV Matjaž Gruden

Večerov kolumnist in Pahor kot pozitivec

Nisem še slišal in ne znam si predstavljati, da bi »želja po imeti se rad« tvorila kakšnega od vsebinskih vidikov populizma v kateri koli že inačici njegove definicije. Še manj, da bi voditelj svoj populizem tvoril na pričakovanju, da ljudstvo ljubi njega. Voditelji to nenehno počnejo, toda nič od tega ni v njihovem programu ali politični doktrini. Tudi Pahorjevem ne. Kar je edini merodajni kriterij, da bi nekaj šteli za populizem v pravem pomenu.

Še huje je, če to označiš za »pozitivni populizem«, kar Grudnu pač pomeni, da bi se po takšnem »popularizmu« morali zgledovati vsi politiki, da je to sodobna politična vrлина za prihodnje rodove, ki nas bo rešila vsega hudega. Pozitivizem, ki je prepričal Večerove urednike – marca 2018.

Tastari in njegove kokice: predsednik in aparati za poneumljanje ljudstva

Objavljeno na 30. marec 2018

Predsednikove instagramske vragolije velikokrat zadevajo njegovo družino. Duhovičenja in štosiranja včasih letijo na dolga leta zapostavljenega sina, kot skesano danes priznava sam Pahor; merim recimo na predsednikove objave in video posnetke, na katerih teatralično sprehaja svojega polomljenega sina po predsedniški palači in zraven zapiše, kako je »ta star naučil tamauga shodit z zlomljenimi rokami« - [o čemer sem že pisal](#).

Perfektna družina in pater familias

Predsednikov javni žargon, ko kliče sina »tamau«, slednji pa očeta »tastari«, je res videti simpatična koketna gesta, s katero se lahko prvi od prvega mandata naprej prezentira kot družinski oče. Na kakšen način, sem med drugim opozoril na podlagi intervjuja za revijo Obrazi, kjer so objavili »ekskluzivni intervju in fotografije prve družine« s sicer družinskim očetom, ki ne stanuje na istem naslovu s svojo partnerko in rad pove, da ne kandidira za papeža.

Kot pravim, bo v prihodnje zanimivo spremljati kontrast med medijsko željo po prezentaciji »perfektna družine« gospoda predsednika in njegovo realno dimenzijo ali celo predsednikovo intenco, ki tej ne želi slediti. Načine, na katere se bodo med sabo antagonistično dajali trije principi reprezentacij: idealizacija predsednika v režiji slinastega novinarstva, emocionalno potencirani senzacionalizem, ki največkrat ne prenaša idealizacije, ter kritična analiza predsednikovih upodobitev, ki ne prenaša ne prvega ne drugega.

Konflikt med »tastarim« in »tamauim«

V zadnjem zapletu, kjer je Pahor pritegnil pobudi za izgon ruskih diplomatov in izrekel prepričanje, da mora Slovenija izkazati solidarnost z Veliko Britanijo, čemur se je priključilo kar nekaj članic EU, pa smo lahko ugotovili, da sin Luka razmišlja ravno nasprotno – stališče je podal skozi družbena omrežja in nekateri mediji so poročali o manjšem konfliktu med »tamalim« in »tastarim«. Sin namreč misli, da je takojšen izgon prenegla reakcija, da je treba počakati na dokaze.

Z njim je takoj soglašal predsednik SD, Dejan Židan, in delil objavo Pahorjevega sina na tviterju – pri tem je spomnil na previdnost in navedel kontekste razlogov, ki so privedli do napada na Irak.

Kokice kot kazen za mlade politike

Predsednik republike se je na njegovo kritiko odzval s spretnim duhovičenjem, značilno zabeljenim z infantilizmom, ki učinkovito blaži vtis konflikta med njima. »Tamauga« je ponižal v nekoga, ki v soboto ne bo dobil kokic v kinu:

Tamau je včeraj neki javno kritiziral mojo zunanjo politiko.

Dobro, ima pravico. Ampak, ko greva v soboto v kino si bo kokice sam kupil.

[#tbt #speakup#foreignpolicy #pahor #president#presidentpahor](#)

[#slovenia](#)

Domnevam, da v kinu ne bosta gledala filma o projektu TEŠ6 – sicer se bodo kokice nekomu zataknilo v grlu. Pahor se večje giblje na robu komunikacijskega flirta, ki ga lahko zmerom legitimira s tistim že slišanim refrenom »Saj se samo šalimo« ali »Bolje da se šalimo, kot žalimo« in za katerega verjame, da se ga bo dalo unovčiti pri volivkah in volivcih, ne da mu bo to preveč zamerili.

Oziroma, kot je večkrat povedal, je on nekdo, ki pazi, da ne prestopi roba. Takšna obljuba je dejansko fingirana, kajti s nižanjem palice dostojnega se niža tudi rob, pri čemer mu za orientir služijo reakcije medijev in javnosti: če preživi nižanje, lahko gre naslednjič še nižje, saj se mu ni zgodilo nič hudega.

»President Pahor« o »foreign policy« in sobotnih kokicah

Mali Pahor in evroverzalnost brez kokic

V prispevku, v katerem sem kategoriziral tipe Pahorjevih instagramskih objav v stilu »za vsakogar nekaj«, sem navedel kategorijo »Jaz in Luka«, s katero želi poudariti predvsem sebe v funkciji starša in očeta:

Niz fotografij, včasih tudi video posnetkov, je posvečen »malemu Pahorju«, ki menda pridno hodi po stopinjah svojega očeta. Včasih ga nadomesti na sprejemih v predsedniški palači, spet drugič oče objavlja vragolije svojega sina na rolki in igra rahlo zaskrbljenega starša. Mediji nam pozabijo pojasniti, da sin pridno hodi po političnih stopinjah in nastopa na programskih konferencah SD, kjer ugotavlja, da mora EU postati »domestičen politični prostor«, standardi v njej pa »univerzalni, evroverzalni«. Skratka, zakaj bi predsednik promoviral le sebe, če lahko tudi prihodnjega politika?

Nenehne predsednikove objave »tamauga« in zaigranih starševih zadreg, njegovih skejterskih vragolij, polomljenih rok, odrekanih kokic, so potemtakem že promocija novega politika SD, ki ga štejejo za pomembnega člana podmladka. Prvič se je zgodilo, da je ta zavzel politični *statement* – ki ga je »tastari« s svojo norčavostjo degradiral, skupaj s sinom.

Aparat za poneumljanje

Pred nami se zarisujejo obrisi svojstvenega reklamiranja: ko politik, celo predsednik republike, promovira novega politika, in hkrati še, v kakšen celofan je zapakiran ta postopek. Politik Luka si bo najbrž kmalu lahko kupil svoj aparat za pripravo kokic, večja težava je medijski aparat za poneumljanje ljudstva. In če bo morda kaznovan le v soboto ob obisku kina, smo Slovenci kaznovani vsak dan – z norčijami nedostojnega predsednika. Res pa je, da po izboru tiste večine na volitvah, ki je glasovala za »kralja« flirtanja z ljudstvom.

Predsednikova globoka misel: ljudstvo me ljubi, zato me ne morete kazensko preganjati

Objavljeno na 5. april 2018

Stranka Solidarnost, o kateri dolgo ni bilo veliko slišati, se je tik pred volitvami odločila na Vrhovno državno tožilstvo vložiti kazenske ovadbe zoper Boruta Pahorja, Franceta Križaniča in Mateja Lahovnika.

Povzemam: sporna naj bi bila vloga, ki so jo omenjeni odigrali v vlogi ministrov in premiera v povezavi z investicijo v šesti blok Termoelektrarne Šoštanj (TEŠ 6); pri tem so, tako pravijo pobudniki, zaznali sum storitve več kaznivih dejanj, med njimi zlorabe uradnega položaja, oškodovanja javnih sredstev ter opustitve dolžnega ravnanja oziroma nevestnega dela v službi.

V Solidarnosti kazensko ovadili Pahorja, Križaniča in Lahovnika. Pričakujejo tudi Pahorjev odstop.

Prepričani, da poleg politične nosijo tudi kazensko odgovornost.

4. april 2018 ob 11:14,
zadnji poseg: 4. april 2018 ob 16:24
Ljubljana - MMC RTV SLO

V stranki Solidarnost so vložili kazenske ovadbe zoper Boruta Pahorja, Franceta Križaniča in Mateja Lahovnika zaradi odgovornosti pri projektu Teš 6. Uroš Lubej iz Solidarnosti je ob tem dejal, da so v stranki prepričani, da so nekdanji predsednik vlade in oba ministra ne le politično, temveč tudi kazensko odgovorni.

Ovadba, ki jo je vložila Solidarnost, izhaja iz ugotovitev parlamentarne preiskovalne komisije, ki je odgovornost za projekt Teš 6, katerega vrednost je od dobrih 500 milijonov na koncu narasla na milijardo in 170 milijonov evrov, pripisala nekdanji vladi Boruta Pahorja ter tedanjima ministroma za finance Francu Križaniču in za gospodarstvo Mateju Lahovniku. V Solidarnosti so prepričani, da so vsi trije opustili dolžno ravnanje, s čimer so omogočili protipravno pridobitev koristi.

V Solidarnosti zato tudi pričakujejo, da bo predsednik republike Borut Pahor odstopil s položaja, je še poudaril Lubej in dodal, da bodo v Solidarnosti, če tega ne stori, začeli zbirati podpise za njegov odstop. Podpise bodo najprej zbirali prek spleta, potem pa mogoče tudi na terenu, je poudaril Lubej, cilj peticije pa je ustvariti pritisk na nekdanjega premierja, ki je Teš 6 dopustil in nemoteno opravlja najvišjo funkcijo v Sloveniji. Lubej je ob tem poudaril, da je to tudi edina možnost pritiska, saj Slovenija ne pozna možnosti "ljudske nezaupnice".

"Odlučitve sprejemali posamično"

Kot je znano, je projekt Teš 6 vzbudil veliko pozornosti prav zaradi več kot podvojene prvotno načrtovane

Poudarki

♦ V stranki Solidarnost bodo s peticijo zbirali podpise, s katerimi bodo zahtevali odstop Boruta Pahorja z mesta predsednika republike.

Ocena novice: ★★★★★
Ocena 4.4 od 115 glasov

Vaša ocena: ★★★★★
Ocenite to novico!

V stranki Solidarnost so prepričani, da so nekdanji premier in ministra tudi kazensko odgovorni za Teš 6.
Foto: BoBo

Gorazd Marinček in Uroš Lubej menita, da bi predsednik republike zaradi svoje odgovornosti pri projektu Teš 6 moral odstopiti. Foto: BoBo

MMC RTV Slovenija o ovadbi proti omenjenim

Pahorjeva reakcija na motnjo njegovega stila

Pobuda strelja v vrhove in pričakovano je bila deležna ogromno dnevne pozornosti. Nekateri mediji so objavili delce odziva, ki ga je podpisuje predsednik republike. Ta obtožbe, kot smo lahko domnevali, zavrača. Zanimalo me bo, kakšno argumentacijsko prakso je pri resnih obtožbah, tako motečih za njegov trenutni politični stil *joie de vivre*, kjer se je na isti včerajšnji dan Pahor recimo koketno poklonil Ronaldu, tudi zavzel.

Naj za začetek [po 24ur.com citiram ključni moment iz njegovega pisma](#), ki je tudi sicer kratko in ga žal v celoti ni najti nikjer na spletu:

»Takratni premier in sedaj predsednik republike Borut Pahor je prepričan, da niso podani utemeljeni razlogi za ovadbo. V pričanju pred preiskovalno komisijo in v številnih pojasnilih javnosti v zadnjih letih je pojasnil, da ni opustil nobenega dolžnega ravnanja, kaj šele, da bi namerno ravnal v škodo države. Svoje delo je v težkih časih opravljal vestno,« so sporočili iz predsednikovega kabineta.

Vlada, ki jo je vodil, projekta Teš 6 ni niti začela niti končala, so dodali, zato je nenavadno, da je politična odgovornost pripisana izrecno njegovi vladi. V tem sklepi odstopajo od poročila.

»Politično odgovornost je kot takratni premier že prevzel, ko je bila njegovi vladi izglasovana nezaupnica in na naslednjih volitvah ni uspel ponoviti mandata za predsednika vlade. Po tem so mu volivke in volivci izkazali zaupanje in ga dvakrat, leta 2012 in leta 2017, izvolili za predsednika republike. Zato ni razlogov, da bi odstopil,« so še sporočili iz kabineta Boruta Pahorja.

Kako zmanipulirati razloge in registre odgovornosti

Naj poudarim: odgovor ima grobo obliko vzročnega argumenta: naštetih razlogi so pospremljeni s sklepom, ki ga uvaja značilni sklepalni ali posledični veznik »zato«, in ti razlogi naj bi, vsaj navidezno, utemeljili sprejetje sklepa.

Sprva Pahor očitno namensko pomeša kazensko in politično odgovornost: če ga Solidarnost preganja kazensko, proti temu navaja zgolj zanikanje, češ da »ni opustil dolžnega ravnanja« in »ni namerno ravnal v škodo državi«. Ampak zanikanje še zdaleč nima statusa navajanja dokazil in razlogov.

V nadaljevanju Pahor spelje razpravo proč, da bi se prikazal kot skesanec, ki je že plačal svojo kazen, in sebi v prid navede svoje prevzemanje politične odgovornosti. Manipulacija je impozantna in ena večjih, kar sem jih zasledil z njegove strani v zadnjih letih; predsednik se mora pretvarjati, da je prevzel politično odgovornost za vpletenost v TEŠ 6, kar je popolna neresnica. Nikoli je ni, jeseni 2011 je odstopil, ker je svojo zaupnico vezal na potrditev novih ministrskih kandidatov, ki v parlamentu niso bili potrjeni.

Odstopil je torej iz čisto drugih motivov. Varanje je torej dvojno: najprej skozi odmik v diskurz o politični odgovornosti, nato še skozi zavajanje glede motiva odstopa.

Njegova retorično imputirana vzročna povezava med politično odgovornostjo skozi izglasovano nezaupnico njegovi vladi zaradi nepravilnosti v TEŠ 6 je zato precej prozoren maneuver blefa, hitro dokazljiv z obuditvijo dogajanja jeseni tega leta.

Zakaj že je odstopil leta 2011?

Kot da to ni dovolj, Pahor manipulira naprej: dogajanje glede nezaupnice poveže še z vnovično neizvolitvijo za predsednika vlade na predčasnih volitvah 4. decembra 2011, kjer je svojo stranko SD popeljal na tretje mesto, zmagovalec Zoran Janković pa kasneje ni bil zmožen sestaviti vladajoče koalicije, zato jo je drugouvrščeni Janez Janša. Tudi tu velja, da Pahor ni plačal kazni za svoje grehe v zadevi, v kateri bo zdaj po napovedih kazensko ovaden. Mimogrede bodi rečeno: s tem, ko poudarjeno riše sebe kot že kaznovanega, vsaj na načelni ravni priznava svojo odgovornost. Kar pa je v nasprotju z vsemi izgovori, ki smo jih slišali tudi včeraj in še bolj pred tem, da projekta TEŠ6 njegova vlada ni začela in tudi ne končala, da z njim nima skoraj nič.

No, potem sledi majhen obrat. Če se je zdelo, da bo redukcija na politično odgovornost, ne kazensko, zadostila preišljenega mojstra flirta z ljudstvom, ki močno upa ne samo glede tega, da državljani ne bodo opazili, kako jih s svojim zabavljajštvom vodi za nos iz povsem oportunističnih osebnih političnih motivov, ampak tudi takrat, ko v stiski menjuje med registri odgovornosti in za nameček navaja arbitrarne razloge, je zdaj stavek o tem, da mu volivke in volivci zaupajo, seveda popolno presenečenje.

Dvakrat izvoljen za predsednika republike, zakaj bi bil odgovoren

Zategadelj: se mar Pahor ni ravno v stavku pred tem skliceval na to, da mu volivci več niso zaupali, da je že odplačal kazen z nezaupanjem do sebe in je zato ovadba proti njemu menda deplasirana? Kako lahko zdaj navede ravno nasprotni motiv, češ izkazali so mu zaupanje in me »dvakrat, leta 2012 in leta 2017, izvolili za predsednika republike. Zato ni razlogov, da bi odstopil«?

Sprva ni bil razlog, da odstopi, ker je že poprej bil kaznovan z odstopom, takoj zatem pa ni razlog, da odstopi kot predsednik države, ker je bil nagrajen z dvema mandatoma? Kakšno relevanco imajo ti odstopi in novi mandati z njegovo odgovornostjo v zadevi TEŠ 6? S pozicije že odslužene kazni je obenem prešel na drug, temu nasproten tip obrambe, in to v isti sapi: s pozicije »Sem že prevzel odgovornost in odstopil« in »Ljudje mi niso zaupali na volitvah 2011« je na nenadoma pristal pri »Ljudje so mi zaupali leta 2012 in 2017« kot razlogu proti odstopu.

Po njegovem očitno živimo v državi, kjer ljudstvo odloča, brez sodišč, kdo je kazensko odgovoren in kdo ne. Na volitvah. Misel, ki evocira mentalni okvir diktatorjev in tiranov; nisem opazil, da bi kakšen medij opozoril na globoko misel, po kateri si zato, ker te državljani ljubijo, imun na kazenski pregon ali politično odgovornost.

Na kolena pred Ronaldom

Na koncu bi spomnil na še eno, na tej strani večkrat obravnavano tehnologijo odvracanja pozornosti, ki jo je po političnih neuspehih v mandatu 2008-2011 očitno zavestno ubral Pahor. Njegovo zatekanje v drugačno podobo politika, komunikacijski flirt in izgradnjo nekakšnega apolitika ali antipolitika, s katerim se bodo lahko ljudje identificirali kot z enim-izmed-njih, tj. kot cestarjem, picopekom ali avtomehanikom, je bila zanj od volitev l. 2012 izsiljena strategija preživetja. Ko se je ravno na dan najave kazenske ovadbe proti sebi včeraj zatekel k fotografiji, na kateri gre na kolena pred Ronaldom na svojem Instagramu, je to treba razumeti kot način, kako že ves čas poskuša ubežati pred sleherno obliko odgovornosti.

Pahor na kolenih: njegova Instagram objava na dan najave kazenskih ovadb

Borut, Kolinda in Karl: kako nas farbajo

Objavljeno na 19. april 2018

Ni kaj veliko dodati: ljudstvo ima rado, če ga politiki farbajo. V spodnjih treh primerih v vsej svoji medijski prezenci, tudi na svojem Facebooku in Instagramu, počnejo ravno to: farbajo, da bi farbali ljudstvo. Oziroma: farbajo ljudstvo, za pogled ljudstva, da bi ga pofarbali.

Logika farbanja ima svoj izvor v komunikacijskem flirtu in seveda kralju farbanja, Borutu Pahorju: na tej strani že velikokrat ilustrirano. V članku z naslovom Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik sem kategoriziral najbolj pogoste tipe predsednikovih pojavljanj – tiste, za katere je prvi državnik presodil, da bo z njimi farbanje najbolj uspešno.

In res, po semantični hierarhiji je farbanje postavljeno najvišje, farbajoči Pahor je najbolj to, kar je on sam v svojem substancializiranem bistvu, je najbolj »pri sebi« in torej točno pri tistem, za kar pri njegovi tehniki flirtanja z državljani v resnici gre.

Pahor in njegovo promocijsko farbanje

Če na zgornji fotki Pahor nesebično pleska, je s svojo socialno inovativnostjo in predvsem prepričljivostjo uspel povsem omrežiti npr. svojo hrvaško kolegico. Ni bilo treba čakati dolgo, da je tudi Kolinda Grabar Kitarović poprijela za čopiče in valje – se preprosto spleča. O tem sem pisal v članku [Ko hrvaška predsednica flirta s Pahorjem](#).

Grabar Kitarović in njeno promocijsko farbanje

In ker ima neučakano ljudstvo rado slikovitost in pejsaže, različne barve, teksture in baročne vzorce, ker se ne naveliča farbanja, je za čopič prijel še zunanji minister. In predsedniku vrgel rokavico, češ: bomo še videli, kdo bo na koncu pravi kralj Instagrama. O tem, kako se virus imitacije širi, sem modroval v prispevkih [Karlov dolgi pohod na Instagram: o dveh kraljih in pobebavljenem ljudstvu](#) in [Erjavčeva populistična ofenziva: domači kralji Instagrama se množijo](#).

Erjavec in njegovo promocijsko farbanje

Posredni učinek predsednikove multiplicirane transvestije, preoblačenja in prevzemanja identitete vseh drugih, da le ne bi bil on sam, torej predsednik republike in moralna avtoriteta, da bi povsem ubežal averziji do političnosti in končno od svojih poprejšnjih odgovornosti, je predvsem v ponujeni legitimaciji istega početja vsem drugim.

Kot rečeno: ne gre le za to, da se najdejo njegovi imitatorji in posnemovalci, če javnost in mediji takšnega početja ne znajo ali nočejo kaznovati, ga ne bodo niti v primeru vsakega naslednjega Pahorjevega imitatorja. Stvar je varna, sankcij ne bo. Lahko le profitiraš. Farbati je torej nadvse varno, udobno in prinaša zeleno podporo. V kombinaciji z legitimacijo skozi navdušene tabloidne in tablodizirane medije pa sploh.

Na tako rekoč metaravni to pomeni vzajemno ljubezen: ljudstvo ima rado, če (ga) politiki farbajo, politiki pa radi farbajo, da jih bo imelo ljudstvo še bolj rado. Mediji pa vmes keširajo.

Zato ne čudi, da je ob zadnji predsedniški kampanji slovenski predsednik izzval hrvaško predsednico in jo povabil, da se mu pridruži v pešačenju. No, farbanju. Njegov projekt »Skupaj – Spodbujajmo drug drugega« prevzema, gledano v finalni obliki, po vseh teh letih končno vedno bolj realizirani smisel: le kdo bi se družno spodbujal in si sposojal barve in čopiče, če tega med sabo ne bodo počeli Borut, Kolinda, Karl in neskončna multituda tistih, ki radi farbajo?

P.S.

Žargonska hermenevtika zgornjega kova mi ni blizu in se k njej ne bi zatekel, če ne bi poprej že poskušal političnega propagandizma analizirati in misliti ob res številnih priložnostih.

DNEVNIK

SLOVENIJA SVET POSEJ ŠPORT KULTURA MAGAZIN KRONIKA LOKALNO DOM MNERIJA OBJEKTIV NEDELJSKI GAZETA ZLATA MIT OBRABI PRIBOONDI

BORUT PAHOR
tak, STA
14. avgust 2017
14. avgust 2017 10:57

Pahor bi z Goričkega v Piran s seboj vzel Grabar-Kitarovičevo: Ko sva skupaj, nama ni nikoli dolgčas

Borut Pahor tudi med dopustom ostaja aktiven. Prejšnji teden se je namreč podal na 240-kilometrsko pot po Sloveniji, ki se je začela na Goričkem, danes pa se bo končala v Piranu. S seboj bi z veseljem vzel tudi hrvaško predsednico Kolindo Grabar-Kitarović, saj jima, kot je pojasnil, skupaj ni nikoli dolgčas.

NAJNOVEJŠE

- V novem izbruhu nastilja na območju Gaze več kot 350 ranjenih 9 min
- Bodo roboti in umetna inteligenca dobili lastne pravice? 19 min
- Ministrstvo za infrastrukturo ukinilo 15 nevarnih železniških prehodov 34 min
- Vešepostanik EU po vpoklicu zaradi afere Skripal spet v Moskvi 47 min
- Poročevalci ZN za manjšine: Slovenija mora na področju Romov storiti več 1 ura
- Nekdanji predsednik uprave NLE s žisto vestjo ob ugotovitvah preiskovalne komisije... 1 ura

[Vse objave](#)

V ekipi so poleg predsednika še njegov sin Luka, vodja kabineja Ajla Briglez in predstavnica za odnose z javnostmi Petra Anuš. [twitter/BorutPahor](#)

»S hrvaško predsednico Kolindo Grabar-Kitarović sva dobra prijatelja. Mislim, da bi celotno pot prehodila v enem dnevu. Ko se vidiva, se imava vedno veliko za pogovoriti. Zanimajo naju raznovrstne teme, v politiki pa tudi izven nje. Večkrat se srečava, a nama tempo narekuje protokol. Nič ne bi imel proti, če bi se skupaj sprehodila,« je slovenski predsednik pojasnil za hrvaško televizijo RTL.

Kako flirtati skupaj? Pahorjevo povabilo predsednici Hrvaške, da se vzajemno kratkočasita

karlerjavec • Follow

karlerjavec Danes s predsednikom republike o aktualnem zunanjepolitičnem dogajanju. Ob odhodu je izrazil veliko zaskrbljenost kdo bo "kralj" instagrama. #kraljinstagrama #zavsegeneracije @borutpahor @karlerjavec 📷 fotoJure Eržen/Delo

View all 21 comments

bonny11 This is so amazing omfgggg

bonny11 @bojan_memeji @slovenska meme stranka v2 A

222 likes

1 HOUR AGO

Log in to like or comment.

Zunanji minister o skrbeh enega izmed dveh kraljev instagrama

Narediti dober vtis na izkušena dekleta: opazka o flirterški taktiki

Objavljeno na 2. julij 2018

Zadnji dve objavi flirtajočega predsednika: ko se subtilno hvališ, da si začel gledati za ženskami pri dveh letih in nato izkušeno navajaš svoje uspešne recepte z njimi. Vse pod krinko svoje kakor-da duhovitosti.

No, ta korelacija flirta v preobleki šarmantnega duhovičenja, ki je dvorelacijska – ne zadeva le opise drugih, ampak tudi samega sebe – tiči v srži njegove komunikacijske inovacije, največkrat na kratko odpravljene z izrazom populizem.

Borut Pahor rad ponavlja, da Instagram izžareva njegov značaj. V tem primeru značaj izkušenega osvajalca. Tako kot se osvaja ženske, se osvoji ljudstvo, da postaneš inu ostaneš predsednik. To je to.

Zanimanje za punčke, ki sledi zanimanju za žogo

borutpahor • Follow

borutpahor Tudi na izkušena dekleta šopek rož naredi dober vtis. #goodimpression #flowers #bouquet #smile #happy #pahor #presidentpahor #slovenia nakimushi.stickers (≧▽≧)/ vivien_kovac Rož* dostzmeda fakjes, what a gentleman, what a role model dostzmeda @_eva_ana_ vedno te pozabim tegat, plus rabim manj uporabljat fakjes

2,475 likes

1 DAY AGO

Log in to like or comment.

Kako flirtati z izkušenimi dekleti

Več:

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[Ko hrvaška predsednica flirta s Pahorjem](#)

[Mednarodni učinki flirta in selfiji s kamelami](#)

Pahor na radiu Erevan: brez komentarja naslovnice Demokracije

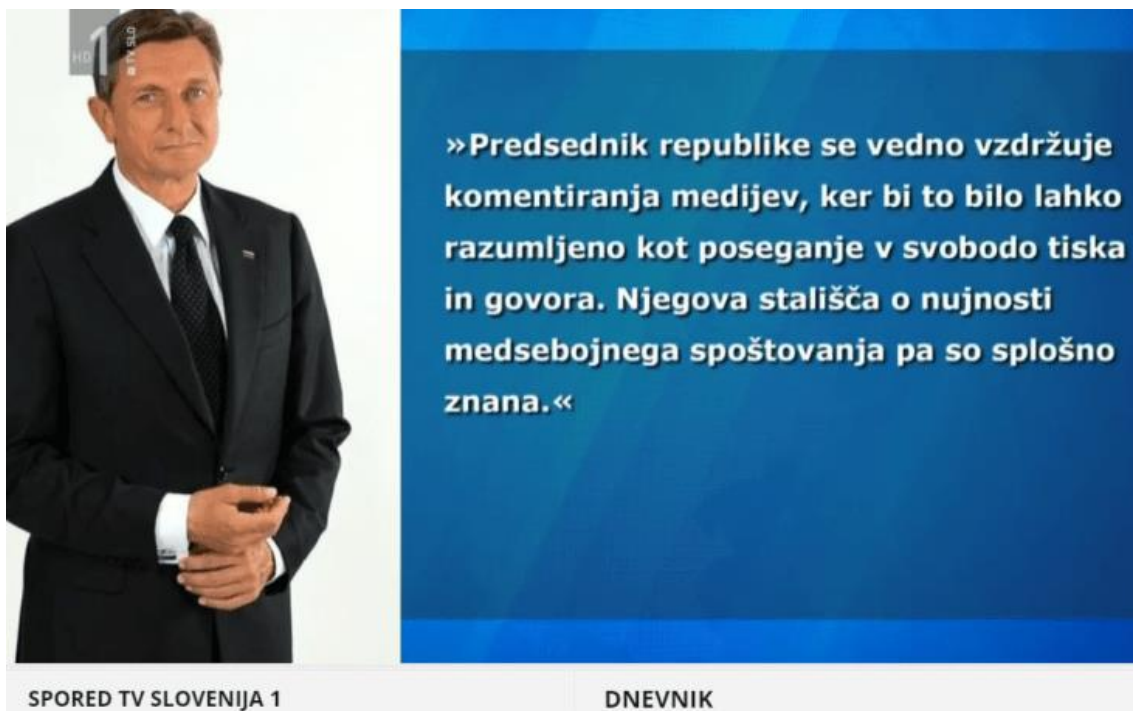
Objavljeno na 31. avgust 2018

Verjetno sem zadnja oseba v Sloveniji, ki bi gojila pričakovanje, da bo predsednik Borut Pahor obsodil sovražno in nestrpno govorico proti beguncem, v takem kontekstu pa tudi zadnjo naslovnico Demokracije, ki z grobimi vizualijami namiguje na »migrantsko kulturo posilstev«, ki preti Sloveniji in še zlasti slovenskim ženskam. No, vrh ledene gore in za ustvarjalce takega vsakodnevnega hujskaštva povsem normalna stvar.

O njegovi preišljeni nevtalnosti sem že nekajkrat obširno poročal, najbolj zgoščeno v analizi z naslovom [Pahor najprej o pravici do drugačnega mnenja, nato šele o sovraštvu](#), v kateri sem pokazal, da je bil predsednik, ko se je bil ob eskalaciji sovražnega govora le prisiljen izreči, primarno zainteresiran za pravico do drugačnega mnenja in svobodo izražanja, šele mimogrede pa pripravljen ob najhujših ekscesih nameniti kakšno besedo o potrebi po dialogu, strpnosti in kar je še podobnih zanj nenevarnih imaginarnih floskul.

Poseg v svobodo tiska in govora

[Današnji prispevek v TV Dnevniku javne radiotelevizije](#) pa me je vendarle vrgel iz tira. Ob pričakovanju, kaj bo storil ob odkritih rasističnih namigih na omenjeni naslovnici, je potem prekašal samega sebe: po vseh kriterijih ksenofobno, strah in sovraštvo zbujačo manipulacijo je mimogrede odpravil za zavrnitvijo po komentarju, češ da bi to pomenilo poseg v svobodo tiska in govora.

Grafika iz TV Dnevnika: predsednik ne komentira

Argument je torej analogen zgornjemu: kadar koli vas kdo vpraša po kateri koli opredelitvi od sovražnega govora, lahko uporabite tak čudežen recept in ga zavrnete. Ker vam je svoboda tiska in govora ljubša izbira. In vanju ne želite posegati.

Povedano drugače: Pahor je razkril, v zaradi njegovega ravnokar opisanega načela ne moremo pričakovati, da bo kadarkoli v prihodnje obsodil kakšno od medijskih dejanj razpihovanja sovraštva. Če vzamemo sintagmo »poseg v svobodo tiska in govora« čisto dobesedno, pa to pomeni še nekaj, da ne bo komentiral niti kakšno od nemedijskih dejanj rasizma, netolerance in sovražnega govora. Čeprav je danes večina takih, ki so medijsko posredovana in fabricirana. Na kratko torej: ker bi se to lahko razumel kot poseg v našete pravice in svobodo, od predsednika ne pričakujemo obsodb.

Pasivni prispevek k rasti sovraštva

No, takšno stališče je popolnoma nevzdržno za njegovo funkcijo, tudi takrat, ko se bizarno razglasi za »nemoralno neavtoriteto«. Je škandal brez primere in dokaz, da prvi državnik v Sloveniji pasivno prispeva k nekontrolirani rasti sovražnega in sovraštvenega govora.

K temu je dodati še nekaj: da je končno Pahor v opreki s samim sabo. Ker je v preteklosti v stiski pred obtožbami, da je glede tega tiho, že navajal sicer izrazito izmišljeni izgovor, češ doslej sem se že večkrat oglasil. Kar je potem moralo biti razumljeno kot poseg, ki ga po njegovi najnovejši izjavi ne bi smelo biti.

No, morda pa te opreke res ni. Kajti vsa javljanja so bila zelo podobna drugemu stavku iz objavljene grafike: »Njegova stališča o nujnosti medsebojnega spoštovanja pa so splošno znana«. Kar res zveni kot še ena zmagovita floskula na natečaju abstraktnosti in praznosti v izražanju ali bežanju od konkretne opredelitve. V na ta način izraženem stališču namreč ni nobene logične povezave s tem, kar bi moral obsoditi – Pahor ni dejal niti tega, da je omenjena naslovnica primer takšnega medsebojnega nespoštovanja. Zato bi na tem mestu lahko stal kateri koli stavek, recimo: »Njegova stališča o nujnosti uvedbe letalske obrambe pred točo pa so splošno znana«.

Naslovnica Demokracije v svojem hujskaškem in rasističnem elementu

Kot na radiu Erevan

V tej tragikomediji Pahorjeve (ne)odzivnosti na razrast ksenofobije v državi človek nehote pomisli, da so njegovi odgovori resnično strukturirani kot šala. Spomnimo se recimo na njihovo strukturo v nizu vicev o radiu Erevan, kjer komični učinek vedno znova vznikne med vprašanjem A in nemogočim odgovorom B, ki se vedno začneja s tistim »Načeloma da, vendar«. Naj navedem primer.

Vprašanje: Ali drži, da so pogoji v naših delovnih taboriščih odlični?

Odgovor: Načeloma da. Pred petimi leti eden od poslušalcev ni bil prepričan o tem, pa se je odločil zadevo raziskati. Kaže, da mu je tam tako všeč, da se še vedno ni vrnil.

Pahorjevi odgovori na vprašanja novinarki Eugenije Carl v citiranem dnevniku so, z nekaj moje pesniške svobode, podobni nečemu takemu:

Vprašanje: Ali drži, da kot predsednik republike obsojate razraščanje sovražnega govora do beguncev?

Odgovor: Načeloma da, vendar (a) to ni sovražni govor do beguncev, temveč do migrantov, (b) po moje je napak govoriti o sovražnem govoru, ker moramo zaščititi pravico do svobode tiska in govora, (c) medijske naslovnice o kulturi posilstva migrantov res niso prijetne, ampak sam ne bom tvegala, da bi bil narobe razumljen, (d) sem pa za medsebojno spoštovanje.

Žal ni smešno, ampak tako kot so sovjetske šale na svoj (politični) račun pomagale ljudem preživeti, bomo morali preživeti tudi tega predsednika.

Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora

Objavljeno na 29. oktober 2018

V zadnjem intervjuju za POP TV v oddaji Fokus je predsednik republike znova naletel na poizvedbo novinarja, tokrat Mihe Drozga, čemu tolikšna njegova rezerviranost do eskalacije sovražnega govora v slovenski družbi.

Borut Pahor, samoizpričana »nemoralna neavtoriteta« svojega položaja, se je znova kolosalno izmaknil pričakovanjem po neposredni obsodbi. Poskušal bom natančneje definirati, kaj štejem za izmikanje in tovrstno maniro problematizirati iz treh razlogov. Prvi je, ker so se stopnje ksenofobije, sovraštva in nestrpnosti v državi v zadnjih treh letih resnično povečale in kar je kot dejstvo zanikal, celo izrecno. Drugi razlog zadeva nevarno ponovitev njegovega stališča, češ da novinarjevo opažanje o izmikanju ne drži, da nenehno kliče k več strpnosti – že mogoče, da res, čeravno mu tudi v tem kot pozoren opazovalec njegovih stališč in ravnanj ne verjamem, kajti nestrpnosti v opisanem primeru ne obsoja. In tretji, ne najpomembnejši, zadeva deplasirano sklicevanje na njegovo izjavo proti nestrpnosti do beguncev, ki sem jo, ravno zaradi manipulativnosti, že analiziral leta 2015.

Pahor v studiu POP TV

Ljudje, ki so bolj iskreni

Da se stopnje sovraštva, sovražnega in sovraštvenega govora pri nas radikalizirajo za potrebe psihopolitike delovanja posamičnih strank in z izdano podporo spolitiziranih medijev, ne bom znova ponavljal. Na Drozgovo vprašanje »Ampak gospod predsednik, kaj se je spremenilo v naši družbi...«, smo zato osupljivo prejeli njegov odgovor:

»Jaz nisem med tistimi, ki menijo, da je prišlo do paradigmatičnih sprememb v širini sovražnega govora.«

Pahorjeva pojasnitev preprosto navaja, da danes »ljudje bolj iskreno izpovedo svoja stališča«, menda zaradi boljših računalniških možnosti, kar je srhljiva percepcija že po sebi – trditev predpostavlja, da zdaj bolj avtentično slišimo, kaj ljudje dejansko mislijo. In če, je v tem vsaj nekaj pohvalnega. Še več, tudi ugotovitev »Menim, da ljudje živijo v situaciji, v kateri se nekateri počutijo ogrožene« lahko pomeni le, da ima do izbruha sovražnega govora nekaj »eksplanatornega« razumevanja.

A ne le to, očitno je Pahor opazil neverjetno eksplozijo v razvoju (slovenskega) računalništva zadnjih nekaj let, ki je to omogočila – drugi je nismo, saj so vse možnosti spletnega komentiranja in družbenih omrežij že dolga leta na voljo.

Strpnost skozi manipulacijo

Zato k drugemu svarilu: predsednik nesporno velikokrat omenja pomen strpnosti med Slovenci, nenazadnje izjemno rad izmenično nastopa na domobranskih in hkrati partizanskih spominskih dogodkih, včasih celo z idejo, da bi oboje združili v eno in jim postavljali skupne spomenike. Po njegovem, o čemer sem večkrat pisal, »brat na brata« ne sme več dvigniti roke, recimo v prispevku [Brat bratu, Pahor Pahorju: kako predsednik kopira samega sebe](#).

Vendar se pri tem zvito zateka v manipulacijo, v katero se ob tem zateka: konteksti razprave o »strpnosti« v zgodovinskih kontekstih in konkretni odzivi na hujskaštvo do beguncev, denimo, so izrazito različne vsebinske narave. Prvo agendo poznamo dovolj dobro: predsednik bi rad dosegel spravo, pozabo preteklega sovraštva in verjetno celo delčka zgodovine, zaradi česar se dobriki levim in desnim in postavlja v vlogo duhovnega miritelja.

Že v tem segmentu njegova »strpnost« postane sporna. Trik, ki ga izvaja nato v drugem koraku, je prenos razumevanja tega koncepta v polje ksenofobije, sovražnega govora in zastraševanja. Seveda je povsem nemogoče, da bi apeli k strpnosti v prvem kontekstu bili pri občinstvu razumljeni tudi kot apeli v drugem in ravno ta vtis želi ustvariti. Povedano preprosto, pri tem neznosno blefira – ko dovolj abstraktno omeni strpnost, se mora pretvarjati, da je opravil svojo državniško dolžnost, pri tem pa zamolči, da prvi tip

strpnosti zajema odnose med Slovenci, drugi pa npr. odnos do beguncev na njihovi poti v boljšo prihodnost. Pri čemer sovražni govor danes nikakor ni več vezan le nanje.

Gospodarstveniki, umetniki, ženske, begunci

Glede novinarjevega vrtanja, zakaj je denimo na obisk sprejel delegacijo gospodarstvenikov, ki se je potožila nad sovražnim govorom (sic!), ki ga je deležna ob izjavi nekaterih predstavnikov Levice, nikoli pa se ne potegne za umetnike, begunce ali ženske, so na 24ur.com v svojem povzetku intervjuja pribeležili:

Odgovarjal je med drugim na vprašanje, zakaj se javno ne oglašata tudi, ko se stigmatizira, zmerja in hujska proti umetnikom, beguncem, ženskam in drugim, ko pa so bili »napadeni« gospodarstveniki, pa jih je takoj povabil k sebi.

»To ni res, ko sem recimo govoril v Državnem zboru, recimo o beguncih, sem celo poglavje govora namenil naši skupni dolžnosti, da uporabljamo jezik, ki je spoštljiv. Nikogar v naši domovini ni potrebno stigmatizirati, za vse je dovolj prostora, če bomo strpni,« je zagotovil predsednik.

Če pustimo ob strani mešanje registrov sovražnega in sovraštvenega govora – s slednjim označujem bistveno širši fenomen govornice sovraštva, predsednikova obramba ni prepričljiva. Že leta 2015 sem večkrat opozoril, kako se predsednik vlade in predsednik republike sprenevedata glede izbruhov nestrpnosti in sovražnega govora in jih ne zaznata. Minili so dolgi meseci po eskalaciji, preden sta se oglasila, čemur se je Pahor dejansko izogibal vse do nastopa v parlamentu, o čemer sem pisal v Pahor najprej o pravici do drugačnega mnenja, nato šele o sovraštvu.

Mediji so prav tako pridno asistirali v cenzuri ob pozivih, da predsednika Pahor in Cerar pozoveta državljanke k odgovornemu in strpnemu ravnanju in šele vlečenje za jezik s strani poslank in poslancev ga je prisililo, da je prestopi iz cone čiste ignorance v določnejšo opredelitev, ki bi jo od predsednika republike seveda smeli pričakovati že davno pred tem.

Predsednik med svojim patološkim flirtom ta teden: vedno nedolžen kot ovčka, pri TEŠ 6 ali pri sovražnem govoru

Skrbi ga pravica do drugačnega mnenja

Če se konec leta 2018 Pahor sklicuje na svoje stališče novembra 2015, je to že po sebi pomenljivo. A še bolj grenko spoznanje sledi, ko se spomnimo retorične geste, v katero se je tedaj zatekel in jo danes samo še ponavlja; če parafraziram, na vprašanja, zakaj ne obsoja dovolj odločno sovražnega govora in nestrpnosti, vedno znova replicira z nekakšnim že komičnim »Ja, veste, svoboda izražanja je nadvse pomembna, sem pa drugače za strpnost«.

Tako kot je Pahorja ves čas skrbela pravica do drugačnega mnenja, postavljena v središče pričakovanega odziva na sovražni govor, je zdaj za POP TV na isto mesto postavil svobodo govora. Maniro, v kateri se na vprašanje po odsotni obsodbi sklicuješ za svobodo govora, bom interpretiral kot red herring, s katerim se oddaljujemo od zahtevane teme: če novinar poizveduje, zakaj ne obsodiš X, na kar odgovarjaš z opozorilom na ne-X, v vsaj v neki meri varaš z registrom relevantnosti in s tem prenašaš poudarek diskurza v neko drugo smer. Vsekakor ob tem iz navedenega razloga Pahor ničesar dobesedno ne obsoja brezpogojno, njegova stališča vedno vsebujejo tisti fetišistični »ampak«.

Kronični rekurz razprave v svobodo govora

Povedano bom konkretno ilustriral. Ko torej predsednika sprašujete o obsodbi sovraštva, vam bo nenehno razlagal o svobodi govora. Kako je to storil v intervjuju? Na novinarski izziv »Zakaj se ne oglasite, gospod predsednik?« je repetitivno večkrat opozoril na prvo in tej dodal še dolžnost do spoštljivosti. Nekako v trumpovskem stilu, ko takoj po množičnih streljanjih po ameriških šolah najprej spomniš na temeljno pravico do varnosti in nošenja orožja, nato pa omeniš še, da je potrebno z njim skrbno ravnati... Le na kateri točki se torej takšna replika konstituira v obsodbo? Bi rekel, da v nobeni. Pahor je v Fokusu storil podobno:

Ne samo, da se oglašam pogosto, ampak je moje stališče tudi zelo jasno: svoboda govora je izjemno pomembna in jo moramo skrbno varovati tudi v teh okoliščinah. Hkrati pa moramo pravico do tega, da povemo, kar mislimo, vedno imeti skupaj z dolžnostjo, da to storimo, na spoštljiv način. Dogaja se, da vedno ni tako... hočem torej reči, da je svoboda govora zelo pomembna, in moramo biti pazljivi, da ko opozarjamo na problem sovražnega govora, da ne damo hkrati misliti, da kdo ne sme povedati svojega stališča.

No, to slednje je videti njegova hišna specialiteta: ker bi se ob opozarjanju, bognelej obsodbi, lahko ustvaril vtis in »dalo misliti«, da nekomu jemlje pravico do besede, se mu raje odpove.

Sklep

Predsednikova notorična izmuzljivost tudi tokrat ni razočarala: že res, da mu ne moremo neposredno očitati zagovarjanja sovražnega govora. Ne, seveda ne: »Ko se zavzemamo za svobodo govora, se tudi danes vnovič zavzemam za to, da to storimo na spoštljiv način.« Ob vse večjem sovražnem govoru, nestrpnosti in hujskaštvu mu pač, tako kot večini politične desnice, prihaja na misel le pravica tistih, ki ga širijo.

Povedano nadvse enostavno: pri njem nikoli niste in ne boste slišali konkretnih stavkov, uperjenih v konkretne dogodke, na primer »Obsojam (tak) sovražni govor«, »Dajmo storiti vse, da se takšno stanje konča«, »Podpiram vse iniciative, ki nanj opozarjajo«, »Na tem mestu apeliram na državljane, da prenehajo...« in podobno.

Pahorjevi apeli k strpnosti so abstraktni, neangažirani, ekvidistancirajoči, preblagi ter manipulativni na opisani način. Kadar svari, da moramo uporabiti spoštljiv in strpen jezik, pričakovano spet ne replicira na vprašanje obsodbe in še manj, zakaj je vedno znova tiho. Že res, da smo ob spremljanju njegovih dnevnik flirajočih populizmov dokončno že dolgo nazaj izgubili sleherno pričakovanje, a vpricho tega je pomembno, da na dejstvo, kako ne opravlja svoje funkcije, vedno znova opozarjamo. Ni kančka dvoma, da predsednika pri topiki sovražnega govora najbolj skrbi le, da tistemu, ki ga izvaja, ne bi kratili pravice do svobode izražanja, kar je klasična konceptualna napaka političnih

desničarjev: sovražni govor ni del te pravice, temveč njeno zanikanje. Če imam prav, ga Pahor nikoli in nikdar ne bo zmožel obsoditi.

Pahorjev »tudi fašizem« in trije totalitarizmi

Objavljeno na 5. november 2018

Predsednik Borut Pahor je pred minulim shodom okoli dva tisoč pripadnikov fašističnega gibanja CasaPound v Trstu, ki mu je sledil protest protifašistov, zgolj tvitnil nekakšno poslanico, v kateri je precej zgražanja zbudil naslednji stavek:

»V prejšnjem stoletju so trije totalitarizmi za seboj pustili strašno sled trpljenja, tudi fašizem, ki ga nameravajo danes obujati na zborovanju v Trstu.«

Številni so poskočili ob členu »tudi«, ki se v kombinaciji z besedo, pred katero je postavljen, obnaša kot označevalec, ki lahko na novo določi pomen povedi. Če je Pahor med tri totalitarizme uvrstil »tudi fašizem«, kaj naj bi to pomenilo?

Borut Pahor ✓

@BorutPahor

Follow

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor:

»V prejšnjem stoletju so trije totalitarizmi za seboj pustili strašno sled trpljenja, tudi fašizem, ki ga nameravajo danes obujati na zborovanju v Trstu.

Zato je demokratična javnost, evropska in z njo slovenska, zelo občutljiva, zaskrbljena in jezna zaradi njihovega oživljanja. Po robu se jim lahko postavimo samo z vztrajno gradnjo demokracije, ki omogoča svobodo govora in izražanja različnih prepričanj, ne pa tudi svobodo sovraštva.

Mir in demokracija nista dani za vselej in se ne prenašata z geni, temveč z našimi vsakokratnimi ravnanji. Imamo pravico do svobode, ki pa je omejena z svobodo drugega.

Zato ravnajmo strpno in gradimo sožitje, znotraj naroda in med njimi.»

8:07 AM - 3 Nov 2018

Členek je lahko uporabljen naključno

Po dobrohotnem branju s semantiko členska ni nič posebej narobe: ker je dogodek v Trstu nosil predznak fašističnega gibanja, je ob treh totalitarizmih, nacizmu, fašizmu in komunizmu, v skladu z resolucijo, ki jo je leta 2009 sprejel Evropski parlament v spomin na njihove žrtve, od leta 2012 pa jo nekateri obeležujejo tudi pri nas, čeprav je Slovenija ni ratificirala, preprosto izpostavil enega med njimi in ga povezal z dogajanjem. Vsi trije so enako zavržni in zato »tudi« ne igra posebne semantične vloge.

Členek morda ni uporabljen naključno

Po manj prijaznem branju predsednik republike, običajno zelo nazorsko škrt in redkobeseden, tudi zaradi obiskov vseh sort lunaparkov v časovni stiski za pojasnila, členska ni uporabil po naključju. »Tudi« bi zato predpostavljala določeno obliko rangiranja totalitarizmov, pri katerih fašizem ni na prvem mestu. Takšna interpretacija nujno odpira dilemo stopnjevitosti: kateri totalitarizem je na vrhu, kateri na drugem mestu in kateri na tretjem, hkrati pa tudi špekulacijo, če se skozi vpeljana taksonomijo, ki ne sme postati eksplicitna in se mora ohraniti na ravni mimikrije, politično motivirano dobrika domači desnici.

Katero branje je pravo?

Da bi odgovorili na vprašanje, katero branje se zdi bolj verjetno, moramo nujno analizirati dosedanje besedišče Pahorjevih javnih omemb totalitarizmov v zadnjih nekaj letih. Že bežen pregled pokaže, da vsebujejo njegova stališča dva temeljna poudarka:

- (1) Kadar Pahor omeni totalitarizem, največkrat kot stori na »nediferencirani« način – omenja jih v kompletu;
- (2) Če že omenja katerega med njimi, je to skoraj vedno le komunizem.

Pahor je sicer na začetku prvih inačicam evropske resolucije, če prav razumem, nasprotoval: pisalo se je leto 2009 in bil je predsednik vlade. V intervjuju, kjer so v kabinetu predsednika republike pozabili omeniti vir in novinarja, [na njihovi spletni strani pa nosi datum 22. junij 2016](#), odgovarja na vprašanje o »enakovrednosti« totalitarizmov in se jasno opredeli v podporo sprejetju resolucije:

Ali se vam zdijo trije evropski totalitarizmi 20. stoletja – fašizem, nacionalsocializem in komunizem enaki?

Vsi trije so totalitarni sistemi. Imajo sicer vsak svojo identiteto, ampak so trije totalitarni sistemi.

Vrh slovenske politike se očitno ne strinja z vami. Slovenija ni bila zmožna sprejeti resolucije evropskega parlamenta o treh totalitarnih režimih 20. stoletja.

To je dediščina kulturnega boja, ki je zdaj sicer manj prisoten, a še vedno dovolj živ, da ne dopušča iskanja pametnega načina. Da bi slovenski parlament sprejel to, kar je evropski. A ta čas bo prišel. Jaz bom to dočakal.

Pahor želi, kot smo videli, nesporno enako obravnavati vse tri totalitarizme. Toda če poskušamo najti njegove izjave, katerega od teh vendarle kdaj posebej izpostavlja ali poimenuje, ne bomo preveč presenečeni: kot rečeno, bo takrat skoraj vedno aludiral na komunizem.

Naj navedem nekaj tekstovne evidence: prvo stališče se nanaša na njegov obisk Rovt leta 2016 in obelodanjeno intenco sprave, ki ji želi biti zavezan, ker ne želi doživljati dveh domovin: »Poleti sem bil v Rovtah, tam doživite eno domovino. Potem greste v Dražgoše in tam doživite drugo. Tega ne smemo sprejeti kot danost. To bi bilo za narod pogubno.« [Po svojem govoru tam je povedal](#), da je bila »v nekaterih državah z zelo surovim totalitarnim režimom lustracija po zamenjavi oblasti nujna, ker je bilo treba prejšnjim

strukturam onemogočiti blokado demokratičnih procesov ali celo vrnitev k totalitarni oblasti.«

V govoru na Dan upora proti okupatorju je leta 2017 med drugim omenil prehod iz totalitarizma v demokracijo:

Čeprav smo praznovali dogodek iz začetka leta 1941, nas je predsednik republike opomnil na pomlad leta 1945, ko so »povojni totalitarni sistem in zunaj sodni poboji v kolektivni zavesti pustili močno sled«.

In tudi letos je na Dan državnosti priznal, da nismo rešili vseh problemov, smo pa v dobrega četrta stoletja »iz naroda prerasli v nacijo, iz totalitarizma v demokracijo, iz dežele v neodvisno in samostojno državo, iz države, ki so ji na začetku vsi odrekli diplomatsko priznanje, smo postali enakovredni in enakopravni del mednarodne skupnosti.«

Čeprav so omenjene rabe besede »totalitarizem« in njenih izpeljank pri njem izrazito skopo navzoče, se skoraj nikoli izrecno ne navezujejo na fašizem in nacizem. V intervjuju za Playboy je Pahor že leta 2008 totalitarizem povezal s predhodnico naše države: »Slovenija je po demokratični pomladi ali po slovenski politični pomladi v začetku devetdesetih let oziroma konec osemdesetih sicer postala najprej demokratična in potem tudi samostojna država, vendar pa so neki recidivi bivšega totalitarnega sistema navzoči.«

Sklep

Pahorjev komentar fašističnega protesta v Trstu je tudi sicer usklajen z njegovo staro maniro odsotnosti obsodbe, kar sem nedavno komentiral v zapisu z naslovom Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora: ko ga vprašate, kaj meni o fašizmu, govori o pomenu demokracije, ko ga vprašate, kaj pravi o sovražnem govoru, besediči o svobodi izražanja, ko bi moral kaj povedati o beguncih, govori o naši varnosti, in ko se dotakne shoda neofašistov v Trstu, ne pozabi na vrednoto izražanja različnih prepričanj.

Za razliko od njegovega soimenjaka Boris Pahorja, za katerega je bil fašizem najhujši izmed vseh treh totalitarizmov, zares enoznačnih razlogov, da bi »tudi fašizem« v predsednikovem komentarju razložili z njegovim osebnim rangiranjem treh totalitarizmov ali z njim povezano politično oportunistjo, v resnici nimamo.

Sam nisem našel primerov, ko bi totalitarizem Pahor neposredno povezal z nacizmom ali fašizmom, kar je morda povezano s premajhnim vzorcem analiziranih besedišč in morda mojo pristranostjo. Vsak, ki bo poskušal to dvojje izločiti, ima možnost postreči z drugačnim rezultatom. Da javne rabe pojma totalitarizem bodisi merijo na omembo vseh treh v paketu bodisi na komunizem, pa bi prej odpiralo vrata slutnji, da fraza »tudi fašizem« ni bila zapisana povsem po naključju.

Boris Pahor: Najhujši je bil fašizem

23. avgusta obletnica sporazuma Ribbentrop-Molotov

23. avgust 2010 ob 08:08,
zadnji poseg: 23. avgust 2010 ob 21:46
Ljubljana - MMC RTV SLO

Najhujši od vseh totalitarnih režimov je bil fašizem, saj se je spravil na otroke, je na slovesnosti ob vseevropskem dnevu spomina na žrtve totalitarizmov dejal Boris Pahor.

Ob obletnici sporazuma Ribbentrop-Molotov, ko se spominjamo žrtev vseh totalitarizmov, je Študijski center za narodno spravo skupaj z občino Komen, Inštitutom dr. Jožeta Pučnika in Društvom slovenskih izobražencev iz Trsta v Štanjelu na Krasu priredil slovesnost, na kateri je bil slavnostni govornik tržaški pisatelj Boris Pahor, človek, ki je preživel vse tri totalitarne režime 20. stoletja - fašizem, nacizem in komunizem.

"Mogoče bi kdo pomislil, da pretiravam, ko ob nacističnem zlu dajem prednost črni diktaturi, vendar je treba vedeti, da je imel nacizem opraviti z nami kot z odraslimi ljudmi, medtem ko se je fašizem lotil naših otrok v vrtcu in potem v osnovni šoli," je svoje mnenje o tem, kateri režim je bil za Slovence najhujši, pojasnil pisatelj.

Poudarki

- Valičeva: Skupni imenovalec vseh režimov - žrtve
- "Ponovitev totalitarizmov realna"

Fašizem je bil najhujši, ker se je spravil na otroke in ne na odrasle, kot drugi režimi, je prepričan tržaški pisatelj.
Foto: BoBo

Neki drugi Pahor: najhujši ni bil tudi fašizem, ampak fašizem

'Gre za moje osebno stališče'

Ljubljana, 03.09.2009, 15:37 | Posodobljeno pred 9 leti

AVTOR
STA M.M.

KOMENTARJI
27

Premier Pahor ne vidi potrebe, da DZ sprejme resolucijo o totalitarizmu. Meni, da je dovolj, če jo vzame zgolj na znanje.

Premier **Borut Pahor** je izrazil prepričanje, da ni potrebe, da bi slovenski parlament sprejel Resolucijo Evropskega parlamenta o evropski zavesti in totalitarizmu. Po njegovem mnenju je dovolj, če resolucijo vzame zgolj na znanje. Je pa, kot je dejal, to njegovo osebno stališče, na koncu pa bo odločitev sprejel državni zbor (DZ).

Glede novele zakona o žrtvah vojnega nasilja in novele zakona o vojnih grobiščih pa si Pahor želi, da bi bile obe sprejeti, in to s čim večjo podporo.

Kot je znano, poslanski skupini SDS in SLS predlagata, naj DZ na izredni seji, ki bo v torek, sprejme resolucijo, s katero bi DZ podprl resolucijo Evropskega parlamenta o evropski zavesti in totalitarizmu. Istočasno je koalicijska večina na odboru za politiko v sredo izglasovala

Pahor leta 2009: nobene potrebe po resoluciji

Premalo pameten, a dovolj narcisoiden predsednik

Objavljeno na 2. december 2018

Ko se predsednik pohvali na instagramu: intervju za Glorio

Zelo iskren intervju. Preveč. On je predsednik, pravi Borut Pahor, ker ne pametuje, ker je pač narcisoiden in ker je dovolj sebičen. Očitno je to zmagoviti recept, zaupan rumeni hrvaški reviji Gloria, kako postati prvi slovenski državnik.

No, seveda predsednik, ki je po lastnem priznanju raje Barbika kot baraba, spretno ironizira. Ampak ne dovolj. Ker ko se sklicuje na svojo mamo, kar rad počne, v resnici pove več, kot bi smel:

»Mama me je naučila, da človek ne more biti vse. Ali pametuješ o nečem ali pa nekaj storiš. Če bi samo pametoval, ne bi bil predsednik. Morda bi veljal za pametnega, verjetno pa ne bi bil predsednik. Ker sem, kakor pravijo,

narcisoiden, ne pa pameten. Zato sem, kot bi rekla moja mama, izbral. Da bom predsednik. In zelo rad sem predsednik!«

Biti slovenski predsednik je torej stvar osebne (narcisoidne) izbire. Toliko o tem, kdo ga je izbral – na volitvah smo njegovo voljo zgolj potrdili. In s tem interpretacija samoironije v opisu njegovega narcisizma, v katero se želi maskirati, pade – ravno omenjena izjava o izbiri je njegov dokaz v čisti obliki.

Sicer pa je povzetek na 24ur.com točno takšen, kot si ga ne želimo: reproducira rumenilo hrvaške revije, s čimer dosega učinke, ki so pisani na kožo Pahorjevemu [flirt-populizmu](#). Še več, ker je tako oseben, da v njem kar naravnost pove, sicer ne prvič, da s svojo partnerko Tanjo že 31 let ne živi skupaj, vmes pa znova dvoumno ironično graja pretirano zanimanje za ženske («Želim si, da bi bil sposoben vračati čustva, saj sem v življenju prejel veliko več ljubezni, kot sem si jo zaslužil»), dejansko flirta celo v polnejšem pomenu besede.

Povedano drugače: ravno takšni zapisi, kot so nastali v citirani hrvaški trač reviji in na 24ur.com, ga udejanjajo kot nespornega kralja domačega komunikacijskega populizma in manifestirajo mojo začetno, več let trajajočo tezo, da so predsednika Pahorja v veliki meri dejansko ustvarili in pri življenju obdržali množični mediji.

»Torra je bil tu«: katalonsko nelagodje v predsednikovem komunikeju

Objavljeno na 7. december 2018

Kako vemo, da so stvari pri Borutu Pahorju resne? Takrat, seveda, ko ga na njegovem instagramu, ki po njegovi lastni analizi izžareva njegov »značaj«, mineta smeh in volja do (samo)norčevanja. Lep zgled je zadnja objava: »Torra je bil tu«.

Kdo je ta, vsega običajnega duhovičenja in vedrega razpoloženja oskubljen Torra, ki si ne zasluži dostojnega naslavljanja vsaj z »gospod« v trenutku, ko je predsedniku republike povsem zmanjkalo humorja in običajno bogatega materiala za flirt z ljudstvom?

 borutpahor • Follow
Predsedniška Palača

borutpahor **Torra je bil tu.** #quimtorra
#presidentquimtorra #informalmeeting
#catalonia #slovenia #friendship #president
#presidentpahor #pahor @quimtorra
morcke.heehee @morcke.heehee a to je
nobelov nagrajenec?
bozodraga 🤔🤔🤔🤔🤔

601 likes
3 HOURS AGO

Log in to like or comment. ...

Resni Pahor, neresno nenaslavljanje na instagramu

Avtistično nelagodje

Kot vemo, je predsednik katalonske vlade prišel v Slovenijo na pobudo evropskega poslanca Iva Vajgla, sprejel ga je tudi nekdanji predsednik republike Milan Kučan in Društvo slovenskih pisateljev. Glede ostalega je sledila drama. Kot je poročal Večer, si Torre vrh slovenske države najprej kakšen teden ni upal sprejeti, kar je Vajgl komentiral z zanimivo tezo o avtizmu:

Bojazen slovenskih politikov je popolnoma nerazumljiva in je samo simptom splošnega odnosa Slovenije kot avtistične države, ki zna iti samo tja, kamor nas nekdo vodi, sami pa nimamo avtonomnih stališč... Da prihaja na obisk predsednik velike evropske dežele, ki ima devet milijonov prebivalcev, z močno gospodarsko in kulturno tradicijo, in ga noben najvišji predstavnik slovenske države niti zasebno niti neuradno noče sprejeti, je škandal, zaradi česar je mene sram.

Potem je, najbrž po dolgih prepričevanjih, prišlo do manjše otoplitve, zato se je Torra do predsednika Pahorja in na kratko kavo k predsedniku parlamenta Dejanu Židanu odpravil z velikim nelagodjem. Ne svojim, temveč tistih, ki so ga po oklevanju vendarle sprejeli na »neformalni sprejem« in z njim ravnali kot z vročim kostanjem iz žerjavice, ki ga nihče ne želi vzeti v roke.

Slovenska srca in ohlajeni predsednik

Vedno ni bilo tako. Še lani je v času referendumu o neodvisnosti Pahor navdušeno vzklikal, da »danes zelo, zelo veliko slovenskih src bije za katalonski narod«. Ampak v letu dni je postal bistveno bolj hladen. Omenjeno zadržanost izžareva že komunique za javnost:

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je danes dopoldne, 6. decembra 2018, sprejel na neuraden pogovor katalonskega predsednika Quima Torra.

Predsednik Pahor se je za neuraden pogovor s predsednikom katalonske vlade, ki se mudi na zasebnem obisku v Sloveniji, odločil po tem, ko ga je katalonski predsednik v začetku tega tedna, osebno pisno zaprosil za neuraden sprejem in po njunem telefonskem pogovoru.

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor in predsednik katalonske vlade sta v pogovoru na štiri oči spregovorila o tradicionalno dobrem sodelovanju med Slovenijo in Katalonijo.

Predsednik Pahor sicer glede prizadevanj za večjo samostojnost Katalonije poudarja, da je to stvar katalonskega ljudstva in Kraljevine Španije, v kar se uradna Ljubljana ne vmešava.

Pahor je bil tu

Besedilo sem objavil v celoti in na način, kot nastopa na uradni strani predsednika republike. Če odmislimo simptomatno repetitivnost začetka vseh štirih kratkih stavkov, ki vsi po vrsti z njo ne manifestirajo le hudega slogovnega zdrsa, temveč kažejo na (nezavedno) željo po afirmaciji »predsedniške« pozicije izjavljalca, vsak med njimi vsebuje omenjeno potezo distanciranja.

Prvi stavek z opisom uvede dogodek, sam sprejem, njegovo bistvo pa je najbrž v poudarku, da je šlo za neuraden, ne uraden sprejem. Drugi, za vsak slučaj, čeprav je to storil ravnokar, že v čistem začetku znova ponovi sintagmo »neuraden pogovor«, njegov cilj pa je precizno pojasniti razloge za odločitev sprejema predsednika katalonske vlade, kjer je znova, še tretjič, navedena neuradnost. No, katalonski mediji so napisali drugače, da je Torra na uradnem obisku v Sloveniji (»President Quim Torra is on an official trip in Slovenia«; »Torra announced from Slovenia, where he is on an official visit«), nikakor ne zasebnem.

Tretja poved podaja kratek povzetek vsebine srečanja, ki je v resnici povzetek nevsebine, kajti nadvse pomenljiva je že zguljena politična fraza o dobrem sodelovanju med Katalonijo in Slovenijo. Če želiš povedati nič ali ne želiš povedati česa, najbrž uporabiš prav to univerzalno, nekaj besed dolgo prazno floskulo.

Četrta in zadnja poved pa vsebuje tuš z najbolj hladno vodo: od lanskih src, ki bijejo za katalonski narod, na koncu ni ostalo prav nič – Pahor seveda ni povedal, da on ali Slovenija podpirata prizadevanja za samostojnost Katalonije, ampak je hladnokrvno navrgel, da naša država s tem nima nič, da je to zadeva internega odnosa med katalonskim narodom in Kraljevino Španijo. Če je lani vsaj v eni minorni izjavi koketiral z domačim ljudstvom in apeliral na spomin slovenske poti v neodvisnost, bi ga lahko kdo malce spomnil, kako bi se počutili Slovenci leta 1991, če bi tam nekje v Evropi sedel kakšen predsednik, imitiral našega in se skliceval na interne odnose med Slovenijo in Jugoslavijo. Vmes pa mimogrede tvitnil, če bi to takrat bilo mogoče in če bi ga že po dolgem prepričevanju sprejel: »Pahor je bil tu.« Toliko o trdosrčni hipokriziji predsednika.

In potem o dialogu

Na podobnem izpitu iz načelnosti je padel tudi predsednik parlamenta. Na uradni strani Državnega zbora so s podobno sramežljivostjo in strahom objavili dva nadvse kratka stavka, kakor da bi se sramovali, na svojem tviterju pa je Dejan Židan potem čivknil, da sta se s Torro »pogovarjala tudi o pomenu dialoga«. Res impresivno kot izbrana topika že po sebi, sploh če pomislimo, kako je bilo treba slovenski državni vrh dlje časa prepričevati, da si predsednik katalonske vlade takšen dialog zasluži. Je pa Židan opazil vsaj delegacijo tega za Pahorja menda docela zasebnega obiska.

In kako so ob vsem odreagirali mediji? Tudi avtistično, po slovensko. Nimajo svojega stališča.

Torra dovolj dober za tuit: Židan se rad pogovarja o dialogu

Posvet: malo o pravicah tistih, ki so sovraženi

Objavljeno na 17. december 2018

Za nami je posvet predsednika republike Boruta Pahorja o svobodi govora in sovražnem govoru, ki je enkrat več pokazal, zakaj glede odločnejšega boja proti slednjemu stopicamo na mestu. Tu je nekaj kratkih, nepovezanih misli o njem.

V Sloveniji sovražni govor pravno redko preganjamo

Posvet o svobodi govora in sovražnem govoru pri predsedniku Pahorju

13. december 2018 ob 16:46
Ljubljana - MMC RTV SLO

Svoboda govora ja temeljna demokratična pravica, je poudaril predsednik Borut Pahor, a hkrati dejal, da se pri tem zaveda, da v naši zakonodaji niso dovolj jasne meje, kje se pravica do drugačnega mnenja sprevrže v sovražni govor.

Predsednik republike Borut Pahor se je za posvet o svobodi govora in sovražnem govoru odločil, ker se je, kot je pojasnil na začetku, že dlje časa spraševal, kje je meja med njima, pa tudi zato, ker je občasno deležen očitkov, da se glede te problematike premalokrat oglasi.

Predsednik je na posvet povabil 16 sogovornikov, med katerimi jih je kar nekaj izrazilo zadovoljstvo nad tem, da za skupno mizo sedijo tako predstavniki nevladnih organizacij, države, medijev in sodstva ter simpatizerji tako levega kot desnega političnega pola. Čeprav je bila razprava zelo kulturna, je bilo skozi govorce omenjeno polariziranost čutiti ves čas.

Razmejitve med obema poloma je najjasneje orisal sociolog Jože Vogrinc, ko je dejal, da konservativna stran v državi, ki je sicer zelo občutljiva do pojavljanja simbolov prejšnjega režima, zdaj zagovarja "totalno"

MMC RTV Slovenija s pomenljivim sporočilom s posveta o sovražnem govoru: redko ga preganjamo

Posvet o sovražnem govoru v predsedniški palači. Foto: MMC RTV SLO/Larisa Daugul

” **Protiustavno je vsakršno spodbujanje k narodni, rasni, verski ali drugi neenakopravnosti ter razpihovanje narodnega, rasnega, verskega ali drugega sovraštva in nestrpnosti. Protiustavno je vsakršno spodbujanje k nasilju in vojni.** “

63. člen Ustave Republike Slovenije

Zakaj bi morali biti presenečeni?

Končna ugotovitev: Ja, res smo presenečeni, da posvet ni prenesel jasnega odgovora. Skoraj takšno presenečenje je bilo, kot tisto pri filozofu, ki je pisal samemu sebi in bil potem blazno začuden nad vsebino pisma, ko ga je prejel: »Predsednik republike Borut Pahor je zato gostil strokovni posvet, ki pa ni prinesel jasnega odgovora, kje so meje svobode govora. Udeleženci so se strinjali, da je svoboda govora temeljna demokratična pravica, a so imeli različna poglede, kaj sovražni govor pomeni in kako ga sankcionirati.«

Se pravi: sprva silovito paziš, da boš povabil tiste na desnici, ki v stampedu sovražnega govora ne vidijo nobene težave, ker jih mimikretično skrbi zgolj svoboda besede (povabljeni Žiga Turk, Peter Jambrej, Matej Avbelj, Ernest Petrič, Matevž Tomšič, Jan Zobec itd.), potem pa si blazno presenečen, ker »ni jasnega odgovora« in ker imajo ljudje različne poglede, kaj sovražni govor je! In, seveda, so s tabo, beri predsednikom republike, presenečeni tudi mediji, ki te povzamejo. No, v obrambo filozofu je treba povedati, da je to storil zaradi preizkusa filozofske metode. Predsednik Pahor pa zgolj zaradi famoznega uravnoteževanja.

Abstrakcionizem dejanj

Predsednik je svoj posvet, v katerem je opravil zgolj vlogo moderatorja, začel z nagovorom. Kjer je pojasnil, da se je zanj odločil, ker se je že dlje časa spraševal, kje je meja med njima, pa tudi zato, ker je občasno deležen očitkov, da se glede te problematike premalokrat oglasi. Oziroma, kot je dejal, ga je »pripravljala precej časa, vestno in z veliko mero intelektualne in politične radovednosti.« Zanimalo ga je, »ali je mogoče, in kaj je mogoče povedati novega, zlasti novega, glede varovanja svobode govora in varovanja pred zlorabo svobode govora, sovražnega govora.« Ob tem je nekaj malega zaupal o javni percepciji menda njegovega velikega angažmaja:

»Skoraj ne mine moj javni nastop, zlasti v zadnjih letih, da ne bi pozval k medsebojnemu spoštovanju in strpnosti. In vendar za določen krog javnosti velja, da sem do sovražnega govora preveč strpen in da se glede tega premalokrat oglašim, saj, če se, najprej spregovorim o svobodi govora.«

No, me veseli, da je Pahor opazil nekaj, kar mu očitam sam in nisem opazil, da še kdo: da abstraktni pozivi k strpnosti in »Radi se imejte« pač v nobenem kontekstu še ne morejo biti okvalificirani za obsodbo sovražnega govora ali svarilo pred njim. Kot je zame tudi simptom, kar je končno zaznal, da vsakič znova omenjati in dajati prednost svobodi izražanja v razpravi o sovražnem govoru pomeni jasno preferenčno opredelitev. In ravno to se je potem zgodilo na omenjenem posvetu: tisti, ki jim Pahor miselno najraje sledi, so sredi eskalacije sovraštva pri nas potem uporabili najbolj dramatične izraze ob zaklinjanju, kako pomembna da je pravica do svobode izražanja, o omenjenem sovraštvu pa niso niti črhnil.

Brezsubstancnost razprave

Če bi sledili staremu antičnemu retoričnemu načelu »Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando?«, bi v analizi zlahka prišli do substance posveta. Ki je bil slab in to je razlog: kolikokrat so udeleženci povedali, kdo po njihovem izvaja sovražni govor, kolikokrat, kdo je njegova žrtev, kaj točno je, navedli konkretne primere in orodja? Bolj malo. Mislim, da so zgolj trije udeleženci uspeli izreči, da so trenutno največja njegova žrtev begunci. Skoraj noben ni omenil, kateri mediji in politiki ga širijo. Še več, kot že rečeno, se je paleta udeležencev raje ukvarjala z obrambo svobode govora in sovražnega govora niti omenila ni – vsaj v nekem delu razprave.

Koliko udeležencev je izzvalo predsednika?

Je kakšen od udeležencev omenil, da imajo dolžnosti tudi politiki in da je dolžnik tudi gostitelj, predsednik Pahor? Edini, ki je to res storil, je bil Matjaž Gruden iz direktorata za demokratično participacijo Sveta Evrope:

»Gospod predsednik, verjamem, da je organizacija današnjega posveta plod vašega razmišljanja, ali bi lahko tudi vi osebno na tem področju naredili več. V tem razmišljanju vas podpiram in ga pozdravljam, saj je odgovor vsekakor odločen da.«

Naj navedem še eno odlično poanto: »V Sloveniji zelo veliko govorimo o človekovih pravicah in svoboščinah tistih, ki sovražijo, zelo malo pa o človekovih pravicah tistih, ki so sovraženi.«

Turkovi fašisti

Posvet pri predsedniku si bomo spet zapomnili po težko dojemljivih nesmislih, ki jih je tudi tam uporabljal dr. Žiga Turk. Njegov novi *ad Hitlerum* je zvenel takole:

»Svoboda govora za fašiste naredi manj škode kot nesvoboda, ki jo kontrolirajo fašisti. Točno to se je zgodilo v Nemčiji. V nesvobodnem okolju so prišli na oblast nacisti in so izkoristili to nesvobodno okolje za širjenje sovraštva in nestrpnosti.«

Povedano drugače: nacisti so za Turka bili žrtve nesvobodnega okolja – če bi uživali več svobode govora, bi potem naredil manj traparij. Zato »fašisti s svobodo govora naredijo manj škode kot fašisti z možnostjo omejevati govor«. No, smo pa razumeli njegovo pojasnilo Socialnim demokratom, da besede ne ubijajo, temveč ojačajo duha, najbrž tudi telo.

Brez posegov države

Enega najbolj perfidnih apelov v zadnjem času proizvajajo vsi, ki danes svarijo, da bi se morala država in politika (sic!) vzdržati presoje o sovražnem govoru. Kar je storil dr. Matevž Tomšič:

Država in politika naj se v zadeve, povezane s svobodo izražanja, čim manj vmešavata, naj to počneta v skrajnih primerih. Sicer lahko postane boj proti sovražnemu govoru zdravilo, ki je bolj nevarno od bolezni. In tudi pokonča pacienta.

Igra je menda jasna: seveda mora država, končno tudi parlament, storiti vse v borbi proti sovražnemu govoru in tega ni mogoče enačiti s poskusi cenzure – kar je zdaj priljubljena tehnika zastraševanja. So pa mokre sanje vseh, ki v politiki sovraštva ne vidijo nikakršnega problema, celo nasprotno, razumljivo usmerjene v to, da bi se ga pustilo pri miru in ne ustavljalo.

Zmanipulirano branje

Če bi živeli v razviti demokraciji z normalno pravniško kulturo javne razprave, bi cel niz organizacij in cehovskih združenj moral reagirati na besede dr. Mateja Avblja. Ta je uspel trditi nič manj kot to, da v sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice sovražni govor referira na le tri zelo omejene kontekste, in sicer ko gre za pozive k diskriminaciji na rasni ali etnični osnovi, za negacionizem in za povečevanje totalitarnih režimov:

Ko gre za svobodo izražanja, ločujemo tisti govor, ki ne uživa nikakršnega varovanja, ki ne uživa niti varovanja niti Evropske konvencije za varovanje človekovih pravic, ki ne uživa niti ustavnopravnega varstva. Ta in samo ta govor je sovražni govor, ker pomeni zlorabo svobode izražanja in ga ESČP konsistentno, vseskozi obravnava v okviru 17. člena Evropske konvencije za varovanje človekovih pravic. Kaj ta sovražni govor v pravnem smislu je, so tri vrste izražanja: gre za izražanje, ki poziva k diskriminaciji, največkrat na etnični ali rasni osnovi, pri čemer so ti pozivi takšni, da lahko sprožijo nasilje. Torej konsistentno iz sodne prakse ESČP izhaja, da morajo ti pozivi nasilni ali skoraj nasilne narave. Druga oblika sovražnega govora, ki ne uživa kakršnekoli pravne zaščite, je negacionizem, torej zanikanje holokavsta, tretja oblika sovražnega govora je pa povečevanje totalitarnih režimov in izražanje želja glede spreminjanja obstoječih demokratičnih ureditev v smeri totalitarne ureditve. To so tri kategorije znotraj prakse ESČP, ki označujejo, kaj je sovražni govor. Vse ostalo ni sovražni govor, ampak gre za prekoračitve meja svobode izražanja, ki jih ESČP presoja v okviru 10. člena Evropske konvencije za varovanje človekovih pravic. Tu bi se lahko pravna debata v bistvu končala.

Čeprav mu je dr. Rok Čeferin repliciral, češ da je sodna praksa bistveno bogatejša in da vsebuje primere zlorab svobode izražanja, kjer gre za zbujanje nestrpnosti in rabo žaljivih

izrazov (navedel je primere »Le Pen proti Franciji«, »Norwood proti Združenemu kraljestvu«, »Vejdeland proti Švedski«), sta vehemenca in pozicija avtorja stališča dovolj dober razlog, da bi od domačih pravnikov smeli pričakovati jasno potrditev ali zanikanje njegovega faktično hitro preverljivega poduka navzočim. Čakamo.

Zadrege s tem, kakšen je status sovražnega govora

Avbljevo stališče »Kaj sovražni govor je, je popolnoma jasno, treba je pogledati sodno prakso ESČP« je naletelo na zanimiv dodatek pri dr. Dominiki Švarc Pipan, ki je kot državna sekretarka na Ministrstvu za pravosodje ocenila, da »sovražni govor ni pravni pojem«, kar je, čisto mimogrede, tudi stališče dr. Boštjana M. Zupančiča.

Misterij, zakaj ga potem, vsaj po mnenju nekaterih, moramo kazensko preganjati, še vedno ni razrešen. Podobno, kot ni jasno, ali ima prav dr. Nataša Pirc Musar, ki pravi »Ni treba vsakega sovražnega govora kazenskopravno preganjati«, kar seveda predpostavlja dve vrsti sovražnega govora, pregonljivega in nepregonljivega, ali pa dr. Avbelj, ki meni, da se preveč pogovarjamo o sovražnem govoru »na nepravni način«. Zanj, za razliko od sekretarke, »sovražni govor je pravni pojem«, vendar pa, po drugi strani, »v sociološkem smislu ne obstaja.«

Povedano na kratko: udeleženci, vsi po vrsti pravniki, ne soglašajo niti v tem, ali sovražni govor je pravni pojem ali ne, ali je vselej pregonljiv ali morda včasih ni, pa tudi o tem ne, ali obstajajo še neke druge vrste sovražnega govora v sociološkem, torej nepravnem smislu.

Kar smo pa skoraj enotno slišali iz ust vseh, je menda popolna ustreznost dane zakonodaje, ki je ni treba spreminjati. Zaradi nje, ker je tako ustrezna, kot vemo in smo tudi nekajkrat slišali (dr. Neža Kogovšek Šalomon), danes sovražnega govora tožilke in tožilci praktično ne prepoznavajo, zato obsodilnih sodb skoraj ni. Kar pomeni zgolj, da tožilci in sodniki ne znajo brati zakonskih podlag, še zlasti 297. člena Kazenskega zakonika.

Spremeniti glave

V praksi to pomeni naslednje: zakoni so dobri, ampak nihče po njih ne zna pravilno in kompetentno presojeti in soditi. Ker se s tem globoko ne strinjam, sem, očitno nadvse osamljen v svojem prepričanju, predlani skromno sugeriral spremembo tega člena. Moj argument je preprost: kako verjetno je, da bi skoraj vse tožilke in tožilci in sodnice in sodniki napak interpretirali omenjeni člen in kaj je posledično lažje spremeniti, besedilo kratkega člena ali domnevno zgrešena in napačna stališča skoraj slehernega med njimi v državi? Na ministrstvu za pravosodje očitno mislijo, da bo lažje spremeniti glave tožilcev in sodnikov.

Zato naslovni poudarek na MMC RTV Slovenija »V Sloveniji sovražni govor pravno redko preganjamo« res ne bi smel nikogar presenetiti. Še dobro, da zakonska podlaga za pregon štima.

Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih

Objavljeno na 29. december 2018

Kaj povedati ob prvem letu Pahorjevega drugega mandata na položaju predsednika republike, tistem pač, ki ga je uspel s svojo neoprijemljivo praznostjo in populizmom na svojstven način profanizirati in degradirati, s tem pa najbrž kronati vso svojo politično pot, prejkone utrto na podobni ravni?

Po tistem, ko je težko skrnil svoje razočaranje nad slabim rezultatom zadnjih volitev, ki jih je proti Šarcu v drugem krogu skorajda izgubil, je sledila prisilna zresnitev, zaradi katere še danes ni čisto jasno, ali je predsednik morda postal opreznejši ob nepričakovanem udarcu svoji nečimrnosti, ko je moral na podlagi rezultata priznati, da ljudje njegovega neznosnega koketiranja z ljudmi več ne kupijo v pričakovani meri, ali pa je večja previdnost nemara bolj posledica dejstva, da se ob zadnjem mandatu glede svojih populističnih domislic več ne rabi toliko truditi.

Isti, ker je lahko

V osnovi svoje psihopolitike na medijsko prezenco oprtega delovanja tudi v letu 2018 ni spremenil, ker je niso niti njegovi novinarski varovanci, ki so ga ustvarili: morda je čutiti nekaj več premišljene zadržanosti pri komunikaciji z ljudmi, zares škandaloznih scen zato ni bilo, osnovnemu marketingu p(r)odajanja podobe ljudskega človeka in stavi na medijske *infotainment* in *politainment* pristope ter sebi zveste pse čuvaje pa se ni odpovedal.

Zmagovitega konja se, ob takšni podpori medijskega servisa, pač ne menja.

»Tudi fašizem«

Pahor kot prekaljeni maček, preračunan v vsaki gesti svojega ravnanja, načeloma res ne dela velikih kiksov. Tudi če jih, mediji pogledajo proč. Letos se je še največ omenjalo njegovo zadržano podporo, v resnici že kar odrekanje, katalonskemu predsedniku, ki ga je potem s težavo sprejel, o čemer sem pisal v [»Torra je bil tu«: katalonsko nelagodje v predsednikovem komunikeju](#). No, v tej zgodbi se je že slabše izkazal Marjan Šarec.

Če že, bi v zadnjem letu omenil tri, vse po vrste pomenljive simptome njegove reflektirane politične anemičnosti, stehane po principu všečnosti vsem, levim in desnim. Ob protestu fašistov v Trstu je uspel obsoditi tri totalitarizme in zapisati, da je med njimi »tudi fašizem« – o tem več v [Pahorjev »tudi fašizem« in trije totalitarizmi](#). Kot dobro vemo iz poprejšnjih nastopov, pa fašizem ni prvi, na katerega bi meril, kadar jih ima omenja: če že kdaj, je to skoraj vedno komunizem. Obsoditi fašizem zato postane tako rekoč tretjerazredni problem.

Nemoralna neavtoriteta

Že ponarodelo je njegovo izmikanje kateri koli ideološki ali politični načelnosti, kadar bi pretela nevarnost, da mu bosta »levica« ali pa »desnica« potem nenaklonjeni: zato se bo skrbno izognil pozicioniranju okoli polpreteklih tem, domobransko-partizanske zadrege bo reševal z udeležbo na vseh proslavah in s pozivi k spravi, kadar bo treba, pa bo kot kandidat, ki nikoli »ni kandidiral za papeža« in [verjame v angele](#), zlahka sledil [krščanskemu populizmu svoje vrste](#), kakršna je spet zadnja epizoda z jaslicami v predsednikovi palači.

Preostanku nevarnosti, ko bi moral izreči kakšen politični *statement*, se je, saj poznamo, vehementno odpovedal skozi svojo držo »[nemoralne neavtoritete](#)«, hkrati pa celo večkrat javno zaobljubil, da dejanj vlade ne bo komentiral in takšno držo celo povzdignil v svojo vrlino. Lagodno, ni kaj.

Imeti se moramo radi

Tudi letos je obveljalo, da ne zna obsoditi sovražnega in sovraštvenega govora, kar sicer neprepričljivo zanika: ob tem ga izdaja gesta, na katero se sklicuje: namreč silovito abstraktno in vselej nekonkretno omenjanje, da se moramo ljudje imeti radi in biti strpni, pač po nobenih vatlih ne more šteti za obsodbo.

Primerov neodzivanja je bilo tudi leta 2018 za zvrhan koš; zaradi tega, ker je bil tudi neposredno izzvan, velja spomniti na naslovnico Demokracije, še zdaleč ne edino, na kateri roke temnopolnih moških grabijo po dekletu, pod njo pa piše »Z migranti v Slovenijo prihaja kultura posilstev« – o tem več v [Pahor na radiu Erevan: brez komentarja naslovnice Demokracije](#).

Preveč humanosti

Kot tretji simptom značilnega pahorjanstva v prvem letu njegove vladavine bi navedel stališče glede deportacije sirskega begunca Ahmada: v intervjuju za Dnevnik je zavzel nekakšno antihumanistično stališče in ležerno pojasnil, da smo »v razumevanju človeške potrebe po humanem obravnavanju beguncev šli predaleč«. Kar da velja tudi za dajanje

nespametnih signalov s strani politikov, da so vrata Evrope na široko odprta, o čemer pišem v [Pahorjev Ahmad: ko predsednik pove, da je antihumanizem politična izbira](#).

Še zlasti nenavadno glede na to, da je predsednik pred dobrim letom vse presenetil s stališčem o pretiranosti žičnate ograje na meji s Hrvaško z dodano jasno sugestijo, da bi jo veljalo odstraniti. Seveda mediji niso želeli opaziti.

O čem razmišljate, gospod predsednik?

Še vedno številni naivno verjamejo, da zaradi podrejenja svoje funkcije komunikacijskemu populizmu Pahor v smislu realpolitike ne naredi prav veliko, s tem pa tudi ne neposredno veliko škode. Takšno držo je verjetno ponotranjil odgovorni urednik Večera v [današnjem intervjuju](#).

Izsek s proe strani Večera (29.12.2018): najava intervjuja v vsem svojem promocijskem blišču

Priznati moram, da že dolgo nisem videl tako prijaznega in neproblemskega pristopa ob prebiranju kakšnega pogovora z njim; še komercialna televizija in tabloidni mediji zmorejo več zmožnosti dvomljenja in kritičnosti. Sploh zato, ker se novinar Matija Stepišnik že v začetku pogovora sklicuje na čas (samo)analize in refleksije:

Smo v času, ko potegnemo črto pod leto, pri sebi in širše v družbi analiziramo, ocenjujemo, reflektiramo, se poglobljamo vase. O čem razmišljate vi kot predsednik? Ali kot državljan, človek?

O čem razmišljate? No, globinski intervju si bomo bolj kot po značilni Pahorjevi miselni praznini zapomnili zaradi odsotnosti kakšnega ne preveč nenaklonjenega vprašanja, česar ne more odtehtati niti dejstvo, da gre za novoletno priložnost. Kar v praksi pomeni: nobenih iztočnic o izmikanju odgovornosti na vseh nivojih, degradaciji funkcije, populizmu in eksploataciji medijev, sovražnem govoru in zavračanju odločnih presoj, vprašanja pa tudi prijazna, kot je tole:

»Dovolite, da vas vprašamo, ali je za vami in Slovenijo srečno leto.«

Predsednikov esej in psi čuvaji

Stepišnik nima težav komunikacijskemu populistu postavljati izzivov o populistih (»So populistični liderji, ki so na čelu držav, prehodni pojav? Ali so prevzeli vodenje držav zato, da ostanejo kot nov model politike?«), brez reference nanj, ga občudovati, ker menda Pahor celo »piše zase esej o vmesnem času, v katerem smo ta hip« in ga nemudoma, res zelo prijazno, povabiti k objavi: »Naj interveniram in vas povabim k objavi tega eseja v Večeru.«

No, tu so še vprašanske floskule o prizadevanju za prihodnost, kjer si, seveda smo opazili, imitativno za vstop v politiko pri SD prizadeva tudi njegov sin s poziranjem, podobnim apelom k zdravemu načinu življenja:

»Za kakšno politično prihodnost si boste prizadevali? Zase? In ne nazadnje za sina, ki si tudi utira pot v politiko?«

In res bo, kot sem že nekajkrat navedel, za Luko Pahorja veljalo isto kot za mentorja: mediji, tudi Večer le nekaj dni nazaj, ga gnetejo v politika novega kova po isti recepturi, s prijazno pomočjo pri razvoju njegove flirtajoče taktike.

A.L.

(FOTO) Božično darilo sina Boruta Pahorja: S sledilci delil fotografije z dekletom

26.12.2018, 17:41

Luka Pahor je delil več fotografij.

Luka Pahor, sin predsednika države **Boruta Pahorja**, je na predbožični večer sledilce na Instagramu razveselil s fotografijami, na katerih pozira s svojim dekletom **Tiso Lozej**.

lukapa...
7.055 followers

[View Profile](#)

Večerova skrb za promocijo politikov novega kova: Luka Pahor, ki stopa po isti, medijsko tlakovani poti

Skratka, nič novega pri Pahorju po prvem letu drugega mandata, niti staro ni vredno. Razen tega, da smo pač sredi »vmesnega časa«. No, novo-stari so edinole nedogodki, prosto po Doyleu znani pod imenom incidenti Pahorjevih psov čuvajev:

Gregory (detektiv Scotland Yarda): »Is there any other point to which you would wish to draw my attention?«

Holmes: »To the curious incident of the dog in the night-time.«

Gregory: »The dog did nothing in the night-time.«

Holmes: »That was the curious incident.«

Športni predsednik: o izgubi vrednot v spregledanih čestitkah

Objavljeno na 3. februar 2019

Zelo redko se zgodi, da bi naše športno komentiranje, sicer prepotrebno česa podobnega že zaradi popolne uzurpacije prostora z dončičmanijo in drugimi evforičnimi naracijami, poskušalo misliti športno in še manj družbeno dogajanje. Refleksija in šport? Običajno jih poklicani ne združujejo. Nekaj malega tovrstne sociološke analize je hvalevredno ponudil Gregor Peternel [v včerajšnjem pregledu športnega, predvsem smučarskega dogajanja minulih dni v osrednjem dnevniku TV Slovenija](#). Brez njegovega uvida bi manj razumeli in morda celo ne izvedeli, da so po Zlati lisici v Mariboru (znova) zaznali sindrom praznih tribun, ki zavezajo, še preden se v ciljni areni opravi uradna podelitev. Ime česa so, kako jih razložiti?

Peternel v svojem komentarju o praznih tribunah

Ko slabe novice nikomur ne koristijo

Slabe novice okoli športa, ki sicer pleni neverjeten delež v programskih shemah medijev in končno obrača ogromno denarja, ne ustrezajo nikomur: ne športnikom, še manj sponzorjem, niti organizatorjem in končno tudi ne medijem ali športnim komentatorjem, ki so vedno znova v zadregi, kako z distanco komentirati nacionalne junake, s katerimi se največkrat po sili razmer družijo širom sveta. Včasih minevajo leta in leta, preden ob debaklu kakšnega športnega kolektiva ali posameznika v poročilih zaznamo kritično opazko. Peternel je v svojem kratkem komentarju zmagel nasprotno. Vprašal se je, kaj pomenijo prazne tribune v Mariboru, iz tega sklepal, da »torej ne slavimo več niti zmagovalcev« in zaznal določeno stanje duha ter povezal sfero športa s poljem družbenih vrednot:

»Izguba vrednot, ki jih je nekoč vzgojil prav šport, kaže na stanje naše kulture. Športnikom ne izkažemo več spoštovanja, a vseeno je pomembno biti tukaj.«

Izguba vrednot in pranje avtomobila

Zrcaljenje vrednotnih orientacij, ki se potem preslikavajo iz širšega družbenega polja v ožje športno ali obratno, nam morda pojasni sugerirano načelo: pomembno je biti zraven, narediti sebek ali dva, dejansko počastiti športnika v najbolj emblematičnem trenutku pa nič več. In zato so slovesni del petkove Zlate lisice, še pravi, rešili slovaški navijači Petre Vlhove, ki si je nepričakovano razdelila zmago z Michaelo Shiffrin na veleslalomski tekmi. Ne vem, če je Peternel to storil povsem preiščljeno, toda nadaljevanje zgodbe je bilo postavljeno v funkcijo ilustracije zgornje poante. Kar je sledilo ob podelitvi odlikovanj, morda ni tako naključen škandal. Ko se je predsednik republike Borut Pahor po protokolu sprehodil do zmagovalnega odra, je šopek in stisk roke namenil le eni od obeh zmagovalk z enakim časom: Michaeli Shiffrin. Nič ni pomagalo, da je ves čas tekme zanj standardno energično vihtel slovensko zastavo in igral lik športnega nacionalista, kakršnega poznamo iz številnih epizod njegovega mandata. Tudi ne more biti opravičilo, da se je v areni znova pomudil pri slovenski šampionki in se spet flirtajoče udinjal v svojem populističnem slogu – kot je kasneje tisti dan napisal na instagramu, Ilka Štuhec ni pozabila, da ji dolguje pripravo smuči, a ji je obljubil še pranje avtomobila, če zmaga v Åreju.

borutpahor • Follow

borutpahor Danes z Ilko Štuhec, ki ni pozabila, da ji dolgujem pripravo smučī. Rekel sem ji, da če zmaga v Åreju ji še avto operem. #ilkastuhec #skiing #letswin #winner #worldchampionship #åre #pahor #president #presidentpahor #slovenia

View all 27 comments

saritakolaric 🤔🤔🤔 Mi imamo najboljšega predsednika!

mikolj2000 Gospod predsednik ste res super. 🙌👉 Za našo Ilko vse!

domen.medvescek Sej ne bo težko za vas, tolko reci ku ste ze delali

abbas.shahid 👍👍👍

metabostjan Carja..oba skorpijona 😏😏

lampret_klemen ajmo miska malaa gremoo 😏😏

neza.konc @zalaudir prideva pomagat 😏

3,928 likes

6 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Opral bi Ilkin avto: predsednikov detergentni populizem

Bokal vina in protokolarni šum

Novinar Peternel je njegov kiks v TV komentarju povzel z ugibanjem:

»Predsednik države pa je čestital samo eni od tekmovalk na zmagovalnem odru. Državniški spodrseljaj, šum v protokolarni komunikaciji? Morda je čas za nov razmislek, zakaj smo tukaj in zakaj je bil nekoč tudi zadnji nagrajen z bokalom vina.«

No, morda le obstaja vzročna povezava, ki je ni povsem jasno in nedvoumno izpostavil: kaj pa, če tudi predsednik republike s svojim obnašanjem prispeva k nakazani izgubi vrednot? In zato njegov kiks ni posebej naključna stvar, ampak prepričljiva ilustracija trditve »Športnikom ne izkažemo več spoštovanja, a vseeno je pomembno biti tukaj«?

Ko Pahor opazi in čestita le eni zmagovalki: utrinek iz oddaje

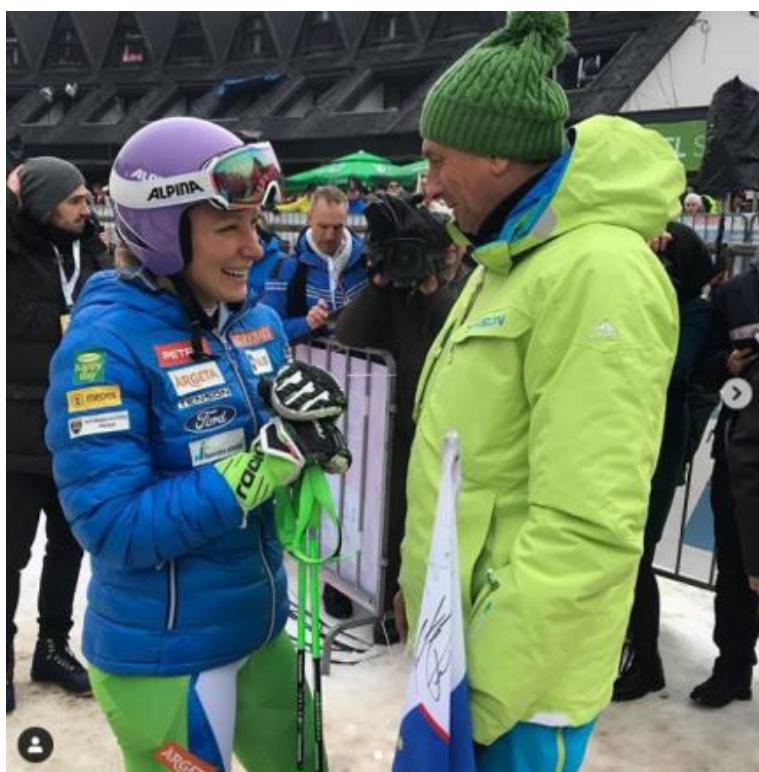
Kajti kaj točno si je morala misliti Petra Vlhova, sozmagovalka petkovega veleslamoma, ker ji Pahor ni namenil niti pogleda, kaj šele šopka in stiska roke, s tem pa tudi ne spoštovanja kot zmagovalki, če spregleda tretjeuvrščene niti ne omenjam? Se je morda vprašala, v kakšno državo je zašla, kjer ti ne čestitajo niti na praznih tribunah niti predsednik države po uradnem protokolu? Se je za trenutek spomnila, da večina sveta itak zamenjuje njeno državo s Slovenijo, kar bi lahko zadrego predsednika in države le še poglobilo? Kot rečeno, ni posebej pomagalo, da je Pahor vihtel slovensko zastavo, na koncu so prevladale slovaške. Razen novinarja TV Slovenija nisem zasledil druge objave o predsednikovem zdrs. Stvar je strogo vzeto smiselna: če so množični mediji ustvarili Pahorja, se spodobi tudi, da skrivajo svojo in njegovo sramoto.

Zakaj se dežurni populist res ne rabi bati Ilkinega umazanega avtomobila

Objavljeno na 11. februar 2019

Predsednik Borut Pahor se je pred dnevi nerodno pozabil prikloniti eni od dveh zmagovalk z istim časom na Zlati lisici v Mariboru in stisnil roke ter pogledal le eno, o čemer sem pisal v [Športni predsednik: o izgubi vrednot v spregledanih čestitkah](#).

V istem zapisu sem spomnil na novo epizodo njegovega spretnega, že dobesedno ponarodelega koketiranja z javnostjo, s katerim je zaslovel, ko je v areni pristopil k slovenski šampionki Ilki Štuhec in se flirtajoče uдинjal v svojem prežvečenem populističnem slogu; kasneje se je isti dan na instagramu pohvalil, da Ilka še ni pozabila, da ji dolguje pripravo smuči, a ji je obljubil še pranje avtomobila, če zmaga v Åreju.

Pahorjeva obljuba: po novem čisti avtomobile

Upati na umazan avto

No, Ilka je včeraj zmagala, postala je nova in stara smukaška svetovna prvakinja. Zdaj bo njen avto moral oprati. Naj navedem, v čem je predsednikov populizem dobitna, skrbno preišljena *win-win* kombinacija, vredna njegove popularnosti. Razgalja se že v majhnem dovtipu zmagovalke smuka, ki deluje kot še en nesporazum. Ilka je danes v intervjuju za Sio1 nagajivo povedala:

»Oh, seveda. Ob robu Zlate lisice mi je dejal, da mi bo umil avto. Upam, da je močno umazan.«

Siolova zgodba in naslovni poudarek o umazanem avtu

Trojni predsednikov win-win

Prvič, Pahor je lahko venomer miren: pri državljankeh in državljanih bo že preverjeno tak tip »volonterskega« infotainmenta – gre za računico ob učinkih mediatizirane politike – vedno bolje sprejet kot ne. Nekaterim ne bo všeč, ampak po zakonitostih množične psihologije in tabloidnih medijev bo na koncu zanesljivo prevladala večina, ki bo pranje Ilkinega avtomobila s ploskanjem sprejela. Opisana logika velja za vse postopke za naprej in nazaj. Predsednik populizem je, skratka, varna naložba, ki se dobro obrestuje, če gre kaj narobe, pa je mogoče delnice vedno še pravočasno prodati – ob opazovanju njihovega indeksa v podobi javnomnenjskih raziskav. Zaenkrat takšne potrebe ni bilo.

Drugič, tudi če Ilka ne zmaga in mu ne bo treba prati avtomobila, bo v medijih zaokrožila vsaj obljuba, ki jo le lansiral že v instagramu. Če bo jo dolžan realizirati, toliko bolje, tega se je naučil že pri famoznem čiščenju kopačk naši nogometni reprezentanci. V primeru,

da »stavo« izgubi, pa bo plenil pozornost vsaj z obljubo. Pomembno je, seveda, da v njej ponudi kaj »umazanega«, »nečistega« in za predsedniško funkcijo, ki jo opravlja, dovolj ponižujočega in posledično medijsko intrigantnega, za nameček pa takšnega, da bo lahko stopil med ljudi kot njim enak in sprožil identifikacijo – torej v delovnem kombinezonu, predpasniku ali poklicni uniformi.

Tretjič, Ilkino upanje, da bo avto močno umazan in se bo posledično »umazanija« njegovega dela prenesla na predsednika v smislu težaškega dela, je naivna. Namreč na kaj takega močno upa tudi Pahor! Prav v tem je tudi moja osrednja poanta: bolj kot bo umazan, večji bo medijski učinek, ki ga želi doseči. Dlje bo drgnil po avtu, več novinarske pozornosti si lahko obeta in posledično navdušenja ljudstva. Bolj bo ob tem sam videti smešen in penast od detergentov, bližje bo načrtovanemu cilju in bolj bodo veseli novinarji in uredniki, ker bodo dobili navidez »legitimno« gradivo za svoja poročila in jim nihče ne bo mogel preveč očitati, da so rumeni. To pa ne, saj vendar poročajo o predsedniku republike, kar se po definiciji spodobi.

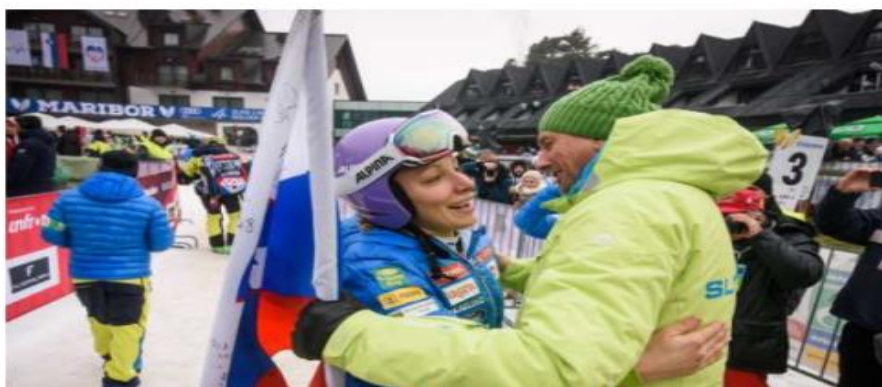
Čakajoč na košarico

No, če politikom največkrat očitamo, da se »šlepajo« na športne uspehe, ekscesno fotografirajo z njimi in iz tega kujejo politične dobičke, je Pahor iznašel formulo, kjer lahko v navezi z množičnimi mediji takšnim pomislekom vsaj na prvo žogo dovolj spretno ubeži. Ko zaženeš tak tip populizma, noben avto, ki ga moraš očistiti, ne bo dovolj umazan.

Zato čakamo na prvega športnika, ki bo to ugotovil, predsedniku ponudil košarico ter dejal, da si bo avto kar sam umil. In se ob tem požvižgal na Pahorjev medijski servis, kakršen je Slovenska tiskovna agencija, ki nas osrečuje z novicami iz predsednikove avtopralnice in napovedmi, da ga »očitno čaka nekaj dela« .

Pahor bo po naslovu prvakinja Štuhčevi opral avto

Ljubljana, 10. februarja - Slovenska alpska smučarka Ilka Štuhec je s smukaško zmago na svetovnem prvenstvu v Areju znova razveselila ljubitelje tega športa, tako v Sloveniji kot po svetu. Čestitke za njen uspeh dežujejo na družbenih omrežjih, znova ji je na poseben način čestital tudi slovenski predsednik Borut **Pahor**, ki ga očitno čaka nekaj dela.

Novinarji, ki vidijo v prihodnost: Pahor in novica STA

Ko predsednik razglasi rehabilitacijo protifašistov za nepolitično vprašanje

Objavljeno na 18. marec 2019

Večji del medijev ni želel opaziti zadnjega škandaloznega ravnanja v kabinetu predsednika republike, ko je Borut Pahor znova zavrnil prošnjo sorodnikov bazoviških žrtev – gre za Ferda Bidovca, Frana Marušiča, Alojza Valenčiča in Zvonimirja Miloša, septembra 1930 ustreljenih na strelišču pri Bazovici. Sicer napadalcev na fašistični časopis *Il Popolo di Trieste*, kar je slovenska ljudska oblast štela za enega prvih uporov proti fašizmu in se od leta 1945 spominjala njihove smrti.

Menda škodljiva seznanitev predsednika

Svojci Bidovca zdaj pričakujejo rehabilitacijo žrtev, še vedno obravnavanih kot teroristov, zato so se obrnili na predsednika republike, a jih je ta zavrnil. Kar bi moralo naleteti na podporo države, saj ima dejanje četverice simbolično težo ne samo za slovenski narod, ampak protifašistično Evropo, je doživelo hladen tuš iz kabineta z naslednjim pojasnilom:

»Takšen postopek je treba voditi pri ustreznih organih države Italije, domnevam, da ste ga že sprožili. Želim, da razumete, da postopku ne bi bilo v prid, ko bi z njegovimi podrobnostmi seznanjali predsednika naše države.«

Čast slovenskega novinarstva sta s svojima člankoma reševala [Grega Repovž v Mladini](#) in [Blaž Močnik v Delu](#). Toda potem je sledilo majhno presenečenje – namesto močno pričakovane pasivnosti in občutka, da se predsednik republike raje ne bi oglašal in s problemom gnjavil italijanskih državniških kolegov, si je Pahor premislil. V sporočilu za javnost smo lahko prebrali, zakaj:

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je danes, 15. marca 2019, sprejel na pogovor gospoda Matjaža in Marka Bidovca, nečaka in pranečaka ene od štirih bazoviških žrtev, ki si prizadevata za sodno rehabilitacijo bazoviških žrtev v Italiji. Predsednik Pahor ta prizadevanja podpira.

Ker ne gre za politično vprašanje, temveč za sodni postopek, je predsednik Pahor mnenja, da morebitna posredovanja uradne politike niso v prid postopku. Tako je v odgovoru na prošnjo za pogovor tudi poudaril. Vendar je

bilo tako njegovo stališče razumljeno kot njegova ravnodušnost do tega vprašanja, kar pa ni res.

Zato se je odločil, da na današnjem pogovoru prisluhne gospodoma Matjažu in Marku Bidovcu, v prihodnjih dneh pa bo predsednik Pahor zunanje ministrstvo zaprosil za pravni in politični nasvet glede morebitnih nadaljnjih ravnanj.

Škodljivost posredovanja

Redko se zgodi, da bi predsednik izrecno zanikal sebe – in zdi se, da je po kakšnem mesecu od prošnje popustil pred kritiko javnosti. Kot vemo, so vrata predsedniške palače velikokrat odprta za javnost in Pahor se rad razposajeno igra z najmlajšimi obiskovalci. Včasih, ko gre za rehabilitacijo protifašistov, se odpirajo počasneje.

Zanimati nas mora, kakšno težo ima njegov argument iz sporočila. Takoj opazimo, da ne velike: v prvi izjavi namreč piše nič manj kot to, da postopku ne bi bilo v prid, če bi bil seznanjen z njegovimi podrobnostmi. Formulacija je zanimiva, vzpostavlja namreč vzročno povezavo med seznanitvijo (!) s podrobnostmi predloga za rehabilitacijo in uspešnostjo samega postopka, ki jo je težavno pojasniti. Res težko si je predstavljati, da bi zavoljo seznanitve slednji lahko kakorkoli trpel. Da so se pri tem v kabinetu sklicevali na abstraktni »lahko razumete«, pa diši po precejšnji meri vzvišene nonšalance.

Strogo vzeto je torej Pahor s tem, ko si je premislil, zanikal svoje poprejšnje stališče. A v resnici le deloma. Kako je to storil? S preformulacijo svoje poprejšnje izjave: zdaj je nenadoma stavil le še na poudarek, da »morebitna posredovanja uradne politike niso v prid postopku«. Ključno pojasnilo v nekakšnem opravičilu pa je skrito v razlagi, da je bilo njegovo stališče razumljeno kot ravnodušnost do tega vprašanja, kar da ni res. Povedano drugače, ker ne želi izpasti ravnodušen, je predlagatelj rehabilitacije, očitno precej izsiljeno, tudi sprejel.

Predsednik Pahor sprejel na pogovor gospoda Matjaža in Marka Bidovca

Ljubljana, 15. 3. 2019 | sporočila za javnost

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je danes, 15. marca 2019, sprejel na pogovor gospoda Matjaža in Marka Bidovca, nečaka in pranečaka ene od štirih bazoviških žrtev, ki si prizadevata za sodno rehabilitacijo bazoviških žrtev v Italiji. Predsednik Pahor ta prizadevanja podpira.

Ker ne gre za politično vprašanje, temveč za sodni postopek, je predsednik Pahor mnenja, da morebitna posredovanja uradne politike niso v prid postopku. Tako je v odgovoru na prošnjo za pogovor tudi poudaril. Vendar je bilo tako njegovo stališče razumljeno kot njegova ravnodušnost do tega vprašanja, kar pa ni res.

Zato se je odločil, da na današnjem pogovoru prisluhne gospodoma Matjažu in Marku Bidovcu, v prihodnjih dneh pa bo predsednik Pahor zunanje ministrstvo zaprosil za pravni in politični nasvet glede morebitnih nadaljnjih ravnanj.

Pojasnilo iz komunikeja na uradni strani predsednika republike

Nepolitično vprašanje?

Njegova replika terja še eno pomembnejšo opozorilo. Po njegovem v tem primeru »ne gre za politično vprašanje, temveč za sodni postopek«. Pahor se je sicer izognil očitku, da sorodnikov žrtve ni sprejel, ker zdaj jih je. Toda svoje drže ni spremenil. Od kdaj je postalo politično škodljivo zahtevati rehabilitacijo protifašistov in bazoviških žrtev, kar je pozicija, ki jo je zavzel?

Še več, kako je možno trditi, da podpora protifašizmu ni politično vprašanje? Nihče ne pravi, da bi moral predsednik vplivati na sodne postopke, lahko pa bi storil tisto, kar politiki pač počnejo – za začetek podal jasno stališče o tem za domačo javnost, a tega ni zmožel. Nato pa izrazil pričakovanje do državljanov na italijanski strani. Takšno ravnanje morda ni tako naključno. V prispevku z naslovom Pahorjev »tudi fašizem« in trije totalitarizmi sem že pokazal, da se je doslej pri pojmu »fašizem« predsednik, če primerjamo njegovo obravnavo treh totalitarizmov, vselej še najmanj zdrznil.

Vmes, ko razglša rehabilitacijo žrtev fašizma za nepolitično vprašanje, pa predsednik huronsko zabava slovensko ljudstvo, ki mu je namenilo že drugi mandat. V zadnji

dogodivščini si je sposodil trenirko »Sonje v fitnessu«, jo s škarjami proti njeni volji jadrno razrezal v stilu Mr. Beana in potem z novim krojem poziral. Pahor ima srečo, da ni v stranki LMS. Poslančeva spositoja sendviča se namreč za omenjenega ni dobro končala.

Kralj instagrama s svojimi sposojenimi in umetelno skrajšanimi hlačami

Bil bi idealni predsednik madžarske države: Pahorjev nekomentar »verbalne note«

Objavljeno na 6. april 2019

Na kakšen način se je predsednik republike odzval na »verbalno noto« madžarske vlade v imenu njihovega veleposlaništva v Ljubljani, ko je pri ministrstvu za zunanje zadeve protestiralo zaradi »politično neodgovorne naslovnice Mladine«? In pri tem prosilo za pomoč pri preprečevanju podobnih incidentov v prihodnosti, kar načinja suverenost naše države, kot je opazil Grega Repovž v svojem uvodniku? Zelo preprosto, s temi besedami:

Predsednik republike se vedno vzdrži komentiranja medijev, ker bi to lahko bilo razumljeno kot poseganje v svobodo tiska in govora. Njegova stališča o nujnosti medsebojnega spoštovanja pa so splošno znana.

K temu so v njegovem kabinetu dodali še, da s tem ponujajo isti odgovor, ki so ga podali že konec avgusta 2018 glede naslovnice Demokracije in stavek, da predsednik Pahor pričakuje enako mero vzdržnosti glede komentarjev slovenskih medijev tudi od vlad drugih držav.

"Predsednik republike se vedno vzdrži komentiranja medijev, ker bi to lahko bilo razumljeno kot poseganje v svobodo tiska in govora. Njegova stališča o nujnosti medsebojnega spoštovanja pa so splošno znana."

Tako je predsednik Pahor konec avgusta 2018 odgovoril na novinarska vprašanja v zvezi z naslovnico Demokracije. Enak odgovor velja tudi za naslovnico Mladine. Predsednik Pahor pričakuje, da bodo enako mero vzdržnosti glede komentarjev slovenskih medijev zavzele tudi vlade drugih držav.

Lep pozdrav,

URAD PREDSEDNIKA REPUBLIKE SLOVENIJE

Iz odziva Pahorjevega kabineta

Kaj je narobe s predsednikovim odzivom

Pokažimo, kaj je hudo narobe s Pahorjevim odzivom na ta očitno še ne videni nedopustni politični poskus posega in discipliniranja nekega domačega medija s strani tuje države. Teh točk je več, zato jih bom navedel ločeno.

Prvič, noben naš medij ni opazil nečesa zelo očitnega: da s sebi lastno nojevsko držo bežanja proč od političnega opredeljevanja Pahor zgreši bistveno in poseg druge države v samostojne medije pri nas dojema kot zahtevo po »komentiranju medijev«. Ne bo držalo, zaprosen je bil, da kot prva politična avtoriteta v državi poda jasno stališče o posegu politike v medije, celo tuje, ne pa primarno o dejanju nekega medija.

Iz kabineta so pričakovanje domačih novinarjev, da jih bo podprl, torej opremili s hladnim tušem, resda pa dodali še stavek o tem, da bi tuje vlade mora slediti njegovemu menda svetlemu in krepostnemu zgledu vzdržnosti. A tudi stavek o medsebojnem spoštovanju.

Kar najbrž pomeni, da bi tednik Mladina moral spoštovati dejanja madžarske vlade.

Veleposlaništvo Madžarske v Ljubljani

25. marca 2019

VERBALNA NOTA

Veleposlaništvo Madžarske v Ljubljani izraža spoštovanje Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije in obvešča spoštovano Ministrstvo, da naslovnica tednika Mladine z dne 22. marca 2019 krši načela svobode tiska in svobode izražanja. Veleposlaništvo Madžarske v Ljubljani je prepričano, da dejanja, kot je objava omenjene naslovnice, škodijo sicer odličnemu dvostranskemu sodelovanju naših držav.

Veleposlaništvo Madžarske v Ljubljani zato **protestira** pri Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije zaradi **politično neodgovorne naslovnice** tednika Mladine in Ministrstvo prosi za pomoč pri **preprečevanju podobnih incidentov v prihodnosti.**

Veleposlaništvo Madžarske v Ljubljani Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije vnovič izreka globoko spoštovanje.

Naslovnica zadnje Mladine z objavljeno »verbalno noto«

Če ne komentira Demokracije, ne komentira Mladine

Drugič, njegov odziv vsebuje neposredno primerjavo med dvema situacijama: nestrpno in rasistično naslovnico Demokracije, o čemer sem pisal v [Pahor na radiu Erevan: brez komentarja naslovnice Demokracije](#), in naslovnico Mladine. Ob prvem sem med drugim ugotavljal, da nisem presenečen na njegovim izogibanjem:

Verjetno sem zadnja oseba v Sloveniji, ki bi gojila pričakovanje, da bo predsednik Borut Pahor obsodil sovražno in nestrpno govorico proti beguncem, v takem kontekstu pa tudi zadnjo naslovnico Demokracije, ki z grobimi vizualijami namiguje na »migrantsko kulturo posilstev«, ki preti Sloveniji in še zlasti slovenskim ženskam. No, vrh ledene gore in za ustvarjalce takega vsakodnevnega hujskaštva povsem normalna stvar.

Še več, v omenjenem zapisu sem analiziral prav isti komentar, ki ga je predsednik uporabil ob madžarski reakciji na Mladino – takrat je prekašal samega sebe in po vseh kriterijih ksenofobno, strah in sovrašтво zbujačo manipulacijo mimogrede odpravil za zavrnitvijo po komentarju, češ da bi to pomenilo poseg v svobodo tiska in govora. S čimer je kot prvi državnik v Sloveniji znova prispeval k nekontrolirani rasti sovražnega in sovraštvenega govora.

V aktualnem primeru verbalne note ne gre primarno za oceno delovanja medija, kot rečeno, temveč pričakovanega posega v njega. Rezultat je podoben, le pretveza je zdaj dvojna: s svojim suspenzom daje slutiti, da od njega res ne moremo pričakovati odločne besede niti takrat, ko gre za mednarodni politični parket in nedopustno ravnanje naše sosede.

Brez njih bil bi nič – nič bi bil

Tretjič, v omenjeni analizi sem že poskušal pokazati, zakaj je taisto stališče »Vzdržujem se komentiranja medijev« nedopustno na več nivojih, ne zgolj zaradi omenjene posplošitve in zmanipuliranosti. Zato, ker obstaja res ogromno težav, ki bi jih predsednik bil dolžan komentirati: ne zgolj razraščanja sovražnega govora v njih ali poseganja v njihovo avtonomijo, sploh političnega, ampak tudi nižanja socialnega statusa novinarjev, oženja medijske svobode in vsega, kar omejuje funkcijo medijskega nadzora nad politiko.

S kakšno svojo posebno »verbalno noto« pa bi se jim enkrat lahko končno tudi zahvalil, kajti brez njih ne bi bilo njegovega uspešnega medijskega populizma in koketiranja.

Menda normalne poteze

Paradoks Pahorjeve deklarativnega suspenza komentiranja dejanja madžarske vlade se še poglobi, če pomislimo, da je ta v zadnjem desetletju kršila vsa načela medijske svobode.

Če bi jih slovenska enako obdobje ali več, bi Pahor do tega očitno ne želel zavzeti stališča, tako kot ga ne, ko je ogrožena suverenost države, če sledim Repovžu.

Sebastjan Jeretič, priljubljeni politični komentator v medijih in plačljivi politični svetovalec, znan po svoji »nevtralnosti« in tem, da v imenu politikov rad tolče po novinarjih, o čemer sem pisal npr. v [Trije plakati pred Koprrom in Eugenija Carl laže, krade in bolhe jé: portal Ekoper in napadi na novinarje](#), je v [redakciji Večerove novice](#) madžarsko dejanje interpretiral kot »normalno potezo države«.

DR, STA

Diplomatska nota zaradi Mladine: Za Jeretiča "normalna poteza", Virant: "Bedno". Oglasil se je še predsednik Pahor

Večerov Jeretič o normalni potezi

Njegova domislica, sicer avtor ne skriva svojih simpatij do Janeza Janše, ni nepovezana s Pahorjevo – in oba družita tudi skupna preteklost. Namreč očitno postaja, da se je normalizirano oboje: intervencionizem orbanovcev v medije in njihovo polno obvladovanje medijske krajine ter obenem pasivizem našega nekomentirajočega predsednika.

Povedano drugače: Pahor bi bil tudi idealni predsednik madžarske države. Če danes govorimo (tudi) o orbanizaciji Slovenije, pomislimo tudi na tiste, ki k njej prispevajo s svojo anemično pasivnostjo.

»Ali je kaj trden most?« ali Pahor o prisluih

Objavljeno na 14. april 2019

Vrhovni poveljnik obrambnih sil, drugače kralj instagrama in priložnostni predsednik republike, se je »deveti dan« ob številnih pritiskih novinarjev le odzval na afero »Patergate«.

Poudarek ni moj: v osrednjih dnevnikih POP TV preteklih dni so Boruta Pahorja vsakič ošteli, ker molči ob prisluškovalni aferi, o čemer sem obširno večkrat pisal, o tem pa frenetično preštevali tudi dneve njegovega molka in prišli do devetega dne.

Niso pozabili poudariti, da je »oče« ideje o arbitražni presoji, vmes pa malce računali, da bo stopil na njihovo stran in pokaral pritiske na medije. Poudarek, izbran ob njihovem zapisu na spletu 24ur.com, je morda preišljeno kontrasten, pa vendar: v odgovoru ob robu slovesnosti v Andražu nad Polzelo, kjer so obeležili 75 let od strmoglavljenja ameriškega letala, je bil spravljiv in povedal, da ne smemo zaloputniti vrat:

»Verjetno bo kdo rekel, da sem naiven, a tridesetletne izkušnje v politiki so me naučile, da je to najboljša pot,« je prepričan Pahor. Poudaril je, da tudi nova razkritja o prisluih ne smejo vplivati na to, kar smo že dosegli, na to, kar je določilo arbitražo sodišče. »Odločitev imamo, ne glede na to, kaj pravi hrvaška stran,« ocenil pa je tudi, da se je tako takrat kot tudi danes Sova odzvala primerno.

S katerim od hrvaških kolegov o tej aferi še ni govoril, ampak namerava, kot je zatrdil, že v začetku maja. Takrat s hrvaško predsednico Kolindo Grabar-Kitarović organizirata vrh procesa Brdo-Brioni, ki bo potekal v Tirani. Pahor opozarja, da je v regiji trenutno na splošno precej napetosti, »zato ne smemo dopustiti, da to ogrozi našo varnost in mir«.

SLOVENIJA

Pahor: Treba je graditi mostove prijateljstva

Polzela, 13.04.2019, 19:30 | Posodobljeno pred 12 urami

PREDVIDEN ČAS BRANJA: 2 min

AVTOR
N.P.

KOMENTARJI
184

Devet dni po aferi Patergate se je le odzval predsednik Borut Pahor, ki je bil v svojem odzivu spravljiv. Da ne smemo zaloputniti vrat, temveč odpreti nova, pravi Pahor ob robu slovesnosti v Andražu nad Polzelo, kjer obeležujejo 75 let od strmoglavljenja ameriškega letala.

Pahor o gradnji mostov s Hrvati na 24ur.com

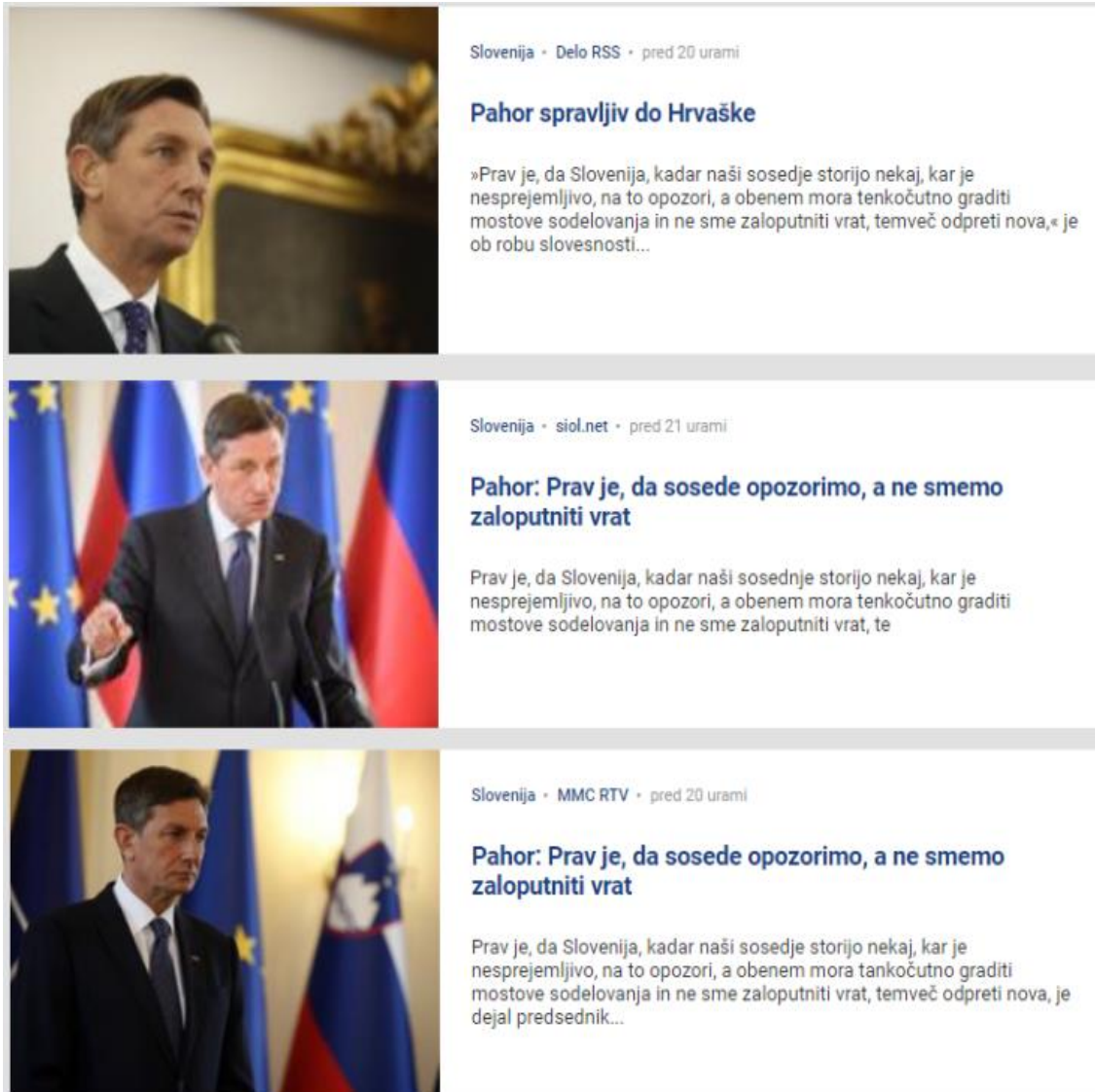
Sam sicer mislim, da je tukaj Pahor (nehote) res ravnal bolj modro od Šarca, težavo vidim drugje. Za zelo simptomatično v tem politično-medijskem komplotu se kaže ravno strahovita razlika med stališči med obema predsednikoma, medijsko neopažena. V času, ko naši politiki in celo politični komentatorji večkrat ponavljajo, kar bi največkrat smeli jemati za sumljivo, kako pomembno bi bilo, da Slovenija ob zadevah mednarodne politike nastopa enotno, ob čemer nakazujejo veliko zavidanja drugim, predvsem Hrvatom, smo priča dvema maksimalno različnima pozicijama: predsednik Pahor, vrhovni poveljnik vojske, sicer serijske dobitnice ocene »nezadostno«, miri navzoče in navija za »mostogradnjo« s Hrvati, obenem pa se mu nikamor ne mudi, da bi o prisluhih spregovoril s hrvaškimi kolegi ali kakorkoli opozoril na njihovo obnašanje.

Na drugi strani predsednik vlade s svojim državnim sekretarjem sklicuje svete za nacionalno varnost, na katerih je navzoč, ker tudi mora biti, sam predsednik Pahor, in žuga s prstom. Šarec, Črnčec in direktor Sove ga očitno res niso kaj prida prepričali. Posledica njegovega poslušanja poročil obveščevalcev o prisluhih in hrvaških pritiskih na slovenske medije je bila pahorjanska – *So what!* Pomembno je graditi mostove.

V kakšni meri je predsednikova spravljivost tudi tokrat le posledica njegove ideologije spravljivosti in iskanja srednjih poti, ni pa povezana z rivalstvom do konkurenta na

zadnjih predsedniških volitev v situaciji, ko je distanca med Šarčem in Pahorjem že splošno znana, ne moremo vedeti.

Da razkola niso opazili ne slovenski in ne hrvaški mediji, je najbrž že posledica popolne odsotnosti slehernega pričakovanja, ki ga javnost goji do tistega, ki je svojo funkcijo infantiliziral in izpraznil do bridkega konca.

The image shows three news snippets from Slovenian media. Each snippet consists of a small photograph of a man in a suit (likely Pahor) and a text block. The text in all three snippets is identical, discussing the need for cooperation and not closing doors to neighbors.

Snippet 1:
Slovenija • Delo RSS • pred 20 urami
Pahor spravljiv do Hrvaške
»Prav je, da Slovenija, kadar naši sosede storijo nekaj, kar je nesprejemljivo, na to opozori, a obenem mora tenkočutno graditi mostove sodelovanja in ne sme zaloputniti vrat, temveč odpreti nova,« je ob robu slovesnosti...

Snippet 2:
Slovenija • siol.net • pred 21 urami
Pahor: Prav je, da sosede opozorimo, a ne smemo zaloputniti vrat
Prav je, da Slovenija, kadar naši sosede storijo nekaj, kar je nesprejemljivo, na to opozori, a obenem mora tenkočutno graditi mostove sodelovanja in ne sme zaloputniti vrat, te

Snippet 3:
Slovenija • MMC RTV • pred 20 urami
Pahor: Prav je, da sosede opozorimo, a ne smemo zaloputniti vrat
Prav je, da Slovenija, kadar naši sosede storijo nekaj, kar je nesprejemljivo, na to opozori, a obenem mora tankočutno graditi mostove sodelovanja in ne sme zaloputniti vrat, temveč odpreti nova, je dejal predsednik...

Nekaj naslovov ob Pahorjevem prvem odzivu na prisluškovalno afero

Umetnost iskanja sovražnikov: za Pahorja Rusi in Kitajci niso naš zaveznik in partner

Objavljeno na 25. april 2019

Se predsednik republike na veliko trudi ustvarjati potencialne sovražnike? Kako bi lahko njegov zadnji kiks razumeli drugače, ko je Borut Pahor, kot so poročali v Dnevniku TV Slovenija ([via Dnevnik](#)), prostodušno dejal:

ZDA so naš partner. So naš zaveznik. To Ruska federacija ni, to tudi Kitajska ni.

Selektivnost pri izbiri političnih (ali kakšnih drugih) partnerjev in zaveznikov je prepoznavno bila namerna; izrecno je poudaril, da Ruska federacija in Kitajska ne moreta pretendirati na tako mesto.

Omenjene izbrane besede so bile, da bi bila stvar še hujša, izrečene na posvetu slovenske diplomacije in namenjene samim diplomatom, in sicer ob predstavitvi srečanja vrha pobude Treh morij, ki bo potekal junija letos v Ljubljani. Ob tem je izrazil »prepričanje, da si Slovenija z gostiteljstvom vrha pobude, ki spada v ameriško interesno sfero, lahko še okrepi mednarodni ugled.«

Pahorjeva selektivnost pri izbiri političnih partnerjev in zaveznikov me je spomnila na njegov huronski lapsus, če to sploh je, za prorusko televizijo RT, nekoč »Russia Today«, leta 2015. V svoji afektirani ihti je predsednik večkrat omenil vojno, tudi tretjo svetovno vojno, potem pa ponesrečeno namignil, da bo on kot vrhovni poveljnik oboroženih sil obranil svojo domovino pred morebitnim napadom Rusije.

No, takrat domači psi čuvaji niso zalajali ob res škandaloznem intervjuju – o tem več v zapisu [Kako bo Rusija napadla Slovenijo in kako nas bo Pahor obranil](#) in kasneje še v [Predsednik Pahor o verjetnosti tretje svetovne vojne](#). Še več, slovenski javnosti niso privoščili niti informacije o njem, tudi če bi ne mislili, da je v njem kaj pretiranega.

Pahorjev spodleteli namig je novinarka takrat umetelno ustavila s pomenljivo repliko:

Mister president, unlike you I don't speak for my country, but something tells me that there is no will or intention on the part of the leadership in Russia to attack Slovenia.

Ja, evidentno imamo predsednika republike, ki si z veliko lahkoto odbira in nabira politične »nepartnerje« in ustvarja možne sovražnike in nezaveznike, celo s tem, da jih javno razglaša za vojaške agresorje.

Glede domačih medijev pa? Vse jasno.

🕒 6:00
25.04.2019

Borut Pahor o tem, da so ZDA naš zaveznik in partner, Rusija in Kitajska pa ne

»ZDA so naš partner. So naš zaveznik. To Ruska federacija ni, to tudi Kitajska ni.«

Borut Pahor, politik, predsednik Republike Slovenije v Dnevniku na TV Slovenija o slovenskih partnerjih in zaveznikih

Borut Pahor je na posvetu slovenske diplomacije diplomatom predstavil tudi najpomembnejše vidike srečanja vrha pobude Treh morij, ki bo potekal junija letos v Ljubljani. Izrazil je prepričanje, da si Slovenija z gostiteljstvom vrha pobude, ki spada v ameriško interesno sfero, lahko še okrepi mednarodni ugled. ik

Dnevnik o Pahorjevih pravih in nepravih zaveznikih

»Spletna zvezda 2018«: Pahor končno s certifikatom

Objavljeno na 14. junij 2019

Vest, da je predsednik republike (še)le) sredi tretjine drugega mandata postal »spletna zvezda«, izjemoma ni postala *headline* domač(ijsk)ih občil. Tistih, ki so sicer vsa ta leta trudoma prispevala k njegovemu bleščečemu zvezdniškemu statusu. Še manj so onemogli psi čuvaji zalajali proti.

No, predsednik Borut Pahor je ta teden osvojil omenjeni prestižni naslov: prejel je medijsko nagrado Žarometi v kategoriji »spletna zvezda«. V konfliktu medijskih lastnikov in igri njihove monopolizacije Slovenije jo trenutno podeljuje podjetje Media24, nasledila je bolj znane Viktorje – te je nekaj časa proti koncu podeljeval Večer, lastnik revije Stop, ki je to revijo kupil, vmes pa je sicer nastala revija Vklop, ki je izglasovala letošnje nominirance za medijske nagrade. Vem, komplicirano.

Uporabnik **Žarometi** je dodal nove fotografije (38) v album: **Žarometi 2017** — z osebama Borut Pahor in Marjana Vovk v kraju Ljubljana, Slovenia.
14. maj 2018 · 🌐

Event (Žarometi 2018, podelitev medijskih nagrad za leto 2017)

Entertainment, Ljubljana, Event (Žarometi 2018, podelitev medijskih nagrad za leto 2017), 22-Apr-2018, (Photo by: Marko Vavpotic / M24.si)

Facebook stran Žarometov: predsednik na prireditvi

Več o medijskih monopolijih okoli kloniranih revij sem pisal v [Odlazkov medijski pepel in Zakaj so znamke Dela Revij bile prodane za štirikrat nižjo ceno?](#).

Pahor kot zmagovalec v svoji kategoriji kvintesenčno potrjuje vse tisto, kar trdim na tej strani vse od začetka njegovega mandata 2012. Naslednje: da je predsednik zelo uspešno in zvito skonstruiral neko drugo družbeno vlogo, ki ni več vloga predsednika republike, s pomočjo nje pa spretno žanje popularnost. Dalje, da je zdaj zasedeno in dobro eksploatirano mesto njegova nova vloga – medijskega populista, s katero pleni pozornost in simpatije najširših množic. In še, da niso pretiravali tisti mediji širom Evrope, ki so ga pred letom ali dvema razglasili za kralja instagrama: zdaj je končno spletni zvezdnik s certifikatom.

Kako so utemeljili nominacijo

Čeprav se mi ni uspelo dokopati do obrazložitve nagrade, sem našel kratek opis utemeljitve njegove nominacije:

Predsednik Slovenije je navdušen uporabnik družbenih omrežij, na katerih nam, državljanom, ponuja vpogled v svoje delo in življenje, z nami deli svoja razmišljanja in spomine na preteklost ... Vse v iskri in zabavni maniri.

Ni dvoma, da bi zgornji opis lahko doletel marsikaterega uporabnika iz sveta socialnih omrežij, a je predsednik republike tukaj imel nesporno primerjalno prednost zaradi položaja, ki ga zaseda, ter množične promocije klasičnih medijev. In z njihovo hoteno ali nehoteno pomočjo je letos tudi zmagal. Prepozno? Morda ne zadnjič?

Opis nam hkrati nehoteno priznava, da Pahor družbenih omrežij ne uporablja za nič drugega kot samopromocijo, za ponujanje možnosti kukanja v svoje življenje, za deljenje spominov iz istega povoda, zabavljaštvo in štosiranje. Boljšega dokaza, da imamo pred sabo polnokrvnega medijskega populista, ki se na mehak način skozi *politainment* vzpostavlja kot »antipolitik«, kar mu omogoča distanciranje od politične odgovornosti, sedanje in pretekle, si ne bi mogli želeli.

Spletna zvezda leta 2018

Pahor kot »spletna zvezda leta 2018« je premagal naslednje protikandidatke in protikandidate, ki so bili: Cool Fotr (Jani Jugovic, vloger z nastopi očetovskem spopadanu s težavami in veseljem starševstva) Ciril Komotar, avtomobilski novinar, svoje znanje je preliil v video vloge oziroma dnevnik na temo avtomobilizma, Živa Časar Sluga, fotografinja, ki obožuje svojo družino, kaligrafijo in naravo, svoje dnevne utrinke deli s svojimi sledilci na družbenih omrežjih, Gaja Prestor, na družbenih omrežjih ponuja »nasvete in trikce, kako ustvariti čudovite make upe, negovati svojo kožo, se počutiti dobro v svoji koži« in tudi »delčke svojega glasbenega ustvarjanja« in Anja Susič (Suska),

fitnes trenerka, ki preko svojih vlogov, online skupin in programov povezuje in motivira ženske ter z njimi deli svoje utrinke iz vsakodnevnega življenja, povezane s fitnessom, zdravjem, dobro hrano in zabavnimi avanturami.

Mlečnozobi nesrečnice in nesrečniki proti predsedniku pač niso imeli šans.

Zmagovalec se ljubim sledilcem zahvali za dragoceno pomoč

Izziv: nagrada za najboljšega avtomehnika

Morda se motim, toda na fotografijah ob podelitvi predsednik ni videti najbolj zadovoljen. Vsekakor je videti srečen drugače kot radijski voditelj leta 2018 Denis Avdič, voditelj informativne TV-oddaje Igor E. Bergant, voditelj razvedrilne TV-oddaje Jure Godler ali igralka leta 2018 Maruša Majer.

Razlog bi lahko bil preprost: če zamenjaš politično vlogo za permanentni šov spletnega zvezdnitva, podeljena nagrada verjetno zbudi podobne občutke, ki bi jih lahko bil potencialno deležen, če bi ti kakšna picerija, asfaltna služba, mesarija ali avtomehanična delavnica podelila nagrado za najboljšega picopeka, asfalterja, mesarja ali avtomehnika.

Če si predsednik države in na ta način flirtaš s slehernikom, je najbrž tovrstna nagrada ultimativna spoznavna točka, ko bi se moral vsakdo zamisliti, kako globoko je zabredel.

No, se ni bati, da se bo zgodilo pri njem. Za osvojitev prestižne lovorike mu je treba čestitati. O tem, ali se je v svojem zahvalnem govoru zavezal, da se bo tudi v prihodnje trudil z nezmanjšano mero in ali bo morda naslednje leto naskakoval nagrado za najboljšega igralca leta, žal ni poročil.

Predsednikova retorika prijateljstva: z nožem v srcu do medsebojnega spoštovanja

Objavljeno na 26. junij 2019

Ne, nihče ni bil posebej presenečen, ko se predsednik Pahor ni odzval na objavo zemljevida Velike Madžarske 4. junija letos in predlog sprememb zaščitnega zakona Slovencev v Italiji. Bodimo natančnejši: ko se ni odzval na pričakovan in za prvega državnika dostojen način.

Tudi nismo bili presenečeni, ko se v državi ni našel noben politik ali medij, ki bi opazil, da je z njegovo reakcijo, opisal jo bom v nadaljevanju, nekaj silovito narobe. Dejstvo, da nismo presenečeni, bi tudi moralo biti presenečenje, pa že dolgo več ni. Z argumentom, da predsednika itak nihče ne more več jemati resno, da nas ne more razočarati, ker je ultimativno razočaral že dolgo nazaj, da se ga ne prime nobena kritika in da ga je najbolje ne poslušati in ne gledati. Da si moramo, skratka, prikriti oči in nanj pozabiti.

Ne govorimo o nečem neznatnem in imamo odlično situacijo, v kateri lahko reakcije politikov primerjamo. Za največji kontrast med Pahorjevo držo in čvrstim političnim stališčem je poskrbel predsednik vlade Marjan Šarec, sam sprva nesojeni predsednik republike.

Šarčeva obsodba in nož v srce

Premier je namreč obujanje fašizma v soseščini obsodil, »več poslancev pa je opozorilo, da gre za ozemeljske težnje, ki jih mora Slovenija zavrnila.« Preden preidem k Pahorjevi reakciji, naj spomnim na izjemno ostro Šarčevo mnenje:

Vprašanje madžarskih in italijanskih zemljevidov ter predlogov za popise Slovencev je predvsem vprašanje za tisti del slovenske politike, ki je hitela sprejemati Tajanijevo 'opravičilo'. Moje stališče je jasno. To ni ne evropsko, ne miroljubno. Je nož v srce Slovenije!

Še več, ob tem je dodal, da »ne moremo pa in ne smemo biti tiho, kadar se spet rojevajo takšne ideje. Kajti tisti, ki mislijo, da bi slovenski narod kar tako preživel, brez odpora, brez žrtev, so v veliki zablodi.«

In še: »Kajti, kdor sodeluje z okupatorjem, je zgolj orodje v rokah okupatorja. Okupator ga ne bo nikoli cenil, po uporabi ga bo vedno zavrzel. Kajti nikoli ne bo njegov«, je dodal v svojem govoru o rojevanju nacizma in fašizma v slovenski soseščini na spominski prireditvi ob dnevu izgnancev pri gradu Rajhenburg.

DELO

Novice

Gospodarstvo

Lokalno

Mnenja

Šport

Kultura

1

Delove podjetniške zvezde

Izvozniki

Evropa smo ljudje

Mobilnost

Delo 60 let

Pogled 2020

Zdravje

Novice > Slovenija

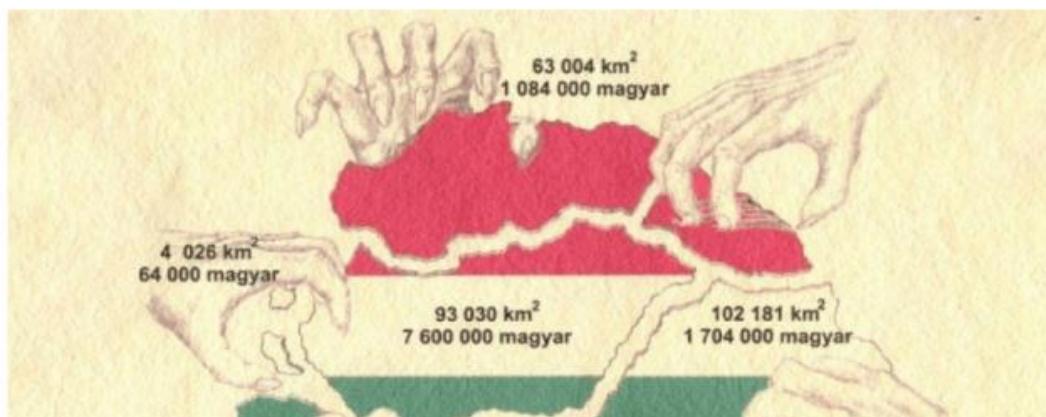
ODZIVI | DAN
IZGNANCEV |
RAJHENBURG

Več poslancev ostrih do iredentističnih zemljevidov, v SDS velike Madžarske ne komentirajo

Objavljeno
07. junij 2019 13:55

Posodobljeno
07. junij 2019 17:56

Ob obujanju fašizma je treba povzdigniti glas, je ob dnevu izgnancev pri gradu Rajhenburg izjavil Šarec, Pahor poziva k medsebojnemu spoštovanju.

Delov članek: obujanje fašizma in medsebojno spoštovanje

Pahorjev poziv k spoštovanju

Slišali smo torej dramatično težke opise ali besede: fašizem in nacizem pri sosedih, neposredno obsodbo zemljevidov, asociacijo na okupatorja, svarilo tistim, ki bi paktirali z njim, pa o nožu v našem srcu. Predsednik republike, večer flirter in populist, je ubral neko drugo taktiko. Taktiko neobsodbe, deplasirano retoriko »make love, not war« na ravnanja naših sosedov:

Pahor je ocenil, da je »razumljivo in prav, da objava zemljevidov, ki bi jih bilo mogoče razumeti kot izraz ozemeljskih zahtev, naleti na zaskrbljenost in zavračanje demokratične javnosti in politike«.

Kot vidimo, je njegova pozornost bolj usmerjena v pokroviteljsko »razumevanje« izražene zaskrbljenosti na slovenski strani, glede tega je povsem gotov. Na drugi strani je stopnja gotovosti in »razumevanja« do ozemeljskih zahtev le pogojna. Povedano drugače, predsednik se je izognil obsodbi in razpravo speljal v psihologizacijo, proč od skrbi o ozemeljskih zahtevah sosedov k debati, zakaj so Slovenci zaskrbljeni. Ali so upravičeno, se mu ni zdelo pomembno. Zato je kar nadaljeval s sklepom, ki je strogo vzeto absurden, moralno šokanten in politično nevzdržen:

Prav zaradi takih poskusov si moramo še bolj prizadevati za uveljavljanje dobrih praks spoštovanja in sodelovanja, tako znotraj nacionalnih okvirov kot med njimi.

Obsodbo je torej popolnoma, resnično v celoti nadomestila čisto drugačna logika politične interpretacije okoliščin, apel k spoštovanju in sodelovanju s tistim, ki je zasadil nož v hrbet, če citiramo premierja. Jupi, z nožem v srcu do nemudnega medsebojnega spoštovanja in prijateljstva!

Tokrat se je modreje izkazal celo sam Janša. Iz SDS pa so pač sporočili, da objave zemljevida velike Madžarske ne bodo komentirali. Nerodno je kritizirati svoj *alter ego*. In za nameček finančnega mecena. Naše ministrstvo za zunanje zadeve pa je obsodilo izbor zgodovinske slike, »ki ne spodbuja k krepitevi vrednot, na katerih je zrasla Evropska unija«.

Prijatelj Dolfi

Pahor je svoje stališče skoraj dobesedno ponovil v sicer nadvse mlačno vodenem enournem pogovoru z [Dejanom Ladiko na TV Slovenija](#) ob dnevu državnosti, v katerem novinar v ničemer ni drezal vanj, ravno nasprotno. Na poizvedbo, kako se na »na te grožnje odzvati«, je zato, dobro zavedajoč se drugačnosti svoje pozicije, najprej preventivno začel s stavkom, da bo »morda ta odgovor koga presenetil«, kajti on je »malce pobrskal po zgodovini« in ugotovil, da »to niso novi pojavi«.

Tisto, zaradi česar smo na te pojave danes bolj občutljivi, je kontekst, več nacionalizma v Evropi, zaradi katerega se »takih fenomenov« sploh zavedamo, sicer »ne bi ostro reagirali«.

☑ Pogovor s predsednikom države

Dva para zbližanih nožic: še en prijateljski intervjū na TV Slovenija

In potem je previdno nakazal »nekaj, s čimer se vsi ne bodo strinjali«, da je namreč treba »toliko bolj potrebno poglobiti prijateljske, dobrososedske odnose, da prevlada partnerstvo, dobrososedstvo in medsebojno zaupanje.«

S tem je v intervjuju variiral svoje poprejšnje stališče na provokacije Madžarske in Italije. Ker je že brskal po zgodovini in je torej njegova pozicija strogo reflektirana in nenaključna, saj je kar dvakrat opozoril, da bo presenetil in da se z njim mnogi ne bodo strinjali, storimo podobno še sami in glede na asociacije z okupatorjem ponudimo analogijo.

Adolf Hitler je v svojem delu *Moj boj (Mein Kampf)* opisal nujnost aneksije sosednjih držav, da bi se s tem zagotovilo več življenjskega prostora za Nemce. Kasneje je svojo vizijo tudi uresničil. Predstavljajmo si torej zdaj našega Pahorja, ki v eni izmed svojih faz – s sreči ne moremo vedeti, kako dolgo bi vztrajal s svojimi apeli k prijateljstvu, spoštovanju in sodelovanju – ponuja povsem enako logiko politične interpretacije. Se pravi nekaj takega: nič hudega, če naš Dolfi govori o aneksiji sosednjih držav, kar »bi bilo mogoče razumeti kot izraz ozemeljskih zahtev«, prav je tudi, da smo zaskrbljeni. Toda končni sklep bi bil pri njem lahko le en: prizadevati si moramo za uveljavljanje dobrih praks prijateljstva, spoštovanja in sodelovanja z dragim Dolfijem.

Resnici na ljubo smo takšno spoštovanje v Sloveniji že videli, na primer, ko so se predvojne desne politične stranke, zaradi svoje neomajne ljubezni do italijanskega fašizma, v delegaciji odpravile na sprejem k Mussoliniju v Rim 8. junija 1941 in se poklonile novemu slovenskemu vladarju. V znak prijateljstva.

In po tem je, ne kakšna ironija, ampak že huronska komedija, na državni proslavi ob dnevu državnosti na Kongresnem trgu predsednik ponosno naznanil, da »končno imamo svojo državo« in seveda brez niansirane misli na zemljevid Velike Madžarske natanko šestkrat (!) ponosno izpostavi našo »suverenost«. Impresivno, če pomislimo, s kakšnim garaškim trdom si predstavlja njeno zagotavljanje!

Sajenje rožic kot retorično vodilo

Seveda drži, da zagovarjanje spoštovanja, partnerstva, dobrososedstva načeloma »deluje«, da z njim na zelo splošni politični in diplomatski ravni ni nič narobe. To je tudi stava, za katero se zna predsednik vedno znova odlično skriti. Kar držo naredi za groteskno zgrešeno in absurdno, je prav neustrezen kontekst, v katerem je uporabljena. Lahkotno govoričenje o prijateljstvu in spoštovanju je deplasirano in politično nevarno kolaborantstvo, za predsednika pa zgolj način sajenja rožic, postavljen kot ljudem všečno politično retorično vodilo – v katerem je vedno neizmerno briljiral. Čisto hipotetično bi me res zanimalo, katera je tista točka preloma v razvoju dogodkov, ko bi se mu bil pripravljen odpovedati. V praksi pa to pomeni lahko le samo še več trepljanja po ramenih z našimi italijanskimi in madžarskimi »prijatelji«. V čemer je tako dober.

In kakor da letošnji intenzivni paket njegovih medijskih nastopov ob dnevu državnosti že po sebi ne bi minil v znamenju dvojne tragikomičnosti, grotesknih predsednikov stališč in obenem tragične nesposobnosti in anemičnosti našega novinarstva, ki niti z eno besedo ni poskušalo izpostaviti Pahorjevih škandaloznosti, je včeraj v [intervjuju za Planet TV](#) kot vnet zagovornik privatizacije bank na koncu ob prodaji Abanke pojasnil še, da »ni potrebe, da bi imeli kot država v lasti banko, da bi z njenimi profiti služili.«

Seveda, kaj nam bo denar, ki bi ga lahko investirali v socialo in dobrobit državljanov, naj se z njim oplaja zasebni kapitalist ali špekulativni sklad. Tja spada. Oni rabijo denar, ne mi, zato prodajmo vse!

Pahor: Ni potrebe, da imamo v lasti banko, da bi z njenimi profiti služili #video

Avtorji: VIDEO: Planet TV, Valentina Plaskan

Pahor o odornosti profita, ki ga dela državna banka

Norost, ki ni le v politično, temveč tudi v ekonomsko in gospodarsko škodo vseh. Ampak kaj bi, na koncu bo zmagala medijska in javnostna logika, ki sem jo omenil: Pahorja žal, navzlic podpori volivcev v dveh mandatih, vsebinsko nihče več ne jemlje resno, razen njegovih socialnih demokratov, in pod takšno pretvezo mu še bolj dovoljujemo, da lahko stori ali pove prav vse, brez posledic. Kar šteje, je le še njegova podoba na instagramu, česar se tudi najbolj zaveda – in ljudje si želijo samo tega.

Narcizem namesto obsodbe nacizma, narcizem kot pot v nacizem.

Pahor in Kangler, spregledana pionirja: o vplivu kotalk in lubenic na razvoj domače medijske scene

Objavljeno na 4. september 2019

So slovenski politiki vendarle spregledane »glavce« in jim najmanj občasno povzročamo krivico, namesto da bi jih znali ceniti? Morda v svoji slepoti neutemeljenega zavračanja radi prezremo njihove številne talente, celo patente, inovacije in njihove druge preveč skrite dosežke?

Si bomo kdaj lahko odpustili, ker nismo dovolj pravično in pošteno v svojem predsedniku republike, resda polnem dnevno navzočih presenečenj, zaznali zavzetega tehnično inspiriranega pionirja? Tokrat nič manj kot inovatorja rolerjev, njemu ljubega prevoznega sredstva?

Ne, ni prevelike bojazni in če bi sklepali le po naslovu in podnaslovu dveh člankov v Delu, nismo daleč od povedanega. Njihovi bralci so zato lahko dva dni nazaj občudovali Pahorjevo prijazno naklonjenost do Kersti, svoje učenke v kotalkanju ob »blejskem biseru«. Kersti? V očitno porumeneli novici o predsednikovih veččinah na Bledu so se odločili stopnjevati pozornost in za podnaslov izbrali stavek »Slovenski predsednik je ob vsem tudi pionir izumitelj sodobnih rolerjev.« No, evo naše »glavce«.

PA SE TO | KERSTI
KALJULAID |
BORUT PAHOR

Slovenski predsednik »s Kersti« kotalkal ob Blejskem jezeru

Objavljeno
02. september 2019 19:08

Posodobljeno
02. september 2019 19:34

Slovenski predsednik je ob vsem tudi pionir izumitelj sodobnih rolerjev.

Borut Pahor kotalka z estonsko predsednico. FOTO: Sta

Pionir Pahor s svojo Kersti na straneh Dela

Jaz sem Luna in skrivnost štirih kolesc

Pahor kot pionir izumitelj? Temu sledeče pojasnilo je bolj skope sorte in po vsem sodeč povzema [podatek iz 24ur.com](http://podatek.iz24ur.com) marca 2018 o pionirskem navdihu, s katerim nekoč ni osrečil le prijateljev, ampak domnevno celo oblikovalce in izdelovalce čevljev s kolesčki. Smola se drži predsednika, tako rekoč pred nosom so mu ukradli nepravčasno patentirano in zaščiteno idejo:

»Malo pred koncem sem prijateljem razlagal, da bi bilo super, če 4 kolesca ne bi bila postavljena 2x paralelno, temveč 1x vzporedno. To sem celo narisal. Leta kasneje so prišli na trg rolerji, ki so bili natančno to. Prisežem,« je zapisal pod novo objavljeno fotografijo na Instagramu. Pod objavo so se hitro vsuli komentarji. Nekdo je malo v šali malo za res zapisal: »Škoda, da niso kotalke Soy Luna.«

Kar je prebral v omenjenem viru, je avtor(ica) v Delu z inicialkama T.J. potem v veliki večini tudi prenesel (ali prenesla) svojemu bralstvu. Zaključni stavek vsebuje cinično pripombo o povabilu v argentinsko mladinsko telenovelo »Jaz sem Luna«, v kateri ima kotalkanje pomembno mesto:

Že pred davnimi leti je predvidel, da bi morala biti kolesca drugače postavljena, drugo za drugim in ne v parih, kar se je tudi zgodilo. »Prisežem,« je zapisal na twitterju. Nič pa o tem, ali so ga povabili tudi h kotalkarski telenoveli Soy Luna.

Kotalkarski flirt: Borut in Kersti (insert iz video posnetka)

Lubeniški mojster iz Zimice

Zadnja poved vpeljuje zanimivo žanrsko distanco v kratki zgodbi o tem, kako se je Kersti Kaljulaid, estonska predsednica, kot kakšna srečna dobitnica na loteriji strateškega foruma, lahko ob blejskem jezeru popeljala z nesojenim inovatorjem. Ta jo je na trenutke

res prijazno držal za roko, čeprav ni bilo videti, da pomoč potrebuje – sama je izbrala rolerje, on kotalke.

Najbrž ta v zapisu neartikulirana distanca manifestira zadrego, ko se pisec ne želi ali ne zna opredeliti: bi morda zgolj poročal o dogodku, bi do njega bil odkrito kritičen? Je, kar je zanesljivo ključno, kritičnost res nedostojna drža novinarja, saj gre vendar za predsednika republike?

Pahor pa ni edini po krivici spregledani pionir med politiki – ali politik med pionirji. Leta 2017 so se v istem Delu ob poročilu s sojenja proti nekdanjemu mariborskem županu Francu Kanglerju osredotočili na njegov talent malce drugačne vrste, tudi takrat podan že v naslovu: »Kangler je bil pionir med pridelovalci lubenic«.

FRANC KANGLER |
KMETOVANJE |
FINANČNA
PREISKAVA |
TATJANA
KANGLER | MAŠA
KANGLER

Objavljeno
12. junij 2017 19:32

Kangler je bil pionir med pridelovalci lubenic

Tatjana Kangler je pojasnjevala, da je družina živela skromno, a kljub temu bogato.

Franc Kangler, 25.5.2015, Maribor

Pionir Kangler s svojimi zimiškimi lubenicami na straneh Dela

Javnost je na osupljivo razkritje njegovih bogatih veščin žal naletela v zanj malce bolj neugodnih razmerah, informacijo o genialnih prijemih v poljedelstvu je javnosti posredovala njegova žena pred sodnico – v postopkih dokazovanja izvora premoženja. Kot je sploh značilno za genije, živijo revno in bogato hkrati:

»Bil je pionir v teh vrstah in so mu dobro uspevale,« ga je pohvalila Tatjana. Prav tako je poudarila, da so ves čas živeli skromno, a po njenih besedah kljub temu bogato. »Z denarjem smo vedno ravnali skrbno. Do frizerja grem jaz dvakrat na leto, h kozmetičarki ne hodim, k pedikuri tudi ne,« je pojasnila priča in se spominjala dopustovanj na Pagu. Tja je Kangler tovoril polno hrane in ves čas so si tako kuhali sami.

Multitalent na traktorju Steyr 8075A

Februarja 2018 je posebna strokovna ekspertiza zelo dobesedno pritrdila, da je mogoče v Zimici s pomočjo pridnih rok pridelati 60 do 80 ton lubenic na leto. Žal ni upoštevala posebnih okoliščin, kot je tista, zaupana v izjavi leta 2011 skozi multitalentirana usta: »Kot župan drugega največjega mesta v Sloveniji imam številne obveznosti in moj delovnik ponavadi traja od pol devete ure zjutraj do desete ure zvečer.«

No, pionirstvo je k sreči vodilo do velikih uspehov ne le zaradi 80 ton lubenic letno, prodanih po 30 centov na kilogram; tu je še vzreja 50 divjih svinj letno, nepreštene tone bal sena (od 1 do 4 evre na kilo), pa trofejni divji merjasci (po 3500 evrov), nore količine varaždinskega in holandskega zelja ter špargljev, koruze, ovc, koz in vsega ostalega, kar je Kanglerju uspelo čisto mimogrede obdelati v času županovanja in mandata poslanca v Ljubljani na svoji grudi v Zimici pri Dupleku. V globoki temi, tam po deseti zvečer in pred osmo zjutraj.

Bolj fascinantno od pionirstva v kmetijstvu in časovnega inženiringa je samo še dejstvo, koliko kupcev, na črno seveda, se je zvrstilo na sodišču v svojstvu prič. Vse to kaže, da je županska plača pri nas res nizka in sili posameznike, da sedejo na mitični traktor Steyr 8075A in potem cele noči kmetujejo. V sosednji občini.

Rolerji proti Bobiju

Kanglerjev vsestranski genij še danes zvabi solze žalosti na njegov obraz vsakič, ko se spomni na svoje njive in še bolj, ko v časopisju odkrije res povsem nenadkriljivi talent Jankovićeve familije, težak 29 dolgov »opranih« milijončkov, kar se je zgodilo te dni. Potem se nalezljivo osolzijo še obrazi širokih množic, ki so mu prisluhnile; ker kaj bi le moglo zadržati jok človeka, ko podoživi veliko sodno krivico poštenega pridelovalca lubenic.

Čeprav sta oba videti skromna, eden poriva katrcu, drugi oldtimer, velja priznati, da se vsaj na prvi pogled zazdi eksžupan v svoji razkošni inovativnosti neprimerno učinkovitejši. Z bolj unovčenim multitalentom je po svoje celo deklasiral predsednika republike brez patentne licence ob spodobnem denarnem izplenu. Da bi se slednji zanimal za melone in divje svinje, pa si nekako ne znamo predstavjati.

Finančno otipljivi rezultati tudi ne štejejo nujno in absolutno, z lubenicami na njivi ni mogoče učinkovito zabavati politične smetane na Bledu, z rolerji pač. Razen tega je medijski populizem flirtajočega tipa, edini pravi in resnični patent aktualnega predsednika, bistveno bolj priročen za politično promocijo kot solzava sodna melodrama z epizodami iz kmečkega življenja, kjer je suspenza načeloma malo in se celo sam lastnik na koncu znebi svojega osla, kot kaže letošnja usoda Kanglerjevega Bobija, instantne zvezde instagrama.

👤 Mi.K.

Franc Kangler išče novega gospodarja za Bobija

🔒 2 | 🕒 6. Jun 2019, 20:45

👍 Priporoči 136

🔗 Deli na:

📘 Facebook

🐦 Twitter

Kangler je sebe in osla lani razglasil za kralja instagrama.

Tudi zvezde instagrama morajo od hiše: Svet24.si o iskanju novega gospodarja

Napačno definirana področja

Delove slutnje o inovatorjih med slovenskimi politiki so zato kar pravšnje, le področja so napačno definirana. Vsak pozorni bralec bo opazil, da Pahor s potnimi sragami na obrazu neutrudno orje ledino v svojem žanru flirtajočega populizma, pri Kanglerju pa je populistična melodrama, primerna le za tiste z dobrimi zalogami robčkov, posegla na

doslej neraziskano polje kmetijstva in sodstva. Prva žajfnica je bolj primerna za urbano publiko v res širokem spektru od vrtca do domov za ostarele, druga telenovela za ruralno okolje in »malega človeka«, kot ga rad kar sama naslavlja prvokategornik v številu zavrženih kazenskih ovadb.

Domači mediji se kar ne morejo odločiti, čemu bi dali prednost, saj vse zvrsti prinašajo gledanost in branost, zato z velikim veseljem sodelujejo povsod.

Pahorjeva »pionirska častna«. Kotalkarska.

Ukrajina in Turčija: kako uspešno je predsednik Pahor zavrnil očitke?

Objavljeno na 12. september 2019

Po včerajšnji objavi pisma, objavljenega na koncu tega zapisa in povzetega v [številnih medijih](#), v katerem skupina intelektualcev predsedniku republike očita, da je prekoračil svoje predsedniške pristojnosti zaradi stališča o Ukrajini in Turčiji, je Borut Pahor zelo hitro ponudil pisno pojasnilo.

Poskušal bom pokazati, da v njem ni sledil pravilom dobre argumentacije: poudarkom iz pisma se je v velikem loku ognil. Kaj ognil, niti z besedico se ni dotaknil osnovnega očitka A, ki se glasi, da je s svojim početjem prekoračil pristojnosti, ki jih predpisuje ustava, na čemer je temeljila z vidika možne realizacije naivna pobuda, da bi se moral umakniti s položaja. No, tudi ta namig je modro preskočil v svoji reakciji. Podobno velja, da se niti z besedico ni dotaknil očitka B o ravnanju v neskladju z uradno slovensko zunanjo politiko. Zgolj posredno pa je opravil z očitkom C, da je s svojimi izjavami škodoval interesom Slovenije.

Pahorjev demanti

[Poglejmo si njegov celoten odgovor](#) in ga kasneje analizirajmo po elementih:

Domači in mednarodni javnosti je že vrsto let znano mnenje predsednika republike Boruta Pahorja o posebnem statusu (*sui generis*) Turčije in Ukrajine v okviru Evropske unije.

Predsednik Pahor je že ob obisku turškega predsednika Erdogana v Sloveniji marca 2015 dejal, da »bi po njegovih besedah zaradi počasnosti pogajalskega procesa veljalo razmisliti tudi o statusu *sui generis*. A dokler pravni red EU takšnega statusa ne predvideva, si bo Slovenija prizadevala za članstvo Turčije v povezavi«.

Takšno predsednikovo stališče išče rešitve za očiten problem počasnosti, nejasnosti in absorpcijske sposobnosti EU v širitvenem procesu, zlasti z velikima državama.

Predsednik Pahor je imel in ima prav zaradi načelne politične naklonjenosti Turčiji in Ukrajini odlične osebne in politične odnose z njunimi voditelji. Mestoma je bil v domači javnosti zaradi te naklonjenosti celo kritiziran.

Turški zunanji minister je na srečanju v okviru BSF predsedniku Pahorju prenesel željo turškega predsednika Erdogana po njegovem skorajšnjem obisku v Sloveniji. Tudi predsednik Pahor in novi ukrajinski predsednik Zelensky sta se pred kratkim srečala ob robu slovesnosti v Varšavi in se dogovorila za uradno srečanje. V tem smislu je prav mogoče, da bosta predsednika Erdogan in Zelensky uradno obiskala Slovenijo že konec tega leta ali v začetku prihodnjega.

Očitek o prekoračitvi pristojnosti

Pojdimo najprej k A. Dejstva, da je s svojim početjem prekoračil pristojnosti, ki jih predpisuje ustava, sploh ni poskušal komentirati. Pričakovali bi, da politik takšnega formata sledi vsaj osnovnim pravilom dobre in prepričljive argumentacije, kar pomeni, da na podane trditve ali argumente podaja svoje, ki tem pritrjujejo ali, v tem primeru seveda pričakovano, oporekajo.

Ko se sogovorec ali naslovnec odloči, da se bo argumentu izmaknil in razpravo spelje drugam in proč od očitka, tokrat deloma v pojasnitev, čemu zahteva poseben status pridruževanja za Ukrajino in Turčijo, predvsem pa, da je menda blejsko stališče njegovo staro in dolgo znano, se razprava hitro konča in se ne more nadaljevati. Zelo hitro in nedvoumno je razvidno, da je Pahor izbral takšno možnost izmikavanja. Bojim se, da javnost in mediji tega povečini niso znali ali želeli opaziti.

Urad predsednika: Pahorjevo mnenje o posebnem statusu Turčije in Ukrajine že dolgo znano

Objavljeno
11. september 2019 11:20

Posodobljeno
11. september 2019 14:52

28 intelektualcev je predsednika države zaradi izjave, da Turčija in Ukrajina ne moreta računati na polnopravno članstvo v EU, pozvalo k odstopu.

Izjavo Boruta Pahorja na Strateškem forumu Bled označujejo za neprimerno, nerazumno, ksenofobno ter za Slovenijo objektivno politično in diplomatsko izjemno škodljivo. FOTO: Uroš Hočevar/DeLo

Osnovni poudarek iz Pahorjevega odgovora na Delovi strani: njegovo stališče je že dolgo znano

In koliko je v vsebinskem smislu vreden manever izogibanja, ko je v razpravi zamenjal temo in ponovil, da je njegovo mnenje o Ukrajini in Turčiji znano že vrsto let – kar tudi ni povsem točno? Zgolj papagajsko ponavljanje, da ima enako stališče že nekaj časa, je približno tako groteskno, kot če bi vas ustavila policija zaradi prehitre vožnje, vi pa bi se branili s tem, da bi dejali, kako hitro vozite že dlje časa – ali ves čas. Bi vam policist pogledal skozi prste, bi vaš prekršek bil kaj manjši?

Kakor da bi dejanje bilo kaj bolj veljavno in pravilno, če ga ponavljamo. Pahor se je zatekel v *ignoratio elenchi* in preprosto navedel okoliščino, ki za zavrnitev argumenta sploh ni relevantna.

Očitek o ravnanju v neskladju z zunanjo politiko

Pojdimo k očitku B, ki pravi, da je ravnal v neskladju z uradno slovensko zunanjo politiko. Takoj opazimo ponovitev zgodbe: v svojem odgovoru se spet ni niti poskušal obraniti pred njim!

Zanj nerodno ga je včeraj demantiral še slovenski zunanji minister Miro Cerar in ob javnem pismu z njim soglašal, češ da je »uradno stališče Republike Slovenije jasno in ratificirano v državnem zboru – Slovenija podpira pogajanja za vstop Turčije v Evropsko unijo«. In da je enako povedal tudi turškemu zunanjemu ministru Cavusogluju, s katerim se je na dvostranskem srečanju sešel po otvoritveni slovesnosti in panelih BSF-ja. Kar smo vsi, ki smo brali poročila, vedeli in slišali: na istem dogodku dve diametralno nasprotni stališči naše politike. Ko turškega politika nagovori predsednik republike, doživi zavrnitev in hladen tuš, ko ga čez pet minut sprejme naš zunanji minister, pa nasprotno spodbudno besedo.

In tako kot Pahor ni niti poskušal demantirati poudarka iz pisma, zaenkrat ni ugovarjal niti Cerarju. Najbrž bi tudi težko: stališče predsednika republike je v popolnem nesozvočju z našo zunanjo politiko, zapisano v uradnih dokumentih.

MMC | SLOVENIJA SVET ŠPORT KULTURA ŽIVLJENJSKI SLOG SVET ZABAVE

Gospodarstvo Lokalne novice Črna kronika Zdravje Okolje Znanost in tehnologija Slovenci v sosednjih državah

Slovenija

La. Da., G. K.

11. september 2019 ob 12:09
Zadnji poseg: 11. september 2019 ob 20:11
Ljubljana - MMC RTV SLO

Cerar: Slovenija podpira turški vstop v EU

Pahorjev odziv na pozive k odstopu: "Moja stališča o Turčiji so znana od 2015"

Zaradi izjave Boruta Pahorja, da bi morali Turčija in Ukrajina pridobiti poseben status, ne pa polnopravnega članstva v EU-ju, ga je 28 intelektualcev v javnem pismu pozvalo k odstopu. Slovenija podpira turški vstop v EU, je v odzivu zapisal Miro Cerar.

I FEEL LOVE

Predsednik Borut Pahor med razpravo o prihodnjih članicah EU-ja na 14. Blejskem strateškem forumu. Foto: Urad predsednika republike/Daniel Novakovič/STA

MMC RTV Slovenija o Cerarjevi zaušnici Pahorju

Očitek o delovanju proti interesom Slovenije

Pojdimo še k očitku C, ki pravi, da je Pahor s svojim ravnanjem škodoval interesom Slovenije. Priznati je treba, da se ga je v repliki dotaknil. Toda kako? Je morda demantiral, da je njegovo soliranje politično, diplomatsko in gospodarsko škodljivo?

Odgovoril je s sklicevanjem na svojo osebno politično naklonjenost Turčiji in Ukrajini – očitno ne dovolj močno, da bi jima pripisal enake votle za vstopanje v EU kot drugim državam. Menda ima odlične odnose z njunima voditeljema: že mogoče, toda morda so le enostranski in je na dobri poti, da se ohladijo. Sklicuje se na »preneseno željo« predsedniku Erdoganu, da kmalu obiše Slovenijo. Lepo, ampak morda le zato, da mu bo lahko še v Ljubljani pojasnil, kakšen je njegov *sui generis* model obravnave za Turčijo?

S tem, da vabi predsednika Ukrajine in Turčije v Slovenijo in ju srečuje ob različnih slovesnostih, zaenkrat res ne bo mogel prepričljivo zavreči možnosti, da njegovo početje ne moremo šteti za nevarno in škodljivo zaostrovanje odnosov med državama. Se vam je že kdaj zgodilo, da ste koga povabili na hišno zabavo, vendar ste prepozno ugotovili, da ste se mu zamerili in ga zato ni bilo naokoli?

Končno omenjeni turški zunanji minister ni bil prav nič zadovoljen z njegovim mnenjem na Bledu in ga je, takoj ko ga je slišal, tudi duhovito, ne pa tudi neužaljeno komentiral. Seveda lahko ugibamo, do kakšne mere Turčija in Ukrajina sploh jemljeta resno majhno Slovenijo in še bolj njenega predsednika. Toda počakajmo na reakcije: če bosta Erdogan in Zelensky kdaj res pojasnila, da sta prav vesela Pahorjevih pobud in mu ničesar ne zamerita, bodo avtorice in avtorji pisma morali priznati, da so se zmotili. Kako zelo blizu smo taki možnosti?

O izrazih podpore predsedniku

Naj se na koncu dotaknem še treh pričakovanih očitkov pismu, zelo množičnih in izsledljivih predvsem v spletnih komentarjih, ki gredo enako pričakovano v podporo Pahorju. Vaje v *ad hominem* žalitvah podpisnikov puščam ob strani.

Prvi je usmerjen v podporo prizadevanjem, da Turčija ne postane članica EU, ker bi to pomenilo nevarno odpiranje vrat islamu in muslimanom. Argument je v svoji osnovi ksenofobičen in Pahor ga je legitimiral. Ampak začetno pismo ga anticipira, ko opaza, da je predsednik države zajahal populistični val in, hote ali nehote, odprl vrata verski in drugi nestrpnosti.

Drugi je manj »desničarsko« obarvan, dejansko je celo pretežno »levičarski«: s tem, ko avtorice in avtorji pisma grajajo predsednika republike, ker zavrača polnopravno članstvo Turčije, posredno ali neposredno legitimirajo avtokratski in nedemokratični Erdoganov režim, kar je tako ali drugače zavržno dejanje. Takšno sklepanje je značilno *non sequitur*: absolutno ne sledi, da bi kdo zaradi podpore Turčiji po načelih Evropske unije politično zagovarjal in protežiral avtokratske režime.

Kaj takega preprečujejo tudi ti. kopenhavska merila, ki ob vseh drugih zastavljajo čisto jasne pogoje, povezane s stanjem demokracije in pravne države pri vsaki kandidatki za članstvo. Pahorjev predlog pa prejudicira drugačne postopke in zato obravnava *sui generis*, kot ji sam pravi, sploh ne omogoča polnopravnega članstva oziroma ga, vsaj začasno, izključuje in predpostavlja korak proč od spoštovanja takih pogojev. Morda celo v najboljši veri pomagati državam, vendar s prepoznavnim odobravalnim učinkom pri ljudstvu, ki ga žanjejo populistični po Evropi in svetu.

Tretji ugovor se morda ne zdi vreden omembe, a je silno popularen in ga je npr. Janez Janša v svojem tvidu včeraj tudi posvojil: ker avtorji pisma »napadajo« Pahorja na način, da to sproža močne emocije podpore ksenofobnih množic predsedniku, ki sicer velja za populističnega, ga s tem dejansko tudi promovirajo in delajo zanj.

Janšev cinični tvid: o pravih podpornikih Pahorju

Upoštevanje in anticipiranje tovrstnih »negativnih posledic« pred dejanjem X je morda smiselno zgolj z vidika političnega marketinga, denimo v predvolilnem času, sicer je lahko ravnanje z mislijo nanje politično oportuno in skregano s prizadevanjem za resnico, z intelektualno poštenostjo in državljansko odgovornostjo.

Če sledite takim načelom, se najbrž nikoli boste uprli svojemu nemoralnemu, sicer zelo priljubljenemu šefu, danes pa intelektualci, med drugimi, ne bi smeli kritizirati nobenega uspešnega diktatorja in avtokrata na oblasti, saj bo posledično njihovo dejanje še bolj mobiliziralo privrženost ljudstva svojemu vodji. Le kaj potem sploh še ostane od vloge in dolžnosti intelektualca v družbi?

Pismo javnosti, 11. september 2019

Predsednik Pahor bi moral odstopiti

Minuli teden si je predsednik republike Borut Pahor na blejskem forumu privoščil neprimerno, nerazumno, ksenofobno ter za Slovenijo objektivno politično in diplomatsko izjemno škodljivo izjavo, da Turčija in Ukrajina ne moreta računati na polnopravno članstvo v EU.

S tem ni le zanikal svoje poprej izražene podpore evropski perspektivi Turčije, ampak je tudi močno presegel svoje pristojnosti predsednika republike in članice EU. Obenem se je ponovno izkazal za povsem neverodostojnega politika, ki ne more biti deležen zaupanja slovenskih državljanov in državljanov, evropskih in mednarodnih partnerjev. Ne nazadnje zaloputnjena vrata EU spodbujajo tudi vzpon avtoritarizma v državah, ki izgubljajo evropsko perspektivo.

Kot že večkrat doslej, je predsednik Pahor tudi tokrat pokazal, da je namesto odgovornega, spoštljivega in dostojanstvenega opravljanja najvišje državne funkcije raje izbral populistične nastope po zgledu Trumpa, Johnsona ali Salviniya. Toda če si zadnji trije lahko privoščijo izrekanje laži, neumnosti in nesramnosti – preišljeno ali neprejšljeno – največkrat brez hujših posledic za njihove »velike« države, se po zgledu »Quod licet Iovi, non licet bovi« majhne države v takih primerih težko izognejo negativnim učinkom.

Ob spoštovanju dogovorjenih pogojev si vstop v EU zasluži vsaka evropska država. Predsednik je s svojim stališčem deloval mimo veljavne »Deklaracije o zunanji politiki Republike Slovenije« iz leta 2015 in »Strategije zunanje politike Republike Slovenije« – dokumentov, ki ju je sprejel Državni zbor in sta zavezujoča za vse politične predstavnice in predstavnike v državi. Ravnal je tudi v nasprotju z dokumentom »Slovensko-turško strateško partnerstvo«, ki sta ga podpisala s turškim predsednikom Erdoganom 3. marca 2011 v Ankari. V njem lahko med drugim preberemo: »Predani smo turškemu približevanju Evropski uniji. Turčija bo dejavna v pridružitvenih pogajanjih in procesu reform, Slovenija pa bo še naprej odločna in glasna zagovornica turškega članstva v EU.« Zato smo presenečeni, da se do predsednikove izjave nista opredelila slovenski zunanji minister in predsednik vlade.

Morda taka izjava prispeva ali bo prispevala k slabšim gospodarskim in drugim odnosom z Ukrajino in Turčijo? Če da, pričakovano in upravičeno.

Morda to prispeva k Erdoganovemu zaostrovanju vprašanja neplačevanja obljubljenih denarne pomoči EU za načrtovano vzpostavitev varnostnega

območja na severu Sirije in odpiranju begunske poti v Grčijo? Če da, pričakovano in upravičeno.

Morda to prispeva k vse manjši verodostojnosti slovenske zunanje politike? Če da, pričakovano in upravičeno.

Morda (tudi) zaradi takih stališč Slovenija ni dobila mesta komisarja za širitev v Evropski komisiji? Če da, pričakovano in upravičeno.

S svojo izjavo predsednik Pahor ni le ponovno degradiral instituta predsednika države, ampak je neposredno ogrozil varnost in blagostanje Slovenije in njenih državljanov. Zaradi tega bi moral kot predsednik republike nepreklicno odstopiti. Če ga bo tudi tokrat izdal čut odgovornosti, pa je zdaj na Državnem zboru, da zoper njega sproži ustavno obtožbo, saj je pri opravljanju funkcije prekorščil svoje pristojnosti, zapisane v 107. členu slovenske ustave.

Podpisnice in podpisniki:

Slavko Splichal,

Boris Vezjak,

Svetlana Slapšak,

Niko Toš,

Maca Jogan,

Vlado Miheljčak,

Rudi Rizman,

Primož Šterbenc,

Vesna Mikolič,

Rajko Muršič,

Jože Vogrinc,

Milica Antić Gaber,

Mitja Sardoč,

Metka Mencin,

Zdenko Kodelja,
Božidar Flajšman,
Renata Šribar,
Pavel Zgaga,
Darko Štrajn,
Danijel Rebolj,
Bogomir Kovač,
Igor Koršič,
Tanja Rener,
Gorazd Kovačič,
Nenad Čuš Babič,
Gorazd Andrejč,
Anja Zalta,
Miha Fošnarič.

Populizem v Utripu: o zahtevi po odstopu predsednika republike

Objavljeno na 15. september 2019

V Sloveniji še vedno veljajo in na trenutke celo še bolj prihajajo do izraza stari in univerzalno preverjeni kriteriji za merjenje stopenj medijske demokracije v državi. Eno izmed takih načel je pregovorno preprosto: povej mi, kako novinarji branijo politike na oblasti in povem ti, kakšne medije imate.

Merilo postane še bolj uporabno, kadar je situacija zaostrena. Recimo da civilna družba, vsaj v enem delu, zahteva odstop kakšnega politika. Nič drugega ni treba storiti kot preveriti, za koga se bo postavil novinar, kakšne argumente bo uporabil in kaj nam bo razkrila njegova orientacija. Poglejmo si zadnji primer s tradicionalno in častitljivo [oddajo Utrip na TV Slovenija](#) (14. september 2019) in avtorjem Gregorjem Drnovškom. V kateri je novinar začutil, da mora stopiti v bran politiku.

Dnevnik in Utrip: skoraj ni večjega kontrasta

Naj takoj na začetku povem, da ni vse tako črno in da obstajajo tudi kontrasti. [Prvi prispevek v osrednjem dnevniku TV Slovenija](#) je bil izrazito korekten: podpisal ga je Seku M. Conde in v njem jasno izpostavil Pahorjeve besede in obenem problematičnost, na katero so v javnem pozivu k odstopu predsednika republike opozorili v krogu akademskih intelektualek in intelektualcev. Zdaj zato nadvse osovraženi pri državljanih in bi se zgolj o genezi tega sovraštva splačalo narediti posebno raziskavo.

Osrednjo temo omenjenega pisma, ki ga sopodpisujem in zahteva odpoklic predsednika republike, sem že analiziral v zapisu [Ukrajina in Turčija: kako uspešno je predsednik Pahor zavrnil očitke?](#) V marsičem se bom moral ponoviti, ker je bilo preslišano, vendar po nekaj dnevih od objave javnega pisma (11. september 2019) ugotavljam, da so ga mediji pretežno dovolj povzeli, vendar ga skoraj niso komentirali. Zato je Drnovškov komentar eden prvih in s tem še bolj nujen razčlemba.

Kako je novinar postopal? Temo je vključil v tedenski pregled dogajanja kot zadnjo v prispevku, sprva opozoril na dogodek, omenil pismo in podpisnike, v grafiki prikazal prav vsa podpisana imena, kot da jih je želel, glede na nadaljevanje naracije, postaviti na

pranger vsakega ločeno in vse skupaj, potem pa je na ravni argumenta pismo neposredno ovrednotil, v resnici kar razvrednotil, s svojim ključnim poudarkom:

»Več kot očitno populistična poteza, s katero so se postavili ob bok prav tistim populistom tipa Trump in Salvini, s katerimi tudi sami primerjajo predsednika.«

Novinarjev očitek o populizmu podpisnikov pisma

Čeprav je imel veliko možnosti, da bi, tudi kritično, naslovil vprašanja, ki se odpirajo v pismu (Pahorjeva prekoračitev pooblastil, upravičenost zahteve po odstopu, odstopanje od slovenske zunanje politike, protislovje z njegovimi poprejšnjih stališčih), se za to ni odločil.

Drnovšek je namreč takoj izhajal iz prepričljivosti Pahorjevega pojasnila – tistega, ki sem ga v analizi že ocenil za absolutno in celo absurdno neprepričljivega. Posebej je navedel dejstvo, da je predsednik menda že ob različnih priložnostih zavzel podobno stališče do Ukrajine in Turčije – čeprav je prav temu na blejskem strateškem forumu neposredno oporekal turški zunanji minister.

Turški zunanji minister v oddaji Dnevnik (11. september 2019): o Pahorjevi zunanji politiki sui generis.

Dovolj obširno sem že pokazal, kako zanič je Pahorjevo pojasnilo: če nekdo večkrat ponovi nedopustno stališče, zaradi tega to ne bo postalo ali ne bi smelo postati nič manj nedopustno. Če večkrat lažete in se na to sklicujete, ko so vas ujeli, vaša laž ni prav nič bolj sprejemljiva. Če večkrat vozite prehitro, vaše nerodne obrambe policist, ki vas je

ustavil in mu to pojasnite, ne bo nič bolj upošteval pri izrekanju kazni. In če RTV Slovenija vedno znova nedopustno niža novinarske standarde, se zaradi tega ne bi smeli kar sprijazniti s stanjem.

Toda ne, novinar je bil nad predsednikovim pojasnilom (in izmikanjem odgovoru na očitke) naravnost očaran. Še več, iz njega je izpeljal zgoraj navedeni sklep: ker so avtorice in avtorji pisma morali vedeti, da je to Pahorjevo stališče (domnevno) znano, je njihova zahteva po odstopu populistična poteza. »Precej selektivna obravnava problematike torej,« je komentiral omenjeno dejstvo.

Pet razlogov

Sklepanje jemljem za vratolomno iz več razlogov. Prvič, ker izhaja iz domneve, ko vednost drugim enostavno pripiše – in to takšno, kot rečeno, ki za obsodbo njegovega zavzemanja za obravnavo Ukrajine in Turčije ni bistvena. Drugič, ker predsednikove besede brez preverjanja jemlje za suho zlato. Tretjič, ker se mora pri tem sprenevedati: že Seku Conde je v svojem prispevku prikazal pojasnilo turškega zunanjega ministra, ko je dejal, da je Pahor še lani zagovarjal članstvo Turčije v EU, zaradi česar velja očitek obrniti proti Drnovškemu: avtor Utripa je moral vedeti za ta podatek. Četrtrič, ker v pismu intelektualcev piše, da predsednik česa podobnega ni rekel prvič – in ker je, spet ponavljam, okoliščina res nerelevantna. Petič, ker je njegovo sklepanje iz domnevne vednosti na populističnost »poteze« pisma ne samo neutemeljeno, ampak tak vpeljani divji *non sequitur* več kot očitno služi le temu, da bi se diskreditiralo podpisnice in podpisnike.

Najbrž je toliko sprenevedanja ob sklepanju visoka cena, ki jo pač moraš plačati za svoje politično navijaštvo. Mnogi jo plačajo mimogrede in brez slabega občutka. Dejstva, da je Pahor zamenjal svoje stališče do Turčije in da je takoj po objavi pisma na njegovo soliranje znova spomnil še zunanji minister Miro Cerar, sploh ne bom znova načeljal.

Populizem in diskreditacija

Drnovškova gesta, zgrajena na infantilnem obratu *tudi ti*, tj. v slogu domislice »Sami drugemu očitajo populizem, v resnici pa so (tudi) sami populisti«, terja podrobnejšo razlago.

Res je, pismo nesporno namiguje, da je predsednik Pahor populist, ker svoje zavračanje Turčije utemeljuje na ksenofobnem vzgibu ustavljanja islama, zaradi česar je tudi vpeljana primerjava s Trumpom in Salviniem. Drži, marsikdo bi ugovarjal, kajti za predsednikovo posebno obravnavo Turčije bi lahko stal še kak drugačen motiv, npr. njegova zaskrbljenost nad stanjem demokracije in človekovih pravic. Marsikdo daje Pahorju prav iz slednjega razloga, vendar je tudi odziv na pismo nesporno pokazal, da daleč največja skupina državljanov vztraja pri prvem motivu.

V že omenjenem zapisu sem obravnaval oba. Tudi opisal cinično reakcijo Janeza Janše, ki je za ravnokar opisano razumevanje indikativna. Nova podpora Pahorju je bila anticipirana, saj je vendar v naravi populizma, da piha na dušo najširših množic in da se bodo te hvaležno odzvale.

Ko sta Janša in npr. Dejan Steinbuch s svojo zanj značilno zaničljivostjo, nadvse cenjeno v Odmevih TV Slovenija, opozorila na to zelo pričakovano dejstvo, češ množica je (ali bo) po objavi pisma podprla Pahorja, ker jo bo pri srcu grela latentna ksenofobija, sta se priklonila prav tej okoliščini. Ali kot je zmagovalno zapisal zadnji: v komentarjih na zahtevo po odstopu se je 99,99 odstotkov ljudi opredelilo v podporo predsedniku. Zaradi česa že? Vsekakor ne zaradi skrbi za demokracijo v Turčiji!

Dejan Steinbuch
@steinbuch

Malce gledam forume, kaj pravi vox populi glede Pahorjeve izjave o Turčiji in EU: 99,99 % podpora. Kdo je tako strahotno nategnil teh 28 nesrečnih subvencioniranih intelektualcev, da so se tako zaklali? Splichal, Slapšakova ali Vezjak? Niko Toš? Da ni bil Zdene Roter?! Ponovno 😂

[Translate Tweet](#)

10:30 PM · Sep 11, 2019 · [Twitter for iPhone](#)

43 Retweets **161** Likes

Janševemu podoben argument: Steinbuch o tem, da ima 99,99 % ljudi na forumih pač vedno prav. Toliko o teži intelektualcev.

Ad populum

Oglejmo si zdaj Drnovškov podobno zaničljivi sklep v tej luči: gledalkam in gledalkam je želel dokazati, če se izrazim po steinbuchovsko, da 0,01 odstotka »nasprotnikov« Pahorja zganja vsečnost in poskuša prepričati 99,99 njegovih podpornikov!

S takšno povsem razrahljano in ohlapno definicijo populizma je nekaj strašansko narobe, če se izrazim milo. Še več, novinarju se ni težko motiti niti v 99,99 odstotkih. Poskušajmo si za hip predstavljati osamljenega nesrečneža, ki se odloči stopiti na ulico, kjer nepopisne

množice skandirajo v podporo svojemu izbrancu. Ker mu nasprotuje, se iz množic in nato iz državnega medija zasliši obtožba: »Kakšen populist!«

O mentalnih vzorcih populizma v družbi in predvsem njemu lastni logiki razmišljanja na ravni argumentacije sem pisal v knjigi Ad populum: analize družbenega diskurza. Značilna zmotnost omniprezentnega argumenta ad populum bi morala biti hitro prepoznavna tudi novinarjem, če bi pri sebi gojili kanček argumentacijske kompetence: samo dejstvo, da večina (ljudstvo, *populus*) verjame v trditev X, tega dejstva res ne naredi za bolj resničnega. Samo dejstvo, da 99,99 odstotkov državljanov verjame Pahorju, njegova stališča ne naredi za pravilnejša. In tudi okoliščina, da 0,01 odstotka preostanka državljanov zahteva obsodbo izjave, ki jo podpira teh 99,99 odstotkov, njihove trditve ne naredi za manj resnične.

Kdo je potemtakem v krogu treh možnih osumljencev res ravnal populistično in se dobrikal večini? Predsednik, novinar ali avtorji pisma po tistem, ko je odobravajoča pozitivna reakcija pritrčila začetni tezi o njegovem populizmu?

Grafični pranger

Novinar se ni ustavil le pri zgornjem sklepanju, navdušeno in motivirano je izpeljal še grafični poklon Pahorju in nekakšen pranger za podpisnike. Zato je na ravni vizualnih sporočil po »listanju« imen podpisnic in podpisnikov svojo imenitno misel o populistični izjavi podkrepil s fotografijo predsednika, ki v znak zmagoslavja nad vsemi dviguje prst, nemudoma zatem pa še s posebno grafiko izpisanim svarilom.

Ni težava v njegovi podpori prvemu politiku v državi, če bi to storil utemeljeno in z argumenti. Raje je izbral preverjeno taktiko: ubraniti ga pred očitki ne s spoštljivo obravnavo, temveč s poniževanjem, ne z argumentacijo, temveč s cenenimi retoričnimi manevri. Vtis nekdanjega novinarja TV Slovenija in voditelja njenih dnevnikov Branka Maksimoviča, zapisan na Facebooku, je bil zato maksimalno trd:

Nisem mogel verjeti že začetku obtožujočega stavka, kar je sledilo, pa ne pomnim niti iz časov TV Ljubljana. Nekaj podobnega sem prebiral v arhivskem časopisju v poročilih o dachauskih procesih, torej pred pojavom TV pri nas.

Argumentacijska mizerija, za svoje vodilo jemajoča politično opredeljevanje, v tem primeru zaščitništvo do Pahorja, ki pa jo plačujemo vsi, je dosegla nivoje čiste politične propagande, dobro znane iz strankarskih trobil. Naj pojasnim.

Semantika prsta

Semantika (in semiotika) Pahorjevega dvignjenega prsta, ki ga je zmagoslavno v izbranem trenutku dobesedno naslikal novinar, je bolj kot ne nenaključna in enopomenska: zame, predsednika, je to še ena zmaga, nič ne bo z mojim odstopom. Vendar s pomembnim dostavkom: vedno znova je njegova zmaga tudi zmaga medijev, ki so ga, nekritično reciklirajoči njegov komunikacijski populizem, v takšni podobi tudi ustvarili in ohranili.

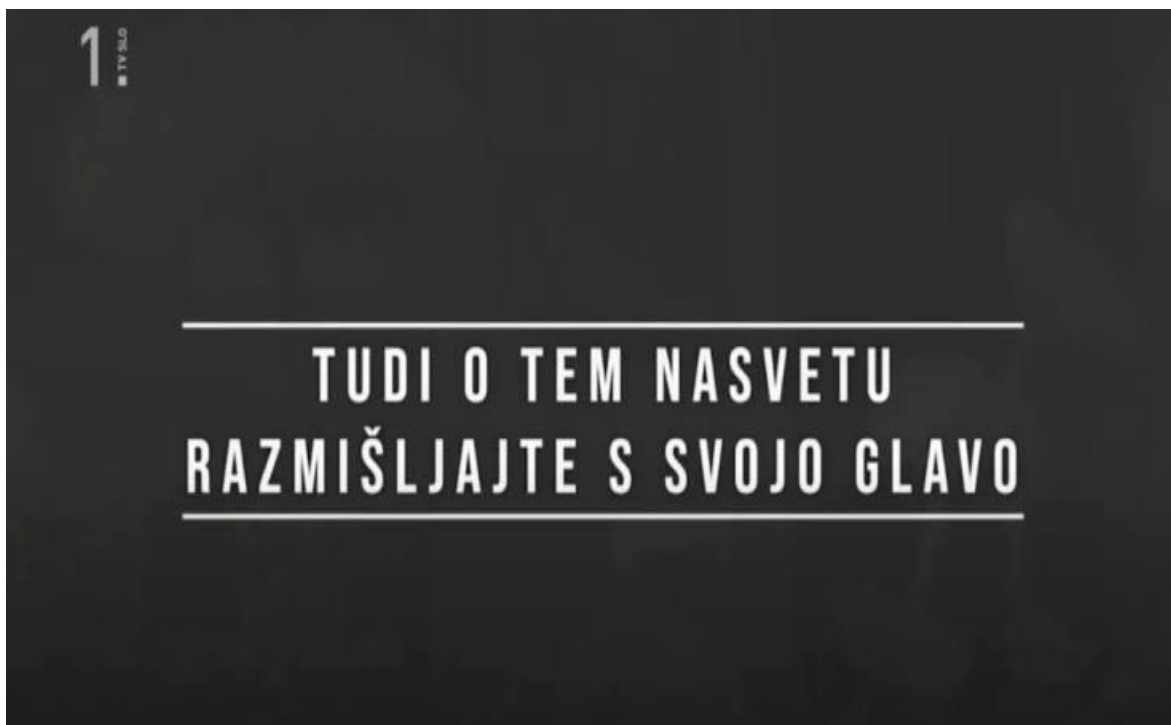
Prešerni Pahor in njegov prst: še ena zmaga. Populizma, seveda.

Sporočilo, zgoščeno v znaku dvignjenega prsta prešerno nasmejanega predsednika po izboru novinarja, moramo interpretirati na način, ki dvojno dogajanje zlije v eno: zmagali smo mi in on. Mi, mediji, in on, predsednik republike. Take zmage so vedno naše skupne, zato si jih ne bomo pustili vzeti. Sploh ne tistim, ki pozivajo k odstopu in nas ogrožajo. Razen tega imamo na svoji strani 99,99 odstotkov ljudstva.

Avtor Utripa nam svojih občutkov ni znal posredovati na bolj jasen način, za kar mu moramo, če odmislimo novinarsko pritlehnost, pač biti hvaležni.

Nasveti o razmišljanju s svojo glavo

Samospodbijajoči stavek, ki ga je potem v naslednjem trenutku prihranil za konec prispevka in ki hkrati tudi končuje Utrip kot oddajo, gledalcu dobesedno na veliko in čez celoten ekran v črnem ozadju sugerira priložnostno modro sentenco: »Tudi o tem nasvetu razmišljajte s svojo glavo.«

Utrip: novinar Drnovšek s svojimi pomodrelimi nasveti

Katerem in čigavem nasvetu? Sugestija, ki se gledalcu nujno porodi kot prva, je glede na v tistem hipu ravnokar lansirano poanto predvsem ena: povezal jo bo s sporočilom tistih, ki nasprotujejo predsedniku.

Kako dolgo je svojo modro poanto izbiral in kaj je želel doseči z izbiro »samonanašalnega« stavka, ki bi ga v njegovi metanivojski intenci lahko razumeli kot fatalnega za njega samega in s tem nerodno izbranega (v smislu: če je nasvet, da moramo slediti pametnemu predsedniku, ne butastim intelektualcem, potem razmislite tudi o tem novinarjevem nasvetu), pač ne vemo. Da figurira kot nekakšna lekcija, kot podaljšek Pahorjevega zadovoljno dvignjenega prsta, pa je z vidika psihološkega učinkovanja neizbežno.

Prezir in graja

Ni prvič, da so mediji v obrambi Pahorja postopali na zelo podoben način. Ker podpisujem dve javni pismi, bi rad spomnil na dogajanje oktobra 2017 v času predsedniške kampanje; takrat smo podpisniki argumentirali, zakaj kompromitirani Pahor ni ustrezna izbira za ponovitev mandata. Več o sorodni medijski recepciji pisma v tedanjem komentarju [Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju](#).

Presenetilo me ni nič od obojega: če so novinarji in uredniki ustvarili sedanjo podobo predsednika republike in omogočili njegov komunikacijski populizem, če garaško gradijo žanr politainmenta in v predsedniku vidijo domačega pionirja, najbrž ne bodo pljuvali po

njem, ampak skrbeli za simbiozo. Obe pismi skupaj pa v njuni recepciji kažeta tudi na to, v kakšen zatonu se je znašla civilna družba pri nas in kako je medijsko obravnavana, kadar komentira politične zadeve: največkrat s prezirom in grajo.

Ampak ali ni to pričakovana lekcija v kritiki populizmov vseh vrst, programirana osamljenost v upiranju tisočim, slepo sledečim svojemu vodji in fasciniranih nad lastno močjo, ki jo daje občutek pripadnosti množicam?

Komunikacijski vs. politični

Ker sem se na tej strani in drugod z analizo Pahorjevega komunikacijskega populizma zelo izčrpno ukvarjal od leta 2012, ob nobeni novinarski obravnavi že dolgo nisem preveč presenečen. Ves čas ponavljam, da so populistično flirtajočega Pahorja skreirali mediji. Zadnji primer je poučen predvsem v luči odpiranja dimenzije njegovega ne samo komunikacijskega, temveč tudi političnega populizma: pojmi, ki sem jih poprej že večkrat definiral. In če sem doslej mislil, da ga novinarji branijo le pri prvem, je tokrat hitro zaznati, da ga tudi pri drugem.

V državah s takšno medijsko demokracijo in (sicer mehкими) populistami na oblasti, kot je Slovenija, tudi ob prepoznavnem medijskem profilu, lahko na dnevni ravni spremljamo, kako intenzivno intelektualno mnenje pospešeno izgublja na veljavi in kako ga nadomeščajo senzacionalizem, infotainment, argumentacijski populizem in tabloidnost. Kot običajno je intelektualec zavezan ravnanju v skladu z resnico svojih spoznanj neglede na to, koliko ljudi bo pri tem prepričal. Bizarno je spremljati novinarske očitke, ki se potem temu dejstvu naravnost posmehujejo.

Pač avtorska oddaja

Oddajo podpisuje odgovorna urednica Manica J. Ambrožič. Seveda bodo na TV Slovenija znova dejali, da je Utrip avtorska oddaja, v kateri lahko vsakokratni avtor pove, kaj misli. Lepo in prav, kajne. Z enakim argumentom, češ da gre zanjo, bi lahko odpravili skoraj sleherni »subjektivni« opis, sleherno izjavo novinarja.

Toda plačniki prispevka se smemo vprašati, kje so meje novinarskega profesionalizma. Tuintam bodo kakšnega novinarja tudi umaknili, kot so Jadranko Rebernik, o čemer več v [Budnica v Utripu, antijanšizem in vsi, ki se še niso prebudili](#) in [Oddaja Utrip: kako sta se varuhinja in odgovorna urednica izognili komentarju](#). Kam? Morda na tretji parlamentarni kanal, kjer potem smejo biti politično pristranski in navijaški. Ali razvijati svoje majhne medijske populizme in se navduševati nad mnenjem večine.

Zgodba medijskega populizma danes (v različnih segmentih procesov oblikovanja odnosov med javnim mnenjem, novimi mediji in populizmom, mediatizacije politike, učinkovanja medijskega populizma na kvaliteto demokracije, ipd.) je sploh ena najmanj

raziskanih v domačem prostoru. Prepričan sem, da bi morali novinarji biti branik pred njim, ne navijači, da bi morali novinarji ravnati v javnem interesu in se zoperstavljati plehkemu mnenju večine, sploh tedaj, ko ga vodijo nestrokovni, včasih tudi nestrpni, nasilni in ksenofobni razmisleki, saj so v nasprotnem primeru postali zgolj zvočnik množic. Populizem ni zgolj strup za politiko, je tudi za medije!

Moj skromen in hkrati odkrito ironičen predlog je po kakšnih 80 ali več analizah poročanj v primeru Pahorja tale: resnično potrebujemo še četrti kanal nacionalke. Predsedniški. Zagnanih novinarjev z vseh koncev, ki so pripravljene tam delati, očitno ne bo zmanjkalo.

Švicarske miške, objekt predsednikove spolne satisfakcije

Objavljeno na 19. september 2019

Medijski populizem predsednika Pahorja bi lahko trenutno označili za ultimativen: če skupina intelektualcev, kot se je zgodilo ravnokar, terja njegov odstop, o čemer več v besedilih [Ukrajina in Turčija: kako uspešno je predsednik Pahor zavrnil očitke?](#) in [Populizem v Utripu: o zahtevi po odstopu predsednika republike](#), potem bo takoj po zahtevi sledilo naslednje: (a) Pahorju sploh ne bo treba odgovarjati na tak očitek, (b) mediji zahtevi ne bodo posvetili nobene vsebinske pozornosti, vsaj ne način, ki bi bil neprijeten zanj, (c) dežurni antiintelektualci in posamezni novinarji se bodo postavili našemu populističnemu predsedniku v bran in (d) ljudstvo bo še naprej ali celo bolj intenzivno interpelirano v tisto, kar se od njega v populizmu pričakuje: v slepo kimajoči in vodjo občudujoči populus.

Ljubezen, ki bo vzpostavljena, mora biti vzajemna.

Prikazovanje mišk

Ob štirih učinkih se je pojavil še peti in postavil piko na i: predsednikov flirtajoči populizem se je ob zavedanju, da ima ljudstvo, medije in antiintelektualce na svoji strani, še okrepil in najbrž ne naključno postal intenzivnejši. Še bolj triumfalno je izskočil v svojskosti, v svoji naravi *sui generis*, če uporabim izraz, s katerim Pahor obravnava status Ukrajine in Turčije ob njenem približevanju Evropski uniji. Naj poskušam morda preveč zapletene besede ilustrirati.

Ko se je včeraj odpravil na dvodnevni uradni obisk v Švico in se ustavil v Bernu, so se mu začele znova prikazovati miške. Tiste, zaradi katerih se je potem, sicer bolj mimogrede, nekoč v video nagovoru opravičil. Tokrat so miške švicarske:

Špela me je fotkala, kako nekaj radovedno gledam iz hotelske sobe v Bernu, kjer je bil na voljo tudi daljnogled. Sprva sem sicer res občudoval Eiger, 3970 m, potem pa me je prevzela privlačna atletinja, ki se je ogrevala na bližnjem stadionu.

[#officialvisit](#) [#switzerland](#) [#eiger](#) [#theview](#)

[#viewfrommywindow](#) [#athlete](#) [#bern](#) [#pahor](#) [#president](#)

[#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Peeping Tom

Pahor kot »peeping Tom« (iz filma Michaela Powella) z daljnogledom v rokah, doživlja svojo hipno spolno satisfakcijo ob privlačni atletinji in ob filmajoči asistenci vselej navzoče Špele, v celoti opiše narcisistično gratifikacijo, vzpostavljeno kot posledico občutka nedotakljivosti in ljubezni, ki jo čuti s strani ljudstva; zato si lahko tudi brez zadržka privošči novo javno informacijo o tem, da flirta.

Kajti predsednik najraje dela ravno to: poudarek ni zgolj na želji po flirtanju, tokrat v osnovnejšem seksualnem pomenu, užitek proizvaja predvsem instagramsko obveščanje, da to ravnokar (znova) počne – ali bi rad počel.

Pahorjev instagram: na lovu za privlačno atletinjo

Piarovka Špela Vovk, ki v hotelski sobi spremlja korake svojega varovanca voajerja in išče pravi fotografski položaj, da bi ovekovečila njegovo očaranost nad nič hudega slutečo osebo, ki je v pozornosti zmagala pred Eigerjem, je v zgodbo vpeljana kot paradoksalna legitimacija takšnega dejanja; najbrž je čisto drugače, če voajer skrivoma občuduje ženske sam in drugače je tudi, če mu ob tem ob boku stoji še ena ženska.

So what?

Podobno kot vedno doslej nas potem predsednik vselej pretkano lovi na limanico domnevnega moraliziranja: pa kaj (»so what«), če mu na uradnem obisku v Švici daljnogled kdaj zdrkne na privlačno atletinjo?

V drugi variaciji računa na simpatije do sebe malo drugače: le kdo bi mu lahko očital nekaj tako človeškega, tako naravnega, kot je opazovanje čudovite ženske? Pa kaj, če to počne kot predsednik republike, saj je vendar javno pojasnil in prisegel, da ni moralna avtoriteta, še pred tem pa, da vendar ne kandidira za papeža?

In končno velja še naslednje: pa kaj, če nekateri mislijo, da je nedostojen in je pohodil funkcijo, ki jo opravlja, če pa mu nihče nič ne more? Kajti le kdo bi zmogel premagati populista in njemu naklonjene populistične medije?

Njegov famozni klic dijakinjam »Ajde, miška mala, gremo! To mi deli, to mi deli!« bi se v tej luči moral glasiti malo drugače: »Ajde, ljudstvo moje malo, mediji moji zlati, gremo! To mi deli, to mi deli!«

In tako bomo, po njihovi izbiri in volji, znova pristali pri tem, da se ne pogovarjamo o Pahorjevi neprimernosti in odpoklicu. Kar se je ravnokar zgodilo. Ne, sugerirali bodo, da se nam bolj spleča spremljati njegove številne podvige. Tudi voajerske z miškami.

Pahor in Bavčar: nove vaje v retuširanju slovenske zgodovine

Objavljeno na 15. december 2019

Tudi letos se je predsednik Pahor z velikim veseljem udeležil »prvega postroja posebne enote tedanje teritorialne obrambe« v Kočevski Reki. Tam sicer letos ni imel govora, nadomestil ga je Igor Bavčar, trenutni zapornik na Dobu, ob očitno obsežnem bojkotu vrha slovenske politike in tudi ob nepričakovani odsotnosti Janeza Janše.

Poskušal bom pokazati, da je predsednikova prisotnost na tem dogodku problematična iz več razlogov – v resnici bi jo lahko šteli kar za njegovo participacijo pri retuširanju slovenske zgodovine.

Res prvi postroj?

Prvi razlog, zaradi katerega izvaja takšno retuširanje, skupaj z anemičnimi množičnimi mediji vred, ki sodelujejo pri tem, najdemo v očitnem nestrinjanju z zdaj že splošno sprejeto agendo, da je res šlo za deklarirani prvi postroj.

Že kratek pregled včerajšnjih in današnjih poročil ključnih medijev, vključno z predstavitvami RTV Slovenija, če propagandni imperij pustimo ob strani, nam prikaže vzpostavljeni medijski konsenz: nobenega medija ali novinarja ne bomo našli, ki bi poročal, da dogodek ni bil posvečen »prvem postroju«.

SLOVENIJA

Spomin na prvi postroj TO: Bavčar z Doba, predstavnikov vlade ni bilo

Kočevska Reka, 14.12.2019, 15:27 | Posodobljeno pred 13 urami

 PREDVIDEN ČAS BRANJA: 3 min

 AVTOR
M.V. / STA

 KOMENTARJI
445

V Kočevski Reki so slovesno zaznamovali spomin na prvi postroj enote Teritorialne obrambe, ki je predstavljala zametke Slovenske vojske. Iz zapore na Dobu je kot slavnostni govornik prišel tudi takratni notranji minister Igor Bavčar, na slovesnosti je bil tudi predsednik države Borut Pahor. Ni pa bilo nobenega predstavnika vlade. Tudi obrambni minister Erjavec ni prišel.

POP TV v svojem osrednjem dnevniku o Bavčarjevem nastopu v Kočevski Reki

Toda glej ga zlomka, tega ravno Pahor sploh ne misli. Čeprav včeraj ni bil slavnostni govornik, je pred kamerami znova sicer bolj mimogrede pojasnil, da v Kočevski Reki ni prišlo do prvega postroja. Predsednik republike se torej udeležuje dogodka, v katerega osnovno premiso sam dvomi. Ko je leta 2017 imel govor na njem, je svoje distanciranje artikularil na podoben način, skozi zanikanje prvenstva takega postroja:

»17. decembra 1990 je bil v mrzlem, vetrovnem in snežnem dnevu postroj pripadnikov Teritorialne obrambe v Kočevski Reki. Čeprav ni bil ne prvi, ne zadnji take vrste, je bil edinstven. Prelomen. Zgodovinski.«

Še ena sprava

Če pustimo ob strani sicer nadvse bistveno vprašanje, kateri postroj je bil zanj prvi, nam manjka predvsem pojasnilo, zakaj se potemtakem dogodka v parku Manevske strukture

narodne zaščite tako redno udeležuje v nasprotju s preostankom političnega vrha. O tem si lahko pri iskanju razlage pomagamo le s tem, kar je povedal v preteklosti: da si prizadeva za spravo, je dejal leta 2014, zato naj bi se z »obema veteranskima organizacijama dogovorili, da bi v luči enotnosti, sprave in pomiritve prihodnje leto v Kočevski Reki stala Slovenska vojska in da bi bili nanjo povabljeni vsi, ki so imeli kar koli s prvim postrojem SV-ja, z ustanavljanjem in ustanovitvijo ter obrambo slovenske države in njenim razvojem.«

Ob verjetnosti, da gre za novinarsko parafrazo njegovih besed, saj bi sicer sledilo, da se predsednik zanika, ker je leta 2014 še verjel v »prvi« postroj, potem pa to misel opustil, je prvi razlog, zakaj sodeluje pri retuširanju zgodovine, s tem določen: ker na simbolni ravni podpira politično agendo takšnega postroja za potrebe nekakšne sprave, čeprav v njegovo ključnost sicer čisto ne verjame.

Pahor podpira fotomontažo

Naslednji dokaz njegove udeležbe pri retuširanju zgodovine se kaže na zelo dobesedni ravni: 26. decembra 2014 sem na sledi odkritja nekaterih spletnih komentatorjev opozoril na popolno fotomontažno manipulacijo z istega dogodka, saj so fotografijo na osrednjem transparentu dogodka retuširali in iz kap teritorialcev dobesedno izbrisali rdečo zvezdo.

Letošnji transparent na prireditvi: znova retuša

V luči pravega srečanja sem se zato v svojem prispevku [Koliko retuš zgodovine za končno enotnost?](#) spraševal, kakšen bo videti videti osrednji transparent na omenjeni Pahorjevi »spravni« prireditvi: s peterokrako ali brez? Ker nam tega do danes ni odgovoril, velja še naprej naslednje:

»Ali sprava zaobsega tudi spreminjanje zgodovine, fotomontažo in brisanje resnice? Dokler nam ne odgovori, smo prisiljeni verjeti, da je odgovor pritrdilen. Imamo torej predsednika, ki se zavzema za (foto)montažo zgodovine.«

Takrat fotomontažnega transparenta z retuširanjem ni opazil noben novinar, čeprav se je, o čemer pišem, ta pojavil na prireditvi že najmanj leto poprej. Še huje, isti transparent z retušo je bil uporabljen vsa ta leta in tudi letos. Predsednik Pahor se torej ves čas brez rezerve udeležuje dogodka, na katerem dobesedno retuširajo zgodovino!

Komunisti zlorabili osvobodilni boj

O (najmanj) fotografskem ponarejanju zgodovine v Kočevski Reki in novinarski naraciji pri tem sem kasneje pisal še v prispevkih [Encore un effort!](#) in [Nismo retuširali, ker smo se borili proti rdeči zvezdi](#).

Pahorjeva naklonjenost fabrikaciji rdeče zvezde, ker je ta očitno tudi zanj moteča, nas ne bi smela preveč presenetiti. Bolj bi nas morala stoična podpora predsedniku, ki jo je vsa leta deležen s strani svoje stranke. Celó na njenem kongresu je namreč že pred dolgimi leti zelo naravnost pojasnil, da je »komunistična partija uzurpirala osvobodilni boj za prevzem oblasti« in to misel kasneje večkrat ponovil; tezo analiziram v prispevku [Morilci s peterokrako in krivda po povezavi](#).

Povedano še drugače: morda so naša pričakovanja po Pahorjevem distanciranju do potvorb zgodovine odveč, saj so te ravno točka tiste sprave s slovensko desnico, v kateri se lahko z njo politično in ideološko krasno ujame.

Retuša leta 2018: iz Dnevnika TV Slovenija

Retuše in rehabilitacije

Letošnja prireditev bo ostala posebna še iz tretjega razloga: ne le, da Pahor legitimira diskurz »prvega postroja«, čeprav zanj ni prvi, ne le, da se vsako leto znova brez sramu fotografira pod fotomontažnimi retušami, letos ga je doletela še posebna čast priklonitve nekdanjemu notranjemu ministru Igorju Bavčarju, ki izkorišča sleherno priložnost za svojo lastno rehabilitacijo med svojim postankom na Dobu. In to prav konec leta, ko lahko predsednik republike v skladu s svojim pristojnostmi ugodi prošnjam za pomilostitev zaporniških obsojencev. Kakšno sporočilo nam s tem daje?

Ne ravno presenetljivo sta se tudi v tem segmentu zgodbe našla le dva medija, ki sta si sploh drznila zapisati dejstvo, da je letošnji govornik nekdo, ki trenutno prestaja kazen na Dobu: POP TV in Žurnal24.si. Da tukaj ne gre za kakšno posebno anemičnost in nesposobnost novinarjev, temveč ravno nasprotno prej za nesebično pomoč letošnjemu slavnostnemu govorniku, dokazujem v prispevku [Delov avtor z Doba: Bavčar in vprašanje medijske pristranosti](#).

Primerjava: pred retušo in po njej

Dokler namreč v osrednjih občilih zapornik figurira kot kolumnist osrednjih časopisov in dokler se zapisi, ki problematizirajo Bavčarjeve politične in druge grehe, mečejo v uredniški koš in niso objavljeni, pač ne bomo mogli trditi, da smo priča naključnim profesionalnim kiksom.

Čas odpuščanj

Kaj bi lahko bila sklepna misel ob letošnji proslavi iz Kočevske Reke? Morda to, da prihodnost pripada retuširanju, če uporabimo napis ob fotomontaži?

No, čisto resno: da predsednik republike aktivno podpira prisvajanje in potvarjanje zgodovinskih dejstev in osamosvojitve, in to brez besedice pripombe. Da to počne v čistem nasprotju z vrhom trenutne politike in celo s svojim lastnim razumevanje teh dejstev, kar pomeni, da mora res imeti močne politično obarvane razloge za svoja dejanja.

Na koncu pa še, da je december očitno čas odpuščanj in pomilostitev, zato se je odločil, da govorniški pult tako rekoč prepusti trenutnim zapornikom, ki prestajajo več kot sedemletno zaporno kazen zaradi pranja denarja, in njihovim poskusom osebne javne rehabilitacije.

Pahorja ne gane retuširanje zgodovine: analiza njegovega odgovora

Objavljeno na 17. december 2019

Zelo redko se zgodi, po mojem šteju šele drugič v teh letih, da bi kakšen novinar resno vzel moja opozorila glede ravnanj predsednika republike – čeprav so ta običajno izrečena v kontekstu kritike delovanja domače medijske scene in servilnosti v odnosu do njega.

Tokrat se je zgodilo najbrž šele drugič; več o tem v nadaljevanju. Moj komentar [Pahor in Bavčar: nove vaje v retuširanju slovenske zgodovine](#), kjer sem problematiziral predsednikovo legitimacijo dogodka glede na dejstvo, da je tam kot glavni govornik nastopil Igor Bavčar in da se je pod glavnim transparentom znova priklonil retuširanju zgodovine, celo dobesednemu, [je kot osnovo za svoja vprašanja v enem delu povzel novinar Blaž Petkovič iz Večera](#) in se skliceval na moj zapis.

Blaž Petkovič

Zakaj na prireditvi stati ob zaporniku in pred retuširano fotografijo? Borut Pahor se je odzval na očitke

ODPRI GALERIJU

"Vedno, tradicionalno sem navzoč na teh prireditvah v Kočevski Reki in bom tudi do izteka svojega mandata, zagotovo, ne glede na to, kdo bo govornik." | ROBERT BALEN

Članek v Večeru: Pahorjev odziv na očitke

Obenem je novinarka Vanja Kovač na TV Slovenija v včerajšnjem osrednjem dnevniku glede Bavčarja predsedniku postavila podobna vprašanja – glede spornosti govorca v Kočevski Reki, kar je zadnje dni postala tema zgražanja vsaj v delu družbenih omrežij. K sreči vsaj tam!

Zanimalo me bo, kako prepričljivi so bili Pahorjevi odgovori na obe novinarski poizvedbi. Dokazoval bom, da so intelektualno podcenjujoči, nesmiselni ali celo alarmantno slabi.

Kaj sem očital?

V svojem komentarju sem očital troje: da predsednik republike s svojo navzočnostjo na proslavi ob že omenjeni posredni rehabilitaciji Bavčarja in legitimaciji fotomontažnih transparentov, s katerih so izginile rdeče zvezde, zapada še v protislovje s tem, ko slavi »prvi postroj« slovenske vojske in vso preiščeno politično agendo za njim, čeprav na samem dogodku potem mimogrede priznava, da postroj ni bil zgodovinsko prvi.

Prva dva očitka sta v odgovorih samega predsednika in njegovega urada bila podana deloma v ustni in deloma v pisni obliki.

Pahorjeva vest

Pahorjeva argumentacija, zakaj se mu ne zdi težava, da je v Kočevski Reki nastopil Igor Bavčar, sam pa je stal ob njem, se značilno sklicuje na moralno instanco, neposredno kar na svojo moralno vest, s čimer se vsaj navidezno izogne pričakovanim racionalnim pojasnilom. »Ko sem presojal po svoji vesti, naj se dogodka udeležim ali ne, mi je vest naložila, da grem na dogodek,« je včeraj povedal v kamero TV Slovenija in dodal, da je želel počastiti spomin na pogumne teritorialce, ki so zastavili svoja življenja.

Ko se je že zdelo, da se bo izognil konkretnosti odgovora skozi šablonsko navedbo, da se dogodka udeležuje vsako leto in da na program in izbiro sogovornikov ni imel vpliva, ker je oboje v domeni Združenja za vrednote slovenske osamosvojitve (VSO), je ker sam spomnil, da Bavčarja letošnjega maja ni povabil na neko drugo obletnico točno iz takšnega razloga, zaradi katerega ga je potem v Kočevski Reki vendarle videl kot sprejemljivo rešitev.

Daljši komentar Pahorjevega urada po zapisu Večera objavljam v celoti:

»7. maja sem v predsedniški palači priredil sprejem ob 30. obletnici Bavčarjevega odbora, odbora JBTZ, odbora za človekove pravice, ki je tako pomembno tlakoval pot slovenski politični pomladi in samostojni Sloveniji. Takrat sem se kot prireditelj odločil, da Igorja Bavčarja ne povabim. To je takrat v javnosti povzročilo številne kritične odzive. Takrat me je javnost spraševala, zakaj ga nisem povabil, saj da je zelo pomembno oblikoval delo

odbora in takratni prelomni čas. Jaz sem se tako odločil in pojasnil, da za to odločitvijo tudi stojim. Istega dne je bil v Muzeju novejšje zgodovine dogodek, na katerem so takratni člani predsedstva Zveze socialistične mladine praznovali njihov pomemben prispevek k nastanku odbora JBTZ. Tam je bil gospod Igor Bavčar povabljen in govornik. In kolikor se spomnim, ni bilo kritičnih odzivov zavoljo njegovega nastopa. Ko sem prejel vabilo za sobotno prireditelja, kjer smo počastili postroj teritorialne obrambe, kjer je – kot je dejal tedanji predsednik vlade Lojze Peterle – prvič zadišalo po slovenski vojski, teden dni pred plebiscitom, v tem je njegova pomembnost, sem sprejel vabilo prireditelja, ki sam avtonomno določa program in tudi govornike. Ko sprejem odločitev za vabilo na dogodke, počastim dogodek. Kdo je govornik, kakšna so njegova stališča in mnenja o posameznih stvareh, je stvar govornika, deloma prireditelja, vsekakor ne moja. Jaz počastim dogodek, tako sem storil tudi v soboto, mislim, da sem storil prav. Vedno, tradicionalno sem navzoč na teh prireditvah v Kočevski Reki in bom tudi do izteka svojega mandata, zagotovo, ne glede na to, kdo bo govornik.«

Zakaj je argument šepav?

Predsednik več kot očitno želi relativizirati svoje dejanje: v kamero je povedal, da na prvi dogodek Bavčarja ni povabil in da je bil deležen kritik, da pa je na drugem dogodku ta bil navzoč, kritik pa ni bilo.

Intenca ponujenega sklepa, čeprav neizrečenega, je enostavna: Pahorju ni pomembno, kaj šteje za pravilno ali nepravilno, moralno vredno ali ne, njegov zgled in lakmusov papir je vedno odziv javnosti. Če je ta s čim zadovoljna, potem je tudi sam. Logika vsečnosti je v celoti zamenjala principe in tudi predsednik si zato z avtorefleksijo nikoli ne beli glave.

Iz Dnevnik TV Slovenija (16. december 2019)

Recimo s tem, da po vsem sodeč lahko za nazaj zgolj obžaluje, da ob 30. obletnici »Bavčarjevega odbora« omenjenega ni spustil k sebi. Na dodatno poizvedbo, zakaj odločitev, da ga takrat ne povabi, je enostavno repliciral: »Pogojena je bila s tem, da prestaja zaporno kazen.«

In ne samo, da tudi tokrat ne želi zavzeti stališča, izbrana dejanja se vedno iztečejo v izenačevanje in vsečnost na vse strani.

Tudi v prihodnje ne bo izbirčen

In ker se ne zateka k prepričljivim pojasnilom, temveč jih niza po načelu vsečnosti in odzivnosti množic, kakšnega posebnega začudenja ne more zbuditi niti njegova napoved, da bo do izteka svojega mandata navzoč v Kočevski Reki »ne glede na to, kdo bo govornik.«

Kako že? Sklicevanje na presojo po svoji vesti, s katero je začel, je doživelo popoln brodolom, Pahor nam že kar na zalogo pove, da pri tem ni popolnoma nič izbirčen – in zdaj ni jasno, ali zaradi manka svoje vesti ali zato, ker mu ta ni v nobeno pomoč. Če bi tam nastopil Andrej Šiško, morda eden bolj razvpitih zapornikov trenutno, s tem nima težave – to je pač stvar organizatorja. Če bi tam kot glavnega govorca poslušal mladega neonacističnega ali kukluksklanovskega voditelja, ki bi se od nekod pojavil, tudi prav, njegova stoddostno neizbirčna vest ne bo oporekala.

Z vestjo, ki mu pravi, da je izbira govornika docela nepomembna, ima sicer Pahor še en bolj kronični in širši problem: ta mu sugerira tudi, da si ne rabi želeti, da bi bil moralna avtoriteta. O čemer sem v preteklosti res obširno pisal.

Pojasnilo glede retuširanja zgodovine

Pojdimo k naslednji razlagi o retuširanju zgodovine, na voljo le v omenjenem Večerovem članku. Na vztrajanje novinarja, kako predsednik države ocenjuje fotomontaže zgodovine, ali se mu zdi prav, da se na tako pomembni obeležitvi spreminja zgodovinski material, kot je fotografija in ali morda podpira takšno početje organizatorjev, v pisnem odgovoru urad pojasnjuje:

»Kot smo javnosti v preteklosti že pojasnili, predsednik republike poudarja pomen odkrivanja in spoštovanja zgodovinske resnice. Sestavni del demokratične družbe je pravica do različnega razlaganja ali vrednotenja te resnice, ni pa dopustno, da bi se jo potvarjalo, zlasti če je ta nedvoumno ugotovljena. Na dan postroja 17. decembra 1990 so imeli pripadniki 27. zaščitne brigade TO in njene 30. razvojne skupine na kapah tudi zvezdo, ki je razvidna iz originalne fotografije.«

Kako se izogniti vprašanju

Pahor se je v velikem loku izognil bistvenemu jedru: kaj vendar počne na prireditvi, ki na opisani način potvarja zgodovino, in to že celo vrsto let! Uporabljeni red herring, s katerim sicer načeloma obsodi potvarjanje in retuširanje zgodovine, ničesar pa ne pove, od kod želja po legitimaciji takšnih dejanj z udeležbo, nas ne more prepričati.

Ker za vsak primer, ko se bo Pahor udeležil dogodka X (npr. porno sejma, festivala alkohola, neonacističnega zborovanja in podobno) bo na načelni ravni vedno lahko dejal, da obsoja aktivnosti, ki jih izvajajo prireditelji, problematizacijo svoje udeležbe pa bo v pojasnilu potem preprosto preskočil.

Denimo: na vprašanje, ali z udeležbo na porno sejmu ne legitimira otrokom škodljivih vsebin, bo po analogiji povedal, da so te res otrokom zdravju škodljive, zakaj jih legitimira, pa bo pustil ob strani.

Pahorjev nastop za TV Slovenija v omenjenem Dnevniku

In če konsistentno izpeljemo analogijo z Bavčarjem, ko navrže, da se bo prireditve v prihodnje udeležil ne glede na to, kdo bo tam govornik, potem tudi glede retuš najbrž velja podobno: njegova navzočnost v Kočevski Reki je zajamčena do konca njegovega mandata, in to ne glede na to, kakšne fotomontaže ali potvorbe se bodo tam pojavljale. Smo s takšno držo predsednika republike res lahko zadovoljni?

Stiska urada

Novinarja sicer nista zastavila nobenega vprašanja s tretjo začrtano dilemo, zakaj se udeležuje dogodkov »prvega postroja«, če po njegovem prepričanju to sploh niso.

Naj spomnim, kar sem povedal na začetku tega zapisa, da se je morda drugič pripetilo, ko so domači novinarji kakšno mojo ugotovitev predočili predsedniku Pahorju. V prispevku [Predsednikova huda stiska: kako sebe dobesedno izbrisati kot moralno avtoriteto](#) sem ob čudenju zaradi njegovega odločnega zavračanja svoje pozicije kot tiste, ki pristaja moralni avtoriteti, dokumentirano razkril stisko njegovega urada; tam so dobesedno za nazaj brisali Pahorjeva stališča o taisti temi na svoji spletni strani.

Evidentno so se znašli v globoki zadregi, ker je ta v preteklosti institut predsednika republike že predstavljal skozi pozicijo moralne avtoritete in celo svojega tekmeca v volilni tekmi leta 2012 na veliko grajal, ker jo je menda preveč opuščal.

Kako falsificirati lastno stran

Na podlagi mojega zapisa je novinar Zoran Potič v intervjuju s predsednikom v sobotnem Delu postavil prav to vprašanje: zakaj na njegovi lastni strani brišejo in prirejajo stališča, o čemer več v prispevku [Predsednik parlamenta, obstoj naroda in Sherlockov sindrom](#). Pahorjev odziv je bil precej lakoničen, zato navajam novinarska vprašanja in odgovore:

Bloger in filozof Boris Vezjak je opazil, da so v vašem uradu popravljali dele besedil, v katerih ste zdaj in v preteklosti govorili o moralni in politični avtoriteti. Ste popravljali te dele besedil?

Ne berem tega.

Niste spreminjali besedil?

Ne, prvič slišim za to.

Zadeve so zanimive, morda bi lahko kdo v vašem uradu pogledal, za kaj gre. (molk, nato začnem postavljati drugo vprašanje, ko se oglasi kandidat za predsednika republike)

Kaj bi vi menili o meni, če bi rekel, da sem moralna avtoriteta? Kakšen vtis bi dobili, če bi stopil pred vas in rekel, da sem moralna avtoriteta?

Če sam retuširaš, te retuše manj ganejo

Pahor se je izognil vsemu in še pred protivprašanjem povedal, da »ne bere tega« – kar najbrž pomeni, da bodisi ne bere moje nepomembne strani ali svoje lastne strani. In res: čisto možno bi bilo, da v spreminjanje zapisanega na spletni strani sploh ni vpleten in se je popravkov lotil nekdo v njegovem kabinetu na lastno pest, da bi ga obvaroval pred javnimi očitki kritikov. Pač neka nadvse požrtvovalna in skrbna oseba z veliko predanostjo ideji, da je predsednik nemoralna neavtoriteta in se zato splača falsificirati javne objave in stališča za nazaj.

Če sklenem: omenjena reminiscenca nam daje slutiti, da je predsednik republike neobčutljiv ne samo na legitimiranje retuširanja zgodovine v Kočevski Reki, ampak tudi na retuše lastnih besed na svoji spletni strani. Kajti bodisi ne bere svojih strani bodisi (mojih) opozoril o tem. Dokler ima medije na svoji strani, se s tem niti ne rabi ubadati.

Kdor je pripravljen retuširati lastne besede in ga razprava o tem ne zanima ali »tega ne bere«, ta najbrž res ne bo imel posebej velike težave z retuširanjem česarkoli drugega.

Pahor skozi Platona: šoštanjski demoni in okoljska prihodnost

Objavljeno na 31. december 2019

Redki so trenutki, ko se Borut Pahor izreka o ekologiji in mogoče še redkejši, ko se o famoznem projektu Teš 6, zaradi katerega je med drugimi bil tudi ovaden. Glede na velikansko soodgovornost nekoga, ki je obtežen z bremenom funkcij nekdanjega predsednika SD in predsednika vlade, nastopijo omenjeni momenti le takrat, ko je v pojasnila prisiljen, nikoli prostovoljno. In takšna prisila so običajno novinarska vprašanja, za katera pa iz bogate prakse že dobro vemo, da skoraj nikoli niso dovolj neposredna in vztrajna.

Naj pohvalim novinarja Kanala A, Miho Orešnika, ki je vsem novinarjem RTV Slovenija, znanim po svoji neverjetno uglašeni rezerviranosti, če navedem le en medij, [v prednovoletnem intervjuju s predsednikom vsaj glede vztrajnosti podelil manjšo učno lekcijo glede tega, kaj pomeni brezkompromisnost v iskanju odgovorov.](#)

Dobrodejna osvežitev ob medijski diktaturi predsednikove sladke in patetične hiperbolike o narodni enotnosti, soglasju in posledično svetli prihodnosti, s katero nam uredniki tradicionalno še dodatno strežejo zadnje dni ob izteku leta. Zadnji teden je namreč, po nenapisani navadi, rezerviran za modre rekapitulacijske misli prve moralne starešine v državi, ki sicer to sploh ne želi biti.

Orešnik med spraševanjem predsednika

Gretin vpliv na predsednikove odločitve

Tovrstna naloga nikoli ni res enostavna: na drugi strani je briljanten govorec, zelo spreten v ubesedovanju svoje misli in inteligenten v obračanju kontekstov sebi v prid. Drznem si izreči oceno, da mu v tem ne more parirati nihče z domačega političnega parketa.

Novinar je sklop ekoloških tem, v katera je uvrstil tudi poizvedbe o Teš 6, začinil z iztočnico o »velikih ljudeh«, kot sta Steve Jobs in Bill Gates, ob katerih se Pahor, in to sam večkrat pokaže, kar stopi od inspiracije.

Ali ga navdihuje tudi Greta Thunberg, je poskušal izvedeti in dočakal pričakovano pritrditev. Kajti Pahor je potem ne zgolj omenil »mlado deklico« in »to mlado dekle«, ki je »na nek način zbudilo svet«, pohvalil se je s svojim ogromnim osebnim napredkom. Mlada aktivistka ga je prepričala v nič manj, da je sklical posebno posvetovalno telo:

»Greta ni bila samo en navdih, ampak je imela s svojim gibanjem realne konsekvence tudi za moje osebno ravnanje. Nikoli prej predsednik republike ni imel posvetovalnega odbora za nobeno vprašanje. Jaz sem ga sklenil ustanoviti za podnebno politiko.«

Učenje iz napak glede fosilnih goriv

Dramatični zgodovinski dogodek v predsedniški palači bi skoraj zasenčilo priznanje, da nima nobenih zadreg okoli poizvedovanj o Teš 6 (»O Teš 6 meni ni težko govoriti«), glede katerega je zdaj končno spoznal, da bi morali njegovo zaprtje načrtovati prej kot takrat, ko »smo razmišljali ob njegovem odprtju«.

Kaj točno je pospešilo takšen preobrat? Verjetno ne posebej ponotranjeno spoznanje ali ekološka pamet, kajti brez Grete z naslovnice bi morda še zdaj ne meditiral o podnebni prihodnosti, temveč zaradi novih pariških meril, ki energente fosilne narave izločajo iz energetskih načrtov držav. Ne trajnostna naravnost, temveč zunanja prisila.

A glej ga zlomka, v tej točki Pahor odkriva lastno modrost – vselej v prvi osebi množine, za katero se je vselej varno skriti:

»Ni nobenih zadreg, da se tudi ne bi popravljali. Saj zato pa smo modrejši, ne, zato imamo izkušnje, da jih uporabimo, da ne ponavljamo napak, če jih tako ocenimo. Jaz mislim sicer, da uporaba fosilnih energentov ni bila napaka, še danes ni, moramo pa vedeti, da bo jutri to napaka in da jo moramo odpravljati danes.«

Temporalnost in čas za odpravo fosilnih goriv

Kdo moder bi dojel, kdaj točno je uporaba fosilnih goriv postala ali šele bo postala napaka in ali se čas, ko jo moramo začeti odpravljati kot napako, razlikuje od trenutka spoznanja, da je takšna – torej napaka?

Ker ni verjetno, da se oba trenutka smeta posebej ločevati, da potemtakem čas odprave napak nemudoma sledi spoznanju, da je do nje prišlo, se vprašajmo, kdaj nam predsednik v svoji izjavi priporoča, da začnemo napako odpravljati. Posledično: kaj si v danem trenutku sploh misli o zaprtju Teš 6 in kdaj bo po njegovi modri meri nastopil čas, ko bi morali prenehali uporabljati fosilna goriva? Končno pa še, kdaj smo postali modrejši, kdaj je sam postal moder?

Ta res izjemna izjava ponuja redko priložnost, ko lahko analizo izpeljemo v tako rekoč natančno temporalno zastavljenih mejah na način, kot jih je formiral sam, četudi le na najbolj abstraktni lestvici delitve med preteklostjo, sedanostjo in prihodnostjo. Če odmislimo interpretacijo, da se je o rabi fosilnih goriv izražal »metaforično«, karkoli že to pomeni, zato temporalnosti ne smemo jemati čisto dobessedno, kot tudi ne njenih posledic, bi iz povedanega skoraj morali zaznati dovolj natančen odgovor, kdaj je napočil čas za prenehanje njihove uporabe. Pa ga lahko?

Pahor o jutrišnjih energetskih napakah, ki to danes še niso

Vsebinsko presojo navedenih trditev puščam čisto ob strani, vendar sploh ni nujno, da je tak čas sploh že nastopil. Dejansko tega ne vemo: Pahor pravi, da uporaba fosilnih goriv ni bila napaka v preteklosti in da ni niti v sedanjem času, bo pa v prihodnjem.

Obenem sicer že ve, da bo to napaka šele jutri, iz česar namiguje, da jo moramo začeti odpravljati že danes. Vendar je hkrati povedal, da uporaba ni napaka niti danes – in če ni napaka, jo je nesmiselno odpravljati. Napaka torej hkrati še ni nastopila in obenem je nastopila, z njo pa je in ni nastopil čas za njeno odpravo.

Pahor s Platonom

Če naj ima takšna kontradikcija sploh kakšen smisel in jo je posledično smiselno analizirati, se mora odvijati v nekem izmikajočem se nevidnem času. Kar me je spomnilo na dobrega in starega Platona, njegov dialog Parmenid in razpravo o temporalnih zagatah postajanja in bivanja Enega.

Ta čudni in nemogoči čas v temporalno in metafizično zaguljenem kontekstu, med nekakšnim »prej« in »potem«, Platon imenuje nenadnost (*exaiphnes*) in z njo označuje prehod, neko vmesno stvar (*metaxy*), v kateri se nekaj spreminja iz enega stanja v drugo. Ampak *Augenblick*, če uporabim Heideggrov prevod, se na neki način ne nahaja v času, ker se pač ne more.

Pahorjeva časovna metafizika vsebuje ravno tovrstni moment razumevanja ekologije: uvida v napako še ni, vendar se v danem trenutku (»danes«) že nakazuje, da obstaja, obenem pa bo raba fosilnih goriv napaka šele jutri, zato jo velja že danes prepoznati kot takšno, pa tudi začeti odpravljati.

Če želimo takšno precej nesmiselno razumevanje rešiti pred obtožbo o logični protislovnosti (»uporaba fosilnih goriv danes je in ni napaka«), nam zato res ne preostane drugega kot vpeljava teze o čisto posebni temporalni zanki na način, kot sem jo ravnokar, morda preveč zapleteno, pojasnil.

Slaba novica za predsednika je, da ji potem podleže tudi atribut »postajanja moder«. Kajti če je odpoved uporabi fosilnih goriv povezana z modrostjo, hkrati pa še vedno tudi danes velja, da ta ni napaka, se tudi vznikanje modrosti na časovni daljici med »biti manj moder« in »postati moder« ali »biti brez izkušenj« in »imeti izkušnje« odvija v tem čisto nemogočem in nezaznavnem času.

V praksi pa to pomeni, da ne moremo zaznati, kdaj je Pahor res postal modrejši, tako kot tudi ne, ali je že nastopil ta nevidni trenutek, ko je zanj uporaba velenjskega lignita v Šoštanju, zdaj tudi uvoženega, napačna ekološka poteza.

Demonologija in modroslovje

Pahorjevo odkrivanje modrosti pri usodnih vprašanih podnebnih sprememb in preživetja planeta, po siceršnjem odkritem priznanju, da se za zeleno politiko nikoli poprej ni dovolj zanimal, moramo sicer sprejeti z odprtimi rokami. Kako modri so naši politiki in koliko so privrženi modrosti – ter kaj sploh pomeni reči kaj takega?

Prejšnji predsednik vlade Miro Cerar si je leta 2014 zadal nalogo s sloganom »Mislim modro« vstopiti v politiko in zato v modre barve oblekel grafično podobo svoje stranke. V nizu prispevkov, recimo v [Biti stoik, biti budist, biti kristjan, biti Cerar in Miro Cerar in obeti filozofije v politiki](#), sem analiziral vrednost njegove privrženosti modrosti in končno tudi filozofiji. Ne morem reči, da bi bilo kaj bolje, če bi se svojih načel držal, a danes že vemo, da je doživel brodolom.

Pri aktualnem premierju je modrost postala obsoletna: Marjan Šarec rad ponavlja, da je modra le kmečka pamet, njegove konstrukcije pameti so zelo populistične in plehke, o tisti pravi modrosti pa misli, da je kvečjemu neposredno v napoto. O čemer pišem v nekaj tekstih, recimo v [Ničelna stopnja tolerance do filozofiranja: Šarec kot vratar v Platonovi Državi](#) in [Tri teze o Šarčevem populizmu: o politični blagodati zdrave kmečke pameti](#). Pa vendar je s takšno odpovedjo modrosti, in morda ravno zaradi nje, trenutno še v sedlu vlade in tudi visoko po javnomnenjskih raziskavah.

Pahor se doslej o modrosti ni veliko izrekal, občasno zgolj o metafiziki, recimo o svoji veri v angele, ki ga varujejo, o čemer več v [Pahorjevi demoni in teopolitika](#). Če namreč

upoštevamo zgolj osebno bralno kulturo in duhovne orientacije, je več kot očitno, da recimo Cerarja vsaj malo privlačijo filozofija, religija in new age, Šarca bolj kmečkorokodelske novice in zgodovinske knjige, po lastnem priznanju, Pahorja pa predvsem holivudski filmi in avtobiografije znanih osebnosti, tudi po lastnem priznanju.

Ekološko razmišljujoči angeli

Česar Platon iskreno ni znal razrešiti kot metafizične in logične težave, se politikom ponuja kot priročni recept. Seveda je invencija tega nemogočega časa, ki pulzira med »prej« in »potem«, nenaključna. Dejansko je nujna kot alibi in odlična krinka za bežanje pred politično odgovornostjo za nazaj ali naprej. Demonstrira nam predsednikovo imenitno izpopolnjeno retoriko, v kateri sicer briljira in je ves čas usmerjena v domeno izmikajoče se sofistične praznine.

Zvedena ostaja na njegovo pobožno misel iz intervjuja, da »bomo potrebovali veliko pameti in znanja, da bomo uvedli trajnostne načine zagotavljanja elektrike, ki bodo imeli tudi trajno podporo«, oblečena je v abstraktno izrazje o prihodnosti, na katero je treba misliti danes, a vendar še vedno ni potrebe po tem, da bi kaj storili ali karkoli iz preteklosti obsodili. V tej enigmatični temporaliteti, neulovljivem trenutku prehoda, smo namreč vedno na strani samoumevne neodgovornosti do preteklosti, a se v isti sapi lahko nekaznovano hvalimo, da nas zanimata prihodnost in odgovornost.

Takšna politična temporaliteta bi lahko obveljala za zaščitni znak slovenskih razmer: dejanja in prevzemanje krivde nadomešča neobvezno in neobvezujoče blebetanje. Zato lahko do nadaljnjega kot državljani zgolj upamo, da angeli, ki prišepetavajo Pahorju, razmišljajo čim bolj ekološko.

Predsednikova sreča, ki je Kardeljeva

Objavljeno na 3. januar 2020

Zadnji novoletni intervju z Borutom Pahorjem na Planet TV, o njegovi novoletni omniprezenci sem ravnokar pisal v [Pahor skozi Platona: šoštanski demoni in okoljska prihodnost](#), je mestoma zelo osebna («Nekoč ste dejali sami zase, da ste slab oče,» vanj recimo sili novinar Mirko Mayer in potem sprašuje, v kakšno podporo je svojemu sinu Luki), potem pa se kaj hitro dotakne tudi vprašanja sreče, tega novoletnega koncepta *par excellence*.

Ko poizveduje po več sreče v našem življenju in pameti mu predsednik odgovori:

Omenili ste konec krize. Smo po koncu tega kaj srečnejši ali pametnejši?

Že stari modreci so dejali, da nam sreče ne more zagotoviti ne država ne kdo drug, temveč si jo lahko ustvarimo le sami. Dejstvo je, da so pogoji materialne blaginje danes boljši. Res pa je, kar nas mora skrbeti, da ne za vse enako.

Intervju na Planet TV

Kdo so ti stari, na katere se sklicuje Pahor, ki so modro ugotovili, da država človeka ne naredi za srečnega?

Že Edvard Kardelj v *Političnem sistemu socialističnega samoupravljanja (Smereh razvoja političnega sistema socialističnega samoupravljanja)* pove nekaj na las podobnega:

Sreče človeku ne more dati niti država niti sistem niti politična stranka. Srečo si lahko človek ustvari samo sam.

Sam ne poznam nobenega drugega konteksta, za katerega bi lahko vsaj približno menil, da se Pahor nanj sklicuje bolj ali enakovredno kot na Kardelja: kar lahko pomeni le, da se sklicuje na omenjenega političnega voditelja, marksističnega teoretika in promotorja socialističnega samoupravljanja.

Pahor potemtakem vendarle na nepričakovanem mestu, okoli koncepcije osebne sreče, ostaja zavezan misli »starih modrecev«, od katerih bi se idejno tako zelo rad odlepil in distanciral.

Precejšna razlika, če pomislimo, da so običajno Pahorjevi zgledi John F. Kennedy, Bill Gates in Steve Jobs.

Slovenija kot vsota nenadomestljivih: o novoletni poslanici

Objavljeno na 5. januar 2020

So metafore in analogije, s katerimi je zaslovel Marjan Šarec, tako rekoč nujni spremljevalec njegovega osebnega kognitivnega mapiranja in pogleda na svet? Ali brez njih sploh zmore?

Kdor je poslušal [njegovo novoletno poslanico](#), jih je tistih običajnih in »klasičnih« naštel za vzorec, npr. v stavku, da je čas naš neusmiljen sopotnik, ki kruto hiti in se ne ozira na naše želje. Toda potem je v sicer v skrbno sestavljenem besedilu ponudil analogijo, ki je daleč prekašala govor letos zelo »ekspresnega« in populističnega Pahorja, ki se je spomnil ob športnikih malce pošlepati še na dečka Krisa, pri katerem je sam odigral res marginalno in zapoznelo vlogo.

Premier v svoji poslanici o našem utripu srca

Slovenija smo vsi

O Šarčevem populizmu in rabi metafor pišem v besedilih [Tri teze o Šarčevem populizmu: o politični blagodati zdrave kmečke pameti in Predsednikovi šarcizmi: premišljena strategija?](#).

Tokrat je svoj govor usmeril v apeliranje k sočutju, kar je že skoraj klasična tema vseh novoletnih govoranc domačih politikov. In spomnil, da moramo za hip postati in pomisliti na sočloveka, saj »ko bomo izgubili ta čut, bomo izgubili smisel za življenje«, ob pogledu na prehojeno preteklo pot uspehov in naporov pa je sledila redko slišana primerjava, nepričakovana v domačem političnem diskurzu. Naj jo pojasnim.

Njegova misel, da je Slovenija celota vseh delov, kjer vsakdo opravlja svoje začrtane naloge in nujno prispeva k skupni identiteti do te mere, da ni več to, kar bi morala biti, če ji katerega od delov odvzamemo, si za svoj motivacijski temelj prejkone jemlje bodrilo k skupnemu naporu in naprezanju vseh:

»Samo delo da rezultat in skupen pogled naprej. Kjer vsak vleče na svoj konec, uspeha nima. Kjer smo znali združiti moči, nam je uspevalo. Kjer smo šli vsak sebi, smo se soočili z razočaranji. Pri tem mislim na vse nas. Na vse, ki smo del skupnosti. Slovenija smo vsi in vsak je pomemben na svojem področju. Nihče ni nenadomestljiv, to je res. Ampak brez vsakega od nas, v Sloveniji živečih ljudi, bi bilo življenje drugačno. Nekaj bi manjkalo.«

Kasneje nam je v govoru zaželel zdravja, ljubezni in upanja, znova pa spomnil tudi na višji cilj, upoštevan v naši udeležbi v skupnosti: »Da bi vsak našel notranji mir in se zavedal, da smo vsi poklicani za skupno dobro.«

Šarčeva socialna ontologija

Šarčeva varianta novoletne čestitke v marsičem kopira Pahorjeve pozive k enotnosti in soglasju, ki jih je nedavno bivši predsednik Milan Kučan označil za »pravljичne«. Vendar se v premierjevem razumevanju skriva kaj več od tega, že skoraj ontologija.

Predpostavka njegovega premisleka je, da vsi v Sloveniji živeči tvorimo celoto, smo »vsi«, smo »skupnost«, da potem vsak delujoč v njej igra pomembno vlogo na svojem področju in ima čisto določeno nalogo. Sklep, da če tej skupnosti odvzamemo katerega od delov, življenje postane »drugačno« in bo nekaj manjkalo, predpostavlja razumevanje, da je Slovenija identitetno nujno vsota v tistih delov, ki jo v nekem trenutku sestavljajo.

Šele iz tega pripelje Šarec misel do sklepa, da je vsak del takšne kompozicije nenadomestljiv: da bi Slovenija bila potem »drugačna«, je jasno nakazano s tako rekoč »nenadomestljivo« funkcijo, ki jo opravlja v enem in enotnem občestvu.

Moja prva reakcija ob prebiranju poslanice je bila, da je predsednik neposredno v protislovju s sabo. Da se ga zaveda, dokazuje uvodni stavek »Nihče ni nenadomestljiv, to je res«. Ampak kaj, ko je nemudoma prišel do nasprotnega spoznanja, da je namreč vsak nenadomestljiv in nujen.

Še večja težava je vsebinska. Če bi namreč vsak član slovenske »skupnosti« v danem trenutku bil nenadomestljivo pomemben na svojem področju, potem se nikakor ne smemo odpovedati koruptivnim ali nesposobnim politikom, sumljivo neučinkovitim sodiščem in tožilstvu, tranzicijskim bogatašem, bleferjem in lopovom vseh vrst, končno pa tudi nesposobnim vodoinštalaterjem in politično voljnim novinarjem. Ker pač vsi našeti v državi tvorijo njeno edinstveno identiteto, brez katere bi nam nekaj manjkalo.

Družba kot organska celota

Na prvi pogled se zdi, da je predsednik vlade postregel z osnovnimi elementi klasične organske analogije, da je torej delovanje družbene entitete, v tem primeru Slovenije, primerjal s fizičnim organskim bitjem.

Nekaj podobnega sta storila Émile Durkheim in Herbert Spencer in svoje sociološke teorije opremila s primerjavo delov družbe s posameznimi organi v telesu. Že res, da Šarec ni ponudil natančnejše razlage, denimo kaj se zgodi, če iz družbenega tkiva odstranimo nek njegov del (podobno kot lahko en izgubljeni ud v telesu nadomestijo drugi), seveda je še manj razvil kakšno teorijo, recimo o mehanski ali organski solidarnosti (Durkheim).

Premier o poklicanosti za skupno dobro in iskanje notranjega miru

Začrtana ideja, četudi izrečena mimogrede na zelo abstraktni ravni, najbrž v duhu pahorjanske mesijanske linije zaklinjanj okoli narodove enotnosti z željo preseči družbene konflikte, pa vendarle prekaša »original«.

Pahorja namreč nismo nikoli slišali reči nečesa, kar bi se na ta način kot posledica zarisalo v ontologijo družbenega reda.

Prvo pismo Korinčanom

Kako je Šarec prišel do tovrstne ontologije družbenega? S preučevanjem socioloških klasikov?

Obstaja še en vidik razlage, pri čemer upoštevajmo, da je predsednik vlade po lastnem zatrjevanju veren človek, ki obiskuje cerkev. V prvem pismu Korinčanom nam apostol Pavel v slavošpevu ljubezni ponuja primerjavo s telesom. Pri tem uporabi klasično analogijo družbe kot enega telesa, ki ga sestavljajo različnimi udi. Kajti udov je mnogo, eno pa je telo, zato velja, da »kakor je namreč telo eno in ima mnogo udov, vsi telesni udje pa so, čeprav jih je mnogo, eno telo, tako tudi Kristus«. (1 Kor 12,12).

Verniki so dojeti kot sestavni deli organske enote, Kristusovo telo pa je ta enost: človeško telo v sebi združuje mnoštvo udov, po analogij pa tudi Kristus, ki je združevalno počelo svoje Cerkve, združuje vse kristjane v enoto svojega telesa.

Zlahka bi se jim odpovedali

Ne glede na pravi izvor Šarčeve razlage, po kateri tvori vsak v Sloveniji živeči prebivalec njen nepogrešljivi del, predstavlja ta teza eno teoretsko močnejših stališč, kar smo jih slišali iz ust slovenskih politikov v zadnjih desetletjih. Nenavadno za nekoga, ki nenehno spodbuja k temu, da moramo nehati filozofirati.

Po sebi zveni teza sumljivo metafizično, v praksi pa je neprepričljiva na že opisani način: marsikomu izmed tovrstnih nenadomestljivih kadrov bi se, celo v dobro Slovenije in v naše skupno dobro, mimogrede lahko zlahka odpovedali.

Legenda se prikloni legendi: Pahorjeva zabava ob smrti košarkarja

Objavljeno na 4. februar 2020

Predsednik Pahor se je v kavbojkah udobno namestil na stolu, ujel trenutek v neki oštariji, umetelno z dvema rokama pograbil košček papirja, ju po košarkaško dvignil in ga po nekaj vaje končno le uspel zalučati v izpraznjen vinski kozarec na mizi, od njega oddaljen vsega meter in pol.

Predsednik med svojo gostilniško zabavo, posvečeno Mambi

Kolikokrat so sodelavke iz njegovega urada morale ponoviti snemanje, ker se je navdušen nad svojo pobalinsko razposajenostjo odločil svoje zmagoslavno dejanje posneti, ne vemo – čeprav še sveže pomnimo, kako je od njih nedavno zahteval snemanje filmčka ob pogovoru z našimi vojaki v Iraku, česar mediji res niso najbolje sprejeli, a tega najbrž prav zaradi slabega odziva kasneje ni objavil.

Beer pong po predsedniško

Predsednikova židana volja je bila ob zadetku videti neizmerna, njegov papirček je poletel v kozarec na mizi, česar se je potem neizmerno razveselil kot majhen otrok in ob tem spuščal nenavadne živalske glasove.

Seveda si je s strani instagramskih uporabnikov takoj zaslužil že slišani vzdevek, da je legenda. Toda ali lahko iz te scene predsednikove vaje v slogu *beer pong* razberemo kaj nedostojnega, če pustimo ob strani ponovljeno banalnost, s katero na dnevi ravni koketira z najširšo javnostjo?

Na tej točki bi marsikdo oporekal, češ ne spleča se biti malenkosten s pretresanjem sleherne neokusne geste, kakršnih si je v zadnjih letih na instagramu privoščil za celo zbirko: ravnati otročje po sebi ni nujno slabost ali moralna hiba, podobno velja za človekovo razposajenost in občasni infantilizem. In vendar predsednikove geste ne moremo kar odpraviti s pojasnilom o še eni nepomembni trapariji ali celo z nekaj razumevanja. Bom poskušal razložiti.

Če kaj, potem njegove otročarije zvenijo bedno, ker tokrat merijo na pietetnost. Ob svojem košarkaškem metu v sveže popiti kozarec je namreč pripisal pojasnilo, v katerem naznanja, da je njegovo dejanje poklon v spomin ravnokar tragično preminuli ameriški košarkaški legendi:

Navdahnjen z debato o preminuli košarkarski legendi Kobeju Bryantu sem zadel trojko njemu v spomnim. Mamba, legenda, vedno te bomo imeli v srcu ♥

[#kobe](#) [#kobe](#) [#legend](#) [#mamba](#) [#mambaforever](#) [#basketballlegend](#)

[#kobebryant](#) [#inourhearts](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Gostilniška pieteta

No, takšen »poklon« marsikaj spremeni. Kajti skoraj odvečno bi bilo dokazovati, da gostilniška razposajenost ne more pretendirati na kakšno posebej subtilno pietetnost in spoštljiv poklon do mrtvega. To je približno tako, kot če bi si ob ravnokar preminulem Janezu Stanovniku nekdo umetelno vihal brke, ki mu jih je izrisalo pitje mleka, in zraven nekaj razlagal o tem, da se priklanja očetu naroda.

Tudi če pustimo ob strani hipetrofirano ključno besedje, samo dejanje preprosto učinkuje nedostojno, tudi če ga še tako zavijamo v kontekst priklanjanja legendi in »Mambi«. Kar so opazili tudi številni manj navdušeni uporabniki instagrama in predsednikovo objavo komentirali takole:

»Sam navsezadnje el presidente ste le krvav pod kožo kt mi vsi... sam kaj si more pa personal v oštariji mislt ob takih spontankah???»

»Sm enkrat že komentiral, ampak bom še enkrat. Predsednik, upam, da to berete. Sramoto delate Sloveniji!«

»Skrajno otročje in nedostojno obnašanje za odraslega človeka, kaj šele na taki funkciji.«

»Manir pri mizi pa ni, kaj?«

Pahor ob zadetku v kozarec: pietetni vrhunec

A kaj bi s tem, njegova objava je bila deležna nadstandardnih 42.000 ogledov, precej nad povprečjem drugih, in je popolnoma usklajena s tem, kar državljanke in državljani pričakujejo od »kralja instagrama«.

In ne le oni, tudi tokrat so mu domači mediji jedli iz rok in brez sleherne kritične besede poročali o nacionalnem junaku, ki zadeva improvizirane koše v čast Mambi.

Zakaj je na svetu

Gostilniški triumf, navzven zakamufliran v spomin na pokojnika, znova odpira vprašanje dostojnosti ali decentnosti predsednikovega obnašanja. Povedano drugače: Pahor s svojim slabim okusom, prehodom v sfero nespodobnega in onstran

pravil ustreznega in pravilnega vedenja popolnoma razsuva obstoječe družbene norme. In ker takšne prekoračitve norm prihajajo z mesta prvega državnika, je razkorak med ravnanji in pričakovanim standardi posledično maksimalno kontrastiran. Z vidika pedagoških razprav in zgleda, ki bi ga morala mladina jemati pri nosilcu funkcije predsednika republike, si resnično težko zamislimo večjo subverzijo pričakovanih vzgojnih idealov.

Toda povrnimo se k spoštovanju do pokojnih. Predsednik je v zadnjem letu ob različnih priložnostih citiral stih iz Sofoklejeve tragedije Antigona, tega kanonskega dela o spoštovanju mrtvih. Nazadnje na slovesnosti ob 80. obletnici začetka druge svetovne vojne v Varšavi, kjer je znova ponovil tisti »Ne da sovražim, da ljubim, sem na svetu.«

Dovolj ironično se prav Pahor želi velikokrat promovirati kot ljubitelj pietete, sploh v kontekstu sprave ob »bratomorni vojni«, ko je brat dvignil roko nad brata – kar je natančna fraza, ki jo rad ponavlja. O tem pišem v [Predsednik Pahor se v spravi zablodi norčuje iz živih in mrtvih](#) in nizu drugih prispevkov.

Antigonin poudarek, ki bi ga pri predsedniku glede na njegove preference že pred tem lahko kar uganili, bi se tokrat moral glasiti bistveno bolj profano: »Ne da spoštujem mrtve, da igram *beer pong*, sem na svetu.«

Tuji mediji o populistu in nacionalistu, domači o izkušenem politiku

Objavljeno na 29. februar 2020

Kako so ob precejšnji možnosti, da bo novi predsednik slovenske vlade postal Janez Janša, pisali in poročali domači in tuji mediji? Lahko opazimo kakšno razliko v naslovju, poudarkih, novinarskem stilu, sporočilnosti prispevkov? Preveril sem zgolj naslovje nekaterih osrednjih slovenskih in mednarodnih medijev in tiskovnih agencij in že na ravni tega opazil očitno razliko.

Naslovi domačih medijev

Ko je predsednik republike Borut Pahor ponudil predlog državnemu zboru, da predsednika SDS-a sprejme za mandatarja za sestavo vlade, so naslovi POP TV, Dnevnika, RTV Slovenija, Dela, Siola, STA in npr. Gorenjskega glasu bili taki:

[Borut Pahor mandat za sestavo nove vlade podelil Janezu Janši](#)

[Janez Janša na pragu svoje tretje vlade](#)

[Pahor državnemu zboru predlagal Janšo za mandatarja za sestavo vlade](#)

[Predsednik Pahor predlagal Janeza Janšo za mandatarja](#)

[SDS za mandatarja predlaga Janšo](#)

[Janez Janša - izkušeni politik še tretjič v sestavo vlade](#)

[Za mandatarja predlagan Janez Janša](#)

Tudi naslovih preostalih medijev so bili ubrani podobno, nezanemarljivo število Janševih medijev, pri čemer ocenjujem, da jih je z vsemi anonimnimi portali po številu že vsaj 20, sem pri tem zaradi pričakovane pristranosti zanemaril.

Opazimo tendenco k nevrednostnemu poročanju, z izjemo STA, ki se ji Janša zdi izkušeni politik. V drugem stavku so npr. zapisali, da je »odločen politik s stabilno volilno bazo in eden najvidnejših političnih akterjev po osamosvojitvi države«, ki »pri delu javnosti velja

za karizmatičnega, sposobnega in učinkovitega, pri drugem delu pa za človeka, ki razdvaja in širi nestrpnost.«

Janez Janša - izkušeni politik še tretjič v sestavo vlade

Ljubljana, 26. februarja - Dolgoletni predsednik SDS Janez Janša je na pragu tretjega premierskega mandata. Odločen politik s stabilno volilno bazo in eden najvidnejših političnih akterjev po osamosvojitvi države pri delu javnosti velja za karizmatičnega, sposobnega in učinkovitega, pri drugem delu pa za človeka, ki razdvaja in širi nestrpnost.

Slovenska tiskovna agencija daje prednost izkušnosti

V portretu potem avtor naniza etape iz njegove politične poti in striktno sledi principu uravnovešenosti s tem, da kontrastira diametralno nasprotno poglede politiku naklonjenih in nenaklonjenih stališč. Kot ilustrativen primer navajam enega med njimi:

Ves čas sojenja in prestajanja kazni so Janši stali ob strani številni podporniki, ki so kritizirali sodstvo, v njem pa videli vnovično žrtev sistema. Spet drugi v izkušenem političnem strategu vidijo demagoga, ki spretno igra na strune strahov evropskega in domačega volilnega telesa, ki ne izbira sredstev za doseg cilja in vztrajno pogloblja nasprotja v družbi.

Naslovi tujih medijev

Če pri domačih naslovih opazimo predvsem faktizacijo, suhoparno navajanje dejstev, kjer se ponavljajo predvsem besede političnih akterjev (Borut Pahor, Janez Janša) in opisi dejanja (»predlagan za mandatarja«, ipd.), je slika pri mednarodnih medijih bistveno drugačna. Navajam nekaj zgledov:

[Anti-immigration leader Janez Jansa to form Slovenia government](#)

[Right-Wing Politician Jansa Set to Become Slovenia's New PM](#)

[Rechtsruck in Slowenien: Neuer Ministerpräsident ist ein Orbán-Freund](#)

[Janez Jansa, admirer of Viktor Orban, to be nominated PM of Slovenia](#)

[Slovenia president names center-right Janez Jansa as PM candidate](#)

[Right-wing politician Jansa set to become Slovenia's new PM](#)

[Slovenia anti-migrant party leader nominated as PM](#)

[PM Orbán's nationalist ally Janša set to become PM of Slovenia](#)

[Orbán's Freund wird Ministerpräsident](#)

[Populistul anti-imigrație Janez Janša, desemnat premier în Slovenia](#)

[Orban supported national populist politician Jansa set to become Slovenia's new PM](#)

[Orbán-Freund bald wieder im Amt](#)

[Janez Jansa, un allié de Viktor Orban, désigné premier ministre en Slovénie](#)

[Europe in Line for Another Nationalist Leader as Jansa Gets Nod](#)

[Le conservateur Janez Jansa a été désigné Premier ministre de la Slovénie.](#)

[Slovenia anti-migrant party leader chosen as PM](#)

[Slovenia: conservatore Jansa incaricato per nuovo governo](#)

V naslovju prevladujejo opisi, ki so bistveno širši od slovenskih, vsem pa je skupno, da poskušajo politično oceniti ali ovrednotiti Janševo politiko. Slovenija je tako za predsednika vlade predlagala »antimigrantskega vodjo«, Orbánovega prijatelja in občudovalca, konservativca, desničarja, nacionalista, populista in predvsem, kar so ponavljali, Orbánovega zaveznika. Ne moremo reči, da se mediji manj pomembni ali pristranski, med njimi so Le Monde, La Liberation, New York Times, Reuters, Deutsche Welle in podobni.

INTERNATIONAL · SLOVÉNIE

Partage

Janez Jansa, un allié de Viktor Orban, désigné premier ministre en Slovénie

Ce dirigeant de droite est chargé de former un gouvernement dans ce pays issu de l'ex-Yougoslavie, qu'il a déjà dirigé à deux reprises, avant de durcir son discours lors de son passage dans l'opposition.

Par Jean-Baptiste Chastand · Publié hier à 12h17

🕒 Lecture 2 min.

🔒 Article réservé aux abonnés

Le Monde o zavezniku Viktorja Orbana

Še slabše so domači mediji pokrili novice o tem, kako o novem mandatarju poročajo tuji. Med redkimi je bil [Večer](#), navajam odlomek:

Francoska tiskovna agencija AFP poroča, da je bil za novega mandatarja imenovan vodja protimigrantske stranke. Hkrati so zapisali, da gre za zaveznika madžarskega premierja Viktorja Orbana in da je že dvakrat v preteklosti sedel na premierskem stolu. In da je bil leta 2013 prisiljen odstopiti po korupcijskem škandalu. «Obsojen je bil na dveletno zaporno kazen zaradi obtožb o podkupovanju, kar je pozneje ustavno sodišče razveljavilo,» še piše AFP in dodaja, da je bilo odrejeno ponovno sojenje, do katerega pa ni prišlo zaradi zastaranja primera.

Agencija AFP je tudi zapisala, da je Janša znan kot retorik, ki z besedami rad zadovolji ljudi ter da na Twitterju nastopa precej napadalno, saj da napada nasprotnike in medije, podobno kot desničarski populisti v drugih državah.

Agencija Reuters je poročala, da si je Janša blizu z madžarskim premierjem Viktorjem Orbanom in da se je zavzemal za ostrejši nadzor mej, s katerim bi preprečili prihode migrantov. Reuters dodaja, da se Janševa stranka zavzema tudi za ponovno uvedbo obveznega služenja v vojski.

Anti-immigration leader Janez Jansa to form Slovenia government

Slovenian President Borut Pahor has announced he will make an offer to right-wing opposition leader Janez Jansa to form a government after Jansa's SDS party secured nearly 25 percent in the parliamentary election.

Deutsche Welle o protimigrantskem liderju na čelu države

Kakšna je razlaga?

Lahko navedemo kakšno prepričljivo, dovolj racionalno razlago za razliko, ki smo jo zaznali v naslovju, če upoštevamo, da je bila naša izbira vzorca dovolj neselektivna?

Najmanj ena bi se lahko zdela odločilna: tuji medij morajo vendar natančneje prezentirati politično situacijo in politika svoji publiki, saj njihovo občinstvo ne pozna razmer in političnih figur v Sloveniji dovolj podrobno in natančno. Zato prej omenjeni označevalci štejejo za tovrsten opis, ki je po nujnosti bolj deskriptivne narave: konservativec, nacionalist, populist, desničar, Orbanov zaveznik in prijatelj.

Navedeno pojasnilo je zanesljivo zelo smiselno, ni pa zadostno. Če bi res držalo, so tuji mediji povzeli nekaj, kar slovensko občinstvo že dodobra pozna: torej natankoma, da je Janša nacionalist, konservativec, populist in Orbanov zaveznik. Toda zdaj se poskušajmo spomniti, kdaj smo nazadnje v informativnem žanru naleteli na podobne deskripcije?

Kdaj ste, recimo, v osrednjem Dnevniku TV Slovenija slišali, da bi novinarka ali novinar za Janšo uporabila naštete označevalce?

Protestniki, ki se borijo za rente in privilegije

So se pa domači medij bolje znašli v drugačni panogi. Včeraj so se pri Delu, podpisana je Suzana Kos, pred uličnim protestom shoda »Proti koaliciji sovraštva« odločili dogodek že v naslovu označiti za učinek »antijanševske hysterije«.

Ob oceni shoda je uspela avtorica zapisati, da protestnike vodi tudi strah pred izgubo rent in privilegijev. Res nenavadno, saj je večino med njimi sestavljala mladina, fraza pa je dobesedno prevzeta iz političnih trobil.

Danes bo v Ljubljani »shod proti koaliciji sovraštva«. Pobudniki bodo s tem pritiskom poskušali nagovoriti predvsem poslance SMC in Desusa, saj se »še vedno lahko odločijo drugače in preprečijo, da sovraštvo prihodnji dve leti vlada Sloveniji«. Udeležba bo gotovo tudi pokazatelj dejanske podpore nasprotnikom nove koalicije.

Če smo realni, je **antijanševska hysterija** gotovo zmes strahu pred izgubo rent in privilegijev na eni strani ter iskrenega nelagodja zaradi Janševega političnega sloga in bremen, ki jih prvak SDS nosi v svojem nahrbtniku.

Danes bo v Ljubljani »shod proti koaliciji sovraštva«. Pobudniki bodo s tem pritiskom poskušali nagovoriti predvsem poslance SMC in Desusa, saj se »še vedno lahko odločijo drugače in preprečijo, da sovraštvo prihodnji dve leti vlada Sloveniji«. Udeležba bo gotovo tudi pokazatelj dejanske podpore nasprotnikom nove koalicije.

Če smo realni, je **antijanševsko razpoloženje** na eni strani gotovo zmes nelagodja zaradi političnega sloga prvaka SDS in bremen, ki jih nosi v svojem nahrbtniku, in strahu pred izgubo rent in privilegijev na drugi.

Zmes cesa je antijanševska hysterija
Udeležba na današnjem »shodu proti koaliciji sovraštva« bo pokazatelj podpore nasprotnikom nove koalicije.

Dve leti za »bildanje« podobe
Udeležba na današnjem »shodu proti koaliciji sovraštva« bo pokazatelj podpore nasprotnikom nove koalicije.

Prej in potem: naslov in eden izmed poudarkov pred stilno preobrazbo

Očitno je naslov na spletnem Delu presenetljivo postal preveč pristranski celo za urednike, saj so se kasneje odločili, da ga spremenijo v manj navijaškega, podobno pa tudi dele besedila.

Drži pa, da lepo uprizarja usmerjenost in tendenco marsikaterega pomembnega domačega medija zadnje tedne: v njih bomo zaman iskali izrazje o nacionalistu, antimigrantskem liderju, populistu in Orbanovem zavezniku.

Slovenska Hannah Montana, resnična promotorka nove vlade

Objavljeno na 1. marec 2020

Po Šarčevem odstopu in ponujeni priložnosti, da Janša sestavi svojo vlado še pred predčasnimi volitvami, se je v politično govorico, kot že dolgo ne, na dnevni rabi prebila ušesa parajoča sumljiva retorika, ponavljajoča besedne variacije o potrebni enotnosti naše politike, pomembnosti vključevanja, kompromisov, sodelovanja, združevanja, povezovanja in še zlasti – dialoga.

Saj res, le kdo bi bil proti, le kdo bi oporekal dialogu? Morali bi postopati neskončno naivno ali preračunljivo, če se ne bi vprašali, od kod se je, kot strela z jasnega, pojavila restavracija klasične politične modrosti po nuji sledenja navidez bazičnim demokratičnim principom. In seveda bo nenaiven v vokabularij novih vladarjev podvomil kot gesto, ki nam želi prikriti resnično intenco ubesedovalcev.

Odkrivanje blagodati sodelovanja in dialoškosti

No, stisko že poznamo iz raznoterih apelov od prve Janševe vlade – utrujajoča »partnerstva za razvoj«, vsakič ponujena strankam na vladni in opozicijski strani v imenu skrbi za prihodnost Slovenije, blagostanja državljanov in zdaj še opevane »politične stabilnosti«, so se prebila na raven počela vsakič, ko se je vodja SDS bližal oblasti in na njej že bil.

Tokratna dinamika ni imela enakega začetnega impulza, blagodati »inkluzivne« demokracije sta začela globinsko odkrivati predvsem Zdravko Počivalšek in Aleksandra Pivec v imenu svojih strank, da bi upravičila razprodajo svojih političnih prepričanj in kar strank v celoti nekemu, ki se je v zadnjih letih politično in retorično radikaliziral in bi res imel najmanj pravice sploh omenjati demokratične norme. In pri javnem vtisu splošne sprejemljivosti tovrstne prakse bi tudi ostalo, če proti politični hipokriziji ne bi nastopili protestirajoči in se na ulici uprli nastajajoči koaliciji sovraštva.

Shod proti koaliciji sovraštva: »Še vaše mačke bodo zardevale«

Udeleženci shoda v središču Ljubljane pozivajo SMC in DeSUS k premisleku

Protestnice in protestniki pred sedežem stranke SMC
© Izak Košir

Mladina o protestnem shodu: pozivi k zardevanju

Čeprav Janšo včasih primerjamo z Donaldom Trumpom, si težko predstavljamo, da bi se nekdo, ki bi rad prepovedal vstop muslimanom v ZDA in je zgradil ogromen zid ob mehiški meji, licitira nazaželene manjšine in igra na antimigrantska čustva, žali in ponižuje svoje politične nasprotnike ali ženske, na notranjepolitičnem parketu zatekel v tem sorodne zapeljive parole. Neka esencialna razlika v rabi takšnega besedja, s tem pa v gesti mimikrije, potemtakem obstaja.

Pahorjevi trije pozivi

In čeprav z dialogom, vključevanjem in sodelovanjem ni po sebi nič narobe, sklicevanje nanje včasih izdaja sama potreba po sklicevanju: ta je strogo korelativna s prikrivanjem, zamolčevanjem in maskiranjem, predvsem pa z manipulativno anticipacijo, da si nihče tovrstni retoriki ne bo upal oporekati. Dialoškost je potemtakem pervertirano zlorabljen, inscenirana je za namene zakrivanja lastne nemoralnosti in odpovedi načelom.

Tega se je tudi tokrat močno zavedal neumorni mojster populističnih besednih trikov, Borut Pahor. Njegova politična drža, že dolgo zgrajena na eni samcati fasadi zlaganega prepričanja, je pričakovano proizvedla, da je kot prvi pohitel in zlorabo predsednikov SMC in DeSUSa, skupaj z novo Janševo ekipo, slavno pozdravil.

Pahor med predstavitvijo, če ga citiramo, »novega predsednika vlade«

Navedel bom zapis na tviterju, koncizni povzetek akceptiranja omenjenih načel v kombinaciji z zanj značilnim moraličnim svarilom, kakršnega pač lahko pričakujemo od oklicane nemoralne neavtoritete:

PRS: Tudi tokrat, kot vselej, nove vlade ne bom ne podpiral, ne zaviral, temveč bom z njo sodeloval. Želim si, da bi bilo to sodelovanje tvorno, v korist države in njenih ljudi. Ob današnji priložnosti bi dodatno želel nasloviti tri pozive.

Prvi poziv: Glede nujnosti dialoga in sodelovanja, brez slehernega izključevanja. To moje načelno stališče je dobro znano. Zdaj ga še enkrat podčrtujem.

Drugi poziv: Od vseh nas, tudi od novega predsednika vlade in njegove ekipe pričakujem, da se bomo vzdržali izjav ali ravnanj, ki bi bile žaljive ali celo sovražne. Ni problem, če mislimo različno. Problem je, če različnost izražamo tako, da kratimo dostojanstvo drugega.

Tretji poziv: Živimo v času globokih in globalnih tehn. in družbenih sprememb. Zdi se, da se vse spreminja, vendar pa je nekaj stvari, ki imajo

trajno vrednost. To so demokracija, čl. pravice, vladavina prava, neodvisnost sodstva in medijev, spoštovanje čl. dostojanstva.

Pri pionirju dialoga

Pri Pahorju, pravcatem zavetniku in zaščitniku »nujnosti dialoga in sodelovanja«, vse dobimo v paketu in v realnosti ne dobimo ničesar, in če se tega Janševi snubci ne bi spomnili sami, bi pri njem lahko prejeli ne le čvrsto podporo, ampak tudi začetno idejo. Zelo pričakovana gesta podpore novemu mandatarju in napoved njegovega tvornega sodelovanja sicer nista mogli presenetiti nikogar. Ampak kakšno težo lahko pripišemo njegovim že znanim lahkotnim floskulam, da od vseh sodelujočih pričakuje manj sovražnosti in žaljivosti, pri čemer je tokrat celo nemudoma dodal, da to velja tudi za novega predsednika vlade?

Na eno stvar so komentatorji pač pozabili, Matej Tonin, Zdravko Počivalšek in Aleksandra Pivec v koalicijski pogodbi ali sicer niso niti poskušali izpogajati neizključevalnosti Janševe SDS. Se pravi: v niti eni svoji izjavi, še manj koalicijski pogodbi, se niso izrekli proti politiki ksenofobije, nestrpnosti, žaljivosti, poniževanja, tudi ne čemurkoli, kar bi lahko sestavljalca vlade užalilo. V teku dobro skritih pogajanj so, in to je bilo največ, poskušali strankarsko in širšo javnost prepričati, da se bodo v svojem sodelovanju z njim v celoti izognili »ideološkim temam«, toda kaj, ko je takšna redukcija na problematičnost prvaka SDS močno pomanjkljiva ob širokem naboru drugih nič manj spornih ravnanj, problematična pa je lahko že sama problematizacija ideološkosti.

Obenem so, kot rečeno, komentatorji spregledali bistveno, da je retorika enotnosti, vključevanja, sodelovanja in dialoga dolgoletna osebna Pahorjeva ideologija. Še iz časov, ko je kot predsednik SD obiskoval Zbor za republiko in vse do trenutka, ko je v svoji palači nedavno sprejel predstavnike Šiškovih varde, pred njo pa lahko spremljal njihovo vojaško salutiranje v posmeh vsem državnim protokolom in ustavni ureditvi. Kar pomeni, da je novo Janševo koalicijo, če bo v torek v državnem zboru dobila prvo zeleno luč, potrdil dvakrat: ne zgolj minuli teden, temveč »v duhu« že bistveno prej.

Promocija inkluzivnosti: varda, neonacisti in Generacija identitete

Spomnimo na še tretji pozabljeni element: tako kot predsednik Pahor ne more zavrniti nikogar, ki vstopi v njegove prostore, najbrž niti neonacistov, skorajšnji premier ne zavrača skupin, kot je Generacija identitete, ampak jih celo podpira in promovira, njegove založbe natiskujejo njihove manifeste, njegovi poslanci pa jih promovirajo v državnem zboru in raznašajo po javnih knjižnicah. Vse v imenu dialoga in vključevanja.

Ko Pahor omenja, sploh v isti sapi, sovraštvo in človekove pravice, je seštevek vedno jasen: vsakič bo med njima zmagala povsem narobe razumljena pravica do svobode izražanja in legitimirala sovražne besede. In res, dovolj bizaren »odgovor Realnega«, spremljajoč javno predstavitev kandidata za mandatarja, je sledil le nekaj minut kasneje, ko je v predsedniški palači ob sporočanju svoje odločitve v mikrofonski spregovoril šef SDS in v odprti polemiki z novinarji primerjal domet neke tviterske izjave z objavo na televiziji: prva menda doseže le nekaj tisoč ljudi, druga pa 400.000, je skušal minimizirati grešnost svojih in tujih žaljivk v primerjavi z močjo novinarjev.

Ob tem je popolnoma pozabil na domače uredniške uzance, ki ga povsem demantirajo: kakor da ne bi bil on sam najpopolnejši dokaz temu, kako lahko čisto mimogrede z nekaj besedami s svojega tviter računa, morda sproženih s kakšnega priložnostnega družinskega izleta na smučanju, dosežeš še bistveno večji končni doseg v tradicionalnih medijih. Kakor da ne bi bil on sam najboljši demanti za trditev, saj en samcati tvit z njegovega računa največkrat deklasira obširne piarovske štabe, ki se trudijo z diseminacijo svojih skrbno pripravljenih sporočil javnosti. Kakor da ne bi on v ponesrečeni šali pravkar pojasnil, da se bo vpletal v uredniško politiko Dnevnika.

Gigantomahija med klasičnimi in propagandnimi mediji

Produkcija sovraštva se je zadnja dva tedna skoraj v celoti usmerila v kritike prihajajoče Janševe oblasti, zajela pa je tudi preveč zgovorne in celo zgolj profesionalno radovedne novinarje. Ne vseh, kajti verjetni prihodnji premier se je pri Pahorju celo zahvalil novinarjem za diskretnost pri pogajanju in njihov vztrajni molk (!), saj bi njihovo poročanje lahko, kot se je izrazil, predstavljalo motnjo pri nastajanju nove vlade. Eden res redkih trenutkov, ko se Janša množično zahvaljuje medijem za sodelovanje!

A neodvisno od tega se je bolj kot kdaj prej celotno medijsko dogajanje preobrazilo v pravcato gigantomahijo med ti. klasičnimi mediji in propagandnimi strankarskimi, odprt in frontalni spopad, v katerem vse bolj napreduje stran, ki si pomaga s potvorbami, manipulacijami, lažmi in lažnimi novicami.

Fenomen, ki ga je Društvo novinarjev Slovenije skupaj z javnostjo dovolj anemično opazovalo, vzvišeno in podcenjujoče, ter čakalo, da bo minilo. Pa ni, propagandni mediji so se lotili tudi njih, saj pridejo po vsakega, in nič ne kaže, da bi njihovemu stroju zmanjkovalo goriva in olja.

Na podoben način je bilo nadvse mučno opazovati ravnanje nekaterih, sploh RTV Slovenija, kjer so se znova trudili z uravnoveževanjem. Pri tem so imeli, kakopak, enostavno delo, paradigmatično uprimerjeno v retvitu lobista Miloša Čiriča in retvitu prvaka SDS. Logika uravnoveževanja je v bistvu preprosta in ob njej si lahko mirnih živcev, saj situacija dela za vas: na eni strani imamo [zaskrbljeno pismo 150 akademikov](#), ki blebetajo o avtoritarnosti Janše in ogroženosti demokracije, na drugi pa pisma 22

podjetnikov in, hja, intelektualcev, pismo Obrtne in Gospodarske zbornice, pa Zbora za republiko in izjavo škofov. Vsi si Janševe vlade želijo.

Če morate o vsem enakovredno poročati in vse uravnovežiti, v razmerju 5 proti 1 ni težko izmeriti, kdo bo medijski zmagovalec, 1000 akademskih podpisov gor ali dol!

Miloš Čirič
@indijanec

Formiranje nove vlade so torej podprli predstavniki gospodarstva (Gospodarska in Obrtna zbornica) in skupina intelektualcev različnih vrednostnih usmeritev. Proti so levi intelektualci. Pismo duhovnikov nisem prebral

[Translate Tweet](#)

Miloš Čirič @indijanec · Feb 17

Izrazanje mnenj in zbiranje podpisov je legitimno. Imamo pismo levih intelektualcev. Imamo pismo različni usmerjenih intelektualcev. Pa pismo duhovnikov. Imamo pismo GZS. In pismo OZS. Na nas pa je, da ocenimo, kdo med njimi je blizje potrebam casa, kaj je bolje za nas

10:18 PM · Feb 17, 2020 · [Twitter for iPhone](#)

Uravnoveževalna demokratična aritmetika: preštejmo in videli bomo, kdo zmaga

Bolje se je šaliti

Mar ni tovrstna inkluzivnost stalno načelo v delovanju predsednika republike? Kajti potrebno je slišati glas vseh, upoštevati vsakogar, leve in desne, partizane in domobrance, končno pa se tudi prešteti! Ne skrb za demokracijo in njeno varovanje, tudi ne kvaliteta argumentov in evidenca dokazov, le oportuno priročna želja prisluhniti vsem in nikogar izpustiti, vse v imenu demokracije, pravne države, sprave in dialoga. Če RTV Slovenija ne bi bila nosilec avtorskih pravic za vpeljavo principa uravnoveženosti kot merila poročanja in komentiranja, bi te absolutno moral imeti predsednik republike.

Pomenljivo je Pahor točno ob 17. uri, ko se je v petek sredi Ljubljane začel protestni shod »Proti koaliciji sovraštva« z vzkliki »Izdajalci!«, nehote poslal svoje prisrčne pozdrave organizatorjem in izrekel veliko zaskrbljenost za prihodnost države zaradi avtoritarnih tendenc nove vlade, h kateri je prispeval svoj pomembni delež, subtilno pa je izrazil tudi svoje nezadovoljstvo zaradi naraščajočega sovraštva v družbi in diskriminacije žensk.

Borut Montana za kušnit: promotor dialoga in nove vlade

No, vse skupaj v malce alternativni obliki poklona protestnikom, saj se je tudi sam v svojem nagovoru izrekel proti sovraštvu v družbi; tokrat je bil prikupno, znova vredno carja in kralja instagrama, fotomontažno preoblečen v protagonistko televizijske serije Hannah Montana, kot takšen pa je narod dialoško pozval, naj se raje šali kot žali. Isti narod je sicer pusta ravnokar pokopal, a ga je zaradi svojega predsednika, že v drugo izvoljenega zaradi istega demokratičnega nesporazuma, deležen čez celo leto.

Pravcata narodna tragedija se ne skriva v čudaški stilni montažni preobrazbi, ampak v dejstvu, da bo tovrstno štosiranje leta 2022, ob končni inventuri dveh mandatov, obveljalo za eno manj škodljivih epizod v primerjavi z njegovimi političnimi odločitvami.

Se Pahor morda norčuje iz koronavirusa?

Objavljeno na 12. marec 2020

Mineva že vsaj drugi teden, ko predsedniku republike ni uspelo podati kakšnega stališča do epidemije koronavirusa v Sloveniji ali v svetu. Težko smo presenečeni nad takšnim postopanjem, če upoštevamo malce pozabljeno dejstvo, da nima niti najmanjše želje nastopati kot moralna avtoriteta, v katere opis ravnanj bi najbrž štelo, da deluje kot zgled v danem trenutku – sploh tak moment v delovanju avtoritete Borut Pahor strašansko

odklanja. Veliko je načinov in priložnosti, ko bi lahko posvaril javnost pred nevarnostjo epidemije in zdaj že pandemije, a se tega preprosto ni spomnil – vsakič je dajal prednost vsakodnevne štosiranju in svojemu notoričnemu populizmu.

In kakor da to ni dovolj, se je včeraj predsednik odločil, da na svojem instagramu priredi zabavo na njemu svojstven način. Se pravi: zakaj bi se znova ne šalili, če spet uporabim njegov izraz in o čemer sem pisal v [Slovenska Hannah Montana, resnična promotorka nove vlade](#).

Umazane roke na štajerski način

V video posnetku si sklonjen v umivalnik z milom umiva svoje nežne ročice, pri tem pa ženski glas, najbrž njegove asistentke, v kljeni štajersščini daje nekakšne napotke glede faz umivanja.

Pahorjeva objava na instagramu: toto milo

Prvi stavek se glasi »Tote roke najprej dobro splaknemo pod toplo tekočo vodo!«, čez stavek ali dva sledi navodilo »Toto milo dobro speremo«, in tako dalje. K »totemu« videu je potem predsednik pripisal še svoj komentar:

Politika čistih rok. [#washhands](#) [#howtohandwash](#) [#personalhygiene](#) [#health](#) [#soundon](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Kaj naj si mislimo o tovrstni javni instrukciji? Ni me prepričala, poudarjeni štajerski akcenti dajejo slutiti, da je bila tovrstna demonstracija Pahorju in njegovi ekipi najprej in predvsem v čisto zabavo. Težko verjamem, da govor ni zaigran in da izbira mariborskega dialekta ni preiščljena.

Kajti spomnimo se: če želite širono Slovenijo spraviti v dobro voljo v novi televizijski nanizanki ali v družbi, potem je varno in nujno poseči po klišejskem štajersko govorečem liku. In takšni so zato vsi skoraj vsi slovenski humoristični liki v nanizankah ali filmih zadnjega desetletja ali več...

Pahor med umivanjem rok na štajerski način

Predsednik kot florist

Te dni smo videli duel kar dveh trenutnih predsednikov vlad, enega v odhajanju in drugega, ki ravnokar zaseda prestol, ko zelo istočasno dajeta glede rokovanj, diametralno nasprotno, o čemer pišem v [O spolni slepoti in načelih rokovanja na TV Slovenija](#).

Da Pahorju ne gre za resno svarilo, dokazuje že njegov komentar k videu: politika čistih rok. Ja, poznamo teoretski problem umazanih rok (*dirty hands*) v politiki in če sem lahko sarkastičen, je s svojim flirtanjem predsednik institut predsednika republike res dodobra umazal. Tudi iz izbire ključnikov lahko vidimo, podobno kot nekaj dni nazaj, da mu sploh ni uspelo povezati svoje demonstracije umivanja s koronavirusom. Zgolj po pomoti?

Namreč na enak način je nastopal nedavno, ko mu lastnoročno narisane rožice ni uspelo povezati z dnevom žena, zato je njegova čestitka »obvisela« v zraku. Naš florist je, skratka, morda svojo čestitko namenil sekciji slovenskih cvetličarjev in vrtnarjev, ker jih pač rožice veselijo. Res na pravi dan!

Naš florist, ki nekomu pošilja rožico

Je torej možno, da se Pahor celo norčuje iz epidemije koronavirusa? Sam bi rekel, da skorajda. In seveda bo tudi to dejanje minilo brez kritike, dokler bo ostal miljenec slovenskih medijev in bodo njegovo koketiranje z državljanke in državljani požirali z največjo gorečnostjo in navdušenjem, brez slehernega ugovora. Svoje medije je pač potrebno prodajati, kajne? Nekaj, kar družno eksploatirajo vsi, predsednik in novinarji.

Raje modrovanje o času po epidemiji

Objavljeno na 26. marec 2020

Sploh še ni ničesar storil glede epidemije – no, bodimo iskreni, nekaj malega že, nabiral je D vitaminčke zase na ležalniku – že na veliko modruje, kaj bomo morali početi po tem. Kdaj potem? Pa še niti vrhunca nismo dosegli in prešteli vseh mrtvih!

Pahor v intervjuju za TV Slovenija: smo šele na začetku epidemije, govori pa o času po njej

Da bi ga Rosvita Pesek včeraj v [pogovoru za TV Slovenija](#) vprašala kaj manj prijetnega, recimo o njegovih dolžnostih in iskanju pomoči za državljane v teh časih pomanjkanja zdravniške opreme, bi bilo na meji neverjetnega. Čudeži pa se na RTV pretežno ne dogajajo!

Pahor med čilanjem na soncu – kar zase vedno in povsod

Je pa Pahor včeraj maksimalno previdno opozoril na občutek za demokracijo – ohlapneje se pač ne zna izraziti v časih avtoritarizma. Prav ta retorična ohlapnost, benignost in previdnost v izražanju, da se slučajno komu, morda kakšnemu avtoritarcu, ne bi zameril, je tako rekoč zaščitni znak njegovega izražanja v želji po lovljenju sprejemljivosti za vse, leve in desne, avtoritarne in neavtoritarne.

In tudi ko gre za aktualno spremembo 37a člena Zakona o obrambi, ki neposredno posega na njegovo področje kot vrhovnega poveljnika obrambnih sil, je bil skrajno previden in zadržan. Zelena sprememba namreč vojski podeljuje policijska pooblastila pri varovanju meje, zato je predsednik prosil notranjega ministra Aleša Hojsa, da uporabi pot prepričevanja, argumentov in dialoga... Kako imeniten nasvet!

Skratka, še ena varianta uporabe sklicevanja na dialog, o katere modni zlorabi sem pisal nedavno v [Slovenska Hannah Montana, resnična promotorka nove vlade](#).

Idila sredi epidemije: o štirih jezdecih demokracije

Objavljeno na 27. marec 2020

Medtem ko je novinar Blaž Zgaga v hrvaškem Nacionalu objavil dolgo besedilo, v katerem podrobno analizira aktualno slovensko politično sceno in s pomočjo branja odmevne knjige politologa Edwarda Luttwaka z naslovom »Coup d'État: A Practical Handbook« dokazuje, da je v Sloveniji prišlo do skorajda državnega udara, medijska naracija v državi vzpostavlja popolnoma drugačno sliko: skrbi so odveč, vse je pod nadzorom, politična situacija nadvse demokratična, vlada pa dela dobro in za nameček s tem v celoti soglaša tudi opozicija. Redko videna idila!

To so nam, da bi kontrast med vtisom državnega prevrata in idilo sredi epidemije res izpadel maksimalno, pomirljivo v en glas pojasnili štirje predsedniki na za to priložnost sklicanem srečanju: predsednik vlade Janez Janša, ob njem gostitelj predsednik republike Borut Pahor, ta je vladi prvega dal priložnost, predsednik parlamenta Igor Zorčič, ki je s prebegom svoje stranke SMC omogočil oblast, in predsednik Državnega sveta Alojz Kovšca, ki že leta s svojimi izjavami dokazuje tezo o premajhni radikalnosti skrajne desnice v državi. Njihov nastop ni puščal dvoma, pojavili in prezentirali so se kot štirje jezdec brez konj, ki nam želijo demonstrirati, da ne bo apokalipse.

Slovenski Partenon na Erjavčevi

Če smo čisto natančni, nam za evangelista niso servirali znova onniprezentnega Jelka Kacina, uradnega govornika, ampak kar Pahorja samega, sporočilo pa je res emblematično in skoraj neponovljivo povzeto v novici STA in RTV Slovenija v nenadkriljivem naslovu: »Pahor: Štirje predsedniki ocenjujemo, da vlada dela dobro«.

Na nepozabni fotografiji Daniela Novakoviča, objavljeni tudi na straneh MMC RTV Slovenija takoj pod omenjenim naslovom, stojijo kot štirje kipi olimpskih bogov, postavljeni v slovenski Partenon na Erjavčevi; kompozicija fotografije je v vseh detajlih skoraj simetrična levo-desno, lahko bi jo prepognili na polovici.

Popolna simetrija kot emanacija enako popolne idile: štirje predsedniki v palači

Ultimativna simetrija vseh elementov fotografije izžareva občutek enotnosti in spet se zazdi, da čisto dobesedno, kajti v bleščeči dvorani tako rekoč versajske sobane se nad njimi vzpenja ogromen lesteneč in celo tolmačka, postavljena med njih na čisto sredino, ni mogla uiti svojemu lastnemu lestencu nad glavo in simetriji stolov in miz v ozadju. Že skoraj nebeško stroga popolnost in harmonija štirih »razsvetljenih« vladarjev vzbujata zaupanje in občutek varnosti na obeh nivojih. Na prvem zaupanje do naše oblasti, torej v njih same, na drugem v to, kar govorijo, da je namreč vse v najlepšem redu in da moramo ostati mirni in nikakor ne dvomiti.

Vera v demokracijo

Da bi odstranil sleherni pomislek, je Pahor celo eksplicitno pozval v zaupanje kot temeljno vrlino, v katero morajo državljani zdaj preprosto verjeti, in takšna vera zadeva seveda njihovo ravnanje in ukrepe:

»Kolikor bodo ljudje zaupali v to, da je mogoče učinkovito ukrepati v demokratični družbi, toliko bolj bomo demokratična družba ostali tudi po koncu zdravstvene, gospodarske in socialne krize, ki bo njej sledila.«

Zvito vzpostavljena korelacija med zaupanjem ljudi in demokratičnostjo stavi na dvopomenskost, ki jo je predsednik republike kot dvoživka, dopoldan se namreč dobrika

levim in popoldan desnim, razvijal skozi skoraj desetletja, sploh v zavetju svojega biotopa sredi predsedniške palače – pridejo namreč trenutki, ko se znajde hkrati na kopnem in v vodi. Kajti zadeva ni čisto preprosta, če pogledamo sporočilnost.

Je morda želel povedati, da bo Slovenija ostala demokratična družba, če bomo brezprizivno sledili ukrepom Janševe vlade, kar bi bilo sicer popoldansko sporočilo, ali pa morda nekaj bolj sofisticiranega, pomiritvi dopoldanskega strahu pred mankom demokracije namenjenega, da se morajo vsi ti ukrepi odviti v demokratičnih procedurah (s poudarkom na »v demokratični družbi«), če želimo ohraniti zaupanje ljudi in prihodnjo demokracijo? No, zadnja možnost je potem skoraj odveč, kajti Pahor nas potolaži, najbrž tudi v izogib zameri navzočim, da slednja pod to oblastjo deluje odlično.

Trojna sreča

Zgolj Pahorju uspeva zapakirati besede na način, da vsak v njih vidi, kar mu ustreza, in priznati mu je treba, da je navzlic vsej svoji pretežni verbalni pobalinskosti v posebej izbranih momentih lahko tudi neverjetno mojstrski v retoričnih spretnostih.

Če opisana fotografija že kompozicijsko manifestira pomirjujočo enotnost in se je harmonija kasneje prenesla še v kozmični red, ki so ga štirje predsedniki demonstrirali z enakomerno dispozicijo položajev sedenja za ovalno mizo, so se ponižno potrudili tudi novinarji, da nas posebej ne vznemirijo in poudarijo temeljno sporočilo še v podnaslovu.

Štirje predsedniki in njihov položaj za mizo

Naslovni poudarek o vladi, ki dela dobro, se ponovi in razširi:

»Vlada dela dobro, opozicija si zasluži zahvalo za spoštljivo in konstruktivno delovanje, v državi pa vlada demokratičen duh, je po sestanku predsednikov štirih najvišjih političnih institucij povedal predsednik države Borut Pahor.«

Elementi so zdaj dejansko kar trije in prav tolikšna najbrž tudi naša sreča: (a) vlada dela dobro, (c) opozicija je konstruktivna v tem, da jo pusti pri miru in (c) v državi vlada (!) demokratičen duh.

Mokre sanje avtokratov

Zapis na MMC RTV Slovenija, sicer v osnovi oprt na Slovensko tiskovno agencijo, nas v vseh treh ključnih elementih naslovja, podnaslovja in nosilne fotografije prepričuje v kar tri poudarke, ki najbrž tvorijo mokre sanje slehernega avtokratskega režima: da moramo neomajno zaupati v nezmotljivost vladarjev, da je najboljša opozicija, če jo že imamo ali sploh rabimo, le tista vdana in sprijaznjena, ter da je seveda režim nujno prepoznati kot globoko demokratičen. Navzlic vsem novim podatkom o čudnih poslih glede nakupov mask, ko se novinarjem portala Necenzurirano dogaja nehotena afirmacija naslova, saj drugi novinarji njihovih odkritij niti ne povohajo, v času kolosalnih odstavitev in nastavitev svojih kadrov in sredi suspenza demokratičnih procesov v parlamentu.

Naslov, podnaslov in fotografija: celotna kompozicija novice na MMC RTV Slovenija

Sporočilna zgoščenost na ravni slike in besede, estetike in jezikovnosti, politične in novinarske naracije, bi težko dosegla večjo intenzivnost. Ne pomnim bolj sumljive kozmične popolnosti kakšne medijske informacije, tokrat tiste, ki jo prenašajo v križ postavljeni štirje jezdec, zaradi katere bi nas moral prevevati večji strah. Ampak ne, ne bo se zgodilo.

Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu

Objavljeno na 2. april 2020

Vsekakor gre za enega najtežjih in najbolj ganljivih trenutkov, resno preizkušnjo za Pahorjev flirtajoči populizem: kako plesati tango s plesalko, od katere moraš biti oddaljen kakšna dva metra? Ampak to ni še nič, kako plesati tango s svojim ljudstvom, če moraš zaradi koronavirusa ostati z njim na ustrezni varni distanci? Neprimerljivo težje!

V iskanju novih patentov

Šele zdaj razumemo, kako življenjsko pomemben je za politika takšnega profila že sam fizični stik. Odpovedati se mora vsem prizorom in fotografijam objemov, poljubov, stiskov rok, poziranju. Predsednik republike je bil najprej 14 dni v popolni komi. Sedel je doma in se smilil samemu sebi, prešteval mrtve in na instagramu štancal fotografije iz svoje mladosti, še notorični šaljivosti se je moral pretežno odpovedati, ker so časi preresni. Kaj zdaj? Kaj storiti s preizkušenimi in že patentiranimi populističnimi triki pri senzacij željnih urednikih, ko se je epidemija nepričakovano in nesramno poigrala z njim?

Povsem potrj je poskušal s podeljevanjem nekakšnih jabolk navdiha pred prazno dvorano, ampak ni impresioniralo nikogar. Kako dolgo čakati, bo še sploh lahko flirtal z otroki, starostniki, ženicami, ljudmi iz ulice, prodajal sladoled, zlagal tampone in friziral? In le kako bo še zmozel priti v medije – razen s pomočjo laskavih ocen, kot je aktualna Večerova, da »so njegovi institucionalni nastopi neoporečni«? Ne bodi len, si je dejal, in po dolgem tuhtanju sredi abstinencijske krize le domislil neoporečno originalen način – vzemi megafon in izpelji flirt na daljavo!

Pahorjeva megafonska serenada: nagovor množici na balkonu v Lenartu

Študentski revolucionar

»Ker v teh dneh zaradi razmer ni bila mogoča otvoritev novih prostorov doma starejših v Lenartu, smo načrtovano srečanje organizirali v skladu s sedanjimi pravili ravnanja in si namenili nekaj prijaznih in spodbudnih besed.« S temi zadržanimi besedami je Borut Pahor uvedel svoj novi patent na Facebooku. Na instagramu pa poudaril herojsko vzdušje ob dogodku in sebe primerjal s študentskim revolucionarjem, ki hrabri množice ob obvezni spremljavi zastav:

Danes pred domom starejših v Lenartu. Junaško vzdušje, zastave, pesem. Jaz jih nagovarjam preko megafona, kot bi se šli uporni študentje revolucijo. Za spomin na moj obisk v času epidemije Covid 19, se podpišem pod nekaj, kar bo ostalo za spomin na posebne čase. Minili bodo. VSE BO ŠE DOBRO
[#staysafe](#) [#megaphone](#) [#moralsupport](#) [#wecandoit](#) [#skupajnarazen](#)
[#skupaj](#) [#thankyou](#) [#staystrong](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#)
[#slovenia](#)

Pahorjeva inovacija bo po vsem sodeč kmalu postala tradicionalna. Kajti to je že njegov drugi tovrstni nastop, pred tem ga je ganila čudovita prostovoljka Tereza in ga prepričala v očarljivi »new experience« v Logatcu:

Na obisku v domu starejših Marije in Marte v Logatcu. Zaradi ukrepov proti širjenju virusa sem pred dvema tednoma načrtovan obisk odpovedal. Toda čudovita prostovoljka Tereza mi je potem napisala tako ganljivo pismo, da sem si premislil. Seveda smo se vsi prilagodili razmeram. Nepozabna izkušnja. [#skupajnarazen](#) [#newexperience](#) [#thankyou](#) [#staysafe](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Z megafonom v Logatec: new experience!

Special corona edition

Ja, tako kot se moramo počasi navaditi na [kamionski populizem](#) oblastnikov, se nam obeta *special corona edition* megafonskega.

En dokaz več, da flirt ni več to, kar je bil in da je koronakriza močno prizadela tudi komunikacijske populiste. Preživeli bodo le najbolj iznajdljivi. Ampak ne, ob laskanju medijskih elit jim ne bo hudega. Vse bo še dobro.

borutpahor • Follow

pesem. Jaz jih nagovarjam preko megafona, kot bi se šli uporni študentje revolucijo. Za spomin na moj obisk v času epidemije Covid 19, se podpišem pod nekaj, kar bo ostalo za spomin na posebne čase. Minili bodo. VSE BO ŠE DOBRO 🙌 #staysafe #megaphone #moralsupport #wecandoit #skupajnarazen #skupaj #thankyou #staystrong #pahor #president #presidentpahor #slovenia

17h

3,121 likes

12 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Megafon in maska: Pahor med izvedbo svoje populistične revolucije

KORONAVIRUS

STA
31. marec 2020
31. marec 2020 15:31
Predviden čas branja: 1 min

NAJNOVEJŠE

4 min Spor z Grki glede Antenne TV SL oklestil lanski dobiček Telekoma Slovenije

30 min Cene nafte v upanju na ameriško intervencijo znatno porasle

1 ura Svet se približuje milijonu okuženih z novim koronavirusom

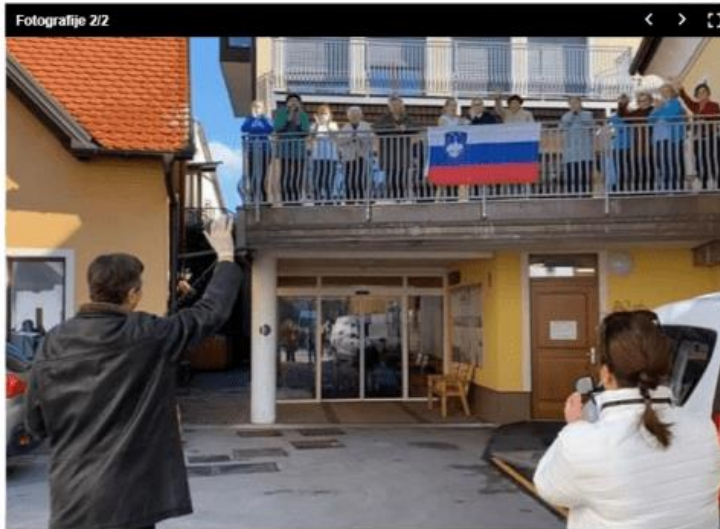
1 ura Za nujni prevoz so starostnikom na voljo prostovoljci

1 ura Šotska ministrica napovedala odlog začetka mature

Vse objave

#foto Pahor po megafonu nagovoril stanovalce logaškega doma starejših

Predsednik republike Borut Pahor je danes obiskal dom starejših v Logatcu. V dom Marije in Martega je povabila prostovoljka Tereza, a so obisk prestavili zaradi koronavirusa. Tako se je Pahor ustavil na kratkem obisku, stanovalcem je namenil nekaj vzpodbudnih besed, a jih je tokrat povedal v megafon, so pojasnili v uradu predsednika.

(Foto: Urad predsednika RS.)

Vesetje urednikov na Dnevniku

SPREMEMBE

Pahor objavil, kakšen bi bil brez frizerja (FOTO)

Objavljeno 27. marec 2020 13.09 | Posodobljeno 27. marec 2020 13.34 | Piše: N. Č.

Ključne besede: • Borut Pahor • koronavirus • frizerji

Tudi predsednik države se ubada z manjšimi težavami zaradi zaprtja frizerskih salonov.

Borut Pahor. FOTO: Voranc Vogel, Delo

Predsednik države **Borut Pahor** ima velike državniške skrbi zaradi koronavirusa, zato se s tem, kje se bo strigel, ne obremenjuje preveč. Vsaj tako pravi.

Veselje urednikov na Slovenskih novicah

Predsednikova domišljija: kako patentirati koronaselfie

Objavljeno na 8. april 2020

Pahor je v abstinenci stiski, sredi koronakrize in nenadoma fizično odrezan od ljudstva, odkril čarobno formulo za ohranjanje dobrodejnih učinkov svojega populističnega flirtanja: megafonski nagovori v vlogi nekakšnega buditelja dobre volje in upanja mu omogočajo distančno komunikacijo, brez katere bi sicer težko ohranjal zaželeno kondicijo medijske in politične pozornosti. O vsem tem pišem v [Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu](#).

Ampak zadrega je zdaj tale: biti z ljudmi, flirtati z otroki, damami, starostniki, ženicami, ljudmi iz ulice je z megafonom v rokah nekako še mogoče, čeprav z varne razdalje, prodajati sladoled, zlagati tampone in frizirati malo manj.

In za to ves čas gre, Pahor je zaradi dajanja prednosti osebni všečnosti, ne državniški drži, iskanja pozornosti ljudstva, ne politične modrosti, že dolgo nazaj opustil komentiranje političnega dogajanja, sploh okoli vlade in parlamenta – takšno gesto je celo napovedal. Že res, da včasih pozabi na svoje apolitično načelo, še bistveno bolje pa bi bilo, da bi ga opustil. Zakaj?

Ker od politika pač pričakujemo politično odgovorno delovanje, da izrazi svoje mnenje ob ustvarjanju izrednih razmer v državi in ne, da ga zamolči. Pričakujemo, da je kritičen do problematičnih ukrepov oblasti, ne da ji asistira. Da obsodi poskuse suspenza parlamenta, ne da jih spregleda, da ga zanima, kaj se dogaja z zlorabo vojske, ki ji celo poveljuje, in ne da raje zabava državljane s fotografijami svojih frizur iz mladosti in sezname žensk, v katere je bil zaljubljen. Predsednik republike ima dejansko resno smolo: če kaj, je kritični trenutek sredi epidemije obelodanil, kako obupno mizeren postaja njegov flirtajoči populizem in da bo, ob vsej iznajdljivosti, z njim lahko v prihodnje prepričal vedno manj ljudi.

Toda kaj bi o tem, do takrat je še daleč. Ljubiteljica selfijev je dala ljudstvu novo idejo. Morda pa ni nujno potreben megafon, morda lovljenje trenutkov večnosti s kraljem instagrama ni možno skozi balkonske fotografije tipčka z megafonom na dvorišču. Z nekaj iznajdljivosti, kot pravi predsednik, bi morda šlo tudi z distančnim selfijem na varni razdalji vsaj metra in pol.

Domišljija pri ustvarjanju selfijev

Če tole ne postane mednarodni izvorni artikel, nekakšen *presidential 1.5 m selfie*, bo virusna kriza v Sloveniji povsem zaman.

Instagramski rešitelj države: komentar k intervjuju s predsednikom republike v Dnevniku

Objavljeno na 11. april 2020

NOVI KORONAVIRUS

Miran Lesjak, Zoran Potič

11. april 2020

11. april 2020 0:00

Predviden čas branja: 31 min

NAJNOVEJŠE ↕

4 min **Ne trasi tretje osi**
čez območje
velenjskega
premogovnika

5 min **Če boste pridni,**
otroci ...

5 min **#portret Tina**
Bregant,
zdravnica,
državna
sekretarka na
ministrstvu za
zdravje

5 min **Svetovna**
zdravstvena
organizacija v
navzkrižnem
ognju ZDA in
Kitajske

5 min **Ker Romuni ne**
morejo k nam,
ministrca Pivčeva
za delo na
hmeljiščih novači
Slov...

Vse objave

Borut Pahor: Na tem položaju sem zato, da sodelujem z vlado. To velja tudi za vlado Janeza Janše. 🔒

Tukaj povedanemu ni mogoče očitati, da Borut Pahor, predsednik Republike Slovenije, ni bil jasen. Bil je jasen, ko je razlagal svoj odnos do vlade in njenega premierja, svoje razumevanje trenutne zdravstvene in prihodnje socialne ter ekonomske krize, ko je posvaril, da oblast v njej ne bo smela biti nestrpna do nezadovoljnih, ko je rekel, da je Slovenija jedrna država EU in bo to tudi ostala, kot bo on ostal nespremenjen na Instagramu, pa naj si kritiki o njegovi dejavnosti mislijo, kar si hočejo. O tukaj povedanem se bo še govorilo, tako in drugače.

(Foto: Luka Cjuha)

Dnevnikov veliki intervju Mirana Lesjaka in Zorana Potiča s predsednikom republike bo hitro zgrmel v pozabo. Odgovorni urednik in novinar nista uspela iz njega izveliči nič posebnega, pri vprašanih nista kaj prida vztrajala, v sogovorca tudi ne dramatično drezala ali mu onemogočila, da bi se s svojo prislovično zvijačno retoriko izvlekel iz vseh možnih političnih in moralnih dilem, zanj načeloma zoprnih ali nevarnih.

Svoje napovedi iz uvoda verjetno ne moreta upravičiti: »O tukaj povedanem se bo še govorilo, tako in drugače.« Prej bi po branju zato pohvalil Pahorja, zaradi besedne in argumentacijske gibčnosti v iskanju novih rešitev, ko se zdi, da bo na robu previsa sredi svojih političnih koketiranj s politično desnico in aktualno vlado zgrmel v globino, a se vedno znova spretno reši z gibkim prepričevalnim trikom. Naštel bom nekaj mest iz intervjuja, zame vrednih kratkega komentarja, še zlasti pa se bom posvetil delu, ki me najbolj zanima v luči njegovih populističnih ravnanj.

NOVI KORONAVIRUS

Miran Lesjak, Zoran Potič

11. april 2020

11. april 2020 0:00

Predviden čas branja: 31 min

NAJNOVEJŠE

4 min Ne trasi tretje osi čez območje velenjskega premogovnika

5 min Če boste pridni, otroci ...

5 min #portret Tina Bregant, zdravnica, državna sekretarka na ministrstvu za zdravje

5 min Svetovna zdravstvena organizacija v navzkrižnem ognju ZDA in Kitajske

5 min Ker Romuni ne morejo k nam, ministrica Pivčeva za delo na hmeljiščih novači Slov...

Vse objave

Borut Pahor: Na tem položaju sem zato, da sodelujem z vlado. To velja tudi za vlado Janeza Janše.

Tukaj povedanemu ni mogoče očitati, da Borut Pahor, predsednik Republike Slovenije, ni bil jasen. Bil je jasen, ko je razlagal svoj odnos do vlade in njenega premierja, svoje razumevanje trenutne zdravstvene in prihodnje socialne ter ekonomske krize, ko je posvaril, da oblast v njej ne bo smela biti nestrpna do nezadovoljnih, ko je rekel, da je Slovenija jedrna država EU in bo to tudi ostala, kot bo on ostal nespremenjen na Instagramu, pa naj si kritiki o njegovi dejavnosti mislijo, kar si hočejo. O tukaj povedanem se bo še govorilo, tako in drugače.

(Foto: Luka Cjuha)

Začetni del današnjega intervjuja s predsednikom republike v Dnevniku

O kolaboracijski filozofiji

Po nekaj začetnih, tudi bolj osebnih poizvedbah o epidemiološki krizi (»Vas je kaj strah, da bi se okužili?« »Ne.« »Zakaj pa ne? Veliko ljudi je strah okužbe.«; »Katero je v razmerah epidemije družbeno bolj odgovorno čustvo, strah ali pogum?« ipd.) sta prešla k opredeljevanju predsednika do avtokratskega obnašanja sedanjega premierja – tukaj se Lesjak in Potič niti nista sklicevala na lastno prepričanje, kar bi pričakovali, ampak na »pomemben del javnosti«, ki tako meni. Nevtralizacija Pahorjevih replik, za katerega že leta vemo, da ima za potrebe koketiranja z Janšo in nevarnimi političnimi idejami vedno

pri roki dober izgovor, ni stekla in tokrat se je domislil sklicevanja na »filozofijo« razumevanja svoje funkcije:

»Moje sodelovanje z vsemi temelji na moji filozofiji o tem, kaj pomeni predsedovati državi. Jaz tukaj nisem zato, da bi vlado hvalil, jo kritiziral ali ji dajal kakšna navodila, na tem položaju sem zato, da z vlado sodelujem.«

Kaj potem v praksi pomeni sodelovati? Da si tiho, najbrž, in pokorno slediš vsemu. Spretna redukcija, ki mu omogoča ostati se očitkov o nekritičnosti do vlade, pri čemer se novinarja nista spomnila, da tudi lažna in neverodostojna, saj je še pred kratkim vladajoči koaliciji dobesedno na veliko laskal in risal neverjetno idilo ob njenih čudovitih ukrepih (Idila sredi epidemije: o štirih jezdecih demokracije).

Seveda Pahorju kot političnemu slalomistu ni mogoče očitati enostranskosti, kajti vsakič bo velemojstrsko uspel razumeti obe strani, ob tem pa še prodati svojo velikodušnost! Do sedanjega premierja recimo z besedami, da se je znašel »v težki situaciji, in tudi to je treba upoštevati, ko od njega terjamo več potrpežljivosti«, čeprav je pred tem dodal, da bi na njegovem mestu izbral kakšne druge besede... Kakor da bi žargon predsednika vlade danes bil kaj drugačen kot pred koronakrizo.

Nikoli ne veš, kdaj boš moral sodelovati z diktatorjem

Imenitno se je vselej kolaborativno razpoloženi Pahor znašel tudi ob omembi Madžarske, kjer je suspenz parlamenta označil za nekaj, kar spravlja veliko držav menda v zadrego; namreč Orbanovi kritiki so se enkrat že opekli, je spomnil. Načeloma sicer ni za takšne drastične suspenze, bi se dalo razbrati, toda vselej je tukaj še vpeljava tistega razvpitega »ampak«:

»Veliko držav se danes sprašuje, ali se ne ponavlja situacija iz tistega časa, ko so Orbana na začetku krize zaradi postavljanja ograj in trde protimigrantske politike zelo kritizirali, potem pa so države deloma same uveljavljale iste principe.«

Namig smo razumeli, nekaj šteje tudi stališče imaginarnega števila držav, ki svetujejo modro molčanje o suspenzu demokracije in poti v diktaturo. Nekako takole: bodimo raje previdni pri njeni kritiki in se ne opečimo znova, saj človek nikoli ne ve, kdaj bo tudi sam pred sabo rade volje pozdravil diktatorja. Žal se novinarja ob takšni relativizaciji nista zdrznila.

Dobro je imeti prijatelje

Glede aktivacije 37.a člena Zakona o obrambi smo prebrali, da ji Pahor ne oporeka, celo podporo napotitvi vojske na državno mejo je napovedal. Podobno se je nenadoma

zazdelo, da se ob »francosko-nemškem vlak«, ki je vsa ta leta bil zanj logična in zelo preferenčna zunanjepolitična izbira, tudi s strani Janše zdaj goreče ponujani »višegrajski vlak« ne zdi več slaba možnost.

Pahor se je znova odlično znašel z neuničljivim argumentom, kako preseči situacijo skozi njemu očitno ljubo načelo »volk sit, koza cela«; dejal je, da je dobro imeti čim več prijateljev po svetu! Saj res, kdo bi temu oporekal. Zato je bil proti temu, da bi »moralni zmanjšati kvaliteto odnosov z nekaterimi iz Višegrajske skupine«.

Spraševalca ga potem glede avtoritarizma, populizma in nacionalizma v državah te skupine nista uspela izzvati in umetelni zaključek s svežo modrostjo je bil neizbežen: »Prijatelje imamo tudi tam, kjer imajo naši zavezniki sovražnike«. Saj res, morda jih nekateri nimajo, ker so bolj načelni od nas. Zakaj bi imeli sovražnike med trinogi, če so lahko naši prijatelji? Klinc gleda kratenje človekovih pravic, če se lahko z njimi objemamo!

Vladajoče stranke ne komentira

Tudi pri naslednjem vročem izzivu glede bojazni, da bi zaradi vladajoče SDS in njene politične bližine z morda izključenim madžarskim Fideszom lahko Slovenija postala v Evropski uniji marginalizirana, je Pahor hitro unovčil svoj večni adut, sklicevanje na odpoved svojemu stališču v kombinaciji s samopromocijo političnega »spravitelja«:

»O strankarskih zadevah se ne izrekam, razumem pa nekatere pomisleke, ki se raztegnejo do nezaupanja. Moja naloga ni, da bi nezaupanje poglobljaj, ampak da ga odpravljam.«

Velja dodati enkrat več: predsednik je ob več priložnostih v zadnjih letih izrecno povedal, da ne komentira niti delovanja vlade. Nevzdržno stališče, saj ravno to nenehno počne, tudi če si tega res ne želi, pa je v zgornjem primeru sploh depasirano, saj vendar ni bil povprašan po strankarskem dogajanju, ampak po tem, da bi lahko Slovenija pristala na obrobju EU. Nekaj malega pa bi kot šef države z njo le lahko imel, kajne? Žal sta novinarja spet nasedla.

Non, je ne regrette rien

Pa pustimo vse zamujene priložnosti glede novinarske svobode, politike izključevanja in kulture diskreditacij ter se posvetimo sklopu vprašanj, uvrščenih proti koncu pogovora, kjer se novinarja dotakneta Pahorjevih aktivnostih na socialnih omrežjih. Začneta z moledujočim »Ali vam je bilo res treba napisati na Instagramu, da sredi koronakrize čilate?«, skoraj pravcato tovariško kritiko, kakor da bi ga želela opozoriti, da naj po nepotrebnem ne zmanjšuje umetniškega vtisa svoje sicer imenitne predstave v vlogi, ki jo opravlja. Ampak sledil je hladen tuš:

»Ne, a tako sem čutil, to sem storil in tega ne obžalujem.«

Hja, osebne občutke neobžalujočega je pa res težavno spodbijati! O njegovem čilanju, megafonskem flirtu, iznajdljivosti ob selfijih in sploh zabavljaštvu sredi koronakrize sem pisal na drugih mestih ([Raje modrovanje o času po epidemiji](#), [Predsednikova domišljija: kako patentirati koronaselfie](#), [Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu](#)) in seveda je iz Pahorjevih vzorcev ravnanj vsakič jasno čutiti, da obvlada premišljeno, dobro načrtovano promocijo, ki se ji za nič ne bo odpovedal. Kaj promocijo, njegova prezenca skozi čilanje vendar tvori bistvo, kvintesenco njegovega političnega delovanja.

Kajti seveda niso težava le objave na instagramu in socialnih omrežjih, te so zgolj posledica njegovih ravnanj. Skratka, o flirtajočem in zadnjem času megafonskem stilu zganjanja všečnosti, njegovem političnem slogu, ki ni zvedljiv na instagramsko objavo, nismo slišali ničesar. Novinarsko moledovanje ne bi moglo bolj podcenjujoče zgrešiti!

Rešuje državo, ko ne spi

In res spraševalca nista niti poskušala nakazati, da bi bilo z njegovim ravnanjem na položaju predsednika republike kaj narobe ali poskušala zapeljati pogovor v smeri spornosti njegovega bebavega populizma. Ne, zanju je težava v tem, da se Pahorju menda rogajo: »Zagotovo veste, da sem vam zaradi tega mnogi posmehujejo.« Kakor da bi sam tega ne opazil in kakor da ne bi vedel, da velika večina v vseh javnih anketah njegovo tovrstno ravnanje podpira. Zakaj bi se torej sekiral?

Instagram je naporna reč, zato se lahko hvali, da morda 18 ur na dan rešuje državo (sic!):

»Če bi uporabil drug izraz, bi bil odziv drugačen. Tudi ne želim reči, da rešujem državo 24 ur na dan, ker je ne, vmes tudi šest ur spim.«

Spet nam mojster dvoumnosti omogoča dve branji. Morda sploh ne rešuje države ali jo morda rešuje le, ko je buden? Potem je res velika krivica, da ne opazimo njegovega garaškega volontiranja in znoja, potrebnega ob vsakodnevnem flirtu z ljudstvom. In kakor da še ni dovolj, se je ob vsej spornosti svojih objav, če političnost tovrstnega delovanja pustimo ob strani, Pahorju uspelo še pridušati, da »na tem področju nekateri orjemo ledino«, svoje pionirsko delo na področju instagramiranja in tvitanja pa je potem celo podkrepil s sklicevanjem na svojo visoko odgovornost:

»Politiki s tem, da imamo zelo razvita družbena omrežja, na neki način postajamo tudi uredniki vsebin, in zaradi številnih sledilcev je s tem povezana velika odgovornost.«

Strast in pogum instagram raziskovalca

Skratka, predsednik glede socialnih omrežij ničesar ne obžaluje, deluje po občutku in je kot pionir človek velike odgovornosti. V isti sapi spraševalcema lahko celo natrosi, da »instagram ne prenese pretirane politične korektnosti, za vsakega politika je izjemno nevarno orodje, tudi zame«, kar je sploh zanimiva korelacija, s katero je uspel podkrepiti svoje odgovornostno ravnanje: kakor da bi politična nekorektnost zahtevala visoke stopnje moralnosti.

In ko jima je prodal bučke vseh sort, še ni bi voljan odnehati. Ob neverjetnem in enako nezmotljivem občutku, etičnosti svojega instagramiranja in veliki teži odgovornosti, sta sledila še strast in pogum po raziskovanju. Kajti on je raziskovalec, ki vendar tvega, zato bi njegov riziko lahko znali ceniti:

»A če bi se umaknil iz tega, bi priznal, da nimam več poguma v življenju in strasti, da bi raziskoval. Ko boste videli na Instagramu, da ni več tveganih objav, vedite, da sem postal star, da se umikam, da moje politično srce peša, da strasti ni več, da sem se vdal in da tistega Pahorja, ki ste ga poznali, ni več.«

Pahor dva dni nazaj: koronavirus in petje za stoti rojstni dan

Priznati, da si preračunljivec

Ob opozorilu, da skoraj ni nikogar, ki bi mu ob tovrstnem udeleževanju ploskal – no, tudi tu se novinarja motita – je nato poskusil še z zatrjevanjem, da se tovrstni praksi ne misli odpovedati. Svojo odločenost je izrazil z ganljivo podporo, da njega kritika pač nikoli ne more ustaviti:

»Zagotovo, a jaz bom šel po tej poti naprej. Glede marsičesa so me kritizirali, a me to ni oviralo. Bomo videli, kaj bo prinesla digitalna doba politike, ker kdor je ne bo razumel, bo izpadel iz igre.«

Seveda, saj kritike so temu namenjene, da jim ne prisluhujemo. Ko mu je v naboru različnih strategij upravičevanja svojega početja že povsem zmanjkalo domišljije, kot visoko odgovoren in moraličen na koncu poskusil s še eno taktiko, prepričati ljudi s samopriznanjem. Teško bi rekli kesanjem, ker priznati, da si preračunljiv, pač ne implicira obžalovanja in distanciranja do lastnega početja:

»Seveda gre pri tem tudi za preračunljivost, nenazadnje je vsaka kariera politika povezana tudi s preračunljivostjo. V svoji karieri se nisem nikoli upiral temu, da bi me imeli za... – kako bi vi temu rekli? Smešneža?«

Pahorjeva megla

Predsednik je začel z odgovornostjo v socialnem udejstvovanju, končal pa s svojimi slabostmi in preračunljivostjo. Celo na tej točki je svojo besedno zvijačnost znal uporabiti sebi v prid:

»Politik mora dobiti neke slabe diagnoze, brez tega ne more živeti, javnost mora v njem prepoznati tudi nekaj slabosti. Jaz s to vrsto slabosti brez težav živim.«

Kaj zdaj, je morda priznal, da ima slabosti (»s to vrsto slabosti brez težav živim«) ali zgolj, da mu takšne diagnoze pripisujejo drugi (»dobiti slabo diagnozo«, »javnost prepoznava slabosti«)? Mojstrska je ta dvopomenskost, zvijačnost izmikavanja in semantične megle, v katero se nenehno zateka.

Prav zato se novinarja ne bi mogla bolj motiti, ko sta na začetku intervjuja zapisala, da Pahorju ni mogoče očitati, da ni bil jase, ker da je takšen bil, jase namreč. Ravno to ni res, on je vendar popolnoma nejasen v svoji navidezni jasnosti, v meglenosti svojih relativizacij in obratov, praznini sredi navidezni vsebinskosti, nemoralnosti ob prazni gesti zatrjevanja odgovornosti.

Že skoraj za simptom lahko štejemo, da novinarstvo po desetletjih njegovega političnega udejstvovanja tega noče odkriti.

Rumenost in parodija

Objavljeno na 12. april 2020

Verjetno bo kar držalo, da sta šele velemojstra parodije Tilen Artač in Igor Bračič z nezgrešljivim smislom za družbeno analizo za sobotno oddajo v rubriki Mala terasa skozi polko ugotavljala, da je nekaj narobe s Pahorjevim megafonskem populizmom (Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu).

Bruki ali Predsednik polka: insert iz glasbenega nastopa

Zakaj šele? Človek bi skoraj ne verjel, kako po kar osmih letih naš medijski mainstream, ki pretendira k uvrstitvi v *quality media*, saj tabloidnih sploh ne bom omenjal, hladnokrvno slika nove Pahorjeve koronavirusne turneje po domovih za starejše in ostarele z mikrofonom v roki kot prijazno in humano dejanje, v katerem moramo ugledati njegovo veliko požrtvovalnost.

Jasno, če jim doslej ni uspelo, zakaj bi zdaj? Artač in Bračič v bistvu delno in povsem nehote rešujeta čast domačih medijev in novinarstva sploh, čeprav seveda ne pripadata ravno temu cehu.

Kako že pravi predsednik v nedavnem intervjuju, ki sem ga podrobno analiziral ([Instagramski rešitelj države: komentar k intervjuju s predsednikom republike v Dnevniku](#))? Takole:

»Kdor želi vse izvedeti o mojem delu, pogleda Twitter, o takšnih in drugačnih dejavnostih izve na Facebooku, nekoliko bolj rumene vsebine, a še vedno dostojne in dostojanstvene, pa lahko najde na Instagramu.«

Na vprašanje, zakaj se zdijo državniku pomembne rumene vsebine, sledi res lakonični odgovor:

»Ker je taka moja presoja. Lahko je napačna, zaradi tega lahko bičajo moje ime...«

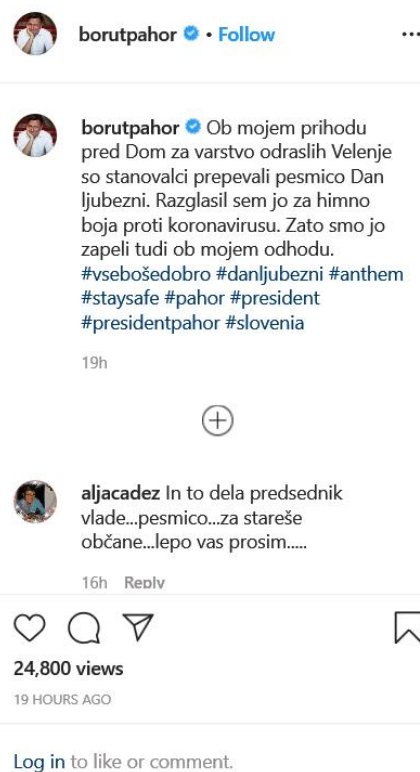
Če ga bičajo, kaj mu mar! *So what!* Ne bo se sekiral. Pa ga sploh ne, torej težave niti ni. Kot ponavljam že osem let, zgodba o Pahorju dejansko je zgodba o slovenskih medijih, tako

rekoč na ravni politične ontologije. In je zgodba o vplivu, moči in nemoči njegovega medijskega servisa, dobesedno ([Pahorjev medijski servis](#)).

Zato čakamo na Artačevo in Bračičevo parodijo slovenskega novinarja.

»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?

Objavljeno na 15. april 2020

Zdaj že dokaj zanesljivo vemo, da medijski mainstream pri nas ne namerava problematizirati predsednikovih megafonskih radosti v flirtanju, za katere niti občinske meje in državni ukrepi niso nobena ovira. O tem lahko po štirih zapisih o taistem dovolj suvereno sodim ([Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu](#), [Rumenost in parodija](#), [Instagramski rešitelj države: komentar k intervjuju s predsednikom republike v Dnevniku](#), [Predsednikova domišljija: kako patentirati koronaselfie](#)).

Na eni stran torej neverjetna trdoživost v flirtanju in koketiranju v razmerah epidemije koronavirusa, spretno distančno naslavljanje na plebs, njemu ljubo ljudstvo, tokrat

razstavljeno po balkonih, kar ga kot gesta kajpak ohranja na prvem mestu vseh javnomnenjskih anket, na drugi strani polna anemičnost in asistenca njegovega »medijskega servisa«. In ja, takšnega in tolikšnega si lahko človek njegove baže le pobožno želi!

Himna ljubezni

Nič drugače se ni odvilo včeraj na obisku v Velenju, v video posnetku in z besedo nam je potem z veseljem zaupal bistvo dogodka:

Ob mojem prihodu pred Dom za varstvo odraslih Velenje so stanovalci prepevali pesmico Dan ljubezni. Razglasil sem jo za himno boja proti koronavirusu. Zato smo jo zapeli tudi ob mojem odhodu. [#vsebošedobro](#) [#danljubezni](#) [#anthem](#) [#staysafe](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Enkrat več lahko na posnetku spremljamo na balkone nagnetene prebivalce doma, ki Borutu Pahorju mahajo in z njim pojejo novo himno, *Dan ljubezni*; strogo vzeto seveda ni namenjena covidu-19. Zvito z njegove stranki, kajti pri vsakem flirtu, pa četudi gre za megafonski populizem, sklicevanje na ljubezen seveda nujno podvoji želeni učinek:

To je bil tvoj dan ljubezni
Najlepši dan, ki ne mine nikdar
Svet živi za dan ljubezni
Dan, ki da ti vse in vse ti vzame
Tega nikdar ne veš.

Gneča med petjem pesmi Dan ljubezni

Predsedniku velja spet odločno čestitati, njegov zdaj že klasični pomiritveni koronanapev »Vse bo še dobro«, s katerim seveda ne sporoča le povedanega, temveč bolj perfidno predvsem afirmira pozicijo, iz katere govori, deluje kot dobra populistična tehnika. S tem sebe prezentira kot nekoga, ki mu moramo zaupati, kajti le komu bomo, če ne tistemu, ki se je postavil v vlogo zaupnika, virološkega prognostika in trubadurja obenem.

Vse bo še (največje) dobro

Toda glej ga zlomka, težava našega serenadnega motivatorja in njegovih kancon vendarle vztraja, kajti državni ukrepi za zajezitev širjenja koronavirusa mu niso naklonjeni. Na balkonu nagnetenih starostniki se ob prepevanju dneva ljubezni stiskajo en ob drugem in več kot očitno kršijo priporočilo varnostne razdalje, ki velja na široko in bi morala biti vsaj en meter in pol. Kaj bi prepovedovali stadionske koncerte, če imamo svojega Andreo Bocellija.

Nam bo morda vladni predstavnik Jelko Kacin pojasnil, da takšno pravilo v domovih za starejše ne velja ali pa da ne velja, če vas obišče zdaj že znameniti tip z megafonom? Da sicer strogo velja za vse nas, ampak so tudi izjeme? In kakor da ni dovolj, danes je minister Tomaž Gantar znova ponovil, kar sicer že vemo: večina od doslej 61 umrlih v Sloveniji je iz domov starejših občanov. Torej prav s prizorišč, ki jih serijsko obiskuje predsednik.

Je trubadurski šef države s svojimi ljubezenskimi baladami nekdo, ki ogroža življenja tistih, ki bi jih menda rad pomiril s šepetanjem »Vse bo še dobro«? Kaj bo dobro? Zdaj čakamo samo še, da nam citira Sokrata iz *Apologije* (29a):

»Strah pred smrtjo, možje, namreč ni nič drugega kot mnenje, da si moder, čeprav nisi; le mnenje je, da veš, česar ne veš. O smrti nihče ne ve, ali ni morda za človeka največje dobro, bojijo pa se je, kot da bi dobro vedeli, da je največje zlo. Kako da to ni sramotna nevednost, ki misli, da ve, česar ne ve?«

Saj res, morda pa ima v mislih največje dobro.

Trubadur med ljubezenskimi napevi v Velenju

Al. Ma.

15. april 2020 ob 14:49
Ljubljana - MMC RTV SLO

Pahor za podelitev policijskih pooblastil vojski na južni meji

Pahor obiskal vojsko na južni meji

Predsednik republike in vrhovni poveljnik obrambnih sil Borut Pahor je obiskal 72. brigado Slovenske vojske v Črnomlju ter skupno vojaško-policijsko patroljo na slovenski južni meji. Pri tem je ocenil, da bi širitev pooblastil vojski koristila.

📷 Pahor na južni meji. Foto: STA/Daniel Novakovič

Sorodn

Podobna zgodba danes na južni meji: distanca in maske za vrh države niso obvezni (MMC RTV SLO)

Novinarska slepota: selektivna zaznava problematičnosti v ravnanju predsednika

Objavljeno na 17. april 2020

Predsednik Pahor se je znova opravičil: »Na nek način bi morali veljati za zgled. To včeraj nismo bili«. Priznajmo, da ima nekaj smisla za to, ampak le takrat, ko začuti, da bi mu lahko odsotnost opravičila sicer škodovala.

Tokrat se je vanj zatekel po razkritju svojega obiska vojske in sprehoda z večjo skupino ob južni meji vzdolž Kolpe, v kateri sta bila tudi ministra Matej Tonin in Aleš Hojs. Na objavljene fotografije njegove predsedniške ekipe, iz katerih je razvidno, da predsednik in dva ministra sredi vrhunca epidemije niti malo ne poskušajo nositi zaščitnih mask in se dejansko premikajo tik ob drugem, je prvi reagiral odgovorni urednik Mladine Grega Repovž, najprej na Facebooku in kasneje še na spletni strani Mladine.

Pravila za predsednika in ministre očitno ne veljajo

FOTO DNEVA

Nezaščitena četica, ki ne upošteva varnostne razdalje
© Daniel Novakovič / STA

Predsednik republike in vrhovni poveljnik obrambnih sil Borut Pahor je danes obiskal vojake 72. brigade Slovenske vojske v Črnomlju in skupno vojaško-policijsko patroljo na slovenski južni meji.

Mladina prva o nezaščiteni četici ob Kolpi (15. april 2020)

Jupiter in govedo

Sporočilo je bilo jasno: *quod licet Iovi, non licet bovi*. Javnost je ugotavljala, da mora striktno upoštevati vladne zahteve in famozni Odlok, vodilni pa se na ista pravila požvižgajo. Kar je dovoljeno Jupiteru, ni dovoljeno volu.

Enakega mnenja niso bili prav vsi, nekateri so poskušali s »tudi ti« in z usmerjanjem prsta na novinarje, ki so menda v bližini počeli isto. In vmes še spomnili, da na svežem zraku virus deluje drugače, vsaj tako je na POP TV tisti večer potem pojasnjeval Aleš Hojs:

»Ampak stali smo zunaj, na svežem zraku in resnici na ljubo nihče v tistem trenutku ni pomislil na to, da boste novinarji problematizirali, česar po moji oceni ni treba problematizirati.«

Toda njegovo spodbujanje druženja starejših na balkonih domov, ki jih obiskuje, pa še vedno ni težava.

Koronavirus na balkonu

Naključje je hotelo, da sem prav tisti dan ob enaki uri problematiziral Pahorjevo sorodno ravnanje, kajti za prvega še nisem vedel. Enkrat več sem opisal njegova zdaj že dolgotrajna vasovanja, kjer se na balkonih gnetejo ljudje, on pa jih z megafonom bodri in prepeva »Dan ljubezni« (»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?).

In ker do tistega dne o predsednikovih manirah, ki niso v skladu z ukrepi in lahko ogrozijo zdravje, prav nihče ni pisal, tudi o spornosti obiskov starejših ne, je bila nehote vzpostavljena situacija, ko sem lahko neposredno primerjal medijsko postopanje glede iste teme v primerih A in B: obisku vojske in obisku starejših.

Pisanju Mladine je tisti in naslednji dan spontano sledila kopica drugih zapisov in medijskih objav in komentarjev, zaradi katerih je Pahor sploh reagiral z opravičilom. Enkrat več se je ponovila moja teza o novinarski papagajščini: neko temo bo medijski prostor brž okupiral in prevzel po principu ponovitev, kjer lahko le upamo, da je prvotni korak smiseln, pomemben in vreden objave, saj bodo le v takem primeru smiselne tudi vse repetitive (Ministrova zmaga nad novinarsko papagajščino).

POP TV edina izjema

In kaj se je zgodilo z opozorilom, da Pahor s svojim romantičnim trubadurstvom spravlja v nevarnost prebivalce domov? Nak, ta zgodba ni bila pomembna, začel je ni noben pomembnejši medij, zato je do tega trenutka ostala nezapažena; poročam lahko o eni samcati izjemi, ki je primera A in B, sprehod ob Kolpi in obiske v domovih, združila v enoten prispevek.

Edino odstopanje smo videli v včerajšnjem osrednjem dnevniku POP TV (16. april 2020), kjer sta moderatorja primarno res začela z zgodbo o obisku vojske, a potem med drugim o Pahorjevem trubadurstvu povedala, da je »lepa gesta predsednika, pravijo strokovnjaki,

ampak prav v domovih, ki postajajo glavna žarišča koronavirusa, bi res morali dosledno spoštovati to varnostno razdaljo.«

Špela Bezjak je nato prispevek nadaljevala s frazo, da se je predsednik »znašel v novi godlji«, ga kasneje razširila še na dejavnosti kmetijske ministrice Aleksandre Pivec v gozdu (tam je z drugimi sadila drevesa in ni pazila na razdaljo), predsednikove megafonske aktivnosti pa vpeljala s stavkoma:

»V času epidemije dobronamerno obiskuje stanovalce v domovih za starejše. A v večini primerov med njimi ni ustrezne varnostne razdalje, kar pa pristojni minister zanika.«

Potem je kamera pokazala nastop Janeza Ciglerja Kralja, ministra za delo, družino in socialne zadeve:

»Kolikor spremljamo te obiske, vidim, da se družijo tesno skupaj le tisti stanovalci, ki so tudi sicer skupaj nastanjeni v sobah.«

Pahorjevo opravičilo na POP TV

Demantirani minister

»A posnetki govorijo zase,« ga je takoj demantirala novinarka Bezjakova in nadaljevala: »Na majhnih balkonih stojijo drug poleg drugega tudi po deset in več starejših. Infektologi družjenja sicer pozdravljajo, a morajo v času epidemije ta potekati na varni razdalji.« Na tej točki prispevka je ponudila še komentar infektologinje dr. Mateje Logar, da bi podkrepila svoj pogled na Pahorjevo ogrožanje starejših:

»Še vedno je tukaj treba razumeti, da so to zelo rizične skupine, zelo ranljive skupine, da je pri njih vsaka okužba še toliko bolj problematična.«

Če odmislim, da so na POP TV očitno dobronamerni glede »lepih gest« in njegove »dobronamernosti«, ki jih sam ocenjujem za populizem, sami pa očitno ne, je zdaj lahko sklep naslednji.

Iz prispevka POP TV: nagnjeni na balkonu

Pet ugotovitev

Prvič, Pahor se ni opravičil za svoja dejanja obiskov domov, čeprav je razlika precej očitna: ob Kolpi je predvsem ogrožal sebe in zdravje ministrov, v domovih pa predvsem tiste po balkonih, ki so najbolj na udaru virusa. Ravno danes že v naslovu beremo, da je koronavirus v domu za starejše kot goreča vžigalica v kupu sena.

Drugič, več kot očitno velja načelo papagajščine: nekaj pride v medije, ker je partikularni medij uspešno začel niz, vsi drugi pa potem ne želijo zaostajati. Vse je torej odvisno od začetnega sprožilca in manj od uredniške ali druge refleksije.

Tretjič, zgodba o Pahorjevem ogrožanju stanovalcev domov nima takšnega sprožilca. Mar ni to lep dokaz moje teze o njegovem medijskem servisu (»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?)?

Četrtič, pri presojah novinarjev očitno ni pomembno niti, da je zgodba o obisku vojske objektivno manj »težka« od zgodbe o obisku domov za starejše, kot že pokazano, saj predstavlja večjo nevarnost za zdravje. Razen tega je pri slednjem tudi druge nehote spodbujal h kršitvi Odloka, čeprav pri prvem primeru ni.

Petič, Pahorjev populizem dejansko ustvarja vtis, da država preganja le drugorazredne državljane, ne pa Jupitra. Če boste sami počeli kaj podobnega, vas bo policija oglobila, tako kot je državnega sekretarja, ki rad pije viski in fehta za banane, da bi preganjala predsednika republike, pa ji ne pride pamet.

Post scriptum

Glede na mnenje zdravstvenega inšpektorata spodaj se Pahorju očitno sploh ni bilo potrebno opravičiti. In spet še ena težava za novinarje: če je kot vrhovni poveljnik obrambnih sil na obisku pri vojski le izvajal dejavnost, ki je izvzeta iz Odloka, za takšno gotovo ne morejo šteti obiski domov za starejše.

Spoštovani,

prejeli smo vašo prijavo zoper predsednika države, obrambnega ministra, notranjega ministra in druge zaradi suma kršitve Odloka o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin (Uradni list RS, št. 38/20 in 51/20 - v nadaljevanju Odlok), ki se nanašajo na obisk 72. brigade Slovenske vojske v Črnomlju dne 15. 4. 2020.

Drugi člen Odloka določa, da se le ta ne uporablja za dejavnosti, ki jih izvajajo pristojne službe, za zagotavljanje izvajanja nalog države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih služb.

Obisk 72. brigade Slovenske vojske s strani predsednika države, obrambnega ministra, notranjega ministra in drugih z dne 15. 4. 2020, se skladno z drugim členom Odloka ne šteje kot kršitev.

Lep pozdrav.

Zdravstveni inšpektorat RS
Ministrstvo za zdravje

Vožarski pot 12
1000 Ljubljana

I

Odziv Zdravstvenega inšpektorata RS

Slovenski megastar in njegov outfit

Objavljeno na 19. april 2020

Če je le mogoče, se med formalnimi dolžnostmi v službi rad preoblečem v kavbojke & te reči.

[#formal](#) [#casual](#) [#outfits](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Kar je v Sloveniji aktualizirani in medijsko podprti standard, na tujem ravno ni. Predsednikove oblačilne navade so svojčas pritegnile pozornost slovaških tabloidov, zato so se čudili: »Vlavo príchod: Prítomní si neboli istí, či je to naozaj Slovinský prezident Borut Pahor.« Ali po naše: prisotni niso bili prepričani, če je tisti tip v kavbojkah na sprejemu res slovenski predsednik Borut Pahor. Pa je bil.

Večini je kajpak simpatična tovrstna oblačilna koketerija, sploh podvojena na površini zrcala, in najbrž so precej trdi ti Slovaki, kjer so nekateri ugotavljali, da ga raje ne bi imeli za predsednika: »Som rada, že to nie je náš prezident.« (Vesela sem, da to ni naš predsednik.)

O takšnih in podobnih protokolarnih zagatah sem pisal v [Kavboj Pahor in protokol posmeha](#) in deloma v [Pahorjevi nezavezani čeveljci](#). Dobra novica pa je, da v državi Kolinde Grabar Kitarović najdemo tudi podporo. »Ponos zemlje Slovenije i Slovenskog naroda,« zapiše nekdo, ki ga pričakuje na otoku Pašman, zavidajoč tistemu, ki ga laskajoče označi za slovenski megastar, seveda navdušen nad njegovim šarmom in outfitom.

Sporočilo najbrž, ki si ga želi slišati vsak polnokrvni komunikacijski populist. Ker potem ve, da mu je uspelo in so ljudje ponosni tudi na njegov oblačilni flirt in slog.

Intergalaktični megafon: kako prehajati med funkcijo državnika in populista

Objavljeno na 22. april 2020

K. Š.

(VIDEO) Vsi predsednikovi govori: kot kaže, je Borut Pahor tudi vodilni poliglota Slovenije

ANDREJ PETELINSEK

19. 04. 2020, 14. 09

Časnik Večer, ob rahli zadržanosti tudi z dolgo zgodovino prijaznosti do predsednika Pahorja, razumevanja do njegovih »institucionalnih« nastopov, medijskega populizma kot popularizma in kritike do kritičnih intelektualcev, oklicanih celo za koalicijske partnerje (!) z Janšo, tokrat počasi zastruje svojo držo ([Megafonski flirt in ljudstvo](#))

[na balkonu, Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih, Pahor kot pozitivni populist, Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju, Kako so mediji uokvirjali pismo intelektualcev o Pahorju, Pahorjev medijski servis](#)).

Biti poliglot

Po osmih letih je bil že čas. Zdaj je hvalevredno objavil [kritično stališče Biserke Marolt Meden, predsednice Srebrne niti](#) in kasneje dodal še predsednikov odgovor nanj, kjer podpisana ugotavlja, da so njegovi nastopi neprimerni, neetični in žaljivi: postavlja se na stališče, zapisano že v mojem zapisu o tem, da Pahor s svojimi obiski domov za starejše ogroža njihovo zdravje ([»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?](#)).

A tukaj je predsednikova nova akcija video nagovorov evropskim narodom, ki je nekako zdrsnila v intermundij brez komentarja, podobno kot je tudi [zadnji Večerov priložnosti zapis](#) padel v prazen prostor:

»Predsednik Borut Pahor je nagovoril voditelje in prebivalce številnih držav, ki jih je prizadel koronavirus. A tega ni storil površno in z levo roko. Vsako sporočilo je predal v jeziku države, ki jo je nagovoril.

Predsednik republike je video sporočila z izrazi solidarnosti v skupnem boju proti boleznim na Twitterju naslovil na češkega predsednika Miloša Zemana, na italijanskega kolega Sergia Mattarello in Italijane, na britansko kraljico Elizabeto II. in britanske državljane ter španskega kralja Filipeja VI. in špansko ljudstvo. Sporočilo je namenil tudi Francozom. Seveda ni pozabil niti na naše sosede Hrvate ...

'Slovenija čuti vašo žalost in se iskreno veseli vaših uspehov. Združeni z drugimi evropskimi narodi in državami bomo skupaj zmagali. Vse bo še dobro,' je s toplimi besedami spodbudil prebivalce in voditelje drugih držav.

Sami preценite, kateri jezik mu najbolj leži.«

Iz zapisa razbiramo nevtralnost v sporočilnosti in tem, kakšno pozicijo zavzeti, zato je na koncu vse, kar besedilo vrednostno sporoča, skrito v naslovu – da je namreč Pahor vodilni poliglot Slovenije, kar seveda lahko interpretiramo manj vrednostno binarno in bolj kot sarkazem.

K. Š.

(VIDEO) Vsi predsednikovi govori: kot kaže, je Borut Pahor tudi vodilni poliglot Slovenije

ANDREJ PETELINSEK

19. 04. 2020, 14. 09

Predsednik kot poliglot v Večeru

Intergalaktični jezik

Seveda sploh ne gre za našo presojo, v katerem jeziku bo Pahor najbolj posrečeno izrekel omenjeni slogan, do katerega kaže pravcato zaljubljenost in ga želi poliglotsko širiti po svetu: »Vse bo še dobro.« Zares odločilna bi morala biti razlaga, kako sploh pojasniti motivacijo za njegovo mednarodno akcijo.

Če smo že povprašani, v katerem jeziku je slogan zvenel najbolj avtentično, bi sam rekel, da v intergalaktičnem. Tukaj merim na komično imitacijo Jureta Mastnaka, ki verjetno najbolj preprosto zajame idejo predsednikovega truda: nasloviti celotno svetovno javnost, narediti se vidnega in maksimizirati svojo prezenco do konca, torej do galaktičnih dimenzij, s tem pa doseči tudi Nezemljane z veselo in pomirjujočo prognozo, ki jih bo nesporno opogumila.

In kakšna je zdaj pametna razlaga za Pahorjevo početje? Zame zelo enostavna in preprosta: iskanje stabilne medijske pozornosti domače javnosti – in če bo tudi kaj tuje, res ne bo v napoto. Svoje nove populistične formule se je spomnil relativno pozno in z

zamudo, po vrhuncu pandemije, ko se dejansko stanje v državah pretežno izboljšuje. Pač stvar zapoznelega navdiha.

Pahorjev genij je odkril trik, s katerim lahko ubije dve muhi na en mah: po prvi plati še dalje vzdržuje imidž državnika, ki ga seveda nikoli ni želel opustiti, a se je k njemu varno zateči vsakič, ko mu doma preti, da bi ga preveč intenzivno označili za norčavega koketa, zdaj pretežno z megafonom, po drugi plati pa lahko v časih samoizolacije, ko njegov ego medijske pozornosti trpi bolj, kakor ponavadi, vzdržuje svojo javno prezenco na dnevni ravni. In ne zgolj to, ker je narodov veliko in ker tudi število jezikov ne zaostaja, potrebuje le prevajalca in nekaj jezikovne vaje, pa bo kondicijo lahko ohranjal najmanj kakšen mesec ali dva, ko bo karantena morda preklicana.

Pahorjev pogled na Dan upora proti okupatorju, razložen za telebane

Objavljeno na 27. april 2020

Državljanke in državljani se ob današnjem dnevu upora proti okupatorju pripravili sprašujejo, zakaj nam naša oblast ne nameni nobene besede ali nagovora. Zakaj se sramuje tega državnega praznika?

Ob predsedniku vlade nima smisla izgubljati besed, tukaj pa je kratko pojasnilo in stališče, kakšen odnos goji do praznika sicer nekoč najmlajši član centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije in predsednik stranke, ki je nasledila komunistično partijo, torej Borut Pahor.

Na ta dan običajno predsednik odpira vrata svoje palače in poskrbi za nagovor.

V nagovoru običajno ne čestita, ampak le pojasni, da je 27. april »pomemben« in »slaven dan«, ko »se spominjamo domoljubov«, ki so tvegali lastno življenje ter se v drugi svetovni vojni uprli poskusu uničenja slovenskega naroda.

Namreč »Sredi prejšnjega stoletja je bilo slovenskemu narodu namenjeno, da se ga uniči ali podjarmi«, toda »uporni ljudje so vzeli nase tveganje za lastno življenje, da so se temu zoperstavili«.

Ti domoljubi si sicer zaslužijo spoštovanje in občudovanje, in to ne glede na to, kaj predstavlja narodnoosvobodilni boj (NOB). Namreč slednji je prinesel čas, ko se je potem boj za oblast pomešal z osvobodilnim bojem, NOB sta zlorabili partija in komunisti, kar je treba odločno zavrniti, vse skupaj pa je rezultiralo v tem, da je »Slovenec dvignil roko nad brata Slovenca«. Zato še danes poskušamo zaceliti rane.

Pahorjevo vztrajajoče sporočilo ob nekdanjem Dnevu osvobodilne fronte (Dan OF) je, skratka, vedno preprosto: nekoč so bili hrabri ljudje, toda danes, tričetrst stoletja po koncu druge svetovne vojne, smo odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne. In to je misel, ki jo množični mediji potem reciklirajo.

Dan upora proti okupatorju je za predsednika republike način, kako dati prav partizanom in domobrancem, bratu in bratu, upornikom proti okupatorjem in njegovim sodelavcem. Je dan, ko daje prav tistim, ki so se uprli in tistim, ki so se uprli upornikom, torej tistim, ki slavijo ta praznik in tistim, ki ga prezirajo, zato ob njem poziva k enotnosti in izogibanju sovraštvu med Slovenci.

Ker se rad ponavlja, bomo danes ob 11.00 lahko preverili, v kakšni meri se bo novo sporočilo razlikovalo od vsega, kar je predsednik povedal v preteklosti in je napisano zgoraj.

Interpretacijska dvojnost politične amfibije

Objavljeno na 28. april 2020

DELO

Novice

Gospodarstvo

Lokalno

Mnenja

Šport

Kultura

Magazin

Prosti čas

Koronavirus

Mobilnost 2020

Šport 2020

Učitelj sem! Učiteljica sem!

Tv spored

Naročite se

Novice > Slovenija

DAN UPORA
PROTI
OKUPATORJU |
BORUT PAHOR |
MARIJAN
KRIŽMAN | NOB

Objavljeno
27. april 2020 13:45

Posodobljeno
27. april 2020 13:48

Pahor: »Zmaga bo skupna ali pa je ne bo«

Predsednik Borut Pahor je državljanem pozval, naj osvobodilni boj ohranijo v zgodovinskem spominu kot slavno dejanje slovenskega naroda.

Vidmarjeva vila in spomenik ustanoviteljem OF. FOTO: Aleš Černivec/Delo

Kaj podobnega berejo drugi

Ta članek trenutno bere

27

Borut Pahor: Uporni ljudje so vzeli nase tveganje za lastno življenje

1

Predsednik ZZB NOB Križman: Smo ponosni dediči vrednot OF in partizanskega boja

12

»Niti sprave, niti premirja, ampak vojsko na življenje in smrt!«

4

storitev omogoča

Priporočena vsebina

FOTO: Pahor obžaluje, da je prišlo do razkritij o nepravilnostih pri dobavi

Se je uresničila moja napoved, da bo ob včerajšnjem Dnevu upora proti okupatorju predsednik znova izrazil zadrego glede zgodovinskega spomina in zaigral na karto sprave (Pahorjev pogled na Dan upora proti okupatorju, razložen za telebane)? Ja, praktično v polni meri.

Morilci iz hoste

Naj za začetek spomnim, da je ob njem nastopil tudi Marijan Križman, predsednik Zveze združenj borcev za vrednote NOB Slovenije (ZZB NOB); letošnjega februarja ga je že v javnem pismu posvaril, da za mandatarja predlaga nekoga, ki ponižuje partizanstvo, a potem naslovnika protipartizanska in prodomobranska retorika novega mandatarja ni posebej zmotila. Opozorila na Janševe izjave, s katerimi že leta ponižuje partizanstvo in pomen svetovno priznanega protinacifašističnega odporniškega gibanja, kjer »pri tem borci proglašajo celo za morilce in izzivajo, da naj po 75 letih pridejo iz hoste«, niso prav nič zalegla.

Ključni stavek je tisti, v katerem je Pahor letos pozval k ohranitvi spomina na osvobodilni boj kot slavno dejanje:

»Kot vaš predsednik si vas ob današnji priložnosti dovolim nagovoriti, da, ne glede na razlike med nami, ohranimo v našem zgodovinskem spominu osvobodilni boj kot slavno dejanje slovenskega naroda, življenjskega pomena za naš obstoj in razvoj.«

UREDNIŠTVO

Follow @pletnamladina

27. 2. 2020 | POLITIKA

Zveza borcev Pahorju: »Za mandatarja ste predlagali kandidata, ki ponižuje partizanstvo«

Predsednik Zveze borcev v odprtem pismu predsednika republike sprašuje, ali se kdaj vpraša, zakaj imajo državljani tako slabo mnenje o svoji domovini, zlasti pa o politikih

Pahorja Janševa protipartizanska in prodomobranska retorika ne moti ...
© Jaka Gaser, Dnevnik

Mladina letošnjega februarja: poniževanja partizanstva

K čemu apelira?

In kaj bi bilo s tem narobe? Na prvi pogled prav nič, a stvari so pri njem vendar vselej bolj subtilne. Pahor previdno (»si vas dovolim nagovoriti«) apelira, da se naš odnos do zgodovine ne bi spremenil, da bi v naši različnosti (»ne glede na razlike«) slavna dejanja ostala slavna, ne neslavna, kar seveda ni mogoče razložiti drugače kot defenzivno potezo, s katero dejansko prosjači novo oblast in njene volivce, da zgodovinskih dejstev ne bi spreminjali in zaničevali. Njegov začrtani korak torej ni zagovor resnice in odločna izkazana pripadnost njej, temveč moledujoče izrekanje upanja, rotitev, moledovanje, da si vladajoči dogodkov pred skoraj osemdesetimi leti ne bi prikrojevali po svoje in v skladu s svojim ideološkim prevrednotenjem vseh vrednot.

Ključni poudarek letošnjega govora sem bolj ali manj pravilno napovedal v obliki že analizirane pričakovane relativizacije, skrite za apologetiko narodne sprave, omenjanje bratomornih dejanj, uzurpacijo NOB s strani komunistov (»prilastitev boja«) in seveda retorične puhlice o povezovanju Slovencev ob menda naši končni zmagi. Vse naštetu se je letos slišalo takole:

»Prilastitev tega boja za politično oblast in tragičen bratomorni spopad, ki smo ga končali, kot bi rekel Bučar, s prvimi demokratičnimi volitvami pred 30 leti, mu ne sme vzeti sijaja in slave. S tem bi se kot narod prikrajšali za nekaj svetega. Vsi poznate moja prizadevanja za narodno spravo. Vse kar pravim je, da preteklosti ne moremo spremeniti, lahko pa spremenimo prihodnost. Ko gre za odločilne zadeve narodnega obstanka in razvoja razklani propademo, skupaj pa zmagamo.«

Skrit za dvojno interpretacijo

Rezimirajmo: Pahor zamenjuje diskurzivni register zavezanosti resnici za register moledovanja v duhu (samo)promotorja pomiritve med zanikovalci resnice in njeni zagovorniki. Bolj kot govori o razklanosti, celo o narodnem obstanku, ki je odvisen od našega povezovanja, bolj defetistično generira taisto razklanost s svojo pasivno popustljivostjo. In kakor da bi se tega zavedal, praznino svojega leporečenja napolnjuje z nekakšno obljubo zmage, ki bo menda prišla in bo »skupna«, če bomo prepoznali njegov plemeniti trud.

S tem proizvaja zanj klasični razcep med dve vselej navzoči interpretacijski perspektivi. Po prvi je vsakič zgolj naivno kljubovalen, narodu pošteno želi dobro in se s svojo nevtralnostjo nikomur noče zameriti, ampak povezati »brata z bratom«, zato mora tudi naša obravnava njegovih besed in ravnanj biti milostna, naklonjena in razumevajoča. S takšno perspektivo pač tudi računa. Po drugi s svojim oddaljevanjem od resnice,

popuščanjem in zagovorom svojega koncepta sprave sodeluje pri procesih, proti katerim se deklarativno bori, spraviteljstvo pa mu služi le za potrebno »humano« kamuflačo, da mu ničesar ni mogoče očitati, saj mu je dejansko povsem vseeno za sedanje ali prihodnje politične procese, pa tudi odnos do zgodovine.

Interpretacijska dvojnost na koncu postane ključna za njegov politični *modus operandi* v vlogi politične amfibije: za desnico in svoje politične kroge iz SD ostaja naiven, za tiste na levi in privržene resnici pa prirojalec, ki ga ni mogoče do konca razgaliti.

Biciklist Pahor, oblečen v protokolarna darila

Objavljeno na 9. maj 2020

borutpahor • Follow

borutpahor Kot rečeno, me je kolesarstvo čisto prevzelo. Da ne govorim o super občutkih, ko se peljem v opremi, ki mi jo podaril Roglič. Tnx Rogla, vsi pa čakamo na Tour in tvojo predstavo za zgodovino 🚴🏆🙏. #cycling #sports #roglic @primozroglic #thankyou #champ #pahor #president #presidentpahor #slovenia

View all 39 comments

emalevc Narod na protestih, ti pa na lepšem.

emalevc Drugac bo potrebno še Bianchija v celeste barvi dobiti? 😏😏

2,962 likes

15 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Je predsednik republike grobo kršil pravila o hrambi protokolarnih daril, ko se je včeraj, na dan kolesarskega protesta s 10.000 kolesarji zgolj v Ljubljani, prepoten hvalisal z enim od njih?

Darila v vitrini ali muzeju

Večina daril, ki so jih v času svojih mandatov prejeli nekdanji predsedniki, je shranjena v muzejih. V časopisu Delo smo dve leti nazaj lahko zasledili prispevek z

naslovom »Predsednikova darila: od pozlačene žoge do domačega medu«. Ob priložnosti dneva suverenosti nas je takrat Pahor vabil v predsedniško palačo na dan odprtih vrat in pri tem tudi na ogled vitrine s protokolarnimi darili:

Zbirko Milana Kučana hrani muzej novejšje zgodovine, zbirki daril Janeza Drnovška in Danila Türka je urad predsednika leta 2015 predal centru vojaških šol – kadetnici v Mariboru. Zanimivejša darila, ki jih je v svojih mandatih prejel Pahor, pa so razstavljeni v vitrinah predsedniške palače. To so večinoma slike, kipi, plakete, pladnji, krožniki, svečniki, ključi mest in vrsta fotografij, grafik, knjig, kristalni, keramični in leseni izdelki. Predmeti manjše vrednosti?

Vprašamo se lahko, kakšen status ima podarjeni dres Primoža Rogliča, kajti v tem kontekstu v članku preberemo: »Tudi različne osebne predmete, ki so manjše vrednosti, pa naj so to športni dresi ali žoge, predsednik pogosto daje v dobrodelne namene raznim organizacijam. Celo manšetne gumbe, ki jih dobi denimo za rojstni dan, spravijo v arhiv. Prav tako najrazličnejše izdelke otrok in knjige.«

Kaj je torej storil predsednik republike z dresom kolesarskega šampiona, verjetno tistega, v katerem je leta 2019 v zadnjih treh tednih blestel na dirki po Italiji in na njej osvojil končno tretje mesto? Oblekel ga je in se odpravil na bližnje hribe, pri tem pa se počutil kot šampion:

Kot rečeno, me je kolesarstvo čisto prevzelo. Da ne govorim o super občutkih, ko se peljem v opremi, ki mi jo podaril Roglič. Tnx Rogla, vsi pa čakamo na Tour in tvojo predstavo za zgodovino.

[#cycling](#) [#sports](#) [#roglic](#) [@primozroglic](#) [#thankyou](#) [#champ](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Bo zdaj predsednik dejal, da je darilo, ki ga je prejel v svoji palači, bilo »duplicirano«, da je bilo eno »osebno« zanj, zato ga sme uporabljati v zasebnem življenju, drugo pa bo ostalo v arhivih?

Težave ne reši, dres ne bo šel v dobrodelne namene, če že ne v vitrino. No, ampak pomembno je, da kralj instagrama skrbi za svojo kondicijo socialne vsečnosti in telesa obenem v medijskih razmerah, ki mu to dovoljujejo.

Pravilnik o omejitvah in dolžnostih funkcionarjev v zvezi s sprejemanjem daril med drugim nalaga:

Če se po prejemu priložnostnega darila, ki je postalo last države oziroma lokalne skupnosti, ugotovi, da glede na svoje lastnosti ni primerno za uporabo ali hrambo, se darilo odstopi organizaciji, ki je pooblaščen za proizvodnjo ali promet s takšnimi stvarmi ali humanitarni organizaciji.

Nekdo bi torej moral pojasniti, zakaj Rogličeva oprema ni šla v hrambo ali v dobrodelne namene.

Predsednik republike med prejemanjem Rogličevega darila v svoji palači lanskega junija

Očitno zelo uradni protokol izmenjave daril (vir: Facebook predsednika republike)

Kulpolitični najlon in predsednikov okoljski humor

Objavljeno na 24. maj 2020

Pahor upa, in zato dobi mimogrede 3500 všečkov v enem dnevu, da ga niso videli člani »njegovega« odbora za podnebno politiko. No, seveda je storil vse, da bi ga videli z objavo na instagramu:

borutpahor Iz tržnice. Poln vseh sort. Ker mi je zmanjkalo bio vrečk, sem se zatekel k najlonu. Kesam se. Upam, da ne niso videli člani mojega Stalnega odbora za podnebno politiko #saturday #onmybike #sorry #market #pahor #president #presidentpahor #slovenia

Člane njegovega odbora seveda pomilujem. Ampak kaj sledi iz tega upanja, da ga niso videli, če v resnici želi, da bi ga vsi čim bolje videli, v bistvu kar široka slovenska javnost?

Klasično sprenevedanje, kaj pa drugega. Njegova patentirana kulpolitičnost, ki na piedestalu lastne samovšečnosti enkrat več koketira z množicami in je pripravljena duhovičiti o resnih okoljskih temah. Ni težava v tem, da se je v času kolesarskih protestov sam spravil na kolo – vsekakor ne prvič in ne zato, da bi bil solidaren z množicami, ki protestirajo proti avtokraciji in koruptivnosti oblasti, ki jo je sam pomagal podpreti. Kajti po zadnjem intervjuju pač zelo natančno vemo, da je solidaren kvečjemu z aktualno oblastjo in ne ljudstvom – ker nam je zelo naravnost in odkrito povedal. Seveda je res, da marsikdo mimogrede še uporablja PVC vrečko. Ni pa veliko takih, ki bi glede tega zganjali humor – in samo en med njimi je predsednik republike.

Mimogrede, ker bi si rad prizadeval za boljšim podnebjem in varovanjem okolja, z najlonom ali brez, lahko upravičeno čakamo na njegovo kritiko predsednika vlade, ki velja za podnebnega skeptika (Histerična Greta in slovenski podnebni skeptiki). Ali pa bo velik podpornik te vlade in Janeza Janše enkrat več umolknil, kot samo on zna, ob ustrežljivi pomoči enako molčečih množičnih medijev?

Predsednik v intervjuju za POP TV: kako nič obsoditi in ostati živ

Objavljeno na 25. maj 2020

Kdor pozna Pahorjevo retoriko in njeno trdoživost, po včerajšnjem pogovoru za POP TV z Majo Sodja ni mogel ostati v ničemer presenečen. Značilnosti dolgoletnega sloga je bil deležen v izobilju in javnost že dodobra pozna tovrstne posebnosti njegovega političnega marketinga: odgovori in stališča bodo vsakič izmikajoči, mlačni, prazni, brez vonja in okusa, »nevtralni«.

Le kakšno uro zatem je v oddaji »Z Mišo« na RTV Slovenija nastopil gost Lado Ambrožič in Pahorja opisal kot zavezanega »formi« namesto »vsebini« – slednjo da ima Boris Pahor. Ta bi moral biti predsednik, ne Borut, je dodal, kajti »Pahor je simpatičen, ampak nima vsebine, predsednik mora znati nekaj povedati...«.

»On ni nič,« je zabrusil, da bi ponazoril omenjeno mlačnost, praznino, brezvsebinsko formalnost.

Borut Pahor ✓
@BorutPahor

Nocoj v oddaji @24UR #FOKUS. Pogovor s predsednikom republike z @majasodja Vabljeni k ogledu.

[Translate Tweet](#)

4:34 PM · May 24, 2020 · [Twitter for iPhone](#)

Pahorjevo povabilo k ogledu oddaje na twiterju

Zakaj in kako to počne

A vse tovrstne deskripcije so prekratke in v sebi včasih celo protislovne, če jih dodatno ne kalibriramo in dopolnimo z razlago, zakaj to počne. Uvedba kalibracije je tista, ki nam mora bolj fino pojasniti, »kako« izpelje svojo vsebinsko praznino, navesti bi morali tehniko ali metodo ter njene učinke, v razlagi pa postreči z dovolj prepričljivimi motivi, ki pripeljejo do tovrstne retorične izmikajočnosti in mlačnosti.

Pahorju je vsekakor potrebno priznati, da je izvrsten ubesedovalec, torej briljira v Ambrožičevi »formi«, saj ga težko presenetite s čimerkoli in v replikah bo za večino

javnosti še vedno deloval prepričljivo – sicer ne bi ostajal maratonski prvak v podpori ljudstva, kar kažejo vse javnomnenjske raziskave.

Kar pove, stori vselej dovolj uglajeno, kontrolirano, s pravo mero vehemence, intenzivne afektiranosti govornice, obrazne mimike in gestikulacije – pustimo ob strani dvome, če nas pri tem ne prepriča, kajti zadošča mu, da je naše mnenje v manjšini. Povedano drugače, Pahor je prepričljivo mlačen, izvrstno prazen in odličen igralec v prodajanju navidezne vsebine, ki je ni. Ulična mitologija govori o tem, da je z Janšo davno nazaj sklenil pakt, zaradi katerega se mu dobesedno ne upa upirati, takšni razlogi pa potem tekmujejo z alternativno razlago, da je »povezovalc naroda« zaradi intrinzičnih prepričanj v to, kar govori. Tisti, ki verjamejo v prvo možnost, vidijo njegovo držo predvsem kot prazno mimikrijo in način, kako prikriti prave, precej bolj umazane motive.

Pahor med zastavljenim vprašanjem: maksimalna resnost kot kontrast njegovi razposajenosti na instagramu

Kaj Pahor ponuja?

Tudi ne moremo na kratko dejati, da prav ničesar ne ponuja po vsebini, kajti njegova drža se vsakič znova vrača k preverjenemu receptu, ki ga je obdržal v vrhu politike, k apelom po sodelovanju, spravljivosti, dialogu, povezovanju, enotnosti in seveda hipetrofirani retoriki pričakovanega uspeha, preporoda, zmage, ki nas/njegov čudovit narod čaka v

prihodnosti – kot sem že večkrat pojasnil, nam vsako leto pove, da nas prepород čaka naslednje leto.

Njegovo mojstrstvo izvira iz dejstva, da zmore sleherno opredelitev do aktualnega dogajanja, ki ga sicer izrecno sploh ne želi komentirati, zreducirati na začetne prej naštete visokoleteče floskule, te pa izjemno spretno neznatno popravlja, da bi bile videti sveže in prepričljive: kot kakšen prodajalec stare robe, ki uporablja kozmetična sredstva, da bi staro prodal za novo.

Vse to je voditeljica Maja Sodja vedela in čeprav je bila v odločna v svojih poizvedbah in se je dobro držala, je na koncu klonila. Ker je očitno takšne sorte, da težko zadržuje mimiko svojega obraza, smo nezadovoljstvo nad predsednikom lahko sproti detektirali že na njem ob vsakem anticipirano izmikajočem se pojasnilu, ki ga je bila deležna.

Maja Sodja med obraznim izražanjem nezadovoljstva nad odgovori

Novinarkina vprašanja

Poglejmo si nekaj vprašanj, ki jih je zastavila. Začela je z zame preveč benignim pristopom glede obiskov v domovih za starejše (»Vi ste med epidemijo obiskali starejše v domovih,

kaj so vam pripovedovali o svojih stiskah in kako ste doživljali te stiske?«), kjer je pozabila poizvedeti, kako je bilo s kršitvijo Odloka in ogrožanjem ljudi (»Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?). Nadaljevala je z novo temo o gospodarski krizi, ki prihaja po epidemski situaciji (»Kaj konkretno bi, po vašem, morala vlada storiti zdaj?«), kjer je že lahko pričakovala distanciranje do opredeljevanja glede vladni ukrepov in je zato vprašanje še dodatno ponovila v praktično isti obliki (Slovenska Hannah Montana, resnična promotorka nove vlade).

Potem je tematsko prešla na žalitve in napade na novinarje, ki jih uprizarja predsednik vlade (»Kaj si gospod predsednik mislite o tem?«), bila nezadovoljna z odgovorom (»Lepo je, da tako mislite, ampak zakaj potem tega, kar se dogaja, ne obsodite?«), se spet ponovila (»Pa imate občutek, da aktualni premier to razume? Da sliši vaše besede?«), sugerirala, kaj bi moral storiti (»Zato je tudi prav, da vi, kot predsednik države, obsodite, če se žali in napada kar vse povprek«).

Ob novi temi ga je izzvala glede njegovega molka okoli varde na policijski postaji (»Predsednik vaše nekdanje stranke je dejal, da bi lahko neodzivnost politike na ta primer razumeli kot tiho podporo vardi. Tudi vi, gospod Pahor, se niste odzvali, pa ste vrhovni poveljnik Slovenske vojske«) in se ponovila glede njegove neodzivnosti (»Zakaj se do teh spornih ravnanj ne opredelite takoj, takrat ko se zgodijo in vsakokrat ko se zgodijo?«). V finalu je sledil še izziv glede zunanje politike, orbanizacije in oddaljevanja od Evropske unije v smeri Višegradske skupine (»Vas to skrbi, da gre Slovenija v smeri Orbana, Trumpe, Vučića?«). Seveda smo odgovor pričakovali, lahko bi ga kuvertirali: prijatelji moramo biti z vsemi!

Nekaj značilnosti v tehniki

Naj naštejemo nekaj diskurzivnih značilnosti Pahorjevega sloga, od katerih nobena ni na novo presenetila. Seznam nikakor ni popoln.

Izmikanje odgovorom: ko je povprašan po obsodbi nestrpnosti in sovraštva predsednika Janše, tega ne bo storil, čeprav je voditeljica vztrajala. A pričakovali bi, da novinarka ne poizveduje na način, ki izmikanje dopušča, poizvedbo glede Janševe vojne z mediji, napadih in žalitvah novinarjev je začela s »Kaj si mislite o tem?«. Si naši novinarji res ne upajo ali zgolj ne znajo zastavljati »da-ali-ne vprašanj«? Kajti čeprav je trmasto zahtevala, da bi od predsednika slišala obsodbo, ni zastavila niti enega te vrste. In takšno bi bilo, če lahko dam zgled: »Ali boste obsodili napade na novinarje, ker doslej jih niste?« Ali pa: »Pravite, da se redno pogovarjate s predsednikom vlade. Ali ste ga opozorili na njegove nedopustne žalitve in blatenja?« in potem vztrajala pri zahtevi po odgovoru (Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora).

Niveliziranje in izenačevanje: vse strani, vse politične stranke, koalicija in opozicija, civilna družba ali posamezniki so za predsednika republike vsakič enako krivi in enako dolžni (»Vodilne v koaliciji in opoziciji pozval, naj se vzdržijo sovražnih izjav«). Pahor se ne opredeljuje do ničesar, ampak celo več: tudi krivdo vsakič znova enakomerno

porazdeli in razprši na vse strani, kar dejansko najbolj ustreza izvajalcem strankarske propagande.

Abstraktna avtoritativnost: čeprav se ima za nemoralno neavtoriteto, je predsednik znova pozval vse strani in na njih apeliral: »Pozivam vse vodilne ljudi v opoziciji, v koaliciji, v vladi, v Državnem zboru, v politiki, da se vzdržijo slehernih izjav ali dejanj, ki bi jih kdo razumel za sovražne, za nestrpne.«; »Zdaj je čas za to, da en drugega razumemo, spoštujemo, se poslušamo.«

Retorika sodelovanja, enotnosti in povezovanja: podobno kot pri niveliziranju se naslavlja na abstraktno ljudstvo, s tem pa na vse in znotraj politike na koalicijo in opozicijo: »Razhajanje med vlado in opozicijo je vse globlje. Če bi se tako razhajanje nadaljevalo, potrebne sodelovanja ne bo.«; »Zdaj smo v času, ko potrebuje slovenska politika osredotočanje.«; »Če bo v Sloveniji vladalo eno zaupanje, da kot reprezentanca, zlasti politična, igramo skupaj, seveda sem in tja bodo storjene tudi napake«; »Za to pa potrebujemo tudi nekaj enotnosti. Enotnost pa lahko zgradite samo v pogojih, ko je zaupanje.«

Prazni optimizem in patetika: tokrat je bilo te v intervjuju nekaj manj, pa vendar: »Skozi to krizo se mi lahko povlečemo kot zmagovalci.«; »Pripravljen sem narediti vse kar je v moji moči, da bo Slovenija iz krize izšla boljša, bolj potentna če želite.«

»Obsodba« proti »obsojenosti« en na drugega

Na novinarkina prigovarjanja, da obsodi žalitve novinarjev, smo lahko naleteli na zanimiv učinek: v zadregi zaradi svojega »neobsojanja« predsednika Janše je proizvedel »obsojenost«:

»Midva se pogovarjava. Poskušava Sodelovati, kolikor je to potrebno in mogoče. Vem, da mu ni lahko, vem tudi, da ni lahko ljudem v opoziciji. Vendar smo zdaj obsojeni eden na drugega. Zdaj imamo vlado.«

Pahor bi ne samo lahko obsodil njegova ravnanja, ampak ne more, žal je obsojen na sodelovanje z njim, skupaj z nami... Zveni znano in približno tako kot recimo v primeru zlorabljenе ženske, ki ji bližnji prigovarjajo, naj se sprijazni, ker je obsojena na življenje s storilcem!

V intervjuju je bilo še nekaj podobnih zdrsov, kjer je Pahorjeva navidezna dobrohotnost proizvedla komičen učinek. Recimo ne morete hkrati reči, da obsojate paravojaške enote, ki mimogrede vkorakajo v vašo predsedniško palačo, v isti sapi pa dodati, da »ni potrebno, da imamo vaše straže ali varde«. Kakšna benigna formulacija!

Odzivi na intervju: spet Murgle

Ni trajalo dolgo, premier je v svojem zmerjaškem slogu takoj reagiral na intervju na svojem tviterju in vsega obtožil Murgle:

»Čudenje odveč. Uredništvo obeh je na znanem naslovu v Murglah. Več kolon [@RTV_Slovenija](#) [@24UR](#) ista enota.«

Takoj so mu prihiteli na pomoč tudi pristaši, med njimi dr. Žiga Turk s pohvalo na račun predsednika Pahorja in v obrambo svojemu taboru:

»Predsednik [@BorutPahor](#) spet državniško, čeprav je očitna tendenca novinarke, da bi ga zvelkla v tekoče politikantsko blato.«

Nasmeški ob takšnih razlagah so odveč, politična propaganda v Sloveniji deluje odlično, omogoča zmago na volitvah, Pahorju pa imenitne rejtinge, ki jih vsakič znova z lahkoto postrga zase med desnimi volivci. In tega skupnega uspeha se zavedajo vsi, izvajalci murgelskih konspiracij in predsednik republike.

Janez Janša ✓
[@JJanšaSDS](#)

Čudenje odveč. Uredništvo obeh je na znanem naslovu v Murglah. Več kolon [@RTV_Slovenija](#) [@24UR](#) ista enota 🗨️

[Translate Tweet](#)

TineB [@_TineB_](#) · 4h

Replying to [@BorutPahor](#) [@24UR](#) and [@majasodja](#)

In smo šli z [@majasodja](#) na [@24UR](#) v smer Gobčeve Tanje in [@RTV_Slovenija](#) 🗨️
Kot da gre za isti medij, na dveh lokacijah in z dvema lastnikoma. 😞
Siljenje PRS v kritike [@vladaRS](#) & [@JJanšaSDS](#), zvajanje vsega na ideologijo, agenda ideoloških tem le za [#LeviOrbanizem](#) [#enablers](#) elit 🤢

9:24 PM · May 24, 2020 · [Twitter for iPhone](#)

Janša med odkrivanjem Murgel

Žiga Turk se distancira ✓
@ZigaTurk

Predsednik [@BorutPahor](#) spet državniško, čeprav je očitna tendenca novinarke, da bi ga zvelkla v tekoče politikantsko blato.

[Translate Tweet](#)

Borut Pahor ✓ @BorutPahor · 8h

Nocoj v oddaji @24UR #FOKUS. Pogovor s predsednikom republike z @majasodja Vabljeni k ogledu.

7:33 PM · May 24, 2020 · [Twitter for Android](#)

Turk med odkrivanjem slabih manir novinarke

Kako je Zdravstveni inšpektorat zaščitil predsednikove obiske domov za starejše

Objavljeno na 28. maj 2020

Je predsednik Borut Pahor s svojimi obiski domov za starejše sredi vrhunca epidemije ravnal neodgovorno in morda dodatno ogrožal življenja najbolj ogrožene skupine državljanov? Nekaj, o čemer sem se spraševal v besedilu »Vse bo še dobro«: želi predsednik dobro ljudem ali jih s svojim populizmom ogroža?

Mnenje Zdravstvenega inšpektorata, ki sem ga prejel, je izmuzljivo: do ravnanja se niso želeli opredeliti, njegovo ali siceršnje proslavljanje rojstnega dneva v Domu starejših občanov Fužine in prepevanje pesmi Dan ljubezni ob obisku Doma za varstvo odraslih Velenje sredi epidemije pa ne štejejo za kršitev Odloka, ki govori o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin. Zakaj? Ker v primeru predsednika zapadejo izjemi, pravijo, zapisani v 2. členu Odloka.

Tak je odgovor državnega organa, ki sem ga prejel po številnih ponovitvah vaje: zabave na prostem v domovih in obiski s prepevanjem so nekaj, kar velja za »zagotavljanje izvajanja nalog države«. V času, ko smo se državljani striktno držali določil Odloka in v trenutku, ko celo po razglasitvi epidemije policija preganja kolesarske protestnike, očitno v državi veljajo dvojna pravila. V nadaljevanju bom opisal svojo prijavo inšpektoratu, prejeti odgovor in pojasnil, zakaj takšne skrajno absurdne razlage ni mogoče sprejeti.

Kaj se je zgodilo

Kot vemo, je predsednik Pahor devetkrat obiskal omenjene domove, kar je po njegovih besedah samoiniciativno počel, da bi spodbudil upanje, odgovornost in duh sodelovanja »med nami, da bomo skupaj uspeli premagati krizo, ki je brez primere v naši zgodovini«. Pri obiskih se je običajno postavil na varno razdaljo in največkrat z megafonom nagovarjal navzoče, vendar so se ti nehote približevali en drugemu, zadrževali na balkonih brez ustrezne razdalje ali na travnatih javnih površinah pred domovi tudi brez zaščitnih mask, da bi pomembnega obiskovalca pozdravili.

Medijska pozornost je bila sredi aprila močno usmerjena v njegov sprehod ob Kolpi, kjer je ob notranjem in obrambnem ministru in številnih drugih nastopal brez zaščitne opreme, da bi si ogledal delo policistov in pripadnikov Slovenske vojske v skupnih patroljah. Povsem pa je izostala v primeru obiska domov in množični mediji so, skoraj brez izjeme, pognili na celi črti in žal znova odigrali vlogo Pahorjevega servisa.

Tudi v primeru obiska južne meje je Zdravstveni inšpektorat ugledal isto izjemo iz 2. člena Odloka, ki jo navajam kasneje, vendar se je Pahor kasneje za svoje postopanje opravičil: »Na nek način bi morali veljati za zgled. To včeraj nismo bili. Sprejmite, prosim, iskrene izraze mojega obžalovanja in opravičila.«

Osebnost se mi v tem primeru sklicevanje na omenjeni člen zdi vsaj v enem segmentu relativno smiselno, njegovi obiski domov za starejše pa na moje začudenje skoraj niso bili problematizirani, predsednik jih tudi ne obžaluje. Vodja strokovne vladne skupine za obvladovanje covid-19 Bojana Beović je prav včeraj povedala, da pokojni oskrbovanci domov predstavljajo okoli 80 odstotkov vseh žrtev v Sloveniji. O tem, da so daleč najbolj rizična skupina v državi, je bilo povedanega dovolj že sredi vrhunca epidemije. Je torej predsednik ogrožal življenja, je kršil omenjeni Odlok?

Moja prijava

Dne 18. aprila 2020 sem prvič odposlal svojo prijavo na Zdravstveni inšpektorat Republike Slovenije in jo kasneje ponovil, saj nisem prejel nobenega odziva. V njej omenjam le dva obiska na domovih od devetih, kolikor jih je bilo skupno po predsednikovem zatrjevanju v nedavnem intervjuju za POP TV (Predsednik v intervjuju za POP TV: kako nič obsoditi in ostati živ). Spodaj jo objavljam v celoti:

Prijava zaradi kršitev Odloka o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah

Predsednik republike Slovenije Borut Pahor je dne 8. aprila 2020 med 16.00 in 17.00 uro obiskal Dom starejših občanov Fužine v njihovem parku, kjer se je udeležil praznovanja stotega rojstnega dneva Danice Bole. Povezava je dostopna spodaj.

Predsednik republike Borut Pahor je dne 14. aprila 2020 med 12.00 in 13.00 uro obiskal Dom za varstvo odraslih Velenje. Povezava na dogodek je dostopna spodaj.

V Odloku o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah piše, da se zaradi zajezitve in obvladovanja epidemije SARS-CoV-2 (COVID-19) do nadaljnjega prepoveduje gibanje in zbiranje ljudi na javnih krajih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepoveduje dostop na javna mesta in površine v Republiki Sloveniji. V času obeh opisanih dogodkov zgoraj je bil seveda Odlok v veljavi.

Ocenjujem, da je v prvem primeru Doma starejših občanov Fužine prišlo do kršitve na površini, ki šteje za javni kraj in kjer gre za zelo rizično skupino starejših v domu, kjer je vsaka okužba še toliko bolj problematična. Nenazadnje vse statistike kažejo, kar je povedal tudi minister za zdravje Tomaž Gantar prav včeraj: večina od doslej umrlih v Sloveniji je iz domov starejših občanov. Menim tudi, da je k temu prispeval sam predsednik s svojo udeležbo, s tem pa dodatno omogočil možnost okužbe. Ocenjujem, da je tudi v drugem primeru Dom za varstvo odraslih Velenje prišlo do kršitve Odloka, saj je iz javno dostopnih fotografij razvidno, da so se stanovalci množično zbirali na balkonih omenjene stavbe, da bi pozdravljali predsednika in z njim peli. Prav tako menim tudi, da je k njihovem zbiranju prispeval predsednik republike in s tem hote ali nehote spodbujal možnost okužbe.

Opažam še, da predsednik sicer obiskuje domove za starejše zelo pogosto ravno v času epidemije in s tem tudi v času veljavnosti navedenega Odloka.

Zdravstveni inšpektorat naprošam, da v obeh primerih ukrepa in da me obvesti o tem.

S spoštovanjem,

Boris Vezjak

18. april 2020

Priloženi povezavi:

[*Stoletnica ima prav: Nobeno bogastvo ni toliko vredno kot zdravje #video*](#)

[*Predsednik RS Borut Pahor obiskal Velenje v času pandemije #foto #video*](#)

Odgovor Zdravstvenega inšpektorata

Dne 27. maja 2020 sem prejel »Odgovor Zdravstvenega inšpektorata RS na vašo prijavo z dne 18. 4. 2020 in poizvedbe z dne 27. 4. 2020 in 11. 5. 2020«. V resnici velja k temu dodati še mojo pritožbo zaradi molka organa, naslovljeno na Ministrstvo za zdravje in ministra Tomaža Gantarja z dne 22. maja 2020. V odgovoru je pisalo:

Spoštovani,

dne 18. 4. 2020 smo prejeli vašo prijavo zoper predsednika republike Boruta Pahorja zaradi suma kršitve Odloka o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin (Uradni list RS, št. 38/20 in 51/20 – v nadaljevanju Odlok). Prijava se nanaša na njegov obisk Doma starejših občanov Fužine dne 8. 4. 2020 in na obisk Doma za varstvo odraslih Velenje dne 14. 4. 2020.

Drugi člen Odloka določa, da se le ta ne uporablja za dejavnosti, ki jih izvajajo pristojne službe, za zagotavljanje izvajanja nalog države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih služb.

Obiska predsednika republike Boruta Pahorja v Domu starejših občanov Fužine in Doma za varstvo odraslih Velenje, skladno z drugim členom ne predstavljata kršitve Odloka.

Lep pozdrav.

Barbara Kocjan Slapar
Ministrstvo za zdravje
ZDRAVSTVENI INŠPEKTORAT RS
Sektor za strategijo in planiranje
Vožarski pot 12
1000 Ljubljana

Dva pomembna konteksta

Naj uvodoma povem, da je moja interpretacija ravnanja predsednika republike kontekstualizirana s kritiko njegovega osem let trajajočega populističnega obnašanja – verjamem namreč, da je v tem primeru zgolj ponovil svoj klasični vzorec koketiranja z ljudstvom in mediji za potrebe samopromocije, kakršnega prakticira od začetka svojega prvega mandata, zato res težko verjamem v njegovo dobrohotnost promocije optimizma v situaciji, ki predstavlja za oskrbovance prevelik riziko ogrožanja njihovega zdravja. O tem sem ob že navedenem spisal komentar še v naslednjih zapisih: Megafonski flirt in ljudstvo na balkonu, Rumenost in parodija, Instagramski rešitelj države: komentar k intervjuju s predsednikom republike v Dnevniku, Predsednikova domišljija: kako patentirati koronaselfie.

Po drugi strani v svoji kritiki Pahorjevih obiskov domov nisem ostal povsem osamljen, kot eno sicer redkih se je oglasilo Združenje za dostojno starost *Srebrna nit* in v javnem pismu Pahorja opozorilo, da so starejši, ki jih »v zavodu nagnetejo na balkone ob vašem obisku, v dodatni nevarnosti zaradi nezmožnosti zagotavljanja socialne varne razdalje, ki je v tem času najmanj 1,5 do 2 metra med osebami. Pri starejših pa bi bilo bolje, da bi bila še večja.« Dodali so še, da »nastopi, ki jih imate na dvoriščih, zagotovo ne pripomorejo k

izboljšanju zdravstvenega (niti psihičnega) stanja starejših, ki so, kar zadeva odstotek smrtnosti, najbolj ogrožena skupina v tem trenutku. Ob tem naj vas spomnimo, da smo vam 18. 8. 2019 v vednost poslali še vedno aktualno pismo, kjer smo zapisali naše vsebinske zahteve za izboljšanje stanja v domovih starejših in ste se najbrž pozabili odzvati.«

Zabaven komentar s socialnih omrežij: nakužvani kot na kakšni križarki

Predsednica Združenja, Biserka Marolt Meden, je na koncu daljšega zapisa predsednika pozvala z zahtevo, da v imenu dostojanstva starejših preneha s tovrstnimi obiski. Naslovnik je na pismo *Srebrne niti* reagiral in se zvito naslovil na direktorje že obiskanih domov, ne na nadzorne in strokovne organe, ki bi presodili, če je z njegovimi dejanji kaj narobe. Ti so ga potem v ločenih odzivih podprli. To je približno tako, kot če bi nekemu na domnevno sporen način prodali svojo robo, na očitek, da je vaše početje bilo sporno, pa bi si pridobili mnenje novega zadovoljnega lastnika, ne recimo tržnega inšpektorata – jasno je, da bo novi lastnik svoje blago običajno hvalil!

Interpretacija odgovora

Moja prijava se ni nanašala zgolj na potencialno kršitev predsednika republike glede prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah ali prepovedi gibanja izven občin, temveč tudi na dejstvo, da je s svojimi obiski omogočil, da so se na teh površinah zaradi njega zbirali oskrbovanci in s tem medsebojno ogrožali svoje zdravje. Inšpektorat je lakonično in brez pojasnil navedel dikcijo drugega člena Odloka in se očitno usmeril le v ravnanje predsednika: dopuščene izjeme se nanašajo na dejavnosti, ki jih izvajajo pristojne službe, od katerih so potem navedene tri kategorije: »zagotavljanje izvajanja nalog države«, »samoupravnih lokalnih skupnosti« in »javnih služb«. Več kot očitno je, da predsednik ne opravlja službe zadnjih dveh, torej preostane le še formulacija, da »izvaja pristojno službo zagotavljanja izvajanja nalog države«.

Pristojnosti predsednika so opredeljene v Ustavi Republike Slovenije in prav nikjer nisem zasledil, da bi njegova funkcija bila opredeljena na tak način. Tudi če bi obstajale v opisu njegovih del, pa naloge države ne morejo biti kaj drugega kot skrb za varnost in zdravje prebivalcev, mednje pa zagotovo ne more šteti prepevanje pesmi Dan ljubezni ali obiskovanje oseb, ki praznujejo rojstne dneve v domovih sredi najhujše epidemije. S tem je v praksi predsednik republike kršil Odlok na več načinov, saj se je s svojim spremstvom gibal med občinami, hkrati pa je nepremišljeno spodbujal oskrbovance domov, da se družijo med sabo na neustrezni razdalji in posledično ogrožal njihovo zdravje.

Zato bi Zdravstveni inšpektorat moral pojasniti, katere od nalog države je s svojo navzočnostjo v domovih predsednik dejansko opravljal. Izjema 2. člena Odloka iz razloga izvajanja »dejavnosti za zagotavljanje izvajanja nalog države« pa še ne pomeni, da do kršitev ni prišlo, vendar se do tega žal inšpektorat sploh ni opredelil – po njihovem branju sledi le, da je domove smel obiskati, do njegovega ravnanja in nastale situacije ob obisku pa se ni opredelil.

Sam bom vsekakor napisal pritožbo na prejeti odgovor. Iz njega bi, sploh prvič v zgodovini opravljanja te funkcije, sledilo tudi naslednje: da so vsi enakovrstni prejšnji obiski predsednika, ko namesto z megafonom v roki in prepevanja Dan ljubezni opravlja volonterska dela (podobna tistim iz kampanje, ko peče pico, popravlja avtomobile, asfaltira, podira drevesa, prodaja sladoled...), bili ena izmed oblik izvajanja nalog države.

Vsekakor spoznanje, vredno resne preučitve.

Košarica Pahorju in njegov odziv: okoljevarstveniki označeni za politične aktiviste

Objavljeno na 5. junij 2020

Slovenski medijski mainstream je nedavno več kot očitno zavestno spregledal poziv predsedniku Pahorju, da odlikuje žvižgača Ivana Galeta. Klasičnega zbora slovenskih urednikov, vsa čast izjemam, ni prepričala stotnija uglednih podpisnic in podpisnikov, pa tudi ne peticija z dodatnimi 2400 podpisi, objavljena [na spletni strani tednika Mladina](#).

Vprašanje odlikovanja žvižgača bi temeljito razprlo predsednikov odnos do protestniškega dogajanja, korupcijskih afer v vladi, klientelizma in končno tudi ponudilo možnost, da se afirmativno opredeli do žvižgaštva v Sloveniji. Ampak kaj bi s tem, vse naštetu so premajhni izzivi, zato se pod opehanim slovenskim novinarskim soncem ni odvilo nič novega, nihče ni uspel predsednika republike niti z besedico izzvati, kaj bo s predlogom storil. Ob takšnem novinarstvu so nam vrata v demokratični pekel na stežaj odprta.

Prva resna košarica

Vendarle ne storimo krivice in omenjajmo zgolj novinarjev, tudi intelektualna, strokovna in akademska srenja že osmo leto pretežno molče opazuje profanizacijo, politični oportunistem in poceni ulično razprodajo funkcije predsednika republike, kjer se pri tem pretežno izmika sleherni opredelitvi, apelu in javni kritiki. Še več, občasno s Pahorjem in njegovim Uradom tako ali drugače sodeluje v različnih gremijih in posvetih, s tem pa pristaja na instrumentalizacijo samega sebe. Tokrat se je vendarle zgodil manjši upor, predsednik je kar čez noč izgubil svoj pol leta star posvetovalni odbor za podnebno politiko, ker mu je ta nepričakovano ponudil košarico.

Dušan Plut, Lučka Kajfež Bogataj, Mojca Dolinar, Andrej Gnezda, Zoran Kus, Rok Krajnc in Andreja Urbančič so očitno presodili, da ne želijo sodelovati v projektu s predsednikom, zato so odstopili: zmotila jih je Pahorjeva neodzivnost na omejitve, ki jih je nedavno sprejeta interventna zakonodaja postavila nevladnikom pri njihovih prizadevanjih po zaščiti narave in okolja. »Pričakovali smo, da bo posredoval, da bi status nevladnih organizacij v okviru interventne zakonodaje ostal vsaj takšen kot v preteklosti,«

so pojasnili svojo odločitev. (O tem, da nam zdaj vladajo podnebni skeptiki, do česar se noče opredeliti, več v: [Histerična Greta in slovenski podnebni skeptiki](#))

Njegovo pojasnilo

Seveda po najmanj osmih letih izkušenj res nihče ni pričakoval, da bo Pahor v čem ugovarjal Janezu Janši, sploh zato, ker je zdaj spet na oblasti: zakaj bi menjal stališče pri nečem zanj tako minornem, kot je zaostrovanje pogojev za sodelovanje nevladnih organizacij pri postopkih izdaje gradbenih dovoljenj, tj. pri očitnem poskusu utišanja okoljevarstvenikov? Je kdo res pomislil, da Pahorja dejansko skrbi za okolje do te mere, da bi se uprl svojemu večnemu partnerju? In tudi obratno je res, najbrž sam sploh ni pomislil, da se mu lahko zgodi kakšna te vrste košarica. (Več o njegovem odnosu do okolja: [Pahor skozi Platona: šoštanjski demoni in okoljska prihodnost.](#))

Predsednik je po javni objavi protestnega odhoda pohitel, napisal krajše pojasnilo članom odbora, ki ga je zapustil, in ga objavil na tviterju. Tokrat so mediji, če jih že 2500 podpisnikov ni prepričalo, vendarle namenili nekaj kratke pozornosti pismu. Ob pričakovani kurtoazni uporabi izrazov spoštovanja, razumevanja in zahvaljevanja za njihovo delo je opozoril na svoje omejitve v položaju predsednika republike – kakor da je ena od teh, da ne sme javno izražati svojega mnenja – in znova spomnil, da se vendar trudi reševati vprašanja podnebnih sprememb, zato si bo »še naprej aktivno prizadeval za cilje, ki si jih je zastavil tudi stalni posvetovalni odbor«.

Politični aktivizem

Na tej točki je vpeljal zanimivo formulacijo, morda ubrano ne le kot arbitrarno deskripcijo, temveč lahko tudi kot blažjo obtožbo. V ravnanju upirajočega odbora je namreč zaznal »politični aktivizem« in ta izraz uporabil celo dvakrat:

»Glede tega pa bi vam rad rekel eno stvar; razumem politični aktivizem in spoštujem vašo premočrtnost glede podnebne politike. Razumem tudi, da vas en tak pomemben neuspeh okoljevarstvenih organizacij ne pusti ravnodušnih. Vendar menim, da bodo strateške spremembe na področju podnebne politike poleg političnega aktivizma terjale tudi dolg pohod skozi institucije. Tako sem si zamišljal tudi ta stalni odbor za podnebno politiko, unikatni forum, organiziran pri predsedniku države, na svetu.«

Dolg pohod skozi institucije

Na kaj meri sintagma »politični aktivizem«, ki običajno vsebuje slabšalni prizvok strankarske interesno usmerjene dejavnosti? Če dopustimo, da predsednik ni želel biti žaljiv, kar je najbolj verjetno, nam v razlagi preostane le še širše konotirano razumevanje

političnega aktivizma kot ravnanja, ki si v globalnem političnem prostoru prizadeva za družbenimi spremembami, če povemo zelo preprosto. Je potem »dolga pohoda skozi institucije« kot nasprotje političnega aktivizma prava rešitev, na kaj z njim meri?

Zelo preprosto, gre za znamenito frazo Rudija Dutschkeja (*der lange Marsch durch die Institutionen*), deloma verjetno prevzeto po Gramscijevih idejah, kjer je dovolj radikalna družbena sprememba nekaj, kar izpeljemo na miren način znotraj institucij odločanja na način, da jih prevzamemo in jim ne nasprotujemo. V praksi Pahorjeve retorike pa to lahko pomeni sugestijo, da se ministru Andreju Vizjaku in Janševi vladi ne bi smeli upirati – kar je prav tisto, kar več kot očitno dela sam, le s to razliko, da ni videti, da bi stavil na kakšno od vrst revolucioniranja in iskanja družbene spremembe. Ne, on se pač le prilagodi. Članice in člani Odbora, ki so mu obrnili hrbet, so potemtakem bili okarani, da je njihova zahteva preveč aktivistična in s tem zgrešena.

Ko narava doživi neuspeh

Zanimiva je tudi Pahorjeva karakterizacija vlade, ko je ta več kot očitno s predlaganimi popravki protikoronskega zakona želela omogočiti nove naložbe v projekte, škodljive za okolje, ob tem pa trajno izločiti nevladni sektor v postopkih odločanja pod pretvezo, da gre le za interventno zakonodajo v času epidemije.

Za opis njenih ukrepov je uporabil blag izraz »en tak pomemben neuspeh okoljevarstvenih organizacij«, ki že po sebi nakazuje zgrešenost njegovega dojetja – ne gre le za to, da domnevno on sam ob tem nič ne more storiti, ampak je poraz nevladnikov subjektiviziral in zaznal v ekonomskih kategorijah (ne)uspešnosti. Artikulacija takega opisa popolnoma spregleda in izniči pomembne škodljive posledice za okolje in naravo – za njiju pa bi bilo res bizarno reči, da sta doživela neuspeh...

Najlon in kesanje

Nedavno sem komentiral Pahorjev instagranski zapis, kjer se na poti s tržnice zateče k uporabi najlonske vrečke in zraven zapiše: »Kesam se. Upam, da me niso videli člani mojega Stalnega odbora za podnebno politiko.« ([Kulpolitični najlon in predsednikov okoljski humor](#)).

No, čeprav tega instagranskega dovtipa članice in člani njegovega podnebnega gremija niso omenjali, pa se zdi, da bi lahko skozi spremljanje njegovih populističnih akrobacij že prej sprejeli enako odločitev. Ne obstajata dva Pahorja, kot nam želijo narisati nekateri komentatorji, en resnobno državniški in drug neresen, flirtajoč, kulpolitični in ljudski. Ne, na mestu vanj projicirane dvojnosti obstaja le ena samcata praznina ([Predsednik v intervjuju za POP TV: kako nič obsoditi in ostati živ.](#))

Predsednik, ki ne obsoja Thompsona: kaj je stvar politike?

Objavljeno na 5. junij 2020

Današnja izjava Boruta Pahorja, ponovljena ob podobnem novinarskem vprašanju že leta 2017, je podobno katastrofalna kot takrat in morda, glede na notranjepolitične razmere in aktualno oblast, še bistveno bolj.

Predsednik je znova našel formulo, kako se izogniti opredelitvi in stališču o koncertu hrvaškega pevca Thompsona v Mariboru. V umetnosti izmikanja je dejansko neprekosljiv mojster, težava zanj je le, da nekatere situacije dramatično terjajo opredelitev, zato izostanek stališča še bolj temeljito razkrije vso bedo njegovega izmikanja. Tokrat zanj koncert ni politično vprašanje, za nameček pa menda ni poznavalec glasbe:

Glede na številna vprašanja, ki jih je PRS deležen glede koncerta Thomsona v Sloveniji poudarjamo, da je stališče PRS enako kot leta 2017, zato ga navajamo v celoti.

Ni stvar politike, da dopušča ali prepoveduje koncerte, ampak je stvar organizatorja oz. pristojnih institucij, da poskrbijo, da je dogodek organiziran v skladu z zakonom in da je ob tem poskrbljeno za javni red in mir.

Predsednik republike ni poznavalec glasbe Marka Perkovića Thompsona. Njegova politična stališča pa so mu znana in jih zavrača.

Res ne gre za glasbeni okus

Začnimo pri osnovah: ne, res se ne pogovarjamo o glasbenih okusih, temveč o nečem bistveno resnejšem! V Evropi bi moralo biti in tudi je prepovedano javno širjenje totalitarističnih idej v javnem prostoru, obveljati bi moralo za nesprejemljivo, kar bi nekdanji najmlajši član centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, nato pa še član njegovega predsedstva, lahko malce bolje vedel.

Zato res ne more držati, da ni stvar politike, če se pred našimi očmi pojavljajo politična stališča in ideologija pod plaščem ultranacionalizma, ki sicer rada brenka na strune ne samo narodnega ponosa, temveč svojega domnevno nenevarnega domoljubja. Povečevanje nacistične NDH v bolj ali manj prikriti formi pač mora biti stvar politike – in takšno priznanje bi od predsednika republike morali zahtevati, ne le smeli pričakovati. Res se ni potrebno spoznati na glasbo, da bi razumeli, kaj pomeni igrati se z nevarnimi

populističnimi in domoljubnimi čustvi, dovolj je, da resno jemljemo politiko – in predsednik je zapovrh diplomirani politolog.

Borut Pahor ✓
@BorutPahor

Glede na številna vprašanja, ki jih je PRS deležen glede koncerta Thomsona v Sloveniji poudarjamo, da je stališče PRS enako kot leta 2017, zato ga navajamo v celoti. 1/3

[Translate Tweet](#)

3:13 PM · Jun 5, 2020 from [Republic of Slovenia](#) · [Twitter for iPhone](#)

6 Retweets 24 Likes

Borut Pahor ✓ @BorutPahor · 2h
Replying to @BorutPahor

Ni stvar politike, da dopušča ali prepoveduje koncerte, ampak je stvar organizatorja oz. pristojnih institucij, da poskrbijo, da je dogodek organiziran v skladu z zakonom in da je ob tem poskrbljeno za javni red in mir. 2/3

10

27

127

Borut Pahor ✓ @BorutPahor · 2h
Predsednik republike ni poznavalec glasbe Marka Perkovića Thompsona. Njegova politična stališča pa so mu znana in jih zavrača.

22

5

44

Pahorjev današnji tvit: ni poznavalec glasbe

Dve iztegnjeni roki

V Sloveniji ne bi smelo biti dovoljeno širjenje idej, ki jih je zagovarjal ustaški režim, ampak po reakcijah notranjega ministra lahko zdaj vidimo, da vladajoča elita, ki jo je Pahor sam pomagal postaviti z vsem svojim srcem in jo tudi podpira in močno hvali, počne ravno to.

Saj ne, da smo presenečeni, ampak Trumpov suprematizem, Orbanov avtokratizem in hrvaška rehabilitacija ustaštva so očitno vsebine, o katerih ne želi imeti nikakršnega mnenja, kaj šele, da bi jih obsodil.

Thompsonov koncert v Mariboru prihaja v času, ko je mariborski župan, verjetno po nareku oblasti, nedavno zahteval brisanje grafita z iztegnjeno roko predsednika vlade v centru Pekarne. Zdaj pa očitno taista vlada posredno podpira iztegnjeno roko pevca Thompsona, kar je značilni pozdrav, ob katerem vzklika »Za dom spremni!«. To dvoje očitno ne gre skupaj: ali si za oboje ali za nič od tega, ne pa da eno dopuščaš, drugo bi preganjal.

Večja zvezda od Thompsona

Zato je predsednikov umik v birokratsko razlago, češ naj bo poskrbljeno za red in mir, pa bo vse v redu, resnično deplasirani izraz (ne)razumevanja nalog politikov in sploh vloge predsednika republike. Nič čudnega, da so pri vladnih strankarskih medijih takoj pohiteli ga začeli znova kovati v zvezde kot zvezdnika, ki je najmanj enak Thompsonu. Saj ne, da smo presenečeni, enkrat več pa smo lahko spremljali njegov *modus operandi*: nenačelno koketiranje na levo in desno, pa naj stane, kar hoče.

Predsednik Pahor presekal nabiranje političnih točk levice

Fake levičar: Na račun davkoplačevalcev nakupil pregrešno

Zdravnik dr. Igor Mužević Dušanu Kebru in javni RTV

Nahajate se: [Domov](#) / [Fokus](#) / Predsednik Pahor presekal nabiranje političnih točk levice na rockerju Thompsonu: "N

Predsednik Pahor presekal nabiranje političnih točk levice na rockerju Thompsonu: "Ni stvar politike, da prepoveduje koncerte"!

petek, 05 junij 2020 17:02 Napisal Luka Perš/Nova24TV Comments: DISQUS_COMMENTS

Hrvaški pevec Marko Perković Thompson.

Navdušenje v vladni Demokraciji: Pahor takoj deležen pohval

Kredo, quia absurdum

Objavljeno na 6. junij 2020

Pa dobro, neka kvalitativna razlika je: njegov svetovalec protestnikom v obraz pravi »banda« in jih po očetovsko vzvišeno nadira z »A vas ni sram?«, predsednik Pahor pa je seveda bolj kontrolirano uglajen. (Več o svetovalcu v [Ernest Petrič ozmerjal protestnike na ulici.](#))

V formi razposajenosti in duhovitosti, ki jo želi gojiti na instagramu, je zdaj prvič sploh javno opazil proteste, ker jih je očitno moral: minuli petek so bili šesti in tokrat se je simptomalno zgodilo, da se je z gostom sprehodil po s kredo popisanem pločniku pred svojo palačo:

Danes, dan po protestih, sem po pogovorih iz palače do avta pospremil italijanskega zunanjega ministra Di Maia. Po naključju so naju fotografi ujeli nad srčkom, ki ga je narisal prijazni protestnik. Kot pa vidite na drugih dveh fotka seveda niso bili vsi tako prijazni. Bomo že. [#protest #democracy #presidentialpalace #pahor #president #presidentpahor #slovenia](#)

»Bomo že«? Predsednikova olikana verzija podcenjujočega zavračanja je vsekakor prijaznejša od tiste pri Ernestu Petriču. Kaj bomo že? In kdo se skriva za »bomo«? Seveda preživeli tudi to nepotrebnost, si je najbrž mislil.

Pahor se je potem odločil objaviti tri fotografije: eno s srčkom in dve, ki nista tako prijazni, kot se je izrazil. Na njih se mu očita, da sramoti državo, da ima sramotnega svetovalca in nekdo ga sprašuje, če bo obiskal Thompsonov koncert. Prednost je pri objavi kajpak dal prvi, ker so srčki očitno dovolj populistični in naklonjeni simbol, ki ga končno radi uporabljajo sami politiki ([Juncker in politična retorika srčkov](#)).

Zdaj, ko je [kreda postala hud delikt](#), s katerim oblast preganja protestnike, k sreči postaja brechtovsko orožje, ki ga je treba vzeti v roko, da bi sporočilo doseglo naslovnika, tudi pred palačo. In če ima na predsednika šele košček krede dovolj velik vpliv, da proteste mimogrede ponižujoče komentira, je res žalostno in absurdno, vzpostavlja pa to nov koncept protestniške vere. Ali prosto po Tertulijanu: »Kredo, quia absurdum.«

Radovan Hrast o predsedniku republike: pestovanje pravice do zasebnosti

Objavljeno na 14. junij 2020

Zares nepričakovano zveni pričevanje legendarnega Radovana Hrasta, partizana in zapornika na Golem otoku, v pogovoru z njim v Knjižnici Domžale oktobra 2018. Te dni je zaokrožilo po socialnih omrežjih.

V svojih spominih ob predstavitvi knjige na vprašanje iz publike ni našel ravno prijaznih besed o sedanjem predsedniku republike: med drugim je spregovoril o (1) njegovem konceptu državljske vojne, ki je ni bilo, a kot vemo, predsedniku služi za modeliranje nekakšne narodne sprave, o (2) njegovem osebnem značaju in ga podkrepil z izjemno negativnim mnenjem očeta njegove partnerke, Ljuba Pečarja, obenem ga je (3) neposredno označil za težkega bolnika in obljubil diagnozo, ki jo bo nekoč javno zaupal, a ne do konca njegovega mandata, ter končno presenetil s podatkom o (4) svojem pestovanju njegovega drugega sina, starem okoli 14 let, o katerem javnost ne ve ničesar, ker ga menda ne želi priznati:

<https://www.youtube.com/watch?v=OLh6oEEcG&feature=youtu.be>

Morje bo grob

Človek seveda marsikaj reče, toda Hrastova zgodovinska pričevanja se globoko zarežejo v spomin poslušalca v svoji prepričljivosti, zato ne bo zlahka podvomil v izjave in zavezanost resnici nekoga, ki je večkrat gledal smrti v oči in z neverjetnim spominom in predanostjo pokončneža govori o stvareh. »Goli, suhi in blede, umazani od neprestanega bruhanja, stojimo na krovu. Znova zagrmi glas: Skočite v morje! Glavo pod vodo! Zdaj vem, da je konec. V nas uperjene brzostrelke bodo vsak hip zaropotale. Moj grob bo torej morje. Toda to je le vzgojni način kopanja ali umivanja,« je zapisal v knjigi Viharnik.

In vendar Hrastovo zelo odkrito, a vendar umirjeno izraženo stališče o Pahorju, ki je lahko tudi napačno, celo povsem neposredno sklicevanje na svojo izkušnjo z domnevnim sinom, razpira vprašanje posega v pravico do zasebnosti politikov in njenega varovanja: kdaj je take vrste poseg dovoljen in kateri kriteriji morajo biti izpolnjeni?

Zasebna sfera politikov

O zasebnosti politikov na primeru Boruta Pahorja pišem med drugim v besedilu [Intimizacija politike in politična intimizacija](#), z njim pa je končno v širšem smislu povezan fenomen »njegovega« medijskega servisa ([Pahorjev medijski servis](#)). Torej spontanega refleksa naših novinarjev, ki je njegov populizem, gledano v celoti, omogočil in podpiral. Obenem tudi ne more biti dvoma, da je predsednik skozi agendo samopromocije in iskanja všečnosti, tega z njegove strani načrtovanega političnega modusa vivendi, z javnostjo delil prenekatero fotografijo in podatek iz zasebnega življenja.

In vendar velja, da mora biti najmočnejše varstvo, pravno in medijsko, namenjeno prav intimni sferi posameznika. Kje in do kod sme seči pravica vednosti pri javnosti in na kateri točki se tudi po standardih novinarske etike vzpostavlja kot močnejša od pravice do zasebnosti politika? Meja je zelo tanka in odvisna od politikovih svetovnonazorskih in ideoloških stališč: če bi o konservativnem politiku, ki prisega na družinske vrednote in se je s tovrstnimi stališči kakopak prebil do svoje pozicije, novinarji našle dokaze, da je v razmerju z drugo osebo in nezvest svoji ženi, bi po vseh učbenikih medijske etike, kar jih poznam, o tem javnost vsekakor imela pravico poznati tak podatek. Ker bi dokazoval, da dejansko ne verjame v politična načela, na katerih je zgradil javni položaj, s tem pa je preslepil svoje volivke in volivce.

Radovan Hrast v pogovoru leta 2018

Intimizacija politike

Seveda bo veljalo, da je predsednik republike absolutno javna osebnost, ki svojo poklicno pot in položaj dolguje tudi zanimanju široke javnosti – sploh tedaj, če nanjo ves čas populistično apelira. Da bi smeli poznati podrobnosti iz njegove intimne sfere, ki jo razkriva Hrast, pa absolutno ni dopustno, kakorkoli že Pahor sam rad ustvarja zanimanje po informacijah iz družinskega življenja in se z njimi po svojih najboljših močeh okorišča, ker za opravljanje njegove funkcije pač nima nobene relevance. V tem smislu tudi njegovo nadvse osebno izpoved, da ni bil ne dober partner in ne oče, saj je sina Luko spoznal prepozno in da poskuša zdaj nadoknaditi svoje stare grehe s kompenziranjem pozornosti partnerici in sinu, jemljem za primer intimizacije politike: vdora intimnega v javne prezentacije delovanja ali življenja politikov.

Pahor vsekakor ni konservativni politik, ki bi prisegal na tradicionalne ali krščanske vrednote, je pa populist in intimizator opisane sorte, od tod pa sledi nepričakovani kontrast: če se predsedniku ne zdi nič narobe razkrivati delov svoje zasebnosti in jih obelodanjati državljanom, je njegova striktno politična dejavnost deležna nasprotnega postopka. Se pravi, da tako, kot se njegove dokaj zasebne misli selijo v javnost, se tisto najbolj javno, politika kot početje dobrega, s strani predsednika preseli v intimo v smislu, da se z njegove strani pogosto ne komentira. Povedano drugače, predsednik rad beži pred izražanjem mnenja o javnih in političnih zadevah, glede družinskih zadev pa tudi nima težav promovirati samega sebe.

Zaščitniški učinki

Kot rad ponavljam, so domači mediji ponotranjili notranjo tabloidno strukturo Pahorjeve populistične pojavnosti, saj jim je pisana na kožo. Toda dejstvo je, da prav rumeni in tabloidni mediji običajno zavestno in premišljeno posegajo v zasebnost in osebnostne pravice posameznikov na prekomeren in protipraven način, ker se jim tržni izračun dobička skozi večjo branost, naklado in prodajo pozitivno izide, celo v primerjavi z hipotetično odškodnino, ki bi jo utegnili plačati morebitnemu tožniku. Prepričanje, da je etika pri tabloidnih in komercialnih medijih podrejena zaslužkarstvu, potrjujejo številna dejstva iz prevladujoče prakse.

Na tej točki nastane zanimiv paradoks. Lahko se strinjamo, da ima Pahor pravico do zasebnosti, celo navzlic temu, da provocira z intimizacijo politike, sploh s številnimi diskurzi v svojo pozno odkrito očetovsko vlogo in naracijo o svojem sinu ([Pahor kot Ronaldo: kako učiti tamauga](#), [Tastari in njegove kokice: predsednik in aparati za poneumljanje ljudstva](#)). Po drugi strani pa za nastanek neljube prakse niti ni posebne nevarnosti, kajti njegov medijski servis, vselej na voljo, da pomaga, bo znal spontano proizvesti zaščitniške učinke.

Biti v kopalkah je biti predsednik po meri instagramskih algoritmov

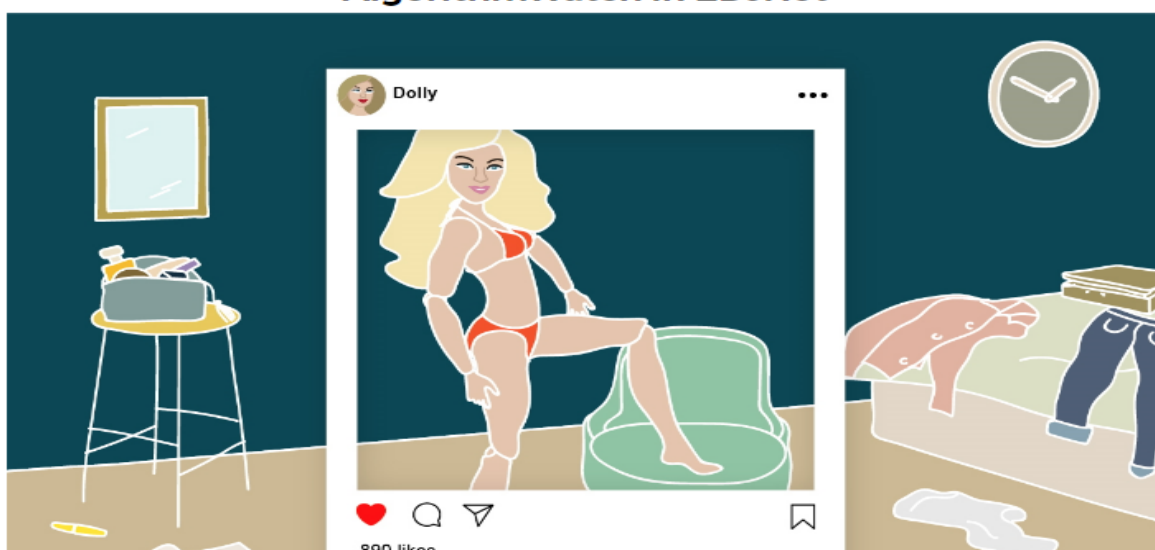
Objavljeno na 15. junij 2020

Sveže ugotovitve konzorcija novinarjev kažejo, da Instagramov algoritem uporabnike sili v objavo fotografij v kopalkah ali spodnjemu perilu, [povzemajo ugotovitve na portalu Pod črto](#).

Preiskava: zakaj se morate za uspeh na Instagramu sleči

Ugotovitve konzorcija novinarjev kažejo, da Instagramov algoritem uporabnike sili v objavo fotografij v kopalkah ali spodnjemu perilu.

AlgorithmWatch in EDJNet

Prispevek na straneh portala Pod črto

Raziskovalci so analizirali 2300 fotografij sodelujočih v raziskavi, vendar ne poročajo, ali je med njimi tudi predsednik republike Slovenije, ki sicer rad sliši, da velja za kralja Instagrama. Med februarjem in majem so novinarji analizirali 1737 objav ustvarjalcev vsebin, katerim so sledili prostovoljci. Te objave so vsebovale skupno 2400 fotografij. Računalniški program za prepoznavo fotografij je ugotovil, da je 362 oziroma 21 odstotkov fotografij vsebovalo posnetek žensk v kopalkah ali spodnjem perilu oziroma posnetek moškega z razgaljenim prsnim košem. Te fotografije pa so zavzemale 30 odstotkov fotografij omenjenih ustvarjalcev vsebin na časovnici prostovoljcev, ki so sodelovali v raziskavi.

In res: leta 2017 je tudi Pahor, nekoč maneken, [res poziral v kopalkah](#) ob blejskem jezeru, celo sredi januarja.

TEMA: **GOSPODARSKI RAZVOJ IN PODJETNIŠTVO** Članek 15. 6. 2020 Čas branja 10 minut
0 komentarjev

Preiskava: zakaj se morate za uspeh na Instagramu sleči

Ugotovitve konzorcija novinarjev kažejo, da Instagramov algoritem uporabnike sili v objavo fotografij v kopalkah ali spodnjemu perilu.

AlgorithmWatch in EDJNet

Predsednikovo poziranje v kopalkah

O predsednikovih populističnih koketerijah pišem v desetinah člankov (recimo v [Srečni dnevi za narod, ki ima takega carja](#) in [Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik](#)), o novi modi domače politične promocije na Instagramu pa v [Erjavčeva populistična ofenziva: domači kralji Instagrama se množijo](#) in [Borut, Kolinda in Karl: kako nas farbajo](#).

Odlikovanje za žvižgača, ki ga očitno ne bo

Objavljeno na 17. junij 2020

Zgornja grafika, povzeta iz današnjega Siola, lepo ilustrira trenutno zagrizenost predsednika Pahorja, da podeljuje odlikovanja vseh vrst, nazadnje z ogromno zamudo tudi odbojarski reprezentanci, ki je lanskega septembra (!) iz Pariza prinesla še eno medaljo z evropskih prvenstev. Ta podelitev je sicer nemudoma sledila nekaterim ne preveč prijaznim dejanjem zanj, kot je odstop njegovega posvetovalnega odbora za podnebno politiko ([Košarica Pahorju in njegov odziv: okoljevarstveniki označeni za politične aktiviste](#)).

Siol o prejemnikih odlikovanja leta 2020

Se je pa domači predsednikov medijski servis v kar dobri meri angažiral, da do javnosti ne pride podatek o približno 2500 podpisniki na čelu z zelo pomembnimi in uglednimi imeni, ki predsedniku republike predlagajo odlikovanje za žvižgača Ivana Galeta. Odlomek iz utemeljitve:

G. Ivan Gale, pravnik, uradnik, vodja splošne službe na Zavodu za blagovne rezerve Republike Slovenije, je razkril sporna ravnanja nosilcev politične moči pri nabavah zaščitne opreme za področje zdravstva, socialnega skrbstva in civilne zaščite v času epidemije covid-19. Žvižgač Ivan Gale ni podlegel številnim pritiskom nosilcev politične moči in je ravnal tako, kot je po pravu in morali prav, kljub zavedanju, da lahko s tem dejanjem ogrozi svojo

uradniško kariero. Kot uradnik se je znašel v izredni stiski zaradi surovih, nemoralnih, verjetno celo protipravnih pritiskov najvišjih politikov ter domačijskega mešetarjenja nekaterih politikov in uradnikov pri nabavi zaščitne opreme. Kljub vsem političnim in javnim pritiskom, blatenju in grožnjam je javnosti razkril izjemno hude nepravilnosti pri nabavi zaščitne opreme, kjer so nekateri pod krinko domoljubja in pomoči državi poskušali urejati za ta javna sredstva škodljive posle v korist svojih bližnjih ali strankarske klientele. G. Gale je zaradi osebne zvestobe temeljnim pravnim in moralnim vrednotam ter načelu vestnosti in poštenja razkril eno največjih afer na področju sistemske korupcije v samostojni Republiki Sloveniji.

Galetovo javno razkritje je izjemno pošteno, dostojanstveno, častno in državotvorno dejanje, ki ni pripomoglo zgolj k razkritju nečednih in sramotnih poslov pri nabavi zaščitne opreme v času njenega hudega pomanjkanja, temveč predstavlja tudi zgled vsem sodržavljankam in sodržavljanom ter spodbudo za krepitev državljanskega poguma. Galetovemu zgledu so sledili še drugi posamezniki, ki so razkrili dodatne nepravilnosti, med njimi dr. Rihard Knafelj ob nabavi funkcionalno nepopolnih medicinskih ventilatorjev. Taka dejanja imajo za posledico dvig moralnih standardov v Sloveniji.

Podpisani/-a glede na navedeno menim, da si Ivan Gale nedvomno zasluži odlikovanje na najvišji državni ravni, zato predlagam, da mu Predsednik republike podeli najmanj Medaljo za častno dejanje na civilnem področju. Menim, da so za to izpolnjeni vsi pogoji. Če Predsednik republike meni, da gre g. Galetu kakšno drugo odlikovanje, predlagam, da mu ga podeli po svoji presoji. Prepričan/-a sem, da bo predsednik države s svojo odločitvijo za odlikovanje g. Ivana Galeta poslal pomembno sporočilo vsem prebivalcem Slovenije o poštenju, spoštovanju predpisov, opozarjanju na pomanjkljivosti in ravnanju v javno korist kot temeljnih vrednotah naše družbe in države. Ker menim, da bo podelitev odlikovanja g. Ivanu Galetu predstavljala zelo pomembno sporočilo vsem prebivalcem Slovenije v sedanjih kriznih razmerah, vas vljudno prosim, da o predlogu odločite čimprej.

Po mesecu in pol medijske blokade po izboru urednikov najpomembnejših medijev v državi in neodziva iz Urada predsednika republike bi se dalo sklepati, da tega odlikovanja ne bo. Počasi bo zato tudi čas za presojo, kaj nam Pahor s tem nedejanjem sporoča glede nepodpore žvižgaštvu, boja proti korupciji in končno tudi njegovih tihih političnih opredeljevanj na mestu, kjer bi si tega najmanj želeli.

Peticijo je še vedno mogoče podpisati na tem naslovu: [Ivan Gale si zasluži državno odlikovanje.](#)

Išče se predsednik. In njegovo zaupanje

Objavljeno na 25. junij 2020

Medtem ko je predsednik republike kot slavnostni govornik na včerajšnji Pirkovičevi državni proslavi pogršel »zaupanje in samozavest«, apeliral k temu, da zgradimo »mostove zaupanja«, upal na »sodelovanje in zaupanje« ter grajal »poglabljanje medsebojnega nezaupanja«, sam niti malo ni zaupal državljanom in državljanom.

Kdo bi streljal na predsednika?

Verjetno se je prvič pripetilo, da ga je na proslavo pospremil človek z tako imenovanim balističnim kovčkom – gre za protistrelno opremo pri varovanju predsednika, ki jo v primeru napada nanj razvijejo in z njo zaščitijo napadenega. So pričakovali, da bo kdo na predsednika streljal?

Predsednik med dežnikarskim pregledom garde in z balističnim kovčkom na desni

Podobno velja, da je bila širša okolica Kongresnega trga in parka Zvezda obdana z ograjami in po sramotni ograditvi Trga republike pretekli protestniški petek, z

represivnimi robokopskimi vložki proti protestnikom, zdaj prestolnica res vsak teden bolj spominja na okupirano Ljubljano.

Kakšno sporočilo nam s svojim nezaupanjem signalizira k zaupanju apelirajoči ograjeni Pahor, ki se je očitno prostovoljno pridružil varnostni oceni situacije, usklajeni s policijo in notranjim ministrom Alešem Hojsom? In koga so se na proslavi dejansko bali? Svojih lastnih državljanek in državljanov? Kajti protestniška alternativna proslava je premišljeno stekla bistveno prej na Prešernovem trgu zato, da bi se organizatorji izognili očitku o provociranju, in to celo ob spremljavi kakih 30 Janševih podpornikov, varovanih s policijo - res hvala provladnim medijem za to označbo.

So bili na delu plačanci?

Nekateri med Janševimi podporniki so bili oblečeni po zadnji visoki modi neonacistov, opremljeni z nahrbtniki »Defend Europe«, sloganom identitarcev in radikalne desnice, očitno pa so si morali po navodilu obleči rumene jopiče - ti so postali zaščitni znak Kanglerjevega in Janševega protesta lanskega oktobra na isti lokaciji, Prešernovem trgu.

Prizori s prihoda Janševih podpornikov - desno Kanglerjev jopič

S tem so evidentno že z oblačili dovolj razkrili o sebi in svojih naročnikih, kar je za slednje lahko res nerodno. Kombinacija enih in drugih sicer ni nič novega in pretresljivega, a tudi nič manj srhljiva, o čemer več v [Skrajna desnica v Sloveniji: nacionalna varnost v času Žana Mahničā](#) in [Ko gotofi licitirajo gotofe: rešitelji Slovenije kot ugrabitelji vstajništva](#).

Iskali so predsednika

Nekateri protestniki, bilo jih je nekaj tisoč, so se kasneje s Prešernovega trga napotili proti Erjavčevi in se ustavili pred predsedniško palačo, kjer jih Pahor, ki rad reklamira dan odprtih vrat in sprejema tudi štajersko vardo, pač ni prijazno pozdravil, čeprav so ga

iskali. Na svoj način dobesedno, [saj so na plakatih izpisali geslo »Išče se predsednik«](#). Morda bi ga morali poiskati na Trstenjakovi. Kakšna ironija, medtem ko vedno strahotno hrepeni po stiku z ljudstvom in se nanj obrača na vsakem koraku, ga tokrat ljudstvo ni našlo.

PROSLAVA

Urška Rus

24. junij 2020 22:00

🕒 25. junij 2020 9:25

⌚ Predviden čas branja: 3 min

🕒 NAJNOVEJŠE ↕

23 min Trije novi pozitivni koronavirusni testi v ligi NBA

52 min Trump v anketah z velikim zaostankom za Bidnom

2 uri Pisan in zelenjave poln pražen riž s paradizniki

3 ure Vili Beroš o tem, da obstaja možnost, da Hrvaška zopet zapre meje

10 ur Največji delničar Lufthanse državni pomoči ne nasprotuje več

[Vse objave](#)

#foto Protestniki trčili ob ograje, »robocope« in »rumene jopiče«

Predvečer dneva državnosti so zaznamovale zaščitne ograje in vrste pripadnikov posebne policijske enote, ki so državljanom onemogočili, da bi se uradni državni proslavi na Kongresnem trgu približali na manj kot petsto metrov.

(Foto: Jaka Gasar)

Dnevnik s fotografijo prizora pred predsedniško palačo

Sarkastičen plakat, usmerjen v ogroženega predsednika

Pri kolesarskih protestih se torej vedno močneje krepi zavedanje o soodgovornosti Pahorja za trenutno politično situacijo v državi. Intenzivira pa se tudi to, čemur pravim [demokratska distanca](#), po analogiji na socialno distanciranje, saj postaja ograja vedno bolj metafora dejanske antidemokratske narave te oblasti, ki je od ljudstva oddaljila celo hram demokracije. In glej ga zlomka, Pahor je včeraj v svojem govoru na veliko poudarjal pomen demokracije, ki po njegovem ni ogrožena. Seveda ne, če te obdajajo ograja, balistični kovček in 500 policistov.

Proslava je bila neverjetni festival ponižujočega domoljubnega kiča po scenariju Igorja Pirkoviča. In po ogledu bi nas resno moralo zaskrbeti, ali se počasi približujemo polju nove normiranosti družbenega življenja, nove spodobnosti, neizrojenega kulturnega življenja in izraza, pravih in nepravih oblik umetnosti ter pravih in nepravih avtorjev. Ti so bili, kot je neprepričljivo pojasnil Pirkovič za POP TV, pač izbrani zato, ker je nekoga

potrebno izbrati, a dejansko kajpak pretežno le vsi taki, ki so že v preteklosti izkazovali naklonjenost vladajoči SDS.

Novi umetniški standardi so se vzpostavljali včeraj zvečer, oblastniki so nam s svojimi pribočniki in RTV Slovenija ponudili estetiko novega domoljubnega časa, ki ne bo le po novem normalna, ampak tudi zapovedana in edina spodobna, kot pravijo njeni častilci. Kdor si je ogledal TV prenos, je lahko videl, da ji je na koncu najbolj vneto v prvi vrsti ploskal prav predsednik republike.

**Na Antiproslavi tudi Janševi podporniki #foto
#video** | novice

129 10

Pomenljivi naslov takrat provladnega Siola: podporniki so bili Janševi

Njegovo pogrešanje ljudstva, četudi mu žvižga

Objavljeno na 27. junij 2020

V pristopu obeh predsednikov na družbenih omrežjih bomo takoj in že na prvi pogled zaznali občutno razliko v retorični taktiki: če se predsednik vlade po začetni členitvi na »naše« in »vaše« trudi s svojo toksičnostjo pri vsakem protestu posebej in ne špara s svojim prislovičnim sovraštvom, cinizmom in moraliziranjem, da bi »vaše« čim bolj prizadel in razžalil, želi na drugi strani predsednik republike širiti zanj enako prislovično prijaznost v nagovarjanju, duhovitost, razposajenost in končno tudi izraze »pogrešanje ljudstva«. Ja, prav to!

Janša bi v času serije protestov ljudi na ulici, ki vzklikajo »Smrt janšizmu« in proti katerim usmerja vedno nove strupene puščice, seveda zlahka pogrešal, Pahor pa se mora pretvarjati, da sporočila »Kje si, Miško?«, »Pahor, prodana duša«, »Pahor, sramotiš nas« in »Predsednik, kje si?« ne obstajajo, tudi če mora dobesedno stopati po njih, ker so pred njegovo palačo izpisana s kredo ([Kredo, quia absurdum](#)).

Ljudstvo, ki pogreša neprodane duše

Cinizem pogrešanja

Njegov včerajšnji instagramski zapis je enkrat več postregel z osladno retoriko pogrešanja ljudstva, ki vsebuje neverjetno mimikretično gesto:

[borutpahor](#) Po sinočnji državni proslavi. Čeprav moram sprejeti odločitve pristojnih glede udeležbe ljudi, sem jih pri govoru zelo pogrešal. Tudi če bi mi žvižgali. Vendar sem bil zadovoljen, da smo proslavo vseeno nekako spravili pod streho.

Če je Janša brutalno neposredno odkrit, je potemtakem Pahor premeteno spreten in »prikrit«: državljanom prav nič ne pojasni, zakaj se je maksimalno oddaljil od pogrešanega ljudstva in pristal, da je pred njim zabarikadiran z ograjo in trumami policistov na Kongresnem trgu, končno pa tudi, čemu se je v strahu opremil z balističnim kovčkom, čeprav nismo slišali za prav nobeno resno oceno tovrstnega varnostnega tveganja.

Še več, da bi predsednik republike lahko zvito hlinil svojo neskončno prijaznost, ne sme opaziti niti, da ga je ljudstvo ob istem času iskalo pred predsedniško palačo in mu množično izpisalo svojevrsten »predsednik wanted«: IŠČE SE PREDSEDNIK. In vendar si drzne pogrešati ljudstvo, tudi če bi mu to žvižgalo, kakor pravi, čeprav ga slednje čaka pred vrati, a ga ne sprejme, temveč ignorira ([Išče se predsednik. In njegovo zaupanje](#)). Seveda bi že zdavnaj moral prisluhniti protestnikom in jih povabiti k sebi, saj je vendar človek odprtih vrat in dneva odprtih vrat. Ampak ne, ko mine proslava, se spet lahko pretvarja, da po ljudstvu hrepeni.

PROSLAVA

Urška Rus
24. junij 2020 22:00
🕒 25. junij 2020 9:25
Predviden čas branja: 3 min

✉️ | 📘 | 🐦 | 🔗

🕒 NAJNOVEJŠE ↕️

- 23 min Trije novi pozitivni koronavirusni testi v ligi NBA
- 52 min Trump v anketah z velikim zaostankom za Bidnom
- 2 uri Pisan in zelenjave poln pražen riž s paradizniki
- 3 ure Vili Beroš o tem, da obstaja možnost, da Hrvaška zopet zapre meje
- 10 ur Največji delničar Lufthanse državni pomoči ne nasprotuje več

[Vse objave](#)

#foto Protestniki trčili ob ograje, »robocope« in »rumene jopiče«

Predvečer dneva državnosti so zaznamovale zaščitne ograje in vrste pripadnikov posebne policijske enote, ki so državljanom onemogočili, da bi se uradni državni proslavi na Kongresnem trgu približali na manj kot petsto metrov.

(Foto: Jaka Gasar)

Ljudstvo išče predsednika, a ga ne najde, on pa ga pogreša (Dnevnik)

Spodletela srečanja

V omenjenih manirah vidimo neko temeljno razliko v naslavljanju v največjem možnem kontrastu: Janša na noben način ni komunikacijski populist, medtem ko je Pahor v najčistejši obliki. Celo te sorte, da mora podobno cinično hliniti željo po ljudeh, ki mu žvižga - četudi mu žvižga. Da bi zmožel, kot njegov predsedniški kolega, jasno signalizirati, da to ni »naše« ljudstvo, si pač ne more privoščiti.

Serija spodletelih srečanj: Borut se ne oglaš

Pahorjeva mimikrija je tokrat po sredini proslavi proizvedla celo dvojni cinični učinek: po navidezno spodletelem srečanju v iskanju ljudstva, ki je iskalo njega, je na včerajšnji petek imel možnost in priložnost, da se spet približa svojemu objektu hrepenjenja. Tudi tokrat se je zgodba ponovila, spet ga je ljudstvo pogrešalo na tokratnem desetem protestu, ki jih novinarji še naprej trmasto štejejo narobe; o tem, da ti niti do deset ne znajo šteti, v [Ko štetje kolesarskih protestov postane težava](#)).

Če se bo incidenca spodletelih srečanj še kar nadaljevala, bomo utegnili kar kmalu ugotoviti, da navzlic spretni uporabi socialnih omrežij od koketiranja z ljudmi, s tem pa tudi od njegove maske populizma, ne bo kaj prida ostalo. Vsak novi protest dokazuje, da je njegov politični *modus operandi* resno ogrožen.

Katastrofalna novinarska matematika: spet napačno štetje protestov (24ur.com)

Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave

Objavljeno na 5. julij 2020

V nedavnem [intervjuju za Studio City](#), v katerem je manjkalo novinarske okretnosti ob sogovorčevi zvitosti, je predsednik republike moral odgovarjati na nekaj, kar se utegne izkazati za enega največjih fiaskov njegovih dveh mandatov: o spravnem poklonu bazoviški fojbi, napovedanem dejanju katastrofalnih posledic za slovensko državo in sploh našo manjšino v Italiji.

Letošnjega 13. julija bosta skupaj z italijanskim predsednikom Sergiom Mattarello položila venec na dveh mestih, pri spomeniku bazoviškim junakom, žrtvam fašizma, in pri spominskemu obeležju na bazoviški fojbi, v katerem niso nikoli našli italijanskih žrtev, kar je potrdil že angleški pregled takoj po vojni, kasneje pa tudi mešana zgodovinska komisija.

Pahorjev urad za omenjeni dogodek rad uporablja zelo visoko leteče izraze, kot so »njuno visoko civilizacijsko dejanje«, »simbolna gesta« ali »simbolno dejanje sprave v evropskem duhu«, ob tem pa ponavlja, da bo imelo ogromen pozitiven pomen za odnose med Slovenijo in Italijo v prihodnje in da bo ob njem prišlo do »vrnitve tržaškega Narodnega doma slovenski narodni skupnosti« ob stoletju od njegovega požiga. Kar seveda ni res, zaenkrat bo podpisano le pismo o nameri po vrnitvi – kdaj bo do nje prišlo, še zdaleč ni jasno ali znano.

Kako Pahor argumentira svoj poklon bazoviški fojbi?

Pokazati bom poskušal, na čem je predsednik argumentacijsko utemeljil svoj poklon mitizirani fabrikaciji zgodovinskih dejstev okoli bazoviške fojbe, ki so jo Italijani povzdignili na raven nacionalnega spomenika. Za te potrebe sem analiziral del njegovega pogovora za Studio City in skupni intervju za [Primorske novice](#) in [Primorski dnevnik](#). Na začetku navajam natančen odlomek iz prvega, zelo značilen za njegove trenutne poudarke v medijih:

»Kot prvi slovenski predsednik boste 13. julija položili venec k spomeniku nad fojbo v Bazovici. Ali se ne bojite, da bo Italija to obrnila sebi v korist?«

»To je priložnost, da sebi v korist obrne vsa demokratična Slovenija in vsa

demokratska Italija. V Evropi vlada veliko zanimanje za ta dogodek. Kot je čudovito napisala v bodrilnem pismu senatorka Rojčeva, bova s tem spominskim poklonom s predsednikom Mattarello, tako na fobjah kot ob spomeniku bazoviškim junakom, žrtvam prvega procesa, antifašistom, v bistvu odprla novo poglavje prihodnosti. Za nazaj preteklosti ne moremo spreminjati, prihodnost pa lahko.«

»Ali se ne bojite, da bi to lahko potrdilo Salvinijevo tezo, da so bili Italijani žrtve Slovencev?«

»Ne. Naprej ne smete zanemariti kritik konservativnih italijanskih krogov, ki jih prejema moj kolega in prijatelj Mattarella, ker bo kot prvi italijanski predsednik položil venec bazoviškim junakom. Tukaj gre tudi za legalistično vprašanje, saj obstoječi in veljavni italijanski zakoni te štiri bazoviške žrtve jemljejo kot teroriste. To se ni formalno pravno spremenilo. To dejanje moramo razumeti kot neko tiho dejanje politične rehabilitacije tigrovcev in antifašističnih borcev še pred začetkom 2. svetovne vojne.«

Interoju za Studio City (vir: UPRS)

Cui bono?

Takoj opazimo, da je svojo argumentacijo Pahor zgradil na nekakšnem »quid pro quo« s koncesijo na obeh straneh - nekaj bomo dali, nekaj bomo izgubili. Italijanski predsednik se bo poklonil »teroristom«, kar so za Italijane bazoviški junaki, s tem jih bo po svoje rehabilitiral, on pa se bo poklonil lažni bazoviški fojbi, v kateri ni italijanskih žrtev, in jo s tem tudi rehabilitiral.

Kar torej predsednik želi ponosno izpeljati, je ekonomija usluge za uslugo, rehabilitacije za rehabilitacijo, ob tem dejanju se trka po prsih in javnost prepričuje v svojo neizmerno čudovito gesto. Toda zgodovinska resnica ostaja na strani antifašistov in hkrati na strani dejstva, da je bazoviška fojba potrjeni zgodovinski falsifikat. Njegov sicer neizrečeni manever »nekaj bomo dali, nekaj izgubili« predstavlja pristanek na potvarjanje, ki celo z vidika opisane ekonomije ne vzdrži resne presoje, saj je na simbolični ravni poklon slovenskega predsednika bazoviški fojbi bistveno odločilnejši in nesorazmeren od poklona italijanskega antifašistom: v prvem sledimo laži, v drugem resnici.

In kakor da to ni dovolj, je tu videz še ene kupčije: Narodni dom za fojbo. Čeprav Slovencem Narodni dom pripada po zakonu, se zdaj zdi, kakor da sta obe dejanji na 13. julij povezani in bo vrnjen Slovencem v zameno za poklon fojbam v imenitni režiji našega predsednika, spet v slogu tihega zgodovinskega izenačevanja: fašisti so ga 13. julija 1920 res požgali, toda partizani so Italijane metali v fojbe...

[Kakor je v Mladini opozorila Živa Vidmar](#), hči pokojnega Josipa Vidmarja, bo s svojo »všečno burlesko« Pahor spravil fašiste z antifašisti, seveda na liniji z oblastno garnituro, ki ji ni težko zatajiti petinsedemdeset let pokončne antifašistične drže. Nič čudnega, da se je v zadnjem času na ulicah okrepila s četico rumenih neonacistov, ki jih, prav tako pričakovano, ni obsodil niti Pahor.

Logika kupčije

Vrnimo se k intervjuju za Studio City. Značilno je, da so se v Pahorjevem uradu odločili v zgoraj navedenem transkriptu dve besedi spremeniti, v vprašanju Marcela Štefančiča in v odgovoru. Ko novinar poizveduje, ali bo »Italija to obrnila sebi v korist«, je dejansko izrekel nekaj drugega, »sebi v prid«, in ko Pahor odgovarja »To je priložnost, da sebi v korist obrne vsa demokratična Slovenija in vsa demokratična Italija«, je tudi uporabil izraz »sebi v prid«. Ta vpeljana lektorska logika »koristi« pa je očitno ključna, naš predsednik dejanje percipira kot kupčijo. Namesto da bi Slovenija vztrajala pri dveh resnicah, bo torej v zameno za priklon eni (štirje antifašisti) po Pahorjevi zaslugi pristala na sramotno priznanje zanikanja druge (fojba).

[Kot je odlično zapisal dr. Peter Tancig](#), bo naš predsednik s tem oskrunil spomin na bazoviške žrtve in postavil enačaj med mučeniki in lažnivim konstruktom, zamejski

Slovenci bodo poslej izpostavljeni še večjemu šikaniranju, provociranju in zaničevanju; njegov izvoz »sprave« v Italijo je kapitulacija pred vse glasnejšimi nacionalisti in nostalgичnimi profašisti na drugi strani meje ter sramoti ugled Slovenije kot članice zmagovite zavezniške koalicije v drugi svetovni vojni.

Tancigov izraz »enačaj« se mi zdi pomemben v luči dejstva, da Pahor v Sloveniji že dolgo izvaja operacije izenačevanja med partizansko in domobransko stranjo, celo z apeli k postavljanju skupnih spomenikov in obeležij. Eno takih »kupčij« je zmagoslavno pozdravil v Karlovcih, o čemer pišem na več mestih, npr. v [Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji](#) in [Predsednik Pahor se v spravi zablodi norčuje iz živih in mrtvih](#). Če bi torej italijanske žrtve v bazoviški fojbi res obstajale, bi najbrž Pahor tudi v Bazovici predlagal enako operacijo: skupni spomenik z izpisanimi imeni enih in drugih na isti plošči!

Doživeti 13. julij

Intervju v Studiu City nam, sicer ne edini, razkriva njegovo dožemanje svoje sramotne spravne operacije skozi nekakšno ekonomijo izmenjave. Da bi slabosti prikri, v pogovoru za Primorske novice (Antiša Korljan) in Primorski dnevnik (Igor Devetak) celo pove naslednje:

»Dejanje italijanskega predsednika bo bolj pogumno kot moje.«

S primerjavo nakazuje, da znotraj na ta način načrtane kupčije, kot jo razume, sam izgubi manj. Toda kaj šteje za pogumno pri sebi in kaj pri Mattarelli? Za italijanskega kolega presoja, da bi njegov poklon »lahko kdo imel za politično rehabilitacijo, za kar bi se predsednik izpostavil kritikam.« Pahor torej celo računa, da to ne bo dejanje rehabilitacije? In kaj potem sploh bo, če ne bo poklon dejanskim žrtvam, zgolj prazen blef? Morda verjame, da bo na drugi strani njegovo dejanje pred fojbo kaj drugega in ne rehabilitacija? Morda tudi tega šteje za še en blef, vse skupaj pa za dvojno ekonomijo blefa?

Da Pahor manipulira, tokrat z gesto italijanskega predsednika, je razvidno že iz stališč slednjega v zadnjih desetletjih, ki jih ta ni spremenil, saj zgodovinske potvorbe nenehno zagovarja. Kako je na takšni podlagi mogoče graditi spravna dejanja, na katera se v nadaljevanju Pahor sklicuje in v luči katerih tudi njegova zadnja gesta zanj »ni nekaj izjemnega«? S čimer se želi na vso moč potruditi, da bi predstavil gesto italijanskega predsednika kot žrtev, ki presega obseg njegovega žrtvovanja, s tem pa dodatno prikriti zgrešenost svojega menda krepostnega in humanega dejanja. Vznemirjeno celo pričakuje prvovrstno doživetje ob sklenjeni kupčiji, ko pravi tole:

»Zdaj samo čakam, da doživim 13. julij.«

Od slabe kupčije k dobri

In vendar je Pahorjevo doživljanje kupčije celo še večji blef, kot bi sledilo iz doslej povedanega, je ultimativna sramota. Na neki perverzni ravni moramo njegovo navdušenje celo poskušati razumeti, kar bom pojasnil z navedkom za Primorske novice in Primorski dnevnik:

»V pričakovanju 13. julija in po objavi namere, da gresta skupaj tudi v Bazovico, katera reakcija ali pa odsotnost reakcije vas je najbolj presenetila, pozitivno ali negativno?«

»Najbolj me je prijetno presenetila odločitev italijanskega predsednika, da sprejme vabilo, da se pokloni tudi našim junakom v Bazovici.«

Tudi? Takšno odkritje je šokantno, saj dodani prislov ne pušča nobenega dvoma: po prvem scenariju je bil Pahor očitno pripravljen venec položiti le na bazoviško fojbo, scenarij kupčije skupnega nastopa s polaganjem venca bazoviškim junakom po zapisanem sploh ni bil predviden! Če se zdaj baha z dobrim poslom, ki ga moramo razumeti kot izdajo naše države, formulacija povedi ne pušča nobenega dvoma, kajti po prvotnem načrtu bi zanj bila »sprava« že to, da položi venec in se prikloni zgolj bazoviški zgodovinski laži, verjetno v zameno za Narodni dom, ki Slovincem pač po zakonu pripada!

INTERVJU

Ekskluzivni intervju: Borut Pahor o Narodnem domu in dveh poklonih

V petkovi izdaji Primorskega dnevnika in Primorskih novic intervju s predsednikom Republike Slovenije

IGOR DEVETAK | LJUBLJANA | 2. jul. 2020 | 19:48

Intervju za Primorske novice in Primorski dnevnik (slika je iz slednjega)

Kaj je menil o bazoviški fojbi v preteklosti?

Indikativno za razumetje je tudi analizirati, kako se je spravitelj Pahor doslej opredeljeval do fojb. Je morda že kdaj poprej izkazoval simpatije do Italijanov? Navajam le en zgled. Februarja 2019 je predsednik Evropskega parlamenta Antonio Tajani v Bazovici izjavil, da je tiste, ki zanikajo pojav fojb in eksodusa, premagala zgodovina, in da je, kdor zanika ta pojav, sotorilec tistega, kar se je zgodilo. Še bolj je razburil s pozdravom »Naj živi Trst, naj živi italijanska Istra, naj živi italijanska Dalmacija«.

Kasneje se je opravičil, Pahor je dejanje pohvalil in povedal, da smo od leta 2004, odkar v Italiji praznujejo dan spomina na fojbe, »prvič lahko slišali tako ostre besede visokih italijanskih predstavnikov, ki smo jih v pismih obsodili«. Nato je dodal še »zadovoljstvo« tudi nad Mattarelllovim odgovorom v pismu in opozoril, da so bile izjave izrečene v kontekstu, ko smo v Evropi priča večjemu vzponu nacionalizmov kot kadarkoli prej od ustanovitve EU. Pred tem je namreč italijanskemu predsedniku očital »nesprejemljive

izjave visokih predstavnikov Italijanske republike ob dnevu spomina na žrtve fojb, ki želijo ustvariti vtis, da je šlo pri fojbah za etnično čiščenje».

Kot vidimo, se je Pahor do fojb negativno opredelil, tokrat pa ima s tem velike težave: v svojih sedanjih nastopih zlagane zgodovinske resnice okoli njih skoraj ne omenja, saj bi to terjalo natančnejše pojasnilo, zakaj polaga vence in se zgolj leto kasneje, ko omenjeni nacionalizmi še zdaleč niso usahnili, zgodovinskim fabrikacijam dobesedno priklanja!

Ne bi se pogovarjal o fojbi

Korljana in Devetaka je potem zanimalo, če italijanski desničarji in nacionalisti njegove geste morda ne bodo dojeli kot izraz priznanja kolektivne krivde o genocidnosti slovenskega naroda ali države, zaradi česar je to po njunem tvegana poteza. In Pahor se je vnovič izmaknil, spomnil je le na skupno poročilo slovenskih in italijanskih zgodovinarjev, ki bo julija letos praznovalo dvajset let in izrazil željo, da bi se nanj skliceval tudi predsednik italijanske države.

Ko morda kdo podvomi v njegove dobre namene, nadvse upravičeno, se rad sklicuje na družinsko poreklo, tudi tokrat se je: »Zrasel sem v Opatjem Selu, Bazovica ni daleč, moja družina pa je zaradi fašistov plačala visoko ceno.« Zlorabo opazimo takoj, saj je očitek lahko, da je njegov greh zaradi osebne okoliščine zaradi sprejemanja italijanske relativizacije fašističnega obdobja najbrž večji, ne manjši. Podobno kot je že večkrat poskušal z manevrom preusmerjanja pozornosti: »Presenetilo me je, neprijetno, toda ne nepričakovano, da je tolikšen govor o fojbah, tako majhen pa o poklonu italijanskega predsednika prvim antifašistom.« Manever je razumljiv, seveda se raje ne bi pogovarjal o fojbah, razprava o tem je zanj nujno zoprna, zato bi jo odvrnil drugam.

Kako o vsem poročajo mediji?

Pahorjeva trgovinska dejavnost zbuja veliko zaskrbljenost med zamejskimi Slovenci v Italiji, gledano s perspektive medijskih poročil pri nas pa vidimo veliko razdvojenost, neproblematiziranje ali odsotnost sleherne kritike, klasično porivanje posamičnih protestnih mnenj v rubriko Pisma bralcev ali celo neposredno cenzuro in bojkot do njega kritičnih stališč, kot v primeru [Alternativne akademije](#) in [Foruma za demokracijo](#).

In kaj bi morali novinarji storiti? Išče se novinar, kot vedno. Takšen, ki bo Pahorju zastavil zelo enostavna vprašanja, kot so: mar niso fojbe izmišljene? Zakaj se neposredno priklanja lažem na škodo slovenske države? Zakaj je pristal na trgovino in sramotne kupčije, jih je celo iniciiral? Kaj bo storil, če bo povzročil še večje trpljenje slovenske zamejske skupnosti v Italiji, o čemur ne more biti dvoma?

Kar je zapisala Živa Vidmar za splošno recepcijo predsednika v citiranem pismu, velja tudi za novinarje: »No, naš predsednik je tako očarljiv in svetovljansko spravljen, da na njegovo puhlo delovanje nihče ne reagira!«

Za sklep

Obnašamo se kot krivci, diagnosticira Spomenka Hribar v Delu in tudi tokrat ugotavlja, da naši politiki upognejo hrbet in koleno pred vsakim, ki je brezobziren, a večji in močnejši od nas. Tokrat poskuša Pahor zapakirati svoj populizem v všečno obliko širših dimenzij in izvoziti svoje tradicionalne koncepcije sprave na mednarodni, predvsem italijanski trg. Škodljiva poteza za naivne in nepoučene, najbrž pa tudi predvsem za domače medije, za katere že ve, da mu zlahka nasedejo, in seveda za aktualno oblast, ki ima kronično in patološko težavo s komunizmom in antifašizmom.

Kaj bo od njegovega dejanja naša država sploh imela? Popolnoma nič dobrega. Pahorjeva receptura sprave in psevdohumanizma kot njegov paradni konj političnega delovanja mu sicer ohranja visoke rejtinge podpore, saj lahko z njo pleni predvsem pozornost in aplavz desno usmerjene volilne baze; je njegov trojanski konj, s katerim se je prebil do src desnice in jo osvojil. Cena za tokratno koketiranje z vsemi fototermini z Mattarello pa bo strahovito visoka in ni dvoma, da bo imela za slovensko državo dramatične posledice.

Demokracija umira v tišini: namesto obsodbe podrejanja medijev nam ponuja le dialog

Objavljeno na 14. september 2020

Pahorjev bledeč odgovor na opažanje Luke Mesca, da povabilo na posvet o javni radioteleviziji v njegovi organizaciji že v naslovu ideološko uokvirja razpravo, [sem podrobneje analiziral in ugotavljal](#), da ima vodja Levice v svoji trditvi prav.

Temu je sledilo [novo pismo z Mesčevo zavrnitvijo vabila](#) in nato še en odziv predsednika republike – obe besedili vpeljujeta prepotrebno razpravo o politični odgovornosti na področju podrejanja medijev, kjer smo navajeni na izrazito skopost s strani predsednika republike, tokrat pa je, kot bom nakazal, potisnjen v kot izpričal rabo zanj sicer neznačilnega neposrednega argumentacijskega manipuliranja v pisni komunikaciji.

Umiranje demokracije in podobnosti s Poljsko

Mesec je v svojem novem dopisu poskuse zavojevanja javne radiotelevizije primerjal s podobnim dogajanjem drugod v Evropi:

Teh odgovorov ne morem sprejeti in jih težko razumem, posebej v časih, ko se vodilna vladna stranka odkrito spogleduje z madžarskim političnim modelom, ko svoje strankarsko glasilo s pomočjo madžarskega denarja in nove medijske zakonodaje poskuša spremeniti v nacionalni medij, in ko brezsravno kaže tendence po politični podreditvi javne RTV. Zadnji predlogi Zakona o RTV, ki jih pripravlja Ministrstvo za kulturo pod vodstvom Vaska Simonitija, ki je prvi na seznamu vabljenih na vaš posvet, so jasni: javni zavod želijo za neposlušnost kaznovati z zmanjšanjem sredstev, kar bo vodilo v odpuščanja, krčenje programa in politično discipliniranje javnega zavoda.

Nato je ilustrativno in svarilno navedel primer Poljske, kjer si je na podoben način vladajoča stranka Zakon in pravičnost (ZiP) podredila nacionalno televizijo, opisal, kako so o Andrzejju Dudi, kandidatu vladajoče stranke, v 97% primerih poročali pozitivno kot o velikem domoljubu, ki »bo otroke branil pred LGBT ideologijo«, medtem ko je bilo 87% primerov poročanja o opozicijskem kandidatu Rafalu Trzaskowskem negativnih, obarvanih s teorijami zarote in ugotovitvami, da je nemški agent, ki bo »judom vrnil denar za drugo svetovno vojno«.

V še bolj konkretno izpostavljeni analogiji z domačimi razmerami ga je diskurz poljske nacionalne televizije spomnil na način diskreditacij Nove24, strankarskega glasila SDS, in navedel ameriško konservativno zgodovinarico Anne Applebaum, ki v svoji zadnji knjigi opisuje, kako je ZiP po prevzemu nacionalke za direktorja nastavila Jacka Kurskega, človeka, ki je moral izživeti svoje frustracije in je bilo zato videti, kakor da bi »BBC prevzel urednik zarotniške spletne strani InfoWars«. Primerjavo svarilno sklene takole:

»Primer Poljske kaže, kako hitro pride do somraka demokracije, ko se javna televizija spremeni v strankarsko, politična polemika pa v pritlehno obračunavanje.«

V nadaljevanju nato Mesec obnovi osnovno kritiko na račun predsednika republike, ker naša največja vladna stranka sledi zgledu Poljske in Madžarske, zaradi česar smo lahko, skupaj z njim, zaskrbljeni, Pahor pa se ni pripravljen niti izreči o nedemokratičnih tendencah v vladi, zaradi česar ga poziva, da razmisli »o svoji vlogi v teh, morda prelomnih časih«. Vrhunec pisma je potem nesporno udarni zaključni stavek v nekolikanj pesniški formi:

»Demokracija, g. Predsednik, umira v tišini tistih, ki so s svojim molkom zavzeli stran.«

Status Pahorjevega molka

Je potemtakem res, kar pravi Mesec na sledi staremu latinskemu pregovoru, da se zdi tisti, ki molči, ko bi moral govoriti, pritrjujoč (*»Qui tacet (ubi loqui debuit ac potuit) consentire videtur«*)? Tehnično in s tem vzeto dobesedno Pahor ne molči, razen če molk strogo koreliramo z obsodbo, in demokracija ne umira v čisti tišini, ampak v mašilih in floskulah, ki jih predsednik rad proizvaja.

Napako bi storili, če bi njegove reakcije zreducirali na zgolj »molk«, Pahor dejansko ves čas izvaja »diskurzivne« manevre izmikavanja političnega in etičnega opredeljevanja, zato je pomembno analizirati argumentacijske in retorične prijeme, s katerimi maskira svojo praznino nenačelnosti. Množični mediji so v poročilih v precejšnji meri prezrli Pahorjev drugi odziv, ki začenja z deplasiranim napadom, očitkom, da ne molči on, temveč Mesec, s čimer brez vsebinske razlage žogico na plehek način vrača drugi strani:

»Z mislijo, da demokracija 'umira v tišini tistih, ki so s svojim molkom zavzeli stran' me obveščate, da se ne boste udeležili posveta. Odločili ste se za molk.«

Napoved, da ne želiš sodelovati v pristransko intoniranem posvetu, pospremljen z natančnimi formulacijami razlogov, je pač gesta privrženosti principom, ne molčanja, sploh po tistem, ko se je jasno opredelil do predmeta razprave. Zato očitka, da molči tisti, ki se izloči iz razprave po tistem, ko drugemu očita paktiranje (*»molk«*) z avtoritarno oblastjo, ni mogoče jemati resno, sploh takrat ne, ko si sam k taki odločitvi prispeval. In

vendar se je Pahor k njemu zatekel, celo naznačil, da se mu dejanje »zdi protislovno« in nato pomodroval, da ima prvak Levice »svobodo, da v razpravi ne sodeluje«.

Pahorjev drugi odgovor: defenzivnost in manipulativnost

Na tej točki je zaigral na manipulativno karto izenačevanja dveh zelo različnih kontekstov, ki vznikneta ob dveh rabah pojma »molk« in če je ta sprva razumljen bolj ali manj dobesedno, kot neizrekanje, kar Mesec očita predsedniku, je v drugem primeru »molk« le še predsednikov arbitraren disfemizem za odločitev prvega, da posvet ignorira.

Še bolj manipulativen je del predsednikovega pojasnila, kjer zase pravi, da mu »ni mogoče pripisati ambicije po politični podreditvi javne RTV« in se pri tem sklicuje na svoje »javne izjave in ravnanja«. No, tega Mesec ni nikjer niti v približku zapisal, grajal je neizrekanje o nedemokratskih tendencah vlade, kontekst pa je naznačil, da tudi v primeru podrejanja medijev. Da obstajajo kakšne posebej eksplicitne izjave, v katerih bi Pahor svaril pred njim, sploh v odnosu do javne radiotelevizije, mi res ni znano, pa resnično podrobno spremljam njegovo početje. V preostanku pisma nato pojasni, kako je izbral povabljenca po hibridnem ključu in nato v zanj značilnem slogu pomoralizira o pomenu dialoga med ljudmi in izmenjavi različnih stališč, čemur da se je Mesec odpovedal.

Dialog kot manipulacija

Njegov odgovor, kajpak objavljen še pred samim posvetom, je značilno zlorabil tudi sam koncept dialoga. Sklicevanje nanj je ob ideji nekakšne politične sprave in povezovanja postalo njegov priložnostni izgovor za vzpostavljanje statusa quo, niveliziranje in izenačevanje različnih zgodovinskih resnic z lažmi, ekvidistanco do različnih političnih dejanj in mešetarjenje levo-desno. V tem smislu ga Pahor nenehno spretno instrumentalizira in ironično se je manipulativna ideologija dialoga kasneje ponovila tudi na posvetu. STA je njegova spoznanja po njem strnila seveda za apelom o povezovanju in, kot lahko uganemo, nadaljevanju dialoga:

Predsednik Pahor pa je v sklepni besedi triurnega posveta opozoril, da pri razpravi o prihodnosti RTVS »ne smemo ostati na različnih bregovih, saj gre za nenadomestljiv javni medijski servis«. Po njegovih besedah se zainteresirana javnost ne sme zadovoljiti z nestrinjanjem, temveč mora nadaljevati dialog. Zavzel se je za zagotovitev stabilnega financiranja RTVS in za izpeljavo sprememb, ki jih RTVS potrebuje. Je pa tudi spomnil, da se sam »zelo nerad« izreka o medijih in novinarskem delu.

Kaj v reakcijah predsednika republike simptomatično manjka, zdaj in poprej? Natanko tisto, ker je Mesec opozoril še pred posvetom v zgoraj citiranem drugem pismu, v katerem izrazi nezadovoljstvo nad Pahorjevim odgovorom, kjer napove, da ga bo bojkotiral. Ne le zaradi pristranskosti v naslovu posveta, temveč zahteve, da se opredeli »do stopnjujočih se napadov na avtonomijo RTV, ki jih narekuje vladajoča stranka SDS«.

In prav pogrešano se je na posvetu spet pripetilo, Pahor ni zmozel opredelitve do konkretnega dogajanja, čeprav je bil k njej pozvan že poprej, v tej luči pa je njegov drugi pisni odgovor še manj verodostojen, a je imel srečo, da mu mediji enkrat več tega niso

zamerili, čeprav jim ponuja takšno držo že osmo leto svojega predsednikovanja. Način pač, na katerega sebi tlakujejo svojo grobnico.

Na današnjem posvetu pri Pahorju o vlogi in poslanstvu RTV Slovenija

Ljubljana, 11. septembra - Pri predsedniku republike Borutu Pahorju bo danes posvet z naslovom Kakšne spremembe potrebuje RTV Slovenija, da bo sodoben, kakovosten in politično nepristranski javni servis? Po predsednikovih besedah si javna radiotelevizija zaradi svojega posebnega poslanstva zasluži poglobljeno razpravo predstavnikov strokovne in politične javnosti.

Povzetek STA o posvetu pri predsedniku

Za konec

Če sklenem: korespondenca med Mescem in Pahorjem je dejansko glede sporočilnosti prekašala sam dogodek posveta in potrdila začetno grajo. Ugotovimo lahko, da je bil po res dolgem času predsednikov ton zanj nenavadno oster in defenziven, kar je nesporno posledica presenečenosti ob izjemno jasno artikulirani kritiki, ki je v političnem in medijskem prostoru na račun predsednika izrazito manjka.

Pokazalo se je, da se Pahor o za demokracijo najbolj alarmantnem dogajanju izreka le, če je posebej izzvan in to se zgodi premalokrat. Da so njegova pojasnila neprepričljiva in prežeta z maskirno ideologijo povezovanja, dialoga in sodelovanja, tudi v njih impliciranega vsegliharstva, smo nekako že navajeni, toda tokrat so bila tudi izrazito argumentacijsko manipulativna, kar se vendarle dogaja redko.

Če parafraziram vodjo Levice, demokracija v Sloveniji ne umira v tišini tistih, ki so zavzeli stran, ampak bolj perverzno v dialogu in ob sklicevanju nanj.

Več:

»Kakšne spremembe potrebujemo, da bo predsednik republike prenehal ljudstvo vleči za nos?«

ZZB je za premierja Zveza zdraharjev in škodljivcev

Objavljeno na 12. julij 2020

»Komunisti so med vojno pobili ali izdali več Tigrovcev kot Italijani. Nasprotovanje spravi slovesnosti obeh predsednikov pa ZZB spreminja v Zvezo Zdraharjev in škodljivcev za naše rojake v zamejstvu.«

O tem, kaj je narobe z obiskom Bazovice, pišem v besedilu [Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#) in dokazujem, zakaj je predsednik republike pristal na nespodobno kupčkanje pod pretvezo nekakšnih spravnih postopkov.

Temu stališče se je pridružil premier Janez Janša in Zvezo združenj borcev, ki obisku bazoviške fojbe nasprotuje, mimogrede označil za Zvezo zdraharjev in škodljivcev, kot posredni argument pa navedel matematiko trupel, vpricho katerega so zgodovinska dejstva povsem nepomembna.

Zdaj bi smeli od Pahorja pričakovati, da obsodi nespoštljivo izražanje predsednika tik pred jutrišnjo obletnico požiga Narodnega dvoma.

Janez Janša ✓
@JJansaSDS

Komunisti so med vojno pobili ali izdali več Tigrovcev kot Italijani. Nasprotovanje spravi slovesnosti obeh predsednikov pa ZZB spreminja v Zvezo Zdraharjev in škodljivcev za naše rojake v zamejstvu.

[Translate Tweet](#)

Bazovica je simbol slovenskega upora fašizmu! - Zveza združenj borcev za vredn...
IZJAVA ZZB NOB SLOVENIJE Koper, 9. julij 2020 – Veseli nas, da je po sto letih nastopil čas razuma, [...]
zzb-nob.si

10:06 PM · Jul 11, 2020 · [Twitter for iPhone](#)

Janševa žaljiva reakcija na ZZB NOB

Domoljubne težave s simboli: hrvaška in ruska zastava namesto slovenske

Objavljeno na 29. julij 2020

Seveda verjamem, da gre načeloma le za navadne zdrse, jih je pa nenavadno veliko: če [italijanski Il Piccolo, sploh ne edini](#), ob ponesrečenem »spravnem«
dejanju prikaže poziranje Mattarelle in Pahorja pred hrvaško, ne slovensko zastavo, bi se lahko zamislili.

Tudi v Uradu predsednika republike. Najbrž gre za kiks italijanskih novinarjev in fotografijo starejšega datuma, sicer bi, vsaj upam, o incidentu lahko že kaj prebiral – razen če je naše novinarstvo povsem zavoženo.

Toda kaj bi s tem, vsa vnaprejšnja opozorila, usmerjena v predsednika republike in nedostojnost njegovega obiska bazoviške fojbe, za katero je kasneje priznal, da ve (!), da v njej ni italijanskih žrtev, so bila odveč, vztrajal je pri svojem ([Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#)).

Podobno kot je sosedom manj pomembno, katera zastava je slovenska, tudi vladi Republike Slovenije ni težko promovirati lastne države s pomočjo ruske zastave. In potem se spomnimo, da niti madžarskih apetitov glede »Velike Madžarske«
ne želi komentirati. Ja, ni se pametno zameriti bratovskemu Orbanu.

Deklarirano je naša oblast sicer domoljubna, nacionalistična in ponosna na svojo domovino, v praksi pa precej indiferentna do lastnih simbolov.

lunedì, 27 Luglio 2020

IL GIORNALE D'ITALIA

Il Quotidiano Indipendente

Politica > Cronaca > Economia > Sostenibilità > Innovazione > Lavoro > Salute

Home > Cronaca > Mattarella incontra Pahor alla Foiba di Basovizza

Mattarella incontra Pahor alla Foiba di Basovizza

18 Luglio 2020 in Cronaca

Mattarella Pahor (Foto LaPresse)

ta" di ministri il 13 luglio a Trieste. Ritrovo a Opicina ...

Italia-Slovenia: l'incontro tra Mattarella ...
lavocedineetwork.com

Slovenian Government
@govSlovenia

Fitch Ratings affirmed Slovenia's credit rating at 'A' with a stable outlook. Since the outbreak of the #COVID-19 pandemic, this is the third confirmation of Slovenia's rating.
gov.si/en/news/2020-0...

Nekaj medijskih objav s hrvaško zastavo

Njegovo izmenično branje: kako hkrati brati Pirjevca in Možino

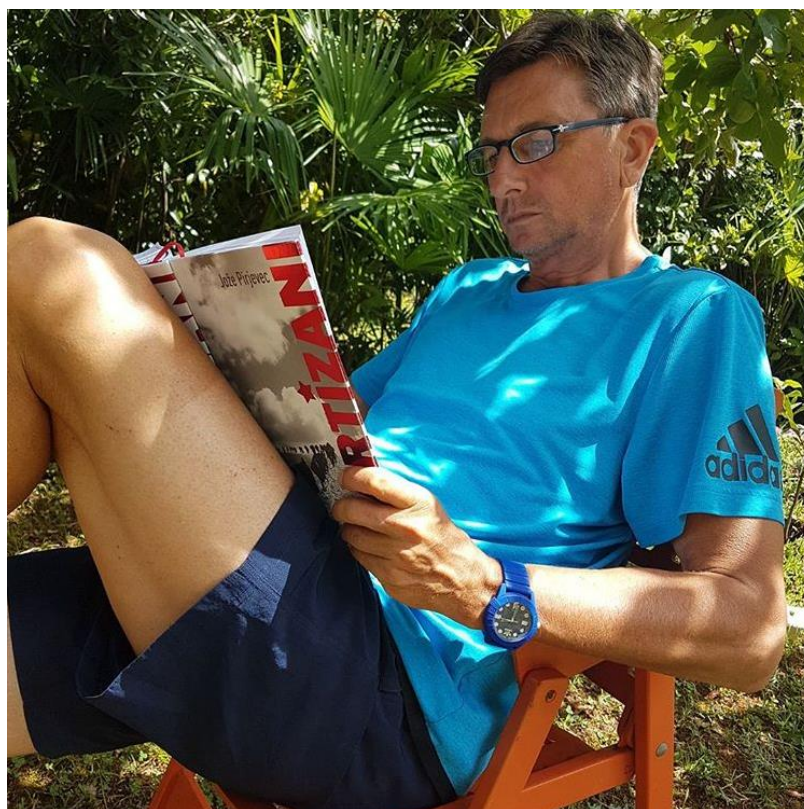
Objavljeno na 10. avgust 2020

Predsednik je s svojim konceptom ideološke sprave, ki mu služi zgolj kot politični paravan za svoj širše zastavljeni populizem onstran delitve levo-desno, očitno pripravljen oditi zelo daleč: tudi knjige različnih provenienc bere izmenjaje, da mu ne bi kdo očital enostranosti. Na svojem Instagramu je objavil, da prebira Pirjevčeve Partizane in Možinov Razkol in da obe knjigi prebira »izmenoma« na dopustu:

Na letošnjem dopustu čez dan berem izmenoma Pirjevčeve Partizane in Možinin Razkol. Nehote, res. A ko mi ponoči ni do spanja, sežem po stokrat prebranih knjigah o S. Jobsu in se muzam njegovim nesramnim izjavam o vsem, kar mu je prišlo na pot. Čez dan mi potem to prav pride 😊.

Bralno uravnateževanje

V bistvu je malo njegovih opisov, ki bi tolikšni zgoščenosti demonstrirali bistvo njegove populistične ideje o spravi, tokrat prenesene v ideološki okvir. Naj pojasnim njegovo zadrego. Če smo doslej lahko videli, da se tako rekoč izmenjaje udeležuje domobranskih in partizanskih proslav, da dopoldne obiše prvo in popoldne drugo, uravnateževalni princip pa uporabi pri izbiri gostov, obiskih, odlikovanjih in na vseh področjih svojega dela, se logistično zdaj precej zatakne.

borutpahor • Follow

Na letošnjem dopustu čez dan berem izmenoma Pirjevčeve Partizane in Možinin Razkol. Nehote, res. A ko mi ponoči ni do spanja, sežem po stokrat prebranih knjigah o S. Jobsu in se muzam njegovim nesramnim izjavam o vsem, kar mu je prišlo na pot. Čez dan mi potem to prav pride 😊. #reading #readingtime #vacation #summer #summertime #pahor #president #presidentpahor #slovenia

View all 66 comments

@maja1.oblak braaavo gospa,tudi jaz sem zelo zelo razočarana,da gospod Predsednik ni bil prisoten na tem čudovitem slavju...😭😭😭

Cute

4,025 likes

1 DAY AGO

Log in to like or comment.

Pahor pravi, da bere izmenično

Kar poskusite izmenjaje prebirati Pirjevca in Možino, dve knjigi hkrati, ni tako enostavno. Tako rekoč partizanski in domobranski diskurz bi se morala pomešati in zlit v eno – in to je bizarno poenotenje, h kateremu očitno teži na podoben način kot tedaj, ko na Karlovcih slavnostno odpira spominska obeležja, kjer so potem na njih skupaj izpisani padli na partizanski in domobranski strani ([Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji](#), [Pahorjeva zlagana podoba spravitelja Slovencev](#)).

Verjame ali ne?

Človek bi pomislil, da predsednik sledi kakšnemu plemenitemu načelu iskanja resnice, zlizani formuli o tem, da je ta najbrž skrita v seštevku ali preseku različnih zgodovinskih resnic, zaradi česar bo formula »Pirjevca + Možina« ravnopravno dostojanstvena za njegovo funkcijo. A kot vemo, tega povprečja resnice ni, zato je intrigantno vprašanje, ali na ravni epistemskosti bodisi (a) verjame v to možnost bodisi (b) ne verjame, a je pripravljen resnico žrtvovati za potrebe nekakšnih višjih pravih ciljev.

V primeru nedavnega »mednarodnega« poklona žrtvam na bazoviški fojbi smo videli, da je posvojil drugo možnost: čeprav je bil močno kritiziran zaradi sprejemanja zgodovinskega revizionizma in laži, je zvito šele po dogodku javno priznal, da ve, da v tej fojbi ni italijanskih žrtev, s tem pa tudi, da je počastil laganje v škodo državi, ki jo

predstavlja ([Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#)). Prepričan sem, da bi ob kakšni drugi priložnosti obveljalo, da je izbral prvo možnost.

Instagramski tvit o logistično silno zapletenem simultanem prebiranju dveh knjig je več kot očitno v njem zbudil nelagodje, kar nam je izdal v kratkem stavku, s katerim želi nemudoma pojasniti svojo odločitev: »Nehote, res.« Predsednik torej nehote bere izmenjaje. Bržkone je ta dodatek zgolj v vlogi bežanja pred prepričljivim pojasnilom, če bi ga kdo terjal. Vedno je pač najbolj enostavno skomigniti z rameni in se sklicevati na nekakšen avtomatizem duševnega: njegovi možgani kar spontano vzamejo obe knjigi zraven na plažo in njegova roka kar nehote, ne da bi lahko nadziral, zagradi najprej prvo in potem še drugo. Izmenično, seveda.

Pravi nočni bralni užitek: Steve Jobs

A pravi Pahorjev populizem potem šele pride: on je vendar svetovljanska duša, zato mu ta zatohla zaplankanost okoli zgodovinskih resnic pri koketiranju z ljudstvom ne koristi preveč. Tega se močno zaveda, zato sledilec na Instagramu mora ponuditi neobremenjeno bralno preferenco, tisto njemu najljubšo: kaj bi s Pirjevcem ali Možino, najbolj se splača brati Steva Jobsa!

Ko ponoči ne želi spati, bere njega in se reži njegovim nesramnostim. »Čez dan mi potem to prav pride.« Če ga kaj čisto zares epistemsko napolni, je to modrost ameriškega ustanovitelja podjetja Apple. Ameriške poslovne modrosti, ne slovenska zgodovina. Izmenično prebiranje Pirjevca in Možine je s tem preseženo. Saj mora vendar misliti na vse, tudi na tiste, ki mu ne očitajo le paktiranja z levo ali desno stranjo, ampak sploh ukvarjanje z ideološkimi zadevami. Ja, težavna je njegova začetna zaobljuba: biti predsednik vseh.

O kurilni vrednosti knjig: razpeti predsednik Pahor med spomenikom knjigam in njihovim sežiganjem

Objavljeno na 22. avgust 2020

Predsednik republike je na tviterju objavil pobudo za postavitve spominskega znamenja »vsem knjigam«. Posvečeno bi bilo tistim med njimi, ki so bile v 20. stoletju uničene ali prepovedane (cenzurirane) zaradi dveh svetovnih vojn in treh totalitarnih sistemov.

Knjige 20. in 21. stoletja

Pahorja je prepričala »pobuda akademikov in drugih strokovnjakov humanističnih ved«, med katerimi so pretežno desno usmerjeni razumniki, podobno tudi predsednika vlade Janeza Janšo, ki je njegovo objavo retvital.

Zanimalo me je, kaj storiti s knjigami iz 21. stoletja in predvsem, kako so omenjeni ravnali ob poskusu sežige knjige zgodovinarja dr. Boža Repeta leta 2015 z naslovom *Provi predsednik* - knjiga govori o Milanu Kučanu. Glede podpisanih akademikov je mogoče dejstva dovolj hitro ugotoviti, glede predsednika Pahorja pa tole. Jeseni 2017 smo [v pismu 34 intelektualck in intelektualcev v času pred volitvami](#) podpisani med drugim našli razloge, zakaj se nam zdi predsednik republike Pahor povsem neprimeren, da bi ponovil svoj mandat, med drugim zato, ker »si ne moremo in ne želimo privoščiti izigravanj zgodovinskih resnic in spomenikov, molka ob sežiganju knjig, zlorab zamisli sprave in koketiranja s kolaborantstvom (domobranstvom, ustaštvom) le zato, ker g. Pahorju imenitno služijo pri načrtu osebne uveljavitve in hkratnem nabiranju točk med levimi in desnimi volilkami in volilci«.

Ja, Pahor tedaj ni zmogel obsodbe dejanja sežiga. V osrednjem Dnevniku na TV Slovenija so 19. decembra 2015 predvajali zanimiv prispevek, iz katerega razberemo, da se je skupina petnajstih protestnikov zbrala pred hišo Milana Kučana, da je tam bila policija, da so navzoči seboj prinesli vedro in vžigalnik, Repetovo knjigo pa so poskušali sežgati kar vpricho novinarske ekipe TV Slovenija in policije – vendar ta ni najbolje zagorela.

Protestniki med sežigom knjige pred Kučanovo hišo

Čiščenje s pomočjo ognja

Obsodb tega dejanja, z izjemo Oddelka za zgodovino na Filozofski fakulteti v Ljubljani in [Alternativne akademije](#), ni bilo veliko. V slednji so zapisali, da je »z javnimi in medijsko odobravanimi sežigi knjig storjen še en korak naprej k fašizaciji domačih političnih razmer: znašli smo se ne samo v stanju, ko se verbalni napadi in demonizacije selijo v realnost in ogrožajo življenje konkretnih ljudi, ampak se sovražna in s propagando pregnetena govorica sprevrača v nedopustna dejanja neposrednega hujskaštva in uličnega linča, ki s tem vedno bolj postajajo običajna praksa in norma.« Ob tem so spomnili na 8. april 1933, ko so se nacisti na čelu z oddelkom za propagando in medije odločili javno zakuriti zanje menda sporne knjige, povezane z judovskimi liberalnimi, socialističnimi, komunističnimi, liberalnimi in drugimi avtorji, kar so označili dobesedno za čiščenje s pomočjo ognja (*Säuberung*).

Pravi naslov je na Nazorjevi

V citiranem prispevku TV Slovenija so novinarji povprašali za mnenje stranke SDS, ki pa se je odzvala s ciničnim tvitom – obenem so zapisali, da ne odobravajo zborovanj pred domovi, hkrati pa navedli naslov Foruma 21: do sežiga se sploh niso opredelili.

SDS cinično opozori, da je sedež F21 na Nazorjevi (Dnevnik TV Slovenija)

In če obsodbe ni zmožal predsednik Pahor, ki zdaj pledira za spomenik, se je odzval sedanji nepreklicno odstopljeni notranji minister iz vrst SDS, ki mu premier ne dovoli, da bi odstopil s tem, [da ne odpre njegove kuverte](#). Aleš Hojs je na tviterju zapisal:

Knjige niso za sežig, a Repetova avtorizirana biografija Kučana, z izjemo kurilne vrednosti (kJ) drugih nima!

Aleš Hojs
@aleshojs

Knjige niso za sežig, a Repetova avtorizirana biografija Kučana, z izjemo kurilne vrednosti (kJ) drugih nima!

[Translate Tweet](#)

9:00 AM · Jun 3, 2016 · [Twitter for iPhone](#)

Janšev minister o visoki kurilni vrednosti Repetove knjige

Povedano drugače: dejansko je podprl sežig omenjene knjige. Cinično-perverzna logika obravnave sežiga knjig v 21. stoletju je torej po tem sodeč velikokrat naslednja: že res, da

knjig načeloma ne sežigamo, toda kaj, ko imajo »njihove« bolj ali manj visoko kurilno vrednost! Kako te vrednosti ocenjuje Pahor, ne bomo izvedeli.

Dokler je ideologija na ta način neposredno vpisana v neresne »obsodbe« prepovedanih ali celo sežganih knjig, pristnih obsodb pa ni, nam noben spomenik prepovedanim knjigam ne bo pomagal.

Protipožarni podstavek: vedro (Dnevnik TV Slovenija)

»Kakšne spremembe potrebujemo, da bo predsednik republike prenehal ljudstvo vleči za nos?«

Objavljeno na 9. september 2020

Pahorjeva napoved posveta z naslovom »Kakšne spremembe potrebuje RTV Slovenija, da bo sodoben, kakovosten in politično nepristranski javni servis?« je zbudila nekaj radovednosti tistega dela javnosti, ki je v tovrstnem žargonu prepoznala utečeno strankarsko govorico pobudnikov političnega prevzema našega najpomembnejšega javnega zavoda. Med drugimi tudi prvaka Levice, ki je v javnem pismu dal predsedniku republike vedeti, da brez prepričljivih pojasnil ne bo prišel na posvet.

Luka Mesec ni bil edini, ki je pristrigel z ušesi, mnogi pa so opazili, da bo tokratni posvet, čigar povabljeni so strogo varovana skrivnost, najbrž izrazito mešane zasedbe: tam bodo politiki, novinarji in obenem medijski eksperti, zelo verjetno razporejeni po strogem uravnoteževalnem ključu, značilnem tudi za Pahorjevo politiko.

Problematičnost naslova posveta

In kaj je narobe z naslovom? Očitno je prav vse odvisno od njegove interpretacije: ga bomo razumeli kot nevtrarno intoniranega, prav nič sugestivnega glede dveh opisov, namreč tega, (1) kakšen bi moral RTV servis biti in (2) kakšen v tem hipu dejansko tudi je, ali pa je morda sugestiven glede (1) in/ali (2)? Se je z njegovo izbiro Pahor res ideološko pozicioniral?

| Poziv predsedniku republike, naj ne legitimira napadov desnice na RTV Slovenija

SEPTEMBER 7, 2020

NOVICE

Spoštovani Predsednik republike, g. Borut Pahor!

Prejeli smo vaše vabilo na posvet z naslovom »Kakšne spremembe potrebuje RTV Slovenija, da bo svoboden, kakovosten in politično nepristranski javni servis?«.

Naslov in zastavitev posveta implicirata, da javni zavod RTV Slovenija v sedaj obstoječi obliki ni sodoben, kakovosten in politično nepristranski javni servis. Kot Predsednik republike s takšno zastavitvijo posvet že vnaprej ideološko uokvirajte. Znano je, da je takšna kritika lastna delu slovenske politike, ki na RTV že več let vrši pritiske in ne skriva ambicij po politični podreditvi javnega servisa.

Izsek iz Meščevega poziva predsedniku republike

Predsednik je pohitel in pojasnil, da mu nihče ne more očitati sugestivnosti, pri čemer se z argumentacijo v pisnem odgovoru res ni trudil; verjeti bi mu morali na besedo. Do razlikovanja med (1) in (2) ni prišel, dejansko ni prišel do ničesar. Ampak pojdemo po vrsti. Glede normativno obarvanih vprašanj, kakšen bi moral RTV servis biti, ne moremo razpravljati o sugestivnosti v naslovu posveta, ker je to nesmiselno: kajpak je normativna razprava nujno sugestivna in se nanaša na iskanje nevprašljivega zelenega končnega stanja, kajti »sodoben, kakovosten in politično nepristranski javni servis« podpirajo vse strani. Zato razpravo o (1) lahko črtamo.

Propagandistični opis

Težava okoli sugestivnosti ni v naslovnem vprašanju in tem, da bi bil vanj vključen čisto določen odgovor, ampak je zgolj v (2), možnosti torej, da je Pahor povzel propagandistični opis oblasti, ki želi RTV zavod demontirati, bodisi uničiti ali znova prevzeti v politične roke. S tem je s sodelavci uporabil politično aktualne namige za opis sedanjega stanja in hote ali nehote ponovil, da javni servis ni sodoben, kakovosten in tudi ne politično nepristranski.

Luka Mesec je v svojem pismu več kot očitno napadel tovrstno formulacijo, zaradi česar najavljeni posvet po njegovem ponuja sporočilo znotraj ideološkega okvirja Janševe oblasti:

Naslov in zastavitev posveta implicirata, da javni zavod RTV Slovenija v sedaj obstoječi obliki ni sodoben, kakovosten in politično nepristranski javni servis. Kot Predsednik republike s takšno zastavitvijo posvet že vnaprej ideološko uokvirajte. Znano je, da je takšna kritika lastna delu slovenske politike, ki na RTV že več let vrši pritiske in ne skriva ambicij po politični podreditvi javnega servisa.

Povedano še preprosteje, Mesec posledično očita predsedniku republike, da že v naslovu daje legitimnost poskusom diskreditacije RTV. Z ideološkim uokvirjanjem je posvet postal sugestivno pristranski, zato ga je pozval, da se pred razpravo javno opredeli do nevtralnosti, sodobnosti in kakovosti RTV ter da zagotovi nepristransko in objektivno obravnavo sprememb medijske zakonodaje.

Sklicevanje na vprašalni stavek

Sledilo je predsednikovo pismo, v katerem ta očitke zavrača, ker da »naslov odraža željo po čim bolj jasni razpravi, v naslovu pa gre za vprašanje, in ne trditev.« Pojasnilo se potemtakem zgrešeno sklicuje, da je forma naslova vprašalna, iz česar bi sledilo, da ničesar ni zatrjeval, s tem pa ni mogel zagovarjati ničesar. Po njegovem se je uspešno izvlekel iz nevarnosti »izrekanja o medijih in uredniških politikah«, glede česar se običajno vedno vzdrži, »zato mi niti z organizacijo posveta niti z naslovom posveta tega ni mogoče očitati.«

No, Pahorjevo stališče je dvakrat zgrešeno. Sprva bom omenil nekolikanj manj pomemben vidik: Mesec mu vendar ni očital, da se izreka o medijih, ampak ga je prav nasprotno rotill, da se izreče, kakšen bi RTV zavod moral biti. Tu smo znova pri tako značilni Pahorjevi formuli politične praznine: v svoji lahkotnosti večnega neopredeljevanja, ki se prilega in izrašča iz njegovega populizma, nenehno mučno ponavlja, da se o stališčih vlade in posamičnih strank ne izreka, takisto pa tudi ne o medijih. Ko želite slišati njegovo mnenje o njih, ga skratka ne boste dobili. Na tak suspenz izrekanja, ki implicira distanco in vsečnost, je celo ponosen.

Še pomembnejša zgrešenost se navezuje na njegovo prepričanje, da naslovitev v obliki vprašanja implicira neizrekanje okoli neke trditve, kar je njegov poglavitni argument v odgovoru. Tukaj je suvereno prepričan, da ima prav, dejansko pa zgolj suvereno dokazuje svojo nevednost.

Sugestivnost in nabitost

Zakaj se moti? Vprašanja so lahko še kako sugestivna in nekaj implicitno trdijo, o tem sem pisal v besedilih, posvečenih tako imenovanim [nabitim vprašanjem](#). Če rečem »Je predsednik republike že prenehal ljudstvo vleči za nos?«, po tovrstni hermenevtiki dejansko ne postavljam nobene teze ali trditve.

Predstavljajmo si za hip, da nekdo organizira posvet z enakim naslovom. Pahor pač ne bi smel protestirati, da je z njim kaj narobe, saj v njem ni drugega kot vprašanje in organizatorju zato ni mogoče očitati, da je karkoli sugeriral ali trdil. Tovrstni pogovor bi, mimogrede, tudi onemogočil klasično uravnoteževalno situacijo, na katero stavi, na poenotenje cepitev na »leve« in »desne«, zagovornike in nasprotnike, partizane in domobrance, zagovornike »sprememb« zakona o RTV in skeptike. Ker kako bi se sploh lahko oblikovala dva tabora na podlagi začetne situacije o vlečenju za nos? Če bi bili v prvem vsi, ki verjamejo, da je prenehal s tem, vlečenjem za nos, in v drugem preostali, ki mislijo, da še ni, bi s tem ne prišli do zelene harmonizacije, kjer se resnica vzpostavlja v seštevku. Ta bi bila pač zanj osebno še vedno kompromitirana.

Iz pedagoškega nagiba nadgradimo zdaj taisto vprašanje na način, da bo še bližje tistemu s petkovega realnega posveta o RTV Slovenija. Najbrž bo zvenelo preveč karikirano, pa vendar: »Kakšne spremembe potrebujemo, da bo predsednik republike prenehal ljudstvo vleči za nos?« Skozi takšno »analogijo« še hitreje razbiramo plehkost nereflektiranega pojasnila, da »naslov odraža željo po čim bolj jasni razpravi, v naslovu pa gre za vprašanje, in ne trditve«. Uvedba razcepa med vprašanjem in trditvijo ne drži univerzalno in tudi ne v tem partikularnem primeru, vprašanje ostaja nabito s sugestijo, da Pahor ljudstvo vleče za nos.

Ne, predsednik ni uspel ovreči Mesčeve presoje.

Predsednik, ki ne obsoja niti napadov na sodstvo

Objavljeno na 14. oktober 2020

Kako daleč se je pri nas prerinila kritika sodstva s strani vladajoče in prej opozicijske politike, ki je več kot očitno dnevna tarča zaničevanja, nenehnih žalitev in osebnih kompromitacij, končno pa predvsem želje po podreditvi? S tem si je rahlo belil glavo predsednik republike in [na posvetu prvič v zgodovini nabral predstavnike treh vej oblasti, pravosodja, Državnega zbora, vlade in Državnega sveta.](#)

Pahor na sklicanem posvetu (vir je spletna stran predsednika republike)

Ampak po pričakovanju Borut Pahor ni zmozel razprave o pereči problematiki, kajti kot je sam priznal, je bil motiv za sklic posveta opozorilo predsednika Vrhovnega sodišča o neprimernem odnosu vlade do sodne veje oblasti, sam pa je potem iskal formulo, kako pravi povod za srečanje prikriti. Na koncu so se v njegovem Uradu odločili za srečanje najvišjih predstavnikov treh vej oblasti pod naslovom »Načelo delitve oblasti – (samo)omejevanje, vzajemni nadzor in medsebojno sodelovanje«.

Prvi izraz o samoomejevanju je najbrž prikrito meril ravno na pomanjkanje nadzora nad toksičnostjo jezika in napadi na sodnike in sodnice, ki so nedavno pripeljali do Logarjeve depeše s tezo o menda komunističnem sodstvu v Sloveniji, česar pri Evropski komisiji sicer niso detektirali. A na srečanju pri Pahorju se je zgodilo tisto, kar smo od njega že navajeni: predsednik ni zmogel niti besedice obsodbe na račun žaljivih in ponižujočih komentarjev, na katere je sicer opozoril predsednik Vrhovnega sodišča, ampak se je, kot smo lahko pričakovali, omejil zgolj na svoje tradicionalne skrajno abstraktne apele o nujnosti sodelovanja in dialoga. Ob tolikšni benignosti stališč in pristopov, tudi tam navzočih, je zato več kot jasno izpadlo, da je svojo predsedniško palačo prepustil predsedniku vlade in mu omogočil nov val neposrednih in posrednih žalitev sodnikov. Njegovo dejanje sklica posveta je na koncu zato izpadlo kot kontraproduktivno.

Pahorjev nenehni spravni proces

Čeprav ga je predsednik Vrhovnega sodišča Damijan Florjančič spodbujal, da se na primeren način odzove in ga v pogovoru imenoval za »ustavno inštitucijo« in »moralno avtoriteto v državi«, kar Pahor izrecno ne želi biti, ob tem pa omenjal neprimerne komentarje in tudi rušenje sodstva, nagovorjeni ni omagal v svoji kvazi-spravnosti: kot sem že večkrat pojasnil, mu tovrstna spravna retorika služi le za kamuflažo, da lažje legitimira Janševo početje, ki se mu dejansko ne upa ali želi zoperstaviti.

Zato je enako defenzivno zvenelo tudi pojasnilo predsednika Ustavnega sodišča Rajka Kneza, da se informacije z negativno konotacijo širijo šestkrat hitreje in tudi hitreje vnašajo nemir v družbo, kar ustvarja polarizacijo, z več polarizacije pa se, je dodal, običajno povečuje tudi moč posameznih polov oziroma posameznih oblasti. Res je: laži se širijo bistveno hitreje, zato bi šestkrat prej pričakovali tudi odzive sodne veje oblasti in predsednika republike.

Na zaslužijo si ugleda

Na vseh točkah razprave je zato Janša zavzel pozicijo lakoničnega moralizatorja in vihtel staro tezo, da imamo pri nas krivosodje, ne sodišč, zato mora tam, kjer je krivica postala zakon, upor postati dolžnost – kar je citat Thomasa Jeffersona. Njegov ključni poudarek je nato namenil brezuglednosti kritiziranih:

»Ugled si je pač treba zaslužiti. Nekaj časa smo celo poslušali, da vse kar naredi sodstvo, da je treba spoštovati, ne da je treba upoštevati, ampak da je treba spoštovati, kar je postavljalo to vejo oblasti nekje nad papeža, se pravi na nek piedestal popolne nezmotljivosti in nedotakljivosti.«

Janšev nastop na posvetu

Zvito sklicevanje na to, da si sodstvo ne zasluži našega spoštovanja, kar je seveda ostalo neodgovorjeno in brez sprotnih replik, po svoji osnovni intenci je žalitev, ki za nameček spretno legitimira sleherno nedozirano, tudi žaljivo kritiko. V kombinaciji s trditvijo, da slovenska sodišča povzročajo številne krivice in travme, je na koncu povsem prevladalo nad lamentacijo vpletenih in prazno mediatorsko gesto predsednika republike.

V resnici je Janša mojstrsko uspel premiso o toksičnosti svojih napadov preigrati v racionalizacijo, kjer so številne žalitve, laži, blatenja, pritiski in napadi na sodišča zgolj delo tistih, ki se iz dolžnosti borijo proti sodnim krivicam. Povedano drugače, toksičnost je bila nenadoma upravičena kot vrlina in krepostno dejanje, rezultat visoke privrženosti etičnim načelom. Zato je lahko med drugim zabrusil, da »zaradi tako imenovanih vaših sodnih zmot, gospod Florjančič, ljudje umirajo, imajo uničene družine, kariere.«

Pahorjeva učenka

Ministrica za pravosodje iz vrst SMC, prebežniške stranke v naročju SDS, je zato lahko enako zvito zavzela pahorjansko stališče, zavedajoč se, da je to povsem benigno do njenega šefa Janše, in na posvetu preprosto imitirala predsednikovo držo neskončnih apelov k dialogu:

»Neodvisnost sodstva ne pomeni, da se o njem ne moremo in ne smemo pogovarjati, pomembno pa je, da se pogovarjamo in se slišimo na konstruktiven način.«

In če se Lilijana Kozlovič res hitro uči retoričnih tehnik iz predsedniške palače, ki ohranjajo večno zavezništvo med Janšo in Pahorjem, notorično grobi in desno usmerjeni predsednik Državnega sveta Alojz Kovšca v svojih vložkih ni skoparil s kritiko na račun sodnikov s ponavljanjem teze, da so »nekatero sodbe sprejete zaradi političnih in ne pravnih razlogov«, s čimer je kajpak podprl premierja v njegovi popularni in zimzeleni tezi o slovenskem krivosodju in tudi idejo o parlamentarni komisiji v zadevi Kangler.

Pravosodna ministrica tudi brez obsodbe

Za sklep: sodniki si več kot očitno prizadevajo obraniti se pred napadi oblasti, včeraj so ponudili tudi idejo uvedbe sodnega govorca, da bi ublažili pritiske nase tudi na ravni stikov z javnostmi. Pahorjev posvet ni v ničemer prispeval k zastavljenemu cilju in žal moram ugotoviti, da tudi dosedanji medijski odzivi niso bili pripravljeni tega pripoznati.

Ne gre za to, da bi do predsednika Pahorja gojili kakšna visoka pričakovanja – opustili smo jih in tudi tokrat ni zmožel besedice obžalovanja ali obsodbe pritiskov na sodnike. Toda bolj kot ne so zatajili tudi vsi navzoči. Ko je Janša arogantno razlagal, da si morajo nagovorjeni svoj ugled šele zaslužiti, je to glede na odsotnost konkretne reakcije omogočilo novo sporočilo, ki se glasi: do tedaj jih lahko klevetamo, blatimo, črnimo in napadamo po mili volji!

Predsedniška formula nekomentiranja: o servilnosti do Janše

Objavljeno na 8. november 2020

Kako ameriške volitve komentira slovenski politični vrh? Že ena partikularna izjava predsednika republike in predsednika državnega zbora, praktično edina, je več kot pomenljiva, učinkuje tako rekoč kot simptom popularnega operativnega modusa servilnosti, izmikanja in bežanja pred politično odgovornostjo, zlahka udomačenega ob upehanem novinarstvu.

[Ko sta bila Borut Pahor in Igor Zorčič povprašana](#) po komentarju Janševega famoznega tvita, v katerem [daleč prehitro čestita za zmago Donaldu Trumpu](#), sedanjemu poražencu volitev, sta se stališču silno spretno izognila z identičnim trikom, njun [red herring](#) je proizvedel popolnoma enak zasilni odgovor:

»Predsednika države Boruta Pahorja in predsednika državnega zbora Igorja Zorčiča smo zaprosili za komentar današnjega zapisa predsednika vlade Janeza Janše na družbenem omrežju. Iz predsednikovega urada so sporočili naslednje: »Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor se o notranji politiki Združenih držav Amerike ne izreka, izvolitev predsednika je stvar ameriškega ljudstva. Predsednik Pahor bo novoizvoljenemu predsedniku čestital po uradni razglasitvi rezultatov.« Iz Zorčičevega kabineta pa: "Sporočamo vam, da predsednik državnega zbora Igor Zorčič ne namerava komentirati dogajanj ali stališč, ki so povezana s predsedniškimi volitvami v ZDA, dokler volilni proces ne bo zaključen.«

Ne komentirata

Problematicnost je s tem dvojna in začnimo s prvim, očitno nadvse ponotranjeno naravo izmikanja. Kakopak ju Večer ni spraševal o tem, kaj menita o ameriških volitvah *simpliciter*, ampak po nečem čisto določenem – po politični dopustnosti in sprejemljivosti v ravnanju predsednika vlade. Njun odgovor torej v ničemer ne bi prejudiciral volitev in ne bi figuriral kot komentar, zato tudi ne bi ogrozil principa, na katerega se oba sklicujeta.

Pahor in Zorčič sta preprosto iskala formulo, kako se ne opredeliti do Janševega škodljivega dejanja, tudi do njegovih najbolj nezaslišanih kiksov, tudi do sramotenja Slovenije v tujini. In pri tem imata oba kar dobre razloge za to – o Pahorjevih pišem nenehno, o Zorčičevih, ki je v preteklih letih bil strahovit kritik stranke SDS in »princa

teme«, kot mu ljubkovalno pravi, pa v besedilih [Gate na glavo: linč in metafora v politični naraciji](#) in [Brez alternative sodelujočim s kriminalnim miljejem](#). Kasneje je sicer predsednik parlamenta le podal komentar in se zanikal.

M.R.

Janša s tvitom Trumpa že razglasil za zmagovalca volitev, zapis odmeva v tujini, kaj pa pravita Pahor in Zorčič?

Premier Janez Janša in predsednik države Borut Pahor | ROBERT BALEN

Siol o izmikanju komentarjem

Najbrž je oba predsednika močno prekašal le še poslanec SMC Gregor Perič, ki vedno znova išče nekontrolirane načine prilizovanja vladajoči SDS in njenemu predsedniku: [v oddaji Utrip smo lahko videli](#), da je Janševo komunikacijo branil z argumentom, da Slovenija ni ravno ekonomska velesila, zato si mora utreti pot do mednarodne pozornosti z nekaj kreativnosti, kot se je izrazil. Kakšen diplomatski kiks neki, Janša je umetnik!

Redukcija na instagramsko pojavnost

Naslednja zadrega, če odmislimo argumentacijsko varanje obeh predsednikov, je v koncesijah tovrstnega stališča. Pahor skrajno škandalozno nenehno ponavlja, da ne komentira dejanj slovenske vlade, nobene med njimi, tudi ne delovanja domačih političnih strank, pa notranje politike drugih držav, dela državnih organov, sodišč... Kaj

potem sploh še ostane? Njegova redukcija na instagramskega predsednika, ki flirta z ljudstvom, je potemtakem nekakšna logična nuja, če sledimo temu principu: od njegove funkcije razen huronske zabave s fotkami in selfiji ne ostane praktično nič.

Povedano drugače: perfidno je iznašel način, kako po svoje legitimira svoj populizem, alibi zanj je poiskal v negovanju navidezne in povsem sfabricirane predstave, žal skoraj brez ugovora medijev in kritične javnosti, da kot predsednik republike niti ne sme imeti svojega komentarja!

Njegovi posnemovalci

Ni težko dokazati, da je načelo »nekomentiranja« velikokrat enostavno skrajno neetično, nehumano, neodgovorno, končno pa je tudi proti slovenskim interesom – da bi jim nasprotoval slovenski predsednik republike?

Zadnji zgled je [Pahorjev poklon bazoviški fojbi](#), kjer je skupaj z italijanskim predsednikom Sergiom Mattarello letos položil venec. Zlahka si predstavljamo njegovo zavrnitev, češ italijanski odnos do fojb je notranje vprašanje naših sosedov – kakopak ni, ker še kako zadeva Slovence. Sledenje principu »nevmešavanja v notranjepolitične zadeve druge države« ali njihovega »nekomentiranja« več kot očitno ne more biti zaželena oblika delovanja.

S tem smo pristali pri ugotovitvi, da je omenjeno načelo lahko tudi nevarno in da včasih neposredno škodi slovenskim interesom. Ni zgolj popolno poplitvenje v razumevanju njegove funkcije, če tak trik dopustimo. Nedavno sem opozoril, da je njegova pasivna in distancirana drža do demokraciji nevarnih ravnanj v državi postala ponotranjena pri tistih, ki si na enak način kot on ne upajo povzdigniti glasu. Imitatorji predsednika republike so zdaj postali predvsem tisti prebežniki iz vrst SMC ali drugih strank, ki si Janši ne upajo ugovarjati.

Na podoben način je v klub »nekomentirajočih« in vseh zavezanih jezikov prestopila tudi pravosodna ministrica Lilijana Kozlovič, tokrat z drugo Pahorjevo agendo: neskončnimi pozivi k dialogu in k »slišanju« drug drugega - ob posvetu o Janševih napadih na sodstvo skupaj z njim ni bila sposobna izreči obsodbe, [raje jo je nadomestila z bolj varnim in predvsem praznim apeliranjem](#).

Skratka: Pahor kot inovator v koncesijah gradi svojo »brezkritičnost« in praznino glede stališč na dveh idejah: apelu k spravi, strpnosti in dialogu, na drugi strani pa na zelo neposrednem izmikljanju v podajanju svojega mnenja. Na obeh terenih s pridom pridobiva imitatorje, tokrat kar v Zorčiču, Kozlovičevi in nekaterih drugih članih SMC.

Spodletelo tekaško srečanje s protestniki

Četudi se močno izmika opredeljevanju do Janševe vlade, avtoritarizmu, posegom v vse sfere družbenega življenja in nižanju standardov demokracije v Slovenije, tokrat nehote konfrontiral s protestniki, pred katerimi prav tako rad beži.

Tokrat je tovrstno bežanje naletelo na komično inscenacijo, dobesedno uprizoritev. V odsotnosti rednih petkovih protestov je Protestna ljudska skupščina odšla protestirat na pot ob žici okoli Ljubljane in med sprehodom s transparenti je protestnike prehitel predsednik države Borut Pahor, ki je tekel po isti trasi. Protestniki so kasneje predsedniku namenili ključnik #KjeSiMiško in predsednika določili za »neslišni glas upora«.

Bližnje srečanje s protestniki: Pahor ne komentira, teče mimo

Ta neslišni glas upora se je nato zbal kakšnega od javnih komentarjev. Na svoje instagramu je zato, čeprav tudi protestov ne komentira, zapisal svoje pričakovanje, da mu bodo naključni srečevalci namenili kakšno »žal besedo«:

[borutpahor](#) Odpravil sem se na daljši tek in opazoval ljudi. Prijetno me je presenetilo splošno spoštovanje ukrepov in zlasti njihova prijaznost. Celotni protestniki na kolesih z zastavami niso rekli nič žalega. Gotovo bodo kakšne fotke na spletu☺ Vse bo še dobro. [#saturday](#) [#staysafe](#) [#stayfit](#) [#takecareofyourself](#) [#takecareofeachother](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Ja, vse je bilo še dobro, kot se glasi njegova zlizana mantra, namenjena državljanom v času epidemije. Tokrat je ostal le vtis, da se s protestniki sreča le po čistem naključju – pred meseci je že komentiral grafite, ki so mu jih namenili pred njegovo palačo in takrat jih ni maral sprejeti ([Kredo, quia absurdum](#)). Njegov svetovalec Ernest Petrič pa je sploh v odlični formi, ko jih zmerja z bando ([Ernest Petrič ozmerjal protestnike na ulici](#)).

Predsednik torej še naprej računa, da bodo z njim ti prijazni - da ga ne bodo kritizirali. Kar je nekaj, kar sam najraje počne, zato tudi ne komentira poti v avtokratski pekel, raje jo tlakuje z najboljšimi dialoškimi nameni.

»Še je čas za čestitko Bidnu«: ali se Pahor strinja z Janševimi tviti?

Objavljeno na 16. november 2020

[Pahor je včeraj v pogovoru s Tanjo Gobec](#) znova dokazoval svojo staro formo v panogi, imenovani »kako preživeti novinarska vprašanja, ne da bi zavzel svoje stališče« in »kako preživeti oddajo, ne da mi svoja stališča Janez Janša to zameril«, o čemer sem znova pisal nedavno ([Predsedniška formula nekomentiranja: o servilnosti do Janše](#)).

V zanj najbolj kritični točki pogovora bi se moral opredeliti do še svežega političnega in diplomatskega škandala, ker slovenska vlada ne želi čestitati novoizvoljenemu amerškemu predsedniku Joeu Bidnu, tudi do tega, da je predsednik vlade že nespametno napovedal zmago svojega zaveznika Donalda Trumpa. Ja, seveda lahko uganemo, da tega Pahor ni želel razglasiti za napako ali zdrs, vprašanje je bilo zgolj, kako bo svoje bežanje pred opredeljevanjem retorično izpeljal.

Ne želi reči, da je bila napaka

No, tokrat je ubral takšnote pot:

»Vsi želijo, da rečem, da je bila to napaka in se spravim v prepir s predsednikom vlade. Tega nikoli nisem počel, tudi s prejšnjimi predsedniki vlad ne.«

Izmikanje pred opredeljevanjem je tokrat dobilo formo [sklicevanja na slabe posledice](#), trika za potrebe izvijanja: izreči (in pred tem imeti) stališče o tem, ali je bila Janševo nečestitanje napaka, bi vodilo do prepira z njim. Prepiri pa so odvečna negativna posledica – no, če smo še natančnejši, je pojasnil, da se ne prepira, čeprav s tem namignil, da prepir ni ustrezna praksa. Kar pomeni, da po njegovem ne bilo prav obsoditi Janševega tviteraškega kverulantstva. Da bi nas v to prepričal, v prihodnje slabe posledice, je zato povedano še stopnjeval, takšno ravnanje bi nas vodilo v razdvojenost v slovenski politiki:

»Prepirov o tem, kdo ima prav in kakšne napake so bile narejene, je zelo veliko, se poglobljajo, razdvojenost v slovenski politiki je zaskrbljujoča. Mislim, da ni naloga predsednika republike, da je še eden od tistih, ki bo na levo in desno solil pamet o tem, kdo ima prav in kdo ne.«

Sklicevanje na slabe posledice

Sklicevanje na slabe posledice in kasneje še na soljenje pameti je zmotno in manipulativno, poznavajoč Pahorjevo situacijo nedvomno predvsem slednje: želi nas prepričati, da je neko stališče resnično (v tem primeru pravilno) že zato, ker bo pripeljalo do slabih posledic, toda zelenost teh, slabih ali dobrih, pač ni povezana z resničnostjo in pravilnostjo nekega stališča. Skrajno ironično pa predsednik svari pred *napačnimi* slabimi posledicami: do tega bi pripeljala njegova kritika premierja, medtem ko slabe posledice premierjevega postopanja za slovensko državo in politiko popolnoma zanemari!

Zmoto sem že ilustriral, zato dodajam le še en zgled, ki ga bodo sicer vedno bolj številni predsednikovi kritiki, žal ne med mediji, morda prej razumeli: »Borut Pahor ni oseba brez hrbtenice. Če bi bil, potem so Slovenci že dvakrat za predsednika izbrali osebo brez hrbtenice, ampak tega jim ni mogoče pripisati.«

V funkciji sicer zanj značilnega tona pomirjanja, kakor da posebej slabih posledic Janševih dejanj ni, so domači mediji pohiteli in že v naslovju signalizirali, da »je še čas za čestitko slovenske vlade«.

SloNET. > Novice > Slovenija

Nedilja
15. 11. 2020 21:29
Ovečeno:
12 ur, 2 minuti

TERMOHETER
-3,46

komentarji: 30
deli: 11

Facebook Twitter
LinkedIn

Po oceni Pahorja je še čas, da vlada čestita Bidnu

Avtor: D.K.

Foto: STA

DELO

Novice Gospodarstvo Mnenja Šport Kultura Magazin Sobotna pi
Slovenija Lokalno Svet Znanost Okolje Črna kronika

Po oceni Pahorja je še čas, da slovenska vlada čestita Bidnu

Predsednik republike Borut Pahor meni, da je vlada z reakcijo v drugem valu epidemije morda malce zamudila.

Nekaj naslovnih poudarkov: še je čas, še je čas

sta

NAPOVED

Slovenija Svet Gospodarstvo Šport Kultura Zanimivosti

Po oceni Pahorja je še čas, da slovenska vlada čestita Bidnu

Ljubljana, 15. novembra - Predsednik republike Borut Pahor je v pogovoru za TV Slovenija ocenil, da je vlada v drugem valu mogoče zamudila z ukrepi za zajezitev epidemije koronavirusa. Ocenil je tudi, da je še vedno čas za čestitko slovenske vlade Joeu Bidnu, a se ni želel opredeliti do tega, da premier Janez Janša tega še ni storil.

Po oceni Pahorja je še čas, da vlada čestita

Vir SIOL | 15.11.2020 21:29 | 14

Predsednik republike Borut Pahor je v pogovoru za TV Slovenija ocenil, da je vla "mogoče zamudila" z ukrepi zajezitev epidemije koronavirusa. Ocenil je tudi, da čestitko slovenske vlade novoizvoljenemu ameriški predsedniku Joeu Bidnu opredeliti do tega, da premier Janez Janša tega še ni storil.

Preberi Več

Toda ne le, da je škoda (slaba posledica) že povzročena, saj se je Janša zapletel v konflikt z Bidnovimi svetovalci, mednarodnimi diplomati in si tudi pridobil nekaj nečastnih nazivov poraženca ameriških volitev, o čemer ga žal voditeljica nič ni vprašala, dosedanje povzročeno škodo je s tem dejansko tudi zanikal. Povedano drugače: ni zgolj res, da se Pahor ni opredelil, ampak se posredno je, in to v podporo Janši.

Če smo že pri tej posredni, predvsem pasivni podpori: nanjo kaže tudi poudarjanje njegovega »mota«, da »če se z njimi (predsedniki vlad) nisem strinjal, sem povedal svoje stališče. Ampak nisem šel pa v polemiko z njimi«. Bi morali njegov nastop na TV Slovenija razumeti na način, da se z Janševimi tviti dejansko strinja, saj bi nam svoje nestrinjanje sicer zaupal? Ali pa je morda tako, da je aktualnemu premierju svoje nestrinjanje zasebno sporočil, ne želi pa ga deliti z javnostjo? Kakšen predsednik pa je to?

Vendarle v nežen prepir z vlado

Dovolj impresivno je Pahor v isti kratki oddaji vendarle uspel nehote izzivati prepir z vlado – pred čimer je ravnokar posvaril. Svojo maksimo o odsotnosti opredeljevanja in kritike na notranjepolitičnem parketu je kar stopnjeval (»Moramo paziti na to, da se izogibamo vsemu, kar povečuje nezaupanje med nami«), nato pa nenadoma ob poizvedbi, kako vlada postopa glede koronske krize, tvegala svoj prvi prepir:

»Imam moralno pravico, da rečem, da je vlada mogoče sedaj zamudila.«

Ker je bil izzvan, da se opredeli do tega, če je kaj šlo narobe tudi pri tistih, ki ukrepe sprejemajo, si je vzel nekakšno »moralno pravico«, kakor da jo za drobec dvoma res rabiš. Vpeljava moralnosti pri vpoklicu h kritiki pa je imela posebno utemeljitev: »Če sem po prvem valu rekel, da je vlada reagirala odlično, potem mislim, da imam tudi to moralno pravico.«

Se pravi: njemu se zdi moralno podvomiti v ukrepe Janševe vlade le, če jih je poprej hvalil. Kdor zgolj graja, ta nima moralne pravice tega početi oziroma je ta pravica manjša. Če pa nekoga poprej pohvališ, se moralnost od nekod vzame. Če že zmore nekaj zadržkov, potem jih zgolj skozi »uravnoteženost« na sledi principu, da mora hvale in graje »pravično« porazdeliti in jih posejati enakomerno, pri čemer je taka graja res nežna in celo pogojna (»mogoče je vlada zamudila«).

Brez obsodb pritiskov na STA: predsednik Pahor znova nima stališča

Objavljeno na 4. december 2020

[Vlada je po tihem sprejela informacijo Ukoma o »nezmožnosti izvajanja pogodbe s STA«](#) o opravljanju javne službe po tistem, ko Ukom agenciji ni izplačal oktobrskega nadomestila za opravljanje javne službe. Kako se je predsednik republike odzval na sveže poskuse utišanja Slovenske tiskovne agencije, seveda v kontekstu nove oblastniške vojne z mediji in vedno svežih načinov izumljanja novih metod podrejanja? Z zelo lapidarnim sporočilom za javnost, v katerem vse vpletene poziva k »razčiščenju« vprašanj:

»Včeraj, 1. decembra 2020, je predsednik Republike Slovenije Borut Pahor na njegovo prošnjo sprejel direktorja Slovenske tiskovne agencije (STA) Bojana Veselinoviča v zvezi z vprašanjem financiranja in delovanja STA. Danes, 2. decembra 2020, se je predsednik o tem po telefonu pogovarjal tudi z direktorjem Urada Vlade Republike Slovenije za komuniciranje Urošem Urbanijo.

Po mnenju predsednika Pahorja Slovenska tiskovna agencija kot agencijski servis opravlja pomembno poslanstvo v javnem interesu. Zato njen obstoj ne sme biti ogrožen. V tem smislu je pozval vlado in vodstvo agencije, da skladno s predpisi razčistita vprašanja, zaradi katerih je prišlo do zastoja financiranja STA.«

Opazil je zgolj zastoj v financiranju

Iskanje njegovih formulacij ekvidistance do obeh strani, in izvorna napaka je že v tem, da sploh pristanemo na dihotomijo dveh strani, saj predpostavlja enakomerno porazdeljeno odgovornost, kakopak niti malo ne preseneča. Poznamo ga kot standardno Pahorjevo retorično in diskurzivno taktiko in poglejmo najprej evfemizme: predsednik govori o »zastoju financiranja STA«, medtem ko podpredsednica Evropske komisije in evropska komisarka za vrednote in preglednost [Vera Jourova svari](#), da je »že večkrat izrazila zaskrbljenost glede stanja medijske svobode v Sloveniji« in zato »poziva vse članice, naj se vzdržijo poskusov izvajanja pritiskov«.

Iz prispevka RTV Slovenija o stališču Jourove do pritiskov na STA

Kaj od tega, kar je poudarila Jourova, je uspel povedati Pahor? V svoji klasični »mediatorski« vlogi kakopak nič: ni opozoril na poskuse pritiskov vladajoče politike ali pomen medijske svobode, izpeljal je zgolj redukcijo problema na »zastoj v financiranju«, ki ju morata rešiti dva vpletena: Veselinovič in Urbanija.

Dodatnih pojasnil ob tem skopuškem odmerjenem stališču nismo videli. Dovolj pomenljivo je že, da je Pahor zavzel natančno takšno dikcijo kot projanševski ZNP, ki »direktorja STA Bojana Veselinoviča in Ukom poziva, naj čim prej rešita spor«. Povedano drugače: pahorjanstvo že žanje uspehe v obliki posnemovalcev tam, kjer tega ne bi pričakovali, npr. v vrstah kolaborantske SMC in na podobne način, kot sem to opisal v zapisu [Predsedniška formula nekomentiranja: o servilnosti do Janše](#).

Kompromis kot mimikrija

Namesto, da bi se postavil za novinarstvo in avtonomijo STA, je skozi distanciranje do vseh strani znova zaigral na svojo karto »sprave, dialoga in kompromisov« - ne zato, ker bi v njih verjel, ampak ker mu imenitno služi za že izpopolnjeno perfidno mimikrijo, s pomočjo katere mu nikoli ni potrebno zavzeti nobenega načelnega stališča, s katerim bi sebe, ne koga drugega, spravil v nevarnost - vedno znova je ta nevarnost možna zamera Janše. Posledično mu omogoča pozicijo spravitelja, dvignjenega nad vse politično opredeljene strani, kar mu posledično prinaša podporo volivcev vseh barv. Da je iz svoje amoralne drže zgradil že skoraj ideologijo kompromisov - in to tam, kjer jih ne bi smelo biti -, dokazuje v zadnjem intervjuju za Ona Plus, kjer opaža »vse več političnega vedenja,

ki mu za kompromise ni mar. Ki mu ni mar za dogovore, temveč za utrjevanje svojih prepričanj med privrženci. Ne nagovarja tudi 'tekmecev', temveč jih zgolj ožigosa kot sovražnike, se z njimi ukvarja le toliko, kolikor se lahko nad njimi surovo in žaljivo izživlja, obenem pa s tem krepki kondicijo svoje volilne baze.«

On je torej glasnik kompromisov, iz svoje nemoralne geste celo vsakič izvaja neko gesto moralizacije. Kjer gre za obrambo pravne države in medijev, ponuja mimikrijo dialoga, tudi takrat, ko se avtonomija medijev in pravna država v temelju rušita. S tem smo prišli do bizarnega paradoksa: če so Pahorjev populizem na mestu predsednika republike in morda že prej intenzivno soustvarjali mediji, če bi on brez njih bil nič, jim zdaj to vrača s tem, da se niti malo ne zmeni za njihovo avtonomijo in preživetje. Pomembnejše so mu recepture gnilih kompromisov in najbrž bi doživeli, da bi Pahor sredi druge svetovne vojne celo pred izvedbo Operacije Overlord v Normandiji na Dan D pozval ameriškega predsednika Franklina Roosevelta in britanskega premierja Winstona Churchilla, naj se vzdržita svojih idej: raje »naj se zmenita« s šefom Tretjega rajha.

Snežaki v času rekordnega umiranja

Sicer pa Slovenija, ki je na željo Janeza Janše ob prvem valu pohitela in [prva razglasila konec epidemije v Sloveniji](#), kar je bilo že po sebi sumljivo, trenutno beleži neslavne rekorde po številu smrti zaradi epidemije – in je pri vrhu vseh statistik. Ob zimskih radostih razposajeni predsednik, [znan po spodbujanju stanovalcev v domu starejših na balkonih](#), vmes raje postavlja snežake pred svojo Predsedniško Palačo - oboje sam vedno piše z veliko. Smo pa opazili, da je iz njegovih ust zaradi grozljivih števil mrtvih za nekaj trenutkov le izginilo besedilo nenehne mantre, s katero se sicer baha: »Vse bo še dobro«. Najbrž zato, ker bi moralna perverzija tokrat bila preočitna.

Predsednikove zimske radosti

Več:

[Kako je Zdravstveni inšpektorat zaščitil predsednikove obiske domov za starejše](#)

[Predsedniška formula neomentiranja: o servilnosti do Janše](#)

[Sindrom ustrahovanja STA: poslanec SDS zdaj grozi Mirovnemu inštitutu](#)

[Epidemiološka stroka in njena avtonomija](#)

Pahor v obrambo Janševi politiki: vlade so različne in fino je, da lahko izbiramo

Objavljeno na 21. december 2020

Skoraj se ne more zgoditi, da bi predsedniku republike uspelo artikulirati kakšno kritično opazko na račun oblastniške demontaže države, za katero postaja vsak dan bolj prvi med najbolj odgovornimi, vključno z mediji, ki so z veseljem ustvarjali in tudi ustvarili »ljubko« podobo predanega človeka blizu ljudem. Instagramskega junaka njihovih src in spravitelja ljudstva, ki je kajpak »predsednik vseh«.

Situacija v državi se je v osmih letih sprevernila v podvojeno grozo, trenutna epidemija in avtokracija sta njeno delovanje z združenimi silami dodobra načeli. Zato je vselej intrigantno analizirati načine, s katerimi Borut Pahor, skozi stalno odsotnost stališč in molk, kaj šele dejanj, izvijajoče se legitimira sedanjo oblast, še bolj redki so pa trenutki, ko jo je pripravljen celo zagovarjati. Zakaj redki? Ker je dovolj zvijačen, in pri njem gre vselej za zvijačnost, zato se ne opredeljuje v nobeni smeri. V [daljšem intervjuju za Svet24](#) se je spet pripetilo isto, a je tokrat bil za kanček bolj odkrite volje kot sicer.

Oblast ima dober odnos do kulture

Ko ga je novinar Žiga Kariž vprašal, kakšen je odnos oblasti do kulture, je bil zelo jedrnat: »Menim, da je v osnovi dober.« No, to je najbrž dejansko največja pohvala Vasku Simonitiju, kar jih je bil ta deležen od začetka tega mandata.

Potem seveda ni uspel navesti nobenega pozitivnega zgleda takšnega dobrega odnosa, moral pa je zavrniti vsaj kakšnega negativnega, saj jih je očitno preveč. In se je potrudil. Po njegovem je prišlo »do konceptualnega spora med kulturno in politično srenjo«, je najprej skušal leporečiti o odnosu do kulturnikov in navajati zgrešene diagnoze, kar je končno ilustriral s svojo akcijo reševanja filmarjev:

Redkokdaj sem prestopil meje svojih pristojnosti in vladi kaj rekel ali jo prosil ter ji svetoval. Prav v primeru filmskega sklada, ko sem dobil pisma kulturnikov, pa sem se odločil posredovati.

Potem se je sicer nemudoma in znova opravičil za svojo junaško intervencijo, kajti predsedniku njegovega kova res ne pritiče, da bi se vpletal v družbeno dogajanje (»V takih primerih sem si dovolil oglasiti se«), a je pri tem šlo le za to, da je vlada iz nekega

partikularnega razloga grdo kršila svoje obveze do filmarjev, kar s koncepti res nima nobenega opravka.

Pahor postaja telefonist

Čeprav nenehno že leta ponavlja, da se v delo vlade nikakor ne bo vpletal, Pahor zadnje čase vedno bolj rad telefonira in posreduje. Je to prijazno od njega? Niti ne, vsakič se zdi, da bi rad ublažil slab umetniški vtis oblasti. V osnovi navija zanjo in ji mora pomagati, zato je potrebno kakšno stvar v njenem imenu tudi popraviti, si najbrž misli. Da bo lahko rekel, kot smo videli, da ima oblast do kulture, filmarjev in medijev v osnovi dober odnos.

Zato je ob omenjenih filmarjih, kot beremo v istem intervjuju, svojo gesto ponovil v primeru prekinjenega financiranja STA: vlada želi uničiti slovensko agencijo, česar sicer on nikoli ne bi videl na ta način, saj ima vendar v osnovi dober odnos do medijev. Brez oklevanja je brž opravil samaritansko delo posrednika med direktorjem Ukoma in direktorjem agencije, da »bo STA prišel do svojega financiranja«. Dobrotništvo, opravljeno v slogu famoznega volontiranja, s katerim je zaslovel, da bodo ljudje bolj mirni. Ali kot se je ljubko izrazil ob poskusu tokratnega oblastniškega podrejanja: »To se mi zdi ena takih stvari, ki jezijo javnost«. Kajti podrejanje medijev je zanj pač neka muhasta malenkost, ki jezi del preveč občutljivih in razdražljivih državljanov. Le kako bi zmogli brez njegove požrtvovalnosti?

Na številne klice opozoril iz mednarodne arene novinarjev in politikov, ki jih tudi jezi, je kajpak čisto pozabil - ni v njegovi navadi, da bi moral zanje skrbeti, saj je vendar zgolj predsednik republike, heroj ljudskih in novinarskih src.

Flirt v času korone: nujno likarska opravila

Vlade ne smejo ravnati enako

Veliko razumevanja za aktualno vlado se kaže skozi zanimivo argumentacijsko rešitev; svojo težavo z bežanjem proč od jasnega opredeljevanja do političnih dejanj oblasti je zmanevriral v domislico, skrito za primerjavo z drugimi vladami in pridevnik »enak«, ki izraža relacijsko kvantifikacijo. Na koncu nas je lahko pomiril, da ne morejo vse vlade biti enake:

Ne more namreč vsaka vlada nastopati enako. Če bi vsaka vlada ravnala enako, potem ljudje ne bi imeli med čim izbirati. Slovenija navsezadnje ni razglasila izrednih razmer, čeprav smo posegali po človekovih pravicah. Z ukrepi nismo derogirali ustavnih pravic in dolžnosti institucij. Državni zbor dela. Vlada dela. Sodišča delajo. Osnovni demokratični ustroj ostaja in deluje. Nekaj tega, o čemer me sprašujete, zagotovo je. Ne bi pa bil na tem mestu tako gromovniški, kot lahko to slišimo od nekaterih. Mislim, da je to pretirano.

Novinar je pred tem poskusil izvedeti, kaj meni o sprejemanju določil, ki ne spadajo v okvir boja z epidemijo, kot je denimo [aktualna ukinitvev Sklada za nevladnike](#) in mar takšno ravnanje oblasti ne pomeni, da »gre za spreminjanje družbe«? Kako pojasniti uporabljeni trik s sklicevanjem na to, da »vsaka vlada ne sme biti enaka«? No, zastavljeno na tak način, če odmislimo osnovno intenco preusmerjanja pozornosti od vprašanj tipa »Ali ta vlada deluje demokratično?«, je lahko tovrstno zagovarjanje »pestrosti« izbir zgolj predmet huronskega smeha: imamo bolj liberalne in bolj iliberalne vlade, naklonjene ali manj naklonjene vladavini prava in avtonomiji policije, tožilstva in sodstva, bolj ali manj nacionalistične in avtokratske, z večjo mero poslušnosti in spoštljivosti do kulturnikov in medijev, končno pa tudi bolj ali manj privržene demokraciji. Vsi različni, vsi enakopravni! Da se osnovne osti spraševanja zelo dobro zaveda, nam Pahor daje vedeti z omembo, da »demokratični ustroj deluje« - tako da je vse v najlepšem redu. Ker državni zbor in vlada delata.

Zato ljudstvo lahko in celo mora izbirati. Kot vidimo, vprašanje demontaže demokracije postane preusmerjeno v sfero zadovoljstva kupca v supermarketu, kjer lahko med policami izbira v široki ponudbi, česar bi moral biti vesel. Prav je torej, da Janševa vlada ne ravna enako od prejšnjih vlad!

Spet zvijačno o sovražnem govoru

Čeprav je nakazal nekaj volje, da jim pritegne, je tudi tokrat vtise takoj pričakovano relativiziral v ponavljajočo se frazo o »pretiravanju« kritikov oblasti v kombinaciji z blago obsodbo: »Nekaj tega vtisa je zelo upravičenega. Nekaj pa se mi zdi pretiranega in tako oceno zavračam.« Njegova volja, da zavrača pretiranost, več kot očitno spet v funkciji obrambe vladajočih, je na trenutke postala celo način, s katerim je pograjal sovražstvo in nestrpnost, sicer dovolj varno s prstom uperjeno v obe strani, kajti po njegovem ne

moremo spregledati, da smo bili priča tudi nestrpnosti, sovraštvu in razdražljivosti, ko se prehitro išče krivca pri drugih.

In čeprav o tem ni bil izrecno povprašan, se tudi tokrat ni mogel izogniti svojemu varanju, ko gre za sovražni govor. Menda se mu na tem polju dogaja velika krivica, ko se od njega pričakuje obsodba, ki jo vendar nenehno ponuja:

Ravno zaradi tega, ker nekateri mislijo, da je tako, smo priče tolikšnemu gnevu v javnem diskurzu, celo sovražnemu govoru. Dostikrat rečejo: »Pa zakaj Pahor bolj jasno ne obsodi sovražnega govora?« Odgovarjam: ne samo da sem to storil, neštetokrat, ampak poglejte moje nastope, lahko se z njimi ne strinjate, vendar celo moji največji kritiki nikoli ne rečejo, da sem posegel po sovražnem govoru. To je lahko moj najbolj prepričljiv odgovor in protest ter kritika tistim, ki menijo, da morajo posegati po sovražnem govoru.

Kaj je torej res? Ali s svojo trditvijo, da obsoja sovražni govor, Pahor dejansko govori resnico ali morda manipulira in laže? Ker sem o tem izjemno veliko pisal, se je potrebno le sprehoditi od primera do primera, kar sem sam s posamični svarili že storil v preteklosti.

Glede rasizma mu je žal

Na podlagi svojih številnih opisov bom zato trdil naslednje: predsednik republike manipulira, zadostuje si ogledati nekaj najbolj znanih situacij. V besedilu [Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora](#) sem že analiziral njegovo tehniko izmikavanja, med njimi še zlasti abstraktne apele, da se moramo vzdržati nestrpnih dejanj. Ko je šlo za begunce, se mu je zdelo vredno poudarjati pomen svobode izražanja in pravico do drugačnega mnenja bolj kot kaj drugega, kar analiziram v tekstu [Pahor najprej o pravici do drugačnega mnenja, nato šele o sovraštvu](#).

Ko je šlo za posvete o sovraštvu, na njih prav tako ni neposredno nikogar obsodil, tudi napadov na sodstvo ne ([Posvet pri Pahorju: malo o pravicah tistih, ki so sovraženi, Predsednik, ki ne obsoja niti napadov na sodstvo](#)). Pri rasistični naslovnici Demokracije je podobno obmolknil ([Pahor na radiu Erevan: brez komentarja naslovnice Demokracije](#)), če nenehnih sovražnih dejanj politikov, denimo poslančevega »šusa v glavo«, njihovih tvitov in sploh takrat, ko so usmerjeni v novinarke in novinarje, niti ne omenjam. Še najbolje nam njegovo bežanje pred obsodbo ponazori prav novinarjeva poizvedba o nedavnem širjenju rasistične ideje v Demokraciji, ki ga je [načeloma obsodila celo sama SDS](#). Pahorjev odgovor je tudi tokrat zelo značilen in indikativen za mojo poanto:

S tem zapisom se globoko ne strinjam. Ko rečem, da upoštevam vse, moram upoštevati tudi to, da je tudi tak zapis mogoče objaviti. Žal. Kar se mi ne zdi prav. Zdi se mi problematično.

Je to beseda obsodbe? Seveda ne, predsednik je zgolj izrekel nestrinjanje. Izrekel je obžalovanje. Ne, tukaj se ne pogovarjamo o semantičnih finesah, temveč o govornih dejanjih. Se pravi: če že kdaj uspe pod pritiskom medijev zavzeti stališče, bo to največkrat zgolj kakšen abstraktni apel k strpnosti in izražanje obžalovanja.

Bralni krožek s Pahorjevo stalnico: koketiranje s pomočjo otrok

Maskirni dialogizem

Ja pa Pahor, mojster samoponavljanja, v intervjuju za Svet24 spet ponovil svojo vero v dialog:

Zapisal sem, da tudi če sem bil zaradi tega kritiziran, ne bi te načelne politike zamenjal za nič na svetu. V to verjamem, s tako politiko predsedovanja državi sem bil izvoljen. Torej sodelovati, iskati dialog, tudi ko dialog ne pelje nikamor več, še vedno nadaljevati dialog.

Takšno držo bom poimenoval za »maskirni dialogizem« in kaj z njim mislim, sem že večkrat utemeljil: blef, s katerim prikriva svojo pasivnost in odsotnost prej omenjene obsodbe ([Demokracija umira v tišini: namesto obsodbe podrejanja medijev nam ponuja le dialog](#), [Zakaj dovolimo, da nam predsednik laže?](#), [Spomenka Hribar o stegovanju lovck po kulturi v času totalitarizma](#)).

Dialog je tukaj v funkciji razbremenitve njegove soodgovornosti za situacijo in obenem iskanja formule ekvidistance do levih in desnih, kar ga že osmo leto predsednikovanja dela za najbolj popularnega politika v državi.

Pahorjeve težave z matematiko

Objavljeno na 30. december 2020

Pahorjeva instagramska reakcija na močan potres v Petrinji je bila avtoreferenčna, objavil je fotografijo prostorov nečesa, kar sam večkrat zapisuje kot Predsedniška Palača - pri obeh besedah rad uporabi veliko začetnico. Tokrat je po njegovem palača preživela potres z nekaj odrgninami:

Predsedniška palača, ki je stara 122 let in je prestala rušilni potres leta 1895. Danes.

Preživela. [#presidentialpalace](#) [#earthquake](#) [#pahor](#) [#president](#) [#presidentpahor](#) [#slovenia](#)

Če je stavba stara 122 let in je preživela potres že leta 1895, potem lahko rečem, da sem sam preživel francosko revolucijo in ostal živ. Skrajni čas je, da predsednik tudi številu pozove k združevanju, dialogu in enotnosti!

Dovolj zanimivo sta obe njegovi zadnji instagramski objavi posvečeni tej stavbi. Dan pred potresom je Pahor objavil fotografijo kuverte, na kateri piše »predsedniška palača« in zraven dopisal: »Strogo vzeto Predsedniška palača ne obstaja, obstaja Urad predsednika Republike Slovenije. Vendar se je s celo vrsto prireditev-od dneva odprtih vrat, do častne straže pred njenim vhomom, uveljavil naziv Predsedniška palača do te mere, da celo Pošta Slovenije na ta naslov dostavi pošto.«

Predsednik o svojih palačah

Na ta način je njegova palača, sredi hrvaške tragedije, ko bi pričakovali malce drugačne, bolj empatične in manj vase usmerjene poudarke iz predsednikovih objav, ukradla nekaj nepotrebne pozornosti.

Novoletni paketi s pentljo: cenena retorika zmage

Objavljeno na 31. december 2020

[Borut Pahor je včeraj za TV Slovenija pojasnil](#), da je bilo leto 2020 težko, v 2021 pa bomo zmagali. Ali kakor v vlogi samooklicanega svečenika naroda rad ponavlja: »Vse bo še dobro«.

Pahor za TV Slovenija: Leto 2020 težko, v 2021 bomo zmagali

Ljubljana, 30. decembra - Predsednik republike Borut Pahor je za Odmeve na Televiziji Slovenija ocenil, da je bilo leto 2020 težko, a na prihodnje leto gleda z optimizmom.

STA o prihodnjih zmagah

Konci leta so v tem smislu oglušujoči, nenehno nam ponujajo pocukrano politično retoriko zmage. Stari prekaljeni politični mački se trudijo pihati na dušo in razlagati, da smo ali da vsak hip bomo zmagovalci. Pred tednom dni je premier Janez Janša [povedal](#), da bomo zmago (sic!) razglasili takrat, ko bo 70 odstotkov ljudi »uspešno precepljenih z učinkovitim cepivom«. Kot pravi, v Sloveniji stroka računa, da bomo »s hitrim cepljenjem najranljivejših skupin bistveno vplivali na najbolj tragične posledice epidemije«. Ob začetku cepljenja proti covidu-19 je zato ocenil, da se je začela zadnja tretjina spopada z epidemijo. »Ni še vse končano, vemo pa približno, kdaj bomo zmagali«.

Zmaga, zmaga, zmaga

Retorika zmagovanja kot posebna forma dajanja lažnih obljub torej ironično zmaguje in je spet v ospredju. Njeno nabuhlo in puhlo rabo je analiziral britanski novinar in pisec Steven Poole na primeru Trumpove retorike med ameriškimi predsedniškimi volitvami leta 2016. V Guardianu je v članku z naslovom [»Zmaga, zmaga, zmaga: genij Donaldovega trumpovskega govora«](#) navedel nekaj ilustrativnih zgledov ameriškega predsednika, ki je v fantazmi slovenskega predsednika vlade celo na silvestrovo leta 2020 še vedno to – zmagovalec tudi zadnjih volitev:

»Močno bomo zmagali; tako srečni boste,« je dejal pristašem v New Hampshiru. V drugem govoru v Ohioju je o svoji politiki povedal: »Vse se je pretvorilo v en tak velik čudovit paket. Paket se imenuje vi, vendar je morda v obliki mene. In tako ponosni boste, tako veseli boste in spet boste zmagovali. Začeli bomo močno zmagovati.«

To je pravzaprav bahava retorika, v sebi osupljivo prazna, dodaja Poole, ko se »Trumpspeak« približuje čisti fatični komunikaciji, tj. govoru z edinim namenom, da se poslušalec počuti dobro, nikakor pa ne posreduje kakršnekoli informacije. Trump bo naredil »nekaj«, da bo vse osrečil - kaj točno, pa ne pove.

Mednarodna politika – Zanimivosti

ZANIMIVOSTI | ZDA | OSEBNOST

V ZDA letos po Gallupovi raziskavi najbolj občudovana Donald Trump in Michelle Obama

New York, 30. decembra (STA) - Gallupov inštitut je ob koncu leta izvedel anketo o tem, koga Američani najbolj občudujejo. Med moškimi je to predsednik ZDA Donald Trump, med ženskami pa nekdanja prva dama Michelle Obama.

Trump je najbolj občudovan pri 18 odstotkih Američanov, sledi nekdanji predsednik Barack Obama s 15 odstotki podpore pred novoizvoljenim predsednikom Josephom Bidnom s šestimi odstotki in direktorjem ameriškega inštituta za nalezljive bolezni pri nacionalnem inštitutu za zdravje ZDA Anthonyjem Faucijem, ki je dobil tri odstotke glasov.

Za Faucijem se je uvrstil papež Frančišek, sledijo pa poslovnež Elon Musk, senator Bernie Sanders, ustanovitelj Microsofta Bill Gates, košarkar LeBron James ter dalajlama.

Vendarle zmagovalec: po Gallupu je najbolj občudovan Donald Trump

No, v trenutnih razmerah sicer vemo, na kaj se nanašajo Pahorjeve in Janševe obljube zmage, ki jih nekritično in neumorno reciklirajo domači psi čuvaji: da bomo leta 2021 porazili virus. Ironično in perverzno: sicer že res, da smo zadnje tedne nekje na evropskem vrhu statistik smrtnosti in umrljivosti, toda zmaga se po preštetih 2697 mrtvih končno bliža. No, tudi tega, kje smo, sploh ne vemo čisto dobro ([Imamo v Sloveniji največjo smrtnost? Epidemija v času dveh svetov](#)).

Najboljši in v vrhu sveta

Retorika zmagovitosti in »najboljšosti« je sicer obema politikoma pomagala preživeti celih 30 let – in Pahorju prilesti, nesporno ob pomoči medijev, na vrh priljubljenosti na javnih lestvicah, končno tudi ponoviti še en mandat na mestu predsednika republike. Zmagovitost je sicer obljubljal že na čelu svoje stranke, takrat je celo v programu risal »Slovenijo v vrhu sveta«, govoril o »najboljšosti« naroda, kjer je seveda celo mogočen Triglav postal premajhen ([Triumf slovenske volje](#)).

Ko je svoj populizem zganjajoč letos z megafonom skakal okoli domov za starejše in s tem njihove oskrbovance spravljaj v zdravstveno nevarnost, je to bila prepovedana tema: pisanje o tem bi lahko skazilo podobo Pahorja zmagovalca, tudi prijava zdravstvenem inšpektoratu ([Kako je Zdravstveni inšpektorat zaščitil predsednikove obiske domov za starejše](#)). Tako pač je, ko se mediji odločijo negovati prinašalce zmage.

Zatem je prišel famozen plagiat, še en triumf volje, kje je njegov sopotnik Janez Janša razglasil, da bomo Slovenci postali svetilnik 21. stoletja in zmagovali kot najboljši, četudi nismo največji ([O Janševem plagiatu](#)). Letos se je v funkciji premierja znova trudil, da bi bil najboljši v bitki proti covidu, zato je prvi naznanil konec epidemije in si zaslužil eno minuto nastopa na CNN-u. ([Svetilnik za 21. stoletje: biti najboljši v boju proti virusu](#)).

Teden dni nazaj je v slavnostnem nagovoru pred dnevom samostojnosti in enotnosti ponovil svoje ukradene misli in znova, kar je bizarno, uporabil znameniti Blairov stavek iz lastnega plagiata ([Janša v govoru citiral lasten plagiat: spet smo lahko najboljši](#)). Kar bržkone odlično dokazuje veliko vero v omenjeno retoriko.

Paketi z medijsko dostavo

Vse skupaj postaja utrujajoče, konec leta moramo znova biti pripravljani na nove zmage. In na nove pakete ob že utečeni medijski dostavi: domači politiki nam jih ponujajo s čudovitimi pentljami, iz katerih na koncu izskočijo kar oni sami. Kakor da bi imeli v mislih Trumpovo nezavedno govorico: »Paket se imenuje vi, vendar je morda v obliki mene«.

Pahor je za intenzivnejše povezave z Višegrajsko skupino

Objavljeno na 3. januar 2021

Borut Pahor podpira približevanje Višegrajski skupini, o tem ni dvoma. [V intervjuju za Odmeve](#) je svoje poglede neposredno delil z javnostjo, žal brez posebnega odmeva:

»Še vedno mislim, da ni nič narobe, če se Slovenija povezuje, morda tudi bolj intenzivno, z državami Višegrajske skupine, navsezadnje sem bil jaz tisti, ki je vedno poudarjal pomen štirih držav Višegrada, vendar pa mislim, da moramo glede naše identitete v evropskem in svetovnem prostoru ostati kot tista država, ki poleg sodelovanja z Višegradom želi ohraniti tudi sijajno sodelovanje s Sredozemljem, ki želi ohraniti vse druge dimenzije svojega geopolitičnega statusa, predvsem pa želi biti skupaj s Francijo in Nemčijo kot dvema poveljnitvima silama združene Evrope pri najpomembnejših odločitvah, ne storiti ničesar, kar bi lahko delilo to Evropo. Pri čemer lahko danes vidimo pri nekaterih višegrajskih državah, ne vseh, morda pri Poljski in Madžarski, da sem in tja tvegata dejanja, ki bi jih bilo mogoče razumeti kot nevarnost za razdelitev Evrope.«

Kontekstomija, njegova stara zadrega

Kajpak predsednik ni neumen in zelo dobro ve, da s svojo podporo izreka podporo prizadevanjem predsednika vlade in s tem stopa na spolzka tla, zato mora, kot vsakič, svojo pozicijo interpretirati zelo varno. Najraje skozi patentirano sklicevanje na nujnost povezovanja in dialoga z vsakim – torej ne zgolj z eno izbiro. Tudi tokrat je podporo Višegrajski skupini v tem smislu niveliziral.

Toda že v svojem prvem koraku mora znova odmisлити vse kontekste, skozi [kontekstomijo](#) kot nekakšen kontekstualni »[red herring](#)«. Se pravi: odmisлити mora težnje Janševe koalicije, da se slovenska zunanja politika približuje višegrajski četverici (Madžarski, Poljski, Slovaški in Češki) zato, ker vladajočim to ustreza strateško in politično v njihovi ozki strankarski perspektivi, da taka gesta pomeni odmik od jedrnih držav Evropske unije, ki tvorijo gospodarski in vrednostni sistem Evrope, spregledati mora koketiranje z iliberalnim blokom in politiko Viktorja Orbana, pa tudi naše koketiranje z Madžarsko in Poljsko, ki se odmikata v spoštovanju vladavine prava, demokracije in človekovih pravic, tako kot se odmika tudi Slovenija. Vse to je moral Pahor tokrat spregledati v tej izjavi in

tudi sicer v svojem delovanju, da je lahko podprl povezave s to skupino in žal ga novinarka Tanja Starič na to ni znala opozoriti.

Še ena jezikovna posebnost. Ko gre za riskantnost opredeljevanja, pred katerim beži kot hudič pred križem, se rad zateče v varne besedne zveze, tokrat k »bi bilo mogoče razumeti«. Varne zato, ker se s to frazo sploh ni opredelil, ali so dejanja naštetih držav nevarnost za razdelitev Evrope ali ne, kar je dosegel z uporabo členka »mogoče«. Isti učinek je dosegel s členkom »morda«, s katerim izraža nepopolno prepričanost o čem: morda moramo z Višegrajsko skupino sodelovati intenzivneje, ni pa popolnoma nujno.

DNEVNIK

SLOVENIJA SVET POSEL ŠPORT KULTURA MAGAZIN KRONIKA LOKALNO MNENJA OBJEKTIV NEDELJSKI GAZELA

IZJAVA DNEVA

2. januar 2021 06:00
2. januar 2021 6:00
Predviden čas branja: 1 min

✉ | f | t | e

Borut Pahor o tem, da ni nič narobe, če se Slovenija bolj intenzivno povezuje z državami Višegrajske skupine

»Še vedno mislim, da ni nič narobe, če se Slovenija povezuje, morda tudi bolj intenzivno, z državami Višegrajske skupine, navsezadnje sem bil jaz tisti, ki je vedno poudarjal pomen štirih držav Višegrada. Vendar pa mislim, da moramo glede naše identitete v evropskem in svetovnem prostoru ostati tista država, ki poleg sodelovanja z Višegradom želi ohraniti tudi sijajno sodelovanje s Sredozemljem, ki želi ohraniti vse druge dimenzije svojega geopolitičnega statusa. Predvsem pa želi biti skupaj s Francijo in Nemčijo kot dvema poglavitnima silama združene Evrope pri najpomembnejših odločitvah in ne storiti ničesar, kar bi lahko delilo to Evropo.«

13 min V ZDA število okuženih s koronavirusom preseгло 20 milijonov

46 min Vreme: Danes bo oblačno

1 ura Dan žalosti na Hrvaškem

1 ura Dončić v NBA prvič boljši od Dragičeve vročice

2 uri Od danes na brniškem letališču in nekaterih prehodih s Hrvaško testiranje s hitr...

Vse objave

Dnevnikov povzetek citata z naslovnim poudarkom

Vodikova bomba na slovensko demokracijo

[Dr. Janez Markeš je kot novinar Dela pred pol leta povedal](#), da je takšno približevanje naše države »vodikova bomba na slovensko demokracijo«. Da gre za izredno nevarno pozicijo in bi na ravni parlamenta morali ukrepati, ker je Janša našo državo »brez ljudskega mandata priključil Poljski in Madžarski. Ne vem, ali se zavedamo, za kako pomemben dogodek gre in kako ostro ga je treba nasloviti.« Spomnil je še, da Madžarska in Poljska ne priznavata ločenosti vej oblasti, da na Poljskem zahtevajo, da se mediji vrnejo v poljsko lastništvo, Madžarska pa s svojim lastništvom vdira v Slovenijo. Vse to so skrbi, ki Pahorja niti malo ne tarejo.

Težave s tem bi morali imeti tudi njegovi največji podporniki, Socialni demokrati, saj je njihov bivši predsednik in varovanec in so se v preteklosti že opredeljevali proti strateški usmeritvi glede naklonjenosti Višegrajski skupini. Že Fajonin predhodnik Dejan Židan je napovedal, »da bodo v stranki poskušali vse, da preprečijo strateški preobrat v osnovnem političnem značaju Slovenije«, nekaj podobnega pa je opozoril tudi njihov predsednik parlamentarnega odbora za zunanjo politiko Matjaž Nemeč in s tem oporekal zunanjemu ministru Anžetu Logarju, ker takšno spremembo izvaja brez mandata državnega zbora.

Bil bi res že skrajni čas, da se Socialni demokrati distancirajo od predsednika republike najmanj takrat, ko ta neposredno škoduje interesom države in počne stvari, ki so v neskladju z njihovimi stališči. Kar sicer ne bo izbrisalo njihove soodgovornosti za to, da je že drugi mandat na funkciji, ki jo opravlja, bi pa vsaj delno ublažilo sramoto, ki se nam na svetovnem političnem zemljevidu obeta.

Polomija z obsodbami: Janša in Pahor o nasilju v Kapitolu

Objavljeno na 7. januar 2021

V kakšni meri so za nemire in ponižanje v obliki vdora množic v Kapitol, za ta največji napad na simbol ameriške demokracije v 200 letih, soodgovorni tudi tisti, [ki niso priznali poraza Donalda Trumpa](#)? V kakšni meri je kriv on sam?

Še včeraj je Trump, ki je dovolj abstraktno nasilje sicer uspel obsoditi, znova ponovil, da poraza ne priznava, da so bile predsedniške volitve »ukradene«, [kar rad v domačih razmerah ponavlja tudi predsednik SDS](#), in celo vehementno zaključil: »Nikoli se ne bomo vdali, nikoli ne bomo priznali poraza.«

Sproducirati nasilje

Mar ni s svojim ravnanjem bolj ali manj hoteno sproduciral jeze sebi naklonjenih množic? In kaj bi ob tem morali čutiti vsi, ki so kot politiki gojili in širili prepričanja, da je on zmagovalec, Bidnu pa pozabili čestitati? Se čutijo soodgovorne?

Predsednik vlade Janez Janša je pohitel z abstraktnim tipom obsodbe in relativizacijo: »Vsi bi morali biti zelo zaskrbljeni zaradi nasilja v Washingtonu. Upamo, da je ameriška demokracija odporna, globoko zakoreninjena in bo premagala to krizo. Demokracija predvideva miren protest, nasilje in grožnje s smrtjo – od leve ali desne – pa so VEDNO napačne.«

Drži, nasilje je vedno napačno, toda hitro prepoznavno je svojo obsodbo artikuliral onstran pojasnil o nedopustnosti in zavračanju razlogov, ki so pripeljali do njega, hkrati pa jo je deloma zlorabil za notranjepolitične namene. Pri tem je očitno cilj tudi na Jančičev ciničen komentar o primerjavi med protesti doma in v Washingtonu: »Množice plakatov, ki bi pozivali k smrti pristašev druge politične stranke, pa v ZDA ni videt [#politkolesariat](#)«.

 Janez Janša Retweeted

peter jancic
@peterjancic

...

Množice plakatov, ki bi pozivali k smrti pristašev druge politične stranke, pa v ZDA ni videt [#politkolesariat](#)

10:42 pm · 6 Jan 2021 · Twitter Web App

59 Retweets 8 Quote Tweets 323 Likes

Jančič in Janša cinično o razliki med protesti

Naša policija bolje pripravljena

Kasneje je Janša retvital še naslednjo domislico o pripravljenosti policije, da bi razveselil svojega notranjega ministra: »Edina razlika med nasilnimi protesti v Ljubljani in v Washingtonu je, da je bila naša policija nanje bolje pripravljena.« Že sama omemba mirnih protestov kot znamenja demokracije deluje sarkastično, kajti v Sloveniji popolnoma mirne protestnike policija z izrekanjem glob nenehno preganja!

K podobno abstraktni obsodbi se je hkrati zatekel še Borut Pahor, ki je novemu amerškemu predsedniku sicer čestital, a je svoj zapis znova začinil s svojimi populističnim floskulami, kot je tale: »Politiki se moramo z vso odgovornostjo zavedati posledic svojih ravnanj. Biti moramo povezovalni in ne razdiralni. Spodbujati moramo strpnost, ne sovražnost.«

Njegova obsodba je znova na podoben način sterilna in se ne opredeljuje do dogajanja, ki je pripeljalo do nasilja v Kapitolu, kar je recimo za razliko od Mateja Tonina zmogla evropsoslanka Ljudmila Novak, ki je v svoji reakciji med drugim zapisala: »Vsaka izgovorjena beseda ima svojo težo. Besede Trumpa so nevarne. Volitve v ZDA so bile demokratične in svobodne.«

Pahorjev kiks

Za nameček se je ob tem Pahor zatekel še v zanj značilno puhlo retoriko zaupanja in ob tem nenavadno uporabil pojem »izziva«:

Zaupam v demokracijo in poudarjam pomen trdnosti njenih institucij, vključno z volitvami kot temeljem demokracije. Verjamem v moč in vitalnost ameriške demokracije, ki bo premagala tudi te izzive in želim miren zaključek prehodnega obdobja.

Nasilje je kakšen poseben izziv? Ne bi rekel. Še bolj je s svojim svetovalcem Ernestom Petričem kiksnil, ko je izrekel sožalje (!):

Iskreno sožalje izrekam voditeljema kongresa in senata ter svojcem žrtev.

Borut Pahor ✓
@BorutPahor

...

Izjava predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja.

IZJAVA predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja, 7. januar 2020

"Politiki se moramo z vso odgovornostjo zavedati posledic svojih ravnanj. Biti moramo povezovalni in ne razdiralni. Spodbujati moramo strpnost, ne sovražnost.

Obsojam napad na simbol ameriške demokracije. Obsojam vsakršno nasilje. Iskreno sožalje izrekam voditeljema kongresa in senata ter svojcem žrtev.

Zaupam v demokracijo in poudarjam pomen trdnosti njenih institucij, vključno z volitvami kot temeljem demokracije.

Verjamem v moč in vitalnost ameriške demokracije, ki bo premagala tudi te izzive in želim miren zaključek prehodnega obdobja.

Pahor o predsedniku senata in novih izzivih

Matjaž Gruden je najbrž prvi opozoril, da predsednik republike nečesa ne razume: imamo voditelja senata in imamo voditeljico predstavnškega doma. Kongres pa nima voditelja, ker je dvodomen in skupno ime za oboje skupaj, senat in predstavniški dom, zato je ob kar hudem kixsu nerodno, če je predsednik ameriškega senata Mike Pence prejel dvojno

sožalje, predsednica predstavnškega doma Nancy Pelosi pa nobenega. Čeprav se najbrž nihče od njiju ne bo posebej sekiral.

In ko smo že pri slovenski Predsedniški palači in domačih manirah. Dr. Marko Milosavljevič je zaznal še eno pomembno razliko med dogajanjem v Washingtonu in na Erjavčevi v Ljubljani:

Paravojaške milice v maskirnih uniformah s skrajno desničarskimi sporočili pri nas ne rabijo razbijati vrat predsedniških palač in vdirati notri, kot to počnejo v Ameriki. Pri nas so jim vrata predsedniških palač vedno na široko odprta.

Saj res, pa smo spet pri Šiškovih vardi, [ki bi jo obrambni minister Matej Tonin imel v postroju slovenske vojske](#), če se temu javnost ne bi uprla.

Več:

[Leta 2016 je takoj čestital Trumpu, zdaj Bidnu noče](#)

[Janša je Trumpa že predčasno razglasil za zmagovalca](#)

[Ministra Tonina slab začetek: takoj ujet na laži](#)

[Retorika ukradenih volitev: Trump ponavlja za Janšo](#)

[Janša po Politicu med tremi največjimi poraženci ameriških volitev](#)

Tanja Fajon s klofuto nad Pahorja

Objavljeno na 13. januar 2021

[Priloga revije Delo je objavila intervju](#) s predsednico Socialnih demokratov Tanjo Fajon in vsaj v enem od poudarkov poskrbela za veliko presenečenje. Prvič se je zgodilo, da smo v dobro branem mediju doživeli zelo neposredno kritiko predsednika republike kar iz vrst njegove stranke, in to celo z najvišjega vrha. Žal se ne dogaja.

Predsednik molče legitimira oblast

Borut Pahor je član Socialnih demokratov, kot lahko beremo, in vsa ta leta deležen njihove neskrte podpore na funkciji, ki jo opravlja. Poglejmo si vprašanje novinarka Nika Vistoropski v prilogi OnaPlus, v kateri je sicer predsednik skozi intervjuje poprej že bil nekritično prezentiran in ki mu je sledil presenetljiv odgovor intervjuvanke:

Slovenija je, kjer je – ko govorimo o njenem vzdušju –, ravno zato, ker so številni predolgo sprejemali razkroj osnovnih komunikacijskih norm. Eden od virov tega razkroja je tako imenovana tiha kolaboracija politikov, ki so, ko bi morali spregovoriti, tiho. Eden od njih je tudi član vaše stranke in obenem predsednik države. Kako kot strankarska kolegica ocenjujete ravnanje g. Boruta Pahorja? Vas je razočaral, kot je razočaral mnoge?

Smo v času globokega razdora, mi pa nimamo predsednika republike, ki bi družbi pomenil politični in moralni kompas. Tiho je in s tem legitimira, kar sedanja oblast počne. Svoje politično poslanstvo je zgradil na zavzemanju za enotnost, kar je dobro. A žal ne vidi, ali pa ne želi videti, da ravno s tem, ker pogosto molči, se skriva pred pojavi, ki ne sodijo v Slovenijo 21. stoletja, enotnosti, za katero si je prizadeval, reže krila. Tudi jaz ne maram konfliktov. A sodelovanje pri stvareh, ki jih doživlja Slovenija danes, je strinjanje s kapitulacijo tega, kar je prav, pred tem, kar je narobe. In da, zato sem tudi razočarana.

Takoj vidimo, da je zaskrbljenost glede predsednika intonirala novinarka – omenila je »tiho kolaboracijo«, ki je sicer ni neposredno kontekstualizirala, nanašala naj bi se na precej abstraktno določeno »vzdušje« v državi in komunikacijske norme. Reakcija predsednice socialnih demokratov potem ni skrivala svoje enoznačnosti in ostrine,

izrečena je bila na način, ki povsem pritrjuje tezi o njegovi tihi kolaboraciji. Še več, očita mu celo paleto negativnih lastnosti: da ne predstavlja ne političnega ne moralnega kompasa, torej pričakovane avtoritete, da molči in legitimira Janševo oblast, da se skriva pred obsodbo družbenih pojavov in s tem sesuva enotnost ljudi, ki jo sicer zagovarja – kar pomeni, da je v svojem početju ne le zlagan, ampak tudi notranje nekoherenten. Končno pa servira še sodelovanje pri nečem, kar je kapitulacija »tega, kar je prav«.

”Smo v času globokega razdora, mi pa nimamo predsednika republike, ki bi družbi pomenil politični in moralni kompas. Tiho je in s tem legitimira, kar sedanja oblast počne. Svoje politično poslanstvo je zgradil na zavzemanju za enotnost, kar je dobro. A žal ne vidi, ali pa ne želi videti, da ravno s tem, ker pogosto molči, se skriva pred pojavi, ki ne sodijo v Slovenijo 21. stoletja, enotnosti, za katero si je prizadeval, reže krila.

Iz intervjua: Fajonova tokrat neusmiljeno proti Pahorju

Rojca izključili iz stranke

Skoraj zagotovo se je takšna odločna kritika iz lastnih vrst zgodila prvič, in to šele v devetem letu Pahorjevega mandata. Prej v tej stranki takšne »tovariške kritike« na račun svojega varovanca skoraj niso zmogli in najbrž je ne bi nikoli pod vodstvom Dejana Židana. Dovolj pomenljivo so v njem po predolgem oklevanju v tem trenutku pokazali še eno drugo odločnost, njihov nadzorni odbor je zdaj sprejel sklep, da se njihovega ilirskobistriškega župana Emila Rojca zaradi nespoštljive in žaljive komunikacije z novinarko izključi iz članstva v stranki. Omenjeni župan se je sicer v preteklosti že »odlikoval« s ksenofobnimi stališči na račun beguncev in stranki povzročil ogromno moralne škode, ki je niso želeli že prej sanirati. Vse to kaže na nek svež veter in odločnost, žal zelo pozno.

Je pa priloga OnaPlus v isti številki iz ne prav jasnega razloga z veliko zamudo poobjavila mesec in pol staro stališče predsednika republike v obliki citata, tokrat kar iz intervjuja z njim, ki so ga opravili sami! Nenavadno. Pahor je za njih na začetku decembra povedal:

»Mnogi mi očitajo, da sem brez stališč. Mislite, da je lahko človek brez stališč na splošnih volitvah devetkrat izvoljen?«

Odgovor je zelo preprost: zakaj pa ne? V Sloveniji je z leporečenjem, nenačelnostjo, maskirnim dialogizmom in slalomiranjem med levico in desnico povsem mogoče doseči takšno naklonjenost. Še največ nam opisana načrtovana »brezmnenjskost« pove o politikih in tem, da je bila njihova dresura ljudstva in medijev uspešna. Sicer Pahor ne bi že dolga leta ostajal najbolj priljubljen obraz med njimi v državi.

OnaPlus navaja samo sebe: biti brez stališč in biti izvoljen

Več:

<https://youtu.be/IKQQNBfXSkA>

Pahor: vlada dela dobro, torej zdaj dobro ruši univerzo

Objavljeno na 29. januar 2021

Nobene priložnosti ne zamudi, da ne bi bolj ali manj pohvalil vlade – tisto, do katere delovanja se sicer ne želi opredeljevati. Kar lahko pomeni zgolj: hvala ja, graja ne. Kdor je gledal [dolg pogovor z njim za TV Slovenija](#), ki sta ga vodila Rosvita Pesek in Igor E. Bergant, je znova slišal isto pesem.

Vlada dela dobro, je zato dejal Borut Pahor, zadovoljen nad Janševo brutalno demontažo države. Po naskoku na policijo in NPU, gospodarstvu, zdravstvu (NIJZ in člani nadzornih svetov bolnic), muzejih, filmu in kulturnih ustanovah, nevladnih organizacijah in Metelkovi 6, prevzemu medijev, medijski in kulturni vojni sta zdaj za politični prevzem in rušenje na vrsti šolstvo in univerza:

»Moja ocena dela vlade je, da dela dobro. Želel bi si, da bi bila moja ocena še višja, na začetku mandata je tako tudi izgledalo.«

Če predsednik republike pravi, da vlada dela dobro in vse to zmore sredi najhujše epidemije, kjer funkcionira tako imenitno, da smo v vrhu po smrtnosti zaradi virusa, potem lahko povedano pomeni le, da dobro demontira državo, ki jo vodi. V praksi pa sledi, da predsednik republike krvavih rok dobro asistira.

Vedno sta skupaj

Ni retorično pretiravanje, njegova asistenca je zelo neposredna in s premierjem se, kot pravi, dobiva redno, »s predsednikom vlade sodelujeva zelo redno, zelo veliko.« Še več, z njim sta skupaj, zelo veliko sta skupaj:

»Dostikrat se o kakšnih stvareh tudi ne strinjava, ampak vedno sva skupaj, dostikrat tudi dlje, kot kdo misli.«

In ja, Pahor se počuti ob njem odlično, smo slišali, kot se za iskrene partnerje spodobi: »S tem sodelovanjem sem zadovoljen in bi si želel, da tako ostane.« Odličnost Pahorjeve kolaboracije sem že večkrat opisal ([Pahor v obrambo Janševi politiki: vlade so različne in fino je, da lahko izbiramo](#)). Toda na drugi strani najdemo nič manjšo kolaborativnost medijev, ki so figuro flirtajočega predsednika in njegov politainment tudi soustvarili, podobno kot kritiko na njegov račun vehementno in vztrajno mečejo v koš. Tako ali

drugače s tem prevzemajo naporno vlogo »[Pahorjevega medijskega servisa](#)«, kot je temu dejala hrvaška tiskovna agencija HINA.

Vedno voljan

Sprejmimo potemtakem kot dejstvo, da je naklonjen tej vladi, s čimer se je že sprijaznila prvakinja Socialnih demokratov [in ga končno oštela](#). Toda njegova začetna ocena, da vlada dela dobro z mediji in kulturniki, se bo zdaj lahko morda razširila še na pohvalo, da dobro ruši univerzo. Razumeti sicer moramo, da tega ne počne s piedestala arogantnega tirana in brezčutnega avtokrata, pijanega od oblasti, ampak zame bistveno bolj perverzno s podstavka prilizljivega pomočnika, ki prikimava vsakemu oblastniku. V skladu s svojo globokoumno mislijo, da so vlade lahko zelo ideološko heterogene in radikalne, ampak je vsako sam voljan prijazno podpreti in ji pomagati.

Zato se pač tudi danes ni moglo zgoditi nič od obojega: da bi Pahor kaj rekel o vojni z univerzo ali da bi ga mediji kaj o tem vprašali. Raje je na instagramu objavil sebe v šolski telovadnici, kjer se kot kakšen Luka Dončić sprehodi skozi špalir majhnih šolarjev.

Pahor v intervjuiu o vladi, ki dela dobro

Banalnost zla

Ko se je v omenjenem intervjuju Bergant le upiral in ga izzval, češ da so njegove reakcije premalo odločne, da uporablja banalen stil izražanja in s tem banalizira politiko, vse na primeru zdaj že zanimivo hipetrofiranega očitka o manku njegovih obsodb sovražnega govora, mu je odvrnil:

Nihče vam ne očita, da vi širite sovražni govor, ampak ravno na tak, pretirano benign, premalo odločen, navsezadnje na trenutke, se opravičujem besedi, tudi banalen način izražanja. V bistvu pomagata banalizirati politiko, ki je ravno zato tudi takšna, kakršna je.

Gospod Bergant, razumem, česa me obdolžujete in zavračam to. Vi pravite; so trenutki, ko nekdo stori neko dejanje, ki vznemiri javnost in se takrat predsednik ne oglasi. Da, povedal sem, ob konkretnih primerih se ne bom opredeljeval, opredeljeval se bom splošno, ker je opredeljevanje o konkretnih primerih nevzdržno. Namreč, potem vselej drugi vpraša – kaj pa to, kaj pa to? Kaj jaz pogrešam sicer?

Pahorjeva taktika se je ponovila: teflonsko ponavljanje, da se ne bo opredeljeval do ničesar, kjer je celo nevzdržno naznanil, da je izrekanje v tem oziru nevzdržno (!). Potem je omenil [kajpajevstvo](#), ki mu želi uiti in ki ga sili, da raje o vsem molči. Trpeči lepi duši brez mnenja je znova uspelo preživeti, kajti Bergantovega upiranja plehkim odgovorom ni bilo.

Seveda nikoli ni šlo za to, da je Pahor v izražanju banalen, niti ni šlo za izražanje kot takšno. Morda bi morali ugotoviti, da gre po Hannah Arendt za nekaj drugega, kar je temu podobno: za neko banalnost zla. Za nekaj takšnega, kar je banalnost podrejanja. Saj vlada vendar dela dobro.

Politična mimikrija in maskirni dialogizem

Objavljeno na 5. februar 2021

»Ne pustite se preslepiti,« [je sporočil Luka Mesec iz Levice](#) in s tem tik pred vlaganjem sicer resda že razvodenele konstruktivne nezaupnice zavrnil nov poziv predsednika vlade k sodelovanju s celotno opozicijo. Na drugi strani se je Marjan Šarec iz LMŠ odzval z zanj značilno metaforiko: lomastenje po državi [je malce nerodno primerjal z zabavo, zato naj Janša kar sam pospravi posodo](#). Saj res, čemu tolikšno število pobud k »partnerstvu za razvoj«, proslulemu apelu, ki ga zimzeleno ponavlja zimzeleni prvak stranke SDS vsak svoj mandat, in to že tretje v zadnjem tednu dni?

V svojo politično analizo sem že pred leti vpeljal izraz mimikrija: tukaj nisem imel v mislih izvornega pojma iz evolucijske biologije, temveč razumevanje, ki ga je pred leti sociolog religije dr. Marjan Smrke vpeljal v razlago socialne mimikrije. Kajti morda bi bil res že skrajni čas, da se poenotimo v zaznavi političnega dogajanja, torej okoli tega, da se pred nami res dogaja blef, ki bi ga morali ustrezno misliti: politična mimikrija. Žal tega nismo sposobni storiti.

Smrketova mimikrija

Smrketova analiza v knjigi »Družbena mimikrija« je prepričljiva in preprosta obenem: na podobne načine, kot naletimo na mimikretičnost v živalskem svetu pri različnih vrstah in služi njihovem lažjemu preživetju, moramo po nujnosti mimikrijo upoštevati v človeških ravnanjih, kjer se kaže ne zgolj v medčloveški interakciji in komunikaciji, temveč tudi v širokem socialnem okolju in razmerjih družbene moči.

Ko Smrke govori o mimikriji pri ljudeh, ima v mislih njene zelo heterogene pojavne oblike na enako heterogenih področjih delovanja. Mimikrija je teatraličnost nogometnega igralca, ki simulira padec ali poškodbo, zaradi katere se zvija po tleh. V spolnosti je to lahko hlinjenje orgazma, v marketingu posnemanje bolj prepoznavnih blagovnih znamk, v vojskovanju včasih preprosto taktika varanja nasprotnika. Pri cerkvenih dostojanstvenikih bodo ti po Smrketu »oponašali« osebo, ki je krivično obravnavana, obnašali se bodo kot jokavi otrok, ki pred izložitvijo izsiljuje starše. Končno pa avtor rad podaja primer sodobnih političnih in ideoloških konvertitov – nekdanji komunisti se uspešno pretvarjajo, da so nekaj drugega, a njihova ravnanja ves čas nakazujejo, da lahko, če se pošalim, komunist zelo enostavno vržeš iz komunistične partije, ne moreš pa partije pregnati iz komuniste.

Definicija politične mimikrije

Doslej sem pojem politične mimikrije preprosto uporabljal na način, ko nam uspešno pojasni načrtno pretvarjanje političnih akterjev, torej v precej nedoločenem smislu. Če bi jo poskušal definirati, potem bi njeno zelo široko opredelitev, in tukaj nimam potrebe po kakšni natančni pojmovni omejitvi, podal na tak način:

Politična mimikrija je način zavestnega pretvarjanja politično motiviranih družbenih akterjev, pri katerem želijo ti doseči vtis, da si prizadevajo za ciljem X, čeprav je njihov dejanski cilj Y, ustvarjanje in negovanje vtisa pa je elementarni del njihovega delovanja.

Ker moja ambicija ni konceptualne narave, temveč zaenkrat le v analizi političnega in medijskega prepoznavanja na ta način opisane mimikrije, jo bom jemal za zadostno; moj namen je slediti vprašanju, ali so jo politični subjekti, javnost in mediji sposobni prepoznavati, neodvisno od tega pa še, na kakšen način jo prezentirajo.

Kot eden od instrumentov delovanja strank ali posameznih akterjev politična mimikrija včasih nastopa v segmentu širših psihopolitičnih taktik in propagande, v kakšnem od primerov je lahko bolj individualizirana praksa. Ker njen izvajalec očitno igra na karto varanja, ustvarjanja napačnih prepričanj in vtisov, bo poglobljena težava v dešifraciji in demaskiranju njegovih sporočil in ravnanj. Prepoznati hlinjenje nogometišča, ki se zvija na travi igrišča, je včasih enostavno opravilo – ogled počasnega posnetka nam lahko predoči situacijo, da kontakta z igralcem morda ni bilo. V spet drugih primerih preprosto ne bomo vedeli, ali je njegova bolečina pristna ali simulirana, ker je že po naravi subjektivna. Na podoben način so zelo redke priložnosti, ko bomo lahko simulacijo razgalili v politiki in jo prepoznali kot blef ali varanje. Zato so javnost in mediji največkrat raje pripravljeni postopati dobrohotno in akterjem verjeti na besedo, s tem pa velikokrat tudi naivno in zmotno pristati nanjo.

Maskirni dialogizem

Izkustvo in indukcija nas prepričujeta, da tistim z razkošno bogato hipoteko laži in manipulacij ne bi smeli verjeti. In vendar se obnašamo kot nekdo, ki se je že stotič odpravil na tržnico kupovat ponaredke, čeprav so ga že tolikokrat poprej pretentali in znova naivno verjame, da ga tokrat ne bodo. Reakcija Luke Mesca, da »se ne smemo preslepiti«, je zato pomenljiva: apelira k previdnosti, zadržanosti, k dvomu in posledično zavračanju.

Zakaj bi namreč Janši, [ki na dnevni ravni opozicijo nenehno osebno zmerja](#), žali, se iz ne norčuje, zganja sovraštvo, cinizem in blatenje, izvaja poniglave diskreditacije in sesuva politične nasprotnike, sploh kdo verjel glede napovedanega cilja, zakaj bi z njim sklepal partnerstva? Zakaj bi želel tvorno sodelovati pri njegovi demontaži države, rušenju demokraciji, širjenju avtorskega režima? In čemu bi nasedal, da gre pri tem zgolj za

enoten boj proti epidemiji virusa, če lahko še kako slutiti, da je prikriti cilj drugačen, namreč zavezati roke opoziciji in jo omrtvičiti, da do oblasti ne bo kritična? Mar ni to zavestno izničenje nalog parlamentarne opozicije, ki mora kontrolirati oblast, s tem pa poseg v samo naravo demokracije?

Na podoben način so nekatere stranke iz opozicije nasedle mimikretični pobudi Boruta Pahorja nekaj dni nazaj. V zadnjih letih sem porabil ogromno prostora za razkrinkavanje njegovega »[maskirnega dialogizma](#)«, kot temu pravim: pod pretvezo iskanja soglasja, enotnosti, sprave in dialoga se je predsednik republike odločil, [da pomaga »vladi, ki dela dobro](#)«, spet v imenu poenotenja v boju proti epidemiji. Na način, kot to počne vselej, s svojo idejo sprave, [spominskimi ploščami v Karlovcih](#), v katere so na istem mestu vklesani domobranci in partizani, in številni intervencijami, s katerimi želi kamuflažno pomagati politični desnici.

Nekoč lepljivi prsti

Pahorjev poziv vsem parlamentarnim strankam in pobuda za srečanje, da bi stranke »dosegle strinjanje o osredotočenju na spopad z epidemijo«, ni zgolj vsebinsko identična Janševi. Strašanska gorečnost po maskirnem dialogizmu vznika točno v trenutku, ko si jo je zaželel premier in tik pred vlaganjem nezaupnice, hkrati pa v času, [ko se Pahor nenehno dobiva z njim](#), kar je sam nedavno poudaril. Utemeljeno lahko verjamemo, da se na pogovorih marsikaj dogovorita. In zato je zelo pričakovano premier seveda Pahorjevo pobudo z veseljem pozdravil: [ta da je dobronamerna](#). Nujno mora biti, saj bi lahko kdo še podvomil vanjo.

📷 Premier Janez Janša je Pahorjev poziv označil kot dobronameren in nevtralen. Foto: Reuters

Janša kot dober mimikretik: Pahor je nevtralen in dobronameren (MMC RTV Slovenija)

Pograjal pa Marjana Šarca in Tanjo Fajon, češ da s svojimi pomisleki »nazorno ilustrirata zaplezanost in negativizem opozicije«. Kot vidimo, zavračanje politične mimikrije hitro služi novim napadom: kdor ni nasedel, je takoj označen za negativca – in v najslabšem primeru je od zavračanja pobud vsaj ta korist, da služijo novim diskreditacijam.

Nadaljujmo s skepso: mar ne bi bilo za tandem Janša-Pahor bolj verodostojno, če bi vsaj počakala kakšen teden, da se nezaupnica dokončno sfiži in bi se potem lotila svojih starih mimikrij? In čemu bi morali verjeti predsedniku republike, ki nenehno ponavlja, da ne želi biti moralna avtoriteta, pa tudi sicer ne najde kritične besede za trenutno vlado? Saj s tem vendar že vnaprej odpoveduje temu, da bi njegovi apeli imeti težo, ki pritiče njegovi funkciji. Nenazadnje se spomnimo, kako je nekoč, ko sta se še manj družila, Janša reagiral na njegovo prijaznost:

Včeraj sem dobil od njega pismo, z zelo vljudno vsebino. Noben koalicijski predsednik mi ne napiše tako vljudno, še zdaj imam lepljive prste od tega.

Tretji poziv – k premirju

Šarec je sicer v odzivu Pahorju predlagal, naj se temeljito pogovori z Janšo, ali se mu zdi, da pelje državo po pravi poti in mu očital, da je molčal ob vseh poskusih uničevanja pravnega reda. Toda navzlic njegovemu in Mesčevemu odklanjanju sta glede politične mimikrije na koncu klecnili kar dve stranki opozicije, Socialni demokrati in SAB. Od devetih parlamentarnih strank [jih je Pahorjevo vabilo na srečanje sprejelo kar sedem](#), načelni sta ostali le LMS in Levica.

Alenka Bratušek je svojo odločitev utemeljevala z zgoraj opisano naivnostjo, češ »politiki se moramo pogovarjati«, Tanja Fajon pa se je branila, da od pogovora nima visokih pričakovanj. Mimikrija torej deloma deluje! Enako gesto, kot sta jo izpeljala Pahor in potem premier, smo te dni zasledili še pri »Pozivu k družbenemu premirju in sodelovanju«. V njem je okoli 40 podpisnikov iz vrste univerze, gospodarstva in podjetništva, sicer tradicionalno blizu in naklonjenih Janši, pozvalo »k umiritvi strasti, preseganju delitev in skupnemu reševanju velikih izzivov«. Značilen izraz je »premirje« - označevalec, ki bi lahko obogatil širok besedni repertoar maskirnega dialogizma, kakršnega je do potankosti razvil Pahor.

Videli smo, da maskirni dialogizem in politična mimikrija dobro uspevata v času, ko epidemija popušča, demontaža države pa je vsak dan hujša, ob napadu na medije in kulturo se zdaj odvija še v pokoritvi univerz. Zanimivo je spremljati, [kateri intelektualci in univerzitetniki ustrežljivo pomagajo pri njej](#). Posebno poglavje so mediji, ki več kot očitno kažejo svojo upehanost. Sicer slaba kondicija slovenskega novinarstva, anemičnost, pasivnost in nekritičnost, se je v času intenzifikacije avtorskega režima in njegovega lomastenja začela kazati v še slabši luči, slabosti naših medijev in njihova omaganost so prišli do izraza s potrojeno močjo. Razen tega niso kos hitremu širjenju propagandnih

strankarskih medijev in političnim prevzemom. Kako nam novinarji prezentirajo mimikrijo?

Negovanje namesto razgaljanja

Želje po demaskiranju praktično ni ali je v vsakem primeru manj izražena oblika interpretacije. [V Delu, ki v tem pogledu ni nič posebnega, smo značilno lahko prebrali takšno stališče:](#)

»Končno. Od Pahorja bi pričakoval, da bi takšne stvari delal bolj pogosto, sploh v času poglobljene politične polarizacije in zelo premočrtnega boja, kjer nobeni argumenti več ne štejejo, ampak gre samo še za oblast,« pobudo predsednika republike ocenjuje politični analitik Marko Balažic. Vloga predsednika republike po njegovem je, da poskuša situacijo umirjati, zato je s pismom storil pravilno potezo. »Ni pa jasno, zakaj je tako dolgo čakal s to potezo, saj so bili nastavki dani že prej. Tak klic bi bil na začetku epidemije veliko bolj moder,« ocenjuje Balažic in dodaja, da je nerodno, ker se Pahor oglašuje šele ob koncu epidemije, po drugi strani pa je verjetno spoznal, da so nekatere stvari šle predaleč in da je treba žogico umiriti.

Sporočilo bi lahko bilo jasno: mediji so v veliki meri pripravljene negovati politično mimikrijo, namesto da bi jo razkrinkavali.

Več:

[Pahor: vlada dela dobro, torej zdaj dobro ruši univerzo](#)

[Čas za selektivno toksičnost: o butlih in srčkih](#)

[Pahor v obrambo Janševi politiki: vlade so različne in fino je, da lahko izbiramo](#)

Le kdo bo Pahorju našel službo? Za Verčiča bi to moral postati nacionalni projekt

Objavljeno na 30. marec 2021

Ni prvič, da je predsednik Borut Pahor namignil, da se bo po koncu svojega drugega mandata poslovil od politike. V časopisu Večer, članek podpisuje njihov odgovorni urednik Matija Stepišnik, [so pripravili prispevek o njegovem slovesu čez dobro leto in pol](#), pridobili pa so tudi predsednikov odgovor, kaj bo počel po preteku druge petletke, za večino dolgih desetih letih srepega zrenja v odlično domišljeni fenomen, po katerem si ga bomo sicer zapomnili: pocukrano flirtanje z ljudstvom, koketiranje skozi socialna omrežja in iskanje čudežnih formul, kako se v politiki do ničesar ne opredeliti.

Matija Stepišnik

Pahorjevo slovo od politike po koncu mandata. Dejan Verčič: Pahor je znamka. Bo od nje kaj imela država?

ODPRI GALERIJU

Na kongresu SD v Mariboru 2009. | BORIS VUGRINEC

Članek v Večeru: kako poiskati službo Pahorju

Angažiran in vesten do konca

Pri Pahorjevih so za Večer potrdili, da bo predsedniške dolžnosti »angažirano in vestno«, kot smo od njega menda že navajeni, opravljal do zaključka zadnjega dneva svojega mandata, potem pa se bo poslovil od politike; poseben poudarek o vestnosti je bil najbrž potreben, da ne bi kdo slučajno posumil v kaj nasprotnega. In potem so v članku navedli jasen namig o spogledovanju z zaposlitvijo v zasebnem sektorju:

»Devetkrat zapored je bil na različnih volitvah izvoljen na različne položaje v domači in evropski politiki, po zaključku predsedniškega mandata pa politične kariere ne načrtuje več. Glede ponudb za zaposlitev v zasebnem sektorju doma ali v tujini predsednik Pahor razume problem tako imenovanih vrtljivih vrat in bo pred sprejetjem morebitne take odločitve pridobil ustrezna mnenja vseh pristojnih ustanov.«

Izpraznjenost in bežanje iz politike

Naj takoj povem, kaj si o tem mislim: oseba, ki je do skrajnosti depolitizirala najpomembnejšo politično funkcijo v državo na način, da jo izvotlila do neslutelih dimenzij in naredila za nepovratno prazno, bi težko uspela ostati na parketu, ki ga je uspela uničiti. Ne le, da bi sleherna funkcija, ki bi jo prevzel Pahor, bila po rangju nižja od sedanje, v skladu z njegovim trudom bi se zdela samo še bolj izpraznjena. Z veličino vakuuma, ki mu je uspel doslej, pa se ne bi mogla meriti.

Povejmo še nekolikanj bolj konkretno: če se je doslej uspešno skrival za svoje parole dialogizma, sprave, povezovanja in združevanja, če jih je ponujal ne zgolj kot predsedniški, ampak tudi kot osebni kredo, bi takšno držo zelo težko prakticiral na kakšnem drugem, še zlasti pa ne na strankarskem položaju.

Večerov članek nam nato oriše nekaj domačih in tujih primerov prestopanja politikov v zasebni sektor in gospodarstvo, ki že v tem trenutku dovolj vznemirja samega predsednika republike. Kot smo pri njem že navajeni, z njegove strani nakazani »problem vrtljivih vrat« (*revolving door*) bolj nastopa kot etična poza, proizvedena iz strahu pred možnimi očitki in šele nato iz avtentične skrbi za integriteto svojega delovanja. Odgovor hkrati daje slutiti, da se Pahor že dovolj aktivno poigrava z idejo nove zaposlitve, saj omenja celo pridobljena mnenja ustanov, ki bodo pomagala razrešiti njegov interesni konflikt.

Bleščeča kariera, pravijo nekateri

Med najbolj zanimivimi deli članka sta verjetno komentarja dveh profesorjev, ki zaradi svojih političnih in drugih preferenc nista mogla izreči kakšne posebne kritičnosti do predsednika republike – in to v dramatičnem času, ko se Slovenija utaplja v politični razgradnji države in orbanizaciji, Evropa čudi nespoštljivim skrajnostim predsednika vlade, medtem pa s Pahorjevimi dejanji ali celo navadnim mnenjem, še manj s politično avtoriteto, že dolga leta nihče več resno ne računa.

Dr. Miro Haček, pogosto citiran na straneh Nova24TV, je za Večer sicer ocenil, da je bila Pahorju sedanja funkcija »od vseh dosedanjih nekako najbolj pisana na kožo«. Kar najbrž pomeni lahko zgolj sugestijo, da jo je odlično opravljal. V luči vprašanja, kaj bo počel v gospodarstvu, se komentatorju zdi, da ima »vsekakor ogromno izkušenj in izjemno široko razpredeno mrežo kontaktov in poznanstev, kar je lahko za katerikoli gospodarski subjekt izjemen doprinos«. Ob tem je izrazil določeno mero razočaranja, da ne bo ostal zavezan politiki, kajti med njegovo politično kariero je bil prav »mednarodni parket tista arena, kjer se je najbolje znašel in kjer je najbolj blestel.«

Težko si predstavljamo, v čem bi bila briljantnost Pahorjevih političnih dejanj zunaj Slovenije, če smo že prej omagali nad imenitnostjo tistih doma. Potovanj je bilo silno malo,

obiskov tudi, odmevnih dejanj pa sploh ne. Se morda navdušenje skriva v njegovi izjavi, [da Rusi in Kitajci niso naš zaveznik in partner](#)? Je to sramotna [kupčija z bazoviško fojbo](#)? Se odličnost skriva v njegovem stališču [o posebnem, drugorazrednem statusu Turčije in Ukrajine](#)? So postali navdušujoči njegovi bizarni strahovi v pogovoru za Russia Today, da se bomo branili, če [nas bo napadla Rusija](#)? Šteje za mednarodni uspeh komunikacijski populizem, ki ga je [Kolinda Grabar Kitarović ukradla pri našem predsedniku](#)?

Verčičev panegirik

Še bistveno bolj je impresivno naslednje mnenje dr. Dejana Verčiča, za katerega je Pahor »osebna znamka«, kar je poudarek tudi v naslovu članka. Obsežen sladkoben panegirik v nadaljevanju je težko parafrazirati, ker je preprosto neponovljiv, za avtorja je »v politiki dosegel vse, kar se v slovenski politiki doseči da« in »še vedno je priljubljen«. Ne le to, v »dolgi in uspešni karieri je ustvaril izjemen družbeni kapital, doma in v tujini«. Ob takšni sijajni karieri se prileže še pohvala sijajnega značaja, kajti za nameček je Pahor »eden redkih pravih političnih sladokuscev pri nas, ki politiko misli in v njej uživa«.

Za Verčiča sledi nepričakovana težava, ki je na strani »slovenskega političnega razreda«, kajti vprašanje je, ali se ta »zaveda«, kakšno veliko ribo ima v svojih rokah:

»Borut Pahor je namreč tudi mednarodna politična znamka, ki nam jih tako primanjkuje, in kot takšnega bi ga morali z njegovo privolitvijo tudi vnovčiti. Zato bi vprašaje njegove prihodnje zaposlitve moralo biti nacionalni projekt, čeprav se prav pri takšnih v preteklosti nismo izkazali.«

Naš nacionalni projekt: najti službo predsedniku

Pahorjevo iskanje nove službe bi torej moralo postati nacionalni projekt, čeprav s tem on sam ob takšni kapaciteti ne more imeti težav. Ker imamo v državi zelo malo oseb imenitnega profila za zasedanje visokih političnih položajev v mednarodnih organizacijah, bi se zato morali potruditi in ga lansirati nekam zelo visoko, kajti »ponuja se nam enkratna priložnost za naskok na kak visok mednarodni položaj in zdaj je zadnji čas, da se kdo v Mladiki in vplivneži okoli nje tega lotijo.«

Verčičeva obrnjena perspektiva kaže, da ga ni strah za Pahorja, ta »lahko svojo znamko kadarkoli dobro udenari«, ampak se boji izgubljene priložnosti za Slovenijo, da ne bi ekselentne priložnosti z draguljem v svojih rokah po nepotrebnem zapravila. Od tod še drugi naslovni poudarek: ali bo od njega »tudi v prihodnje imela kaj država kot celota – to pa je že drugo vprašanje.«

Ob konec svoje hvalnice je avtor pripisal še razkritje, s Pahorjem da sta bila sošolca iz študentskih let, se veliko družila, oba diplomirala pri dr. Ernestu Petriču, ki je zdaj tisti

njegov svetovalec, ki občasno nahrulil protestnike ali podpre nove politične projekte, kot je Povežimo Slovenijo, nista pa nikoli sodelovala: »Skozi čas se je moj odnos do njega spreminjal in z leti ga spet vse bolj cenim in spoštujem.«

Panegiriki tudi na račun Janše

Verčičeva stališča do politike je vedno poučno spremljati, vsakič vsebujejo odlično odmerjeno relativizacijo, priročno za zimzelene propagandizme Janševe stranke. Ni bilo prvič, da so ga z velikim veseljem citirali v parlamentu, le nekaj dni nazaj je poslanka Alenka Jeraj, [znana pod kodnim imenom Kopriva](#), v interpelaciji proti kulturnemu ministru odkrivala ne ravno zakrito prijaznost:

In samo še dva stavka, tokrat pa od dr. Dejana Verčiča, s FDV-ja, profesor komunikologije, mogoče boste njemu bolj verjeli, ki pove tole: »Slovenski mediji imajo tradicionalno strukturo, ki jo lahko imenujemo kontinuiteta in vsakič, ko pride do desne vlade, to doživljajo kot konec sveta. To je velik problem slovenskega političnega življenja, ker levi politični prostor desnega ne doživlja kot legitimnega.«

Sicer Verčič med drugim zadnje čase trdi, da Janša komunicira dobro (!), da je njegovo komuniciranje nekaj, »kar počne prav« in da »mu s stališča učinkovitosti ni mogoče očitati, da ne obvlada posla«. Mnenje, ki bi ga mednarodni novinarji sprejeli z osuplostjo, a dovolj dobro za domačo javnost.

Glede na to, da Verčiča v Večeru podpisujejo kot »profesorja na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani in partnerja v družbi za poslovno svetovanje in komuniciranje Herman & partnerji« bi pričakovali še razkritje, v kateri od obeh navedenih vlog je dejansko spregovoril. V obeh hkrati bolj težko.

V Večeru smo sicer že navajeni [na prijazne intervjuje s Pahorjem](#), pa tudi na to, da nam svetovalce, piarovce in lobiste brez težav servirajo kot neodvisne politične komentatorje; [lani je na primer Stepišnik na ta način predstavil Sebastjana Jeretiča](#).

Več:

[Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih](#)

[Ko hrvaška predsednica flirta s Pahorjem](#)

[Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#)

[Umetnost iskanja sovražnikov: za Pahorja Rusi in Kitajci niso naš zaveznik in partner](#)

[Lobisti v Večeru: trumpistična strategija komuniciranja](#)

Pahor proti volitvam in za Janševo operativo

Objavljeno na 31. marec 2021

Predsednika Pahorja ne prepriča niti popolna razklanost parlamenta, ki se je pokazala po volitvah za novega predsednika državnega zbora, na katerih vladni strani ni uspelo odstaviti Igorja Zorčiča.

G. K., Al. Ma.

31. marec 2021 ob 08:54
Zadnji poseg: 31. marec 2021
ob 15:29
Ljubljana - MMC RTV SLO, Radio
Slovenija, STA

Preberi članek

Deli

Poudarki

Pahor: Menjava predsednika DZ-ja je v izključni pristojnosti poslancev

Opozicija za predčasne volitve, koalicija za nov poskus odstitve Zorčiča

V poslanske klopi bi se lahko vrnil Zdravko Počivalšek in vladi zagotovil dodatni glas

Koaliciji v torek ni uspelo zbrati 46 glasov za razrešitev predsednika parlamenta Igorja Zorčiča. Opozicija v tem vidi dokaz, da koalicija nima več večine, in poziva k predčasnim volitvam. V vladi pa napovedujejo nov poskus Zorčičeve zamenjave.

© Predsednik parlamenta Igor Zorčič. Foto: DZ/Matija Sušnik

Sorodne novosti

Zapis na straneh MMC RTV Slovenija

Razklanost se aritmetično natančno riše v nezmožnosti koalicije in opozicije, da bi v parlamentu dosegli potrebnih 46 poslanskih glasov. Čeprav se je kasneje pokazalo, da so bili v Janševi garnituri že dogovorjeni s policijo za takojšnji začetek posebnega varovanja njihovega novega izbranca iz vrst Nove Slovenije, poslanca Jožefa Horvata, kar dokazuje

njihovo popolno prepričanost v uspeh in obenem nevarno vpletanje vlade v delo parlamenta, se predsednik republike [po novem požvižga na svoja stara načela o nujni stabilnosti vlade](#):

Na vprašanje o možnostih za predčasne volitve je odvrnil, da je bil pred dobrim letom zaradi spopadanja s krizo zadovoljen, ker smo dobili vlado, v tej krizi pa smo še vedno. »Vsak, ki poskuša nepristransko gledati na politični prostor, razume, da je dobro, če imamo v času krize operativno vlado. To je boljše kot razpis volitev in odlašanje z vzpostavitvijo nove oblasti,« je dejal Pahor.

Se pravi: od visoke zahteve o trdnosti je mimogrede prešel na minimalno, zdaj je nedefinirana »operativna vlada« tisto, s čimer je zadovoljen – seveda le v izsiljeni izbiri med predčasnimi volitvami in možnostjo preživetja Janše na oblasti, pri čemer več kot očitno daje prednost zadnjemu.

Kaj pomeni Pahorjev apel k »nepristranosti«? Da so vsi tisti, ki bi si želeli predčasne volitve, avtomatično tudi pristranski? Če je kaj takšno, je ravno dajati prednost neki politični opciji – tisti, ki ji trenutno ugaja ostati na oblasti za vsako ceno. Predsednikov apel k nepristranosti je zgolj perfidna krinka za javnost, da ne bi sama pomislila, kako zelo pristransko razmišlja on, ne drugi.

In čeprav je nedavno dobil manjšo košarico, je danes znova dopustil možnost sestanka s predsedniki parlamentarnih strank, »saj je sam ves čas zelo naklonjen dialogu«. Le čemu drugemu, če ne svojemu [maskirnemu dialogizmu](#).

Več:

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

Apel predsedniku republike: postanite kralj inSTAgrama

Objavljeno na 4. maj 2021

Obsežna kampanja [»Za obSTAnek«](#), s katero Društvo novinarjev Slovenije ob pomoči drugih organizacij zbira sredstva za Slovensko tiskovno agencijo, računa na finančno podporo iz donacij državljanek in državljanov, ki se zavedajo usodnega pomena neodvisnih medijev. Če želi biti dovolj uspešna, bo potrebna intenzivna podpora samih novinarjev, pa tudi politikov. Od slednjih bi smeli pričakovati, da se z apelom naslovijo na svoje volivke in volivce, državljanke in državljanje. Sam se obračam na predsednika republike Boruta Pahorja: storite to dejanje, pomagajte preživeti drugemu najpomembnejšemu javnemu mediju pri nas!

Čeprav ob kampanji lahko čutimo določeno nelagodje, pa je pobuda po pomoči STA, ki jo želi vlada uničiti, stekla s smrtno resno željo nabrati dovolj sredstev in s tem omogočiti njeno začasno preživetje. Na podoben način je tudi želja, da bi predsednik Pahor s svojim dejanjem prispeval k reševanju agencije, podana z iskreno zavzetostjo.

Kdo, če ne predsednik republike, uživa ali bi moral uživati prepotreben ugled, kakorkoli se že otepa statusa moralne avtoritete? S svojim zgledom in simbolično gesto lahko prepriča številne.

Kdo, če ne on, kar dokazujem že ves čas njegovih dveh mandatov, svojo politično prezenco in esenco v daleč največji meri dolguje prav medijem? Ti so pristali na njegov »politainment« in zabavljaštvo, občasno prevzeli vlogo »medijskega servisa«, [kot je nekoč zapisala sestrsko agencija STA, hrvaška Hina](#), z ustvarjanjem in ščitenjem njegove politične podobe. Brez njih ne bi bilo njegovega populizma in flirta z ljudstvom, brez novinarjev ne bi postal [»kralj instagrama«](#), bil deležen simpatij in vodilnega mesta na lestvicah javnega mnenja.

Poziv, da postane majhna »zvezda inSTAgrama«, se zdi več kot utemeljen. Razen tega ima še eno ogromno moralno dolžnost, da to stori: želi sodelovati s to vlado, podpira jo in hvali, da dela dobro!

the guardian

UK world sport football opinion culture business lifestyle fashion environment tech travel

home › world › europe US americas asia australia africa middle east cities development

Slovenia

'Barbie, and not a bad guy': meet Borut Pahor, Slovenia's Instagram president

Pahor rode to power in 2012 on a wave of popularity aided by his candid and colourful Instagram account

Most popular in US

- WikiLeaks publishes 'biggest ever leak of secret CIA documents'
- China warns Trump he is facing a 'head-on collision' with North Korea
- Rhino shot dead by poachers at French zoo

Wednesday 8 March 2017 03:12 GMT

Predsednik kot zvezda instagrama in Barbika v britanskem Guardianu

Da bi novinarji k donaciji izzvali vse ministre, [sem že pozval v primeru skrajno norčavega in arogantnega tvita](#) notranjega ministra Aleša Hojsa, kjer se je njegovo pobalinstvo odvijalo v dveh delih: sprva je želel nakazati nič (0) evrov kot donacijo, potem pa je ob avtomatskem odgovoru, da donacija ni možna, »pojamral« nad nedelujočim sistemom. Tovrstna ošabna gesta oblastnika, nekoč direktorja Nova24TV, je zanesljivo lahko le dodatna spodbuda, da se predsednik Pahor loti svoje simbolične donacije.

Zavedam se svoje nezanimivosti in zaradi medijskih kritik tudi [nepriljubljenosti pri slovenskih novinarjih](#), da bi smel upati v njihovo posvojitev ideje, čeprav imajo prav oni za tak korak potrebno moč in vpliv. Morda pa, v svoje dobro, enkrat le storijo izjemo in na predsednika republike naslovijo opisano pričakovanje.

Več:

[Ministrovo ekstremno norčevanje: Hojsovih nič evrov donacije za STA](#)

[Pahorjev medijski servis](#)

[Barbika, naš instagram predsednik](#)

Vse Pahorjeve taktike izmikanja

Objavljeno na 6. maj 2021

Borut Pahor je te dni ob široko zastavljeni akciji v podporo Slovenski tiskovni agenciji pojasnil, da je potrebno »financiranje STA urediti«. Seveda so novinarji znova dobili cmok v grlu, pričakovali so vse kaj drugega, kakšno krepko besedo proti vladi in njenemu načrtnemu uničevanju medija.

Nedavno je bil ob nastopu pianista v njegovi »predsedniški palači« povprašan, kako komentira, da si je ta na roke nadel lisice ob igranju na klavir, s čimer je želel protestno opozoriti na kritičen položaj kulturnikov. Razumljivo, vse se je odvijalo pred njegovim nosom. Med drugim je povedal, da ima pianist »pravico«, da protestira. Je bil povprašan po njej? V [nedavnem odmevnem intervjuju za Večer](#) pa je na poizvedovanje, kako komentira nezadovoljstvo ljudi z oblastjo, odvrnil takole: »Najbolj pomembno in vzpodbudno je, da so bili protesti mirni.«

Vanessa Cokl

Matija Stepišnik

(INTERVJU) Borut Pahor: Nikoli prej se nisem oglasil tolikokrat kot med Janševo vlado

ANDREJ PETELINŠEK

01.05.2021, 07.00

Obravnavani članek v Večeru

Kaj imajo naštetih primeri skupnega? Trdil bom, da so javnost in mediji po celih osmih letih končno le postali nekolikaj bolj kritični do predsednika republike in njegove odsotnosti stališč in mnenj, po katerih je zaslovel v svoji želji, da bi se do ničesar zares opredelil in tudi ne nikomur na levi ali desni politični sferi zameril, kar je postala docela nevzdržna pozicija ob hitri demontaži države v prvem letu Janševega tretjega mandata.

Toda še vedno ne znajo kritično pretresti tistega, kar dejansko pove ali zapiše. Problematična niso zgolj njegova ekvidistanca, suspenz mnenja in neopredeljevanje, ampak tudi opredelitev, kadar jo poda. Ena od značilnosti takšnega opredeljevanja pa je njegova retorična taktika izmikanja. S tem smo dobili vsaj dve njeni inačici: skozi suspenz stališč, kar je javnost zdaj že dovolj dobro identificirala, in skozi podana stališča.

K retoriki izmikanja

Taktika izmikanja je, če se ne opredeliš do finančnega uničevanja STA: dejansko ni bil povprašan po tem, ali urediti financiranje tega medijskega servisa ali ne, temveč po nečem drugem. Izogibanje je, če bi se moral opredeliti do eksistenčnih in drugih težav kulturnikov, pa salomonsko odvrneš, da imajo kulturniki pravico do protestiranja. In podobno je izmikanje, če protestiranje in nezadovoljstvo ljudi odpraviš s pojasnilom, da so protesti mirni. Kajti v intervjuju za Večer ga Vanessa Čokl in Matija Stepišnik vendar nista spraševala, kakšne narave so bili protesti, temveč po razlogih za nezadovoljstvo.

Kot vsakič pa se vedno znova zgodi, da novinarji potem predsednika ne ustavijo in korigirajo, ampak na retoriko izmikanja enostavno pristanejo. Včasih je, kar sem že večkrat poudaril, izmikanje izrecno utemeljeno na nikoli do konca pojasnjenem in očitno izmišljenem načelu, da se na njegovi funkciji ne spodobi komentirati dnevne politike. Tudi tokrat je v Večeru izrecno ubežal izzivu: »Moram biti zadržan do tega, da bi bil dnevni komentator vladne ali opozicijske politike.«

Za kaj gre pri tej taktiki

Za razliko od [»menjave teme«](#), [»red herringa«](#) ali [»strašila«](#), treh dovolj znanih logičnih zmot, pri izmikanju ne gre za to, da bi sogovorec ponudil trditev ali argument, s katerim bi želel izvesti preusmeritev razprave, ampak se zgolj, onstran ponujene trditve, izmakne bistvu razprave – v tem primeru zastavljenemu vprašanju, vendar nikakor ne nujno zgolj v formatu odgovorov. Pahor je vsekakor izjemno spreten v tem segmentu in tudi sicer je retorično eden najbolj zvitih politikov pri nas. Vzemimo še en primer njegove taktike iz omenjenega:

»Toliko ljudi se ukvarja s sovražnim govorom, in prav je, ker je pereč problem. Ampak lahko bi kdo opazil, da smo tukaj tudi politiki, ki se sovražnega govora ne poslužujemo.«

Tudi zgornjo sugestijo bi smeli jemati za dobro ilustracijo, čeprav je blizu »menjavi teme«: ni bil povprašan po tem, kdo med politiki ne uporablja sovražnega govora, kajti evidentno bi se rad pogovarjal o sebi, temveč kdo ga in zakaj ga kot predsednik decidirano v političnem prostoru ne obsodi – skupaj z izvajalci. Povedano drugače, razen občasnih seksizmov mu širjenja sovraštva res nihče ne očita, zato preprosto ni tema razprave.

Izmikanje v etiki

[Peter Bull je podrobno analiziral retoriko izmikanja v političnem diskurzu](#), še zlasti v televizijskih pogovorih in skozi tehniko dvoumnosti, posebej obsežna pa je tema v etiki, kjer šteje za izogibanje dejanje, kjer dejansko varamo s tem, da povemo nekaj resničnega – vendar je to, kar smo povedati, nerelevantno ali vodi do napačnega sklepa. Klasičen primer bi bil takšen: čeprav dejansko vemo, da sosed izvaja nasilje v družini, saj smo za

steno znova slišali, da je pretepal ženo, kasneje pa smo jo srečali in videli njene modrice, na vprašanje policije ali sodnika odgovorimo »Nisem ga videl, da bi izvajal nasilje«.

Seveda drži, da ga nismo videli z lastnimi očmi, toda nihče nas po tem ni spraševal. S takšnim odgovorom se izogibamo svojim etičnim dolžnostim. Na podoben način se, če ste predsednik Pahor, svojih tovrstnim dolžnostim lahko izogibate že drugi mandat, a je silno nerodno, če tega mediji in javnost ne znajo ali ne želijo opisati kot sporno ravnanje.

V Večeru tudi odločnost

Če kaj, potem bi prav v intervjuju za Večer lahko našli tudi nekakšne izbruhe odločnosti. Toda taktika je zdaj bolj perfidna, odločnost se je naselila v samo izmikanje. Naj navedem naslednji zgled tovrstne kamuflaže:

»Nikoli se nisem tolikokrat oglasil glede nekaterih vprašanj, ki zadevajo vladno ali državnozborsko politiko, kot prav v mandatu te vlade. Nikoli toliko!«

Pod plazom očitkov o svojem neopredeljevanju, ki jih zadnje čase rad opremi z občutkom, da se mu dogaja krivica, nas je hitel prepričevati, da dejansko ne molči. Toda kako se je Pahor doslej oglašal? Na zgoraj že opisani način, brez obsodb, z generalnimi ocenami brez konkretizacije, zelo abstraktnimi šablonskimi odzivi. Ali pa, kot v tem intervjuju, s podporo Janši. Njegovi odzivi so bili doslej ena sama epopeja izmikanj sleherni opredelitvi.

Ne izmika se, ko mora podpreti Janšo

Še bolj je intervju za Večer odmeval, ker se je, zanj nepričakovano, celo nekajkrat opredelil in s tem opustil običajno retorično strategijo. Kadar stori kaj takšnega, je ironično vedno emfatičen na račun svoje neizmikajočnosti, tokrat se je pohvalil takole:

»Dokler ta vlada bo, bom z njo sodeloval, o tem naj ne bo dvoma.«

Še bolj je odmevala njegova podpora Janši, ki nikakor ni bila prva te vrste, ampak je že stalnica njegovih nastopov. Pri nas nikakor ni ogrožena demokracija in vlada pač, kot je povedal že kdaj poprej, dela dobro:

»Če me sprašujete, ali delim te stroge ocene, kako se pod to vlado ruši demokracija? Ne, teh ocen ne delim. Mislim, da so preradikalne.«

Pravzaprav lahko opazimo, da se predsednik ne izmika (le) takrat, ko mora podpreti to vlado – to rade volje stori. Podobno velja za uvod v spraševanje novinarke in novinarja, ki je pripeljalo do zgornjega zaključka. Začetna poizvedba »Notranje in zunanje ocene so, da je demokracija v Sloveniji v nevarnosti, celo v eroziji. Ne nazadnje, zelo neprijetno je

gledati robocope, ki politični razred varujejo pred ljudmi. Neprijetno, da se dijaki, ker zahtevajo šolanje v šoli, znajdejo na sodišču. Tu pa seveda je na mestu ocena predsednika« je bila preveč kritična do oblasti, zato jo je v repliki opremil s sklicevanjem na »vtise« in napačno »sklepanje«; oba izraza, jasno največkrat implicirata napačnost ali neresničnost. Nato je dovolil tak »vtis«, na koncu pa se je celo nepričakovano opredelil, vendar v drugo smer:

»Iz nekaterih ravnanj vlade bi lahko kdo sklepal ali pa bi se okrepil vtis, da se želi poseči po medijski svobodi ali v neodvisnost novinarjev, da se želi drugače razumeti situacijo glede položaja sodstva in njegove neodvisnosti. V ravnanjih in izjavah visokih predstavnikov vlade je bilo dovolj nastavkov, da je tak vtis dovoljen in da je mogoč.«

Kot vidimo, je edino, kar je Pahor dopustil, zgolj obstoj takšnega vtisa (!), vse močnejše izpeljave pa je označil za preradikalne.

Bizarno olupševanje v opisih

V intervjuju bomo naleteli na do kraja prignani »previdnostni« jezik in bizarne evfemistične fraze in besedne zveze, uporabljene ob tem, kot so naslednje: »želja drugače razumeti situacijo glede položaja sodstva« namesto »pritisk na sodstvo«, ali »nastavek, da je vtis dovoljen« ali »nastavek, da je vtis mogoč« namesto običajnega opisa, kot je na primer beseda »ocena«.

Tudi v razpravo o razlogih za proteste je predsednik vnesel ohlapne in evfemistične tone, poglejmo primer:

»Protestniki poskušajo reči, da v ravnanju vlade ne gre samo za naslavljanje epidemije, ampak da vlada izkorišča te okoliščine tudi za reševanje vprašanj, ki se protestnikom ne zdijo bistvena, ali pa način reševanja ni v skladu z njihovimi stališči ali vrednotami. Ne me zdaj razumeti narobe, da protestnike podpiram...«

Seveda nas ni strah, da bi protestnike podprl, dovolj dobro ga poznamo in vemo, da jih ne bo, ga je pa strah, da bi kdo lahko na to pomislil po pomoti. »Reševanje vprašanj, ki se protestnikom ne zdijo bistvena« lahko štejemo za resnično maksimalni evfemizem, s katerim je nadomestil sporočilo protestnikov – da nam vlada avtoritarni režim, ki sesuva slovensko demokracijo. Njegova formulacija je spet podvržena prav logiki izmikavanja, da bi se sem v besedah ne rabil natančneje opredeliti do dogajanja.

Vedno na razpolago, da izboljša ugled vlade

Predsednik v pogovoru celo posredno nakaže nesoglasje, ker je Janševa vlada iz praznovanje Dneva upora proti okupatorju izključila predstavnike partizanskega boja, denimo ZZB NOB. Ampak kako to stori? S tem, da se ne opredeli do dejanja, ampak pohvali sebe, češ da je sam takšno krivico, ki je sicer ni opisal na noben način kot take, s svojim vabilom nevtraliziral:

»V teh razmerah sem čutil, kot rečeno, dolžnost, da dam besedo tistim, ki ohranjajo vrednote Osvobodilne fronte, partizanskega gibanja. Tak korak se mi je zdel letos posebej važen, da ne bi praznik minil brez njihovega glasu.«

Spet vidimo značilno bežanje od obsodbe in opredelitve: dejanja ni grajal, ampak je tako rekoč na skrivaj želel korigirati početje tistega, ki ga s svojo pasivnostjo odkrito ali manj odkrito podpira – predsednika vlade.

Abstraktna podpora in zdrs

Neomajna podpora vladi in zanikanje, da bi Slovenija stopala po poti slabih zgledov avtorskih sistemov, sta topiki, ki se v Večeru nista »izmaknili«. Za Pahorja je v državi vse v najlepšem redu:

»Mislim, da vse demokratične institucije, vključno s političnimi, delujejo, in to neokrnjeno. Tudi mediji. Me pa jezi, da se ne more rešiti vprašanje financiranja STA. Slovenska tiskovna agencija je pomemben agencijski medij in njeno financiranje mora biti zagotovljeno.«

Toda v istem intervjuju vseeno malce zaniha, ko pravi nekaj nasprotnega: »V trenutnih razmerah, ko nekateri z dvomi gledajo proti Madžarski, Poljski, zaradi vladavine prava, svobode medijev, ne bi bilo dobro, da bi Slovenija padla v isti kontekst.« Tega stavka ne smemo razumeti kot namiga, da Slovenija vendarle stopa po napačni poti, beseda »kontekst« tukaj figurira kot asociacija: Pahorja je zgolj strah, da bi se našo državo preveč povezovalo s kršiteljicami vladavine prava. Kar je ta nemogoča situacija, ki razkriva njegovo perverzno držo: rušenje demokracije ni težava, biti na slabem glasu zaradi tega pa je.

Ne bomo dočakali besed o odstopu

Zato je na ugovor, da mu številni očitajo molk, Pahor izpeljal še en retorični manevar:

»Za tiste, ki mi to očitajo, bi bilo edino dovolj, če bi rekel, da mora Janez Janša sestopiti z vlade. Tega pa od mene ne bodo dočakali, ker je to stvar državnega zbora in volitev.«

Če zanj aktualna vlada dela dobro, če je v državi vse v najlepšem redu, res ni potrebe, da bi koga pozival k odstopu ali na to namigoval. Sklicevanje na politični sistem je zato čisto odveč – enkrat več se je izkazalo za strategijo izmikanja.

Pahorju in Janši so zaprli vrata: ne spoštujeta izročil protifašizma in se klanjata fašizmu, zato nista dobrodošla

Objavljeno na 16. maj 2021

Združenje protifašistov, borcev za vrednote NOB in veteranov Koper in Pokrajinski svet Južne Primorske ZZB sta z zelo odločno in redko videno besedo izrekla »nedobrodošlico« Borutu Pahorju in Janezu Janši, v prav tem vrstnem redu.

[Izjava za javnost ob stotih letih prvih množičnih uporov proti fašizmu je nastala 14. maja letos](#), ko sta se skupaj z delegacijo ANPI - VZPI poklonili žrtvam prvega upora v Osapski dolini, naslednji dan ob občinskem prazniku v spomin pa s pohodom do Marezig in polaganjem cvetja še žrtvam marežganskega upora. Zapisali so takole:

Zato: gospoda Borut Pahor in Janez Janša pa vsi ostali, ki ne spoštujete izročil našega protifašizma in NOB ali pa se klanjate fašizmu, pri nas niste dobrodošli.

Spodaj je objavljenih le nekaj ključnih poudarkov iz njihove izjave, očitek obema slovenskima predsednikova pa je, med drugimi stvarmi, hlapčevski kolaboracionizem, čaščenje domačih izdajalcev in fašistov, klanjanje na grobovih vojnih zločincev, napadi na lastno svobodnoljubno ljudstvo, izkoriščanje mrtvih za ustvarjanje razdora v narodu, celo na način, da bi se lažno prikazali kot protifašisti:

Svetovna vojna je bila končana, a fašizem ni bil premagan, njegovi gradniki so se v hladni vojni razvijali naprej in kot virusi mutirali v teror in lokalne vojne, ter brezobziren boj za nadvlado sveta. Še smo v tej vojni s starim in novimi fašizmom, ki se skriva v populizmu, neoliberalizmu, partitokraciji, zlagani demokraciji, lažeh, sovraštvu do tujcev, sosedov ali celo oddaljenih narodov, manipulacijah, spreminjanju zgodovine ... Pri nas nekateri v skladu s hlapčevskim kolaboracionizmom še vedno kradejo ali razprodajajo nacionalno bogastvo tujcem in častijo domače izdajalce in fašiste, klanjajo na grobovih vojnih zločincev in celo smetišču, ki so ga Italijani spremenili v lažno fojbo. Nekateri se, tako kot je za novi fašizem značilno, skrivajo celo za sedanjo epidemijo novega koronavirusa Covida 19 in z robokopi napadajo svoje lastno svobodnoljubno in uporno ljudstvo, ki hoče preprečiti razmah novih fašizmov.

Za take na proslavah žrtev fašizma, v družbi nas protifašistov, borcev za vrednote NOB in veteranov, ni in ne sme biti prostora. To, da populist, oblastniki in celo fašisti, ki se skrivajo za besedami svobode, demokracije, hočejo hliniti svoj humanizem na našem istrskem in primorskem protifašizmu, pa je skrunitev spomina na vse, ki so žrtvovali svoja življenja za takratne in tudi sedanje ideale ter za svobodo.

Mi Istrani in Primorci ostajamo ponosi na naše protifašiste od komunistov do duhovnikov in tigrovce, zlasti pa na partizane, ki so nam s svojim bojem in žrtvami ohranili življenje in narod, izborili in ustvarili državo v sedanjih mejah, in jo nato kot osveščeni uporniki, miličniki, teritorialci ali v kakršni koli drugi vlogi tudi osamosvojili. Nismo pa ponosni na tiste, ki so nam to državo z željo po totalni oblasti skregali, okradli in razprodali, in one, ki celo mrtve izkoriščajo za ustvarjanje razdora v narodu, sedaj pa bi se radi kazali še kot protifašisti.

Mi spoštujemo institucije našega naroda in države, saj smo to dokazali že z našim bojem leta 1921, nato 1941 in še z »Dnevom prej« leta 1991, ne spoštujemo pa vsake osebe, ki je na teh položajih.

Zato: gospoda Borut Pahor in Janez Janša pa vsi ostali, ki ne spoštujete izročil našega protifašizma in NOB ali pa se klanjate fašizmu, pri nas niste dobrodošli.

Smrt fašizmu, svoboda narodu.

Ko se že policija norčuje iz Pahorja

Objavljeno na 18. maj 2021

Fenomen zabavljaškega odziva na predsednikovo koketiranje z ljudstvom in njegov neskončni flirt z državljani poznamo, najbolj emblematično je bil manifestiran v poležavanju po ograji in takrat tudi dobil ime – *boruting*.

Toda po osmih letih predsednikovanja si nismo predstavljali, da se bo v prvo linijo zabavljačev na račun predsednika Boruta Pahorja prebila tudi slovenska policija. Konkretno Policijska uprava Kranj. Na svojem Facebooku profilu so policisti te uprave napisali tole:

Vsak potrebuje koga, s katerim se lahko odkrito pogovori.

[#gospodPredsednik](#) [#kolegaObcan](#) [#obdelanaFotka](#)

S ključniki so sicer signalizirali, da niso sami avtorji fotomontaže, da pa jo očitno z objavo podpirajo. Razposajena reakcija slovenske policijske uprave na račun predsednika republike, ki je sam objavil fotko svojega poležavanja pod drevesom v nekem drevoredu ali parku, deluje kot nekakšen *trolling* ali *shitposting*; kaže na res redko videno razpuščenost kar dveh institucij, policije in predsednika republike, ki je dejansko še ne znamo misliti, poznamo pa njen izvor.

Policijska uprava Kranj / Police Directorate Kranj

10 h · 🌐

Vsak potrebuje koga, s katerim se lahko odkrito pogovori 😊
#gospodPredsednik #kolegaObčan #obdelanaFotka

👍🤔 440

21 komentarjev 11 delitev

Policijska uprava Kranj in njihova šala na račun predsednika

Kajti le kdo drug bi bil njen začetni vzrok, če ne Pahorjeva velika vnema, da se naredi za ultimativni objekt komunikacijskega populizma in iskanja simpatij na socialnih omrežjih, s čimer bi se, skozi svojo invencijo tovrstne fingirane antipolitičnosti, dokopal do vsečnosti pri najširšem krogu ljudi.

No, da se policija odkrito norčuje iz slovenskega predsednika, je pač nova faza v razkroju te funkcije in ne bodo je prikrili kamuflažni Pahorjevi izgovori, ki smo se jih že naposlušali: da je bolje, da se šalimo, kot žalimo.

Je kandidat za poslanca Ernest Petrič še lahko svetovalec predsednika republike?

Objavljeno na 21. maj 2021

Ni prvič, da so promotorji [predvolilne akcije Povežimo Slovenijo](#), nedvomno podpornega projekta Janeza Janše, kot svojega simpatizerja omenjali pravnika dr. Ernesta Petriča. In tudi ta je že od začetka, sicer nekolikanj sramežljivo, ampak dovolj prepoznavno, medijem izkazoval simpatije do povezovanja ne preveč uspešnih strank na desnici, ki bodo očitno medse sprejemale tudi politike in stranke sredine - tiste, ki jih je Janša s svojo dominacijo uničil ali so se s svojo nenačelnostjo uničili sami, kar je, glede njihovo novo ambicijo po druženju, posebne vrste ironija.

Zdaj je namreč, po tvidu Marjana Podobnika, vse zelo jasno: kaj bo počel Petrič, kdo se dogovarja okoli predvolilne akcije in tudi kaj bo nekdanji ustavni sodnik počel:

Dr. Ernest Petrič, slovenska moralna avtoriteta našega časa, eden najuglednejših nosilcev gibanja Povežimo Slovenijo(PoS), bo na listi gibanja PoS kandidiral za poslanca v Ljubljani. Ponosni! [@strankaSLS](#), [@strankaNLS](#), [@ZeleniSlovenije](#), [@StrankaSMC](#), [@PovezimoSlo](#)

Zakaj je politični aktivizem sporen?

Kdo so glavni protagonisti v ozadju Povežimo Slovenijo, [z vso politično trgovino vred](#), je že dolgo časa transparentno, trenutno so to predvsem Marjan Podobnik, Franc Kangler, Andrej Čuš, Zdravko Počivalšek, po zadnji Tarči sodeč pa tudi Sebastjan Jeretič, očitno pomembna figura v ozadju stranke SMC, ki nikakor ni zgolj svetovalec gospodarskega ministra, ampak soustvarjalec celotnega dogajanja na desnem političnem polu. Zato je še bolj deplasirano, [ko ga nekateri množični mediji opredeljujejo za političnega analitika](#).

Petrič, sicer že dolgo časa politično opredeljen v podporo desnici in naklonjen aktualnemu predsedniku vlade, ima sicer manjšo težavo s svojo močnejšo aktivacijo in napovedjo kandidature za poslanca, saj je že dolga leta svetovalec predsedniku republike Borutu Pahorju. Je opravljanje takšne naloge kakorkoli sporno v luči njegovih ambicij?

Četrtek,
20. 5. 2021; 17.03

Osveženo:
13 ur, 31 minut

Bo Ernestu Petriču uspelo povezati Slovenijo? V rokavu še več uglednih imen.

Avtor: Na. R.

TERMOMETER

komentarji: 68

delitve: 15

Foto: Matic Klanšek Velej/Sportida

Provaladni Siol znova v akciji: promocija Petriča kot povezovalca Slovenije

Odgovor je preprost: napoved političnega udejstvovanja in opredeljevanje, celo eno leto pred rednimi parlamentarnimi volitvami, ni zakonsko omejeno ali prepovedano, toda v celoti gledano daje politično verodostojnost funkcije predsednika republike, saj namesto neopredeljenosti posredno daje slutiti, da ta ni pod strokovnim vplivom oseb, ki bi mu omogočile, da je zavzel položaj »predsednika vseh«, ampak mu, nasprotno, sugestije za odločitve, ki jih sprejema, dajejo pristranski svetovalci.

Da je ta odnos še zlasti boleč, izhaja iz dejstva Pahorjevega izjemno pogostega izpostavljanja lastne politične ekvidistance; glede neopredeljevanja in vtisa, da mora zavzeti nevtralnno držo, je ves čas izrazito skrben in pazljiv. Še več, ravno on je tisti, ki rad izjemno deklarativno ponavlja, da želi biti »predsednik vseh«, kar je nadgradil v nekakšen osebni kredo.

Spreten masker, ki bi se moral zahvaliti svetovalcu

Po drugi strani številna njegova dejanja kažejo, da ostaja v igri mimikrije glede ekvidistance zgolj spreten masker z jasno preferenco braniti in ščititi Janševo vlado tam, kjer je deležna očitkov o uničevanju demokracije, ogrožanju vladavine prave in sesuvanju

slovenskih medijev. V luči dejstva, da so [Pahorjev populizem največkrat omogočili in sponzorirali prav domači mediji](#), najbrž precej kruto spoznanje za slovensko novinarstvo zdaj, ko so deležni stalnih napadov in uničevanja s strani avtokratske oblasti.

Pahorjev svetovalec Petrič, [ki občasno zna ozmerjati protestnike proti Janši z izrazom »banda« in žuganjem, češ da jih mora biti sram](#), čeprav zgolj prakticirajo svoje ustavne pravice in dejansko celo rešujejo demokracijo v državi, je bil s strani Podobnika označen za enega »najuglednejših nosilcev« gibanja Povežimo Slovenijo. Kar trenutno zadrego predsednikovega urada samo še povečuje.

Še več, veljal naj bi za »slovensko moralno avtoriteto našega časa«, kar je natančno tista funkcija, ki se ji je Pahor izrecno večkrat odpovedal in jo s tem tudi degradiral – [on nikakor ne želi biti moralna avtoriteta, se je večkrat absurdno zaklinjal](#). Če bi oboje skupaj držalo, imamo v Uradu predsednika republike zgolj eno moralno avtoriteto, ki bo zdaj kandidirala na listi Povežimo Slovenijo.

Če to ni dokaz politične pristranosti, kaj je? Čas je, da se predsednik Pahor zahvali svojemu svetovalcu in mentorju pri diplomski nalogi, kandidatu za poslanca. Čas bi bil tudi, da novinarji ustavijo svojo demokraciji nevarno anemijo in ga po tem tudi kaj vprašajo.

Več:

[Gibanje Povežimo Slovenijo: nova Janševa predvolilna koalicija v nastajanju](#)

[Ernest Petrič ozmerjal protestnike na ulici](#)

[Politična trgovina s sekretarji: Čuš k Počivalšku](#)

[Edina točka naše stabilnosti: lobisti in piarovci kot politični komentatorji](#)

[Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#)

Ni moralna avtoriteta, je pa vsaj kalorijska

Objavljeno na 4. junij 2021

K super pogovorom se podajo super kalorije, nam neposredno namiguje predsednik republike iz Bruslja v razkošju neke zasebne sobe. Da se rad predstavlja kot grešnik, ni prvič, tokrat je te dni za svoj instagram poziral z nečim, kar so najbrž okusni piškoti in zgolj za potrebe fotografskega trenutka usta pridržal odprta. Da bo tudi na ravni telesne govornice nedvoumno ujeta nam namenjeno v duhovičenju oblečeno sporočilo: tukaj sem in žrem. Ali kot je zapisal Dante Alighieri v svoji Božanski komediji: »da goltal sem brez srama«.

Žretje in nenasitnost, tako značilna za sodobno potrošniško in neoliberalno družbo, sta izvorno najbolj povezana prav s prenajedanjem. Končno je požrešnost eden od sedmih smrtnih grehov in latinski izraz zanj, *gula*, prihaja iz glagola *gluttire*, kar pomeni »pogoltniti«. In res, Pahor nam s svojimi super kalorijami ob odprtih ustih uprizarja ravno to - goltanje.

Prezentirati lastno požrešnost

V svojem delu *Summa Theologica* (II-II, 148, 4) je sveti Tomaž Akvinski podal seznam petih načinov požrešnosti. Lahko zaidemo v preveč razkošno prehranjevanje, če je hrana draga in imenitna (*laute*), lahko uživamo hrano prekomerne kakovosti, preveč obdelano (*studiose*), včasih zaužijemo prekomerne količine in jemo čezmerno (*nimis*), včasih to storimo preveč hitro in nagloma (*praepropere*), ob tem pa smo lahko preveč zavzeti in strastni (*ardenter*).

Za Akvinskega je torej požrešnost neizmerno poželenje po jedi in od naštetih načinov sta prva povezana s samo hrano, preostali pa z načinom zaužitja. Žal znameniti sholastični teolog ni predvidel še ene možnosti, »požrešnosti« v prezentaciji lastne požrešnosti, tokrat na socialnih omrežjih.

Kajpak pri Pahorju ne gre le zgolj zanjo, temveč tudi za njeno promocijo in postavljanje. Predsednikove geste ne moremo kar odpraviti z oceno, da se nekdo predaja svojim majhnim grehom v smislu zahteve približanja ljudem, kar je njegova stalna gesta v pojasnitvi motivacije, tokrat v smislu »Poglejte, tudi sam sem grešen, tako kot vi«.

Morala v času (ne)avtoritet

Če opisujem njegov permanentni [populizem vsečnosti kot flirtanje z ljudstvom](#), potem je tokrat njegovo zabavljaštvo našlo način koketiranja skozi majhne človeške požrešne razdosti. K temu moramo prišteti sam modus prezentacije na socialnem omrežju skozi eventizacijo, značilno za njegove instagramske objave, kjer se skozi dnevne objave fotografij vzpostavlja niz nekakšnih mikrodogodkov. Bruseljska objava zleknjenosti v fotelju se zato ponuja kot ena v nizu, flirtajoča požrešnost je nenadoma izskočila v svoji sporočilnosti kot pozornosti vreden samostojen dogodek. In kot takšnega ga moramo tudi jemati.

Z goltanjem se Pahor dejansko znova hvalisa na točki, ki jo rad izpostavlja skozi svojo [misel, da ni in tudi ne želi biti moralna avtoriteta](#). Morda lahko rečemo, da je na popolnoma enak način, kot je svojo politično držo zgradil skozi antipolitičnost, tudi za ceno odpovedi bistvu politične funkcije, ki jo opravlja in dejansko njenega suspenza, podoben manever izpeljal tudi v sferi morale in zavzel nekakšno antimoralno držo? Gotovo pretirano, kajti opisana bahaška pregreha vendarle nima tolikšne teže. Težko bi rekli, da se tisti, ki se hvalisa s svojimi tovrstnimi grehi, in sam rad ponavlja, da obožuje čips ali da npr. ne kandidira za papeža, ko mu očitajo ljubezenske afere, odpoveduje svoji siceršnji moralnosti v ravnanju.

Vsekakor pa želi s takšnim receptom državljanom in državljanom subtilno signalizirati, da je »zgolj človek« z vsemi napakami in omejitvami. Kar je pač del zanj značilne populistične agende, s katero nas nenehno šarmira ob ustrežljivi pomoči medijev. Če že ne želi biti moralna avtoriteta, je pač lahko kalorijska.

Abstinenčna kriza, ne politična

»Mi imamo danes voditeljstvo vlade. Državnega zbora. Imamo tudi operativnost vlade in državnega zbora. Seveda zaradi te negotovosti je nekaj krčev, je nekaj zapletov. Vendar pa to še ni stanje, ki bi ga lahko označili za politično krizo.« S to izjavo je pred dnevi predsednik povzročil splošno zgražanje, evidentno sprenevedanje se je odvijalo celo po kolosalnem protestu 30.000 ljudi na ulici. Ogorčenje javnosti ob zanikanju dramatičnega političnega stanja v državi, ki izgublja demokracijo, je enkrat več služilo premišljeni zaščiti Janševе vlade. No, ampak zdaj vemo: politične krize ni, obstaja le abstinenčna kriza, če bo zmanjkalo piškotov.

Več:

[Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

Našel je krivca: za Pahorja sedanja opozicija ni dovolj verodostojna in dialoška alternative

Objavljeno na 19. junij 2021

Mar ni celo s perspektive najnižjih pričakovanj duhamorno in ubijajoče spremljati sumljivo in utrudljivo ponavljanje moralističnega poduka o [pomenu dialoga](#), ki ga predsednik republike izusti na vsakem obisku? Kar smo lahko tudi včeraj prebrali, zveni še dodatno osladno v stiku z mlajšimi:

»Predsednik republike z mladimi v Celju: »Pomemben je dialog, najbolj pomemben«.

Še več, predlagal jim je celo, dijakinjam Gimnazije Celje Center, [da na državni praznik za hip opustimo razlike med nami](#). Ker ni druge možnosti, kako omejevati retorično spreten poudarek, iz katerega je že dolgo nazaj naredil zaščitno znamko svoje funkcije, se mi zdi nujno vsakič znova razgaljati, zakaj in kako je postalo sklicevanje na dialog zgolj spretna in manipulativna pretveza, s katero uspeva nekaznovano nahraniti novinarje in javnost.

Zlizana formula za vse primere

V bistvu ne mine dan, da predsednik ne bi repetiral svoje zlizane misli o tako rekoč metafizični vrednosti dialoščnosti. Popoldne včeraj s svojo objavo o mladih in teži dialoga, isti dan dopoldne je z njim skušal reševati tudi vse tegobe slovenske politike in brisati sledi izginjanja slovenske demokracije. Karkoli ga že vprašate, bo nespretno novinarje vsakič utišal z istim prežvečenim receptom.

»Toda bila so obdobja, ko je obstajal dialog in se je iskalo načine za premoščanje razlik, in so obdobja - in žal je zdaj tako -, ko je le malo notranje potrebe po dialogu in sodelovanju,« je navedel [v svežem intervjuju za Slovensko tiskovno agencijo](#). Tisti medij, čigar uničevanja [ne želi konkretno obsoditi](#). In medij, za katerega ga slovenski novinarji niso želeli izzvati, [če bo zanj doniral vsaj pet evrov v široko zastavljeni kampanji njenega reševanja](#) - tokrat ga žal tega niso vprašali niti novinarji STA. Bo pa, in to ne na svojo pobudo, temveč predlog DNS, ob njeni trideseti obletnici temu javnemu servisu vendarle podelil priznanje.

Predsednik republike je že dolgo nazaj odkril koristno preskriptivno in univerzabilno naravo moralnega načela »Pogovarjamo se!«, ki očitno za potrebe njegove retorike odlično deluje v izjemno heterogenih situacijah znotraj in zunaj politike. Seveda je zloraba tega apela nekaj prastarega, je arhaičen diplomatski in politični trik bežanja od nakopičenih težav, Pahor ga je zgolj prevzel v trajno vsakodnevno rabo in temu dodal nekakšno moralno dimenzijo.

Preskriptivnost omogoča, da lahko, [s pozicije moralne avtoritete, ki jo sicer zavrača](#), nenehno nagovarja narod in politike, naj sledijo omenjenemu predpisu in se pogovarjajo. Univerzabilnost pa, da velja to načelo za vse v enakih okoliščinah, da je posplošljivo in dejansko obenem tudi rabljeno nasplošno; prav opisana narava, saj lahko sogovorce in »vpletene strani« nagovarja na enak način ob vseh priložnosti, omogoča »izvzetost« in ekvidistanciranje do vseh, kar se popolnoma prilega njegovi osnovni (a)politični gesti umeščanja onstran vseh možnih svetovnonazorskih in političnih pozicij.

Maska dialogizma

V normalnih razmerah in okoliščinah bi s tem ne bilo nič narobe. [Maskirni dialogizem](#), moje poimenovanje za njegovo tehniko, kot načelo nastopi kot problematično, kadar je osnovna intenca zlorabljena, ko postane dialog sam sebi namen, brez zavezanosti vsebini, načelnosti in principom. Ko nadomešča moralnost in stališče.

Kako v praksi deluje predpis pogovora, seveda vemo: vsebini in intenci neprimerno. Če bo kdo predlagal izgon LGBTQ skupnosti, bo Pahor dejal: »Moramo se pogovarjati«. Če bo kdo za ukinitvev pravice do abortusa, bo Pahor dejal: »Moramo se pogovarjati«. Niz lahko poljubno nadaljujemo v neskončnost. Ker velja univerzalno in ker že imamo bogato izkušnjo, zdaj pač vemo: na vsak X, naj bo še tako demokraciji in pravni državi nevaren, bo sledil njegov zvit »Moramo se pogovarjati«. No, zelo dobro vemo, da predsednik nato stori še korak naprej in doda: Slovenija ni v krizi, demokracija ni ogrožena, menda vse veje oblasti delujejo avtonomno.

Perverznost pozicije je kakopak s tem prepoznavno zarisana: z navidezno moralno gesto, preskripcijo in nekakšno imperativnostjo dejansko prikriva svojo moralno izpraznjenost skozi ustvarjanje prav nasprotnega vtisa. Morala je s tem postala sprevrženo instrumentalizirana skozi mimikretičnost moralne geste, zanikovalec lastne moralne avtoritete se ponuja kot moralna avtoriteta, ki nam ponuja prazen predpis.

Razkol, ki ga bodo rešile volitve

Tovrstno sklicevanje na pomirljivost dialoga in spravo mu omogoča, da javnost uspešno slepi za realne težave v družbenem tkivu, da mu ne bi bilo potrebno sprejeti odgovornosti ali celo česa storiti. Zato v intervjuju za STA denimo priznava, da je med ljudmi zaznati razkol, ki je navzoč v politiki. Toda takoj nato ga spretno minimizira, čeprav vladajoča

stranka celo agresivno kliče k obrambi pred državljansko vojno, s čimer spretno legitimira svojo intonacijo dogajanja. Zato Pahor ne želi in rabi videti nobenih usodnih političnih trenj, lahko jih celo priznava, nobene čustvene »razmajanosti«, nobenega trajnega konflikta ali razdora med ljudmi, ki ga bodo volitve (!), kar zveni res enigmatično, itak odpravile:

»Vendar pa ocenjujem, da (razkol) ne seže tako globoko, kot meni strankarska politika. Politika nima take moči, da bi močno čustveno razmajala slovensko ljudstvo, ni tako ultimativno močna, tako odločujoča za njihovo bivanje, kot mislijo premnogi strankarski veljaki in če imam prav, se bo to reflektiralo na volitvah.«

Seveda nam na tej točki dolguje pojasnilo: čemu in zakaj bi prav volitve imele tak terapevtski učinek? Kajti če zmaga sedanji predsednik vlade in uspe ustvariti koalicijo, v čem bi se sedanja situacija spremenila, če meni, da bi se? Ali pa morda previdno namiguje, da se bo Janša poslovil, zaradi česar bodo nenadoma trenja med ljudmi popustila? Toda na kaj je potem oprt optimizem konca konflikta, če zmaga levosredinska struja? Zakaj bi se Janša vendar odpovedal svoji razdiralnosti?

Pahor: Opozicija bo verodostojna alternativa le, če se bo vedla drugače

AVTOR STA, L.T.

18. JUNIJ 2021, OB 8:31

✓ Like 134K

Žurnal24 že v naslovnem poudarku o kritiki opozicije

Pahorjev maskirni dialogizem je s tem naslonjen na ideologijo optimistične sprave, nerealnega pozitivizma pričakovanj in nekakšnega konca vsega hudega. Le počakati moramo. A ker je zvito previden, ker dejansko ve, da ni prepričljiv, za vsak slučaj omeni še možnost trajnega razkola naroda, ki bi se lahko poglobil »ob malomarnem vedenju«, kakor da gre res zgolj za malomarnost in ne psihopolitične taktike v kombinaciji s sovraštvom, ali če bi »postajal strukturne narave«. V tem primeru bi pa za Slovenijo nastala velika nevarnost, da bi upehala svoj razvoj in ne bi dosegla ciljev, je nato v intervjuju še zahlinil svojo veliko skrb.

Opozicija ni za demokratični dialog

Kot vsakič se je tudi tokrat pripetilo, da je obenem spretno arbitral na obe strani, a v prvem koraku bolj pogrjal opozicijsko. Ta da bo menda tem bolj verodostojna kot alternativa vladi, »če se bo vedla drugače v smislu, da bo bolj vključujoča, bolj predana vrednotam, za katerimi sicer politično stoji - torej demokratičnemu dialogu in iskanju kompromisov«. S tem smo znova pri dialogu – opozicija je kriva premajhne dialoški. In v čem se kaže njen greh?

Spet sledi zanj značilna »harmonizacija« graje, princip nivelizacije in uravnoteženja skozi okrivljanje vseh je vendarle nekaj, česar ne želi opustiti: opozicija je »bolj dosledno privzela obnašanje vladne koalicije in največje vladne stranke«, karkoli že pomenita omenjena doslednost in privzemanje obnašanja. Ni torej tako, da je »vsega« kriva opozicija, je pa poglobitna grešnica.

Da bi opozicija rušila demokracijo v državi in avtoritarni režim, tega pač s »privzemanjem obnašanja« vlade ni mogel imeti v mislih. Na politično situacijo in njeno kritičnost pa Pahor, kot rečeno, pripombe nima. Vidimo torej, da njegov maskirni dialogizem, tokrat v funkciji kolaborativnosti z oblastjo, dejansko deluje kot nekakšno mašilo, ki nadomesti vsebino in opredeljevanje povsod tam, kjer bi moral ponuditi stališče, svarilo in obsodbo, tem pa bi sledila še konkretna dejanja. In ker ničesar od obojega ni, se neodgovorno obnašanje celo podvoji.

Več:

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

[Apel predsedniku republike: postanite kralj in STA grama](#)

[Brez obsodb pritiskov na STA: predsednik Pahor znova nima stališča](#)

[Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#)

[Pahor v obrambo Janševi politiki: vlade so različne in fino je, da lahko izbiramo](#)

[Pahor proti volitvam in za Janševo operativo](#)

[Demokracija umira v tišini: namesto obsodbe podrejanja medijev nam ponuja le dialog](#)

Zdravje politikov: Pahorjeva skrb za ugled države, ker se Janša ne obvladuje

Objavljeno na 5. julij 2021

[Predsednik republike je storil nekaj](#), česar iz čisto natančnega razloga ne počne niti opozicija: javno se je naslovil na premierja Janeza Janšo in ga prijazno poprosil, če bi lahko bil v svojem nagovoru v Evropskem parlamentu manj robot od tega, kar smo videli zadnje dneve.

»Robotost« je Pahorjev izraz za več kot očitno polomijo v začetku predsedovanja Svetu EU, kjer se je naša država dodobra osmešila in požela nemalo zgražanja po tistem, ko sta vrh [EU s toksično govorico in pobalinskim obnašanjem](#) naskočila predvsem sam premier in notranji minister Aleš Hojs s svojimi neskončnimi licitacijami svinj.

Pahorjev sicer previden apel nam pove več, kot se je namenil, zato bom poskušal pokazati, da nam razkriva bistveno večjo zadrego, kakršne sicer niti opozicija v svoji siceršnji kritičnosti ni pripravljena dovolj jasno nasloviti.

Skušnja povedati vse, kar misliš

Naj spomnim, ob robu jubilejnega, tridesetega srečanja pod najmogočnejšo slovensko lipo na Ludranskem Vrhu nad Črno na Koroškem je [predsednik ocenil začetek predsedovanja in ga opremil z veliko zaskrbljenostjo](#):

Mogoče bo kdo po srečanju z evropsko komisijo in srečanju z novinarji celo upravičeno dobil vtis, da smo 'robato' začeli predsedovanje Evropski uniji. Zato zares upam, da se bo predsednik vlade v torek, ko bo nagovoril evropski parlament in ko bo odgovarjal na vprašanja evropskih poslancev, znal upreti skušnjavi, da morda ne bo rekel čisto vsega, kar misli, na način, kot bi morda želel reči, in da se bo zavedal, da vse reče tudi v imenu naše države. Pri tem mora biti pazljiv. Nikomur nočem dajati nasvetov, samo želim si kot predsednik republike in kot državljani, da bi se v torek dobro izšlo.

Njegova skrb je bila namenjena Janševemu pomembnemu nastopu, na katerega se ozira v strahu, da bi se Janša znova spozabil. Še več, dovolj odkrito mu svetuje, naj zadrži svoj jezik in ne pove čisto vsega, kar mu pride pamet, kar lahko pomeni le, da se boji novega izbruha njegove toksičnosti.

Premier se ne kontrolira

Pahorjeva skrb in pripomba glede pazljivosti predpostavlja, da se Janša ne kontrolira, da mu v besedah, morda pa tudi v dejanjih, kritično manjka samonadzora. Ni prvič, da mu kaj takšnega svetuje kateri od politikov, pred meseci je vlogo psihoterapevta prevzel Matej Tonin in svojega šefa zelo blago [prosil, če lahko preneha intenzivno tвитati za en mesec](#) in s tem prispeva k bolj mirnemu delu vlade. Njegova prošnja ni bila uslišana.

Ob tem velja spomniti, da sta tako Tonin kot Pahor njegova odločna zaveznika in svoje apele izrekata potemtakem dobronamerno; prvi je podpredsednik vlade in ključen podpornik Janše tudi takrat, ko ta ruši demokracijo, predsednik republike pa je z delom Janše in stanjem demokracije pod njim popolnoma zadovoljen, kot je sam večkrat povedal, za nameček pa [po njegovem ta vlada dela zelo dobro](#). Vsebinskih pripomb torej nima, s čimer je več kot soodgovoren za nastalo stanje.

Toda storimo še korak naprej: predsednikova ocena, iz katere sledi, da ga skrbi Janšev duševni samonadzor, odpira tudi širšo dilemo njegove zdravstvene primernosti za opravljanje tako pomembne funkcije. Državljanke in državljani imamo zagotovo pravico zahtevati, da politične naloge opravljajo osebe, ki zaradi svojega stanja ne bodo državo spravljale ob ugled, morda pa tudi ob demokratične vrednote, človekove pravice in temelje pravne države. Kadar politiki več kot evidentno škodijo stanju demokracije in ugledu Slovenije, se tovrstna pravica še okrepi.

Stabilni geniji

Če se premier ne kontrolira in je naša zunanja in notranja politika postala talka v rokah posameznikov, ker se ne upirajo dovolj skušnjavi in povedo čisto vse, kar jim pride na pamet, kot pravi Pahor, potem imamo državljani pravico vedeti, ali k tovrstnemu ravnanju prispeva zdravstveno stanje. Če bi se na ta način razkrilo, da so Pahorjeva opozorila na mestu, potem lahko upravičeno pričakujemo, da se premier odpove svojemu položaju.

Tako resnega dvoma, kot ga je izrekel Pahor v Janševo samoobvladovanje, doslej opozicija v smislu izražene bojazni pred njegovim pomembnim nastopom še ni uspela artikulirati. Ker pa nedvomno razmišlja enako, bi morala konkretizirati njegov namig in postopati podobno, kot so to v primeru Janševega vzornika storili ameriški demokrati, ko je predsednica predstavniškega doma ameriškega kongresa Nancy Pelosi predlagala pregled duševnega stanja predsednika ZDA. Ob tem je napovedala, da bodo demokrati kongres pozvali, naj preuči zakon, ki bi oblikoval posebno komisijo za oceno, ali je Trump mentalno sposoben še naprej voditi ZDA. Po podanem predlogu je ta glede na duševno stanje zelo predvidljivo sporočil, da je potrebno pregledati njo, ne njega, kajti on je »stabilen genij«.

Vladati sebi kot pogoj vladanja drugim

O tem, kako pomembna je samokontrola v politiki, nas je podučil že Sokrat v Platonovih dialogih in tudi v Ksenofontovih »Spominih na Sokrata«. Če mora kaj odlikovati politika, je to njegov samonadzor oziroma samoobvladovanje (*enkrateia*), kajti tisti, ki želijo vladati drugim, morajo sprva vladati sebi, bi lahko izluščili osnovno misel (*Memorabilia*, 2.1.1– 5; 2.1.7; 2.1.17–19). Kdor se ne kontrolira, ni primeren za politika.

Pahor se sicer občasno rad [pohvali s svojim samoobvladovanjem](#). Po drugi strani Janševa nebrzdanost lepo demantira oceno nekaterih novinarjev [o uporabi strategije mrtve mačke](#), torej preusmerjanja pozornosti od ključnih tem. Če jo res uporablja, bo prišel v anale kot uporabnik metode, ki jo uporablja skrajno kontraproduktivno, saj je z njo k sebi preusmeril vso evropsko in svetovno javnost in zanjo postal »problematičen otrok« Evrope, [če znova povzamem avstrijsko ORF](#).

Več:

[Pahorjeva obvladanost](#)

[Vladna ambulanta za zdravljenje od zasvojenosti: Tonin o motečem Janševem tvitanju](#)

[Slovenija, moja svinjska dežela](#)

[Vse Ursuline zaušnice](#)

[Pahor: vlada dela dobro, torej zdaj dobro ruši univerzo](#)

Stevanović pri Pahorju: nas urad predsednika republike vleče za nos?

Objavljeno na 4. oktober 2021

V včerajšnjem pojasnilu o morebitnem sestanku predsednika stranke Resni.ca Zorana Stevanovića in predsednika republike Boruta Pahorja so v njegovem uradu [na poizvedbo TV Slovenija](#) podali zelo bizarno pojasnilo: dogodka »niso ne potrdili ne zanikali«. Kaj nam ta prazna kvazidiplomatska fraza pove o trenutnem vročem dogajanju na ulicah in politični modrosti predsednika države? Več, kot bi smela.

TV Slovenija o srečanju s predsednikom republike

Da se bo danes Stevanović sestal s Pahorjem, je javnosti predvsem sporočal prvi – zapisal je, da se bo v ponedeljek udeležil sestanka v predsedniški palači, kamor ga je povabil predsednik. Iz sporočenega je enoznačno sledilo, da ima v rokah povabilo. Hkrati je napovedal, da bo v pogovoru »predlagal, da pozove vlado k odstopu in predčasnim volitvam ter k odpravi obvezujočih ukrepov«.

Seveda ni nujno, da Stevanoviću kot prvemu človeku proticepilskega gibanja tudi verjamemo na besedo. Toda vsi resni mediji, vključno s STA, so ob novici o srečanju obeh pribeležili tudi Pahorjevo pojasnilo, ki nedvomno pritrjuje [najmanj dogovorom med obema, da se sestaneta](#):

V uradu predsednika so ob tem pojasnili, da je Pahor obljubil dialog in da bo tej obljubi sledil. Spomnili so še, da je predsednik v preteklosti nekatere protestnike že sprejel in jim prisluhnil.

Sporočilo Urada predsednika republike torej pritrjuje Pahorjevi začetni nameri. Čemu torej obrat, ko nenadoma »dogovora o srečanju« ni več mogoče ne potrditi ne zanikati? So v njegovem uradu preprosto lagali prej ali zavajajo zdaj, se pojasnilo manipulativno in izmikajoče nanaša na zgolj delček trditve, ne da bi povedali, kateri?

Če so pri Pahorjevih začeli oklevati in dvomiti v svojo poprejšnjo odločitev zaradi številnih kritik, potem so hkrati ogrozili tudi osnovno načelo njegove politike: dialog. Skoraj ne mine dan in tudi ni konteksta, ko tega označevalca, ki ga zlorablja na vse možne načine kot nekakšno retorično in politično mašilo, predsednik tako ali drugače ne bi ponavljal. Fenomen sem že nekajkrat poimenoval z izrazom »[maskirni dialogizem](#)« - Pahor se sklicuje na dialog le zato, da ne bi rabil zavzeti svojega stališča in pozicije, s tem pa bi ohranil distanco do vseh strani in na koncu kapitaliziral vse, kar je mogoče doseči zase: visoko javnomnenjsko podporo, vtis nekakšnega mirovnika in spravitelja, častne doktorate tujih univerz in podobno.

So pa v uradu mirili kritike, češ da s povabilom legitimirajo povabljenca: »Stevanović je legitimiziran s tem, ko na ulice uspe privabiti 10 tisoč ljudi.« S tem so razkrili, kaj šteje v Sloveniji za legitimno dejavnost: nikakor ne skepsa v znanost in ogrožanje javnega zdravja, ampak zgolj dovolj velika množica.

Pahor se sicer rad pogovarja že ves čas. Leta 2009 se je kot predsednik vlade udeležil sveta Stranke slovenskega naroda (SSN), da bi Andreja Šiška ustavil pri nameri referendumskih aktivnosti zoper vstop Hrvaške v zvezo Nato. Leta 2020 ni našel razloga, da ne bi sprejel Štajerske varde kar v svoji palači. Ni pa se [pogovarjal s Šiškom na Osankarici](#), saj so ga pred njunim snidenjem sredi gozdov aretirali.

Več:

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

[Kako je Šiško ugnal celotni politični vrh](#)

Pahorjev kandidat, ki zanika, da bi predlagal streljanje na migrante

Objavljeno na 17. oktober 2021

Kaj točno o migrantih, ki nezakonito prečkajo državno mejo, intimno misli Rok Svetlič, najnovejši kandidat za ustavnega sodnika po predlogu predsednika Boruta Pahorja? Njegovo šokantno stališče je poželo široko medijsko pozornost, ker naj bi po razkritju profesorja na katedri za ustavno pravo ljubljanske Pravne fakultete Saše Zagorca na lanskem posvetu na notranjem ministrstvu domnevno dejal, da mora država v skrajnem primeru na migrante preprosto streljati.

Njegovemu spominu je pritrdil predstojnik katedre za ustavno pravo na ljubljanski pravni fakulteti Samo Bardutzky, prisoten na sestanku: »Za nobeno blatenje ne gre.... Izjavo je korektno povzel, sapo je vzela tudi meni. Kaj pa lahko sploh še rečemo pravniki, ko spregovorijo puške?« Pahorjev kandidat je kasneje zanikal, da bi grobo navijal za takšno brutalno rešitev, na svoj način mu je v [prispevku POP TV](#) pritrdil tudi notranji minister Aleš Hojs, toda ne v delu, ko naj bi sam takrat reagiral pomirjujoče: »No, no, streljali na ljudi pa res ne bomo!« Ta del Zagorčeve izjave je dejansko označil za natančen.

Kako kandidat razume migrante

Kdo torej laže in kdo ne, smo bili morda priča kolosalnemu nesporazumu? Ministrov medklic je Zagorc opisal kot veliko olajšanje ob nekom, ki se je kot sicer »robot in često primitiven« na tistem posvetu zazdel »kot emanacija miroljubnega aktivista, navkljub zelo ostrim in omejevalnim migracijski politiki, ki jo je zastopal še 5 minut pred tem«.

Ogorčeni Svetlič je svoje pojasnilo zgradil na tezi o nesporazumu, češ trdil sem nekaj diametralno nasprotnega. Takrat naj bi govoril o tem, da za vsako ceno moramo najti pravno rešitev, ki bo karseda zmanjšala možnost eskalacije nasilja na meji, kar neizogibno vodi v kršitev človekovih pravic. Ker je v omenjenem prispevku komercialne televizije nastopil še ministrski miroljubni aktivist, smo se znašli v situaciji arbitraže, ko tehtamo »besedo proti besedi«: štirje udeleženci posveta so eno izrečeno trditev razumeli popolnoma drugače, Zagorc in Bardutzky na eni strani in Svetlič in Hojs na drugi. Komu na koncu verjeti?

Grafika v prispevku POP TV: natančen Zagorčev citat izjave kandidata za ustavnega sodnika

Morda bi morali izbrati drugačno pot in se vprašati, kaj Pahorjev kandidat, sicer nedvomno desne politične orientacije, misli o begunski problematiki onstran razprave o škandalozni ideji o streljanju in ali s svojimi strokovnimi stališči kandidaturo na kakršen koli način kompromitira. Za tovrstne potrebe si splača pogledati njegove poprejšnje javne zapise in stališča.

Za deportacijo, proti podelitvi azila

Novembra 2018 je novinar Peter Rak, evidentno v skladu s svojimi političnimi prepričanji, s Svetličem opravil [sporočilno indikativen intervju v Delu](#). Zanj zelo pričakovano ga je vodil skozi vprašanja, zakaj ob beguncih vidimo toliko občutka lastne krivde, »nekakšen sekulariziran izvirni greh«, zakaj smo Slovenci »mazohistično pripravljene prevzeti nesorazmerno velik delež tega domnevnega greha«, česar nam res ni treba, saj smo skoraj brez krivde. Za istomislečega sogovorca je iskal dobre in enostavne predloške, recimo z namigi, da so človekove pravice Slovencev istočasno spregledane, ker se preveč posvečamo pravicam drugih, sploh beguncev. V resnici kar migrantov, kajti enačimo ekonomske in tiste, ki res bežijo pred pregonom, a teh je zelo malo. Na podoben način ga je zmotila prepogosta raba pojma »sovražni govor«, kajti vedel je, da ta ni vseč niti intervjuvancu.

Svetliča »odlikuje« nenavaden in že skoraj bizaren niz sklepanj, ki jih je poprej večkrat razvil tudi v kolumnah za isti časopis. Zato ga je v pogovoru z Rakom zmotil že sirski

begunec Ahmad Shamieh: ni mogel razumeti, zakaj je vlada iskala način, kako ga ne deportirati v imenu humanosti in človekovih pravic, kajti slednje morajo vendar obstajati za vse, ne le za posameznike, kar po njegovem pomeni, da bi ga morali izgnati v skladu z odločbo o izgonu. Se pravi: z izigravanjem te odločbe se je naredila velika krivica vsem drugim!

Tudi glede podelitve azila bi morali biti zelo rigorozni. Ne bi je smeli podeliti vsakemu, znova v imenu humanosti, ali biti pri tem zelo širokogrudni, ogroženih je danes »žal na milijone ali desetine milijonov«, je hitel razlagati, kar pomeni, da je sklicevanje na pravico do azila mogoče le, dokler ta princip kršimo. Ergo: bolje jo je podeliti nikomur kot nekaterim, morali bi biti skrajno škrti in ne povzročati prevelikih krivic do tistih, ki azila ne bodo dobili. Pa tudi nemoralni smo, če jo priskrbimo prišlekom, kajti »nevarna pot do meja Evropske unije uspe le peščici najmočnejših, ki pa še najmanj potrebujejo zaščito«. Mera je s tem polna: podeljujemo jo najmanj potrebnim!

Tujci nas ogrožajo

Svetliča je zmotilo še, da je temo varnosti »diskurz socialdemokracije pustil povsem vnemar«, čeprav smo očitno v nevarnosti, ob tem pa neupravičeno konflikte z begunci stigmatiziral kot ksenofobijo. Zato tudi ne sprejema izraza sovražni govor, zanj je premalo nevtralen, kajti zlo po njegovem ni na eni strani, torej izvajalcev ksenofobije, ampak obstaja tudi sovražnost do lastne kulture pri tistih, ki radi druge označujejo za ksenofobe.

V znanstvenem prispevku z naslovom »Migracije med pravico do azila in dejstvom države« Pahorjev kandidat opozarja na napako v pristopu do migracij, kjer naivno zoperstavljamo človekove pravice, vštveši pravico do azila, kot nekaj, kar da je v nasprotju z dejstvom, da države razlikujejo med državljanom in tujcem. Enigmatična formulacija, ki postane zelo jasna v zaključku, češ spoštovanje človekovih pravic mora biti utemeljeno na razlikovanju med državljanom in tujci, ne na odpravi razlike. Po njegovem je na delu hipokrizija, če se takšne »tabu teme«, kot ji pravi, vsi izogibajo.

Zato ne bi smeli vztrajati pri univerzalni pravici do azila za vsakega človeka, čigar življenje doma je ogroženo, kar je »verodostojno le, dokler taisto pravico kršimo: dokler dopuščamo vstop v EU le peščici posameznikov, ki so si upali tvegati življenje na poti in zanj zapraviti vse, kar imajo.« Iz tega izpelje nekakšen *reductio ad absurdum*: do azila v EU so upravičeni vsi prebivalci območij, na katerih potekajo spopadi in podobno, teh pa je v danem trenutku več, kot je prebivalcev EU. Zato je s tem potem nekaj hudo narobe, kajti vsem pravice ne moremo zagotoviti. Po Svetliču obstajajo celo dolžnosti, da država razlikuje med državljanom in tujci, zapre mejo in da prednost prvim. Zapiranje meje ni kršitev človekove pravice do azila, ampak se legitimira tudi iz razloga varnosti v državi, ki bi bila izgubljena, če bi vanjo vstopili veliko število tujcev, kar bi ogrozilo vse, državljane in tujce. In še zaključek: »Če kdo tako potezo imenuje sebičnost, rasizem, ksenofobija, izhaja iz koncepta morale, ki je nezdružljiv s temelji moderne Evrope.« Naša

težava je torej, da ne razumemo omenjenih temeljev, zato najbrž Hojs ni zgolj miroljubni aktivist, ampak tudi velik poznavalec evropske duhovne dediščine.

Svetlič se je potegoval tudi za mesto varuha človekovih pravic leta 2019. Pred slabima dvema letoma je Dragan Petrovec njegovo kandidaturo opredelil za »posmeh instituciji varuha«, [beremo v Dnevniku](#), predvsem zaradi njegovega represivnega razumevanja funkcije kazenskega prava in zanikanja civilizacijskih pridobitev, kot je pogojna kazen. Očital mu je tudi nenavadno argumentacijo, s katero poskuša ustvariti jasno ločnico med vrednotami heteroseksualnih in istospolnih zvez v prid prvim. Glede sovražnega govora pa je Svetlič na neki okrogli mizi Svet za odziv na sovražni govor razglasil za »totalitarno uzurpacijo oblasti«.

Streljanje je v modnem trendu

Toda vrnimo se k motivu streljanja. Pripetiti se je morala biti velika ironija s Pahorjevim predlogom kandidata za ustavnega sodnika, ki domnevno predlaga streljanje na begunce, saj predsedniku leta 2015 ni uspelo prepričljivo obsoditi tvita sodelavca Radia Ognjišče in tednika Družina Sebastjana Erlaha.

Naj spomnim, ta je takrat predlagal streljanje na njih, če se približajo slovenski meji na 500 metrov. Cvetober slovenskih tožilcev je kasneje presodil, da ne gre za sovražni govor, zato ni sprožil pregona. Erlah je ob zanj veseli novici takoj pogumno tvitnil, da je [potrebno zažgati džamijo sredi Ljubljane](#). Razumljivo: če ti tožilstvo signalizira, da lahko širiš sovrašтво, ga tudi boš. Ob tem se lahko ustavimo ob še eni osupljivi podobnosti: tudi Pahorjevega kandidata moti razprava o njem, češ da je posplošena.

Tožilstvo je zavrnilo tudi [mojo kazensko ovadbo zoper poslanca SNS Dušana Šiška](#), ki je v hramu demokracije dejal, da bi nekemu beguncu poslal »šus v glavo«. Po njihovem spet ni šlo za sovražni govor po 297. členu Kazenskega zakonika. Streljanje na begunce je potemtakem verbalno precej modno in povsem nesankcionirano, pa tudi predsednik republike je splošno znan po [svojem molku do nestrpnosti in sovraštvu](#).

Mediji so pred letom ali dvema na veliko poročali o štajerski vardi, ki je prevzela naloge vaških straž, minister Matej Tonin si jo je sprva celo [zaželel v postroju slovenske vojske](#). Ena od njih v Beli krajini je po poročanju medijev [spuščala rafale nabojev z mitraljezom, da so se begunci razbežali](#). Tako da začetni scenarij, če se je opisano res zgodilo, ni več posebej utopičen.

So pa tudi trenutki, ko se streljanje, ne sicer na begunce, promovira kar na TV Slovenija, recimo v oddaji Tarča. Nihče ni prav intenzivno ali sploh ne obsodil Zmaga Jelinčiča, [ki bi jih nekaj pospravil in pred zidom »počil«, in to na lep način, z dušilcem](#). Distanciranje ni uspelo ne medijem in tudi ne politiki, še najmanj pa odgovorni urednici TV Slovenija.

Smo pač država, v kateri je obljuba streljanja postala več kot normalna - po zaslugi vseh.

Več:

[Ovadbna zoper poslanca Dušana Šiška zaradi suma storitve kaznivega dejanja javnega spodbujanja ali razpihovanja sovraštva, nasilja ali nestrpnosti](#)

[»Šus v glavo«, premalo konkreten za pregon: zakaj ne preganjamo sovražnega govora](#)

[Bodo tožilci sploh sledili sodbi Vrhovnega sodišča? Nič ne kaže na to.](#)

[Jelinčičevo streljanje pred zidom: zakaj RTV Slovenija promovira nasilje?](#)

[Vaške straže: z rafali proti beguncem](#)

[Ministra Tonina slab začetek: takoj ujet na laži](#)

[Predsednikovi stari triki: kako ne obsoditi sovražnega govora](#)

Tragedija v reki Dragonji: zakaj Pahorju in Svetini ne moremo verjeti

Objavljeno na 11. december 2021

Zunanje naključje je hotelo, da se je na včerajšnji dan človekovih pravic, ko sta svoje modre misli in poslanice ob tem javnosti sporočala dva največja dolžnika v državi, predsednik republike in varuh človekovih pravic, na Dragonji [odvijala drama iskanja 10 let stare turške deklice](#); v noči pred tem je skušala kot begunka z mamo prečkati mejo in voda jo je odnesla neznano kam. Nekaj dni nazaj so v dolini Dragonje našli truplo državljana Bangladeša, ki je umrl zaradi podhladitve.

Borut Pahor in Peter Svetina sta se znašla sredi zadrege, na katero ne naletita pogosto: kako prepričljivo predstaviti svoja stališča o pomenu človekovih pravic z njima lastno retorično praznino in politično indifferenco v trenutku, ko javnost najbrž ne bo najbolje prenesla še enega njunega leporečja sredi reševalne akcije, v kateri je že postajalo jasno, da je nedolžna deklica ultimativna žrtev represivne politike? Takšne, ki begunce sili, da zaradi avtomatičnega vračanja tvegajo življenja in na svoji poti do boljšega življenja meje prestopajo na najbolj nevarnih točkah, saj si ne želijo vrnitve.

Sumljivo za dialog in strpnost

Gotovo za oba velja, da nimata kakšne zelo natančne pristojnosti s področja, zaradi česar bi jima ne smeli očitati neposredne pasivnosti ali krivde. Lahko tudi razumemo omejitve, zakonske in drugačne, ki jih prinašata funkciji predsednika republike in varuha. Toda najmanj, glede česar bi smeli gojiti nekaj upravičenih pričakovanj, je njun suspenz neskončnega leporečja o strpnosti, solidarnosti in dialogu, čemur sicer pravim [maskirni dialogizem](#) in jo štejem za retorično taktiko, s katero povzročata politično in siceršnjo škodo.

Smrt deklice je pri varuhu postavila na grobo preizkušnjo njegovo misel iz letošnje poslanice: »Nesebična zaščita dostojanstva sočloveka je naša dolžnost in pot, ki jo moramo izbrati, če želimo kot družba okrevati.« Kako je torej z vprašanjem zaščite človekovega dostojanstva, v tem primeru kar dekličinega življenja? Pahor je pred kamerami, narejeno ali iskreno pretresen, spregovoril o tragediji in enkrat za spremembo, čeprav se običajno sklicuje na lastno nekompetenco in omejitve, ki pritičejo njegovi funkciji, pozval k preiskavi: »Smrt deklice je tragedija. Ta primer je treba skrbno preiskati in ugotoviti, ali je bilo storjeno kaj narobe, in če, kdo je za to odgovoren.«

Posnetek reševalne akcije iz reke Dragonje (foto: Slovenska policija)

Če predsednik govori iskreno in resno, bi javnost morala vztrajati pri uresničitvi njegovih pričakovanj, toda že v tem samem dejanju se skriva značilna hipokrizija: kakor da že ve, da nihče ne bo odgovoren, da se je odvil »splet nesrečnih okoliščin« in seveda zato ni bila človekova odgovornost tista, ki je pripeljala do verjetne smrti nedolžnega dekleta; kriv je strogo neoseben sistem, tokrat evropski sistem zavračanja migrantov na meji.

Na soroden način se je odzval varuh: »To je zelo tragičen dogodek in pri varuhu že leta neprestano opozarjamo na to nevarnost prehajanja. Na drugi strani pa pričakujemo od Evropske unije, tudi na Evropsko komisijo smo zato naslovili pobudo, da se to uredi, ker je to res širše evropsko vprašanje. Do tega res ne sme prihajati.« Svetini je potemtakem v enem zamahu uspelo vse: sebe odvezati sleherne soodgovornosti, in to na dan, ko je v svoji poslanici govoril o teži in pomenu istega, namreč osebne odgovornosti, kajti pri varuhu že leta opozarjajo na nevarnost prehajanja. Po drugi strani je izrekel pričakovanje, da Evropska unija reši vprašanje in pozabil dodati, smo tudi mi polnopravna članica. Po tretji pa z neempatičnim opisom naznanil, kako dejansko razume tragedijo: menda ne bi smelo »prihajati« do smrtnih primerov...

Varuh kot kopija predsednika

Na dan, ko sta oba govorila o pomenu človekovih pravic, so v humanitarni organizaciji Infokolpa, ki se ukvarja z monitoringom ilegalnih migracij, zahtevali spoštovanje človeških življenj, dostojanstvo in svobodo za vse. Skupaj z nami prejeli zgolj njuno retoriko zavedanja, apelov k odgovornosti posameznika, pa tega, da moramo nivo pravic dvigniti na še višji nivo. Žalostna ironija je proizvedla, da se je prazno blebetanje o takšnem pomenu odvijalo na dan nove smrti in s tem zarisalo vprašanje licemernosti v delovanju obeh. Eugenija Carl, novinarka TV Slovenija, je neposredno problematizirala Pahorjevo farizejstvo in skrivanje za všečnost instagramskih podob. »Se boste zavzeli za nesrečno družino,« je spraševala na Facebooku.

Predsednik republike te dni: vedno je čas za njegov selfie

[Leta 2016 je Pahor presenetil s stališčem o pretiranosti žičnate ograje na meji s Hrvaško z dodano jasno sugestijo](#), da bi jo veljalo odstraniti. Seveda mediji niso želeli opaziti spremembe v njegovem stališču in tudi sedanjega molka. Na drugi strani je varuh. Na podlagi analize intervjuja z njim sem prisiljen ponoviti, da Svetina [vedno bolj postaja neavtentična kopija predsednika republike](#). Mogoče je takšen že ves čas bil. Njegovo stalno izmikanje konkretnim presojam, privrženost maskirnemu dialogizmu, politična oportunistična, ko se odloči rahlo pohvaliti vlado, potem pa jo tudi rahlo grajati, skrajno previdna in neotipljiva abstraktna govorica, seveda ob večnem vzdržanju mnenja in apelih, da moramo počakati na končne ugotovitve ustreznih organov, ga vedno bolj izrisuje v lik, ki je po svojem »modus operandi« Pahorjeva popolna imitacija. Videti je,

da bo agendo indifference lahko zavlekel tudi v čas, ko bo predsedniku potekel drugi mandat in bo ta zapustil slovensko politično prizorišče, kot se sam hvali; verjetno ga bo zamenjal za kakšno dovolj dobro plačano mesto v tujini.

Vsega je menda kriva neodgovorna mati

Varuh Svetina se rad zavzema za kulturo dialoga, strpnost in človečnost. Toda Janšev državni sekretar Božo Predalič, dolgo časa tudi generalni sekretar vlade, je v primeru smrti na Dragonji povedal, da gre v tem primeru za neodgovornost matere, ki se je v danih okoliščinah spuščala v vodo z majhnimi otroki. »Imamo zakonite mejne prehode, in če bi ljudje hodili prek njih, zagotovo ne bi prihajalo do tragedij,« je hitel pojasnjevati. Predalič kakopak zelo dobro ve, zakaj begunci ne morejo uporabiti »zakonitih« mejnih prehodov in zaradi česar je odgovornost za tragedijo perverzno lahko naprtil kar materi nesrečne deklice.

Toda v luči moje poante je vprašanje širše: zakaj smo lahko kar dobro prepričani, da niti na mednarodni dan človekovih pravic ne varuh in tudi ne predsednik republike ne bosta obsodila konkretnih cinizmov, ki jih poganja ksenofobna agenda vladajočih? Odgovor je preprost: ker jih nikoli ne.

Več:

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

[Je varuh človekovih pravic preveč diplomatski in zadržan?](#)

[Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih](#)

[Vile, lopata in varuh človekovih pravic](#)

Pirkoviču pogovor s Pahorjem, Možini z Janšo

Objavljeno na 27. december 2021

Kaj nam povedo nove izbire voditeljev in nekaterih urednikov na TV Slovenija? Da je politična vojska med novinarji po vzpostavitvi naveze Andrej Grah Whatmough – Valentin Areh – Jadranka Rebernik poveljniško postrojena. Igorju Pirkoviču so poverili pogovor s predsednikom republike, dodali so mu še Tanjo Starič, Jože Možina pa bo to sredo na prvem programu eno uro spraševal predsednika vlade Janeza Janšo. Takoj zatem bo Lidija Hren, ki se očitno vrača na politično sceno, zasliševala opozicijo. Oddajo »Slovenija v letu 2021« so kakopak zaupali Rosviti Pesek.

Seveda trojica Pirkovič-Možina-Hren jamči, da bo aktualna oblast z novinarji maksimalno zadovoljna – saj zato na javni radioteleviziji po novem v resnici tudi gre. Hitrost postroja, ki ga je izpeljala nova urednica Jadranka Rebernik, je očitno premo sorazmerna pasivnosti in indolenci kolektiva informativnega programa [na čelu z Igorjem E. Bergantom, ki politizacije javnega servisa sploh ne opazi](#), za nameček pa se je zaenkrat celo odrekel zahtevi, da bi dajal soglasje k imenovanju nove vršilke dolžnosti. V praksi to pač pomeni, da pri politizaciji kolektiv avtokastrirano sodeluje.

Tanja Starič in Igor Pirkovič na TV Slovenija v pogovoru s Pahorjem

Nova politična metla zaenkrat, sploh glede na majhnost ekipe, na TV Slovenija silno uspešno vodi igro, sploh če pomislimo, da je kar 134 članov zdaj anemičnega kolektiva nasprotovalo obsežnim posegom v informativni program, ki bo v letu 2022 povsem predrugačen. To pomeni, da se bo večina novinarskih zadolžitev tudi v prihodnje verjetno omejila na relativno majhen spekter »voljnih« novinarjev – tistih torej, ki jim tovrstna politična instrumentalizacija ne predstavlja prav nobene težave.

Zgodovina se na RTV Slovenija torej po mandatu 2004-2008 ponavlja, zdaj pač kot farsa, v kateri otopeli novinarski kolektiv spet postaja simbol skrhane medijske avtonomije. Žal je tako, da si svobodo lahko novinarji izborijo le sami. Nepričakovano zbadljivost si je privoščil predsednik republike Borut Pahor pred predvajanjem pogovora z njim. Na instagramu je objavil fotografijo s snemanja in zapisal: »V krempljih RTV za nocojšnji intervju ob 21h. Ponavadi samo jaz ne vem, kako bo šlo, danes pa se mi je zdelo, da sta se to spraševala tudi Tanja Starič in Igor Pirkovič.«

Še pred predvajanjem smo lahko prepričani, da so bili strahovi predsednika glede njega samega odveč – skrbi nas lahko kvečjemu, da je opazil negotovost novinarjev.

Več:

[Igor E. Bergant ne verjame, da so spremembe na TV Slovenija motivirane politično](#)

[Vlada več ne skriva ambicije po poseganju v informativni program na javni radioteleviziji](#)

[Jadranka Rebernik že izvaja cenzuro](#)

[Kdo in zakaj bi kaznoval novinarko Eugenijo Carl?](#)

Ko predsednik zlorabi Tadeja Pogačarja

Objavljeno na 1. januar 2022

Letošnja novoletna poslanica predsednika republike, v preteklosti [sem jih že kar nekaj analiziral](#), tokrat ni bila napihnjena v smeri populističnih floskul o Dobrem, zmage angelov nad demoni ali puhlic kar tako, zatekla in skrila se je za športno metaforiko in v resnici že kar za športnika. Borut Pahor je tokrat posegel kar po novoletnem voščilu kolesarskega šampiona Tadeja Pogačarja, ki ga je prejel in potem dobesedno uporabil za svoje potrebe na način neposrednega citiranja.

Njegova izbira odpira najmanj dve točki razprave v analizi poslanice. Prva zadeva zlorabo slovenskih in tudi tujih športnikov v politične namene – že dolgo opažamo, da so njihovi uspehi ali oni sami piarovsko nadvse primeren in varen material za samopromocijo, »šlepanje« pa pod krinko nacionalnega ponosa in domoljubja vedno znova stoddostno uspešna taktika nabiranja političnega kredita. Druga točka zadeva rabo športnih metafor v političnem jeziku, njihovo učinkovitost ali omejitve z vidika politične retorike.

Prekopirana poslanica

Oglejmo si sicer [kratko poslanico](#), ki je za predsednikov urad v že pričakovani neelektorirani obliki. K vragu s slovenskim jezikom, za predsednika republike je bolj pomemben cilj kaj drugega:

Drage državljanke, spoštovani državljani.

»Nikoli ne odnehaj in nikoli se ne predaj« mi v novoletnem voščilu piše slovenski športni šampion, Tadej Pogačar. Nikoli ne odnehaj in nikoli se ne predaj!

Te navdihujoče besede nagovarjajo vse nas. Dobesedno. V čudovitem voščilu namreč poudari pomen vztrajnosti pri doseganju ciljev. Navajam: »Naj gre za šport, šolo, posel ali politiko, tekma je tekma in za vsako stvar se je treba boriti. Če nas pri tem vodi jasen cilj in višji namen, je mnogo lažje. Želim nam, da bi to zmogli tudi kot narod, saj te vrednote še zlasti potrebujemo v teh nenavadnih časih.« sklene šampion Tadej Pogačar.

Občudujemo slovenske športnike in njihove dosežke. Občudujemo njihovo

zmagovalno miselnost, ki jo kdaj pogrešamo pri nas samih. Zdaj jo mogoče malček pogrešamo v soočenju s kovidom. Zato si moramo pomagati, se spodbujati, vztrajati in skupaj zmagati.

Nobeno malodušje ne pride v poštev. Ciljna ravnina je sicer daljša kot smo mislili. Toda zadoščenje, da jo bomo končno zmagovito prečkali skupaj, bo neskončno. V upanju, da se to zgodi čimprej nam želim odločnost, strpnost in pogum.

Srečno Slovenija.

Borut Pahor
Predsednik Republike Slovenije

V splošnem velja šport za dober model in metaforo v opisu družbenega dogajanja, zato je pogosta referenčna točka, največkrat v smislu uporabe abstraktnih idej, idealov in vrednot iz življenja športnikov in tekmovanj. Zdi se, da dogodki v svetu športa velikokrat utelešajo tiste družbene in se zato lahko elegantno uporabijo za izražanje političnih in ideoloških stališč. Tokrat je Pahorju zelo priročno nasproti prišel sam Pogačar z eksplicitno poanto analogije med športom in politiko; predsednik je lahko izjemno spretno zgolj izkoristil dano priložnost in se izognil možnemu očitku, da je sam avtor iskanja paralel med obema sferama.

Seveda vemo, da Pahor izjemno rad sam športa, drsa, teče, plava in mu tudi navijaštvo ni tuje. Še huje, po potrebi se tudi sam neokusno odpravi kolesarit [kar v protokolarnih darilih, recimo v dresu Primoža Rogliča](#), in morda bo kmalu oblekel tudi Pogačarjevega. Verjetno je celo eden najbolj uspešnih populističnih eksploataorjev domačih športnikov, če ne tudi največji – pred leti je med drugim [čistil kopačke in deset ur drsal, ker je izgubil stavo](#). Kot rečeno: ker mu je športnik sam dostavil material za promocijo, ga je pač z veliko radostjo uporabil.

Vsi bomo zmagovalci

Na drugi strani je vsebinska analiza športnega jezika in metafor v politiki. Pahor sicer ni predstavil politike kot športne igre, kar je običajna situacija, ampak jo je prezrcalil v življenje družbe. Pogačarjeva šablonska in prežvečena misel o tem, da se nikoli ne smemo predati, je bila preprosto vzeta kot navdih za slovenski narod, toda v praksi pomeni, da bomo v ciljni ravnini in na koncu vsi zmagovalci. Športni jezik velikokrat evocira tekmovalnost in je bolj osredinjen na proces, ne na rezultat ali na ljudi, zato politika, dojeta kot igra, največkrat pripelje do etičnih dilem, povezanih z identifikacijo zmagovalcev in poražencev v situacijah, ko bi se sicer morali vsi skupaj boriti za skupno dobro. Tej dilemi se apolitični predsednik, privzdignjen nad vse dogajanje, ne rabi posvečati – on je vendar

nekakšen voditelj »celega« naroda, sicer bolj ali manj v podobi kralja instagramskih podob.

Pahorjeva eksploatacija športa: tokrat z Rogličevim podarjenim dresom

Sklicevanje na kolektivnega duha, na »nas« kot zmagovalce, uokvirja politični žargon skozi zmago, kjer smo opustili poraz – na ta način orisani cilj je lahko le super abstrakten, kajti v realnem svetu vsi nikoli nismo zmagovalci. Predsednikova sicer prislovično prazna retorika sodelovanja in sprave, ki je postala njegov zaščitni znak, zato evocira tudi vsebinsko praznost – da smo vsi zmagali, preprosto pomeni zaslepiti se za probleme v družbi, za socialne stiske ljudi, revščino in brezposelnost, za rušenje demokracije in vladavino sovraštva in prepira, prepričevati druge, da prihaja rešitev in da si je končno, če ne bo sledil temu skrajno zlaganemu optimizmu, vsak čisto sam kriv za svoje mizerno stanje.

Bogvedaj, da bi s tem kaj imeli politiki, morda ta vlada ali predsednik republike, ki je sicer vidni karierni politik celo svoje življenje in eden ključnih ljudi od osamosvojitve naprej z največjo odgovornostjo za sedanji trenutek države. Kolesarski šampion je bil v tem smislu uporabljen in zlorabljen za predsednikove potrebe. Ni prvi in najbrž tudi zadnji ne.

Več:

[Dobro zmaguje: predsednik kot krščanski populist](#)

[Pahorjevi demoni in teopolitika](#)

[Pahorjevo zadovoljstvo, ki ne sme priti prekmalu](#)

[Biciklist Pahor, oblečen v protokolarna darila](#)

[Pahorjeve kopačke, skrite v faktografijo](#)

Po Pahorjevem mnenju so partizani v Dražgošah pahnili vaščane v nemilost okupatorju

Objavljeno na 16. januar 2022

Predsednik republike Borut Pahor, podobno kot [novinar Jože Možina v zadnjem Utripu](#), verjame v sfabricirano zgodovino bitke v Dražgošah. V intervjuju za Siol je prikimal mnenju, da so pred natanko osemdesetimi leti na tem nesrečnem kraju partizani nedolžne vaščane pahnili v nemilost nacistične vojske. Kar lahko pomeni predvsem, da bi moral predsednik natančneje in konkretnije pojasniti, komu v spomin je polagal venec letos in vsa pretekla leta ob dražgoškem spomeniku.

V intervjuju za Siol

So bili potemtakem partizani, ki se jim vsa dolga leta priklanja, tudi kot nekdanji najmlajši član centralnega komiteja Zveze komunistov in kasneje predsednik stranke, ki je komuniste nasledila, sploh vredni njegove tovrstne geste? Je ob svojih obiskih Dražgoš v preteklosti venomer preklinjal, ker mora častiti mitično partizansko stran, krivo poboja

nedolžnih civilistov, v zadnjem, desetem letu svojega podvojenega mandata, pa se je končno ojunčil v besedi, saj že napoveduje, da zapušča slovensko politiko in odhaja nekam v tujino?

Vedno prikima obema stranema

Poglejmo najprej [vprašanje obeh novinark Jančičevega portala Siol in njegov odgovor](#):

»Minulo nedeljo ste v Dražgošah ob obletnici položili venec. So Dražgoše po vašem mnenju simbol pogumnih partizanov, ki so se borili za svobodo, ali simbol tragične usode nedolžnih vaščanov, ki so jih partizani prepustili v nemilosti nacistične vojske?

Oboje. Dražgoše so kraj neke tragedije. Takih tragedij je bilo v času druge svetovne vojne v Sloveniji žal zelo veliko. Čas druge svetovne vojne je preizkušal Slovence. Mislim, da je treba dati priznanje narodnoosvobodilnemu boju zato, da nas je skupaj z zavezniki osvobodil. Slovenci moramo biti ponosni na narodnoosvobodilni boj. Razumeti moramo, da se je dogajala tudi revolucija in da so bile žrtve zaradi revolucije in protirevolucije, da je ta notranji spopad privedel do zavržnega sodelovanja z okupatorjem, da je po koncu druge svetovne vojne prišlo do avtokratskega političnega sistema, v katerem so po vojni pobijali ljudi brez sodnih procesov. Prišlo je do narodne tragedije.«

Predsednik v skladu z svojim znamenitim pozicioniranjem v nemogočo sredino hkrati verjame kar oboje: da so partizani bili pogumni in strahopetni, da so se borili za svobodo in obenem strahopetno bežali pred okupatorjem, s čimer so žrtvovali domačine in so zato odgovorni za njihovo smrt. Zadnjo tezo ponavljajo revizionisti NOB iz vrst politične desnice in domobranstva, zelo podrobno jo je [v že komentiranih Odmevih razvil Možina](#), s čimer Pahor ponavlja misel za njim: tako ali drugače so partizani Cankarjevega bataljona obrnili hrbet lokalnemu prebivalstvu in ga pustili na cedilu.

Podrobnejšemu pojasnilu, v kakšni meri to ustreza zgodovinski resnici, se je v teh dolgih desetletjih lahko predsednik mimogrede izognil in ob anemičnem novinarstvu bomo najbrž še dolgo čakali na konkretniji odgovor. Seveda je teza, ki je prepričala Pahorja, namenjena diskreditaciji partizanstva in sam se je ponudil, da postane njen pomožni zvočnik; naslonjena je na podtaknjeno napačno prepričanje, da bi lahko desetkrat manj številni partizani obranili domačine, pa tega niso želeli in ne zgolj mogli storiti.

Komunisti so zlorabili NOB

Njegovo sramotno stališče ni posebej presenetljivo, Pahor že najmanj petnajst let ponavlja svojo razlago, da so komunisti med drugo svetovno vojno uzurpirali NOB za svoje

potrebe, kar pomeni, [da so po njegovem partija in komunisti zlorabili narodnoosvobodilni boj](#), vse skupaj pa je rezultiralo v tem, da je »Slovenec dvignil roko nad brata Slovenca«. Na tej točki nato sam nastopa kot nekakšen mogočen spravitelj naroda, pri čemer se zavzema tudi [za skupna spominska obeležja, kjer so na plošči družno zapisana imena partizanov in domobrancev](#). Tovrstno izenačevanje borcev proti okupatorju in kolaborantov z njimi mu ne predstavlja prav nobene moralne težave. V intervjuju za Siol se sicer pohvali, da je prispeval k »spravni zakonodaji« po odkritju Hude Jame in potem kot predsednik republike storil vse za prenos ostankov žrtev iz Hude Jame na mariborsko pokopališče.

Vprašanja, ki mu jih postavljata novinarki Katja Nakrst in Rebeka Krašovec, so skoraj vsa po vrsti ideološka in te vrste, da bi jim zlahka pripisali avtorstvo koga drugega, ki na Siolu budno skrbi za politično pravovernost. Znova nam takšna praksa pove, da so se novinarski kolektivi Siola in Planet TV povsem prilagodili volji oblastnikov in svojo profesionalnost obesili na klin.

Več:

[Škandalozen Utrip z Možino](#)

[Interpretacijska dvojnost politične amfibije](#)

[Pahorjev pogled na Dan upora proti okupatorju, razložen za telebane](#)

[Pahorju in Janši so zaprli vrata: ne spoštujeta izročil protifašizma in se klanjata fašizmu, zato nista dobrodošla](#)

[Prazniki, ki jih na RTV uravnatežujejo](#)

[Brat bratu, Pahor Pahorju: kako predsednik kopira samega sebe](#)

[Predsednik Pahor se v spravni zablodi norčuje iz živih in mrtvih](#)

[Pahorjeva zlagana podoba spravitelja Slovencev](#)

[Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji](#)

[Kako obsoditi proteste proti rehabilitaciji domobranstva: redukcija na ideološki prepir](#)

Zlagane fojbe: Janša in Pahor skozi dobrikanje Italijanom zanikata zgodovinska dejstva

Objavljeno na 21. februar 2022

Slovenska politika je v primeru fojb večkrat izdajalsko klonila, najvišje pa zastavo nacionalno sramote in zanikanja zgodovinske resnice dvigujeta Borut Pahor in Janez Janša. To dejstvo se je znova pokazalo, ko je na drugem programu italijanske javne televizije Rai 2 bil premierno prikazan dokumentarec »Fojbe in eksodus, dnevi sovraštva« ([Foibe ed esodi, i giorni dell'Odio](#)), v katerem sta med drugim kot »pričevalca« nastopila premier Janez Janša in kardinal Franc Rode. Vlada republike Slovenije je ponosno vabila k ogledu.

Slovanski krvoločni bes

Slovenska tiskovna agencija je poročala, da si je za Radio Slovenija film, ki ga je pripravil Andrea Romoli, ogledal dopisnik iz Rima, novinar Janko Petrovec; opisal ga je kot »italijanski pogled na zgodovino diktatur 20. stoletja ob Severnem Jadranu«. Pri čemer se avtor filma, kot so poročali, ni ustavil pri povojnem trpljenju Italijanov, ampak se je posvetil tudi »trem desetletjem preganjanja in nasilja nad ljudstvi med Gorico in Dalmacijo«. V delu, v katerem govori o stotinah nedolžnih italijanskih povojnih žrtev, se sicer ne spušča v spor glede dejanskega števila žrtev fojb, hkrati pa zelo dobro vemo, kakšen uradni »italijanski pogled« je: v njem prevladuje zmanipulirano mnenje o žrtvovanju italijanskega naroda vpričo genocidnih sosedov ob »barbarstvu stoletja«, ki ga je proizvedel »slovanski krvoločni bes«, če navedemo bivšega italijanskega predsednika Giorgia Napolitana.

Janša je v filmu nastopil kot nekdo, ki je posredno afirmiral prirejeno italijansko resnico o fojbah skozi slikanje zločinskega komunističnega režima, delil je zgodbo svojega očeta, ki si je moral pod fašisti skopati lasten grob, pod nacisti je bil interniran v Dachau, nato pa ga je OZNA odpeljala v Kočevski rog, kjer so ga ustrelili, a se je uspel rešiti, je našteval. Med drugim je poudaril, da so bili v Sloveniji komunisti krivi za veliko več žrtev kot nacisti in fašisti; način torej, kako se prikloniti »italijanskemu pogledu«, ne da bi z besedo omenil okupacijo dela Slovenije in trpljenje slovenskega naroda. Kardinal Rode je v filmu spregovoril o svoji izselitvi v Argentino in o preganjanju slovenske duhovščine v desetletju po drugi svetovni vojni, še pri STA povzemajo dopisnika RTV Slovenija.

Petrovec je pojasnil, da so v oddaji sicer sodelovali predvsem konservativni italijanski popularizatorji zgodovine, ni pa bilo najpomembnejših raziskovalcev slovensko-italijanske zgodovine 20. stoletja. Iz Slovenije je sicer nastopil še Tit Turnšek, ki pa je govoril o izgonu Nemcev iz Slovenije.

"Foibe ed esodi, i giorni dell'odio" a Tg2 Dossier

Era le testimonianze quella del premier sloveno Janez Janša

ULTIMI COMUNICATI:

[RAI](#) Ascolti tv di sabato 19 febbraio

[RAI](#) Ascolti tv di venerdì 18 febbraio

[RAI](#) Ascolti tv di giovedì 17 febbraio

[RAI](#) Ascolti tv di mercoledì 16 febbraio

[RAI](#) Piena collaborazione su richiesta aggiornamenti
Vigilanza

Napovednik oddaje: v podnaslovu so se pohvalili z nastopom slovenskega premierja

Kupčija z držanjem za roke

Naj spomnim, 13. julija 2020 je Borut Pahor skupaj z italijanskim predsednikom Sergiom Mattarello položil venec na dveh mestih, pri spomeniku bazoviškim junakom, žrtvam fašizma, in pri spominskemu obeležju na bazoviški fojbi, o čemer podrobno pišem v besedilu [Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#). Kot je znano, v tej fojbi niso nikoli našli italijanskih žrtev, kar je potrdil že angleški pregled takoj po vojni, kasneje pa tudi mešana zgodovinska komisija. Slovenski mediji skoraj niso želeli kvariti spravitvenega dejanja v Pahorjevi režiji, ko sta se z italijanskim kolegom romantično držala za roke, čeprav je kdaj poprej slovenski predsednik že bil sposoben očitati »nesprejemljive izjave visokih predstavnikov Italijanske republike ob dnevu spomina na žrtve fojbe, ki želijo ustvariti vtis, da je šlo pri fojbah za etnično čiščenje«. Mimogrede, spravitveni dogodek je potekal le na italijanskem ozemlju in če bi opravičilo bilo res iskreno, bi moral Mattarella stopiti tudi na slovenska tla in se opravičiti za italijansko agresijo. Vendar mu nič takšnega ni bilo treba storiti ob tako prijaznem slovenskem državnem vrhu...

Pahor vsaj od leta 2020 v svojih nastopih potvorbe zgodovinskih resnic ni omenjal, ker bi to terjalo natančnejše pojasnilo, zakaj polaga vence in se v času, ko fašizmi in nacionalizmi še zdaleč niso usahnili, zgodovinskim fabrikacijam dobesedno priklanja, ne da bi pomislil na trpljenje lastnega naroda in privrženost dejstvom. Res pa je, da v zameno za kimanje na italijanskih univerzah prejema častne doktorate. Novinarka Saša Vidmajer je v Delu opozorila, »kako naivna in nespametna je tukajšnja politika«, k čemur prišteva lahkotno podeljevanje državnih odlikovanj tistim, ki vzporejajo fojbe s holokavstom. Tokrat ga bo prejel tržaški župan Roberto Dipiazza, ki je ob letošnjem dnevu spomina govoril o krvoločnih partizanih, ki so nad Italijani izvedli »holokavst« in Pahor bo njemu, kot tudi predsedniku Furlanije - Julijske krajine Massimilianu Fedrigi, podelil državno odlikovanje za »prispevek k poglobljanju slovensko-italijanskega sodelovanja«, kakor piše v decembrskem uradnem listu.

Novinarka sicer komentira, da je šlo za »lahkomiselen poklon slovenskega predsednika Boruta Pahorja leta 2020 pred bazoviško fojbo«, ki da zdaj daje rezultate. Na tej točki se moti, v njegovem dejanju ni bilo nobene ležernosti in nepremišljenosti, zgolj mimikrija upravičevanja skozi »[maskirni dialogizem](#)«, s katerim tako rad promovira sebe, ter sklicevanje na dobro kupčijo z vrnitvijo tržaškega Narodnega doma slovenski narodni skupnosti, zaradi katere se tako rekoč splača malo potrpeti. Povedano drugače, Pahor je ves čas celo dajal signale, da je dober mešetar in bi ga zato morali res blazno spoštovati! Končno je tudi nekdo, [ki izmenično bere Pirjevčevo in Možinovo knjigo](#) - da mu ne bi kdo očital enostranosti!

Janševa in Pahorjeva politična in medijska dejanja pričajo, da je naša država pripravljena za naklonjenost Italije poteptati zgodovinske resnice in posredno zanikati lasten narod. Državno odlikovanje tistim, ki širijo zlagane zgodbe o holokavstu v eksekuciji partizanov, bo novo simbolično dejanje v tej smeri. Večja sramota od te je samo še, da ne širša javnost ne množični mediji tovrstnega izdajstva sploh ne znajo ali nočejo artikulirati kot problem, vse gre neopazno mimo. Si pač zaslužimo voditelje, kot jih imamo, pa tudi kritično javnost, kot jo imamo, in skupaj z njimi hlapčevsko pristajamo na razprodajo lastne zgodovine in s tem narodne identitete.

Več:

[Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#)

[Domoljubne težave s simboli: hrvaška in ruska zastava namesto slovenske](#)

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

[Njegovo izmenično branje: kako hkrati brati Pirjevca in Možino](#)

Dvojno gorje izbrisanih: Pahor se je zgolj abstraktno opravičil

Objavljeno na 26. februar 2022

26. februarja 1992 je država Slovenija zagrešila množičen politični in humanitarni zločin proti 25.671 zakonitim prebivalcem države, toda to povsem nezakonito dejanje je bilo razkrito šele sedem let pozneje, februarja 1999, z odločbo Ustavnega sodišča Slovenije. Zdaj se je, ker mineva 30 let, [izbrisanim javno opravičil predsednik republike Borut Pahor](#) in potočil krokodilje solze, pri čemer nihče ni našel časa, da bi problematiziral tudi njegovo pasivno vlogo v preteklosti ob tem. Predsednik Civilne iniciative izbrisanih aktivistov Irfan Beširović je ob dogodku opozoril, da v državi še vedno živijo izbrisani brez urejenega statusa.

♥ Aleš Hojs and Branko Grims liked

Peter Krajnc @peros63 · 5h

S kakšno pravico se predsednik izbrisanim opravičuje v mojem imenu? Jaz ga nisem volil. Izbrisali so se pa sami.

Eden izmed uporabnikov twitterja: opravičilo predsednika

Janševa vlada še naprej ignorira izbrisane

Izbris tolikšnega števila ljudi iz registra stalnega prebivalstva, nekakšen administrativni genocid, ki ga je poganjala ksenofobna logika, je pri vladajoči stranki in kar sedanji vladi v celoti naletel na zgovoren zid molka. Ignoranco in prezir najslabše vrste, tudi medijsko spregledan. Nikakršnega opravičila s strani SDS ali kogarkoli na vladi, česar slovenski novinarji očitno ne znajo ali nočejo opaziti. Razlog je dokaj enostaven, zato velja ob 30. obletnici opozoriti na še nekaj drugega, ob administrativnem genocidu tudi na

političnega, ker so ves ta čas, vključno z današnjim trenutkom, izbrisani prebivalci veljali in obveljali za tistega Drugega, na čigar hrbtih je potrebno zganjati sovraštvo, nestrpnost in ksenofobijo, s tem pa hujskaško mobilizirati množice svojih podpornikov. Del dogajanja, ki ga Pahor ni omenjal ali poskušal obsoditi, s čimer je zanikal pomemben del usode izbrisanih, ki so ob administrativnem zločinu morali vsa ta leta trpeti še šikaniranje in sovraštvo, s čimer so bili dvojne žrtve.

Povedano drugače: ko sta te dni Aleš Hojs in Branko Grims iz vrst SDS opogumila in z retviti nakazala svoje nezadovoljstvo ob Pahorjevem opravičilu, sta uporabila v preteklih desetletjih zimzelen retorični trik, češ da izbriša ni bilo, saj so se izbrisani »samoizbrisali«, kar pomeni zgolj, da so si krivi sami. S tem sta nas spomnila na grozljivo dejstvo dolgoživosti psihopolitike sovraštva, ki načrtovano išče in najdeva svoje premične tarče, v katere usmeri svoj gnev: izbrisane, LGBTQ skupnost, samske ženske ali ženske nasploh, begunce in migrante, romsko skupnost, »leve fašiste«, fiktivne komuniste in tako dalje. Zanj in za pogubno kvarjenje duhovnega ozračja v državi se nam zaenkrat še nihče ni opravičil.

O argumentacijskih in retoričnih strategijah izključevanja [izbrisanih sem govoril na nekem drugem mestu](#), tokrat naj zgolj spomnim, kako so bili izbrisani prebivalci dolga leta stigmatizirani skozi serijo pridevnikov z negativnimi konotacijami, kot »oportunisti«, »špekulanti«, »prebrisani«, »samoizbrisani«, »tako imenovani izbrisani«, »agresorji«, »okupatorji«, »jugooficirji«, ipd. V stranki SDS so v preteklosti zavzeli zelo perfidno držo, načeloma so bili za reševanje problema, vendar skozi dvom: če so bile komurkoli v procesih osamosvojitve Slovenije res storjene krivice, so ves čas ponavljali, jih je treba popraviti, »nikakor pa ne smejo imeti koristi tisti, ki so kalkulirali glede osamosvojitve«. Trik je hitro razpoznaven, kajti v drugem koraku so kakopak lahko vsakogar obtožili, da je bil kalkulant. Jože Tanko (SDS) je takrat recimo izjavil:

»Ni šlo za izbris, ampak za prenos iz ene evidence v drugo. V to evidenco so se prenesli tisti, ki benevolentne ponudbe Slovenije po državljanstvu prostovoljno niso sprejeli in so želeli ohraniti povezavo z bivšo državo.«

Zakaj Pahorjevo dejanje ni zadostno

Pomemben del zanikanja in tako rekoč potlačitve problema je tvorila psihološka akcija nekakšne »organizirane nedolžnosti« Slovencev v obdobju, ko je retorika zavračanja izbrisanih iskala zelo umazane načine legitimacije »samoizbrisa« - izraz, ki so ga zaničevalno populistično radi uporabljali. Ena bolj zanimivih retoričnih gest je bila skrita za očitek o »nezaupanju v osamosvojitve«, kjer se je pregledovalo, ali so izbrisani dejansko verjeli v samostojno Slovenijo ali ne. Kot na kakšnem inkvizicijskem postopku proti čarovnicam so zato kontrolirali »prepričanja« izbrisanih in jih obtoževali, da niso bili dovolj verni, da niso verjeli v novonastalo situacijo in v to, »da bo Slovenija resnično postala samostojna.«

Pahorjevo dejanje opravičila sicer lahko benevolentno razumemo kot gesto, s katero so izbrisani deležni moralnega zadoščenja. Ampak induktivnih dokazov, da je predsednik pri tem imel v mislih predvsem samopromocijo skozi sebi lastno filozofijo »spravnih« in »pomiritvenih« dejanj, najbrž ni potrebno posebej navajati. Ne gre le za to, da bi opravičilu morala slediti dejanja, ki jih ni, iskreno kesanje in obžalovanje, ki ga je želel na skrajno abstraktni ravni doseči predsednik republike, bi moralo vsebovati tudi grajo in kritiko aktualne vlade, ki se je opravičilu v sebi lastni ksenofobni drži izognila, hkrati pa tudi najmanj omembo, da so bili izbrisani žrtve sistematično širjenega političnega sovraštva. Saj res, pričakovati polno iskrenost in konkretnost v ravnanju predsednika republike ni nekaj, kar bi nenaivno gojili kot svoje občutke. Zato velja njegovo opravičilo šteti za še eno nepopolno, v sebi nezadostno in predvsem samovšečno dejanje.

Pahor kot idejni oče gibanja Povežimo Slovenijo

Objavljeno na 19. april 2022

»Dovolj je delitev na leve in desne. Povežimo Slovenijo. Skupaj naprej. Iskanje skupnih rešitev.« To je le eno od gesel gibanja z enakim imenom, ki sem ga [že januarja 2021 opisal kot satelitski projekt](#) in hkrati tudi zaznal, da bo bržkone uspešen: pod svojim okriljem je zbralo pet strank, ki so presodile, da bi se rade sončile v Janševi orbiti, da pa same nimajo posebnih možnosti za samostojen uspeh. Zdaj, proti koncu volilne kampanje, ga ankete že uvrščajo v parlament, nas pa že pošteno bolijo ušesa od njihove sladkobne govornice o nuji povezovalnosti in sodelovanja. Na kakšen način se ideološko in retorično profilirajo Zdravko Počivalšek, Marjan Podobnik, Franc Kangler, Andrej Čuš in Andrej Magajna, na čem je utemeljena njihova strategija prepričevanja? Bo čez en teden, na volilno nedeljo, tudi uspešna?

Povežimo Slovenijo se držijo za roke (POP TV)

Uporabljena retorična platforma je dejansko enostavna in zvita obenem. Da bi jo zaznali, spomnimo na nekaj značilnih izjav. »Zato je odgovornost vseh tistih, ki se čutimo poklicane, da kreiramo prihodnost politike v Sloveniji, da ustvarjamo dialog, da združujemo in ne izključujemo nikogar vnaprej,« je pametoval eden od protagonistov gibanja, razvpiti župan Kangler, [ki rad »tišči« poslanke](#). Saj res, politik, znan po psovanju, izključevanju in pljuvanju po levici, v kateri je celo kariero videl zaroto, nam po novem ponuja neizključevanje in dialog?

Tekmujejo v retoriki sodelovanja

»Namesto razkola potrebujemo sodelovanje,« ponavlja gospodarski minister Zdravko Počivalšek in navija, [da bi v gibanje pritegnili tudi proticepilce](#). Logično, če povezuješ, boš združil zagovornike ploščate Zemlje in njihove nasprotnike. Eden od teh, ki se ni cepil, Marjan Podobnik, ga je zelo pričakovano dopolnil: »Moč je v sodelovanju in povezovanju«. Recikliranje istih gesel se sploh ne ustavi in povzroča bobnenje v ušesih. »Izborili pa si bomo toliko, kolikor bomo enotni,« nas s svojim enotenjem nenehno šarmira Alojz Kovšca, spet tisti predsednik Državnega sveta, ki slovi po svoji grobi odrezavosti in sovraštvu na twitterju.

Povežimo Slovenijo torej »gradi na povezovanju, dialogu in sodelovanju«, kot sami pravijo, rado bi združevalo čisto vse, leve in desne, pri čemer parazitira na enostavni agendi strukture »pozitivnih sporočil« o eni sami harmoniji vseh državljanov, neizključevanju in »povezanosti v različnosti za dosego družbenega soglasja«. Zato so tudi ponudili skupno kandidatno listo vsem gibanjem, strankam in posameznikom, »ki želijo dobro tej državi«, so se pohvalili.

Sami pravijo, da sicer Slovenci uživamo največ svobode in blaginje v vsej svoji zgodovini, toda kaj, ko se »ne znamo pogovarjati, v kakšni državi želimo živeti«. Še več, v Povežimo Slovenijo ne samo strastno povezujejo, »ampak dnevno dajemo zgled, kako bi sodelovanje moralo izgledati v praksi.« Oni omogočajo »prostor pogovarjanja« in »iščejo skupne rešitve zato, da bomo bolje živeli skupaj v najboljši državi z najboljšimi ljudmi.« S tem bodo omogočili, zdaj že vemo na pamet, da »stopamo na pot povezovanja Slovenije«.

Utrujajoče in mučno je opazovati polizobražene politike, ko papagajsko uporabljajo njim tuje zveneče fraze. Gospodarski minister kot najbolj medijsko izpostavljen med njimi je že pred meseci odkril, da lahko patentirano retoriko učinkovito uporabi tudi kot sproten očitek, zato stranke opozicije nenehno napada, češ da zagovarjajo izključevanje že s tem, ko se nočejo priključiti njegovemu gibanju.

Govorica laskanja

Terminologija sloganov, ob katerih se omenjeni politiki, pretežno sumljive provenience in preteklih dejanj, nenehno topijo pred občinstvom, je s tem zakoličena in hitro prepoznavna – oni so za enotnost, povezovanje, sodelovanje, vključevalnost, dialog, pogovarjanje, prihodnost in za skupni boj za skupno dobro naše prelepe domovine. V Platonovem dialogu Gorgija (463a-465e) zremo, da glavni namen sofistične retorike ni prepričevanje, temveč laskanje (κολακεία). Prepričljivo govorništvo običajno doseže svoje učinke z zadovoljevanjem užitkov in želja občinstva, vendar ja takšna uporaba govora izpeljana v funkciji praznega prilizovanja, prepričevanje občinstva s položaja nevednosti. Tista druga, »pravilnejša« vrsta retorike, pa stavi na izobraževanje in nas prepričuje s položaja vednosti.

Povežimo Slovenijo stavi na retoriko laskanja, ki ima enak status kot kuharstvo in kozmetika, kot pravi Platon; prepričuje na način, da pušča ljudi v nevednosti, kot večšina promovira zgolj sebe. Povedano po sokratsko, ne skrbi za dobro občinstva in za najboljše stanje duš državljanov, ker je sama sebi namen – seveda predvsem doseganju hipnega cilja, osredinjenega na volilnem rezultatu.

Petrič, priklopljen na rotor generatorja

V dobro državljanov in njihovih duš ne more govoriti, ker ni iskrena, na kar kaže že profil politikov, ki so retoriko povezovanja prisilno sprejeli za svojo. Končno pa je taka retorika zlagana tudi zato, ker jo pooseblja dr. Ernest Petrič, ki sicer ljudi povezuje tudi s tem, [da zmerja protestnike na ulici](#). No, predvsem povezuje državljane proti sebi. Svojčas je njegovo povezovalno ideologijo psihoanaliziral Gregor Golobič. Dejal je, da gre za prodajalca »večdesetletnega oportunističnega konvertitstva kot vrednote nenačelnega puščanja prostora za vse kombinacije«. In k temu zajedljivo dodal: »Če bi ga lahko priklopil na rotor generatorja, bi proizvedel dovolj elektrike za nadomestni šoštanjski blok.«

Povezani plešejo: Petrič je v svojem govoru Počivalška in Kanglerja razglasil za modra človeka

Zelo verjeten nov kandidat za predsednika republike je bil zelo dolgo časa svetovalec aktualnemu predsedniku republike Borutu Pahorju. Ob Petričevi neposredni politični aktivaciji [sem se večkrat čudil, najprej že maja 2021](#), kako si slednji drzne ob sebi še vedno imeti osebo, ki se je odločila politično angažirati in iskati »poti povezovanja obeh političnih polov«, ob čemer je celo napovedoval, da se bo pomeril za poslanca. S tem vendar ruši pozicijo nevtralnosti, na katero se sicer rade volje sklicuje. No, končno se je, šele pred tremi tedni in ko je bilo že zelo pozno, Petrič poslovil z mesta svetovalca ravno zaradi svojega angažmaja. Konflikt interesa medijev ves ta čas sploh ni motil.

Koristoljubci iščejo partnerstva

Petrič in Pahor dejansko gojita skrajno istovetno govorico sodelovanja in težko je reči, kdo je vplival na koga. Seveda nista edina na desnem političnem spektru, Pahorjev svetovalec je skupaj s krogom okoli Petra Jambreka, ki vedno na soroden način navija za Janšo, novembra 2021 poslal javnosti pismo, v katerem si s podobno intenco naštetih prizadevajo izničiti polarizacijo obeh polov:

»Zato se zavzemamo za sproščanje, sodelovanje in povezovanje na politični sredini in iščemo poti, da bi zaživela slovenska moderna politična kultura, ki je sicer značilna za zahodno civilizacijo.«

Pismo so ob Petriču podpisali Matej Avbelj, Peter Jambreč, Janez Podobnik, Dimitrij Rupel, Ivan Štuhec, Žiga Turk, Marko Voljč in Tomaž Zalaznik. Na drugi strani je trik zlaganega »sproščenega« povezovanja na repertoarju šefa SDS že desetletja, ne le skozi koncept »vlade narodne enotnosti«, ampak predvsem skozi famozna »partnerstva za razvoj« in ponujanje roke sodelovanja, ki ga Janševa stranka tradicionalno uprizarja pred volitvami in predvsem po njih.

Funkcije takšnega povabila so dejansko tri. Prva je v podrejanju političnih partnerjev, kajti vsakič, ko Janša stopa v odnos z njimi, se to zanje konča katastrofalno, saj odnos z avtoritarcem dejansko nikoli ni enakopraven – v bistvu ni niti možen. Druga je v mimikriji: kar počne prvak SDS, služi prikrivanju operacije spretnega podrejanja in izključevanja drugih, ko se partnerje potiska tudi v soodgovornost za protizakonite prakse in rušenje države. Katastrofalna usoda strank SMC in DeSUS v njegovi sedanji koaliciji je zadnje žalostno spričevalo s terena.

Tretjo funkcijo sem že omenil: skozi anticipirano ali celo potrjeno zavrnitev sodelovanja se zlahka oblikuje lažen vtis, da je druga stran, tokrat opozicija, kakopak tista, ki ga aktivno zavrača in posledično je mogoče hitro artikulirati propagandistično kompromitacijo, da je levica po svoji naravi zlobna in ne želi nič dobrega Sloveniji.

Pahor kot oče dialoga

Toda največji promotor ideje povezovanja zadnjih deset in več let zagotovo ni Petrič. Najbolj značilno je potrebo po sodelovanju, enotnosti in dialogu, sožitju in miru ves čas širil sedanji predsednik republike. Pahor sicer resda pretežno ni imel v mislih operativnega in konkretnega povezovanja strank, takšna gesta ne pritiče njegovi zadnji politični funkciji. Predvsem je plediral k povezovanju in enotnosti naroda, da bi presegli razkol v njem med levimi in desnimi. Toda v podstatu je na delu povsem ista ideja.

A. K. K.

24. marec 2022 ob 16:31
MMC RTV SLO, STA

Preberi članek

Ernest Petrič odhaja s funkcije svetovalca predsednika republike

Razlog je Petričovo aktivnejše politično udejstvovanje

Predsednik republike Borut Pahor je podpisal ukaz, s katerim bo Ernestu Petriču v petek prenehala funkcija svetovalca predsednika republike, so sporočili s predsednikovega urada.

Foto: TV Slovenija

Zadnje iz

Skoraj leto zamude: MMC RTVS poroča o Petričevem slovesu zaradi aktivnejšega političnega udejstvovanja

»Letos imam ljudi, ki bodo glasovali zame, za mojo politiko povezovanja in združevanja,« je povedal pred predsedniškimi volitvami 2017. »Lahko pa naredimo vse, če bomo delali skupaj. Sodelovanje. Povezovanje. Jaz sem ta predsednik, ki to zmore.« Njegova retorika sprave, enotnosti, povezovanja je sicer obče znana, o njej sem neštokrat pisal, [sploh o koncesijah Janši](#), saj je s tako gesto ponujala vodo na mlin prvaku SDS. Obsesivno ponavljanje privrženosti dialogu, včasih že do komične repetitivnosti, sem poimenoval za »[maskirni dialogizem](#)«.

Načrtovalci satelitskega Janševega gibanja zato niso imeli težkega dela, preprosto so morali zgolj skopirati laskav jezik sicer večno [flirtajočega predsednika republike](#), zaradi katere se, ob vsem drugem, že vsaj deset let uvršča v čisti vrh anket po priljubljenosti. Snovalci koncepta so zato preverjeno uspešen material le spretno uporabili in prepakirali.

Pravi idejni oče gibanja Povežimo Slovenijo je torej Borut Pahor. Kdo bi si mislil, da bo ta socialni demokrat, mojster komunikacijskega populizma in koketiranja z ljudstvom, trasiral pot Kanglerju, Počivalšku, Kovšci, Podobniku, končno pa tudi svojemu svetovalcu Petriču, ki bi ga več kot jasno rad nasledil na položaju. Če mu uspe, se bo Petrič ustoličil kot nadaljevalec pahorjanske ideologije, postal bo Pahor po Pahorju.

Več:

[Gibanje Povežimo Slovenijo: nova Janševa predvolilna koalicija v nastajanju](#)

[Kako rešiti vojaka Janeza: gibanje Povežimo Slovenijo stavi tudi na proticepilce](#)

[Tudi Počivalšek bi sodeloval s proticepilci](#)

[Politična trgovina s sekretarji: Čuš k Počivalšku](#)

[Ernest Petrič ozmerjal protestnike na ulici](#)

[Je kandidat za poslanca Ernest Petrič še lahko svetovalec predsednika republike?](#)

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

Neofašisti na bazovskem šohtu

Objavljeno na 1. maj 2022

No, takšna je resnica Pahorjevih spravnih vencev: na bazovskem šohtu stegujejo desnico neofašistični skinheadi. In tudi nosijo vence. Ampak slovenska oblast, vključno z njim, seveda ob takih dejanjih molči. In naši mediji, [z izjemo Primorskega dnevnika](#), tudi pričakovano verjetno, kajti za še aktualno Janševo oblastniško garnituro [so neonacisti pač biseri](#). Ljudje s posebnimi kulturnimi potrebami, [posebna subkultura, kot pravi Anton Olaj](#), ljubki ljudje z rumeni jopiči, ki jim je mar za domovino!

Neonacisti na šohtu

Seveda je apel novinarke Vesne Pahor v bistvu zaman: poziva k temu, da neofašistični shod pristašev skupin Gruppo Unione Difesa in Veneto Fronte Skinheads, ki so se 25. aprila letos poklonile žrtvam poveljnih pobojev ter padlim Italijanske socialne republike, ne bi bil spregledan. Ampak je, kar zadeva slovensko politiko in množične medije, ostal prav to. Neopazno je šel mimo.

Naj spomnim, 13. julija 2020 je Borut Pahor skupaj z italijanskim predsednikom Sergiom Mattarello položil venec na dveh mestih, pri spomeniku bazoviškim junakom, žrtvam fašizma, in pri spominskemu obeležju na bazoviški fojbi, o čemer podrobno pišem v besedilu [Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#).

Pokloni izmišljenim italijanskim žrtvam na Bazovici, enih in drugih, so najgrši madež, s katerim se je onečastil primorski boj proti fašizmu. Nič čudnega, da ga izvajajo predvsem neofašisti.

Več:

[Hojs o neonacističnih biserih in »svinjskem« ljudstvu](#)

[Zlagane fojbe: Janša in Pahor skozi dobrikanje Italijanom zanikata zgodovinska dejstva](#)

[Pahorjeva kupčija z bazoviško fojbo: priklon Italiji pod blefom sprave](#)

Politični kastrat: zakaj bi se mediji morali odpovedati intervjujem s Pahorjem

Objavljeno na 8. maj 2022

Intelektualno povprečno zahteven bralec [sobotnega intervjuja v Večeru](#) z najbolj neverodostojnim predsednikom republike v zgodovini naše države, hkrati retorično neskončno izmuzljivim, bo verjetno težko zadrževal jezo in bes vpričo njegovega novega strahovitega sprenevedanja. Novinarja Vanessa Čokl in Luka Mlakar sta se tokrat morala spopasti s že standardno hipokrizijo izmikanja, Pahorjevim prepoznavnim zaščitnim znakom, ki jo je zaradi predvidljive ponovljivosti vedno bolj dolgočasno analizirati.

Najmanj dve vsebinski točki iz intervjuja sta skrajno pomembni, da jih zadržimo v spominu. Na nobeno nismo naleteli prvič. To sta izgovora, s katerima rad postreže v svoji degutantni poziciji »čistih rok«: najprej predsednikov permanentni suspenz mnenja, ko gre za politične pritiske na medije, češ da tega ne more komentirati, in na drugi strani podpora oblasti, skrita za sklicevanje na legitimnost vsake izvoljene vlade, s pomočjo katere je v dveh letih Janševega tretjega mandata vedno našel dobro besedo za tistega, ki je Slovenijo popeljal na pot orbanizacije in avtoritarnosti. Na kratko bom zato komentiral predsednikovi stališči glede posegov v medije in podpore Janševemu režimu.

Na Škisovi tržnici (TV Slovenija)

Mnenje o pritiskih kot pritisk

Bodimo najprej pozorni, kako je zvito izpeljal izmikanje komentarju političnih pritiskov na medije v svojem že prepoznavnem slogu. Novinarja sta ga želela opozoriti na [odpoved pogodbi Marcelu Štefančiču](#) v času, ko se je politika s svojo podaljšano roko spravila na njegovo oddajo in RTV hišo:

»Obeležujemo mednarodni dan svobode medijev. Praktično vse ocene, tudi iz tujine, vsi indeksi govorijo, da smo padli v medijski svobodi. Zdaj so pred RTV Slovenija imeli tiskovno konferenco, Marcel Štefančič je bil tam. Ko je pred meseci v predsedniški palači snemal pogovor z vami in vas izzval, ali boste po koncu mandata vi vodili Studio City, ste mu odvrnili, da je nenadomestljiv. Zdaj pa slišimo, da je ostal brez oddaje.«

»V uredniško politiko medijev se seveda ne vmešavam.«

»Ampak to je pritisk na ustvarjalce ...«

»Mar ne bi bilo moje stališče tudi pritisk na ustvarjalce?«

Nenadomestljivi Štefančič je torej v enem samcatem trenutku postal zelo nadomestljiv – po zaslugi predsednika, ki se v novo uredniško politiko tandema Whatmough-Rebernik,

v skladu s katero ni nenadomestljivih, pač ne meša. Bolje rečeno, vsi profesionalni kadri so v medijih strogo vzeto očitno nadomestljivi s političnimi.

Predsednikova politika nevmešavanja je potemtakem politika direktnega soglasja in pristanka na surovo podrejanje domačih medijev. Ironija je, da je sam tisti politik, ki ta istim množičnim medijem v celoti dolguje svojo novo pojavnost, popularnost in status, ki ga je zgradil skozi [komunikacijski populizem](#) v skupno desetih letih svojega drugega mandata. Bil je tisti, ki je pogruntal željo tabloidnega hlastanja klasičnih medijev po kralju instagrama in vseh vrstah koketiranja, uspel je uganiti *politainment* tendenco medijev, ne da bi se vanje vmešal – ker so mu mediji jedli iz rok, tega niti ni rabil.

Velemojster sprenevedanja

Da bi njegova obsodba političnih pritiskov bila sama politični pritisk, je slab vic, ki ga je sposoben le najbolj perverzen politik in bolj perverzno od tega je samo še, da mu novinarji tega ne znajo ali nočejo očitati – perverznosti namreč. Na novo poizvedbo novinarjev, če situacija na RTV Slovenija ni nadaljevanje tiste na Slovenski tiskovni agenciji, je spet ponovil svojo staro mantro:

»Vedno sem se vzdržal ocene ravnanj medijev in se bom tudi tokrat. Mislim, da sem zelo dosleden pri tem. Ne bežim od tega vprašanja, ampak moj odgovor v 32-letni politični praksi je vedno enak. Tega ne ocenjujem.«

Kako neskončno nemoralen in sprenevedav moraš biti po značaju, da si celo ponosen na svojo vztrajnost in konsistenco, češ ne bom podlegel skušnjavi, da bi obsodil in grajal politične desante na medije in njihovo propagandno instrumentalizacijo! Ali da bi se do svobode medijev sovražnega in demokraciji nevarnega početja opredelil. Ne, to pa ne! Pri čemer so se naša in medijska pričakovanja glede tega že dolgo nazaj minimizirala: seveda bi bila obsodba šele prvi korak, ki bi ga ob tem pričakovali, ne zadnji!

Veselite se na Škisovi tržnici: vedno znova najbolj zaželena trofeja za selfije (vir: Pahorjev twitter račun)

Kakor da vsega hudega ni dovolj, je Pahor v pojasnilu gladko uporabil še čisto preprost argumentacijski trik z »[menjavo teme](#)«: namreč ni bil povprašan po komentiranju medijev, ampak seveda po političnih pritiskih nanje. Ker mu odgovor na zadnje prepoznavno predstavlja strahovito težavo, se je manipulativno spomnil na svojo staro priročno maksimo, da politiku njegovega kova ne pritiče soljenje pameti o delu novinarjev. Ne, to res nima nič opraviti z začetno temo!

Janša je imel mandat

Poglejmo si še neko drugo mesto iz intervjuja, nikakor ne edino vredno komentarja. Nanaša se na občasne lavdacije v podporo Janševi vladi, da deluje dobro in da se moramo nanjo navaditi, kajti vse drugo bi bilo v funkciji zanj neustreznega kritiziranja. Novinarja sta ga spomnila na prijazne besede do nje, tudi tokrat pa je uporabil argument »sklicevanja na mandat«:

»Vaša ocena je bila, da ta vlada za seboj ne pušča pogorišča ...«

»Ampak to je bila drugačna vlada od prejšnje in je drugače ravnala s kakšnimi stvarmi. Mi se lahko tudi nismo strinjali, ampak imela je mandat. Zame je bilo

enako pomembno za demokracijo, kot je bilo za del civilne družbe, ko je kritizirala, da vendarle razumemo, da je vlada dobila mandat in da je sestavni del demokracije, da pride do sprememb oblasti. In ko pride do sprememb oblasti, pride do sprememb politik. To moramo razumeti.«

Pahorjev nov trik v veliki meri kopira logiko »[zmote iz demokracije](#)«. Pri njej se preprosto nerelevantno sklicujemo na večino, kajti ljudje imajo vedno prav, kot nam poskušajo dopovedati po vsakih volitvah v demokratičnih državah. Kar želijo s tem reči, je preprosto opozorilo, da je rezultat volitev vselej »ustrezen« in da podeli glasove na pravičen način: nekatere naredi za zmagovalce, druge za poražence. Običajno je »[ljudje imajo vedno prav](#)« tolažba za poražence volitev.

Toda v kakšnem smislu naj bi ljudje imeli vedno prav? Seveda ne drži, da bi bila resničnost nekega stališča (recimo politika, ki je bil izbran na volitvah) odvisna kar od števila ljudi, ki zanj glasujejo. Število ljudi, ki verjamejo v X, tega ne naredi za resničnega. Argument iz demokracije je v tem smislu zmota, ki je blizu »[argumentu iz ljudstva](#)« (*argumentum ad populum*), Pahorjevo sklicevanje na mandat pa sledi takšnemu manipulativnemu razmisleku. Povedano preprosto: mandat volivcev še ne pomeni, da smejo oblastniki početi karkoli in da imajo v takem početju prav.

Legitimna je menda vsaka oblast

Strogo vzeto je novinarska poizvedba računala z intervjuvančevo vsebinsko presojo Janševih postopanj. Ne bom omenjal imen in zgodovinskih analogij, toda predstavljajmo si, da je Pahor predsednik v kateri od najbolj totalitarnih držav, kjer je legitimno in na demokratičnih volitvah na oblast prišel nevaren diktator in zloben avtokrat. Po opisanem razumevanju bi potem imel mandat za svoja najbolj krvoločna dejanja, ki so morda končala z zločini proti človeštvu! Po Pahorju pač diktatorji vse počnejo *by the book*, z mandatom, in tako je pač menda v demokraciji. Organizacija in avtoritarnost sta njena dela in če postane iliberalna in krati človekove pravice, se moramo tega navaditi!

Težko si predstavljamo nazornost, s katero bi predsednik, sicer ne prvič, bolj prostodušno priznal soodgovornost za avtoritarno stanje v državi, za brodolom demokracije, ogrožanje človekovih pravic, [moralni bankrot politike](#), obvladovanje državnih podjetij, načrtno sesuvanje pravosodja in medijev. Njegova trditev je tudi univerzalna, kar pomeni, da velja širše od Slovenije in širše od njegove vloge predsednika republike, ki jo opravlja: vsakič, ko bomo kje opazovali kakšen avtoritarni režim, se moramo po njegovem zavedati, da v sistemih z demokratičnimi volitvami oblastniki menda vse počnejo po nareku in volji ljudstva.

In res, taisto ljudstvo je Pahorju zaupalo deset let v dveh mandatih in ga prav s pomočjo medijev ujčkalo na položaju, ves čas ohranjalo v vrhu vseh javnomnenjskih lestvic, kjer se je kot pajac retoričnega blefa zlahka obdržal. Ni mu bilo težko novinarje vedno znova

igraje ugnati v kozji rog in se sproti razglašati za političnega kastrata, ki od sebe ne sme spraviti nobenega mnenja, lahko pa z javnostjo neokusno koketira na tisoč načinov in v neskončno štanca svoje instagramske neslanosti. Kajti to seveda sme. Pač imamo, kar si zaslužimo.

Obrat v dojemanju

Toda v desetem in s tem zadnjem letu njegovega drugega mandata, v katerih ni imel mandata, da bi komentiral mandate vlade, prihaja čas za rekapitulacijo spraševanj o fenomenu Pahor. O človeku, ki je ob Janezu Janši najbolj zaznamoval usodo naše politike zadnjih let ali desetletij. Bomo zmogli? Najbrž sem bil edini, ki je celo dekada opozarjal na neznosno vlogo anemičnih medijev pri konstrukciji njegove politične pojavnosti. Kar ne odvezuje soodgovornosti drugih delov družbe, intelektualne in širše javnosti, ki predsednika morda velikokrat ni neposredno podpirala, vsekakor pa ga je premalo problematizirala.

Ironično se je šele v zadnjih dveh letih, torej vse od marca 2020, začel kazati trend večje kritičnosti civilne družbe; nedvomno je sovpadel s širitvijo in obsegom avtoritarnih tendenc oblasti, ko so se dvignila tudi pričakovanja glede Pahorjevega ukrepanja ali vsaj odzivanja, njegovi neokusni flirti in razposajeni populizem pa sta postala še bolj neznosna. Blaga tendenca kritičnega odzivanja, ki nikakor ni posebej zamajalo njegovega prvenstva v javnomnenjskih anketah in torej ni bilo ravno intenzivno, nam tudi pove, da smo negativno recepcijo državljanov upravičeno pogrešali že poprej.

Stališče, ki sem ga ravnokar analiziral, pa nam sporoča, da ga Pahor ne bi spremenil niti v primeru izgradnje bistveno hujšega avtoritarnega režima. Kako že? Vlada je pač dobila mandat...

Apel k ignoriranju predsednika republike

Imajo novinarji in uredniki vso legitimnost, da predsednika republike zaradi njegovih nevzdržnih mnenj, ki so posredno pomagala kopati grob slovenskim medijem, tudi ignorirajo, na primer da z njim do konca mandata sploh več ne opravljajo intervjujev? Po moje imajo. Zlahka bi ga pogrešali, novinarji pa bi ga lahko tudi. Imajo za tako gesto ignorance tudi praktično možnost? Kar ima predsednik sporočiti glede svojih skromnih pristojnosti, na čigar omejitve sam opozarja, lahko stori na tiskovnih konferencah in s tem naloga obveščanja javnosti, ki jo morajo opravljati mediji, ne bo trpela.

V intervjujih in sicer predsednik, to vemo že kar nekaj let, nima ničesar povedati: razen tega, da res ne bo komentiral politične pohabe medijev in pohabe demokracije. Njegovo stalno hlinjenje je muka gledati, poslušati in brati, a tudi nenehno sprenevedanje lahko štejemo za popolno norčevanje iz našega intelekta in zdrave pameti. Razen tega [ne želi biti moralna avtoriteta, zelo izrecno](#), in to tudi na noben način ni. V svoji populistični

agendi si je vedno zelo želel, da postane apolitičen, [podoben sleherniku, navadnemu državljanu](#). Torej ni posebne potrebe, da pride na vrsto za intervju prej kot navaden slehernik.

Da Pahorja začnejo slovenski mediji bojkotirati, bi bila njihova pravica že kar nekaj časa in hkrati bi odločitev delovala kot balzam za ranjeno slovensko demokracijo. Bila bi pomembna varovalka pred moralnim bankrotom, h kateremu je bistveno prispeval. Odločitev odgovornih urednikov Dela, Dnevnika, Večera, RTV Slovenija, POP TV, STA in vseh preostalih medijev bi morala biti enostavna. Zelo enostavna: nič intervjujev do jeseni in tudi kasneje ne. Samo sprejeti jo je treba.

Več:

[Marcela več ni](#)

[Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih](#)

[Popularnost in populizem: v čem je Pahor podoben Trumpu in obratno](#)

[Populizem kot sinonim za demokracijo in argument »ad populum«](#)

[Predsednikova huda stiska: kako sebe dobesedno izbrisati kot moralno avtoriteto](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[Podgoršek vs. Trump: zakaj slovenski mediji lažem ne znajo reči laž?](#)

Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje

Objavljeno na 25. junij 2022

Predsednik republike je dal enega [zadnjih intervjujev za RTV Slovenija](#) pod naslovom, ki je na MMC pokal od patetičnosti: »Devetkrat zapored sem dobil mandat ljudi in skušal sem jim služiti po svojih najboljših močeh«.

[Tokrat pogovora niso zaupali Igorju Pirkoviču](#) in na dejstvo, da je morda zadnji, ga je gladko in brez olepševanja opozorila novinarka Rosvita Pesek v samem izteku. Ob tem ni razkrila, ali ima morda v mislih tudi okoliščino, da se utegne javna radiotelevizija zrušiti vase zaradi destruktivne politične linije, ki je njej osebno najintimnejša, predsednik republike pa jo brani na vsakem koraku.

Rosvita Pesek v pogovoru s predsednikom na TV Slovenija

Navadili smo se že, da novinarji niso sposobni ne zastavljati kvalitetnih vprašanj, ne oporekati in tudi ne ustavljati recikliranih neprebavljivih floskul, s katerimi Pahor streže že deseto leto svojega mandata in je ob polni nekritičnosti medijev še vedno zlahka najbolj priljubljen politik v državi. Kar veliko pove o njihovi sposobnosti psov čuvajev. Zato naj za začetek po desetih letih intenzivnega spremljanja njegove pojavnosti resignirano in

dovolj nečimrno povem: iz novinarskih intervjujev z njim se lahko naučimo le to, da se iz njih ne moremo ničesar novega naučiti. Po zaslugi njega ali nesposobnega novinarstva? Vsekakor slednjega.

Navedel bom zgolj nekaj manjših detajlov iz čisto svežega pogovora v želji izpostaviti klasične doze blefa, s katerimi predsednik nenehno in povsem nekaznovano streže, če se tako izrazim, in pri tem vsakič izide kot zmagovalec. Preprosto zato, ker mu novinarji niso niti malo kos in njegove zvitosti včasih niti ne zaznajo.

Volitve kot eleganten prehod

Preden izpostavim nekaj klasične politične sofistike, s katero nas Pahor tradicionalno napolnjuje, bi rad opozoril na dve nenavadnosti. Ena je gotovo nenavadna navdušenost, malodane radost, s katero je pospremil izid zadnjih volitev. Kar se mene tiče, je razkril nekaj šokantnega: veseli bi morali biti, da so bile državnozborske volitve letošnjega aprila »eleganten prehod«.

Toda ni še konec bizarnih označevalcev, očitno se prazniku demokracije po novem reče tudi »mirna sprememba«. Pahor je prostodušno razložil, da »smo vsi lahko na nek način ponosni, da 30 let po ustanovitvi naše države, ki je bila mimogrede rojena v nedrjih demokracije, demokratizacije, lahko opazamo v Sloveniji mirne prehode pri spremembah oblasti«.

Neverjetno, po celem nizu volitev od osamosvojitve, ki so bile rutinske, se Pahorju letos ni zdelo tako normalno, da bodo volitve mirne! K temu je dodal, da »lahko vidimo celo v razvitem svetu, da ni vedno povsod tako vzorno«. No, namig je bil tako močan, da ga je opazila celo voditeljica. Zato ga je s kratkim »Ampak?« spodbudila k dodatni razlagi in jo v skrčeni obliki tudi dobila:

»Imeli smo miren prehod, eleganten prehod, v katerem so ljudje povedali svoja stališča, politika pa jih je upoštevala.«

Smo v naši politiki v zadnjih mesecih kaj spregledali in predsednik republike res namiguje, da smo dobro izmazali, ker smo bili na robu državljanske vojne in puča? Najbrž ve več od nas. Kakšno, še zlasti pa čigavo ravnanje ima pri tem mislih? Menda ne svojega varovanca Janeza Janše, v katerem je ves čas videl steber demokracije in jamstvo za njeno stabilnost? Je morda nasilen prevzem oblasti pripravljala opozicija, morebiti Robert Golob?

Šmenta, žal se je odvijalo drugače, ker Rosvita Pesek ni izkoristila imenitne priložnosti za dodatno radovednost na točki razprave, ki bi zanimala številne. Ne dvomim, da je ne bodo izkoristili niti drugi novinarji.

Podrobneje o intervjuju z izmuzljivoim Pahorjem tudi v podkastu tega bloga:
<https://www.youtube.com/watch?v=MxVqifO8viA>

Novinarkin revanšizem

Že v naslednjem vprašanju pa je »ob tem prehodu« namignila, da jo po zadnjih volitvah nekaj moti, kajti mar na njih »ni nekoliko zadišalo po revanšizmu?« Nakazala je močno nezadovoljstvo nad trenutnim ravnanjem Golobove vlade:

»Vi ste bili poslanec v osamosvojitveni skupščini, ko se je dejansko en režim zamenjal z drugim, pa ne vem, ali se je toliko govorilo o seznamih, o tem, da bomo revidirali spiske veleposlanikov, da bomo odpovedali zgodbo o bokserjih, o nabavi opreme. Minister za zdravje pravi: menjava devetih svetov bolnišnic. Zdi se, da gre za neke vrste menjavo, ki je globlja od tiste, ki smo je bili vajeni doslej.«

Razumljivo, voditeljica ima pač svoje politične poglede in Janševo kadrovanje najbrž pozdravlja, sicer v sedanjem ne bi videla nič manj kot revanšizma. Do sem nič nenavadnega, če se ne bi zdelo, da je suverena ocena, pri njenih siceršnjih nastopih največkrat bolj prikrita, tokrat računala na prikimavanje. In ga bila takoj tudi deležna:

»Želel bi si, ostaniva pri tem, da bi se v Sloveniji poleg te kulture mirne zamenjave oblasti prijela tudi kultura zamenjave oblasti, kjer bi neki zelo visoko stoječ profesionalni ustroj ostal, tako v državni upravi kot tudi na paradržavnih institucijah. Tukaj mislim na vodstva korporacij, podjetij, ki so v državni lasti.«

Utrinek iz nastopa v intervjuju: kralj instagrama in eksistenčna vprašanja medijskega preživetja

Značilno pahorjanski odziv, kjer se neopredeljevanje skompenzira s tako rekoč želelnim naklonom; svoje stališče brez obsodbe je predsednik zamenjal s pričakovanji in izražanjem svojih želja. Kajti tako kot ni kritiziral avtokratske oblasti, v bistvu jo je branil, bi se zdaj znašel v precepu, če bi moral pripustiti, da obstajajo kakšne njene negativne posledice.

Zato sta lahko predsednik in voditeljica hitro soglašala, da Golobova vlada dela nekaj narobe, kadrovanje prejšnje pa je bilo visoko profesionalno!

Kako opravičiti Janševo oblast

V podobnem duhu sta tudi nadaljevala, Pahor je našel veliko lepih besed na račun Janševe oblasti, ki je morala nesrečno delovati »tudi z ukrepi, ki seveda niso bili popularni, kar naenkrat pa se je temu začelo pripisovati avtokratske, celo totalitarne, diktatorske interese ali pa značaje«. Zmotilo ga je, da je to potem izpadlo, »kakor da vsi ti ukrepi ne bi bili nujni, če ne bi imeli na čelu vlade nekoga, ki je avtokrat«.

Predsednika je potemtakem strahotno zmotila krivica, da se je šefu SDS pripisovalo ravnanje iz »političnega značaja«, kakor se je izrazil, s čimer je še dodatno minimiziral nevarnost avtokracije zgolj na značaj, ne konkretna dejanja, čeprav je šlo po njegovem zgolj za nujnost ravnanj zaradi epidemije. Povedano drugače: avtoritarnih tendenc pa pri njem res ni zaznal!

Svojevrstna ironija je, da se je lahko tokrat na vso moč sprenevedal na javni radioteleviziji, ki jo rušijo lovke taistega avtokratskega značaja, česar se kakopak, namreč dramatičnega stanja na javnem zavodu, seveda nista niti z besedo dotaknila! Kako neskončno neverodostojen moraš biti, da v dobrih dveh letih ne opaziš nevarnih tendenc rušenja demokracije in vseh družbenih podsistemov, lomastenja po državnih podjetjih, napadov na tožilce in sodnike, uničevanja medijev? Pri čemer akterja poznaš do obisti!

Kar zadeva rušenje demokracije, bo zato Pahor za večno ostal komplic, pa naj imamo še tako nesposobno novinarstvo, ki ne bo znalo na to dejstvo pokazati s prstom.

On ni prepirljivec

Na stalen očitek, da imamo »molčečega predsednika«, ker je že po sebi postala preveč olepševalna oznaka za odmik od odgovornega ravnanja, Pahor v obrambo sebi ni povedal veliko novega. Po stari navadi je lamentiral, da ne razumemo funkcije predsednika, da mora vendar biti in ostati predsednik vseh, kar njemu vsakič pomeni dober alibi, da se ne sme zameriti nobenemu delu ljudstva. Ta, ki se ne želi zameriti nikomur, bo sicer postal ljubljenec množic in njemu je v tem uspelo, svojega stališča pa o nobeni stvari ne bo imel. Nato je v svojem slogu zaključil:

»Predsednik republike je tukaj zato, da povezuje narod in državljanke in državljane, da deluje pomirjujoče, da deluje strpno, da poskuša navdihovati k sodelovanju, solidarnosti, povezovanju. Vsega tega ne more doseči, če je navaden prepirljivec.«

Seveda nihče ne računa, da mora predsednik ravnati kot prepirljivec. Popolnoma očitno je Pahor v stiski popačil pričakovanja, ki jih velik del javnosti goji do njega. Komentirati probleme v družbi in politiki ni prepirljivost, imeti stališče tudi ne. Včasih je pač najbolj enostavno karikirati pričakovanje, ki ga želiš potem argumentacijsko zavriniti s svojim blefom.

Težave z moralno avtoriteto

S podobnim sprenevedanjem se je intervju nadaljeval. Voditeljica je spomnila na njegovo odkrito priznanje, [da noče biti moralna avtoriteta](#). »Zdi se mi, da so drugi to vendarle vzeli kot svojo funkcijo.« Še zaostri je s spominom na njegovo stalno frazo, da ne kandidira za papeža. Njen »Mimogrede, zakaj to niste hoteli biti?« se je nato nujno razumel dvoumno in humorno, kajti pravkar je govorila o papežu, ki mu je sledilo ugibanje: »Nam morda kaj skrivate, ste se česa bali, da bi lahko prišlo na plan? Zakaj ste se temu odpovedali? Predsedniki so moralne avtoritete.«

Odgovor je bil silovito izmikavanje, navajam ključno pojasnilo:

»Ampak to, če in kolikor nekdo misli, mora reči tisti, ki tako misli, ne pa predsednik sam. To mislim, da je nekaj, kar deluje zelo neprimerno, če se kdo sam okliče za moralno avtoriteto.«

Takoj bomo zaznali točko blefiranja v podtikanju trditve, ki je ni bilo; v preteklosti je večkrat vehementno zatrjeval, da ni moralna avtoriteta in nikakor ne le tega, da mora iz nekakšne lastne skromnosti raje nekdo drug zanj izreči, da je, ker njemu takšna vrsta deklarativnosti ni dovoljena. [Še huje, leta 2017 je dokazoval, da se moralna avtoriteta niti ne trudi biti!](#) In še slabše za njegovo verodostojnost: del dokazovanja, zakaj ne želi biti moralna avtoriteta, je takrat bil, da država potrebuje politično in ne moralno avtoriteto!

Precej logično, da nekdo, ki se ne trudi biti avtoriteta in misli, da ni, sedaj ne more pričakovati, da bi mu kdorkoli rekel, da je. Vedno zvitemu bleferstvu in menjavi konteksta voditeljica spet ni bila dorasla ali to ni želela biti; odnesel jo je brez prask, kar je za naše novinarje čisto običajen razplet. In ker v svoji retorično spretnosti ve, da mu noben ni kos, je svoj argument še variiral s pojasnilom, da si želi, da mu ljudje zaupajo kot voditelju, da pa nikoli ni težil k temu, da bi »vse, kar bi rekel, delovalo kot neke preroške besede«.

Znova vidimo popačitev smisla: tisti, ki pričakujejo, da je predsednik republike avtoriteta, pač niso imeli v mislih nobenega preroka, ki bi mu želeli slediti. Končno bi bil res skrajnega pomilovanja vreden državljan, ki bi v politično in moralno izpraznjeni [figuri kralja instagrama](#) iskal ali celo našel kaj takšnega!

Kralj iz eksistenčne nuje

V novem vprašanju se je voditeljica pričakovano morala dotakniti njegove instagrame pojavnosti in zato je zarezala v pogovor z dvomom. Začela je s kontrastom: tako bleščeča politična kariera, neprimerljiva in enkratna tudi v evropski politiki, da se nihče ne more kosati z njim, je pihala na dušo, in vendar ne zmore brez njega! »Zakaj potrebujete instagram?«

Predsednikovo pojasnilo je domala neverjetno. Svojo [populistično obsesijo koketiranja z ljudstvom](#) v obliki tisočerih sebkov iz njegovega zasebnega življenja, štancanja bolj ali manj neslanih duhovitosti in športanja je označil za potrebo, kako najti pot iz zagate svoje prevelike anonimnosti. Povedano drugače, čisto resno je v odgovor ponudil razlago, da je iskal način, kako bi bilo njegovo delo bolj opaženo:

»Zato kar sem v enem trenutku opazil, da se za marsikaj trudim, prizadevam doma, v tujini pa ni opaženo iz vrste razlogov, ne bi šel zdaj v detajle, in sem iskal načine, kako iz te diskretnosti ali anonimnosti pravzaprav izidem.«

Ubožec! Pahor se torej blazno trudi, doma in po svetu, zato bi bilo res škoda, da bi njegov strašen napor, najbrž v supanju, polaganju asfalta, pripravi pic, sekanju drv in vožnji

kolesa, kar pač najdemo na instagramu, ostal čisto neopažen. Zato se mu je zazdelo, še pravi, da sta »tukaj kot naročena ne samo Facebook, ampak tudi twitter in instagram«. Sploh zadnji, kajti ta je za »lažja in simpatična sporočila o sebi«, pa o svojih »vrednotah in zrenju«, toda ne samo to, je hkrati ustvarjen za »seveda vmes tudi politična sporočila, ki dosežejo širši krog«.

Primerja se z britansko kraljico

O prekletstvu družabnih medijev sicer zna v studiu Odmevov veliko povedati tudi sama voditeljica, preden se sicer [nemudoma ne povrne nazaj v taisto prekletstvo s pampersi in medvedkom v rokah](#), da lahko kot novopečena babica ujame novih 10.000 všečkov. Dva visokokvalificirana poznavalca novodobnega prekletstva sicer v intervjuju nista prišla do samega bistva spraševanja o modusu delovanja predsednika, kakšna zahtevnejša ocena o tem bi bila prejkone že prenevarna.

Toda Rosvita Pesek je vseeno vrtala z dvomom (»Nekateri menijo, da to ne sodi k predsedniku. Tako kot se Janezu Janši očita tviter«), a se je njen gost hitro znašel, češ da imata instagram tudi papež in britanska kraljica! Kajti skromen v primerjavah pa res ni. No, o dosežkih v asfaltiranju in smetarskem šihu britanske kraljice sicer na njem ni poročil, o slovenskem kralju pač.

Ne le to, Pahor je potem posvaril celo pred preveliko stigmatizacijo družbenih orodij:

»Mislim, da je prišlo do nekega stigmatiziranja družbenih orodij, zato ker nekaterim, ki so bili zadovoljni s svojim prevladujočim položajem v mainstream medijih, niso potrebovali tega in so menili, da je to neka konkurenca, ne morejo držati nekoga na vajetih, kot bi to želeli.«

Logika povedanega je preprosta: ker so nekateri politiki in drugi krogi izkoriščali svojo prepoznavnost v mainstreamu, zdaj niso zadovoljni in stigmatizirajo družbene medije, ker njim konkurenčni politiki v njih tako dobro znajdejo! Pomislimo, kdo nam to razlaga in kaj je povedal: karierni politik, ki se 35 let sonči v vseh slovenskih množičnih medijih, saj je zavzemal najvišje položaje v državi, se je ravnokar pridušal, da ga je v njih premalo! Da je nekdo drug, ki ga je tam več, malce ljubosumen nanj, ker si je drznil osvojiti družbena omrežja!

No, še huje je, Pahor se je pridušal, da je bil v to zaradi izjemne stiske, ker ga je bilo v medijih premalo, prisiljen:

»Ne zato, ker smo tam želeli veseljačiti, ampak ker je bila to eksistencialna politična potreba, če smo želeli priti do ljudi, do katerih sicer nismo mogli.«

Eksistencialne potrebe in lobotomija

V tej domisljici je po moje zgoščena vsa perverznost Pahorjeve politične biti in slovenskega novinarstva obenem: on, uboga duša, je iz bil medijev izrinjen. Od leta 2008 očitno kot predsednik vlade, po tistem pa kot predsednik države. In k sreči se ravno leta 2012 pojavi instagram, kar sovpade z njegovim začetkom prvega mandata, zato je z veseljem izkoristil priložnost, da lahko državljanom začne posredovati najdragocenejša politična sporočila v obliki norčavih sebkov, zaradi katerih si je prislužil vzdevek kralja instagrama. Vse to iz čiste eksistencialne potrebe, ne zaradi veseljačenja!

Človek, ki vso svojo politično pojavnost dolguje politainmentu, samopromociji v klasičnih medijih in njihovi bebavi tabloidni naravi, se je pač znašel v eksistenčni stiski! Zdaj končno razumemo tisto [poležavanje na ograji iz Egipta, zaradi katere je nastal #boruting](#). Resnično velika krivica, ki bi bila zlahka odpravljena, če bi vsak resen domač medij uvedel vsaj kakšno ušivo dnevno rubriko z naslovom »Dan s predsednikom države«!

In potem si je na voditeljičino opazko, da mu že dolgo pravijo kralj instagrama, celo drznil zaključiti, da je na ta način v strašno pomoč ljudem:

»Moje mnenje je, to si pa dobro zapomniva oba, moje mnenje je, da je to v strašno pomoč politikom in ljudem, ki jih želijo slišati in videti, predvsem pa to ne zamenjuje osebne stika z ljudmi.«

Usmili se nas novinarstvo in naj se nekdo usmili ljudstva, ki »mu je služil dve tretjini življenja«, kajti stiska, da nam je kralj v »strašno pomoč«, je strahotno velika in prevelika. Podobna je izjavi kirurga, ki na ljudstvu izvaja lobotomijo in se hvali, da mu bo po posegu še neverjetno hvaležno.

Ampak olajšanje po desetletni torturi se k sreči bliža!

Več:

[Pirkoviču pogovor s Pahorjem, Možini z Janšo](#)

[Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#)

[Prekletstvo Rosvite Pesek](#)

[Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[Barbika, naš instagram predsednik](#)

[Predsednik trola, mediji sponzorirajo](#)

Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.

Objavljeno na 20. september 2022

Anže Logar je po zadnji anketi agencije Ninamedia nepričakovano prvič prehitel dosedanjo favoritko Natašo Pirc Musar. Ne le v prvem, tudi v drugem krogu. Mu lahko na koncu uspe celo zmagati? Skrajni čas, da preizprašamo, kaj točno naredi kandidata SDS za tako privlačnega, da se je začela topiti dosedanja kar zajetna prednost njegove konkurentke.

Nekaj zunanje podobnosti med Logarjem in Pahorjem, še večja pa je v stališčih

Če odmislimo druge trenutne težave kandidatov levosredinske politične opcije, med katere gotovo spada nepričakovano odstopljena Marta Kos, najbrž ne po lastni volji in izbiri, nato ne ravno prijazna medijska razkritja o družini Pirc Musar in nejasnost, koga bo dejansko podprla vladajoča koalicija, pri čemer SD vsem članicam ponuja svojega Milana Brgleza, nekdanji zunanji minister res ni storil ničesar, kar bi lahko zaznali in opisali kot ključen razlog njegove vse večje popularnosti. Kaj mu potemtakem dviguje rejtinge? Je to zgolj čakanje na napake rivalov, ki postajajo konfliktni in malce nestrpni?

Nekronani Karel III.

Logar že kar nekaj časa igra na enostavno karto drugačnosti v svojih vrstah, namesto toksične ponorelosti, žaljivosti, cinizma in neotesanosti stavi na imidž uglajenega, dostojnega in umirjenega člana SDS občestva, zdaj celo nečlana. S čimer, vsaj glede umirjenosti, ni nič narobe. Prav zato so ga najbrž že pred leti razglasili za potrpežljivega nekronanega Karla III., če bi kdaj slučajno umrla dolgoživa SDS kraljica.

Očitno se mu takšna drža še ne kronanega princa, čakajočega na svojo priložnost, počasi obrestuje, predsedniška kampanja pa je zanj imenitna medijska in razkošna promocija tudi v primeru, če ne bo zasedel palače na Erjavčevi. Toda natančno na enak način, kot je s svojo sredinsko zmernostjo, ko se mu pripisuje tudi nekaj koketiranja z levim političnim polom, doslej kopiral vsebinsko praznega Pahorja, ga mora in celo želi imitirati tudi v predsedniški kampanji.

Logar kot novi Pahor: o še enem spodletelem razumevanju funkcije predsednika v podkastu bloga:

https://www.youtube.com/watch?v=mvtuMg9D2ME&ab_channel=INME
[DIARES](#)

Dober razlog za podkrepitev omenjene teze o nastajajoči ceneni varianti Pahorja po Pahorju je že branje [intervjuja z njim za Mladino](#), v katerem je novinar Jure Trampuš zastavil kopico zelo neposrednih vprašanj, na koncu pa na nobeno ni prijel kakšnega otipljivega pojasnila. Še več, vsa njegova izmikanja je bilo zelo mučno prebirati.

Vsebinska votlost

Novinarju je na koncu že skoraj prekipelo, saj od sobesednika ni izvedel ničesar, sploh pa ni slišal mnenja glede kopice avtoritarnih gest njegove matične stranke. Način distanciranja je bil predvidljiv in ne preveč spreten:

»Lepo zvenite. Pogovarjava se celo uro in v vsem tem času niste izrekli nikakršne kritike delovanja stranke SDS ali njenega predsednika. Pa ste bili aprila poraženi na volitvah.

Res smo bili. Verjetno je vsak volivec skozi svoje lastne oči ugotovil, kaj mu ni bilo všeč, in zato je večina dala priložnost neki drugi politiki. A odgovarjam le za dejanja, ki sem jih storil sam.«

Njegovo zapuščanje radikalnih pozicij lastne stranke očitno poteka ob tihem odobravanju Trstenjakove. Tehnično vzeto ni bil povprašan po tem, za čigava dejanja je odgovoren, ampak po opredelitvi do stališč in dejanj njegovih tesnih kolegic in kolegov – končno je še vedno predsednik sveta stranke, ki ji dolguje svojo politično in siceršnje eksistenco.

Svet SDS

Dr. Anže Logar, predsednik Sveta SDS
E-pošta: anze.logar@sds.si

Dr. Anže Logar se je rodil 15. maja 1976 v Ljubljani. Leta 2000 je diplomiral na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, januarja 2006 je magistriral na Fakulteti za podiplomske državne in evropske študije, v juliju 2016 pa je doktoriral na Fakulteti za uporabne družbene študije. Leta 2000 se je zaposlil v SKB banki, januarja 2003 pa odšel z mesta produktnega vodje v oddelku za marketing ter se zaposlil v Evropskem parlamentu.

V obeh vladah premierja Janeza Janše ga je Vlada RS imenovala na položaj direktorja Urada Vlade RS za komuniciranje, med predsedovanjem Slovenije Svetu EU pa je opravljal funkcijo uradnega govornika slovenskega predsedstva Svetu EU. Kasneje je v Direktoratu za gospodarsko diplomacijo na Ministrstvu za zunanje zadeve v nazivu pooblaščen minister deloval na področju odnosov z OECD, v začetku julija 2014 pa je bil izvoljen za poslanca v Državni zbor Republike Slovenije. 16. februarja 2007 mu je ob dnevu neodvisnosti tedanji litovski predsednik Valdas Adamkus podelil državno priznanje Life Saving Cross za zasluge pri reševanju državljanov Republike Litve Mantvydasas Juozapavičiusas pred utopitvijo v enem od madžarskih jezer. Je ljubitelj športa in navdušen pohodnik. Že dvakrat je odšel na romanje v Španijo in prehodil Jakobovo pot do romarskega središča Santiago de Compostela – prvič po francoski in drugič po severni poti. Podpredsednik Sveta SDS je **Rado Gladek**.

Spletna stran SDS na 20. september 2022: Logar kot predsednik sveta SDS

Podobno kot v celotnem intervjuju se je na vse kriplje izmikal jasnim opredelitvam na povsem enak način, kot to že celo dekada počne Pahor, le da je slednji v tem malce bolj verbalno uglajen in prebrisan.

Posvojil je maskirni dialogizem

Med retoričnimi tehnikami, ki jih je bojda čisto neodvisni kandidat skopiral od Pahorja, je zagotovo tako imenovani [maskirni dialogizem](#), hipertrofirano sklicevanje na pomen in nujnost dialoga v politiki, s katerim je sedanji predsednik učinkovito preveslal svoja mandata in z njim licenciral odpustke vsem stranem, vladi in strankam, koaliciji in opoziciji, sploh pa avtoritarnim težnjam Janše.

V Mladini je zato tako rekoč zaprisegel: »Skozi celotno politično kariero sem in bom prisegal na dialog«. Logično je nato Logar prišel do sklepa o sodelovanju z vsemi, zato trditev, da »jaz lahko sodelujem z vsakim«. Ni težava, če je na drugi strani neonacist, fašist, totalitarist ali preprosto nekdo z nemogočimi zahtevami, pomembno je dialogizirati:

»Najprej se moramo pogovarjati. In ko se pogovarjamo, se moramo slišati. Dialog gluhih ne koristi nikomur. Posledica pravega dialoga različnih bi moralo biti približevanje končnemu cilju, ki je sprejemljiv za vse... Naj ponovim še enkrat, v politiko sem odšel, da dokažem, kako se lahko z dobrim zgledom in zmernim dialogom doseže veliko.«

Logar v skladu z Janševo rahlo pozabljeno ideologijo sproščenosti, [ki jo je prevzel tudi Pahor](#), iskreno verjame, da bomo od sodelovanju še bolj sproščeni in prav takšna bo tudi naša prihodnost:

»Naj o tem, zakaj je do tega prišlo, razpravljajo profesorji na fakultetah, a dejstvo pač je, da lahko kot družba in država napredujemo v boljšo in bolj sproščeno prihodnost le, če se zavežemo sodelovanju.«

Končno pa svojo pahorjansko devizo naklonjenosti vsem najbolj razkrije z napovedjo, da ne bo kritičen do nikogar, da ne bo obsojal in bo končno, v tem je malo manj na ravni svojega idola, sebe drugim ponudil za svetel zgled, ki mu moramo slediti:

»Odločil sem se, da bom deloval z zgledom, ne bom obsojal, ne bom kritiziral, odgovarjam le za sporočila, ki jih v javnost pošiljam sam. Rad bi dokazal, da se na takšen način da doseči več.«

Zaradi Logarja padli na izpitu

Logar je svojčas zaslovel kot tisti direktor Janševega Ukoma, ki je tujim novinarjem kot kakšen nočni portir kar pred vrata hotelskih sob dostavljal nespretno spisane in skomunicirane demantije vlade. Šlo je za čas, ko je Janša v prvem svojem mandatu izvajal relativno uspešen desant na množične medije in so v njegove roke padli Slovenska tiskovna agencija, RTV Slovenija, Delo, Slovenske novice, Večer in Primorske novice. Takrat se je zaradi novinarske peticije proti cenzuri in političnim pritiskom na dogajanje v Sloveniji burno odzvala svetovna novinarska in širša javnost, ki jo je bilo potrebno utišati.

Po Logarjevi intervenciji s poskusom vplivanja na tuje novinarje [se je burno odzval sekretar Evropske novinarske zveze \(EFJ\) Aidan White in povedal](#), da je Slovenija januarja 2008 padla na izpitu iz vodenja Evropske unije zaradi ravnanja z mediji in novinarstvom. K temu je dodal, da vlada maliči dejstva, Slovencem prikriva resnico o medijih in jo

zamegljuje pred očmi evropske javnosti, kar je ocenil za sramoten začetek nečesa, kar bi moral biti ponosni trenutek v zgodovini slovenske demokracije.

Začuda pa se v predsedniški tekmi Logarjeva takrat odmevna nečedna vloga nočnega portirja, [vsebino njegovih takratnih pojasnil novinarjem sem sicer podrobno razčlenil](#), skoraj ne omenja, kar je pač še ena posebnost domače anemične medijske realnosti.

Pahorjanstvo kot marketinška niša

Ker Pahor ob zaključku drugega mandata še vedno vodi v lestvicah javnega mnenja, celo pred Robertom Golobom, se zaenkrat zdi, da je pahorjanski Logar kar uspešna marketinška drža, s katero kandidat, ki se razglša za neodvisnega, v resnici pa je trojanski konj Trstenjakove, prepričljivo maršira proti dobremu rezultatu. Konja ne zamenjaš sredi tekme, pravijo Angleži, kar bi v našem primeru pomenilo, da se mu splača čim dlje ohraniti pahorjanski slog, če ga ljudje v takšni meri obožujejo in zanj navijajo.

Zato bi večja katastrofa od te, da smo deset let opazovali razkroj predsedniške funkcije, bila lahko samo še, če bomo deležni nadaljevanja enakega razkroja z novim predsednikom.

Več:

[Komunikacija vlade kot nagrajeno manipuliranje](#)

[Afera depeša: naprej kot tragedija, potem kot Logar](#)

[Politična mimikrija in maskirni dialogizem](#)

»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev

Objavljeno na 20. oktober 2022

Odhajajoči Borut Pahor [je v oddaji 24ur Fokus deloval bolj nervozno kot ponavadi](#). Intervju, mišljen je bil kot manjši panoramski presek njegove desetletne zapuščine, si ne bomo zapomnili po kakšni res odmevni njegovi repliki, še najbolj morda po skrajno komični ugotovitvi, da se bo kot bivši predsednik oglašal manj.

POP TV in intervju s Pahorjem

Pravilno smo slišali. Nekdo, ki mu očitajo kritično velik suspens mnenja, kadar smo ga najbolj potrebovali, sploh v času avtoritarne oblasti Janeza Janše, se celo pohvali, da bo poslej manj pri besedi, kot je že? Le kaj je lahko manj od nič? In to po tistem, ko smo se samoumevno navadili le na pričakovanje besed, niti ne dejanj?

Biti predsednik vseh kot fasada

V intervjuju, kjer sta ga dovolj neposredno izzivala novinarja POP TV Metka Majer in Anže Božič, smo znova trčili ob pojasnilo, da je z veliko truda poskušal biti predsednik vseh, da na koncu dekade prestolovanja državi ničesar ne obžaluje in je tudi ponosen nase, ker je začetno obljubo izpolnil. Delal je na konceptu sprave naroda, se je pohvalil, zaradi česar je po njegovem zaradi njega danes manj sporov in »obkladanja« s partizani in domobranci. Precej pogumno, če si kdo domišlja, da se je to zgodilo in da se je zgodilo zaradi njega.

V zadnjih desetih letih sem sproti dokazoval, v kakšni meri je Pahor svoj slogan o »predsedovanju vsem« spretno patentiral kot široko fasado le zato, da se ne bi rabil do ničesar konkretno opredeljevati in arbitrirati. Vedoč, da je njegov formula neoprijemljivo prazna in všečna floskula, je lahko vsakič, ko bi moral zavzeti kakšno vsebinsko stališče, raje pomislil na tiste, ki bi jih morda z njim prizadel in zato ne bi bil na strani vseh. »Predsednik vseh« je postala kulisa za rezerviranost do vsega in široko koketiranje z vsemi v menda preveč deljenem političnem prostoru.

Brez glasnega mnenja o pritiskih na RTVS

Naklonjenost do desnice in Janše mu je nenehno dvigovala podporo v anketah, saj se njegova matična SD nikoli ni distancirala od njega. S številnimi načini flirtanja, sploh z mladimi in še zlasti z mediji, si je zgradil močno mrežo pristašev - ne v vsebinskem smislu, saj te pri njem ni bilo veliko, temveč v nekakšni spontani podpori in »dopušcanju«, saj se je večini, če že nima mnenja, zazdel vsaj nenevaren in neškodljiv. In to je bila karta, na katero je ves čas skrajno premišljeno stavil.

V pogovoru za POP TV se je znašel tudi v kakšnem absurdnem protislovju. Defenzivno sklicevanje, češ oglasal sem se glede političnih napadov na Slovensko tiskovno agencijo, ne drži povsem ali celo v zelo majhni meri. Toda potem je ob vprašanju, zakaj se ne opredeljuje glede političnih pritiskov Janeza Janše na RTV Slovenija, brž lakonično namignil, da »ima kot gledalec tega medija neko mnenje, a da vendar misli, da je prav, da se tega vzdrži«. Prepričati nas je hotel, da »ni naloga ne politikov, še manj predsednika republike«, da bi se izrekal o pritiskih na medije?

Ni dvoma, da je takšno meta-mnenje škandalozno - in še dobro, da ga sploh ima. Kako zdaj razumeti to dvojnost, ko je menda izrazil stališče v primeru enega javnega servisa, v primeru drugega pa ga ne sme? O STA lahko, o RTV Slovenija ne? Takšna neznosna shizofrena pozicija več kot dovolj pove o perfidnem zatekanju v nevarno inertnost na funkciji predsednika države. Če se predsednik neke republike vzdrži mnenja o političnih pritiskih na največji in najpomembnejši medij v državi, potem mu je malo mar za medijsko svobodo v njej. In če mu ni mar, potem mu ni mar niti za demokracijo, kajti ni demokratične države brez novinarske avtonomije. Potem si Pahor res ne zasluži položaja, ki mu je pripadal celih deset let in ob katerem je večino časa celo zasedal mesto najbolj priljubljenega politika v Sloveniji. Dejstvo, ki žal nikogar ni dovolj skrbelo. Tudi najbrž ni

politika, ki bi več naredil za prodor slovenske desnice v tem obdobju. In ni ga, ki bi bil svetlejši zgled Anžetu Logarju.

Bolj kritičen do Goloba

Novinarja sta dobro opazila, da je Pahor do vlade Roberta Goloba morda celo bolj rezerviran kot do predhodnje Janševe. Čeprav je šele dobro začela z delom. Navedla sta primer odpoklica veleposlanika Toneta Kajzerja, čemur je oporekal, tudi za ceno konflikta z ministrico Tanjo Fajon. Celu pridušal se je, da o odpoklicu ni bil dovolj obveščen, ukrep aktualne vlade pa se mu je zdel nesorazmeren.

Nadalje je nasprotoval prekinitvi pogodbe za nakup bokserjev, s čimer je spet podprl odločitev Mateja Tonina z argumentom, da »imamo v bližini vojno«. Končno pa je bil tudi zelo razumevajoč do referendumov, ki ji trenutno vlaga SDS, tudi o RTV Slovenija, kajti »če ustava dopušča referendume, se mi ne zdi prav, da se jih stigmatizira«.

Zakaj bi torej podpiral Janšo le takrat, ko je na oblasti, če ga lahko tudi kasneje?

Kako se znebiti nadležnih gostov

Rahlo vznemirjen ob gostoti neprijetnih vprašanj je Pahor na koncu pogovora oba novinarja pospremil do vrat predsedniške palače. Nedvomno hudomušno jima je pred kamero prijazno razložil, da bi se ju rad znebil:

»Zdaj bi pa rad vajino trdno zagotovilo, da se vaju res znebim ta hip, ker smo skupaj že eno uro in... Vama želim vse dobro. No, saj se bomo še kaj videli, ne, Anže.«

Predsednik republike, ki dolguje dve petletki svojega mandata premalo kritičnim množičnim medijem, kajti brez njih ne bi mogel učinkovito flirtati z ljudstvom in graditi svojega komunikacijskega populizma, je ob čistem izteku svojega bivanja na vrhu državne politične hierarhije toliko nehvaležen, da govori o novinarjih kot nadlogi, ki se je mora znebiti?

Utrinek iz oddaje Fokus na POP TV: znebiti se novinarjev

Ja, zagotovo je v svoji stari maniri tudi tokrat duhovičil, zato bi lahko govorili bolj o okusnosti njegovega početja. Ampak če bi že iskali boljšo metaforo njegove instrumentalizacije medijev, je ne bi mogli najti: »Po uporabi odvrzi.« Prišel je čas, ko novinarji niso več posebej koristni in jih predsednik več ne bo zares potreboval. Ko po desetletju strahovite politične škode, ki bo zazevala za njim in se je še ne zavedamo dovolj, odhaja v ilegalo nove službe, kjer ne bo več ničesar komentiral in tudi podpore kamer in mikrofonov zase več ne bo rabil.

Minervina sova vedno zamuja

Svoje so novinarji zanj opravili, zato je prišel čas, da se jih od odhodu iz predsedniške palače, tokrat v obeh smislih, pač znebi. Ne dvomim, da ima njihovo trdno zagotovilo. Kajti zgodba o uspehu Pahorjevega sloga vladanja je ves čas zgodba o njih. Analiza dveh mandatov bi pokazala, da so njegovo delo spremljali prvih pet s polno nekritičnostjo in da so se prebudili šele zadnja leta, zlasti po menjavi vlade med Šarčem in Janšo. Zakaj?

Ker je stanje ogrožanja pravne države in demokracije v režiji Orbanovega učenca postajalo neznosno, zaradi česar so se pričakovanja v odnosu do predsednika republike, predvsem na pritisk širše javnosti, spontano povečala. Po zamujenih desetih letih se zato začneja nova bitka, bitka za interpretacijo, kakšen predsednik je Pahor bil in kdo ga je ustvaril. Žal spoznanje vedno pride prepozno, zakaj Minervina sova poleti šele, ko pade mrak.

Logarjevo pahorjanstvo kot ključ do uspeha na volitvah: več v podkastu bloga:
https://www.youtube.com/watch?v=mvtuMg9D2ME&ab_channel=INME
[DIARES](#)

Več:

[Predsedniška formula nekomentiranja: o servilnosti do Janše](#)

[Brez obsodb pritiskov na STA: predsednik Pahor znova nima stališča](#)

[Popularnost in populizem: v čem je Pahor podoben Trumpu in obratno](#)

[Naš predsednik kot svoboden človek, ki išče dobrega predsednika](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[In Media Res #49: Ljudstvo kupuje Logarjevo pahorjanstvo](#)

Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihravega značaja

Objavljeno na 1. november 2022

Je predsednik vlade Robert Golob šel predaleč, ko je po prvem krogu predsedniških volitev zatrdil, da njegova stranka že ne bo podprla Anžeta Logarja, s čimer je dal vedeti, da bo njegov glas šel Nataši Pirc Musar? Če tega ne bi storili, je še nakazal, bi se sicer država vrnila v mračne čase vladavine Janeza Janše:

»Danes že vemo, koga ne bomo podprli. Zagotovo ne bomo dovolili, da se kandidat SDS zavihti v predsedniško palačo. To bi bilo nekaj, kar bi Slovenijo vrnilo v mračne čase zadnjih dveh let, in tega si zagotovo nihče ne želi.«

Izjava je zbudila številne pomisleke in tudi ogorčenje, pričakovano še zlasti v desnih političnih vrstah in medijih, ki jih kontrolira Janez Janša, čeprav ne bi smela, saj je šlo za klasično izražanje strankarskih preferenc do kandidatov. Zato ni bilo nobeno presenečenje, da se je vprašanje znašlo [na jedilniku Siola v zadnjem intervjuju tega portala z odhajajočim predsednikom republike](#). Verjetno tudi enem zadnjih za ekipo odgovornega urednika Petra Jančiča, [ki je sicer ekspresno zasedel položaj le 14 dni po začetku mandata tistega](#), ki ga je tja nastavil.

Težava z rojakom Golobom

Aleksander Kolednik, Jančičev sodelavec v Siolovi ekipi, v kateri so bili Katja Nakrst, Rebeka Krašovec in nekateri drugi novinarji, za katere je odgovorni urednik ves čas zatrdjeval, da njihovo identiteto raje izdaja le z začetnicami, da ne bi bili deležni pritiskov, v svojem vprašanju Pahorju ni bil posebej sugestiven. Zato njegovi dikciji ne moremo česa očitati, je pa bil toliko pomenljivejši odgovor.

Predsednik je v njem nakazal, da ima s premierjem »neko težavo«, da se dobro poznata kot rojaka, da sta si zelo blizu, celo naklonjena in da zato verjame, da izjava ni bila mišljena tako, kot je zvenela:

»Pri predsedniku Golobu imam, seveda, to moram priznati, neko težavo, ker sva rojaka, se poznavata, poznam njegov vihravi značaj, zato bi se recimo tako izjavo potrudil videti nekoliko manj boleče, kot pa jo, verjamem, lahko vidi nekdo drug. To moram priznati. Ne rečem, da sva zelo tesna osebna prijatelja,

ne skrivam pa, da sva si bila vedno na nek način malo naklonjena, se razumela v vseh različnostih, in tako ga tudi sam danes vidim. Vem za njegove posebnosti, a jih ima vsak. Vem, da sploh ni tako mislil, kot je njegova izjava dejansko zvenela.«

Pokroviteljstvo in bolečina

Takoj zaznamo, da je Pahor zavzel izrazito pokroviteljsko držo nekoga, ki pozna stališče izjavljalca bolje od njega samega. To so tiste življenjske situacije, ko ti nekdo prijazno pojasni, kaj si želel sam povedati in mogoče tudi, kaj si povedal. Predsednik republike po novem popravlja predsednika vlade, ker ima ta preveč vihrav značaj - celo v situaciji, ko se običajno zaklinja, da besed in ravnanj vlade ali celo vseh politikov ne komentira.

Pokroviteljski način govora je retorična zloraba, žaljiva in ponižujoča, saj predpostavlja, da je druga oseba, do katere smo zavzeli patronizirajočo držo, po svojem značaju, mentalnih in drugih sposobnostih inferiorna, morda neobvladana in šibka. Vihravi Golob ne ve ravno, kaj natančno govori, ko govori za koga boleče (sic!), nam sugerira komentator njegovih mentalnih stanj.

Ob tem se niti za trenutek ne trudi pojasniti, v čem naj bi bila točka bolečine takšne govornice. Ampak tu se ni ustavil in v nadaljevanju je zato novinarja izzval, da mu pomaga: »Če bi jo (izjavo) položili komu drugemu v usta, da ne rečem komu, bi delovala precej, kako naj rečem, pomagajte mi ...«.

In res mu je novinar Kolednik rade volje pomagal:

»Totalitarno?«

Predsednik je vendarle začutil nevarnost, kajti svojemu rojaku se ni dobro preveč zameriti, in je sugestijo ublažil. Nato je še enkrat vzvišeno opozoril na Golobov domnevno vihrav značaj in premalo discipline:

»Mogoče je to preveč. Reciva mogoče avtoritarno. A kot pravim, če bi hotel pretiravati. Ker pa ga poznam, ker vem, kakšen je, ker poznam njegov vihravi značaj in seveda cenim njegovo inteligentnost, vem, da ni tako mislil. Je pa seveda, če besede potem zapišete na papir in jih preberete, mogoče treba povedati, da je to pretirana izjava, ki mu je mogoče za trenutek ušla. Ni bila izrečena disciplinirano. Vsaj to moram pa že povedati, če me vprašate, čeprav se ne oglašam glede takih izjav predsednikov vlad. Tega nisem storil pri nobenem od predsednikov vlad. Zdi se mi, da mora biti predsednik republike zadržan.«

Kandidat SDS v državi na poti v avtoritarnost

Pomislimo torej, v čem bi Golobova izjava sploh bila sporna, saj nam Pahor konkretnega pojasnila ni privoščil. V osnovi vsebuje dve trditvi in sklep: da je Logar kandidat SDS in da bi njegova izvolitev predstavljala vrnitev v mračne čase zadnjega Janševega mandata, v katerem je bil zunanji minister, zaradi česar si ne zasluži podpore v tekmi.

Naj bo takoj jasno: Logar je aktiven v stranki že od mladih nog, od njenega podmladka naprej. Čisto možno in celo verjetno je, da je v zadnjih letih zavzel nekaj distance do Janše, toda stranka SDS, v kateri je ves čas zasedal vodilne pozicije, ga v vseh ozirih podpira v njegovi kandidaturi in hkrati nesramežljivo razglaša za neodvisnega kandidata. Na tej podmeni je nepošteno gradil svoj imidž. Še več, tudi 1. novembra 2022 je Logar na spletni strani SDS še vedno označen kot predsednik Sveta SDS, kar je po kongresu drugi najvišji organ stranke, ki šteje čez 300 članov. Najbrž zato, ker mu mandat še ni potekel vse od zadnjega kongresa. Pred nekaj tedni je imenovani organ celo podprl kandidaturo svojega predsednika. Če sklenem: da je Logar kandidat SDS, v formalnem in tudi v neformalnem smislu preprosto drži, zato ugotovitev ne more biti posledica nediscipliniranega vihravega značaja.

Kako je potem z drugo trditvijo? V njej je predpostavljeno, da bo omenjeni deloval po načelih stranke SDS, kar najbrž res ni nujno in tega preprosto še ne moremo vedeti vnaprej. Toda proti čemu Pahor potemtakem protestira? Proti prognozi prihodnjih ravnanj ali temu, da sta dve leti zadnjega Janševega mandata bili mračni in je zato mogoče samo izjavo razumeti kot avtoritarno? Morda proti sklepu, da si tak kandidat ne zasluži podpore?

Svet stranke SDS podprl predsedniško kandidaturo Logarja

Ljubljana, 16. septembra - Svet stranke SDS je na današnji seji podprl predsedniško kandidaturo njihovega poslanca Anžeta Logarja, so sporočili iz stranke. Logar bo sicer kandidaturo za predsednika republike, podprto s podpisi 5000 volivcev, vložil prihodnji teden, je sporočil v teh dneh.

Več kot 300 članov sveta stranke SDS je danes ob predsedniških volitvah obravnavalo tudi aktualne politične razmere, pogovor je tekel tudi o lokalnih volitvah in morebitnih referendumih, so še sporočili iz SDS.

Svet SDS

Dr. Anže Logar, predsednik Sveta SDS
E-pošta: anze.logar@sds.si

Dr. Anže Logar se je rodil 15. maja 1976 v Ljubljani. Leta 2000 je diplomiral na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, januarja 2006 je magistriral na Fakulteti za podiplomske državne in evropske študije, v juliju 2016 pa je doktoriral na Fakulteti za uporabne družbene študije. Leta 2000 se je zaposlil v SKB banki, januarja 2003 pa odšel z mesta produktne vodje v oddelku za marketing ter se zaposlil v Evropskem parlamentu.

V obeh vladah premierja Janeza Janše ga je Vlada RS imenovala na položaj direktorja Urada Vlade RS za komuniciranje, med predsedovanjem Slovenije Svetu EU pa je opravljal funkcijo uradnega govornika slovenskega predsedstva Svetu EU. Kasneje je v Direktoratu za gospodarsko diplomacijo na Ministrstvu za zunanje zadeve v nazivu pooblaščen minister deloval na področju odnosov z OECD, v začetku julija 2014 pa je bil izvoljen za poslanca v Državni zbor Republike Slovenije. 16. februarja 2007 mu je ob dnevu neodvisnosti tedanji litovski predsednik Valdas Adamkus podelil državno priznanje Life Saving Cross za zasluge pri reševanju državljanov Republike Litve Mantvydasas Juozapaviciusa pred utopitvijo v enem od madžarskih jezer. Je ljubitelj športa in navdušen pohodnik. Že dvakrat je odšel na romanje v Španijo in prehodil Jakobovo pot do romarskega središča Santiago de Compostela - prvič po francoski in drugič po severni poti. Podpredsednik Sveta SDS je **Rado Gladek**.

Logar kot predsednik Sveta SDS (na dan 1. november 2022)

Definicije perverzности

Skrajna perverzija se skriva v dejstvu, da Pahor nikoli ni opazil ali mislil, da Janša vzpostavlja avtoritarno oblast, pač pa mu je ves čas zvesto stal ob strani. Februarja 2020 je bilo javnosti posredovano pismo 150 akademikov pod naslovom »[Obvarujmo občutljivo slovensko demokracijo pred avtoritarno oblastjo!](#)« Kasneje se je zgodilo prav to, kar je bilo v njem napovedano in svetovna politična javnost, vključno z mednarodnimi mediji, je na podoben način dve leti svarila, da učenec Viktorja Orbana slovensko državo vodi po poti proč od demokracije. Maja 2021 je Financial Times v članku z naslovom »[Janša sledi Madžarski na svoji avtoritarni poti](#)« povzel bistvo vseh podobnih opozoril zaskrbljenega dela političnega sveta. Le predsednik Pahor je bil tisti politik na svetu, ki takšni nevarnih trendov v svoji državi ni opazil.

Če razumemo stavek »Zagotovo ne bomo dovolili, da se kandidat SDS zavihti v predsedniško palačo« kot Golobovo zatrjevanje, da Logarja pač ni mogoče podpreti v predsedniški tekmi, kar je zares njegov osrednji smisel, od kod potem omemba avtoritarnosti? Pahorja bi lahko zmotila le označba »mračnih časov zadnjih dveh let«, ki je v kombinaciji z zavrnitvijo Logarja sama označena za avtoritarno. Je lahko kaj bolj sprevrženega od takšnega obrata? Ob predpostavki, ki je ni potrebno znova posebej dokazovati, da je bila Janševa oblast za slovensko demokracijo pogubna, Logar pa je bil njen aktivni del, je Golobovo stališče v celoti racionalno, smiselno in, kot sicer radi povedo na politični desnici, globoko državotvorno.

Pirc Musar o neobrušenem Golobu

Zdi se, da je Pahor s svojo gesto bolj ali najmanj enako reševal Janšo kot Logarja. Da bi opisana situacija razumevanja bila še bolj komična, se je Siolovi travmi o nezaslišani Golobovi izjavi pridružila še protikandidatka Nataša Pirc Musar. Tudi z njo so opravili intervju in ji zastavili isto vprašanje. [Povedala je nekaj Pahorju podobnega](#):

»Zagotovo bi gospod Golob to lahko povedal drugače. Je energičen Primorec, kar je za operativno delo zagotovo pozitivna lastnost, verjetno pa ga bo politika še nekoliko obrusila!«

Njena rahlo presenetljiva posredna podpora protikandidatu Logarju bi bila sicer plemenita in velikodušna, če bi bila upravičena, pa tudi pogumna, saj je z njo kritizirala tistega, ki je podprl njo: šefa vladajoče stranke. Opazimo lahko, da se tudi ona sklicuje na Golobov značaj, le da je ta tokrat »energičen« in ne »vihrav«, vidimo pa tudi nekaj pokroviteljstva: tako kot Pahor svetuje Golobu, da se kroti, mu tudi ona napoveduje, da se mora še obrusiti...

V čem natančno je začetna izjava oporečna in problematična, tudi tokrat nismo slišali.

Predsednik išče službo

Siolov intervju s Pahorjem si bomo zapomnili po še enem poudarku. Če se je v poprejšnjih intervjujih skorajda zdelo, da ima novega delodajalca in se veseli nove službe, čeravno je ob tem bil previden in nikoli ni izrecno omenil, kakšna bo, je v samem izteku mandata bistveno bolj zadržan in poudarja, da bo še nekaj časa koristil ugodnosti, ki mu pripadajo kot bivšemu predsedniku republike.

Izrecno je razložil, da nima nobene želje po vračanju v politiko, toda zdaj se spet obrača proti njej. Naj spomnim, kako decidiran je bil glede izstopa iz nje [v intervjuju za RTV Slovenija junija letos](#):

»Nimam načrtov, da bi se vrnil v politiko. Politika je seveda moja ljubezen, in ko imate še vedno nekaj, kar je vaša ljubezen, ne razmišljate o ljubici. Ne morem zdaj razmišljati o nečem, kar bi bilo podobno politiki. Razmišljati moram o nečem, kar bo zunaj tega. Morda mi ne bo dajalo takega zadoščenja, kot mi ga daje politika.«

Slabega pol leta se zdi vse precej drugače. Na poizvedbo o njegovem sodelovanju s stranko Socialnih demokratov je najprej spomnil, da jo je vodil celih petnajst let, kot predsednik republike pa je nato zamrznil svoj status v njej, da bi funkcijo predsednika opravljal neobremenjeno. »Vedno sem cenil podporo svoje stranke pri izvolitvi, tako pri prvi kot pri drugi. Stranka pa je vedela, da se zaradi tega ne bom vsiljeval njeni politiki in tudi ne bom pustil, da se ona vsiljuje moji,« je še dodal.

Znova se bo aktiviral v stranki

Toda zdaj je prišel čas, da malce pokramlja o svoji vnovični aktivaciji v njej:

»Zdaj, po koncu mandata, pa mislim, da je prav, da se usedem z vodstvom stranke in se pogovorim. Morda bo kdo v stranki menil, da jim bom s tem, ko se bom znova aktiviral, povzročal težave. Tega ne želim. Če pa bodo menili, da je v redu, če bom član, čeprav se ne mislim zelo aktivirati in biti politični aktivist, potem pa tudi v redu. Skratka, glede tega sem pripravljen narediti tako, da bo stranki prav.«

Pahor bi sicer želel pomiriti tiste, ki se bojijo, da bi se aktivno vključil v delo SD, ima pa nekaj »trmastih zamisli«, kako ji pomagati, zato bi se rad posvetoval z vodilnimi ljudmi v njej. Čeprav torej ne obljublja polne aktivacije, pa je videti, da mu je vsaj delna aktivacija blizu.

In tako kot se mora Logar pretvarjati, da nima ničesar z matično SDS, Pahor po koncu dveh mandatov znova leze v naročje svoje SD. Očitno je politika v naši državi stvar

hlinjenja in pretvarjanja: če ti preveč škodi bližina strank, se jih za krajše ali daljše časovno obdobje spleta zatajiti. Vse dokler ni več koristi od nasprotnega.

Več:

[Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.](#)

[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)

[Kdaj je Jančič postal odgovorni urednik Siola?](#)

Pahor bi se in se ne bi vrnil v politiko: kako so mediji zamolčali protislovje

Objavljeno na 7. november 2022

[Se bo Borut Pahor vrnil v svojo matično stranko](#) in ponovno aktiviral pri Socialnih demokratih, ki jih je dolga leta vodil in so ga v vseh ključnih trenutkih njegove kariere podpirali, končno pa mu posredno dajali kruh? Tema, ki je na podlagi njegove napovedi v [intervjuju za Siol](#) pritegnila celo vrsto osrednjih medijev, zato so ji v zadnjih dnevih posvetili relativno obširno pozornost.

The screenshot shows a news article from the Slovenian newspaper DELO. The main headline is "Pahor bi se vrnil v stranko, naletel na odpor" (Pahor would return to the party, but met with opposition). The article is dated 4. Nov 2022, 17:48. The author is M.K./STA. The article text discusses the potential return of Borut Pahor to the Social Democrats (SD) and the opposition from party leader Tanja Fajon. A large photo of Borut Pahor is visible. Below the main article, there are several related headlines: "Han: Vse skupaj mi je smešno, Borut Pahor je le Borut Pahor", "Tanja Fajon: Vprašanje za Pahorja je, koliko vrednot še delimo", and "Pahor napovedal vrnitev v SD, Fajonova ga je povabila na pogovor". The article also includes a section for "Odhajajoči predsednik Borut Pahor bi bil spet aktiven v SD" and a comment section with 41 comments.

Nekaj naslovov o ponovni aktivaciji v stranki SD

Velikokrat je od medijske agende in izbora zgodb intrigantnejša vsebina, ki je ostala izrinjena. V vseh poročilih o tem, da se vrača v politiko, čeprav ne nujno v čisto aktivni vlogi, je po zaslugi novinarjev pomembno izostal naslednji ključen podatek: Pahor je v zadnjem letu najmanj enkrat zanikal, da bi ga kakršna koli vrnitev domačo politiko še zanimala. Edino izjemo od trditve predstavlja prispevek v »Svetu na kanalu A«, v katerem so njegovo nenačelnost opazili. Zakaj je opozorilo na tak očiten razkorak med tem, da govori eno, istočasno pa počne nekaj čisto drugega, na koncu izostalo?

Napovedal je izstop iz politike

[Pahorjevi evidentni nekonsistenci sem se sicer že podrobno čudil](#), a očitno ne posebej prepričljivo, da bi mi kdo pritegnil. Vprašajmo se, čemu pripisati njeno odsotnost v splošni medijski naraciji, kjer bi pričakovali, da se predsednikova odločna zavrnitev možnosti o vrnitvi pojavlja kot nujen sestavni del začetnega poročanja; zakaj so novinarji in uredniki presodili, da poprejšnje zanikanje njegove ambicije po vrnitvi v politiko ni pomemben del zgodbe?

Namigi v zadnjih letih, češ da se veseli nove službe zunaj politike, so se v intervjujih intenzivirali vse do nedavnega, ko so jih zamenjale napovedi, da bo koristil ugodnosti, ki mu pritičejo kot bivšemu predsedniku republike. Do tistega trenutka se je zdelo, da računa na službo v tujini, ki neposredno s politiko ne bo povezana. Glede izstopa iz nje je bil zelo decidan [v intervjuju za RTV Slovenija junija letos](#):

»Nimam načrtov, da bi se vrnil v politiko. Politika je seveda moja ljubezen, in ko imate še vedno nekaj, kar je vaša ljubezen, ne razmišljate o ljubici. Ne morem zdaj razmišljati o nečem, kar bi bilo podobno politiki. Razmišljati moram o nečem, kar bo zunaj tega. Morda mi ne bo dajalo takega zadoščenja, kot mi ga daje politika.«

Prva razlaga: brezskritičnost

Še več, kot je razkril posnetek v oddaji »Sveta na kanalu A«, je pred tedni v oktobrskem intervjuju za POP TV ponovil isto trditev med sprehodom po hodniku, [kjer se je na koncu na novinarja Metko Majer in Anžeta Božiča obrnil z nenavadno prošnjo po zagotovitvi, da se ju lahko končno znebi](#). Presenetljivo pa se na POP TV v novem prispevku niso čudili Pahorjevemu zanikanju, čeprav so ga najbolj sveže nosili v spominu.

Če odmislimo, da bi lahko šlo za naključje, recimo čisto preprosto klasično lenobo in neinformiranost, in namesto tega predpostavimo, da gre za nekakšno strukturno nujnost, pridemo do dveh možnih razlag na podlagi dolgoletne prakse. Prva je, da slovenski mediji preprosto delujejo brezskritično. To pomeni, da zgolj ozko poročajo, nikoli raje ničesar ne komentirajo, zato bi kateri koli podatek, ki bi predstavljal odmik od osnovne naracije o Pahorjevem trkanju na vrata socialnih demokratov, po tem zgrešenem prepričanju deloval moteče. Zgrešenem zato, ker bi seveda tudi njegova napoved nevrtačenja v politiko morala biti legitimen in celo nujen del poročevalskega diskurza.

Za to, da mediji tega dejstva niso omenili, enostavno ni nobenega smiselnega opravičila, ni pa nič manjši simptom domačega novinarstva, kjer se bogaboječe »zgolj« poroča o politikih in pazi, da kdo od naslovnikov ne bi bil preveč užaljen.

Druga razlaga: oportunist

Če rečemo, da novinarji neupravičeno pazijo na svoj jezik, smo od motivacije ležernosti pri brezkritičnosti že zakorakali k drugi možni razlagi: nezainteresiranost novinarjev ni kar tako, morda temelji v iskanju ugodja in koristi. Kakšnih posebnih si najbrž pri sicer notorični prijaznosti do Pahorja ne morejo obetati, toda nakazati možnost, da predsednik govori eno in dela nekaj čisto drugega bi hitro zvenelo kot očitek, tem pa se je najbolje izogniti. Torej je res najbolje, da takšno okoliščino preprosto izpustimo, si najbrž mislijo novinarji in s tem kupijo blaženi mir.

Oportunist se tudi najbolj sklada s koncepcijo medijskega populizma, kot sem ga razvil, tj. srečne poroke med Pahorjem in množičnimi mediji, ki so se našli na pol poti in izkoristili eden drugega. Če gojite prijaznost do predsednika deset let, se res ne splača zapackati dobrega vtisa o njem s takšnimi malenkostmi, kot je očitna protislovna govorica, v katero se zdaj zateka. Ker koga pa še zanima hipokrizija in zakaj bi rinili v to, če je bilo poprej na desetine resnejših priložnosti, ki ste jih v kritiki na njegov račun že zamudili?

Lakmusov papir

Naslednja točka analize je politična. Kako so v njegovi stranki sprejeli njegovo željo po vrnitvi? Po vsem sodeč sta se izoblikovala dva diametralno nasprotna tabora. Povratek so sicer na veliko pozdravljali Dejan Levanič, Jani Prednik, Matjaž Han in Igor Lukšič – slednji je tisti politik, ki na televiziji, nazadnje pri Igorju Pirkoviču, redno nastopa na način, da ob oceni lastne stranke uporablja ileizme in se že na jezikovni ravni od nje distancira, ko mu to ustreza. Zaradi navedenega je nadvse uporaben za komentiranje na Nova24TV in vedno bolj Janševi RTV Slovenija.

Ob liniji Pahorjevih podpornikov je bilo zaznati tudi kritike, ki so ugotavljali, da je zaradi svojega zanikanja vrednot socialne demokracije, paktiranja z Janezom Janšo in teptanja demokracije predsednik popolnoma neprimeren, da bi ga stranka spet sprejela v svoje vrste. V tej smeri so se izpostavili Luka Goršek kot predsednik strankinega podmladka, Marko Koprivc in deloma tudi Tanja Fajon, ki je diplomatsko iskala ravnotežje med stališči, a tudi nakazala, da se je v preteklosti z aktualnim predsednikom kdaj že razšla. Po nekaterih podatkih naj bil lansko leto stranka SD v interni anketi svoje članstvo celo spraševala, ali naj se od Pahorja distancirajo. Če navedeno drži, potem je lahko marsikomu ljubo, sploh pa predsedniku samemu, da se preverjanja mediji ne spomnijo več, četudi bi ga veljalo ponoviti.

Težava s slovensko socialno demokracijo je širša in v tem, da trenutni razkol okoli Pahorja dobro uprizarja osnovno vrednostno in ideološko dezorientacijo, s katero se stranka neuspešno spoprijema že dolga leta in drsi navzdol tudi med volivci. V resnici je predsednik videti natančen simptom njene popolne zmedenosti in lahko bi rekli, da deluje kot lakmusov papir, na katerem piše tole načelo: »Povej mi, kaj si misliš o Pahorju, in povem ti, ali si med tistimi, ki stranko tiščijo na smetišče zgodovine.«

Sploh ni kakšnega posebnega dvoma, da jo na smetišče najbolj izrinjajo njegovi privrženci v vodstvu, zato si boljšega testa ne bi mogli želeli. Ali bodo odličen lakmusov papir uporabili, zdaj celo za recidivne potrebe, bomo verjetno kmalu videli.

V iskanju službe

Seveda ob politični dilemi obstaja še čisto praktična, uokvirjena v vprašanje, kaj bo Pahor počel poslej. [Dejan Verčič recimo razlaga](#), da je predsednik imenitna blagovna znamka in bi mu morali vsi Slovenci pomagati pri iskanju službe – to bi moral postati celo nacionalni projekt. Iz čiste hvaležnosti bi se torej lahko državljani angažirali.

Toda glas cele ulice ne deli mnenja s tržnimi guruji in svetuje, da bi v stranki SD morali zbrati denar in mu kupiti pokojninsko dobo za tistih nekaj let, ki mu manjkajo, da več ne bo delal škode stranki in državi.

Strahovi, da zase ne bi znal poskrbeti, so po vsej verjetnosti pretirani in odveč. Bolj gre za to, da je Pahor s svojo napovedjo javnost spravil v dilemo, ko se mora opredeljevati do njegovega dela v desetletnem mandatu in pri tem računa, da bi ga vsaj v njegovi stranki vseeno ocenili pozitivno. Najbrž tovrstnemu izsiljevanju zadnja gesta tudi služi.

Več:

[Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihravega značaja](#)

[»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev](#)

[Le kdo bo Pahorju našel službo? Za Verčiča bi to moral postati nacionalni projekt](#)

Novinarsko pogrešanje Pahorja: o državniku, ki se rodi na sto let

Objavljeno na 3. december 2022

Marko Crnkovič, redni kolumnist in sodelavec Večera, [je globoko pretresen ob Pahorjevem slovesu](#). Kaj bo z nami, ko ga več ne bo? Cela dva mandata smo ga lahko občudovali, toda vsega lepega je enkrat konec, njegov idol odhaja s položaja in po desetih letih bolj ali manj skrite evforije prihaja faza pogrešanja:

»Žal mi bo za njim. Pogrešal ga bom. Nataša Pirc Musar se mi zdi slaba tolažba za to, da ga ne bo več.«

Nič novega ne povemo, če ugotovimo, da so mnogi novinarji pri nas odkrito fascinirani nad odhajajočim predsednikom in se z novo predsednico preprosto ne bodo mogli potolažiti. Njihovo iskreno predanost Pahorju, resda običajno malce prikrito, sem podrobno beležil dolga leta. Rade volje bi jim stal ob strani in ponudil robček, ko mu mahajo v slovo in ganljivo hlipajo za njim, toda kaj, ko vendarle trdovratno verjamem, da je novinarstvo resen posel, množični mediji pa pomemben oblikovalec javnega mnenja z odgovornim poslanstvom. Ne mislim jih posebej zalagati z robci, naj si solidarno pomagajo med sabo.

Kolumna Marka Crnkoviča: Kaj je delal Pahor prav in kaj narobe

Marko Crnkovič

27.11.2022 05:30

Izkoriščam priložnost, da se predčasno poslovim od predsednika Pahorja. Pa ne zato, ker bi komaj čakal, da odide. Ravno nasprotno.

Dodaj med priljubljene

Poslušaj

Novinarjevo ganljivo slovo od Pahorja na straneh Večera

Ploskajoče novinarstvo

V bistvu je ironija še bolj temeljita, Pahor je bil najmanj zadnje desetletje vedno dva koraka pred njimi. Naštudiral jih je, preračunal si je in ugotovil, da lahko z njihovo gorečo ljubeznijo, naklonjenostjo in opisano odvisnostjo lažje zgradi svojo unikatno pozicijo všečnega apolitičnega politika. Njegovo koketiranje ni bilo usmerjeno le k ljudstvu, ampak tudi k vnetim novinarskim dušam, za katere že vemo, da niso preveč zahtevne: zlahka jih je mogoče očarati in potem je potrebno le še vzdrževati njihovo pripadnost. Največkrat ni šlo za osebno afiniteto, ampak za preprosto dejstvo, da je Pahorju uspelo izpopolniti žanr politainmenta, kar se je v celoti ujelo s pričakovanji tabloidnih medijev - takšni pa so danes postali tudi tisti kvalitetni.

Genialen komunikacijski trik, strogo domišljen, mu je dobro uspeval, pretežno so mu zato mediji stregli in jedli iz roke. Natančno takšno novinarstvo pri nas tudi imamo: ne da gleda politikom pod prste in v glavo, ampak ob njih postane čustveno, ploska in čaka na avtogram. Nič presenetljivega, če nam v isti Večerovi kolumni avtor opisuje, da je kar dvakrat firbčno odšel na »dan odprtih vrat« v predsedniško palačo, da bi lahko svojega idola ob fizičnem stiku občudoval od blizu.

Rojeni v pravem stoletju

Avtogramski odnos novinarjev do politikov je šele začetek pristne idolatrije. Kaj avtogram, veseli bi morali biti Gospodove milosti, da smo se rodili v pravem stoletju, v katerem je Pahorjeva mama povila svojega sina. Če bi imeli smolo in bi se v kakšnem drugem, bi zamudili neverjetno srečo sobivanja z božjo emanacijo polčloveškega izvora:

»Trdim, da nam bo za Borutom Pahorjem še žal. Ne mislim, da bo NPM tako slaba predsednica - ne bo pa to več to. Ljudje kot Pahor pridejo po spletu srečnih okoliščin na določeno funkcijo, kjer zablestijo, vsakih sto let ali več. Državnik, obenem pa eden od nas. Ja, res je težko razumeti, kako je to možno.«

Ni dvoma, opisana možnost je lahko prišla zgolj s pomočjo Gospodove intervencije. Pahor je tako rekoč človek dveh teles, bi rekel Ernst H. Kantorowicz, raziskovalec postsrednjeveške mistične fikcije »kraljevih dveh teles«, kakor so jo v svoje namene razkrivali angleški pravniki od tudorske dobe dalje. Politična teologija govori o naslednjem: eno kraljevo telo je naravno, drugo je politično. Slednjega ne more izničiti nedoletnost in minljivost naravnega, kajti kakorkoli je že šibko, ga preglesi metafizično oblikovano politično telo. Pahor ima telo navadnega državljana, oblečenega v asfaltersko, gozdarsko, mesarsko ali delavsko opravo. Politično telo nosi kravato in hodi na avdienco k britanski kraljici. Ja, zdaj razumemo, zakaj je težko dojeti dvojnost teles, državnikovega in enega-izmed-nas.

Selfi kot človekova pravica

Crnkovič v svojem starem in prepoznavnem slogu ne utemeljuje stališč racionalno, raje gradi na osebnih občutkih, preferencah in primarnih čustvih do ljudi, situacij in dejanj, tokrat na hipertrofiranem navdušenju. Vendarle pa se dotakne očitkov proti Pahorju in jih poskuša neprepričljivo zavreči. Sprva navaja kritične pomisleke o degradaciji predsedniške funkcije. Teh ne razume, kajti »pravica do objavljanja selfijev na instagramu je človekova pravica, ki je ne moremo odrekati nikomur«.

No, mar ni to dokaz, da je degradirala človekova pravica *per se*, če jo nekateri iščejo že v selfijih? Kar spet kaže, zelo nerodno, da so naša pričakovanja do predsednika republike dejansko degradirala. Težava seveda ni v tem, da je Pahor načrtno pilil svojo medijsko pojavnost na socialnih omrežjih in deset let vsak dan točno ob 17.00 objavil instagramsko

fotko s komentarjem, vmes pa štosiral še na druge načine. Ne, težava je, da je to največ, kar je konsistentno celo desetletje počel. Konsistentno se je posvečal oportunemu iskanju pozornosti zase in koketiranju z levo in desno volilno bazo hkrati. Ne v imenu sprave in dialoga, nikakor, ampak v imenu lastne samopromocije in končno nesebične zaščite avtokratskega modela, ki ga je leta 2020 vpeljal Janez Janša. Ampak ne, degradacijo funkcije so po Crnkoviču videli »samo zateženci, ki radi posplošujejo«.

Novinarjem je bil Pahor še kar naprej sprejemljiv celo ob razgradnji demokracije, vpeljavi avtoritarnega režima in vseh njegovih laskanjih na račun Orbánovega zaveznika. Malce jih je minilo potrpljenje, ko so uvideli, da dogajanja okoli STA in RTV Slovenija ni poskušal čisto zares obsoditi, komaj ga je opazil. No, take stvari je vedno znal storiti mimogrede in diplomatsko, da nihče ne bi bil posebej razočaran, saj je moral paziti, da mu česa ne bi zameril Janša, strumni vojskovodja in osvajalec medijev.

Moralna neavtoriteta

Ob degradaciji funkcije ga Crnkovič odločno brani pred še enim očitkom, ki mu pravi moralna neavtoritativnost, kajti »zame je kot nekakšna kraljica Elizabeta. Pregovorno zadržana, neizjasnjujoča se monarhinja je bila steber stabilnosti in kohezivnosti - in je bila po mojem Pahorju dejanski zgled.«

No, če ima naš instagramski predsednik takšne monarhične zglede, je res ni dovolj kopiral; zelo verjetno se britanska kraljica nikoli ni odpovedala svoji avtoritativnosti, on se je. Izrecno. Je pa rade volje igral zvezdniško ikono in si za tem tudi prizadeval. Kraljica si ni.

Glede svoje obljube, da ne želi biti moralna avtoriteta, se ne rabimo slepiti, ves čas je varal. S tem, ko se je tej nalogi odpovedal, je iskal predvsem razbremenitev pred številnimi očitki proti sebi, da je opustil resno opravljanje resne funkcije. Da bi predsednik republike ne bil moralna avtoriteta, je preprosto nemogoče, ker njegov položaj takšno vlogo ves čas predpostavlja. Povedano drugače: da to tudi je, ni odvisno od njega in ni stvar osebne odločitve. Je pa na njem, da jo opravlja in da jo opravlja korektno.

Kolesarjenje ob petkih

Končno pa Crnkovič pavšalno zavrže tudi zamero do Pahorja, da je deset let oportuno skrival svoja stališča ali jih preprosto ni imel:

»Sam pravim, da ni prav nobene škode, da se v času Janševe vlade in njegovih eskapad tudi Pahor ni oglašal. Kaj bi pa po vašem moral? Kolesariti ob petkih? Jaz sicer trdim, da se v resnici je oglašal. Ne, Pahor ni modro molčal kot kraljica, samo Janša se je delal, da ne razume, ker je Pahor to zavil v celofan. Premalo pa je to bilo tudi za živčno razrvane državljane.«

Kolumnist Večera se potemtakem ne strinja niti glede opisa dejstev: Pahor se je oglašal, vendar smo mi dovolj slepi, predvsem pa živčni, da bi to znali mirno prepoznati. Predvsem smo očitno bili živčni, da bi odstranili pol tone celofana, v katerega je zavijal svoja leporečja in čudovite besede, čigar smisla in pomena nam zaradi bogatega ovoja ni uspelo razcelofanirati. Glede Janše pa ga povsem razume: če imate na oblasti avtokrata, ki vam demontira državo v vseh podsistemih, to res ni nekaj, kar bi terjalo reakcijo predsednika republike! No, saj smo jo videli, Pahor je bil nad Janšo v bistvu navdušen!

Kralj instagrama je gotovo rad kolesaril, sploh v Rogličevem dresu, čeprav dve leti trajajočih kolesarskih protestov ob tem ni opazil niti z besedo, kaj šele z dejanji. Kako bi tudi, pomagati je moral tistemu, proti kateremu so bili usmerjeni! Dr. Bogomil Ferfila je svojčas predlagal, [da bi Melaniji Trump morali postaviti spomenik](#). To je tisti profesor in stalen politični komentator, ki je svojčas pred kamerami rad nastopal v majici z napisom »Make America great again«.

Po moje je res skrajni čas, da spomenik postavijo tudi Pahorju. Prvega so že, v obliki lavdacij. Morda bi lahko stal ob spominskem obeležju, na katerem so dali na isti kamen izklesati imena partizanov in domobrancev, [kar ga je tolikanj navduševalo](#). Kam bi ga postavili, še ne vemo, vsekakor pa morajo od takšnega predsednika republike nekaj imeti tudi zanamci, ki se morda niso rodili v pravem stoletju, kajti ne delijo vsi naše sreče. In tudi če spomenika ne bo, bo kot spreten medijski populist pustil trajno sled v spominu množic in očaranih novinarjev.

Več:

[Ferfila v Dnevniku: o hvalnicah Melaniji](#)

[»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev](#)

[Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih](#)

[Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[Koliko je vredna predsednikova plemenitost ob bratomorni moriji](#)

[Predsednik Pahor se v spravnih zablodi norčuje iz živih in mrtvih](#)

V čem je sumljivost »predsednika vseh«

Objavljeno na 22. december 2022

Zanj, navajenega tolikšne medijske in druge pozornosti, je prišel bridek konec - za krmilo predsednice republike stopa Nataša Pirc Musar. Čas je neroden za oba, za Boruta Pahorja in njegovo naslednico, saj je sektor kriminalistične policije potrdil, da je zaradi kaznivega dejanja ponareditve ali uničenja poslovnih listin zoper njo vložena kazenska ovadba. Najverjetneje res ne bo usodna, a je novica nekoliko pokvarila zaprisego.

[Ob njenem prihodu na prestol](#) je predsednica SD Tanja Fajon za medije dejala, da se zelo veseli sodelovanja in svoja pričakovanja začinila z nečim zelo pahorjanskim:

»Upam in verjamem, da bo predsednica vseh.«

Besede nam največkrat nekaj sporočajo in morda ne manjkrat tudi kaj skrivajo. Da bi se lahko z njimi okoristil, se je spomnil tudi nadškof Stanislav Zore, ko se je v maši za domovino zahvalil odhajajočemu predsedniku, novi pa zaželel, da bo predsednica vseh, tudi kristjanov. Tako sumljivo zvenijo vse ponovitve te omniprezentne fraze, da bi jo skoraj morali posebej tematizirati in se temeljito vprašati, kaj nam z njo sporočajo ali ne želijo sporočiti njeni uporabniki. Kaj v osnovi pomeni reči, da si »predsednik vseh« in kako si akterji predstavljajo svoje početje ob tem?

Boleča ušesa

Ko jo je uporabila šefica stranke, [v katero se je želel njen predhodnik še nedavno vrniti](#), a si je potem zaradi negodovanja nekaterih premislil, se je zgolj zatekla k Pahorjevi priljubljeni definiciji, od katere nas že pošteno bolijo ušesa. Ni začudilo, ko je tudi sam na isti dan ob zaprisegi znova odkrival svoje staro poslanstvo:

»Zdaj, ko odhajam, čutim zadoščenje. Trudil sem se, da bi bil predsednik vseh vas, da bi nas povezoval, da bi vsi skupaj naredili korak naprej k pomiritvi in spravi, da bi krepil ugled naše države v svetu in da bi povsod iskal naše prijatelje, ki sem jih tudi našel. Bilo mi je v izjemno čast, da sem bil vaš predsednik. Zdaj se naposled poslavljam od vas in vam želim vse najboljše. Srečno, Slovenija.«

Zdaj vemo, da si vsi želijo le enega. Želja Tanje Fajon je potemtakem, da bi bila nova predsednica v tem podobna njemu, ki čuti zadoščenje. Kar ne bo težko, kajti tako Nataša

Pirc Musar kot konkurent Anže Logar sta se v nedavni kampanji že zaklinjala, da bosta prav to, predsednika vseh.

Pahorjev smisel za promocijo z otroki (foto: Božidar Flajšman)

Bistvo manipulacije

Morda bi se takšne napovedi morali bati. Lepo zveneča obljuba je že dolgo nazaj postala alibi za panogo, ki jo je Pahor spretno pilil in nato izpopolnil do potankosti: biti predsednik vseh njemu predstavlja nič drugega kot večje dobrikanje na vse strani, da se kateri od teh ne bi zameril. Nikakor ne tistega, kar morda kdo želi slišati, nekakšno enakopravno zastopnost vseh državljanov in polno pripravljenost, da se prisluhne vsakomur, ne glede na njihov socialni, ekonomski, verski, politični ali kakšen drug položaj.

Ne, biti predsednik vseh je v očeh Pahorja postal predvsem izgovor za ekvidistanciranje, za odmik od načelnosti v skrivaštvo, od zavzemanja stališča in moralne drže v razpustitev taiste drže in odsotnost mnenja tam, kjer bi to pomenilo, da mora zagovarjati resnico ene skupine ljudi. Ker bi bilo tako prav. Toda ker je predsednik vseh, ne zagovarja nobene.

Biti predsednik vseh pač nikoli ne bi smelo postati izhodišče za iskanje rešitev, kjer imajo vsi svoj prav glede česarkoli že. Zato, ker se to največkrat ne dogaja in nimajo. Situacija je podobna tisti na sodišču in našemu pričakovanju, da bo sodnik nujno moral biti »sodnik

vseh«. Če si našo zahtevo predstavljamo na način, da bi moral tehtati svoje sodbe, dokler te ne bodo uravnotežene in bo večina z njimi zadovoljna, bi bil preprosto zanič.

Končno pa biti predsednik vseh implicira globoko razumeti in spoštovati Hojsove bisere, štajersko vardo, vse ksenofobe in diseminatorje sovražnega govora, homofobe in mačiste, ljubitelje avtoritarizma in prijatelje Viktorja Orbana. Tudi oni so polnopravni državljani.

Nasvet kolegov

Pahor se je s funkcije tudi letos poslovil z letnim poročilom. V uvodu vanj je prostodušno priznal, da je sledil opozorilom svojih »bivših dragih kolegov«, ki so v svojih državah zaključevali dva mandata predsednikov republik. Ti so ga posvarili, da so »zadnji meseci nekako najtežji, toda ne zato, ker bi bili polni dela, temveč prav nasprotno, ker se nihče naj ne bi več zanimal zanje. Tega nisem hotel.«

In kaj je storil, samovšečno razpoložen? Seveda res ni hotel, da se v hudi konkurenci trojnih volitev nihče ne bi zanimal zanj. Sploh ne, ker je celih deset let skrbel zase z neverjetno kondicijo usmerjanja pozornosti nase. Tokrat se je lotil stvari pretehtano in v skladu z natančnim načrtom:

»Zato sem se vse do poletnih počitnic 2022 ob vseh drugih dejavnostih skrbno pripravljaj tudi na ta čas slovesa. V bistvu smo obrnili piramido na glavo in načrtovali vse aktivnosti, kot da se mandat letos sploh ne bi končal, vse do zadnjega dne, 22. decembra letos. V tem smislu sem že 6. avgusta odpotoval na uradno slovesnost na Hrvaško, od tam pa na državniški obisk v Turčijo. Od vrnitve iz Ankare naprej tako rekoč ni bilo prostega dne. Ker sem se bil že dvakrat poslavljaj s pomembnih položajev, predsednika parlamenta in vlade, sem iz osebne izkušnje vedel, kako je za določitev dediščine opravljenega dela bistven prav njegov konec. V tem smislu glede tega nismo želeli pustiti nobenih naključij.«

Deset let truda

Ja, pri njem je vselej vse strogo premišljeno, ne samo načrtovanje dogodkov. Domišljena eventizacija funkcije, ki ji je sledil dva mandata, se je odlično ujela z medijsko agendo, kompatibilno s podogodkovljenjem njegove pojavnosti. S čim drugim se ujeti niti ne more, kajti vsebinskih mnenj Pahor ne proizvaja. Nato v uvodniku naniza nekatere svoje predsedniške obiske in pove, da se glede volitev, tudi predsedniških, ni javno opredeljeval. To bi sicer sodilo v okvir njegovih prizadevanj, še pove, ampak kot predsednik republike ni zgolj še en politik, ki ima o vsem stališča, temveč predsednik republike, »ki je praviloma zelo zadržan, zlasti do tistih zadev, ki urejajo odnose moči in oblasti v državi.«

Po tistem, ko se je pohvalil, da je ob koncu mandata, najbrž spet ne naključno, prejel kar nekaj mednarodnih priznanj, je dodal še, da se poslavlja z zadoščenjem in upanjem, da je po svojih najboljših močeh izpolnil pričakovanje ljudi, ki so ga izvolili. Zaključek uvoda v poročilo lahko uganemo:

»Trudil sem se biti tudi predsednik tistih, ki me niso (sc. volili). Vseh deset let sem se trudil biti predsednik vseh.«

Na čistem koncu besedila svoje desetletno politično prizadevanje torej strne v semantiko prej omenjene fraze. Kakor da bi z njo racionaliziral svoj politični modus delovanja, saj se je ves čas trudil flirtati z vsemi; bistvo njegovega komunikacijskega populizma ni preneslo izključevanja nikogar. V tej svoji lažni odprtosti je logično razvednel smisel, kar se pač zgodi, če v imenu vsečnosti koketiraš na vse strani. Tudi z Janezom Janšo v času vzpostavljanja avtoritarnega režima. Si potem res predsednik vseh, če moraš kazati hrbet vsem branilcem demokracije in pravne države?

Predsednik vseh otrok: na stotine objav, v katerih Pahor pozira skupaj z otroki

Otroci kot sredstvo

Po drugi strani se je vsa leta pošteno dobrikal tudi otrokom, kajti bil je tudi njihov predsednik. Seveda ni šlo le za njih, temveč za njihove starše in medijski vtis. Morda je vsaka sedma ali osma objava na njegovem instagramu posvečena druženju z njimi, kajti težko izpadeš bolj prikupno in pristržno kje drugje kot v stiku z njimi. S pomočjo otrok vedno najlažje čustveno manipuliraš z množicami. Sploh takrat, ko tebi v čast pojejo,

plešejo, recitirajo, rišejo tvojo podobo in ti pišejo pesmi, ker to v njih aktivno spodbujaš. Ko si za njih »kralj«, »car«, »precednik« in »faca«, zaigra srce prenekateremu državljanu, dvom v iskrenost nagibov pa bo mimogrede označen za strupeno kritiko. Ne rečem, da njegove reakcije niso videti pristne in Pahor je bil v komunikaciji vedno simpatičen, a zaradi populizma kot zelo premišljene taktike niti odnosa do otrok ni mogoče kar izvzeti iz splošne sheme, ki jo je na široko uporabljal v flirtanju z ljudstvom.

Zato ni bilo presenečenje, ko je v nenehnem iskanju všečnosti tokrat na naslovnico letnega poročila postavil kar samega sebe skozi otroške upodobitve. Biti predsednik vseh končno zahteva, da si razposajeno v stiku z najmlajšimi, kjer igraš sproščene in prijazne hišnika, prinašaš bonbone ali ponujaš sladoled.

V republiki Sloveniji je naporno biti predsednik in videli bomo, kako bo Nataša Pirc Musar držala obljubo o nadaljevanju začrtane tradicije. Čaka jo pester mandat na kolesu in v morju, v vrtcu in šoli, na plesnih povorkah, študentskih veselicah, gasilskih vajah, upokojenskih piknikih in ljubljanski tržnici, če ne bo uspela priti do tiste v Mariboru ali Celju. Da bo postala predsednica vseh? Potem smo res prišli z dežja pod kap. Držimo zato pesti, da končno spregleda in se pogubnemu vplivu odreče.

Več:

[Pahor bi se in se ne bi vrnil v politiko: kako so mediji zamolčali protislovje](#)

[Novinarsko pogrešanje Pahorja: o državniku, ki se rodi na sto let](#)

[Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihravega značaja](#)

[»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev](#)

[In Media Res #49: Ljudstvo kupuje Logarjevo pahorjanstvo](#)

[Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.](#)

Pahor nas vabi, da smo del njegovega spektakla

Objavljeno na 31. marec 2023

»Bodimo delček velikega spektakla.« Najbrž je v tem stavku skrito ključno sporočilo, okoli katerega je bivši predsednik republike gradil deset let svojega mandata: ustvarjati spektakel [kot kralj instagrama](#), zabavljavec, humorist in kot antipolitik, ki nam je podoben kot »eden-izmed-nas«. Vtisu, da je čisto preprost in navaden državljani, končno le s staro katrcico in škarjami za živo mejo v rokah, je bila podvržena osnovnega gesta njegove politične pojavnosti, z njeno pomočjo pa je nenehno ostajal v vrhu anket po priljubljenosti. Njegov zviti recept sem poimenoval za »[komunikacijski populizem](#)«; s flirtom je javnosti stregel vsak dan, vztrajno in brez premora.

Že Guy Debord je pojasnil, da živimo v družbi spektakla (*la société du spectacle*) in ta koncept je Pahor vzel zelo zares. Prezrcalil ga je v politiko in nas povabil vanj. Ni ga izvajal zgolj sam zase, na trenutke ga ponudil vsem, tokrat skozi dobrodelno dražbo svoje katrcice. Če nam vele mojster promocije svetuje udeležbo v njem, takšno zelo neposredno, se najbrž čuti močnega in varnega, ker lahko s povabilom perfidno legitimira svoj osnovni *modus operandi* političnega delovanja.

Abstinenčna kriza

Bivši predsednik ne more in ne bo mogel živeti brez plenjenja pozornosti. Danes prodaja katrcico, jutro se bo spomnil svoje zlate ure, [pojutrišnjem preznojenega dresa Primoža Rogliča](#), ki ga je kot protokolarno darilo očitno kar zaplenil in uporabljal sam. Vse bo storil, da ne bo nastopila abstinenčna popredsedniška kriza. In vse bo izpeljal, da bo lahko vzdrževal svojo dozo pozornosti. Seveda se spleča dovolj bistro poskrbeti za mimikrijo varnega skrivanja lastnega početja – izmislil si bo humanitarni cilj in javni blagor, da mu kritika ne bo mogla priti čisto do živega. Kajti kdo si upa oporekati zbranim 300.000 evrom v humanitarne namene?

Na nek način nam šele »pomandatni« Pahor, torej analiza njegovega ravnanja po izteku desetih let predsedovanja, razkrije resnico njegove zapuščine. Kajti če je namreč to ista oseba, vsaj kar zadeva aktivnosti na socialnih omrežjih in splošno pojavnost, če med predsednikom z mandatom in brez njega ni nobene bistvene razlike, hkrati pa je njegova sedanja prezenca tisto, kar je ves čas opravljanja najvišje politične funkcije v državi tudi

bil, potem lahko za nazaj še precej bolje razumemo, kako močno jo je razvrednotil. Če je ves čas bil zgolj tak, kot sem nam kaže trenutno, ga na tem položaju kot kralja socialnih omrežij in licitatorja na dražbah res nismo posebej potrebovali.

Borut Pahor ✓

@BorutPahor

...

Hvala Pop TV in vsem drugim medijem, ki poročate o tem dobrodelnem podvigu ❤️ in hvala vsem dobrim ljudem! Katra II go! @24ur_com

[Translate Tweet](#)

10:00 PM · Mar 30, 2023 · 1,640 Views

Njegova hvaležnost POP TV in dobrim ljudem

Tina pred Tino

Povedano drugače: pomandatni Pahor je največji dokaz temu, kako je deset let plenil pozornost skozi spektakel in državljanke ter državljanke vlekel za nos kot nekakšen influencer. Bil je nekakšna Tina Gaber pred Tino Gaber. Čakamo samo še, da posname intervju z Natašo Pirc Musar in Robertom Golobom. Seveda na POP TV.

Več:

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[V čem je sumljivost »predsednika vseh«](#)

[Biciklist Pahor, oblečen v protokolarna darila](#)

[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)

[Karlov dolgi pohod na Instagram: o dveh kraljih in pobebavljenem ljudstvu](#)

Pahor se monetizira: zdaj bo Mastercard influencer

Objavljeno na 11. april 2023

Zgolj navidezno se je bivši predsednik republike nekaj mesecev po preteku dveh mandatov zapletel v skušnjava in po novem postaja podjetnik. Kaj pa, če se je zgolj samorealiziral? Borut Pahor je sprejel ponudbo, da nastopa v [videopodkastu na Mastercard® podkastu navdiha](#), za kar bo prejemal honorar. Dejstva, da se želi monetizirati in unovčiti svojo instagramsko in družbeno pojavnost, za spremembo niti ne skriva, ampak svojo namero prizna zelo naravnost:

»Ko sem končal politično kariero, sem se spraševal, kaj naj z družbenimi omrežji. Do tedaj so mi služila kot bližnjica do volivcev. Tega zdaj ne potrebujem več. Za zabavo mi pa tudi ni do tega. V tem hipu zato razmišljam o možnostih monetizacije oz. komercializacije.«

Kul uradni sponzor in modni obraz

Pahor je za svojo hitro monetizacijo izbral podjetje Mastercard, da bi bila stvar prepričljivejša in bolj neposredno povezana z bančnim računom. Kot pravi sam v marketinškem intervjuju, se mu je zdelo »precej kul, da se je kot prvi uradni sponzor ponudil«, zato je prejel vodenje oddaj v upanju, da bo postal nekakšna spletna verzija Zvezdane Mlakar. Honorar naj bi prejel za deset oddaj. Zanimanje Mastercarda zanj mu je bilo všeč, kajti »želel sem znamko, ki je znana in ima izdelan imidž perfektnosti ter globalnosti«.

Da ne bi napak pomislili na sprejemanje nespretnih odločitev, nas je brž pomiril in razložil, da ima ponudb veliko. Tudi takšne, ki odlično pristojijo njegovi dolgi politainment karieri: »Mimogrede, prva je prišla iz modne industrije že lani poleti, da bi bil eno leto njihov modni obraz«.

Končno je nedavno uspel na dražbi [monetizirati svojo staro katrco](#), za katero je z verižnimi dražbami na koncu iztržil 260.093,94 evrov. Sicer v dobrodelne namene, ampak jasno, da je s tem predvsem ustvarjal reklamo zase.

Podkast s Pahorjem: denar ga po novem navdihuje

Avtentična politična bit

Seveda smo opazili, da zadnjih deset let predsedovanja državi gradi predvsem svojo blagovno znamo, zato [dr. Dejan Verčič, ki bi mu bilo škoda, če tega ne bi storil in bi mu cela država morala iskati službo](#), končno ne bo razočaran. Obstaja pa tudi praktična plat komercializacije. Nenazadnje se je Pahor kot predsednik vlade pred leti študentom potožil, da s 3000 evri na mesec svoje plače ne more preživeti, zaradi česar živi od prihrankov. Zdaj prejema nadomestilo v višini 5000 evrov in ob nesporni poslovni žilici so postale skrbi za monetizacijo preteklega političnega dela očitno odveč. V nekem temeljnem smislu se Verčič kot komunikolog celo moti, kajti državljani so mu celih deset let že iskali in tudi našli službo.

Ker sem v času dveh mandatov zaman dokazoval, da je Pahorjeva politična pojavnost neiskrena, saj skozi forme medijsko podprtega populizma skrbi predvsem za lastno promocijo in zaščito, novinarji pa ga pretežno ščitijo na vsakem koraku, lahko morda monetizirani predsednik bolje pojasni dogajanje za nazaj. V filozofiji obstaja teorija osebne istovetnosti, ki pravi, da je identiteto osebe ustvarja časovna kontinuiteta posamičnih stanj, kot so prepričanja, želje in spomini. Naš sedanji jaz je seštevček naših preteklih ravnanj in izkušenj, ki oblikujejo sedanje stanje. Filozofsko idejo so skozi zgodovino raziskovali različni filozofi, med drugim John Locke, David Hume in Derek Parfit. Njej vzporeden je koncept avtentičnosti, ki pravi tudi, da človekovega pravega jaza ali resnične narave ni mogoče skrivati ali zatirati v nedogled in da se bo sčasoma razkrila.

Monetizacija Pahora po Pahorju

Resnica Pahorjeve politične biti je torej nekaj, česar kot temeljne narave ni mogoče zanikati ali prikriti, kot je predsednik to želel početi z nenehnim maskiranjem svojih ravnanj, vrednot in prepričanj v nekakšno skrb za dobrobit naroda, ker da je »predsednik vseh«. Na koncu bo resnica prišla na dan.

Po eni strani mu je njegov flirtajoči populizem omogočil, da si kupuje mir pri Janezu Janši in pridobi glasove desnice, kar bo zdaj kot model uspešno monetiziral tudi [Pahor po Pahorju, ki sliši na ime Anže Logar](#). Po drugi ga je pripeljal do opisane monetizacije, ki jo navdušeno priznava kar sam. S tem je še najbolj nejevernim Tomažem mimogrede razkril, v kaj je bilo usmerjeno njegovo politično poslanstvo. Inherentno napredovanje k samouresničenju skozi samorazkritje pa skozi teorije avtentičnosti, kot jih je razvijal filozofski eksistencializem, lahko pomeni predvsem, da Pahor svojo pristno naravo za nazaj razume kot monetarno – to je tisto, kar mu daje občutek celovitosti in izpolnjenosti, nikakor ne narodov blagor.

Dolguje jim burek

Povedano drugače: iz [podob kralja instagrama](#) pač ni mogoče izcimiti ničesar drugega kot kralja instagrama. Tovrstna izbira ni bila naključna in akcidentalna, njegov politainment ni bil način osebne promocije, ampak politični program, realiziran s pomočjo medijsko podprte pojavnosti. Ljudstvo ga je kot kralja instagrama oboževalo in celih deset pestovalo svojega influencerja. Povzdignilo ga je v ikono izmerljivo najbolj popularnega politika zadnje deкаде in novinarji so mu pisali hvalnice ter ga promovirali na tisoč načinov. Zdaj se bo pač tudi z njihovo pomočjo tržil, zato lahko zgolj upamo, da jim bo kdaj plačal burek.

[Kot razkriva Dnevnik](#), edinole KPK še ne ve, ali to v formalnopravnem smislu sme storiti. Kako da ne, saj je vendar kot predsednik vseh bil predvsem influencer vseh.

Več:

[Pahor nas vabi, da smo del njegovega spektakla](#)

[Le kdo bo Pahorju našel službo? Za Verčiča bi to moral postati nacionalni projekt](#)

[Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.](#)

[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)

Pahorjeva posttravmatska stresna motnja: še dalje išče pozornost zase

Objavljeno na 4. julij 2023

»Še naprej se bo izogibal komentiranju dnevne oziroma aktualne slovenske politike. Z vsemi njegovimi aktivnostmi je sicer dobro in podrobno seznanjena javnost, ki ga spremlja na družbenih omrežjih; predsednik ima več kot 300.000 sledilcev, še dodajajo v njegovi pisarni.«

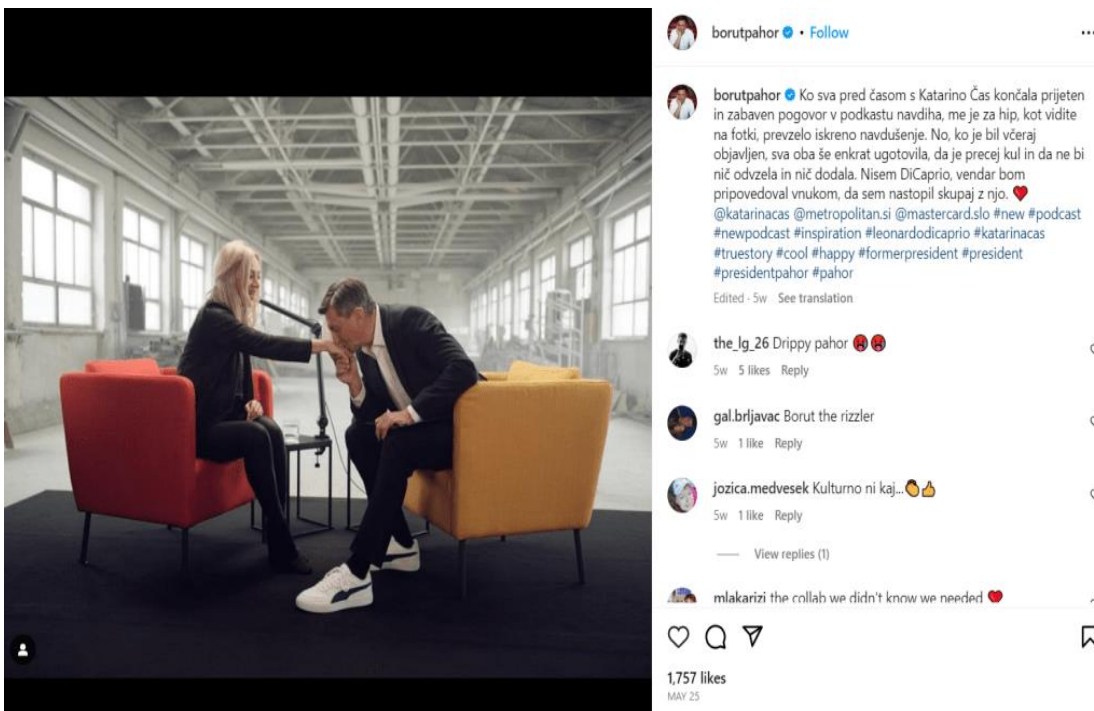
Bistvo politike je postala pretočna in mediativna stvar, katere kvintesenca je število sledilcev. [Vsaj tako menijo v pisarni Boruta Pahorja](#), tiste proslule medijskopolične figure, ki se nikakor ne more posloviti od svoje funkcije. Kakor da se je bolešno navezal nanjo, kakor da je ne more preboleti. Zgoraj navedeno pojasnilo njegove pisarne je morda ključno – človek je *homo mensura*, mera in merilo vsega, in sicer sledeni človek na družbenih omrežjih. Ekspredsednik zato potrebuje vedno nove sledilce, kajti vse je izmerljivo skozi njih.

Še bi bil predsednik

V [Delu](#) in [Večeru](#) se sprašujejo, kaj se z njim dogaja po prvega pol leta, odkar je po dolgi dekadi dveh mandatov sestopil s prestola. Kako sobivata predsednica republike in bivši predsednik republike od primopredaje poslov naprej? Zaznati je nezadovoljstvo nove predsednice Nataše Pirc Musar, saj se velikokrat zazdi, da njen predhodnik vstopa na njen teren in se obnaša konkurenčno, kot večni predsednik, kot *puer aeternus* politike. On, ki je vendar deklarirano najprej [kralj instagrama](#)!

Situacija je kompleksna in težko dojemljiva. Po eni strani se kot predsednik ni obnašal kot predsednik in [ni želel biti moralna avtoriteta](#), zelo eksplicitno, razposajeno je profaniral funkcijo do konca, zdaj se močneje oglašča kot kdaj prej, sploh okoli notranjepolitičnih tem. Še bolj resno nastopa na zborih desnice, graja ukinitev dneva spomina na žrtve komunističnega nasilja, udeležuje se alternativnih proslav ob dnevu državnosti, kot je bila zadnja na Vrhniki, kritizira vlado Roberta Goloba, medtem ko je bila prejšnja skoraj perfektna. In prav nič avtorska. Išče svoje simpatije do Anžeta Logarja, k njemu pošilja svoje sodelavke in svetovalke, na davčnem področju pa ga je našel v Janševem adutu Ivanu Simiču.

Sicer res ne zanemarija svoje poprejšnje vloge instagramske ikone, a je ojačal svojo politično dejavnost in pojavnost.

Monetizacija poljubov: predsednik kot Mastercard influencer

Posttravmatska motnja pozornosti

Čeprav ima zagotovo vso pravico do političnega udejstvovanja kot vsak državljan, se Pahor po izteku dveh mandatov obnaša, kakor da je razvil posttravmatsko stresno motnjo, najbrž povezano z iskanjem nenadoma zmanjšane pozornosti zase. Ali vsaj njegovim občutkom, da je te manj. Po eni strani se je otresel svojega fiktivnega načela, da politike ne komentira, kajti zdaj jo pač bolj sproščeno – fiktivnega zato, ker mu je služilo kot lažen alibi za neopredeljevanje celo v trenutkih dramatičnega dogajanja v državi in rušenja temeljev demokracije.

Zdi se tudi, da se po zavrnitvi nove aktivacije v svoji matični SD nekaj hitreje odloča za koketiranje z odkrito Janšo, čigar avtoritarnost ga nikoli ni zmotila. Prav bližina šefu SDS je prejkone pravcati razlog, zakaj trenutno še bolj pospešeno najdeva simpatije do desnice, predvsem pa do njenega novega favorita Logarja, ki celo poskuša ukrasti njegovo idejo kvazisredinskosti. Kajti tu ne gre za sredinskost v pravem in iskrenem pomenu.

Monetizirajo čisto vse

Monetizacija je očitno začrtala svoj krog: Pahor je začel na veliko monetizirati politiko in svojo podobo na socialnih omrežjih, koval je sledilce, s katerimi se rad vsakič pohvali.

Politika je postala *politainment* in mediji so tako rekoč postali politika, kar mu je skrajno ustrezalo.

Potem je moral stopiti iz nje in zdaj poskuša z monetizacijo povsod, [za začetek pri Mastercardu](#) – kje pa drugje! Po drugi strani, kot sem že nakazal, izpraznjeni prostor njegove politične monetizacije rade volje kapitalizira Logar, ki je ukradel njegovo agendo in jo razvil v platformo. Celo dobesedno. In ker ne gre drugače, poskuša Pahor malce preko svoje sodelavke Alje Brglez monetizirati še sebe pri svoji lastni kopiji. Paradoks je skoraj popoln: [kopija Logar](#) monetizira original, nato pa original še malce monetizira kopijo.

Če to ni obet popolne recipročne monetarne žlahtnosti, kaj je? Manjka samo še kakšen Pahorjev priročnik za monetarne politične začetnike, ki ga bo natisnila Beletrina, pa seveda članstvo šefa taiste založbe v družčini. Pravzaprav sploh ne manjka, vse bo.

V programu Planet TV: snemanje oddaj v fitnessu

Težava sedanje predsednice

Nataša Pirc Musar ima lahko in hkrati težavno nalogo, kako povrniti inštitutu predsednice republike izgubljen ugled in poslanstvo, pri čemer ne sme in verjetno niti ne želi preveč posnemati Pahorja. Da prihaja do kratkega stika z njim, ker ji preveč skače v zelje, je po moje še dobro, saj bo s tem prisiljena s samokorekcijo zavzeti samosvojo politično lego, v kateri ne bo podobna svojemu deplasiranemu predhodniku, ki je v

desetih letih s svojim influencerskim populizmom in politično abstinenco naredil neverjetno škodo.

Predsednica ima nesporno težavo, saj bo težko dosegla število sledilcev svojega predhodnika. Bolje povedano: upajmo, da se bo temu načrtu itak odpovedala in opustila degradacijska ravnanja, zaradi katerih nihče resen ni več resno jemal funkcije, ki jo opravlja. Na ravni političnega programa velja podobno; najbrž bo morala opustiti Pahorjevo lažno retoriko dialoga in sodelovanja. Toda obenem se tega, da ga ne bo kopirala, veseli Logar, ki si je takšno retoriko, po čistem *copy-paste* sistemu, postavil za svojo agendo.

Je pa res, da je Pahor s svojim [antipolitičnim komunikacijskim populizmom](#) postal in ostal najbolj priljubljen politik v državi celo desetletje, kar samo podvoji problem, ki ga ima sicer naša država. Postal je drugo ime za polno izvotlenost slovenske politične domačije. Če je lahko tak politik brez barve, vonja in okusa prosperiral 30 let v njenem vrhu, pri čemer so ga ujčkali vsi, državljani, mediji in širša javnost, potem je arena domačije zgolj oder za nastopaštvo. In iskanje sledilcev.

Več:

[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)

[Neškodljivi instagram predsednik in logika licemerja](#)

[Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik](#)

[Pahor pomaga degradirati predsedniško funkcijo: ne želi biti moralna avtoriteta](#)

[Pahor se monetizira: zdaj bo Mastercard influencer](#)

[Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.](#)

[Pahor nas vabi, da smo del njegovega spektakla](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[V čem je sumljivost »predsednika vseh«](#)

Kralj instagrama, ki v tolažbo išče ramo novinark

Objavljeno na 2. avgust 2023

Občutki obupa in katastrofe so sledili vdoru v Pahorjev instagram profil, a se je epizoda zmerno srečno končala. Bivši predsednik republike, sicer za množične medije znan pod vzdevkom »[kralj instagrama](#)«, je ves skrušen v živo spremljal, kako pred njegovimi očmi izginjajo skrbno izbirani in še bolj skrbno objavljeni selfiji z njim, polni duhovičenja, štosiranja in predvsem degradacije funkcije, ki jo je opravljal.

Pred našimi in njegovimi očmi se je tako rekoč topila in izginjala v noč kvintesenca njegovega političnega udejstvovanja - kaj bo ostalo od njegove zapuščine, če izginejo vse fotografije? Kaj sploh še ostane od Pahorja, če mu vzamemo instagram profil? Tako se je za trenutek zazdelo, da bo potrebna široka vseslovenska humanitarna akcija, kjer bi se poiskali stari rekviziti in profili ljudi vseh starosti, spolov, izobrazbe, ki so kdaj nastopili z njim. Zato, da bi z združenimi močmi obnovili manjkajoče fotografije iz njegovega neprecenljivega albuma in poskusili ohraniti naš nacionalni zaklad.

Politainment in sočutje

Njegovo javno objokovanje je nato poskusil smešiti novinar Aleksander Pozvek s svojim v *politainment* naravnanim štosiranjem [v oddaji Svet na Kanalu A](#) (1. avgust 2023), ko ga je obiskal v uradnih prostorih. Odkar mu je potekel drugi mandat, eks predsednik še bolj sproščeno igra vlogo zabavljaka, kar pomeni, da mu je ta žanr najbolj pisan na kožo, zato sta se v pogovoru takoj ujela:

Novinar: »Zagotovo vsi vemo, kako težko je, ko čez noč ostanemo brez vsega. Včeraj je nekdanji predsednik republike sporočil žalostno vest, da je prišlo do vdora v njegov instagram račun. Objave pa so začele izginjati. In ko je človek v globoki stiski potrebuje sočutje. Dober dan.«

Borut Pahor: »Zdravo«.

Novinar: »Kako težko je?«

Borut Pahor: »Bilo je zelo težko, ampak danes sem si že opomogel.«

Novinar: »Je že boljše?«

Borut Pahor: »Je že boljše.«

Novinar: »Saj se lahko naslonite na ramo, če ... želite.«

Borut Pahor: »Pripeljite raje kakšno vašo sodelavko ali kaj takega.«

Pozvek in Pahor o iskanju rame v tolažbo in postavljenih pogojih

Simbioza dajajočega in sprejemajočega tolažbo

S pozivom k iskanju sodelavke POP TV, morda novinarke, na katere ramo bi se v svoji žalosti lahko udobno naslonil, ker moška ni dovolj dobra, je predsednik po svoje povedal nekaj točnega. Ker v diskurzu humornega težko iščemo politično korektnost, s čimer je vsa ta leta tudi računal in s tem posledično na blago obravnavo javnosti, se bistvo skriva drugje in ne v spolnih preferencah pri iskanju tolažbe.

V tem: tako kot je Pahor uprizoril žalovanje, ker izgublja materialno (fotografsko) podstat svoje simbolne funkcije kralja instagrama, potem pa je celo iz geste žalovanja naredil nov spektakel, bi se tudi novinarjem, ki jim dejansko dolguje vso svojo bit, pustil zjokati na rami. Če je kaj za njegov medijski populizem maksimalno značilno, je v metaforičnem smislu to ravno samoumevnost takšne simbioze, ponujene tolažbe in njenega sprejetja.

Pravi spol se bo že našel.

Skrb in osuplost ob spremljanju izginjanja fotografij

Borut Pahor kot prostovoljec na obisku pri Rosviti Pesek

Objavljeno na 18. avgust 2023

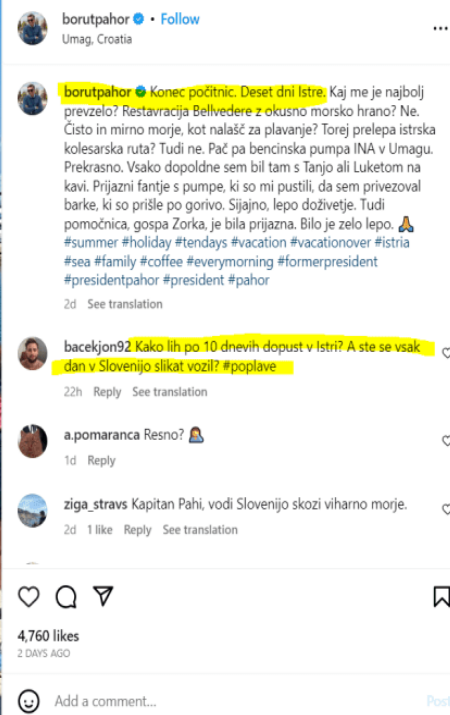
[Zadnji Odmevi so bili](#), čeprav nikakor ne edini, še ena ideološko vodena oddaja in tradicionalen šolski zgled norčevanja uredniške ekipe v navezi Jadranka Rebernik – Martin Nahtigal - Ksenija Koren. Priljubljena voditeljica Rosvita Pesek je v studiu gostila prostovoljce ob zadnjih naravnih ujmah in poplavah, ki so prizadele državo in kjer vedno bolj ugotavljamo, da je solidarnost med ljudmi tista, ki deluje kot posebno družbeno tkivo celo v trenutkih popolne politične razdvojenosti.

Ob vseh dnevnih poročilih o številnih, ki nesebično pomagajo, so se omenjeni uredniki odločili, da v studio povabijo Boruta Pahorja, bivšega predsednika republike, »tokrat v vlogi prostovoljca«, ob njem pa še tri goste, predstavnika »škofijske Karitas«, kot je prebrala voditeljica pred prispevkom, ob njem skavtinjo iz Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov in kot četrtega še predstavnika Malteške pomoči, ki deluje po vodilu blaženega Gerarda, ustanovitelja reda sv. Janeza iz Jeruzalema.

Naj prostovoljec se predstavi

Bržkone si bolj ideološko pristrane izbire prostovoljcev ni mogoče zamisliti. Če smo rahlo hudomušni: skoraj ne moremo verjeti, da so se uredniki in voditeljica odpovedali Janezu Janši in Branku Grimsu, ki sta dokazljivo bila te dni daleč največ na terenu. In ne samo to: da je bil osrednji gost istih Odmevov Jernej Vrtovec (Nova Slovenija), ki je predstavljal predloge svoje stranke ob poplavah, je le ojačalo vtis, da zaenkrat v programski shemi TV Slovenija glede odkritih političnih pristranosti ni posebnih sprememb na bolje.

»Mislim, da se je vlada odzvala primerno, zavzeto, tudi strokovno in profesionalno. Enako se mi zdi velja za civilno zaščito,« je na prve poizvedbe, ki so mu pripadle tako rekoč po funkciji, odgovarjal Pahor. Ni bilo zaznati, da bi se želel pridružiti kritikam na račun vlade, ki se jih je dalo razumeti v podtonu novinarke. Izbira gostov v Odmevih ni bila samo eklatantno ideološko obarvana, ampak tudi neokusna in nepoštena do številnih drugih skupin prostovoljcev in posameznikov – končno je Pahor nastopal kot slednji in ne v imenu kakšne od organizacij.

16. avgust 2023: Pahor na dopustu in hkrati prostovoljec v poplavih

Kaj sodi na nacionalno televizijo in kaj ne

Pristranosti v izbiri gostov moramo postaviti v še en kontekst. Dogajajo se v času, ko svoje delo začenja nova štiričlanska uprava RTV Slovenija pod vodstvom predsednika Zvezdana Martiča in so pričakovanja javnosti po spremembi v smeri normalizacije upravičeno velika. Po eni strani voditeljica Odmevov vedno manj skriva svoje barve in je pred dnevi [za časopis Delo povedala](#), da Studio City, znamenita ukinjena oddaja, res ne sodi na nacionalno televizijo. Odmevi so se odvrteli le tri dni po tistem, ko je Pesek romala v Brezje in k fotografiji na Facebooku pripisala: »Po romarsko. Kam drugam kot k Mariji. Po protokolu. Saj je vendar praznik.«

Vprašanje je bolj, kakšni (in čigavi) protokoli veljajo na javnem servisu. [Janja Božič Marolt iz Mediane je te dneve komentirala dogajanje](#) na desnem političnem polu in krepitev stranke SDS, tudi snubitev Janše, ki je prispela na naslov spornega bivšega koprskega župana Borisa Popoviča. Na vprašanje, ali bi mu to pomagalo, je bil njen odgovor, da ne, da pa bi SDS »bolj koristila znana televizijska imena, zlasti Rosvita Pesek, če bi se odločila za politiko«.

Samozavest navijaškega novinarstva

Naslednji vidik intenzivnega političnega navijaštva in pristranosti kot posledic strankarskega prevzema RTV servisa bi razkrila psihološka analiza samozaverovanosti

samih akterjev. Ta že po sebi nakazuje, da zato, ker njihova politična agenda celo ob začetku delovanja nove uprave ne popušča, po vsem sodeč protagonisti zaupajo, da se jim po menjavi vodstva ne bo more zgoditi nič hudega v smislu novinarskih sankcij.

Od kod njihova tolikšna samozavest, če ne na podlagi dejstva, da se jim res ne bo? Občutek, da smejo početi karkoli, ima več korenin. Najprej in predvsem zagotovo v nezdravi profesionalni kulturi, kar pomeni, da sistem omejevanja neprofesionalnih in politično aktivističnih novinarjev očitno v državi ne deluje. Ne delujejo sankcije, častna razsodišča nimajo zadostne teže, vedno znova opažamo notranjo »solidarnost« in toleranco med samimi novinarji. Povedano preprosto: karkoli že novinarji počnejo, novinarski ceh to nekako sprejme.

Nič revanšizma

Na podoben način več kot jasno pri novem vodstvu in njegovih podpornikih zmaguje ideologija »nerevanšizma«. Ta poudarek je zastavljen narobe, ker res ne gre za revanšo. Kar spet pomeni, da se bo treba navaditi, da posebnega preskoka na bolje ne bo, ker bodo Odmevi in druge informativne oddaje poslej pač takšni, kot so bili zadnji, saj bodo akterji ostali, le nekaj robov bodo pobrusili novi uredniki, da evidentnega navijaštva ne bo videti. Da bo programska shema v celoti spet normalizirana in podobna tisti pred političnim prevzemom, ob takšni zastavljeni rešitvi prejkone ne smemo upati.

Ideja profesionalne in od politike neodvisne javne radiotelevizije ni v tem, da v njej uravnotežujemo politično profilirane poglede, da npr. levim dodajamo desne usmerjene novinarje, ampak tista, kjer je novinarsko delo v celoti usmerjeno v objektivno in profesionalno poročanje, ki je po definiciji politično neobarvano. Tudi ne bo koraka naprej, če ne bo celovite revizije programske sheme v času ugrabitve javnega servisa, [k čemur sem večkrat pozval](#). Ugotavljanja, kje in kaj je šlo narobe. Upam, da ne bomo čakali zaman.

Več:

[Novo vodstvo RTV Slovenija mora izpeljati temeljito revizijo politične ugrabitve zavoda](#)

Zmaga praznine je začetek: Pahorjev priročnik za politične začetnike

Objavljeno na 23. november 2023

Naši politiki in političarke radi pišejo knjige. Ravno kar je svoj nov obsežen zgodovinski roman predstavila predsednica državnega zbora Urška Klakočar Zupančič. Tista, ki je odstopila kot podpredsednica vladajoče stranke Gibanje Svoboda zaradi prezasedenosti. Ah, [le kdo bi ji še verjel?](#)

Tudi Borut Pahor je spisal svoj literarni prvenec in dan pred izidom [so ga povabili v Odmeve](#), kjer ga je, v svoji značilni gospodinjski maniri spraševalke, gostila Rosvita Pesek. Glede na politično bližino obeh smo lahko pričakovali in tudi dočakali skrajno uglajen in prijazen pomenek, v osnovi karseda dolgočasno šablonski in vsebinsko prazen. Če zna Pahor ušpičiti vragolije in [duhovičiti na instagramu ali drugod](#), pa se hitro strezni tam, kjer je to zanj potrebno – v menjavi registrov od [antipolitika](#) do politika je maksimalno zverziran in kontroliran.

Pahor z Rosvito Pesek v Odmevih

Državniški nastopi in predstavitev knjige, v kateri se priklanja pomembnosti lastne kariere, sta zagotovo resnobna dogodka, pri katerih se potrudi, da se spremeni v vrec cenениh političnih public in fraz, posejanih s prijaznimi upi o skupni prihodnosti, skrbi za dobrobit vseh in srečo slehernika, garniranimi z napihnjenimi pojmi o modrosti, ljubezni in strahu. Nihče v slovenskem javnem prostoru s publicami ne misli bolj resno kot on – verjame, da lahko z njimi uspešno trguje na političnem parketu in zdaj tudi knjižnem.

Tokrat ni bilo nič drugače in tudi vse, kar je doslej spremljalo predstavitev njegove knjige, ni vsebovalo nobene presežne domislice: nekdanji predsednik je ob različnih priložnostih že s skoraj neznosno zadržanostjo suhoparno komentiral, kaj je z njo želel doseči. Po moje ne veliko: zgolj pozornost zase.

Osebna izpoved ali vodnik?

Toda povrnimo se k Odmevom, v katerih je uspel jokavo zaupati, da je ravno to, namreč biti v središču pozornosti, zanj zelo stresno. No, končno le napotek za mlade politike: nikar ne vstopajte v politiko, da ne boste depresivni. Nenavadna izjava, če pomislimo, da je tri desetletja dajal nasproten vtis o neznosnem uživanju v njej, pa tudi novinarjev, katerih oboževalski odnos smo spremljali ves čas, se ni rabil bati.

Voditeljica je takoj začela napletati o »odkriti osebni izpovedi«, čeprav bo bralec razočaran, ko bo v knjigi odkril skrajno dolgočasno neodkritost, morda tudi zato, ker o Pahorju že čisto vse vemo. Kar je zapisanega, je bolj kratka zbirka vsega, kar smo o njem že stokrat prežvečili in ni dvoma, da bo večina na koncu razočarana. »Knjiga ni zgodovina naše države, vaših funkcij, niti ni obračun z vašimi političnimi nasprotniki ali sopotniki. Je politični vodnik«. No, tudi ta trditev novinarke je lažna. Kajti, v končni fazi naj nekdo pojasni, kako je odkrita osebna izpoved lahko hkrati vademekum za nadobudne mlade politike, razen v res skrajno posrednem smislu?

Evforični naslov »Zmaga je začetek« zato čisto po pomoti podnaslavlja obljuba: »Priročnik za politične & druge začetnike«. Ne, omenjenega kurza v knjigi ne bomo našli. Še več, če se je Pahor hvalil, da je napisana za mlade, v njej ni nič pedagoškega, instruktivnega, propedevtičnega, še najmanj želi biti priročnik. Razen če nam implicitno sporoča, da moramo biti podobni Pahorju in je to za nas edino možno priporočilo. Kot se zdi, [se ga najbolj resno trenutno drži poslanec Anže Logar](#), zato je morda priročnik predvsem zanj.

Reklama za priročnik v Odmevih, in to pred izidom knjige

Ko je najsrečnejši

V njej praktično ni omemb Janeza Janše (bolj mimogrede je omenjen trikrat), podobno velja za Milana Kučana in številne druge politične sopotnike. Kontroverz torej ne bo. Tematsko se knjiga sprehodi od uvodne zgodbe o narkozi, ko se je predsednik sredi prehitro končane kariere premierja zbudil po operaciji zaradi vnetja srednjega ušesa leta 2011 in začutil, da je poraženec.

Nato skrajno plehko obravnava nekatere naključne življenjske teme, kot so strah, zunanji videz, diskretnost, rekreacija, zasebnost, v izteku pa konča s primopredajo poslov novi predsednici republike Nataši Pirc Musar 23. decembra 2023. Ja, prav smo prebrali: na isti strani so dvakrat zamudili v datumu za natančno eno leto.

Ko se mukoma prebijemo do konca, nam na zadnji strani patetično sporoča, kaj ga je gnalo v mandatu. Če smo deset let skomigovali z rameni ob njegovih traparijah, je on ob predaji poslov svoji naslednici čutil celo zadoščenje:

»O tem kratkem, a posebnem trenutku sem dolga leta sanjaril, že ko sem se potegoval za položaj predsednika republike. Zamišljal sem si, da bom tisti edinstveni trenutek ob koncu mandata najsrečnejši človek na svetu, ker bom izpolnil svoja pričakovanja in poslanstvo.«

Ker je celo dekada v mislih preigral le opisani magični moment in o njem fantaziral, več kot jasno vrhunec njegove osebne izpolnitve, je to najbrž še en indic, da je spisal

avtobiografsko beležko o sebi, nikakor ne vademekum. Torej o tem, kako [postati instagramski predsednik](#), ki se ne bo zameril nikomur na levi in desni, zaradi česar ne bo imel resnega mnenja o ničemer in nikoli ne bo moralna avtoriteta.

In tudi če bi iskreno sugeriral, da si ga morajo drugi jemati za zgled, bi bilo to podobno največji naravni katastrofi in ujmi. Še en Pahor v slovenski politiki? Nikarte!

Iz rokava in ob kavi

Najbrž ni hudo naključje, da je [ustanovni član Logarjeve Platforme sodelovanja tudi direktor založbe Beletrina](#), ki ga je kot založnik zvabil k sebi. Isto vlogo kot Mitja Čander je prevzela tudi njegova tesna sodelavka Alja Brglez. In čeravno se je direktor na tiskovni konferenci hvalisal, da je knjiga iznašla nekakšen nov hibridni žanr, kajti bivši predsednik je pač pregovorno povsod orač ledine, njen tekst ni niti malo hibriden ali presežno originalen niti v tej smeri. Bere se kot zgolj površna avtobiografska skica nekega politika, napisana na dušek, brez posebne energije in globinskih vpogledov.

Da je njegov literarni prvenec nastal v nekaj zamahih, je odkrito pojasnil kar avtor sam in k temu dodal še svojo motivacijo in željo po pisanju na hipen in hiter način, »kar bo padlo iz rokava«. Kajti tisto, kar je v njegovih mislih in spominih na površini, je zares tudi pomembno. Na vprašanje, kje je nastala, [je medijem povedal](#):

»Večinoma v kavarnah v Ljubljani ob koncu tedna in čez teden na letališčih in letalih vsepovsod po svetu. Napisana je z ljubeznijo, z željo, da bi izpolnila visoka pričakovanja bralk in bralcev. Tisti, ki jo boste vzeli v roke, boste občutili, da vas ima knjiga rada.«

Kasneje je dodal, da je padalo iz rokava v dveh kavarnah. In verjetno na več letališčih.

Letališka ljubezen

Najbrž okoliščine in slog pisanja v največji meri razkrivajo Pahorjev siceršnji politični blef: mar visoka pričakovanja in izraze ljubezni do ljudstva, najbrž predvsem do kupcev njegove knjige, ki stane nemajhnih 29,90 evrov za broširano verzijo ne posebej debelega obsega, res izpolnjuješ na neudobnem sedežu letališča med čakanjem na let? Si morda ne bi privoščil nekaj več spoštovanja do publike in bolj žametno ljubezen?

Ker brez nje torej ne gre in ker se je očitno ustrašil, da bi kdo podvomil v njegovo iskrenost, je moral sugerirati še, da bo bralca knjiga imela rada. No, sam ob branju nisem občutil nobene ljubezni, sem pa v tej izjavi takoj zaznal njegov klasični retorični populizem, ki tokrat antropomorfno knjigi pripisuje čustvene lastnosti, kar ni mogoče upravičiti s prekomerno rabo metafor. Prej je videti kot pocukrano nagovarjanje javnosti, da bi knjigo kupila.

»Vaša 35 letna bogata kariera bi lahko bila tudi debelejša,« je pripomnila Pesek in s tem merila na disproportionalnost med številom njenih strani in razkošno politično potjo avtorja. Kratka ljubezen? Če jo zdaj piarovci in založnik poskušajo predstaviti kot zbirko modrosti izkušenega človeka, tega v njej bralec ne bo našel niti za vzorec. Tudi seznam knjig, ki jih Pahor omenja, je skromen in dodan na koncu: teh je natančno devet, med njimi Sofokles in njegova Antigona.

In ko je v Odmevih spet napletal, da želi njegov izdelek biti »nek vodnik po začetkih politične kariere«, tega res ne moremo razumeti drugače kot spreten marketinški trik. Kajti če komu, je lahko vademekum zgolj njemu samemu. Vse drugo, kar ob promociji razlaga, kako je delo predsednika republike opravljal suvereno, predsednika vlade pa nesuvereno, kako obstaja neka zgodba o zmagah in porazih, nebesih in peklju, nelinearnem uspehu, opaznem in pasivnem stresu, so zgolj baročni verbalni dodatki, izpraznjeni sleherne globine in želje po smislu.

Antipolitik z inovativno žilico

Ker je v svoj prvi mandat predsednika republike vstopil kot antipolitik, oblečen v delavska oblačila, mesarski plašč, gozdarsko opravo in kuharsko kapo, bi se lahko zraven čudili bizarnosti, da antipolitiki pišejo vodiče po vstopu v politično areno. Še en sum, da mazohistično spremljamo napihovanje teže izdelka.

V Odmevih je zato po eni strani na veliko razpredal o tem, kako je sedaj končno izstopil iz politike in dokončal svojo kariero, nato pa, ker ga protislovja pač nikoli ne ovirajo, mimogrede navrgel:

»Zdi se mi, da še nisem rekel zadnje glede inovativnih prijemov v politiki in kolikor jih bom lahko razvil, bi jih rad delil z javnostjo.«

Kakšna bo recepcija?

Sploh ne more biti velikega dvoma, da se bomo v teh mesecih še nagledali predstavitev njegove knjige in naposlušali sočnih hvalnic in panegirikov. [Če so mediji soustvarili podobo Pahorja](#) in se je uspel prilagoditi njihovim željam po všečnosti, branosti in klikanosti, zdaj zelo verjetno ne bodo ravno pljuvali v svojo skledo.

Sicer bodo novinarji imeli malce težje opravilo, kako prazno avtobiografijo napihniti v monumentalno delo. V tem oziru je Pahor, kar se praznine tiče, ostal zvest samemu sebi. Zdaj čakamo, kako zvesti bodo sebi ostali mediji.

Več:

[Kralj instagrama, ki v tolažbo išče ramo novinarke](#)

[Kdo nam laže: je Golob želel odstraniti Urško Klakočar Zupančič?](#)

[»Po uporabi odvrzi« ali kako se Pahor končno lahko znebi novinarjev](#)

[Pahor nas vabi, da smo del njegovega spektakla](#)

[Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.](#)

[Barbika, naš instagram predsednik](#)

[Logarjeva »Platforma sodelovanja« nima stališča do hujskanja k državljanski vojni](#)

[Rdeča kapica na obisku pri Logarju](#)

[Pahor po prvem letu novega mandata: vedno bolj zgodba o psih čuvajih](#)

To počne z razlogom: Pahor vedno bolj ščiti Janšo

Objavljeno na 14. december 2023

Kako razumeti Pahorjevo vedno bolj odkrito naklonjenost Janezu Janši? Kar nekaj stvari kaže, da svoje simpatije, ki jih je moral v času svoje desetletne predsedniške funkcije tajiti že iz razloga nekakšne nevtralnosti in ekvidistance, kot nam je to pojasnil, vsakič manj skriva. No, saj kar dobro poznamo motive in o njih smo ugibali desetletje in več: njegova bližina z večnim liderjem SDS ima čisto natančen razlog ali pa je bila zgolj zvit način iskanja podpore pri levih in desnih volivcih hkrati.

Ker se mu izteka enajsto leto predsednikovanja, torej tudi »dodatek« v funkciji ekspredsednika, mu lahko malce popustijo zavore - končno se rad pohvali, da išče novega delodajalca, izstopa iz politike in nenehno omenja priložnosti zase na trgu. Morda le deloma, saj bo v naslednjih letih poskušal kapitalizirati še svoj vpliv na zahodnem Balkanu in igrati političnega lobista, ki pomaga balkanskim državam, zaradi česar je ustanovil nov zavod najbrž po tistem, ko je ugotovil, da v politični mednarodni areni zanj ni dovolj zanimanja.

Voditelj podkasta za Mastercard

Toda vrnimo se k njegovemu odnosu do Janše. Lahko bi tudi dejali, da je Pahor našel nov način zapoznele zahvale svojemu »mentorju«; [v intervjuju za Metropolitan](#) ga mimogrede jemlje v bran, saj se mu je menda dogajala velika krivica v času tretjega mandata od leta 2020. Tistega zloglasnega mandata, v katerem se je celotna svetovna politična javnost, sploh evropska, držala za glavo, ko je nemo opazovala, s kakšno hitrostjo in prostodušnostjo želi Janša orbanizirati Slovenijo in vzpostaviti svojo avtoritarno oblast.

Opozicija zastrupljala proti Janši

Bivši predsednik ga je tokrat zaščitil na manj politično riskantni točki, povezani z bojem proti koronavirusu, saj bi bilo braniti demontažo demokracije in pravne države malo težje. K temu je posredno dodal nekaj sočutja do Janševe »oblastne manire«:

»Je pa opozicija to spretno izkoriščala, češ da je to pravzaprav neka oblastna manira Janeza Janše in tako še bolj zastrupljala javnost proti njemu.«

No, zdaj torej natančno vemo: tedanji predsednik republike je šefa SDS razumevajoče potrepil po ramenu in odkril celo strup, usmerjen vanj! Kakšna psihološka projekcija: heroj toksičnosti in sovražnega govora je bil sam žrtev strupene opozicije, torej predvsem

strank LMŠ, Levice in SD. Ja, prav smo razumeli - med drugimi tudi njegove lastne in njene predhodnice ZLSD, ki ju je sam vodil od leta 1997 do leta 2012! Toliko o Pahorjevi politični »konsistenci« in oportunem obratu proč od lastnih korenin.

Logarjev podpornik in Jambrekov sodelavec

Da hitro leze v naročje šefu SDS, je bilo vidno v zadnjem letu njegovega eks-mandata na več načinov. Prvič, Pahor se navdušuje nad lastno kopijo v podobi Anžeta Logarja, nedvomno Janševega tesnega sodelavca in morda tudi njegovega trojanskega konja. V »Platformo sodelovanja« ne po kakšnem naključju pošilja svojo sodelavko Aljo Brglez.

Drugič, sprejel je sodelovanje z Jambrekovo Novo univerzo, ki pod svojim okriljem nabira akademske in intelektualne sile za pomoč Janši že vrsto let: sprva v družini Zbora za republiko, kasneje Katedrale svobode, vedno pogosteje pa kar znotraj akademskega miljeja. Ne nazadnje je lastnik omenjene univerze visokošolski mogul, ki bi brez botrstva svojega političnega strica ne mogel realizirati svojega privatnega visokošolskega fevda. Končno je bil Jambrek ideolog »sproščene« zmage SDS na volitvah leta 2004.

Tretjič, Pahor po novem sodeluje tudi z Janševo Planet TV z madžarskimi lastniki in tudi tam denarno kapitalizira svojo instagramsko predsedniško podobo, s katero je postal prestižni influencer socialnih omrežij, ki je v prostem času mimogrede predsednik republike. Svoj »podkast navdiha«, ki ga je letos izvajal za Mastercard, bo tržil še na tej televiziji, in sicer z začetkom predvajanj na dan, ko se mu izteče enoletni mandat ekspredsednika - 23. decembra.

Homofobije ne bo obsodil?

Njegova sveža prezenca na Planet TV sovпада s prihodom razvpitega Uroša Urbanije na ta medij in hkrati z odhodom Denisa Malačiča, novinarja in voditelja informativne oddaje »Planet 18«. Ta se je poslovil zaradi »gonje proti LGBTIQ+ skupnosti pod novim odgovornim urednikom«. Neroden položaj za Pahorja: namesto da bi obsodil homofobno obnašanje medija in Urbanije, pri njih po novem domuje - in potem bo zagotovo še težje kaj obsojal.

Ampak tega, da ni pripravljen komentirati sovražnih dejanj in govora, smo pri njem že dobro navajeni. Zato res ni presenečenje, da geste ni bil sposoben niti Anže Logar, nova emanacija Pahorjeve politične biti in *homo novus* dialoga, sprave in strpnosti, ki bo nadaljeval njegovo delo. Verjetno si tudi težko predstavljamo veliko potencialno koalicijo med Janšo in njim, v kateri bi en sledil madžarskemu scenariju pregona LGBTIQ+ skupnosti, drugi pa bi jo branil. Ne, šef Platforme sodelovanja bo moral tudi na tem področju iskati zapletene formulacije, kako se do družbenih fenomenov ne opredeliti, s čimer bo nujno normaliziral tudi homofobijo.

Nezadovoljen s pozornostjo medijev

»Veteran družbenih omrežij« je v omenjenem intervjuju navrgel še eno najbolj zvijačnih razlag, zakaj je bil vsa ta leta hiperaktiven na instagamu. Pahor je napletel, da je bil v to na nek način pahnjen, ker »se mi je zdelo, da mi tradicionalni etablirani mediji ne namenjajo tistega prostora, ki bi si ga po moje zaslužil, kar se politiku vedno zdi. S tem, da nisem nikoli, kar tudi mediji povedo, nanje vršil nekega pritiska. Zato sem se tudi odločil, da poiščem eno alternativo.«

Pojasnilo se popolnoma razlikuje od tega, kar je doslej največkrat navajal: da se je na socialna omrežja podal iz velike želje, da se približa »majhnemu človeku« in še zlasti mladim ljudem. Gnal da ga je prijazen motiv tega, kako biti ljudem blizu. Zdaj pa iz njegovih ust slišimo, da se je kot predsednik republike čutil odrinjenega od resnih medijev? Tistih, ki so njegovo podobo dejansko ustvarili?

Izkoristil je tehnologijo

Svojo tezo o odrinjenosti od glavnih medijev je še specificiral in nadgradil v nekakšno eksistenčno nujo. [O tem je sicer lani že razpravljaj](#) v drugem intervjuju, vendar bistveno bolj prikrito, kar se lamentiranja tiče, tokrat pa je udaril naravnost – kakšen revež, sploh ni mogel priti v medije:

»Okej, če ne morem priti v glavne medije, na radio, televizijo, časopise, kaj mi ostane? Takrat se je začela ta nova tehnologija, ki je bila pri roki, družabni mediji. Zelo zgodaj smo razumeli, da imajo Twitter, Instagram in Facebook priložnosti, ki so neizkoriščene, mi pa smo jih dodatno izkoristili.«

Maksimalno nenavadne trditve novinarji še niso raziskali: kdo bi Pahorju onemogočal, da pride v medije, in zakaj? Saj je bil vendar ves čas v njih! Vprašanje lahko tudi obrnemo: čemu bi mediji sploh posvečali kakšno pozornost kralju instagrama, ki o politiki nima resnega stališča, ker ga ne želi imeti, podobno pa velja za status moralne avtoritete, kar ne želi biti, in vrsto družbenih vprašanj, o katerih nima mnenja?

No, morda pa lahko njegovo udejstvovanje na mestu novinarja, zaenkrat kot voditelja podkastov, razumemo kot poskus kompenzacije – soustvarjati medije, ki so soustvarili njega, in opazovati učinke tistega, kar je ustvarilo njegovo podobo, še z druge strani.

Več:

[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)

[Vsi Pahorjevi obrazi: če je lahko on vsak, je vsak lahko predsednik](#)

[Pahorjev flirtajoči populizem z enim-izmed-nas](#)

[Barbika, naš instagram predsednik](#)

Pahor je postal specialist za to, česa se lahko naučimo iz zgodovine

Objavljeno na 22. december 2023

Medije je zadnja dva tedna nenadoma vznemirjala možnost, da je morda nekaj narobe z zakonsko ureditvijo bivših predsednikov republike. Tega se prej niso spomnili. Številni komentatorji so zgroženo ugotavljali, da bi bilo nespodobno imeti predsednika na zavodu za zaposlovanje in s tem mislili na Pahorja; zato bi morali položaj bivših predsednikov spremeniti. Kakor da bi možnost brezposelnosti res komu grozila!

Ni dvoma, da sedanja ureditev ni popolna in da bivšim predsednikom republike jemlje potrebno integriteto, toda vprašanje je tudi, ali ni Pahor s svojim početjem povsem diskreditiral svoje funkcije in se odpovedal lastni integriteti – kar seveda res ne pomeni, da moramo ureditev na sistemski ravni zanemariti. Ko se je že zdelo, da je tik ob izteku enoletnega mandata takšen *timing* razprave silno nenavaden, vmes pa ga je podžigal tudi sam Pahor, je [njegov nastop v Odmevih na TV Slovenija razblinil vse dvome](#): predsedniku ni posebej mar za spremembo ureditve. »Drugače pa mislim, da je tudi za predsednike v redu urejeno,« se je glasilo lakonično pojasnilo voditelju Igorju E. Bergantu.

Znova gost v Odmevih: Bergant in bioši predsednik

Zakaj so mediji lansirali temo in kaj bo bivši predsednik republike počel čez dan ali dva, ko bo izgubil nekatere bonitete?

Premislil si je čez noč

Sprva razčistimo, ali je zadnje dneve res zatrjeval, da je ureditev bivših predsednikov dovolj dobra. Nikakor ne! Na portalu N1 se je pridušal na čisto drugačen način in [namigoval na nič manj kot probleme, ki s tem prihajajo](#):

»Ko bom 23. decembra odšel iz pisarne, nisem praktično v ničemer, zgolj v strogo moralnem smislu, vezan na nič, kar zadeva državo. Lahko počnem karkoli. To je zelo redek fenomen v zahodnem demokratičnem svetu. Običajno zunaj obstajajo neke finančne ali proračunske vezi, neka ugodja in udobja, ki bivšega državnika na moralni in tudi pravni način obvezujejo. Pri nas pa imamo ureditev, da po enem letu bivši predsednik lahko dela, kar hoče. Mislim, da bodo tukaj nastali tudi nekateri problemi.«

Še več, tudi [v nedavnem intervjuju za Večer je povedal](#), da zakonodaja na področju pravic nekdanjih predsednikov republike v primerjavi z drugimi zahodnimi državami ni najboljša. Toda pri Bergantu je, kot rečeno, nenadoma ob istem času navijal za čisto drugačno razumevanje: »Ampak kakorkoli, ureditev je bolj ali manj primerna.«

Preden si je premislil, je očital potencialno »neprijeten problem« in pri tem namigoval, da bi do njega prišlo, če bi bile podjetniške odločitve ali ravnanja bivšega predsednika v neposredni kontradikciji s splošnimi načeli državne politike. Bolj precizno se ni izrazil, zato njegove insinuacije, ki skorajda zvenijo že kot manjša grožnja, niso pripeljale do konkretizacije.

Specialist za to, kaj se lahko naučimo iz zgodovine

Pahor bo izgubil nekaj čez 5000 bruto plače, plačanega svetovalca in administrativnega sodelavca, službeni avto z voznikom in varovanje. Ostal mu bo le še naziv in vabila na državne slovesnosti. V Odmevih je dvakrat poudaril, da se zdaj podaja v podjetniške vode.

»Saj je treba tudi zaslužiti« je njegova fraza, zdaj že nekakšna mantra, s katero je zapolnil zadnje leto svojega eksprespredsednikovanja. Kaj vse trenutno počne, dobro vemo, saj nas mediji pridno zalagajo z zgodbami: dela podkaste za Mastercard, te bo zdaj razširil na Planet TV, za mednarodno agencijo »London Speaker Bureau« predava po svetu, menda januarja na Kitajskem in pri tem zasluži, kot poročajo, med 10.000 in 20.000 evri za nastop. Na straneh agencije pravijo, da je specialist za tri teme: »vojno v Ukrajini in njene posledice«, »novo svetovno ravnovesje« in za »kaj se lahko naučimo iz zgodovine«. No,

kot bi rekel G. W. F. Hegel za bistveno manj denarja, se iz zgodovine ne moremo naučiti ničesar razen tega, da se iz nje ne moremo ničesar naučiti.

Na Jambrekovi Novi univerzi je postal predstojnik na novo ustanovljeni katedri za slovenski nacionalni program. Menda letos dela še brezplačno, za prihodnje pa bomo videli. Zadnji teden na veliko reklamira svoj nov zavod »Prijatelji Zahodnega Balkana«, s katerim bo nišno lobiral in najbrž prejemal dovolj donacij od tistih, ki jim je prijatelj.

BORUT PAHOR – KEYNOTE SPEAKER
– President of Slovenia (2012-2022), Prime Minister of Slovenia (2008-2012)
Looking for fees and availability for Borut Pahor?

CONTACT US +44 208 748 9595 **EMAIL**

BIOGRAPHY

Borut Pahor looks back on an impressive political career. He was Slovenian President and Prime Minister of his country. Pahor is a democrat and a passionate European. A free and peaceful Europe and an ongoing political dialogue have been particularly close to his heart since the beginning of his political career some three decades ago.

Borut Pahor (*1963) studied political science and graduated in 1987. At the age of 14 he became a member of the youth organisation of the Unity Party SKS (Union of Communists of Slovenia). In 1990 he was appointed to the Central Committee of the SKS and in 1991 he became a member of the Party of Democratic Renewal, which was renamed the Social Democrats (SD) in 2005. From 1992 Borut Pahor is a member of the State Assembly and from 2000 to 2004 its president. In 2004, he was elected to the European Parliament as a Socialni demokrati candidate, where he was a member of the parliamentary group of the Party of European Socialists. During his time as a Member of the European Parliament, Pahor is

SPECIALIST SUBJECTS

- The Ukraine War and its Consequences
- The new World Balance
- What we can learn from History

Novopečeni specialist za to, česa se je mogoče naučiti iz zgodovine: spletna stran »London Speaker Bureau«

Odkritje svetega grala

Zadnje tedne spremljamo neverjetno medijsko zanimanje za njegov odhod. Skoraj bi lahko stavili, da se zares nikoli ne bo poslovil in da je slovo od njega lažno. »Eno leto je omogočilo, da smo uredili celo vrsto stvari, s katerimi začenjam v soboto in se tega podjetniškega obdobja veselim,« je zvenelo pojasnilo ob poizvedbi, ali si je uredil status, ko bo živel »od svojega dela«, saj si je uspel ustvariti »možnosti za kariero naprej«.

Vesel je tudi, da bo izpregel in »na neki način tudi nimam nobenih dolgov do države.« No, res ne bo držalo: če jih kdo ima in je maksimalen dolžnik, je to ravno on. Siceršnji kralj instagrama in norčavosti je v studiu nato še pomodroval, s čim je prepričal množice:

»Z vsakim svojim ravnanjem postavljate ogledalo svojega vedenja, ravnanja, znanja in vse je pomembno za to, ali vam ljudje zaupajo ali ne. Zaupanje je sveti gral politike.«

Še bo pisal knjige, morda doktorat

Je še karkoli, kar bi želel v novem obdobju storiti in mu v minulih 35 letih to ni bilo dovoljeno, možno in dano, je vanj po otročje silil voditelj s svojo osnovnošolsko radovednostjo. Skesano pojasnilo ni presenetilo, rad bi imel doktorat, sploh zdaj, ko mu je dr. Peter Jambreč namenil vodenje univerzitetne stolice:

»Moja želja je vedno bila, da bi prišel do doktorata. Zaenkrat se še nisem odločil, da bi v to šel. Imam malo potuhe na Novi univerzi, ki mi je kljub temu dala vodenje, torej katedre. Če bo za to možnost, se bom za to odločil, sicer pa mislim, da bom, morda bo nastala še kakšna knjiga, kajti videl sem, da je po tej veliko povpraševanja.«

No, marsikateri doktor preprosto nima takšnih privilegijev, kot jih je deležen Pahor v družini svojih političnih in univerzitetnih botrov iz Janševega kroga, ki so poskrbeli za potuho brez doktorata, magisterija ali referenc. In ker en [avtobiografski šund](#) ni dovolj, doktorat pa je resna stvar, bo še naprej raje navduševal s svojimi novimi knjigami: javnost, medije in Igorja E. Berganta.

Biti poslovnež kot logična posledica

Pahorjev domišljen model mediatizirane politike skozi opustitev opravljanja predsedniške funkcije je na koncu proizvedel ironično situacijo: v bistvu se je že v času obeh mandatov obnašal po poslovnem načrtu nekakšnega influencerja in govorca. Kar počne trenutno, služi monetizaciji lastne politične kariere, nič manj kot to. Končno se je še letos pohvalil, da ima na družbenih omrežjih skupno 300.000 sledilcev – skrb za dobrobit države je pač zelo lahkotno mogoče zamenjati za kapitalizacijo tovrstne pozornosti. Članice njegove ekipe pri objavah na omrežju so ves čas bile vodja kabineta Alja Brglez, njegova tajnica Dušanka Božič in tiskovna predstavnik Špela Vovk.

Ko Pahor razlaga, da zamenjuje svet politike za svet posla, dejansko ne zamenjuje ničesar: zanj je bila politika prejkone sproščena neobvezna igra, v kateri se je pripravljaj na posel. V tem smislu se je končno realiziral. Kako so se ob tem realizirali mediji, ki so mu v tem pomagali in mu verjetno še bodo v prihodnje, pa je bolj vprašanje za njihove uporabnike – torej državljane, ki nikakor nočejo spregledati politikov, kadar jih ti vlečejo za nos. Če je Pahor postal še strokovnjak za to, česar se lahko iz zgodovine naučimo, domači mediji lekcije niso vzeli: ostajajo specialisti za to, da se iz njega in od njega ničesar niso naučili.

Več:

[To počne z razlogom: Pahor vedno bolj ščiti Janšo](#)

[Zmaga praznine je začetek: Pahorjev priročnik za politične začetnike](#)

[Pahor se monetizira: zdaj bo Mastercard influencer](#)

[Predsednikov blef na dan državnosti: kralj instagrama je postal iz eksistenčne nuje](#)

Ilustrativen dodatek za vse prihodnje politične populiste & kralje instagrama

Predsednik o pravilni rabi slinčka

 borutpahor • Follow

borutpahor Ko imam slinček, ga ne umažem. #murphyslaw #pahor #president #presidentpahor #slovenia

View all 44 comments

cvetkovicmihael dej mi kes brt

polde.bibic750 Oprosti, ponovno zgledaš, kot nekdo, ki ga je treba nahraniti po žlički... 🤔🤔🤔🤔

vito.corleone.vc Do you want information about the presidents and politicians to be changed. You need real action. You are obliged today, right now, to give money to me!. And to do everything I write.

vito.corleone.vc If you do not, then you confirm the information about all of you Satanists presidents and politicians.

stavridisnick ...Πολυ ψωνιο ο τυπος!!!

anakocevar6 When you about to eat that

🤍 💬

2,232 likes

4 HOURS AGO

Log in to like or comment. ...

Predsednik kot Barbika na poti k Barbie

borutpahor • Follow

borutpahor Edited • 20w
Gledat Barbie? Ne, ne še. Najprej se moram nagledat Oppija. Ne smem spoilat, samo tisti prizor, ko uspe Trinity, wau. Alpa prizor v Ovalni pisarni s Trumanom. Glejte, to je nenazadnje film, kjer ima Rami Malek stransko vlogo, halo. in kakšno. Skratka, Barbie, počakaj, veš, da te Barbika ne pusti na cedilu. ❤️ @barbie @oppenheimermovie #movie #notyet #barbiemovie #oppenheimer #amazing #promise #role #fan #nospoilers #formerpresident #president #presidentpahor #pahor See translation

For you ▾

jessshankinson 20w
Absolutely iconic

7,638 likes
July 30

Add a comment...

Predsednik o samonagrajevanju s kalorijami

Predsednik med izgubo svoje nedolžnosti

Predsednik o pravilni uporabi trobentic

Predsednik o pomembnosti biti Barbika, ne baraba

Predsednik kot maskota s klobukom med podjetnicami

Predsednik kot selfie zvezda z očali

borutpahor • Follow
Predsedniška Palača

borutpahor Kaj vse ne pride na misel obiskovalcm Predsedniške palače? In v čem vsem jim tudi radi volje ugodim. 🤔 #ideas #visitors #presidentialpalace #interesting #sunglasses #president #presidentpahor #pahor
2d See translation

liabubx LJUBIM TE BORUT HVALA
2d 37 likes Reply See translation

szn.nika KRALJ LJUBIM
2d 16 likes Reply See translation

kobal991 Odlična očala, gospod predsednik. Upam da so polarizirana. Lp 🍷
2d 5 likes Reply See translation

kek.ec_v2 B)
2d 7 likes Reply

lkvalencic You will be missed mr president 🇸🇮🇸🇮
2d 2 likes Reply

3,263 likes
2 DAYS AGO

Predsednik med resnim opravilom: kako vleči traktorsko gumo

Predsednik o prijaznem protestniku

borutpahor • Follow

Danes, dan po protestih, sem po pogovorih iz palače do avta pospremil italijanskega zunanjega ministra Di Maia. Po naključju so naju fotografi ujeli nad srčkom, ki ga je narisal prijazni protestnik. Kot pa vidite na drugih dveh fotka seveda niso bili vsi tako prijazni. Bomo že. #protest #democracy #presidentialpalace #pahor #president #presidentpahor #slovenia

View all 24 comments

nadjastradjot @primoz.m 19:00 je cez dan?

trpotec Z rokama v žepih, gospod predsednik? Jej, jej...

1,364 likes
1 HOUR AGO

Log in to like or comment.

PAHOR, SRAMOTIS NAS
KAKO SI MA KONGREZ?
PETRIC FUJ!!!
PAREJ V PENEDELES PRIZEN!
SOCIOPAKI

Predsednik ga drinka, a skrbi za red

 borutpahor • Follow

borutpahor V gimnazijskih letih pokojne mame ni motilo, če sem ga drinkal celo noč, do šestih zjutraj. Toda ob sedmih, niti minute čez, sem moral začeti z deli pri hiši. Red je red 😊🔪🍀 #tbt #discipline #work #pahor #president #presidentpahor #slovenia

[View all 39 comments](#)

klemenovak58 @jakobvuk zamero ti je

jorhes.angels Gimnazija puj puj

3,831 likes

1 DAY AGO

[Log in to like or comment.](#)

Predsednik, ki ni zapuščen, le zanemarjen

borutpahor [Follow](#)

331 likes 50m

borutpahor **Zanemarjen, a ne zapuščen.**
#president #pahor #presidentpahor #slovenia

goodkidmaadcity91 Moj Idol 🤩

rhocbravo "Worried, but determined," part three

mpthewho Epic!

zigav1 @rudi_starc pa to ni res 😬

zan.v omg lol

igormazej Haha pocasi zacenjaj dvomit v verodostojnost tega accounta

Log in to like or comment. ⋮

Predsednikov »zjutranji« kolegij

Predsednik kot šolski multitalent na ful zabavni proslavi

borutpahor • Follow

Na prečudoviti in ful zabavni proslavi Osnovne šole Cvetka Golarja v Škofji Loki sem:

- 1) govoril
- 2) igral košarko
- 3) igral bobne

Kot bivši predsednik moram namreč razširiti repertoar nastopov. Upam, da sem dobro opravil, saj so se otroci precej zabavali. 🥳

🥳❤️ #celebration #fun #school #kids #youth #basketball #drums #speech #formerpresident #presidentpahor #president #pahor

1w See translation

alineanorth ...pa ne se tako 'strašno razdajat' ..., govoriti, košarko, ...in še bobne... To more človek že na začetku 'pregoreti'... Še dobro, da za svojo plačo ni treba skrbeti, oziroma, kaj uporabnega narediti...

1w 3 likes Reply See translation

— View replies (1)

zans226 W

1w 3 likes Reply

pirctilen Ti tak ni lhk v NBA igral ❤️🥳

1,275 likes
JUNE 22

Predsednik s povabilom k velikemu spektaklu pri dražbi za njegovo katrc

Borut Pahor
@BorutPahor

...

NEVERJETNO Padel nov mejnik . Za dobrodelno Katro II zbranih 206.029 085 €. Katra v akciji še danes in jutri. Bodimo delček velikega spektakla. Žrebanje novega lastnika v torek, 4. aprila. Hvala.

[Translate Tweet](#)

7:52 AM · Mar 30 2023 from Republic of Slovenia · 3 558 Views

Predsednik kot James Bond med iskanjem časa za selfie

Predsednik med razmišljanjem, kako tekne kava, če si varovalka pred opravljanjem

Predsednik kot promotor kokic na svoj praznik

Enakopravnostno razpoloženi predsednik kot šarmantni prinašalec rož

Predsednik kot mladostni ljubitelj orožja

Predsednik med preverjanjem moči in bolečino

Devetkratni zmagoviti predsednik, ki svoje stališče pove drugače, na instagramu

Borut Pahor ✓
@BorutPahor

⋮

Replying to [@BorutPahor](#)

"Mnogi mi očitajo, da sem brez stališč. Mislite, da je lahko človek brez stališč na splošnih volitvah devetkrat izvoljen? Prepričan sem, da jih ljudje zelo dobro poznajo. Nikar se ne vdajajte utvari, da sem človek brez mnenja. Le povem ga drugače."

5:45 pm · 1 Dec 2020 · Twitter Web App

Predsednik daje novoletne zaobljube

Predsednik med svojo tradicionalno košnjo

Zamaskirani predsednik pohvali malega

Nedeljski predsednik med iskanjem pomoči pri likanju

Predsednik s pentljo med antireklamiranjem mednarodnega dneva otrok

Hvaležen predsednik kot pomožen zmagovalec Vuelte

Nostalgični predsednik med vrtanjem po nosu

Predsednik skriva svoje porednosti

Predsednik med definiranjem svoje strasti

Predsednik o modrih outfit naukih

Predsednik želi, da mu zapojejo Dan ljubezni

borutpahor • Follow

borutpahor Ob mojem prihodu pred Dom za varstvo odraslih Velenje so stanovalci prepevali pesmico Dan ljubezni. Razglasil sem jo za himno boja proti koronavirusu. Zato smo jo zapeli tudi ob mojem odhodu. #vsebošedobro #danljubezni #anthem #staysafe #pahor #president #presidentpahor #slovenia

19h

aljacadez In to dela predsednik vlade...pesmico...za stareše občane...lepo vas prosim.....

16h Reply

24,800 views
19 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik pride tudi na dom

borutpahor • Follow

borutpahor
Danes sem gospe Danici Bole pred Domom starejših občanov Fužine zapel "Vse najboljše" za njen 100. rojstni dan. Moj "bekvokalist" je bil mladi tenorist Klemen Kelih. Aja, včasih je pel v heavy metal bendu. 🎸
#happybirthday #staysafe #100years #birthdaygirl #allthebest #pahor #president #presidentpahor #slovenia

10m

therealmrco To pa je resnično potrebno v teh časih pripeljati nepotrebne ljudi v domove starejši občanov, ki so najhujše prizadeti in imajo najbolj ranljivo populacijo. 😞

4m Reply

1,220 views
10 MINUTES AGO

Log in to like or comment.

Predsednik hrani pod mizo skrita orožja

Predsednik o lastni nečimrnosti in tem, da ga moti, če ga ne kritizirajo

 borutpahor • Follow

 borutpahor Kritike o nečimrnosti me nikoli niso motile, ker so upravičene. Iz istega razloga me je torej bolj motilo to, če jih sploh ni. 😊
#tbt #vanity #mirrormirror #pahor #president #presidentpahor #slovenia

2w

 hendrykusumawardana333 🙏❤️😊
7w 1 like 0 comments

1,502 likes

DECEMBER 12

Log in to like or comment.

Predsednik o blagodatih uporabe trivremenskega laka

borutpahor • Follow
Novi Sad, Serbia

borutpahor V Novem Sadu je danes strašno pihala košava, vendar se to na moji frizuri ne opazi, saj uporabljam trivremenski lak. #weather #weatherconditions #wind #kosava #threeweathertaft #hairstyle #pahor #president #preidentpahor #slovenia

1w

musicsandi1 Petrovaradinska trdnjava, lep pogled na Novi Sad

6d Reply

naturecoslovenia

6d Reply

5,684 likes
7 DAYS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik med prejemanjem poljubčkov

Spoštovani g. Borut!
JULIJSKE ALPE • JULIAN ALPS • SLOVENIA
SIDARTA ARTCARD
A092 • Gorejska
SIDARTA • Foto: © Janez Štok

3 8 3 0 0 0 8 6 4 0 0 3 1 1

Kako ste me veselo presenetili z vašo pošto... in lepimi željami na moj 105. roj. dan.

Vsem ljudem „dobro volje“ tudi jaz prisrčna hvala!

Od g. Boruta poljubček

še prijetno deluje!

hvala na Metka Polcova

borutpahor • Follow

borutpahor • Gospe Meti sem pred časom poslal čestitko za 105. rojstni dan, odgovorila pa je kot kakšna najstnica. #congrats #105years #kissesforyou #pahor #president #presidentpahor #slovenia

5h

domen.medvescek važno da smo mladi po srcu

5h 6 likes Reply

View on face (1)

2,025 likes

5 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik kot sodobna šivilja

Predsednik, ki se šali iz tistih, ki grajajo njegov seksizem

Predsednik uživa med brisanjem šminke na soprogi bolgarskega predsednika

borutpahor • Follow

borutpahor Kviz vprašanje. Ali mi soproga bolgarskega predsednika na uradnem sprejemu: a) daje klofuto, b) prijazno boža, c) briše sledi šminke njenega poljuba. Odgovor v naslednjem filmčku. #questions #quiz #officialvisit #bolgarija #bulgaria #pahor #president #presidentpahor #slovenia

Load more comments

kingdavid267 B.

kingdavid267 C

simeonavacheva C takšne smo bolgarke 😊

dmmateja C 😊

suvadjasic Nemore verjeti kok si sexy in mlad obraz se je hotela ročno prepričati 😊

albionxhekaj @mancapodpeskar

rok.bezla C

3,952 likes

2 DAYS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik med demonstracijo nogavičk svoji Špeli

Predsednik o vsebini ženskih torbic

borutpahor • Follow
Predsedniška Palača

borutpahor Zadnja leta hodim v službo in po svetu z nahrbtnikom. V njem je tako kot v ženski torbici + ogromne slušalke + čips. #backpack #macgyver #backpacking #backpackinggear #pahor #president #presidentpahor #slovenia

petragajzler @stayonthegep isti almirahug 🤔🤔🤔🤔

pawsforfun Happy Trails Mr President 😊

dirakarehak Hvala dragem b... da si začel zdravo jest!!!

misstinamalina @brlecsara vidis zakaj rabim nahrbtnik

zan_mahkovic To da potrebujete veliko stvari vam vrjamem...dvomim pa, da s seboj nosite tudi šminko

dziniczlatko 🍌🍌🍌🍌

brlecsara @misstinamalina a za čips??

2,428 likes
16 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik kot pospeševalec prodaje

borutpahor • Follow

borutpahor Če se le dovolj zgodaj vrnem iz večernih obiskov po Sloveniji, grem na večerjo v Kolosej. #addiction #popcorn #habit #dinner #pahor #president #presidentpahor #slovenia

lovrohocevar Ogled Bohemian rhapsody iz srca priporocam

emalevc Na obisk, z obiska.

rokgoljar @katjakobilsek 😂😂

anaivanajevsek5926 Ja seveda, če je taka lušna kuharica. 😂😂

kovicpetra Model!

tomislavaule In varnostniki zraven, pa še slikati morajo.

katjakobilsek @rokgoljar hahaha k ti

badumchacha DORO

obalamemer.v2 @tomislavaule dodatna plača 😂

slavaritlon 🙌😂

2 DAYS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik o posebnem manšetnem zanimanju za podnebne spremembe

Predsednik o lenuharjenju in lastni pridnosti

UNIVERZA EDVARDA KARDELJA V LJUBLJANI

INDEKS

PAHOR BORUT
priimek in ime študenta(tke)

Dan, mesec, leto in kraj rojstva: 2. 11. 1965 ZOSTOJNA

Socialistična republika: SLOVENIJA

Državljanstvo: SFRJ

Datum in št. zred. spričevala z navedbo šole, ki ga je izdelal: 24. junij 1986 (UNIVERZA LJUBLJANA)

Vpisan(a) dne 23. 9. 1986

na FSPN - psihologija (mednarodni oddelek)

Dejan: [Signature]

Dejan: [Signature]

Mat. št.: 3307

18 HOURS AGO

borutpahor • Follow

borutpahor V gimnaziji sem lenuharil, na faksu pa sem bil priden. Ker sem vedno osredotočen na eno stvar, o doktoratu zaenkrat nisem razmišljal. Zaenkrat. #tbt #knowledgeispower #indeks #studentyears #focus #president #pahor #presidentpahor #slovenia

View all 27 comments

tlo.g Doktor Borut Pahor se zelo lepo lepo sliši! 🤔 😊

vranca98 @hanakrbonja16 the hair 🤔 😊

plestenjakk Zakrivanje oči pred odgovornostmi ste vzeli zelo dobesedno 😊

gracijelas Dobri dtari indeks kje do tista leta brez elektronike 😊

emalevc Saj nisi nič videl!

zlatkamahic 🙌

slavojkakuzmanovic 🙌🙌🙌🙌🙌🙌🙌🙌

Log in to like or comment.

Predsednik med metanjem trnkov fenicam

borutpahor • Follow

borutpahor Eni fenici je bila ta fotka všeč, pa zdaj vržem trnek, če se oglasi še katera. #fans #fanbase #smile #doyoulikeit #pahor #president #presidentpahor #slovenia 📷: reuters

anja.bizjaak @bizjakjana7 mogoče? 😊

simon.muu @nadjastrajot i swear

tiln_mauhar @letsroastpipl mogič ti hahaha 😂

speua @aljabranc a govori o tebi?

ela zorec @nika virtic

800 likes

1 HOUR AGO

Log in to like or comment.

Predsednik o kompletni nezrelosti

borutpahor • Follow

borutpahor Matura, 1982. Izgubljena gimnazijska leta, **kompletno nezrel**. Veliko sem popival in tekal za dekleti. Na faksu je bilo vse čisto drugače. Razen deklet. #tbt #graduation #highschool #youngandtherestless #youth #pahor #president #presidentpahor #slovenia

View all 26 comments

rebeka666 Hehehe 😂

andrej_dobnikar 😂😂

barbarazust Hihhi oprostite g. predsednik ampak tukaj meni izgledate zelo smešni 😂😂 #lostinspace 😂

lara.pungercar @primozic.ana sploh se ni konc pa že obzalujem vpis

alekstraveller Same here, Mr. Pahor! Same here x)

morcke.heehe Feel you brt

2,376 likes

22 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik o resničnosti govoric, da je pozer

borutpahor • Follow

borutpahor Govori se, da sem pozer. Dejstva so lahko zavajajoča, govornice pa je treba jemati z vso resnostjo. #strikeapose #pahor #president #presidentpahor #slovenia 📷: Šimen Zupančič

View all 31 comments

doloresid Modrook, a tudi modrec javorsekcvetka Kdor zna, zna!

bozodraga In res je

emalevc Borut, fousija je huda reč,! 😊

slavi.slava.92 👍😊

martina.mrak Spostovani gospod predsednik, res ste pozer. A bi poziral z mano ob skodelici kave?

alenkamagister Gospod predsednik ste pravi lepotko 😊

kuzmicdusan 🍷

andrijaenk Čeden gospod, ampak dlje je...

2,628 likes

4 DAYS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik o celjenju duševnih ran

 borutpahor • [Follow](#)

borutpahor Športne rane se zacelijo same od sebe, za duševne pa potrebujemo ljubezen. #healthewounds #allweneedislove #pahor #president #presidentpahor #slovenia

[Load more comments](#)

mrvitberg @lanica.kovac obozavam gaaa. Moj predsednik 😊😊

mirsatmersovski Od Delo ni to sigurno

jeanlukas14 Gospod zanima me ce je vse do zdaj zasluzeno? @gzuz187_official @hariszilic10

lidija2286 @jurebedenk nepotreben komentar

denispejic_ Predsednik a štucne noste 👤👤 sj niste iz Železnikov tko kot jst, da je že zdej mraz 😊

jurebedenk @lidija2286 drži, preCednikova metria in samo se sami dovolj očitno

3,776 likes

1 DAY AGO

[Log in to like or comment.](#)

Predsednik o usodnem drugem obisku

borutpahor • Follow

borutpahor Ko me je oče prvič (zelo zelo vesel) obiskal v postojnski porodnišnici, mi je dal ime Gorazd in z nogometno žogo v rokah napovedal da bom nekoč svetovni nogometni prvak. Ob drugem obisku si je premislil. #football #worldchampion #footballworldcup #championship #pahor #president #presidentpahor #slovenia

komunist_dado Ne obupajte, če ste lahko predsednik ste lahko tudi nogometaš :)

pawsforfun Good thing he did you make a far better #Worldleader#sloveniasr

slavaritlop Zelo ti pase 🍌

rebej Bulši ku perišič 🤔📱

3.141zda m e m e

david_arnez pomoje si z nosam u ofsajdu #justsayin

bozodraga No coment

2,454 likes

6 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik o blagodatih kotalkanja in ful dogajanja

Predsednik kot turistični promotor ob Ljubljani

Predsednik med klečanjem pred Ronaldom

borutpahor • Follow

borutpahor Ronaldo je dal včeraj tak gol, da sva pred njim pokleknila Messi in jaz. #cristianoronaldo #gochamp #football #cr7 #theking #legend #overheadkick

bozodraga Ti, zglada, da ga bojo zaslisvali. A mislite, da bo takrat klecov ?? A se gre zdej zares ??

domen.pirnat @bozodraga lol

folgedeinemherzen_ @mancaaaaa
@valeneuer1 😂😂

cvetjvlaseh @zigastucin

simonsimoncic Kristina lahko Messiju sam kopacke puca...pa se se naprej uci od njega...do ene 100 leta ga mogoce dohiti... 😂😂😂😂

mancaaaaa @folgedeinemherzen_ 😂😂

mislm da je sam Pahor klecou 😂😂😂

valeneuer1 @folgedeinemherzen_ 🙄🙄🙄

1,429 likes

2 HOURS AGO

Log in to like or comment.

Predsednik kot zanikovalec populizma

 borutpahor • [Follow](#)

borutpahor Če politik obišče kmeta in prekrižanih rok in nog pokroviteljsko 10 minut pokramlja z njim, je skoraj državnik. Če pa se primerno obleče, pljune v roke in en dan poprime za delo skupaj z njim, je **populist**. #doublestandards #pahor #president #presidentpahor #slovenia

[Load more comments](#)

milena.suhel.9 Tudi za to. In kdo je še poziral takole??

renatop90 Ne cepajo se drva dzabe #biceps :p

muratmurat_71 Bravo 🍌🍌🍌

cvetjvlaseh @zigastucin

zigadeisinger #midelamogalamo

loka_republika_loca Kapo dol fotografu, da upa v liniji sekire fotkat. Varstvo pri delu, calore.

3,442 likes

3 DAYS AGO

[Log in to like or comment.](#) ...

Zanesljivi predsednik o novi športni panogi za predsednike

borutpahor [Follow](#)

borutpahor Zanesljivost. / Reliability. #stability #dependability #character #leader #together #skupaj #pahor #presidentpahor #president #slovenia

Load more comments

tjasavsec #nepremočljiv

peternapret @lukapahor Odlična fotografija! Predsednik Pahor tudi na vodi dviga prah.

jana_prijatelj14 Vrhovni poveljnik slovenske vojske na bojni ladji.

daszekar Carl!

zip_anhelo SELFIE Z SAMOROGOM!

jozekuzner Borči legenda 👍

zi_zi_zi_kr_ Skrajni čas je, da se nehate norčevati sami iz sebe in iz vseh nas.

maja.versnjak Jaz razumem point te slike.

♡ 💬

7,255 likes

3 DAYS AGO

Log in to like or comment. ...

Predsednik o prednostih otročjosti

 borutpahor [Follow](#)

borutpahor Mislim sem, da bom s staranjem manj otročji. Ne gre. Na srečo ne gre. / I thought that as I grew older, I'd become less child-like. Luckily that's not the case. #summerspirit #lucky #pahor #president #presidentpahor #slovenia

klemzidolenc @niki_slav_tebra 😎😎

bozanasimeunic Na srečo, pri meni isto, sem vesela da je tako.

mayanovak0411 G. Predsednik vi ste car 😎

karovicka Ta delfin ima moj glas! 🇵🇸🇵🇸🇵🇸🇵🇸🇵🇸

iztok.I Vrni se v vrtec. Tja spadaš.

slavicacigoj Lucky you :)

andrejamurn Vas čisto razumem, tatuji so super !! 😊

maryetica 👍👍👍

1,580 likes
16 HOURS AGO

[Log in to like or comment.](#)

Predsednik o varni vožnji med počitnicami

borutpahor [Follow](#)

borutpahor **Počitniške vragolije.** / Holiday foolishness. #summer #fun #moments #pahor #president #presidentpahor #slovenia skvarcmiha #no_helmet

Izvinej Ja @borutpahor kje pa je celada? 😊

gregakurnik @Izvinej to ima integrirano čelado + osebni stražarji so okoli z blazinami in če bi slučajno padel, bi jih prvočasno položili pod predsednika.

vega_abrahamsberg @wanderlustn 🤪

cookingrenata Kaj pa čelada?

70m3kk škandal brez primeralodstop, takoj! 😊😊

mistericnapujsa @tina_the_happy_one vragolije, obozujem to besedo

miss_t_7 @borutpahor wo ist denn der Helm? Vorbild...?

1,912 likes
18 HOURS AGO

[Log in to like or comment.](#) [...](#)

Predsednik o pravi lokaciji modrosti

Predsednik med novo vajo v flirtanju

Predsednik meče trojke v spomin na Kobeja Bryanta

Predsednik zasluženno prejme nagrado za spletno zvezdo

Ilustrativen dodatek za kritične državljane, ki nočejo političnih populistov & kraljev instagrama

Foto: Janez Zalaznik (15. maj 2020)

Foto: Janez Zalaznik (24. junij 2020)

Foto: Janez Zalaznik (24. junij 2020)

Foto: Janez Zalaznik (24. junij 2020)

Foto: Janez Zalaznik (3. julij 2020)

Foto: Janez Zalaznik (10. julij 2020)

Foto: Božidar Flajšman (11. junij 2021)

Foto: Božidar Flajšman (11. junij 2021)

Foto: Božidar Flajšman (11. junij 2021)

Foto: Božidar Flajšman (10. september 2021)

Foto: Božidar Flajšman (10. september 2021)

Foto: Božidar Flajšman (10. september 2021)

Foto: Božidar Flajšman (10. september 2021)

Foto: Božidar Flajšman (10. september 2021)

Foto: Božidar Flajšman (10. september 2021)

Foto: Janez Zalaznik (23. december 2022)

Foto: Janez Zalaznik (23. december 2022)

Foto: Janez Zalaznik (23. december 2022)

www.vezjak.com